VERZAMELDE WERKEN II

VAN DE GETSEMANITISCHE MONNIKEN

VERZAMELDE WERKEN
VAN DE GETSEMANITISCHE MONNIKEN
II

Uitgave :

Getsemanitische monniken

Rodenbergs Predikanten Fonds

1970-2026

Andere uitgaves :

RV-Bijbel - Rodenberg Versie (Een nieuwe, alternatieve bijbel)

Reformator - Bijgeschriften van de RV-Bijbel

Verzamelde werken van de Getsemanitische monniken

VERZAMELDE WERKEN
VAN DE GETSEMANITISCHE MONNIKEN
II

Dit is niet het belangrijkste boek, ook niet het op-één-na belangrijkste boek. Het zijn verzamelde achtergrondgeschriften bij de nieuwe bijbel, oftewel bij de RV-Bijbel, de Rodenberg Versie, en bij Reformator, de bijgeschriften.

Het werk is net zoals de RV-Bijbel en Reformator, de bijgeschriften, in het Rodenbergs-Nederlands geschreven, wat dus soms een afwijkende spelling of grammatica kan hebben, als één van de Nederduitse streektalen.

Het is de Nederduits gereformeerde vaktaal vanaf de zeventiger jaren.

Omdat het achtergrondgeschriften zijn is het ook van grote en unieke historische waarde voor iedereen die studie maakt van de nieuwe bijbel en de bijgeschriften.

1. BLAUWSTAARTJE.....12
2. ROZINDE.....16
3. DE MAJORETTE.....16
4. DE TWEE BLAUWE STENEN.....18
5. DE ZEEMEERMIN.....20
6. DE SURINAAMSE NACHTEN.....23
7. GRAAF KIEKENDRECHT VAN DE BIJLMER.....25
8. DE BIJLMERREUS.....27
9. DE DROMENTEMMER.....28
10. DE ETALAGE POP.....31
11. FOSSIELEN.....33
12. HET DEKENTJE.....34
13. DE SOEPKOM.....35
14. HET GEHEIM VAN VENEZUELA.....36
15. HET KANNIBALEN CARNAVAL.....39
16. DE FLAMINGO'S.....44
17. HAROLD.....44
18. DE WRAAK VAN DE ONAKS.....47
19. WARME HAARD.....49
20. HET ZWANENMEER.....51
21. FLAMINGO DAGEN.....56
22. HET VREEMDE HUIS.....58
23. VOOR HETZELFDE GELD.....63
24. PREDIKER'S VROUW.....64
25. DE VROUWENONDERGOED VERKOPER.....65
26. ERIK EN DE VLIEGENDE DEURMAT.....67
27. HET RODE ZAAD.....68
28. DE TROLLENKONING.....73
29. DE TROLLENSPIEGEL.....74
30. HET LAND VAN DE RIVIER.....76
31. HESTER EN DE KOFFIE ROBOT.....78
32. DE ROEP VAN DE PAUW.....81
33. REIS DOOR HET ZAND.....83
34. DE ONTSNAPPING.....91
35. DE BALLERINA.....93
36. DE STADSCHOOL EN DE BOSSCHOOL.....94

37. ELWIN EN DE INSECTEN OORLOGEN.....98
38. ELWIN EN DE IMAGINATIEVE SPELEN.....142
39. ELWIN EN DE INSECTEN.....206
40. DE DROMEN VAN ROODVINGER.....261
41. VERHALEN UIT DE NIEUWE KINDERBIJBEL.....308
42. HET LEVEN IS EEN PUZZEL AVONTUUR.....328
43. ELWIN IN HET TOETSKASTEEL.....363
44. DE VUURVLIEG ELVEN.....371
45. DE WUZZEL FOKKERS.....374
46. VOLG DE VUURVLIEGJES.....375
47. DE GOKKONING VAN OVVEN.....383
48. DE ZANDMAN VAN OVVEN.....408
49. DE BIBELEBONSE PAP.....416
50. JAAP EN ANDRÉ EN DE RUSLAND MACHINE.....455
51. JAAP EN ANDRÉ EN DE WAKKELSOEP.....480
52. ANTON, JAAP EN SUSANNE.....483
53. HET GEHEIM VAN DE RODE VEER.....507
54. KRAAK EN HET GEHEIM VAN HET GLIBBERGOUD.....511
55. KRAAK EN HET SPOOK MYSTERIE.....517
56. DE JONGENS VAN DAAR.....529
57. HET ÉÉN-DAGS-KRUID.....543
58. DE IJSHEKS.....546
59. DE SCHOOLHEKS.....557
60. DE WONDERLIJKE BOEKENKAMER VAN OOM BENNO...560
61. HET MYSTERIE VAN HET IJSKASTEEL.....563
62. DE REGENBOOG SPIEGEL.....578
63. LIEFDE EN HAAT.....587
64. HET SKELETTENLEGER.....594
65. DE SKELETTENRIJDER.....599
66. DE TERUGKEER VAN DE SKELETTENRIJDER.....608
67. DE KOOI.....611
68. DE EEUWIGE VLAM.....629
69. DE WRAAK VAN DE PLAAGGEESTEN.....635
70. DE STAATSGREEP.....639
71. DE TRAGEDIE VAN TANGA SPANGA.....642
72. DE HEKSENKINDEREN VAN BEGAL.....645
73. HET GEHEIM VAN DE SNOEPVISSEN.....645
74. HET WEERZIEN.....648
75. DE PLAAG VAN ELZEGA.....649
76. JETJE’S MOEDER.....652
77. HET SLAGROOM GEHEIM.....655

78. HET ZEEPJE.....661
79. DE BROODJESFEE.....664
80. DE PSYCHOLOGIE VAN DE EINDELOZE WINKELSTRAAT.....666
81. DE DRIE REUZEN.....672
82. DE BETOVERDE HOF.....674
83. HET ZOETE ZALF BOS.....679
84. ZEVENWIND.....682
85. DRAGODAN.....685
86. DE NIEUWE KOK.....687
87. ELWIN.....691
88. ELWIN BIJ DE HEKS.....695
89. DE PRINS EN DE RODE ZEE.....699
90. DE PADDENKONINGIN.....748
91. HET ROZENWEEFSTERTJE.....750
92. HET WONDERPAARD.....753
93. HET MEISJE DAT VAN GLAS WAS.....757
94. DE WONDERSCHOENEN.....759
95. DE NEGENDE WENS.....763
96. LINANA EN DE CARROUSEL.....764
97. DE TOVERBEKER EN HET TOVERBORDJE.....766
98. HET VOGELBALKONNETJE.....767
99. HET VARKEN OP REIS.....769
100. HET LAND VAN DE SPROOKJESPRINSEN EN SPROOKJESPRINSESSEN.....770
101. HET VERSTEENDE VOLKJE.....771
102. ARACHUNDEL.....772
103. HET SPROOKJESBOEK.....774
104. HET MEISJE IN DE BLOEM.....774
105. HET APENPALEIS.....775
106. HET ZEE-OOG.....776
107. HET MEISJE DAT ACHTER DE SLUIERTJES WOONDE.....776
108. SUSANNA.....777
109. HET VERDWENEN SPROOKJESRIJK.....778
110. DE TWEE ZUSTERS.....779
111. HET VARKENSHOEDSTERTJE.....780
112. HET MEISJE DAT IN EEN PAARD VERANDERDE.....782
113. HET GOUDSPINSTERTJE.....783
114. HET DOOLHOF.....784
115. DE PRINS ZONDER NEUS.....785
116. DE TOVERGROT.....786
117. HET MEISJE DAT OP HET WATER DANSTE.....787

118. HET KONINKRIJK VAN CHOCOLADE.....788
119. DE SPREKENDE TOREN.....789
120. DE BIJENPRINSES.....791
121. HET TOVERTOUW.....794
122. DE TOVERFLUIT.....796
123. DE FLUITKETELMAN.....798
124. HET TOVERZADEL.....800
125. LANGBEENTJE.....801
126. DE DAG DAT ALLES STILSTOND.....802
127. DE GESMOLTEN PAREL.....803
128. DE VLIEGENDE REUZEN.....804
129. DE SPROOKJESGEVANGENIS.....805
130. HET RAVIJN.....805
131. HOE HET IJS SMOLT.....806
132. HET TOVERFLESJE.....807
133. HET TOVEREI.....808
134. TROVELIENTJE EN DE ROVERSJONGEN.....809
135. HET MEISJE MET HET ROZE SCHORTJE.....810
136. NEVINEN.....810
137. HET FLESSENVROUWTJE.....811
138. HET BLOEMENVROUWTJE.....812
139. DE STENEN WACHTERS.....813
140. HET MAGISCHE BOEK.....815
141. HET MYSTERIEUZE BOEK.....816
142. DE BOZE TOVERSPIEGEL.....818
143. DE BOZE ZON.....819
144. HET MEISJE MET DE SLANGENSTAART.....819
145. HET GELAARSDE MEISJE.....820
146. DE PARADIJSELIJKE BOOM.....821
147. DE BULTJESBOOM.....822
148. HET RODE SERUM 823
149. PIR 823
150. DE TOVERKAARS 824
151. DE WONDERVEER 825
152. DE LACHENDE VIS 826
153. HET SPROOKJESBOS.....828
154. HET HUIS DAT ALTIJD INSTORTTE.....829
155. DE TOVERBRON.....830
156. DE REUZENVROUW.....832
157. DE REUZENBEWAKER.....833
158. DE TOVERKNOTS.....834

159. DE CHOCOLADE PRINS.....834
160. DE TOVERKIKKER.....835
161. DE WINDEMELK.....837
162. DE SLAPENDE PRINSES.....839
163. DE INDIAANSE NACHTEN 840
164. TERENCE PALMER 841
165. DE GEZICHTEN VAN MALLEMOE 846
166. DE OCHTENDEN 850
167. DE SPEELGOED FABRIEK.....853
168. IK EN MIJN VIDEO SPELLETJE.....858
169. GEVANGEN IN EEN VIDEO SPEL.....862
170. FABRIEKEN AAN ZEE.....865
171. DE TWAALFJES.....866
172. OPENGEBROKEN HORIZON.....868
173. BOEK VAN ONKRUID.....869
174. ONKRUID VERGAAT NIET.....870
175. PRIKKELDRAAD.....
176. DE BEVROREN TANDENFEE.....871
177. DE DRIESPRONG.....874
178. DE DAG VAN DE TANDEN TOVENAAR.....882
179. HET MEISJE MET DE RODE LAARZEN.....883

Verzamelde Werken

van de Getsemanitische monniken

II

Getsemanitische monniken

Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

1970-2026

VERZAMELDE WERKEN
VAN DE GETSEMANITISCHE
MONNIKEN II

BLAUWSTAARTJE

Blauwstaartje was een visje in een hele diepe oceaan. De visjes noemden hem blauwstaartje omdat hij bijna geheel wit was, alleen met een blauw staartje. Op de vissenschool kregen ze les van een oude grote blauwe vis. Als die vis boos werd dan kon je je maar beter verbergen, want dan blies hij met al zijn kracht het water naar je toe, en begon hij vreselijk met zijn vin en staart te klapperen. Blauwstaartje was altijd een beetje bang voor die grote blauwe vis, maar de andere visjes vonden hem maar een bangerd.

Ook kregen ze les van een zeeslang met blauwe en witte strepen, en als laatste van de blauwe zeester. Blauwstaartje vond geen van zijn onderwijzers aardig. Ze waren alledrie erg streng. Maar de visjes uit zijn klas vonden dat hij zich niet moest aanstellen.

Op een dag was het feest op school, en maakten ze met z'n allen een schoolreisje naar de oppervlakte van de oceaan. Hier was Blauwstaartje nog nooit geweest, en hij keek zijn ogen uit. In de verte zagen ze een schip met mensen erop. Blauwstaartje zou wel een mens willen zijn, want zij hadden benen. Blauwstaartje zou heel graag op het land willen wonen, maar de meester had altijd gezegd dat ze op het vaste land oorlog maakten. Op een dag vertelde de oude blauwe zeester een verhaal over een meisje van het vaste land die een vis wilde worden. Blauwstaartje vond het een droevig verhaal. Het meisje ging vaak naar de zee, omdat ze niet tegen het geruzie van mensen kon. Op een dag was ze het zo beu dat ze de zee inging, maar door een grote golf werd ze meegesleurd en verdronk.

Blauwstaartje moest altijd erg huilen als hij het verhaal hoorde. Blauwstaartje zou heel graag een mens met benen willen zijn. Dan zou hij misschien wat aan al dat geruzie kunnen doen, en dan hoefde er ook niemand meer weg te lopen om te verdrinken. Op een dag vertelde Blauwstaartje na de les aan de zeeslang met blauwe en witte strepen dat hij graag een mens zou willen worden. Hij vroeg de zeeslang om raad, want hij wist niet hoe hij dat kon worden.

'Jongen, doe maar niet zo dom, want mensen maken altijd ruzie,' zei de zeeslang. 'En bovendien zou ik niet weten hoe je mens zou moeten worden. Volgens mij is dat onmogelijk. Je moet gewoon je best blijven doen hier op school, om een keurig nette vis te worden. Haal al die verhaaltjes van je maar uit je hoofd. Dat is veel beter.'

Maar toen ging Blauwstaartje naar de blauwe zeester, en vertelde hem hetzelfde, dat hij graag een mens wilde worden. De blauwe zeester begon een beetje te brommen, en zei dat hij eigenlijk geen tijd had voor zulke onzin. 'Je bent niet voor niets een vis,' zei de zeester. 'Wat je bent moet je blijven, en trouwens zou ik niet weten hoe je een mens zou kunnen worden. Ik vind het

maar een domme wens. Mensen zijn slecht en zijn geboren om oorlog te maken. Zet het maar zo snel mogelijk uit je hoofd, want van jouw plannen komt toch niets terecht.'

Teleurgesteld ging Blauwstaartje als laatste naar de grote blauwe vis, maar die werd direkt zo boos dat Blauwstaartje maar gauw weer vertrok. De volgende dag vertelde de blauwe vis in de les wat er was gebeurd, en begon Blauwstaartje nog eens extra uit te lachen. Ook de visjes van de klas begonnen Blauwstaartje uit te lachen. Na de les ging Blauwstaartje extra snel naar huis, omdat hij verder niet gepest wilde worden, maar de visjes van zijn klas volgden hem snel, en begonnen om zijn huisje heen te zwemmen. 'Ha, ha ha,' lachten ze, 'wat een dommerik. Hij wil mens worden !' Maar na een tijdje vertrokken de visjes weer.

Ook Blauwstaartje's moeder, een grote roze vis, kwam het te horen, en wilde eens diepgaand met haar zoontje praten. 'Zeg ik heb gehoord wat je wens is,' zei de moeder, 'en ik vind het heel dom van je. Je weet toch dat mensen niets anders doen dan oorlog maken ?'

Ja maar moeder, sprak Blauwstaartje, ik zou daar zo graag een eind aan willen maken, en ik zou graag eens op benen willen staan.

Ja jongen, zei de grote roze vis, mensen hebben prachtige benen, maar wij hebben nu eenmaal gewoon een staart en daar moeten we het mee doen. Toen vader thuis kwam en het verhaal hoorde kreeg hij het met Blauwstaartje te doen. 'Jongen, ik had vroeger dezelfde wens, alleen daar is helaas nooit iets van terecht gekomen,' zei vader.

'Maar hoe kan ik mens worden,' zei het visje.

Vader keek moeder aan, en moeder keek vader aan. 'Vertel het hem maar,' zei moeder. Toen sprak de vader : 'Jongen, dan moet je op zoek gaan naar het blauwe gesteente van de rog.'

Toen zei moeder : 'Vader heeft gelijk, maar daar kom je niet zo makkelijk. Niemand heeft het ooit gevonden.'

'Maar waar kan ik het vinden ?' vroeg Blauwstaartje.

Maar dat konden zijn vader en moeder niet vertellen. Diep in de nacht ging Blauwstaartje het huisje uit, en ging op zoek. Na heel lang zwemmen kwam hij uiteindelijk een rog tegen en vroeg naar het blauwe gesteente. 'Oh verderop,' zei de rog. Na een tijdje kwam Blauwstaartje nog een rog tegen en vroeg hetzelfde, en kreeg weer hetzelfde antwoord. Maar na dagen zwemmen had Blauwstaartje nog niets gevonden. Ten einde raad besloot Blauwstaartje weer naar de oppervlakte van de oceaan te gaan, om de mensen met hun schepen weer te bekijken. Misschien zou hij daar wel op een idee komen.

Toen hij bovenkwam was het erg druk op zee. Overal zag Blauwstaartje bootjes. Niemand had Blauwstaartje ooit over vissers verteld, en daarom kende hij het gevaar van de netten niet. Maar op één van de schepen zag Blauwstaartje iets fonkelen. Het leek wel op het blauwe gesteente waar zijn vader en moeder over hadden

gesproken. Plotseling werd hij door een net meegetrokken. Blauwstaartje schrok verschrikkelijk, en al snel werd hij in een bak geworpen. Al snel kreeg Blauwstaartje het erg benauwd. In de verte op het dek zag hij het blauwe gesteente flonkeren en glinsteren. Het was prachtig, maar Blauwstaartje kon er niet bij. Hij had immers geen benen, en zwemmen kon hij hier niet. Hopeloos begon Blauwstaartje naar adem te happen. Twee mannen kwamen bij de bak en zagen Blauwstaartje liggen. ‘Kijk nou eens, wat een prachtige vis, bijna geheel wit met alleen een blauw staartje,’ zei één van de mannen en greep Blauwstaartje uit de bak.

‘Ja,’ zei de andere man, ‘hij is bijna net zo prachtig als het blauwe gesteente daar, en wees naar de fonkelende, bijna gloeiende stenen.’

‘Nou, ik vind de vis veel mooier dan jouw zeestenen,’ zei de man die Blauwstaartje had vastgegrepen. ‘Houd jij je edelstenen maar, ik heb de vis. Ik zag hem het eerst.’

Maar toen liep de andere man naar het blauwe edelgesteente toe, en bracht het naar de man met de vis toe. ‘Nou, we zullen ze eens naast elkaar houden en zien wie de prachtigste is.’

Toen hield de man de vis tegen het zeegesteente aan, en plotseling stond er een klein jongetje met een prachtig blauw pakje tussen hen in. Maar waar was de vis nu gebleven ? Ook de edelstenen waren verdwenen.

‘Zeg jongetje,’ zei één van de mannen verbaasd. ‘Heb jij soms de blauwstaart met de stenen weggepakt ?’

Maar het jongetje kon niet praten. De mannen stonden voor een raadsel. ‘Zeg, hoe komt dat joch hier eigenlijk ? Misschien is het een verstekeling,’ zei de andere man. ‘Laten we hem naar de kapitein brengen.’

En zo brachten de twee vissers de jongen naar de kapitein. De kapitein was heel aardig, en nam de jongen direkt onder zijn hoede. Niemand sprak verder nog over de blauwstaart en het blauwe gesteente. De kapitein leerde de jongen praten, en hoe je een schip moest besturen. Maar dat ging niet al te gemakkelijk. Het jongetje kon de klanken niet uitspreken.

Toen het schip aan wal kwam nam de kapitein de jongen mee naar huis, en zijn vrouw was direkt erg liefdevol naar de jongen. De vrouw had altijd al graag kinderen willen krijgen, maar die wens werd nooit vervuld. Maar op school werd de jongen geplaagd, omdat hij een spraakgebrek had. Steeds meer begon de jongen terug te verlangen naar de zee, en op een dag nam de kapitein hem mee. Ze zouden een hele grote reis gaan maken met het schip. Maar op een dag had de jongen een heel sterk verlangen om over de reling te springen, en toen hij het water raakte veranderde hij direkt weer in een vis. Het visje was heel opgewonden over wat hij allemaal had meegemaakt, en zwom zo snel hij kon naar het huisje van zijn ouders. Maar vader en moeder waren helemaal niet blij toen het visje het verhaal vertelde. Zijn vader en moeder hadden destijds het verhaal over het blauwe gesteente van de rog verzonnen om hem niet teleur te stellen. Nu ze hoorden dat het visje echt mens was geworden door de blauwe zeestenen wisten ze zich

geen raad.

Maar op de vissenschool geloofden ze hem niet, en lachten ze hem uit. De grote blauwe vis die hen onderwees werd zelfs heel erg boos op het visje, en sloot hem voor straf op in de kelder van de school. In de kelder was ook een ander visje opgesloten, een visje uit een andere klas.

Hoe ben jij hier terecht gekomen ? vroeg Blauwstaartje. Maar het andere visje zei niets, en was heel stil. ‘Nou, als je niet wil praten is ook goed hoor,’ zei Blauwstaartje. Toen vertelde Blauwstaartje wat hij allemaal had meegemaakt. Het andere visje begon na een tijdje een beetje te lachen, al was het in Blauwstaartje’s ogen maar een glimlach.

Na een tijdje kwam de oude blauwe zeester om de kelderdeur open te maken. ‘Jullie straf zit erop,’ zei hij. Het andere visje vloog weg zo hard als ze kon, en Blauwstaartje bleef een beetje teleurgesteld achter. Hij had gehoopt dat ze vriendjes zouden worden. Langzaam zwom hij over de trap naar boven, en ging weer naar de les. Blauwstaartje besloot verder maar zijn mond te houden. Nu hadden ze les van de zeeslang. Maar de zeeslang zei dat hij het hele verhaal gehoord had, en vertelde het nog eens, tot grote afschuw van Blauwstaartje, want weer begonnen de visjes van zijn klas hem uit te lachen. Na de les kwam hij op de schoolgang het visje van de andere klas tegen waarmee hij samen in de kelder zat. Ze glimlachte even, maar zei verder niets.

Gek genoeg begon Blauwstaartje weer naar het vaste land te verlangen. Zou hij nu weer eerst blauw zeegesteente van de rog moeten vinden, of zou hij direkt een jongen worden als hij uit het water zou komen ? Opgewonden en nieuwsgierig naar wat er zou gebeuren zwom Blauwstaartje zo snel als hij kon richting de oppervlakte van de oceaan. Maar hier werd hij door een grote vis gegrepen, en flink verwond. Al bloedend zwom Blauwstaartje naar de kant, en kwam op het strand terecht, waar hij direkt veranderde in een jongen met een blauw pakje. Maar nog steeds bloedde hij hevig. De jongen stond op, en rende naar het huis van de kapitein. De kapitein was er niet, maar de vrouw van de kapitein verzorgde de wond liefdevol. Toen de kapitein thuiskwam was deze blij de jongen te zien. ‘We dachten dat je verdronken was,’ zei de kapitein. ‘Wat is er gebeurd ?’

En toen vertelde de jongen het hele verhaal, maar de kapitein begon er hartelijk om te lachen, en kon het niet geloven. De vrouw zei niets.

Even later nam de kapitein de jongen mee naar het water om te kijken of het echt waar was. Maar toen de jongen in het water sprong gebeurde er niets. De jongen bleef gewoon een jongen. Blauwstaartje besefte toen dat hij nooit meer terugkon naar de dieptes van de oceaan. ‘Zie jongen, je hebt het gewoon maar gedroomd,’ sprak de kapitein, en legde toen zijn arm om de jongen heen, en samen liepen ze naar huis. Wel hebben ze de jongen altijd Blauwstaart genoemd.

ROZINDE

Er was eens een meisje dat heel diep onder de grond opgesloten leefde om voor een draak te koken. Het meisje heette Rozinde. Altijd als ze niet snel genoeg was met koken dan werden de vlammen onder haar grote ketel woester en woester. Ook wilde de draak altijd veel verschillende soorten vreemd vlees, en daarom moest Rozinde vaak op jacht. Als ze niet snel genoeg was met jagen dan werd haar boog ineens vuurheet en dan viel ze altijd op de grond van de pijn. Op een dag schoot een prins een pijl op de draak af en bevrijdde Rozinde. Hij nam haar mee naar zijn kasteel. Om tegen de draak beschermd te zijn moest ze elke dag baden in een bad vol met melk onder het kasteel. En elke dag moesten er wilde bloemen in geworpen worden. De prins hield veel van het meisje en op een dag trouwde hij met haar. Maar toen eens de prinses vergat in het bad van melk te baden sloeg de draak toe, en nam haar weer naar de diepe plaats onder de grond.

Nu moest Rozinde nog harder werken, en was de draak woester dan ooit. Op een dag kwam de prins om zijn Rozinde te halen, maar de draak sloot hem op achter tralies van vuur. Rozinde werd elke dag steeds verdrietiger. Op een dag was ze weer op jacht voor de draak en vond een hert in het struikgewas. ‘Heus, schiet me niet,’ zei het hert, ‘dan zal ik je al mijn melk geven.’ En toen herinnerde Rozinde het weer dat de draak niet tegen melk kon. Ook vroeg Rozinde aan het hert waar wilde bloemen waren. Het hert had heel veel melk te geven, en al gauw was er een heel bad vol. Toen gooide Rozinde de wilde bloemen erin. Snel nam Rozinde een bad in de melk en ging met natte kleren terug. Toen ze bij de vuurtralies aankwam wreef ze met haar melknatte kleren er tegenaan terwijl de tralies kapot sprongen. Snel greep ze haar prins bij de hand en samen renden ze naar het bad. Hier waren ze veilig tussen de wilde bloemen. Maar al gauw kwam de draak een kijkje nemen. Hij wist dat hij niks tegen hen kon beginnen zolang ze iedere dag een bad zouden nemen in de melk. Maar hij wachtte en wachtte, en vandaag wacht hij nog steeds.

DE MAJORETTE

Moeder was een majorette.
Ze liep in de optocht, want haar zoon was teruggekomen van een lange reis.
Het was feest in de stad. Dat had zij georganiseerd.
Het was niet haar echte zoon, maar een geadopteerde.
Toen hij thuis was had hij echt weer dat gevoel van twee huizen te hebben, het huis van hemzelf en het huis van zijn moeder.
Zijn moeder had ook allerlei muzikanten uitgenodigd.
‘You are the sunshine of my life,’ speelden ze, maar hij was bedroefd. Hij was te lang weggeweest, en het knaagde aan hem.

Hij had zoveel gemist, en zijn moeder was zo bedroefd geweest.

Oh, wat naar, hij voelde zich zo naar. Maar ja, hij kon er niets aan doen dat hij op reis moest. Hij was soldaat en moest vechten in de oorlog, anders zou alles kapot gaan, echt alles. Mensen keken hem er op aan. Soldaat was wel het laagste beroep, want op de een of andere manier konden ze zich niet voorstellen dat hun leven in gevaar was en dat ervoor gevochten moest worden. Deze stad was nogal dom. En daarom was hij bedroefd, een vreemde mengeling van aangepraat schuldgevoel en gemis. Heimwee, terwijl hij al thuis was, maar hij voelde zich hier totaal niet thuis, totaal niet.

De mensen begrepen hier niets. Ze keken hem met de nek aan omdat hij soldaat was en er bijna nooit was. Hij werd echt niet als een held ontvangen, terwijl hij de stad voor een ramp had bewaard. Nee, deze mensen waren zorgeloos. Hij hoefde echt niet op handen gedragen te worden, maar waren er maar enigen die met hem meegingen. Hij was de enige, en voelde zich als de stadsgek. Ze liepen met een grote boog om hem heen, omdat hij er niet voor hen was geweest. Niet voor hen was geweest ? Hij had hun leven gered. Door hem konden ze hier in vrede wonen. Maar ja, zijn moeder had een groot feest voor hem aangericht, helemaal alleen voor hem, en ze had muzikanten ingehuurd. ‘You are the sunshine of my life’ speelden ze. En toen hij terug kwam had ze met de band door de hele stad gemarcheerd. Ja, ze was majorette. De mensen vonden het prachtig, maar ze deed het voor hem. Hij vond het mooi, en ze was nog steeds in haar pakje.
Ze zaten in het theaterzaaltje achter moeder’s huis, en ze had ook een winkeltje. Hij verbleef hier altijd graag als hij thuis was, en dan gingen ze heen en weer, van haar huis naar zijn huis, en dan weer terug. Wat een machtig gevoel was dat, en daarom besefte hij weer waarom hij soldaat was en waarvoor hij alles deed. Moeder verkocht speciale kleding in haar winkeltje, kleding voor majorettes, kleding voor soldaten, kleding voor indianen, en kleding voor muzikanten, prinsen, prinsessen, maar meestal gebruikten ze dat alleen maar voor feesten en speciale gelegenheden, als carnavals kleding. Soldaten waren niet geliefd en niet gewenst, alleen maar als carnavals act.

Hij zuchtte, en luisterde naar de muziek. Hij keek naar wat bandleden van de muziekband van zijn moeder, en raakte met ze in gesprek. Ze waren zo anders dan de mensen van de stad, bijna als zijn moeder. Hij zou genieten van deze dagen met haar, en dan zou hij weer terugmoeten. Als soldaat woonde je eigenlijk nergens. Je was altijd weer op tocht. Dit hier waren meer de vakanties, als een camping. Ja, zijn eigen huis voelde niet eens als zijn eigen. Dit was eigenlijk gewoon een carnaval voor hem, iets tijdelijks wat hij weer moest loslaten. Het was even een feestje om hem een hart onder de riem te drukken, en dan moest hij weer weg. Het gleed allemaal tussen zijn vingers weer weg. Hij was hier slechts op vakantie. Maar de magie ervan zou blijven in zijn hart. In zijn dromen zou hij hier altijd zijn. Die momenten dat hij terugkwam bij zijn moeder waren altijd

zo mooi, die gingen zo diep. En dan sprak zij hem toe als een majorette. Als hij niet weg was gegaan om de strijd te strijden, dan waren zulke feesten er nooit geweest. Nee, dan had hij zelfs zijn moeder niet gekend, want eens bevrijdde hij haar uit de oorlog.

Einde

DE TWEE BLAUWE STENEN

Hij had twee blauwe stenen gevonden op een eiland, en hij probeerde ze te verkopen op een markt in Mosul. De mensen verwonderden zich over de stenen. Ze waren erg duur. Een man zei dat niemand ze zou willen kopen, alleen maar naar kijken, want de stenen waren van een reus, en die zou ze zeker terughalen. De stenen waren onder een vloek.

De jongen knikte. Hij sprak dat hij voor de stenen had gevochten, dagenlang, en dat de reus nu dood was, maar de man geloofde hem niet. ‘De reus kan in vele vormen komen. Het is een geest. Pas maar op.’ Toen vertrok de man, en ook de mensen die de stenen hadden bewonderd. Ze waren nog steeds in verwondering, maar ook bang. Al snel verspreidde het nieuws zich door Mosul, en de jongen moest al snel vertrekken met de stenen. De mensen waren te bang dat de reus zou komen.

‘De reus is dood,’ zei de jongen. ‘Er is niets te vrezen.’ Maar hij moest weg. Ze wilden geen risico nemen. De jongen ging toen met zijn schip over de rivier helemaal naar Basra. Hier wilden ze zijn stenen wel hebben. Hij werd als een held ontvangen, omdat ze geloofden dat hij de reus had verslagen, anders zou hij nooit de twee blauwe stenen hebben kunnen bemachtigen. Ze kochten de stenen van hem, en die kwamen in het museum. De jongen was nu een zeer rijk man. Maar de broer van de reus was nog niet met de jongen klaar. Toen de jongen naar Samarra ging met zijn schip werd hij midden in de nacht aangevallen door de broer van de reus. Zijn schip werd door midden gesplitst en de jongen en alle bemanning moesten zwemmen voor hun leven. Het was woest weer op de rivier de Tigris. De rivier begon de jongen en de bemanning op te slokken en naar beneden te zuigen. Even had de jongen spijt dat hij de twee blauwe stenen had verkocht, en dacht dat dit nooit zou zijn gebeurd als hij de twee wonderlijke stenen nog steeds bij zich had. Hij kon geen adem halen en dacht dat hij zou stikken. Plotseling zag hij een mooi eiland. Hij wist niet of hij al dood was of nog steeds leefde. Toen voelde hij ineens armen die hem optrokken. Het waren mensen uit Samarra. ‘De rivier is razende,’ zeiden ze.

‘Ja, de broer van de reus,’ stotterde en stamelde hij, naar adem snakkende. Toen vertelde hij het verhaal zo goed en kwaad als dat ging. ‘Nee,’ zeiden de mensen die hem gered hadden. ‘Het is de vloek van de twee blauwe stenen. Zij die ze hebben aangeraakt gaan wanen. Zij die ze aangeraakt hebben zijn zichzelf niet meer en doen domme, domme dingen. Zij die ze hebben

aangeraakt geloven dan in fabeltjes.'

'Ik geloof het niet,' stotterde en stamelde de jongen. 'Het waren de mooiste momenten van mijn leven toen ik de reus versloeg en de stenen bemachtigde. Het was alsof ik mezelf terugvond en ik weer inzicht had in dingen. Ik dacht er juist aan dat zij die de stenen niet hadden aangeraakt nog steeds miserabel zouden moeten zijn en in de war, zoals ik eens was. Nu had mijn leven weer zin, weer koers, en had ik iets om voor te leven.'

'Jij domme, domme jongen,' zeiden de mensen van Samarra. 'Weet jij dan niet dat de stenen bedrieglijk zijn, dat het boze ogen zijn die mensen doen wanen voor de rest van hun leven ? Ongeneeslijk zijn zij die het hebben aangeraakt.'

'Allemaal bijgeloof,' sprak de jongen, steeds meer tot zijn zinnen komende. 'Ik betreur hen die de stenen nooit hebben gezien en nooit hebben aangeraakt. Ga tot Basra, en wordt wijs. Daar liggen de stenen. Ik vond liefde, grote liefde, toen ik de stenen vond, alsof mijn hart was aangeraakt door een prinses.'

'Zie, je waant,' zeiden de mensen van Samarra. 'En de reus heeft geen broer. De reus leeft nog steeds, en je moet er ver vandaan blijven. In Samarra is het veilig. Hier krijg je een goed bestaan. Er is nog wel een plaatsje voor je in het ziekenhuis. Daarna kun je een huisje krijgen, en wij zullen voor altijd voor je zorgen, en je ver van de reus vandaan houden. De reus komt hier niet. Allen die zijn stenen hebben gezien en aangeraakt zijn voor altijd ziek met wanen, maar onze medicijnen kunnen het leefbaar maken. Maak nog het beste van je leven.'

De jongen had zijn schip niet meer, en zijn bemanning was er ook niet meer, en hij durfde de rivier niet meer op vanwege de broer van de reus. 'Ik heb geen idee waar jullie het over hebben. Morgen ga ik ter voet terug naar Basra.' Maar de mensen van Samarra lieten hem niet meer gaan. Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Hij moest toen naar de gevangenis om te kalmeren, totdat er een plaatsje voor hem zou zijn in het ziekenhuis. Lang moest hij in de gevangenis blijven, want de ziekenhuizen waren overvol, en hij was daar niet verbaasd over, want deze mensen maakten je ziek. Hij had een flinke hoofdpijn van deze mensen. Op een dag ontsnapte hij, en ging terug naar Basra, waar hij als een held werd ontvangen. Toen hij het verhaal vertelde werden ze heel kwaad, en wilden Samarra een lesje leren, maar de jongen vertelde hen over de razende broer van de reus.

'Ja, dat is de broer van de reus,' zeiden de mensen van Basra. 'De broer van de reus heeft hen zo gemaakt. Ook deze reus moet verslagen worden.'

'Maar hoe ?' vroeg de jongen.

'Midden in de nacht zullen wij daar gaan met fakkels,' zeiden de mensen van Basra, 'en wij zullen tot de ziekenhuizen gaan en tot de gevangenissen, om hen die daar opgesloten zijn te bevrijden, want het is allemaal aangepraat en bijgeloof.'

‘Ja, maar dat lukt nooit,’ zei de jongen. ‘De broer van de reus is te sterk. We zouden allen omkomen. Ik heb een beter plan.’

De jongen legde hen toen zijn plan uit. Ze zouden zich moeten verkleden als marktkooplieden, en met de twee blauwe stenen naar de markt van Samarra moeten gaan, om die stenen daar te verkopen, maar ze moeten zo duur zijn, dat niemand ze zou kunnen kopen, zodat ze alleen maar zouden kijken. Als ze die stenen zouden zien dan zouden ze volgens hun eigen geloof voor de rest van hun leven wanen en zichzelf niet meer kunnen vertrouwen. Het is dan een koud kunstje om degenen die ze opgesloten hebben vrij te zetten. Jullie moeten er dan voor zorgen dat de hoogste leiders van Samarra de stenen zien.

En zo gebeurde het. Er was niet lang daarna een grote optocht uit de stad Samarra, en de grote bazen en leiders van de stad zonderden zichzelf af en sloten zichzelf op opdat ze niemand anders zouden besmetten.

Einde

DE ZEEMEERMIN

Ap Paraat liep met zijn hondje op de straat. Ze noemden hem ook wel Appie. Hij had in de krant gelezen dat er een geheime onderzee gevangenis was ontdekt die bewaakt werd door roofvissen. Hij geloofde er niet veel van. Fluitend ging hij op weg naar tante Mien. Krantje onder de arm. Toen hij daar aankwam barstte hij direct los. ‘Wa ’k nou toch gelezen heb.’ Toen gaf hij het krantje aan tante Mien.

‘Een geheime onderzee gevangenis ontdekt bewaakt door roofvissen. Vele vermisten teruggevonden,’ zei tante Mien. ‘Nou ja, het kan, het kan.’

‘Ach ze moeten gewoon wat te schrijven hebben,’ zei Ap. ‘ Wie verzint zoiets nu ?’

Maar die nacht had Ap een enge droom, over de gevangenis onderzee, en over gevaarlijke vissen die daar zwommen om de boel in de gaten te houden. Hij logeerde bij tante Mien, en toen hij haar ‘s ochtends zag aan de ontbijttafel toen zei hij : ‘Wa ‘k nou toch aan mijn klomp heb hangen, tante Mien. Ik heb er verdraaid over gedroomd, over die kermis onderwater.’

‘Kermis ?’ vroeg tante Mien. ‘Oh, je bedoeld die onderzee gevangenis ? Met vissen erbij ?’

Ap knikte.

‘Een mens kan raar dromen,’ zei tante Mien.

‘Het was heel eng,’ zei Ap, ‘en net echt.

Ik begin het nu toch wel een beetje te geloven.’

‘Het kan, het kan,’ zei tante Mien. ‘Er gebeuren rare dingen vandaag de dag.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei Ap. ‘Mij niet gezien.’

‘Zeg, weet jij wat een trorg is, en een tuimel ?’ vroeg tante Mien.

‘Nee,’ zei Ap, ‘dat weet ik niet.’

‘Ach dat zijn visserstermen, scheepstermen,’ zei tante Mien. ‘Dat kun jij ook niet weten. Dat had ik geleerd van oom Harm toen hij nog leefde. Ik klikte vanochtend de tv aan en toen hadden ze het erover dat ze bezig waren de gevangenen naar een schip te brengen met trorg en tuimel.’

‘He bah, tante Mien,’ zei Ap. ‘Ik wil er eigenlijk niet meer aan denken.’

‘Ja, maar het is juist een goed teken dat ze de gevangenen helpen ontsnappen,’ zei tante Mien.

‘Het is zo confronterend,’ zei Ap.

‘Hoezo ?’ vraagt tante Mien.

‘Nou,’ zei Ap. ‘Eens was ik eens bijna verdronken. Ik werd in het water gegrepen door een vis toen ik zwom in de zee. Het beest trok me de diepte in. Ik trapte en schopte, en het leek wel uren te duren, alsof ik gevangen zat. Ik had lucht nodig, maar het beest liet me niet los.’

‘Traumatisch,’ zei tante Mien. ‘Hoe ben je eraan ontsnapt ?’

‘Ik weet het niet,’ zei Ap. ‘Ik werd wakker op het strand met een mooie zeemeermin naast me. Ik heb haar toen weer in het water geduwd, want ze bewoog niet en sprak niet.

‘Misschien had zij je gered,’ zei tante Mien.

‘Misschien,’ zei Ap.

‘Maar dan is redding toch wel heel mooi om daarover te horen ?’ vroeg tante Mien.

‘Te confronterend,’ zei Ap.

Tante Mien klikte de tv weer aan, en er was een zeemeermin in beeld die de gevangenen scheen te helpen.

‘Dat is ze !’ riep Ap fanatiek.

‘Nou, nou,’ zei tante Mien, die direct de tv weer uitklikte.

‘Waarom doe je dat ?’ vroeg Ap. ‘Doe die tv weer aan.’

‘Is dat niet te confronterend voor je ?’ vroeg tante Mien.

‘Niet als ik haar zie,’ zei Ap.

Tante Mien klikte de tv weer aan, maar de zeemeermin was er niet meer op. Ze hadden het nu weer over troggen en tuimels, en de ontsnapte of geredde gevangenen werden op een schip gehesen.

‘Te laat,’ zei Ap.

‘Misschien komt ze zo weer in beeld,’ zei tante Mien.

‘Laat maar,’ zei Ap, ‘ik ga er niet op wachten. Het leven gaat door. Uit maar weer met die rommel.’

Tante Mien klikte de tv weer uit. ‘En wat nu ?’ vroeg tante Mien.

‘Tante Mien, mag ik u wat vragen ?’ vroeg Ap.

‘Natuurlijk,’ zei tante Mien. ‘Ga je gang.’

‘Wat voor man was oom Harm ? Ik heb hem nooit gekend,’ zei Ap.

‘Hij was schipper, altijd op pad,’ zei tante Mien. ‘Ook hij kwam eens met zeemeermin verhalen thuis. Hij heeft er een heel boek over geschreven over zijn avonturen met hen,’ terwijl ze naar een boek wees ergens hoog in de kast.

‘Mag ik het eens lezen ?’ vroeg Ap.

‘Ga je gang,’ zei tante Mien.

Ap liep naar de kast en pakte het boek. Hij begon er in te bladeren. De tekeningetjes leken net op de zeemeermin die hij had gezien. ‘Wat is een blojk ?’ vroeg hij.

‘Oh, dat is een ring die hij ooit eens van een zeemeermin heeft gehad,’ zei tante Mien, terwijl ze een la opentrok in een kast, en een ring eruit haalde om het aan hem te laten zien.

‘Magisch,’ zei Ap, ‘wow, wat een fantastisch ding.’

‘Het is gemaakt van zeestenen en zeemetalen, zeer edele metalen,’ zei tante Mien.

‘Ik kan het zien, en wat doet het ?’ vroeg Ap.

‘Het loogt,’ zei tante Mien.

‘Loogt ?’ vroeg Ap. ‘Wat is dat ?’

‘Het spuigt,’ zei tante Mien.

‘Ik weet ook niet wat spuigt is,’ zei Ap.

‘Dan heb je nog heel wat te leren,’ zei tante Mien. ‘Neem het boek maar mee naar je kamer, want daarin wordt alles uitgelegd. Oom Harm heeft alles opgetekend.’

‘En luig,’ zei Ap, terwijl hij las in het boek. ‘Ik ken al die woorden niet.’

‘Hoe is ‘t mogelijk,’ zei tante Mien. ‘Voor mij is ‘t de normaalste zaak van de wereld. Het is zeemeermins. Oom Harm en ik spraken zelfs zeemeermins.’

Tante Mien liet hem toen een kaart zien met zeemeerminse taal erop. ‘Ook van een zeemeermin gehad,’ zei tante Mien. ‘Er zijn zelfs zeemeerminnen in de vijver hier.’

‘Het wordt mij een beetje teveel, tante Mien,’ zei Ap. ‘ Het draait voor mijn ogen. Ik denk dat ik maar even ga liggen.’

Ap nam het boek mee, en ging naar de logeerkamer, waar hij op zijn bed ging

liggen. Na een tijdje kwam tante Mien binnen. ‘Moet je wat drinken ?’

‘Nee,’ zei Ap, ‘ik ben alleen erg moe.’ Tante Mien ging toen weer weg en Ap viel in een diepe slaap. Hij hoorde in zijn droom de zeemeerminse taal. Hij begreep het niet, maar zeemeerminnen wuifden naar hem. Hij worstelde met vissen, maar de zeemeerminnen hielpen hem. Toen hielpen ze hem op een schip.

De kapitein van het schip was oom Harm. Ap was erg verbaasd. Oom Harm nam hem in zijn armen. Maar alles wat oom Harm sprak was zeemeermins. Ap verstond het niet.

‘Ik versta het niet,’ zei Ap na een tijdje.

‘Ik drink even een pilsje, en dan speel ik even een sonnetje,’ zei oom Harm.

Ook Ap kreeg spul te drinken, en luisterde toen naar oom Harm die aan de piano zat, op het schip. ‘Blij dat je er bent,’ zong oom Harm. ‘Je bent een grote vent. Ik breng je zo terug, want …’ en toen werd Ap langzaam wakker. Na een tijdje stond hij op en vertelde de droom aan tante Mien. ‘Oh ja, dat doet hij veel,’ zei tante Mien. ‘Hij werkt nu op een dromenschip en bezoekt de dromers. Ik droom ook vaak over hem.’

‘Ik zou ook wel op het dromenschip willen werken, tante Mien,’ zei Ap.
‘Dan zeg je dat maar tegen hem, de volgende keer als je over hem droomt,’ zei tante Mien.

Ap ging weer naar huis met zijn hondje, en de krant onder zijn arm. Het moest wel waar zijn. Toen hij thuis kwam trof hij zijn vriendin aan op de bank, maar ze zat te zoenen met een of andere man. ‘Oh,’ zei zijn vriendin onverschillig. ‘Ik wist niet dat je nu al thuis zou komen. Je zei dat je morgen pas thuis zou komen.’

‘Nou, ik wilde je wat vertellen,’ zei Ap, ‘maar laat maar zitten. Ik zie dat je bezoek hebt.’

‘Bezoek ? We gaan trouwen,’ zei zijn vriendin.

‘Oh,’ zei Ap. ‘Ik zie dat ik niet meer nodig ben.’

Ap is toen terug gegaan naar tante Mien, en is bij haar blijven wonen.

Einde

DE SURINAAMSE NACHTEN

Zijn hart bonkte in zijn keel. Hij kwam aan bij de toren, maar die zat op slot, en hij wist wie de sleutel had. Hij had een gevecht met een reus gehad op een andere toren, wat hij bijna niet had overleefd. Die toren kwam niet hoog. Maar deze toren zou hoog komen, heel hoog, helemaal tot Suriname. Het werd daarom ook wel de toren van Suriname genoemd, van de Surinaamse nachten,

dat waren verhalen en sprookjes. Iedere verdieping had zijn eigen verhaal. Maar een heks bewaakte deze toren, en zij droeg de sleutel. Hij hoorde voetstappen op de trap. Het klonk heel hol. Toen werd de deur opengemaakt.

Maar het was de heks niet. Het was een jongetje.

'Ik ben de sleutel van de toren,' zei het jongetje, 'wat wenst gij ?'

Hoe ben je ontsnapt ? vroeg hij. Waar is de heks ?

'De heks is dood,' sprak het jongetje. 'Ze had mij betoverd in een sleutel. Maar nu ben ik vrij.'

Maar hoe ? Hoe ? vroeg hij weer.

'Dat staat allemaal in de verhalen van de toren,' zei het jongetje. 'Ik ga niet veel uitleggen.'

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Ga zelf maar lezen,' zei het jongetje. 'Iedere verdieping heeft z'n eigen verhaal, z'n eigen avontuur. Het is een puzzel avontuur.'

'Dus ik krijg toegang ?' vroeg hij. 'En leidt deze toren helemaal tot Suriname ?'

'Ja,' zei het jongetje. 'De lucht houdt alles gescheiden van Suriname, maar de toren is een weg terug tot haar.'

'Is daar nog steeds een paradijs, oerwouden, gastvrije mensen ?' vroeg hij.

'Dat moet je zelf ontdekken,' zei de jongen.

'Er zit een reus achter mij aan,' zei hij tegen het jongetje. 'Alsjeblieft, laat me snel binnen.'

'Ja,' zei het jongetje, 'en de heks heeft nog een zus.'

Toen hoorden ze beiden holle voetstappen op de trap. 'Ik moet weg,' zei het jongetje. Het jongetje verdween door een deurtje in het trappenhuis. Hij rende achter het jongetje aan en begon op het deurtje te bonzen. 'Toe, laat me niet alleen,' riep hij. De voetstappen werden steeds harder. Het kwam steeds dichterbij. Toen werd er ineens van achteren op zijn rug getikt.

Het was een oude vrouw.

'U bent de zus van de heks ?' vroeg hij verschrikt.

'Nee joh,' zei de vrouw met een Surinaams accent. 'Ik kwam even een kijkje nemen in de toren. Ik kom helemaal uit Suriname.'

Hij slaakte een diepe zucht. 'Dus het is toch waar,' zei hij. 'Suriname bestaat nog.'

'Dat weet ik niet,' zei de vrouw weer met haar Surinaamse accent. 'Ik ben al vele jaren op een tocht door de toren, van verdieping tot verdieping, maar ik kan mijn weg niet meer terugvinden. Ik vraag me af of Suriname nog wel bestaat.'

'Dat moet wel,' zei hij. 'Kom, dan gaan we er samen naar op zoek.'

En zo gingen ze beiden de trap op.

Einde

GRAAF KIEKENDRECHT VAN DE BIJLMER

Graaf Kiekendrecht woonde in de Bijlmer, ergens hoog op een flat. Hij was dokter, maar vroeg nooit betaling voor zijn diensten. Wel vroeg hij hen die hij genas zijn leger in te komen. Wat was dit leger dan ? Het was een leger dat net als hem anderen hielp.

Op een dag was Graaf Kiekendrecht net iets te diep in het bos gegaan, en werd door kannibalen overmeesterd en in een ketel gezet. 'Is dat de nieuwe mode ?' vroeg Graaf Kiekendrecht, 'al die touwen om me heen ?'

'Ja,' zei een kannibaal,
'gehaktballenmode en worstenmode,
worstenmode in uw geval.'

'Zeg, kan ik niet helpen deze mode tot een markt te maken,' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Nee,' zei de kannibaal bars. 'U bent de drager, niet de maker.'

'Maar weet u dan niet dat elk touw een eind heeft wat ook weer het begin is ?' sprak Graaf Kiekendrecht. 'Zo komen we ook weer bij het begin uit, en dan zijn alle rollen omgedraaid.'

Ineens was niet Graaf Kiekendrecht in de ketel, maar de kannibalen, en ze waren netjes gebonden. 'Staat goed op jullie,' zei Graaf Kiekendrecht. De kannibalen keken hem verbaasd aan. Graaf Kiekendrecht was zo wijsgerig geschoold dat hij er een beetje door kon toveren. Eén van de kannibalen was een negerin. 'Ik vind haar wel leuk,' zei Graaf Kiekendrecht terwijl hij op haar wees. 'Als je beloofd dat je mij komt helpen in mijn leger dan zal ik je loslaten.' De dikke negerin knikte en zei met een accent dat ze dat beloofde, want dat was beter dan in de ketel. Toen heeft hij haar losgemaakt. 'Jij kon het ook niet helpen dat je tussen dit tuig bent opgegroeid,' zei hij tegen haar, en toen heeft hij haar meegenomen naar de Bijlmer. De andere kannibalen liet hij gewoon in de ketel zitten.

Thuisgekomen bekeek hij haar eens goed. 'Zonder touw staat je toch veel beter,' zei hij.

'Ik wil wel met je meegaan hoor,' zei de negerin.

'Waar zullen we eens naartoe gaan ?' vroeg hij.

'Nou, een restaurant lijkt me wel goed,' zei de negerin, 'want ik had nog niet gegeten. We zouden jou opeten, weet je wel.'

Hij wees toen op haar buik. 'Heb jij niet

genoeg gegeten ?'

'Ik heb zo'n honger,' zei de negerin, 'dat als je slaapt, dan moet je niet vreemd opkijken als je wakker wordt in een soepketel.'

'Dat is waar,' zei Graaf Kiekendrecht, 'dat is waar. Maar je weet dat je er dan zelf ook in eindigt, want het einde van het touw is ook weer het begin, en dan zijn alle rollen omgedraaid.'

'Ik weet het,' zei de negerin, 'maar dan laat je me wel weer los.'

'Wat als ik het dit keer niet doe ?' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Nou, dan moet je aan het andere uiteinde van het touw denken, en dan worden de rollen weer teruggedraaid,' zei de negerin.

'Je bent me nogal slim,' zei Graaf Kiekendrecht. 'Met jou wil ik werken. Maar zou je me echt hebben opgegeten ?'

'Nee,' zei de negerin, 'want ik ben zo wijsgerig geschoold dat ik de ketel slechts als een school zie om mannetjes zoals jou mee op te voeden.'

'Oh, als een bosjuffrouw ?' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Ja, als een bosjuffrouw,' zei de negerin.

'Dan heet jij vanaf nu bosjuffrouw,' zei Graaf Kiekendrecht. 'Welkom in mijn leger.'

'Welkom op mijn school,' zei de negerin.

En zo werkten ze samen in de bijlmer.

Maar op een dag kwamen de kannibalen naar de bijlmer om de negerin terug te halen.

'Oh, jullie komen me halen ?' vroeg de negerin. 'Wat denk je dat het hier is ? Het is hier geen restaurant.'

Maar ze hielden vol dat de negerin terugmoest.

Waarom komen jullie hier niet werken ? vroeg Graaf Kiekendrecht.

Ze dachten even na. 'Okay, okay,' zeiden ze. En toen kregen ze ook allemaal hun woning om in het leger van Graaf Kiekendrecht te zijn, en om naar de school van de bosjuffrouw te gaan. Ze hadden nu een doel in hun leven. Hun leven, en het leven van anderen, had nu ineens weer zin.

'Zeg, zouden jullie mij echt hebben opgegeten ?' vroeg Graaf Kiekendrecht hen eens. 'Nee,' zeiden ze. 'Wij zijn zo wijsgerig geschoold dat de ketel slechts een manier is om een woning te krijgen.'

Einde

DE BIJLMERREUS

Ik was verdwaald in een bijlmer flat op zoek naar mijn tante. Ik kon haar huisje maar niet vinden. Ze moest ergens op de flat wonen. Er waren hier allemaal grote zalen. Ik deed een deur open en er renden direct allerlei negerkinderen naar me toe. Ze waren in grote angst en paniek. Ze zeiden dat er ergens een vleesetende reus was. Ik ben toen dieper die zaal ingegaan waar die negerkinderen uitrenden de gang op en kwam de reus aan het einde van de zaal tegen waar hij op een troontje zat. Het was een hele lange man op een heel klein troontje. Hij kon er net op zitten, maar het leek wel alsof hij vastzat. 'Help,' zei hij met een piepstemmetje. Ik heb hem toen maar even losgemaakt.

'Die kinderen hebben deze troon voor me gemaakt, maar hij was veel te klein,' zei de reus.

'Kan gebeuren,' zei ik, 'maar waar woont mijn tante ?'

Toen heeft hij het voor me uitgelegd. Het was best nog wel ingewikkeld, want ik moest door allerlei gangen. Het leek wel een doolhof.

Toen ik bij mijn tante aankwam scheen ze er niet eens meer te wonen. De nieuwe bewoners zeiden dat het allemaal heel lang geleden was. Had ik dan zo lang gelopen ? Er klopte iets niet in deze flat. Ik ging terug naar de reus, maar die was nergens meer te vinden. Ik ben toen de flat uitgelopen en er was een regenstorm. Ik had het idee dat ik zo opgenomen zou kunnen worden. Toen ik bij mijn huis aankwam waren daar ook al nieuwe bewoners. Ik zou er heel lang geleden hebben gewoond. Ik dacht : Hier kloppen dingen niet. Alles leek zo anders. Ik begreep er niets van.

Ik ben toen het oerwoud ingelopen. Ik begreep niets van de stad. Het was veel te ingewikkeld. Alleen in de bijlmer en waar ik woonde waren nog flats en huizen. De rest van Nederland was totaal oerwoud. Dat was vroeger wel anders. Maar ja, het leek zo kort geleden. Alles was gewoon anders. Nederland oerwoudland nu. Maar alles leek zo snel te groeien, en spoedig was ook de bijlmer totaal oerwoudgebied, en waar waren de flats ineens ? Er klopte iets niet. Toen kwam ik de reus weer tegen, en vroeg hem om uitleg. Hij wist het ook niet. Ik ben toen maar met de reus in het oerwoud gaan wonen, en na een tijdje kwamen daar ook de negerkinderen die ik in de flat was tegengekomen. Zij wisten ook niet wat er aan de hand was, maar ze waren niet meer bang voor de reus.

Dus jullie hadden een te kleine troon voor hem gemaakt ? vroeg ik.

Ja, en toen dreigde hij ons op te eten toen hij niet meer los kon komen, zeiden ze.

Dat is niet zo netjes van jullie om een te kleine troon te maken voor een reus, zei ik.

Een jongetje stak toen zijn vinger op. 'Maar het was ook niet zo netjes van de reus om ons te willen opeten,' zei het jongetje. 'We hadden hard aan de troon gewerkt en het was een foutje. Foutjes

maken doet iedereen en dat is menselijk.'

Maar ik kan de reus ook wel begrijpen, zei ik, want hij dacht natuurlijk dat jullie hem in de val hadden gelokt.

Echt niet, mijnheer, zei een andere jongen. Het was een vergissing, heus.

Ik keen toen naar de reus. 'Ik ben niet meer boos,' zei de reus. 'Het zal inderdaad wel een vergissing zijn geweest. Ik moet ook leren om niet meer op tronen te gaan zitten. Dat is niks voor mij.'

Goed, zei ik toen. Ik hoop dat jullie nu in vrede kunnen leven.

Maar toen begon de reus erg te groeien. Weer begonnen de kinderen bang te worden. Er kwam toen een enorme regenstorm die ons allemaal opnam, en er kwamen flats uit de grond die nog wel groter waren dan die van de bijlmer. We zagen zoveel verdiepingen, en we werden door de regenstorm ergens hoog in zo'n flat gezogen.

Puzzel maar, zei de reus. Ga maar op zoek naar je tante. Ze moet hier nog ergens leven. Alles van het verleden heeft hier nog z'n plaats in het flattenoerwoud. En we vonden toen alles terug wat we eens waren verloren.

DE DROMENTEMMER

Ik dwaalde door gangenstelsels en trappenstelsels onder wat flats in de bijlmer. Ik kwam aan bij een donker en stoffig café wat helemaal verlaten leek te zijn, maar toen ik binnen kwam zag ik de barkeeper ineens. 'Drink voor dromen,' zei hij. Het leek op een café van de jaren 60 en 70 wat niet meer in gebruik was, dus ik was verbaasd de man te zien. Ik ging aan de bar zitten en zei : 'Okay, geef me maar wat.' Hij deed een fles open en begon te gieten in mijn beker. Het was donker, bruinachtig, schuimend spul, en ik begon er direct van te drinken. 'Drink voor dromen,' zei hij. Het begon wazig voor mijn ogen te worden. Ik zag golven verschijnen voor mijn ogen, en ik zat op een strand. Een vrouw kwam langs en zei : 'Wat waait het, hè.' Ze moest haar hoed vasthouden, anders zou die wegwaaien. De golven gingen steeds hoger en waren steeds woester, en ik dacht dat ik beter weg kon gaan. 'Drink voor dromen,' hoorde ik iemand roepen. De golven leken ook van het bruinachtige spul te zijn met schuim erop. Ik kreeg toen een vreemd idee. Ik deed mijn kleren uit en rende op de zee af om van het schuimende bruine spul te drinken. Maar de zee bewoog weg van mij, en de golven gingen weer liggen. 'Nou, kom dan, drink voor dromen,' riep iemand weer. Ik keek om me heen, en slenterde weer terug om mijn kleren aan te trekken.

'Lafaard,' werd er toen geroepen. Dat liet ik niet op me zitten. Ik trok weer mijn kleren uit, en rende naar de zee die inmiddels weer was opgekomen. Maar weer trok de zee zich terug. 'Waar ben

je dan ?' riep ik.

'Ga ik jou niet aan je neus hangen,' werd er toen geroepen.

Ik dacht ik laat me niet beetnemen, en slenterde weer terug om me vervolgens weer aan te kleden en me erin te berusten. 'Drink voor dromen,' werd er weer geroepen. Ja, dat zei die barkeeper ook, en nu droomde ik. Ik werd wakker en keek in het gezicht van de barkeeper. 'Drink voor dromen,' zei hij. En ik begon weer te drinken, en weer te dromen. Ditmaal was ik in een groot bos. Er was niemand. Ik was helemaal alleen. Maar er hingen kokosnoten in de bomen waar bruinachtig spul uitdroop wat bijna schuimde. Toen ik op de kokosnoten afliep begonnen ze weg te bewegen. Iemand lachte en riep : 'Drink voor dromen.' Maar ik zag niemand.

'Waar ben je dan ?' riep ik.

'Voor je neus,' riep hij.

Oh ja, zei ik, de barkeeper, maar ik kan niet drinken. Ik droom.

Waar droom je over ? vroeg hij.

'Nou, eerst een zee, en nu een bos,' zei ik.

Ik plaag je maar wat, zei hij. Vind je het leuk ?

Ja, zei ik, maar alles beweegt van me weg.

Dat zijn dromen, zei hij.

Waarom doen ze dat ? vroeg ik.

Opdat je niet teveel drinkt, zei hij.

Maar waarom zeg je dan telkens : Drink voor dromen ? vroeg ik.

Omdat … zei hij … maar toen vaagde zijn stem weg … Ik werd wakker in het café aan de bar, maar er was niemand …

Is daar iemand ? riep ik.

Ik zag het bruine spul voor me in mijn beker. Het schuimde nog steeds een beetje.

Niet meer van drinken, zei ik tegen mezelf. Zo is het wel genoeg.

Ik ging het café uit, het gangenstelsel weer op, en over trappenstelsels ging ik nog dieper naar beneden.

Ik kwam bij een hele diepe ondergrondse rivier aan uiteindelijk, waar dat bruinachtige spul ook stroomde. 'Niet meer van drinken,' zei ik weer tegen mezelf. Ik wilde weer teruggaan, maar plotseling kwam er een uitgestrekte golf uit de rivier die mij greep en mij in de rivier trok. Het begon me toen in de diepte te trekken.

Ik probeerde me te verzetten, maar het liet niet los. Ik was in een stroming die alsmaar sterker werd. Maar toen werd ik weer wakker aan de bar in het café. Ik had gewoon een cirkeltje gemaakt. Ik stond op en ging dieper in het café. Ik kwam toen door een deur in een ander zaaltje waar mensen zaten van heel lang geleden. Ze waren helemaal bedekt met spinnewebben. Het leek wel op de jaren

30 en 40. Toen ik schoten hoorde ben ik weer teruggegaan, maar ik kon mijn weg niet meer terugvinden. En hoe meer ik door deuren heenging, hoe meer het allemaal leek op het wilde westen. Ik hoorde het gehinnik van paarden, het gelach van cowboys en het gejoel van indianen. Weer hoorde ik schoten, en verborg mij achter een bar. 'Waar is hij ?' hoorde ik iemand roepen.

Er was een luik op de vloer achter de bar, wat ik opende en waar ik doorheen ging om mezelf in veiligheid te brengen. Alles was hier donker en stoffig. Ik moest van een heel nauw trappetje af. 'Daar is hij,' hoorde ik iemand roepen. Ik kwam in een tunnel terecht waar water op de bodem lag. Ik zag een licht in de verte en ging er op af. 'Pak hem,' werd er geroepen, maar ik zag niks. Ik begon stevig door te lopen maar stootte mijn been aan ijzerwerk. Er was hier veel meer water wat in een rap tempo begon te stijgen. Ik kon beter maar weer teruggaan, maar daar zouden ze me misschien opwachten, dus ik deed het niet, en liep door richting het licht. Ik zag een oerwoud in het licht. Maar het water was inmiddels al tot mijn borst gestegen. De stroming was sterk, en ineens werd ik meegesleurd. Waar naartoe wist ik niet. Ik had alle grip verloren.

'Drink voor dromen,' zei de barkeeper. Ik werd weer wakker aan de bar.

'Laat maar,' zei ik.

'Denk je het ergens anders beter te krijgen ?' vroeg de barkeeper. Ik haalde mijn schouders op.

'Drink voor dromen,' zei de barkeeper weer. Er kwam iemand anders binnen die aan de bar ging zitten. Ook hij kreeg een beker van het bruinachtige spul wat schuimde. 'Ik zou er maar niet van drinken,' zei ik.

'Ik heb toch niets meer te verliezen,' zei die persoon, en begon te drinken. Ik probeerde op te staan, maar ik merkte dat ik aan de barkruk bleef vastkleven.

'Het laat je niet los,' zei de barkeeper.

'Belachelijk,' zei ik. Toen herinnerde ik me dat als ik er meer van zou willen drinken, dat het dan van me weg zou gaan. Ik greep naar mijn beker, maar die was leeg. 'Meer, meer,' zei ik tegen de barkeeper. Maar er was geen barkeeper. Ik was aan zee, en ik rende er naartoe terwijl het van me wegbewoog. Maar ik wist ook dat het me zou grijpen als ik ervan zou weggaan. Ik moest iets anders verzinnen. Of ik moest er gewoon mee leren leven. Het leven was immers geven en nemen, tussen dichtbij en ver weg ergens mijn pad vinden. Ik kon nu eenmaal niet met en niet zonder. Ergens tussenin moest er een pad zijn. Ik moest mijn dromen temmen, maar daarvoor moest ik eerst mijzelf temmen.

DE ETALAGE POP

Ze kon zich niet bewegen. Ze was een etalage pop. Telkens moest ze hier maar staan. Niemand nam haar mee. Ze droomde van vrijheid, maar die kwam maar nooit. Ze wist niet eens hoe ze hier was gekomen. Ze keek vaak naar de voorbijgangers, en zag hen naar haar kijken. Ze wilde soms wat zeggen, maar kon het niet. Ze was immers een etalage pop. Op een dag was het oorlog in de stad. Er werd een steen door de ruiten gegooid en er was overal brand. Ineens merkte ze dat ze zich kon bewegen en nam direct de benen. Ze rende helemaal naar achteren, naar het magazijn. Toen de winkelier haar zag viel hij flauw. Ze rende door totdat ze uit het gebouw was. Hier was een tuin en achter de tuin was een hek waar ze overheen klom, en toen rende ze de wildernis in. Ze ontdeed haarzelf van al haar kleren en deed haar grote hoed af en gooide het weg. Ergens in een bosmeertje ging ze baden. Ze keek naar achteren. De stad was brandende. Ze wist niet hoe het kon, maar ze was vrij nu. Nu moest ze zien te overleven. Na een tijd lopen door het bos kwam ze bij een indianenkamp aan. Ze keken haar allemaal heel vreemd aan. 'Dit kan toch niet,' zei het opperhoofd. 'Ze lijkt wel op een pop.'

'Oh, daar heb ik wel wat voor,' zei de medicijnenman. Ze kreeg toen een soepje met kruiden. 'Ik kan me weer goed bewegen,' zei ze toen. 'Ik voel me helemaal geen pop meer.'

'Je ziet er ook niet meer als een pop uit,' zei de medicijnman glimlachend. 'De natuur weet altijd wel raad met dit soort dingen.'

'Moet ik niet terug ?' vroeg ze, terwijl ze naar achteren keek.

'Nee,' zei de medicijnman, 'je kan hier wel blijven.'

'Oh goed,' zei ze, 'want ik wil helemaal niet terug.'

'Er is ook geen weg meer terug,' zei de medicijnman. 'De stad is afgebrand.'

'En er zijn geen andere steden ?' vroeg ze.

'Nee,' zei de medicijnman, 'ook allemaal afgebrand.'

'Hoe kwam dat ?' vroeg ze.

De medijnman haalde zijn schouders op. 'Ze maken elkaar allemaal af daar.'

'I … ik kan hier niet blijven,' stamelde ze. 'Ik voel me weer als een pop.' Ze stond op en rende terug het bos in, richting de brandende stad, en rende toen zo het vuur in.

'Ah, vuur !' riep ze, terwijl ze begon te branden. 'Eindelijk vrij.'

De medicijnman en het opperhoofd waren haar gevolgd. 'Wat doe je nu !' riep het opperhoofd, terwijl ze zag dat de medicijnman hem aanstootte. 'Ik ben vrij nu !' riep ze.

'Ja, maar je brandt !' riep het opperhoofd. Weer zag ze hoe de medicijnman hem aanstootte.

Haar poppenvlees begon weg te smelten. Eronder was niets dan metaal. Het was vuurvast metaal. 'Ik ben ook niet kapot te krijgen !' riep ze.

'Wacht hier maar !' riep de medicijnman. Na een tijd plofte ze vermoeid neer in het zand. De medicijnman begon haar uit elkaar te schroeven. 'Wat doe je nu ?' vroeg het opperhoofd. Weer stootte de medicijnman hem aan. 'Ik ben bezig,' zei de medicijnman.

Ze sprak niet meer, zoals ze eerst niet sprak. Dit was wat er van haar was overgebleven, en de medicijnman was nog niet klaar. Hij begon haar helemaal opnieuw te maken. Ze was nu een donkere vrouw en leek op een indiaan. Maar de medicijnman schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, dat is het niet,' zei hij. Hij begon haar weer uit elkaar te schroeven en gooide de onderdelen stuk voor stuk in een rivier dichtbij waar krokodillen waren. Die lustten de onderdelen wel, en konden het ook verteren. 'Wat heb je nu gedaan ?' riep het opperhoofd in paniek. 'Je hebt haar omgebracht !'

'Welnee,' zei de medicijnman. 'Ze was maar een pop.'

'Misschien ben jij ook wel een pop,' zei het opperhoofd. 'Je lijkt wel gek.'

'Prik er eens in,' zei de medicijnman.

Waarin ?' vroeg het opperhoofd.

'Nou, in mijn huid, dan zie je of ik een pop ben of niet,' zei de medicijnman.

Voorzichtig stak het opperhoofd met een scherp voorwerp in de huid van de medicijnman. Die gaf geen kik.

'Je bent een pop,' zei het opperhoofd.

Ook het indianendorp was inmiddels gaan branden vanwege de vele bosbranden die vanuit de stad waren gekomen. Het opperhoofd keek om zich heen, en zag overal rook. 'En wat heb ik aan je als je slechts een pop bent ? En nog een gevaarlijke pop ook,' zei het opperhoofd. 'Misschien moet ik jou dan ook maar aan de krokodillen voeren.'

'Schroef me dan wel eerst uit elkaar,' zei de medicijnman.

'Wat ?' vroeg het opperhoofd. 'Ben je gek geworden ?'

Ineens kwam de vrouw uit het water. 'Hoe kan dat ?' vroeg het opperhoofd. 'Ik dacht dat je door krokodillen was opgevreten ?'

'Ze hebben me weer uitgespuwd,' zei de vrouw.

'Waarom ?' vroeg het opperhoofd, 'en ben je nu geen pop meer dan ?'

'Nou ja, het metaal hebben ze gegeten,' zei de vrouw. 'Maar ik ben meer dan het metaal. Ik zat in het metaal opgesloten.'

'Pardon, pardon,' zei het opperhoofd. 'Ik had van deze zaken geen verstand. Ik heb u verkeerd beoordeeld medicijnman.'

'In het vervolg dan je bek houden,' zei de medicijnman, 'en laat alles aan de

experts over.'

'Begrepen,' zei het opperhoofd. 'En omdat ik me zo stom heb gedragen ben jij vanaf nu het opperhoofd,' zei hij tegen de medicijnman.

'Laat dat deze vrouw maar wezen,' zei de medicijnman.

En toen hebben ze samen het indianendorp weer opgebouwd.

FOSSIELEN

Als ik in de stenen kijk doet het pijn.
Als ik in de stenen kijk voel ik me vernederd.
Als ik in de stenen kijk dan zie ik mezelf zoals ik mezelf niet wil zien,
en toch blijf ik kijken.

MARIAN'S MOEDER

Marian's moeder, een bekende zangeres overigens, en haar dochter die bij mij in de klas zat moest zo nodig aan iedereen rondbazuinen dat haar moeder eens in bed had geplast. In ieder geval ging ik weleens met haar en haar moeder naar de bibliotheek. Dat kwam zo uit. Ik bracht ook weleens stripboeken voor haar mee. Ze hield van lezen. Haar moeder ook. Haar moeder had verder een heel druk leven, keek bijna niet naar Marian en mij om. Op een keer nam ze ons mee met een bootje over het meer naar een eilandje. Er woonde verder niemand op het eiland, dus het was er erg rustig en toen hebben we wat spelletjes gedaan, maar moesten we weer snel terug, want Marian's moeder moest optreden. Wij mochten dan ook mee naar het concert. Het was prachtig. We werden behandeld als prins en prinses, want wij hoorden bij deze koningin van de muziek. Mensen vroegen zelfs om onze handtekening. Ik zei toen nog zo van : Ja, maar ik heb helemaal niks gedaan. Maar het kon hen niet schelen. Ik hoorde erbij. Gelukkig ben ik nooit beroemd geworden. Toen Marian eens ging verhuizen bleef er van ons contact maar weinig over, maar je hoort nog weleens wat. Ik ben haar zus nog eens tegengekomen in een restaurant waar ik destijds werkte. Zij werkte daar ook. Zij was heel anders dan Marian. Ze had een veel grotere mond, meer als haar moeder. Volgens mij speelde ze clarinet, maar zong niet als haar moeder. Dat contact verwaterde toen ook toen ik daar niet meer werkte. Ik ben wel altijd naar de muziek van Marian's moeder blijven luisteren. Dat waren toch hele mooie herinneringen. Ze zullen me wel niet meer kennen of herinneren. Ik ben een nobody. Of misschien herinneren ze me wel. Ik heb ze altijd veel verhalen verteld. Daar herinneren veel mensen van vroeger mij van, van mijn verhalen. Ik had nogal

grote opschepperige verhalen, dus dat moeten ze zich eigenlijk wel kunnen herinneren, want het waren geen alledaagse verhalen. Ik denk nog vaak terug aan het bootje en het eiland in het meer. Toen we teruggingen regende het. Het regende zo hard dat we dachten dat we nooit meer aan de overkant zouden komen. Maar we moesten wel, want Marian's moeder moest optreden. Ze was aan het gillen naar de regen : Stop, stop ! Ik keek naar de overkant, en het leek telkens verder weg te gaan. Ik zei toen : Doe dan wat ! Toen is ze gaan zingen, over de regen. Ze dook toen ook in het water en bleef heel lang weg. Toen ze boven kwam was de regen weg. Toen we eindelijk aan de overkant waren waren daar allemaal fotografen. Ik gilde toen : Ik wil niet op de foto ! Ik wou dat we voor altijd op dat eiland waren gebleven. Maar ja, Marian's moeder moest optreden. Ze zei altijd dat we op missie waren.

HET DEKENTJE

'Dekentje, neem mij op hoog,' zei hij, terwijl hij op zijn dekentje boven de stad vloog. Hij wilde niet meer bij de mensen zijn, want die draaiden alles om wat hij zei. Hij vond het vreemd dat zijn dekentje bijna vleugels had en dat het kon vliegen, maar hij nam gebruik ervan. Hij was in zijn slaapkamer toen er een grote vlinder voor zijn raam verscheen, en hij keek naar buiten en zag niets dan wildernis, bossen, naaldbomen. Hij zag bergen, heuvels. Toen kon zijn dekentje vliegen, en hij hield zich eraan vast en klom er toen op. Dat was een heel geklauter. Hij voelde zich warm en veilig bij het dekentje. En hij volgde de vlinder op zijn dekentje, en er leek een straal water uit de lucht te komen, uit een wolk. Ergens diep in het bos zette het dekentje hem neer, en hij sloeg het dekentje om zich heen. Zo liep hij verder door het zand, op blote voeten. Hij was van de mens verlost en wilde niet meer terug. Hij keek om zich heen of hij niet gevolgd werd. Hij werd alleen gevolgd door de vlinder. Er begonnen meerdere dekentjes uit het dekentje te komen. Hier kon hij een tent van bouwen. Maar het dekentje hield niet op, en steeds kwamen er meerdere dekentjes uit. Hij zou er een nieuwe stad van kunnen bouwen, zo in het bos, en dat deed hij ook. Het werd een bosstad gemaakt van dekentjes, en de vlinder was zijn enige vriend, en natuurlijk de dekentjes.

Hij had het altijd warm en op een dag was er een bosbrand. Zijn dekentje nam hem weer op, en vloog met hem weg, en alle andere dekentjes vlogen achter hem aan. Zij volgden de vlinder. Ze kwamen aan bij een bosmeer nog veel dieper in het bos, daar waar de bosbrand niet was. Ze vlogen over het bosmeer en daar bouwde hij opnieuw zijn kamp. Nu begonnen er nog meer dekentjes uit de dekentjes te komen. Hij hield het niet meer bij. Hij werd helemaal bedolven onder de dekentjes. Hij had het erg warm. Er begonnen bergen van dekentjes te ontstaan, en er

doorheen waren tunnels. Hier zocht hij zijn weg. De vlinder wees hem de weg, en zijn eigen dekentje ging met hem mee. Na een hele lange tijd kwam hij uit de tunnels, en zag hij een meisje staan. Ze leek zo zacht als dekentjes. En hij noemde haar dekentje, maar ze sprak niet. Hij liet haar zijn dekentje zien, en ze gingen er samen op zitten. Toen vloog het dekentje met hen weg. Ze kwamen uiteindelijk toen aan bij een zee waar zeer hoge golven waren. Maar toen ze dichter bij de golven kwamen bleken het niets anders dan dekentjes te zijn. Het was een zee van dekentjes.

Opeens merkte hij dat het dekentje niet meer vloog, en ze vielen omlaag in de zee van dekentjes. Toen werd hij wakker, maar de droom is hem altijd bijgebleven.

DE SOEPKOM

De jongens waren uit hun kooi ontsnapt en renden de vlakte op. Ze moesten toen diep naar beneden springen in de rivier, en zwommen toen naar de overkant. Zo keerden ze terug naar hun kamp. Maar er was één jongen die niet durfde te springen. Weer werd hij opgepakt en ging terug in de kooi. Hij had er spijt van dat hij niet had gesprongen bij de waterval in de rivier. Maar het was zo hoog, dat hij bang was dat hij te pletter zou vallen.

Hij kon wel uit de kooi kijken. Het was een prachtige natuur. Maar ja, dat was ook bij zijn kamp. Het hele gebied was prachtige natuur. Hij was niet anders gewend. Hier was hij geboren. Maar nu was hij in het vreemde kamp. Zijn overvallers keken hem aan. Ze droegen zwepen.

Ze lieten hem van vreemd spul drinken, uit een kom. Het was een soort soep. Een tijdje later zeiden ze dat zijn kamp was afgebrand en dat hij de enige overlevende was. Zijn hoogtevrees had dus zijn leven gered. Maar ja, wat voor leven ? Hij was een gevangene.

Er klopte iets niet met deze mensen. Ze waren goudzoekers. Ze leken uit het stadsgebied te komen of van het platteland. Ze stelden hem allemaal vragen. Midden in de nacht zette een vrouw hem vrij. Hij rende en rende. Hij zou ditmaal via het gebergte gaan en dat was een ware klimtocht. Hij verdwaalde ergens in een grottenstelsel maar kwam er toch ook weer uit aan de andere kant. Zijn kamp bestond inderdaad niet meer toen hij daar kwam, maar hij zou zich aansluiten bij een ander kamp, een groter indianenkamp.

Hij werd direct gastvrij ontvangen. Een indiaanse vrouw nam hem onder haar hoede. Hij vertelde haar over de goudzoekers en hoe ze zijn kamp in de brand hadden gestoken. Maar de vrouw zei dat een andere indianenstam het kamp in de brand had gestoken. Hij wist niet wat hij moest geloven.

Hij speelde met de kinderen van het kamp. 's Nachts moesten ze op monsterjacht, boze geesten die het kamp bedreigden. Op de rivier hadden

ze hun boten. Daarmee konden ze snel ergens komen. Ook in het water leefden monsters, boze geesten.

Zijn nieuwe moeder onderwees hem veel. Maar hij wist niet wat hij moest geloven. Het was zo anders dan wat hij in zijn eigen kamp had geleerd. En ze hadden zulke vreemde rituelen, zoals van hoge kliffen afspringen in het water. Nu durfde hij het wel, en hij moest ook wel, anders zou hij nooit een vrouw krijgen. Hij vond het vreemd. Ook werd hij in een ton gestopt en van een heuvel afgerold, wat hij bijna niet overleefde. Ook moest hij zich laten steken door een zwerm wespen. Ook gingen er pennen door zijn borst, en moest hij vasten.

Zijn nieuwe moeder zei dat het traditie was. Hij vond het vreemd en gevaarlijk. Op een dag rende hij weg uit het kamp. Hij wilde liever alleen wonen. Hij raakte in gevecht met een verschrikkelijk grote slang. Hij werd ook verschrikkelijk gebeten. Meer dood dan levend is hij toen maar teruggegaan naar het kamp. Zijn nieuwe moeder verbond zijn wonden en gaf hem medicijnen. Maar eigenlijk hielp niets. Ze heeft toen goudzoekers laten komen om zijn leven te redden. Die namen hem mee naar een ziekenhuis in een stad. Hier begon hij langzaam te herstellen. Voor de tweede keer hadden goudzoekers zijn leven gered.

Hij vroeg naar welk goud ze eigenlijk op zoek waren. Ze zeiden toen : naar het goud van het hart.

HET GEHEIM VAN VENEZUELA

Ik was in Venezuela geweest en ik kwam thuis, en mijn Lucky Luke beeld begon ineens tot me te spreken. Ik wreef in mijn ogen. 'Dit kan gewoon niet waar zijn,' zei ik tegen mezelf. Dit beeld had namelijk naar mijn herinnering nooit tot mij gesproken. Ik dacht dat het beeld niet kon spreken. Ik vroeg me af of ik wel echt was thuisgekomen of dat ik gewoon droomde. Ik kneep in mijn arm en het deed pijn, dus ja, ik moest wel wakker zijn. Maar ja, in een droom was ik ook eens in mijn ballen geknepen en toen deed het ook pijn, dus ik kon nergens meer van op aan. In ieder geval zei Lucky Luke : 'Die rotzakken. We gaan er allemaal doorheen. Niemand wordt overgeslagen. Iedereen wordt kapotgemaakt door het systeem. Maar toch zijn er ook magische momenten, en ik kan weer spreken.' Ik was blij voor het beeld. Het moest wel zijn gekomen door dat ik naar Venezuela was geweest. Ik had daar een meisje ontmoet die me vertelde dat Venezuela maar één keer per dag eet, vanwege de armoede daar. Ik heb haar toen meegenomen naar een eiland en haar bankrekening gespekt. We zijn toen gaan zwemmen in de zee. Dat dit zou uitlopen in dat mijn Lucky Luke beeld zou spreken had ik nooit verwacht, maar blijkbaar bestaat magie nog steeds. Toen ik het meisje had geholpen en had meegenomen begon ze allemaal mooie wensen over me uit te spreken als dankbaarheid. Ze had weer een beetje geluk in haar hart gevonden. En dat geluk deelde ze met mij, maar toen moest ik weer naar huis. Dat zijn van die Assepoester momenten dat de klok

bijna twaalf slaat en dan moet je weer terug. Het was dus een grote verrassing dat ik werd opgewacht door een sprekend Lucky Luke beeld. Dan zit je weer tussen de pompoenen en de muizen, maar dan toch met het sprekende Lucky Luke beeld. Hij was klaar voor de strijd. Het zou oorlog worden. Het was alsof ik de fee van Assepoester had ontmoet. Die nacht toen ik was thuisgekomen had ik een droom over de natuur van Venezuela, hoe moeder Venezuela tot mij riep, als de stem van een overweldigende, dreunende, bulderende wildernis. En ik droomde over kannibalen, en er was geen sprekend Lucky Luke beeld in de buurt. Maar toen ik wakker werd weer wel. Hij staarde naar mij, zijn ogen bewogen, wat ook wel bijzonder was. Het beeld kon zich nu ook bewegen. Het bleef niet alleen bij het spreken. Hij heeft me toen mee naar buiten genomen, en we gingen naar de trein. Met de trein gingen we naar een boot, en de boot nam ons de zee op. Ik keek naar Lucky Luke, en hij keek naar mij.

'Venezuela, Venezuela,' zei hij.
'De klok slaat bijna twaalf uur, maar schieten zullen wij die klok.'
Ik keek hem met grote ogen aan.
'Wat bedoel je, Lucky Luke ?'
Ik hoorde zijn woorden als een echo, als een woeste wildernis.
'De klok slaat bijna twaalf uur, bijna,' zei hij. 'Dan zijn we rijk, geen armoede meer. Maar schieten zullen wij die klok, want hoe kunnen we rijk zijn als anderen arm zijn ?'

Ik zei toen : 'Maar ik dacht dat Assepoester weer arm was als het twaalf uur zou worden.'

'Ja,' zei Lucky Luke, 'de armen worden dan steeds armer, en de rijken steeds rijker, dus moet de fik erin,' terwijl hij blies op zijn pistool.

'Waar is die klok ergens ?' vroeg ik.

'Moet je mij niet vragen, moet je mij niet vragen, vraag het aan Venezuela,' zei hij toen.
En zo gingen we terug naar Venezuela, en terug naar het meisje. Ik vroeg aan haar waar de klok van Assepoester was. Ze keek me aan met stralende ogen. 'De klok groeit in het woud, het klokgewas,' zei ze.

We zijn toen naar het bos gegaan, en daar liet ze me het zien. Het was een glinsterend gewas. 'Hiervan worden de armen armer en de rijken rijker,' zei ze. 'Het is dromerig gewas. Het maakt de bozen bozer en de gelukkigen gelukkiger. Het maakt de slechten slechter en de goeden beter.'

'Ingewikkelde zaak,' zei ik. 'En dat gewas kan gegeten worden ?'

'Nee, het is vergif,' zei ze. 'Het klokgewas is groot vergif.'

'We kunnen het niet eten,' zei Lucky Luke.

'Nee,' zei het meisje.

'Kunnen we het afschieten ?' vroeg Lucky Luke.

'Nee, dan wordt het alleen maar erger,' zei het meisje. 'Het maakt de zieken zieker, en de gezonden gezonder, en het maakt de bedroefden nog droever. Kom

niet te dichtbij.'

'Ja, dat laat ik niet op me zitten,' zei Lucky Luke, en hij sprong in het gewas. Een enorme worsteling vond plaats tussen Lucky Luke en het klokgewas. Ik hoorde toen schoten, en toen kwam Lucky Luke eruit. Hij had een glimlach en blies tegen zijn pistool. 'Het was een koud kunstje,' zei Lucky Luke.

'Nee,' zei het meisje. 'In de nacht zal het weer groeien en het zal ons allen overweldigen. Het zal zich nu nog erger gaan verspreiden.'

'Dat zal wel meevallen,' zei Lucky Luke. 'Je gelooft toch zeker niet in sprookjes ?'

Maar het meisje had gelijk. Het kwam. Het kwam. Het klokgewas begon overal te groeien. Het was een nachtmerrie.

Het meisje van Venezuela zong toen :

'Nu is alles nog wel erger, maar ook is alles nu echt veel veel beter,
Het goede werd het beste, en het erge werd het ergst,
Maar nu heb ik jou, en kunnen we alles vergeten.
Wij leven tussen werelden in,
Wij leven tussen trollen en de mensen,
Wij leven opdat wij anderen het goede wensen

Nu alles nog wel erger, maar ook veel beter,
Zonder dit had ik jou nooit ontmoet,
We zullen laten zien hoe alles moet,
Wij zijn voor elkaar gemaakt,
Als een nieuwe klok van de natuur

't is bijna twaalf uur, 't is bijna twaalf uur.
Oh, ben je klaar voor de geheimen,
Nu kunnen we dieper in elkaar reiken,
Jij kent mijn pijn, en ik ken de jouwe,
Steeds erger, erger wordt het, maar ook veel beter

Jouw verdriet is ook het mijne, mijn verdriet is ook het jouwe,
het is bijna, bijna, bijna twaalf uur ….
Geheimen, geheimen, geheimen, van de natuur …'

In ieder geval moest ik weer naar huis. Natuurlijk ging Lucky Luke met mij mee, want het was mijn beeld, en het kon nu spreken, iets wat me dolgelukkig had gemaakt. Ik keek thuis in de spiegel en zag dat mijn oog helemaal blauw was, helemaal opgezet. Ik had een flinke mep van het klokgewas gehad. En het ging maar niet weg, en het werd steeds erger. Steeds erger, steeds erger, ik begreep nu haar pijn. Ik droeg het lijden van Venezuela, het kruis van Venezuela, als het kruis van de natuur, het kruis van Jeremia. 'Kijk naar mijn oog,' zei ik telkens, en wees erop. 'Het is het kruis en het juk van Venezuela.' Maar de mensen waren onverschillig. De onverschilligen waren nog onverschilliger geworden. En ik wachtte weer totdat het twaalf uur zou worden.

"t is bijna twaalf uur, 't is bijna twaalf uur,
geheimen, geheimen, geheimen van de natuur,
dan worden alle rollen omgedraaid,
de armen steeds rijker, en de rijken steeds armer,
totdat de ene hand de andere hand heeft

geraakt ….'

Er was een nieuwe klok gekomen.
Lucky Luke wees er vaak op.
We hadden het samen gedaan,
Samen met het meisje van venezuela …
Maar het is altijd weer wachten, wachten, ja wachten … op twaalf uur …

Het voelt als verdrinken zo diep …
Het voelt als hangen aan de galg …
Om een kinderhart te bereiken,
Een armenhart …
Diep in jezelf …
Want een kind zijn we allemaal, en arm zijn we allemaal …
Oh het wordt hier steeds erger, maar ook zoveel beter,
totdat de rollen zijn omgedraaid,
totdat het kind de moeder is,
en de moeder het kind …
totdat je het geheim van venezuela diep in je hart vindt …

't is bijna twaalf uur, 't is bijna twaalf uur,
en alles is zo duur … je kan bijna niets meer kopen …
je kunt slechts geloven, hopen en dromen …

schipbreuk lijden wij de hele tijd …
aan de kusten van venezuela …
opdat zij ons binnenneemt …
tot haar geheimen …

Einde

HET KANNIBALEN CARNAVAL

De jongen was diep in het bos terecht gekomen, en werd vastgepakt door een vrouw met een rieten rokje. 'Jij komt hier niet meer weg,' zei de vrouw. 'Zodra je wat langer bent geworden gaan we je opeten.' De jongen begon te kermen en te gillen, en te smeken, maar niets hielp. Toen nam de vrouw hem mee naar een kamp. Hij werd bekeken door meerdere vrouwen. Hij had zich tijdens de wandeling neergelegd bij zijn lot, maar zou alles doen om te ontsnappen. 'Kannibalen zijn wij,' zeiden de vrouwen. 'Je moet nog groeien, langer worden.'

'Hij is nog in de groei,' zei de vrouw.
'Waarom ?' vroeg de jongen. Maar hij kreeg geen antwoord.
Midden in de nacht toen ze allemaal sliepen dacht de jongen dat hij wel weg zou kunnen komen, maar hij maakte veel teveel lawaai, en ze werden wakker en pakten hem weer.
'Stommeling,' zei één van de vrouwen. 'In de kooi moet hij nu, of gebonden worden aan een paal.'

'Ik weet wel wat,' zei een andere vrouw. 'Hij kan ook aan de ketting.' Zo kreeg de jongen een ketting om zijn hals. Hij werd vastgeketend aan een blok. 'Dat is het slachtblok,' zeiden de vrouwen. 'Je bent niets dan vee.'

'Waarom ?' vroeg de jongen weer. Maar hij kreeg geen antwoord. Toen gingen de vrouwen weer slapen, en de jongen klaagde.

De volgende dag waren ze alweer vroeg wakker. 'Hij groeit goed,' zei één van de

vrouwen. 'We kunnen hem bijna opeten.'

Ze maakten hem los van de keten, en hij moest naar een schoolklasje waar ook een andere jongen was. Deze jongen zou ook opgegeten worden als hij langer zou zijn gegroeid. Er waren ook wat meisjes in het schoolklasje die bij de vrouwen leken te horen. Ze hadden ook rieten rokjes, en ze plaagden de jongens over het feit dat ze opgegeten zouden worden.

Een jongen werd wakker van een vreemde droom. Hij ging naar beneden en zag daar zijn vader met de krant. 'Ik heb zo vreemd gedroomd,' zei de jongen. 'Over kannibalen, vrouwen en meisjes met rieten rokjes, en ze zouden me opeten als ik langer was gegroeid. En ik had hele vreemde gevoelens in mijn buik. Heeft u ook weleens zulke dromen gehad ? Is het erfelijk ?'

'We dromen allemaal,' zei zijn vader. 'Ik had die dromen toen ik jonger was, maar toen ik met je moeder was getrouwd had ik geen dromen meer. Volgens mij leef ik nu in een droom.'

'Maar dat is geen droom met kannibalen,' zei de jongen.

'Nou, op mijn werk is het zeer kannibaals,' zei zijn vader.

'Hoezo ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei zijn vader. 'Telkens de dreiging om ontslagen te worden.'

De jongen zuchtte. 'Nou, dat is dan ook niet leuk.'

'Ja,' zei zijn vader, 'maar ze doen dat opdat je het onderste uit de kan haalt en je echt je best doet.'

'Ik begrijp het,' zei de jongen. 'Maar als je ontslagen wordt, dan neem je toch gewoon een andere baan ?'

'Banen liggen hier niet voor het oprapen,' zei zijn vader.

'Wat een gemis dan,' zei de jongen.

'Ja, echt kannibaals,' zei zijn vader.

Toen kwam zijn moeder binnen.

'Waar ben je geweest ?' vroeg de jongen.

'Boodschappen doen,' zei zijn moeder.

'Nog iets meegebracht ?' vroeg de jongen.

'Ja, een boekje voor jou over kannibalen,' zei zijn moeder.

'Toevallig net over kannibalen gedroomd,' zei de jongen.

Hij nam het boekje aan en begon gretig te lezen. Het was een stripboek. 'Nou, dat gaat precies over mijn droom,' zei de jongen.

'Alles staat met elkaar in verbinding,' zei zijn moeder.

'Ik lees nu in de krant,' zei vader, 'dat er weer kannibalen zijn teruggekomen in het bos.'

'Die zijn nooit weggeweest,' zei de moeder van de jongen.

'Jawel,' zei de vader.

'Nee,' zei de moeder. 'Dan heb je toch niet goed je ogen opengehouden.'

'Nou ja, okay, jij zal het wel beter weten,' zei de vader.

'Nou, ken je nog die en die,' zei de moeder. 'Die zijn ook naar zo'n kannibalenstam vertrokken. Ze hadden het helemaal gehad met de wereld.'

'Als kannibaal of als voedsel ?' vroeg de vader.

'Beiden denk ik,' zei de moeder.

Vader keek de moeder vreemd aan. 'Hoe kan dat nou ?'

'Moet je mij niet vragen,' zei de moeder.

'Hoe kom jij daar allemaal bij ?' vroeg de jongen.

'Gedroomd,' zei de moeder.

'Ja, maar dromen zijn niet de werkelijkheid,' zei de jongen.

'Wie zegt dat ?' vroeg de moeder.

'Ja, wie zegt dat ?' vroeg toen ook de vader.

De jongen zuchtte. 'Ik denk dat ik maar weer ga slapen dan. Misschien ben ik nog niet goed wakker.' Toen werd de jongen wakker en besefte dat hij alles gedroomd had. Hij wist niet of hij nog steeds droomde. Hij kneep in zijn arm en voelde niets. Hij kneep toen harder, en sloeg zichzelf in het gezicht en voelde het toen wel. 'Kannibalen, kannibalen,' dacht de jongen bij zichzelf. 'Misschien ijl ik wel.' Hij probeerde op te staan, maar hij kon niet. 'Zie, ik droom nog steeds.' Toen waren de kannibalen in zijn kamer. En toen veranderde zijn kamer in het kannibalenkamp waar hij was. De vrouwen keken naar hem, en de meisjes ook. 'Hij is al gegroeid, langer geworden,' zei één van de meisjes. 'Dat betekent dat hij … opgegeten gaat worden,' zei een ander meisje.

De jongen haalde zijn schouders op, maar omdat ze telkens dichterbij kwamen werd hij wel banger. Hij trapte ze toen weg, en begon te rennen. Maar al snel werd hij teruggesleurd door een lasso. Hij viel neer met vreemde gevoelens in zijn buik, in grote paniek. Hij hoopte dat hij nu toch echt wakker zou worden. Toen aten ze hem op en werd hij wakker.

'Dit is gewoon de kannibalendood,' zei hij tegen zichzelf.
Hij liep naar beneden en zag zijn vader aan de krant.
'Ben ik dood ?' vroeg hij.
'Nee, je leeft nog,' zei zijn vader.

'Ik heb zo vreemd gedroomd, over de kannibalendood, en toen werd ik wakker, mag ik geloven,' zei hij.

'Ik had dat ook, totdat ik je moeder tegen kwam,' zei zijn vader.
'Is het nu beter ?' vroeg de jongen.
'Veel beter,' zei zijn vader. 'Ik heb er daarna niet meer over gedroomd.'

'Saai,' zei de jongen.

'Beter dan de kannibalendood,' zei zijn vader.

'Was ik maar dood,' zei de jongen. 'Dit is ook niks. Weer die stomme school.'

'En ik weer naar mijn werk,' zei zijn vader, 'maar bij moeder is het leven fijn. Zoals het klokje thuis tikt tikt het nergens. Oost west, thuis het best.'

'Iets om naar uit te kijken dan,' zei de jongen.

'Zeer zeker,' zei zijn vader. 'Zeg, wat voor lessen heb je vandaag ?'

'Oh,' zei de jongen. 'Gojsdienst, aardrijkskunde, geschiedenis, volkenkunde.'

'Misschien gaat het dan wel over kannibalen,' zei zijn vader.

'Leraren kunnen soms als kannibalen zijn,' zei de jongen.

'Jazeker, zoals werkbazen ook,' zei zijn vader.

'Zitten we in hetzelfde scheepje,' zei de jongen.

'Jazeker,' zei zijn vader.

Toen kwam de moeder binnen, maar ze was een kannibaal met een rieten rokje.

'Ga je naar carnaval ?' vroeg de jongen.

'Kom ik net vandaan,' zei de moeder. 'Het heeft de hele nacht geduurd.'

'Wat heb je allemaal gedaan ?' vroeg de jongen.

'Nou, kijk eens goed. Ik ben een kannibaal,' zei de moeder. 'Wat denk je dat kannibalen doen ?'

'Ik weet het niet,' zei de jongen. 'Monopolie spelen, of een spelletje kaart ?'

'Malle jongen,' zei de moeder. 'Nee, we hebben lekker gegeten.'

'Wat heb je gegeten ?' vroeg de jongen.

'We hadden jullie nagemaakt van brood,' zei de moeder.

'Is dat een grapje ? Zo niet, dan begrijp ik waarom ik zo'n nachtmerrie heb gehad.'

'Traag,' zei de moeder. 'Natuurlijk is het een grapje.'

'Ja, maar heb je dat echt gedaan ? Ons namaken met brood ?' vroeg de jongen.

'Ja, als grapje,' zei de moeder.

'Nou, leuk grapje,' zei de jongen. 'Vader, wat vind jij ervan ?'

'Grappig,' zei de vader.

'Nou, ik kan er niet om lachen,' zei de jongen. 'Maar ik ga nu naar school, waar de andere kannibalen op me zitten te wachten.'

'En ik ga terug naar mijn werk,' zei de

vader.

'Dan ga ik weer terug naar het carnaval,' zei de moeder.

'Flauw,' zei de jongen.

'Waarom gaan jullie niet met me mee ?' vroeg de moeder.

'Omdat we school hebben,' zei de jongen, 'en vader moet werken.'

'Dan gaan jullie toch gewoon spijbelen ?' zei de moeder. 'Voor een keer kan dat geen kwaad. Dan zeg je gewoon dat je ziek was.'

'Goed idee,' zei de vader. En zo gingen ze met z'n drieën naar het carnaval, maar tot hun grote schrik was daar ook de baas van het werk, en wat leraren van school. 'Op heterdaad betrapt,' riepen ze.

'Ja, jullie zeker, want wat doen jullie hier ?' vroeg de jongen.

'Kunnen we beter aan jullie vragen,' vroegen de werkbaas en de leraren.

'Wij komen moeder afzetten,' zei de jongen. 'En wat is jullie smoes ?'

'Nou, laten we er niet meer over praten,' zeiden de leraren. 'Laten we het gewoon een schoolreisje noemen. Ga je ons aangeven bij het schoolbestuur ?'

'Hebben jullie je ziek gemeld ?' vroeg de jongen.

'Ja,' zeiden de leraren. 'We zijn wat overspannen, en dit is therapeutisch.'

'Ja ja,' zei de jongen. 'Nou, dan kan mijn moeder misschien met jullie een uitzondering maken om jullie in het echt op te eten.'

'Dat kan toch niet,' zeiden de leraren. 'Dan komt ze in de gevangenis.'

'Alles beter dan dit hier,' zei de jongen.

De leraren begonnen toen te lachen en hem te duwen. 'Je komt hier niet meer weg,' zeiden ze.

Goedzo,' zei de jongen. 'Carnaval beter dan school.'

'Heb je je al ziek gemeld ?' vroegen de leraren.

'Nog niet,' zei de jongen, 'maar als jullie dat al hebben gedaan hoef ik toch niet te komen.'

Opeens werd de jongen meegesleurd in een grote optocht, en die ging door de hele stad.

'Carnaval beter dan school,' werd er telkens gezongen. 'Carnaval sterker dan school. Carnaval groter dan school. Kannibalen carnaval eet school.'

Einde

DE FLAMINGO'S

Hij werd altijd meegenomen op de rug van een flamingo.
Zij brachten hem altijd naar paradijselijke plaatsen,
Naar wonderlijke tuinen, en verre eilanden.
Maar na een tijdje kwamen ze niet meer, en het jongetje begon hen te missen.
Op school moest hij altijd aan ze denken, en hij probeerde hen altijd te tekenen, en ook de plaatsen waarnaar ze hem brachten.
Toen het jongetje ouder werd kon hij zich er steeds minder van herinneren.
Het vaagde steeds meer uit zijn hersenen weg.
Hij was hier heel verdrietig over.
Hij begon alles op te schrijven wat hij zich er nog van kon herinneren, maar hij merkte dat er grote gaten waren. Die gaten begon hij op te vullen met zijn eigen verhalen. Hij probeerde de gaten te dichten, maar wist niet meer zeker of het zo was gegaan.
Maar dit was de enige manier voor hem om ermee om te gaan, anders zou de pijn te groot zijn.
Hij verlangde terug naar de flamingo's, om op hun rug te vliegen naar verre, onbekende landen, warme oorden met prachtige stranden. Maar ze kwamen maar niet.
Hij begreep het niet, en vroeg zich af wat hij fout had gedaan.
Waren ze misschien boos op hem, of was er iets anders aan de hand ?
Hij ging naar het bos om ze te roepen, en ook naar het strand.
Hij had inmiddels vele schriften vol geschreven over de flamingo's, maar op een dag merkte hij dat er verschillende schriften waren verdwenen. Hij zocht overal in het huis, maar hij vond ze niet, en begon mensen te verdenken. Hij vroeg zich af wie ze gestolen kon hebben, of was hij misschien zelf te slordig geweest ? De schriften die verdwenen waren probeerde hij te vervangen door nieuwe verhalen, maar de pijn bleef, en werd elke dag erger.

Op een dag kwam er een nieuw meisje bij hem in de klas. Ze kon prachtige verhalen vertellen, en ze deed hem herinneren aan de flamingo's die hem altijd meenamen. Het leek wel alsof hij door haar verhalen meer kon herinneren. Ze werden goede vrienden, en het meisje genoot ook erg van zijn verhalen. Ze besloten beiden boeken te maken die ze uitdeelden in de klas om ook andere kinderen te helpen.

Op een dag kwamen de flamingo's bij het jongetje terug. Dit maal waren er meer flamingo's dan ooit, en ze namen het jongetje ditmaal verder dan ze ooit eerder waren gegaan met hem. Niemand zag het jongetje ooit nog terug.

Einde

HAROLD

Harold woonde ergens in het midden van Nunspeet. Hij was van de vuilnisophaal-dienst. Vroeger werd alle

vuilnis naar een open plek, diep in het bos gebracht en daar verbrand. Nu ligt er alleen nog maar zand. Ze noemden het wel eens de woestijn van Nunspeet. Ja, je moet er wel even een stuk voor fietsen, want het is over het spoor. Vroeger werd er altijd van alles en nog wat weggegooid, en vaak ging men naar die open plek toe om te kijken of er nog iets voor hen bijzat. Ook Harold hield alles goed in de gaten. En als hij tijdens zijn werk iets leuks tegenkwam, dan reed hij er in de avond nog even langs om het mee te nemen naar huis. Zijn huis stond dan ook vol met bijzondere dingen. Ja, Harold woonde in een heel bijzonder huis, en hij had ook een hele bijzondere vrouw. Zijn vrouw kon niet praten, want ze had vroeger een ernstig ongeluk gehad. Maar ze was bijzonder creatief, en maakte altijd hele speciale dingen. Zijn vrouw ging wel eens mee 's avonds, als Harold naar de open plek ging. Op een dag kwamen ze een kleine man tegen. Hij leek wel een beetje op een dwerg. Hij was een soort liliputter. De man was druk bezig met zoeken. 'Zoekt u iets ?' vroeg Harold vriendelijk. 'Ja,' zei de man, 'mijn vrouw heeft per ongeluk wat spullen van mij met de vuilnis meegegeven.'

'Om wat gaat het dan ?' vroeg Harold, 'want toevallig werk ik bij de vuilnisdienst, dus als u het me even zegt wat het is, dan zal ik op de uitkijk staan.'

'Het gaat om een gouden grammofoonspeler, mijnheer,' zei de man sip, 'en een heleboel langspeelplaten.'

'Oh, vergeet dat maar,' zei Harold, 'die hebben ze allang meegenomen. Er komen hier zo vaak mensen om spullen weg te halen, en zoiets zullen ze vast niet laten staan.'

'Maar het zat in een zak,' zei de man, 'in een vuilniszak ... Mijn vrouw dacht dat het vuilnis was ...'

'Oh, maar daar kunnen we echt niet aan beginnen,' zei Harold. 'We gaan niet alle zakken doorzoeken.' Maar toen werd de man een beetje kwaad. Zo kwaad, dat Harold direct begon te zoeken. Maar na een hele avond zoeken hadden ze nog steeds niets gevonden. De liliputter was ten einde raad. 'Ach,' zei Harold, 'wij hebben nog wel een oude grammofoonspeler in de schuur staan, en op zolder hebben we een heleboel grammofoonplaten ... die mag je wel hebben.' Maar dat wilde de liliputter niet ... Het ging hem niet zozeer om de muziek ... Hij had hem nooit aanstaan ... Het ging hem om de emotionele waarde die hij aan het ding hechtte. Hij had het van zijn vader gekregen. Hij gaf niks om die muziek, maar zijn vader hield er zo van, en daarom kon hij het eigenlijk niet missen. 'Weet je wat ?' zei Harold ...'Mijn vrouw is nogal erg handig. Als je ons nu vertelt hoe het ding eruit zag, dan zal mijn vrouw wel proberen om precies dezelfde te maken van onze eigen grammofoonspeler.' Maar de man wist eigenlijk niet zo goed hoe het eruit zag. Hij heeft hem al die tijd in de vuilniszak laten zitten. Hij had niet zulke goede herinneringen aan zijn vader, maar vond het geschenk wel erg belangrijk en waardevol voor hem. Hij had er dus gemengde gevoelens over. Hij kon niet met en niet zonder. Harold begreep het verhaal. 'Nou,' zei Harold, 'als het dan zo'n gestuntel voor je was, wees dan maar blij dat het weg is, dan

zul je er ook nooit meer last van hebben.' En daarin gaf de man hem wel gelijk ...

Maar daar kwam ineens een auto aanrijden. Er kwam een man uit de auto met de gouden grammofoonspeler en de grammofoonplaten in z'n armen, en legde het tussen de andere vuilnis. 'Ziezo,' zei hij, 'weg met die rommel. De grammofoonspeler deed het nauwelijks, en in de platen zaten allemaal krassen.' En snel was de man ook weer verdwenen.

De liliputter wist niet hoe hij moest kijken. Moest hij hier nu blij mee zijn, of niet ? Ook Harold wist eigenlijk niet zo goed hoe hij ermee om moest gaan ... 'Ach,' zei de liliputter ... 'laten we het daar maar liggen blijven ...' Harold kreeg wel een beetje last van schuldgevoelens nu, want hij had de liliputter per slot van rekening omgepraat ... Maar om de situatie te redden had hij een idee : 'Zeg, om de wond te helen kun je wel even met ons mee naar huis komen, want wij hebben ons huis vol staan met oude spullen. Dan kun je wat uitkiezen.' Daar had de liliputter wel oren naar.

De liliputter keek zijn ogen uit in het huis van de vuilnisman ... Wat een prachtige dingen stonden hier allemaal zeg ... Moest dit nou vuilnis voorstellen ? Hij kon het niet geloven ... Wat men wel niet allemaal weggooit ... Maar Harold zei dat mensen vaak iets weggooien om dezelfde redenen als de liliputter had ... Het verleden bijt ... En of het hen nu veel geld gekost heeft of niet, als ze er pijn van hebben, dan gaat het meestal naar de vuilnis ... En als je dat even allemaal in de gaten houdt, dan kun je daar erg rijk mee worden ... Ja, dat had de liliputter nu ook wel in de gaten ... En hij was nu zo ver gekomen, dat hij ook wel graag vuilnisman wilde worden ... En zo kon je ook veel in huis halen, zonder dat het je pijn deed. Harold vond het een goed idee, en de baas van Harold ook ... En zo werden Harold en de liliputter collega's van elkaar, en de beste vrienden ... Vaak gingen ze in de avond na het werk nog even naar de open plek toe, om daar de bijzonderste dingen van weg te halen ... En ook Harold's vrouw en de vrouw van de liliputter werden dikke vriendinnen. Ze gingen vaak samen op vakantie ... en natuurlijk hadden ze een voorliefde voor vuilnisbelten ... voor hen was dat een manier om veel geld uit te sparen ... De mensen vroegen hen altijd hoe ze toch aan zulke dure spullen kwamen ... maar soms werden ze ook weleens uitgescholden voor dieven ... Niet iedereen was er zo blij mee waar ze mee bezig waren. Vooral niet toen ze gingen rondvertellen dat ze gingen verhuizen ... Ja, ze zouden in een caravan gaan wonen, om het te houden bij de kleine dingetjes ... En zo konden ze van vuilnisbelt tot vuilnisbelt reizen ... Natuurlijk gingen ze er nooit te dichtbij wonen ... want dat zou brandgevaar opleveren ...

Ze zagen het als sport om de kleinst mogelijke schatten te vinden op de vuilnisbelten, om ze uit te stallen in hun caravans ... In het begin konden ze niet te ver weg reizen, vanwege het werk van Harold en de liliputter, maar later werden ze er zo handig in, dat ze een reizende winkel begonnen ... en daar konden ze goed van leven ... Harold en de liliputter waren toen geen vuilnismannen meer, maar vuilniswinkeliers ... En waar ze dan ook

kwamen ... iedereen vond het een bijzondere winkel ... Maar al gauw werden ze ook dieven genoemd door sommigen ... Vaak werd er gevraagd hoe ze toch aan zulk bijzonder spul kwamen ... Ook de vuilnisdienst zelf was niet blij dat Harold en de liliputter met hun werk stopten. En als je aan ze vraagt of ze Harold ook kennen, dan doen ze vaak alsof ze hem niet kennen. Maar er was er één bij die toch wel erg veel aan Harold en de liliputter te danken had. Hij bleef eens een keer aan een zak vastzitten, en werd door het zuigsysteem naar binnen getrokken. Harold en de liliputter hadden wel speciale apparaatjes om hem direkt eruit te krijgen. Hoe ze aan die apparaatjes kwamen ? ... Ja, dat was natuurlijk hun grote geheim ... Inmiddels had Harold een grote winkel van bijzondere spullen in het zuiden van het land. Samen met de liliputter natuurlijk, zijn onafscheidelijke vriend. Ze hebben die man van de vuilnisdienst die ze gered hadden hun caravans geschonken, en hem een beetje het vak geleerd. Samen met een andere vriend reist hij nu de vuilnisbelten af. En wat zij allemaal naar binnen halen ? Het is niet te geloven. Er worden soms gewoon zakken met geld weggegooid ... Ja, want als je geld krijgt van iemand die je het leven zuur heeft gemaakt ... Of erfenissen van een rijke maar verschrikkelijke tante ... wil ook niet altijd iedereen in huis hebben ... De mensen willen nog wel een beetje kunnen leven ... en niet door één of ander miljoenengeschenk bij de psychiater terecht te komen.

En als je bekijkt wat mensen wel niet allemaal door het toilet wegspoelen en door de gootsteen ? De legende wil dat Harold's rijk zelfs tot onder de grond reikte, tot onder het riool, om hier en daar een graantje mee te pikken. En wat hij daar allemaal tegenkwam ? Niet iedereen wilde dit geloven ... Maar dat vond Harold niet erg ... wat had hij namelijk aan indringers ? Nog steeds zijn er wel eens dapperen die op zoek gaan naar Harold's rijk onder de grond, maar hoe diep dat zit, dat weet niemand ... In iedergeval ... zij die dat geprobeerd hebben zijn nooit meer teruggevonden ... Wil dat zeggen dat het in Harold's rijk zo goed is dat ze er niet meer aan denken om terug te gaan ? Of zijn ze ergens onderweg gesneuveld ? Niemand weet het ... Er heeft lange tijd in Nunspeet een standbeeld van Harold gestaan, maar deze was op een zekere dag plotseling verdwenen ... waarschijnlijk door de vuilnisdienst opgehaald ...

DE WRAAK VAN DE ONAKS

Ze zat opgesloten in een computerspel. Ze speelde het een keer, maar ze kon haar weg eruit niet vinden. Ze had oceanen van tranen geweend, maar nu moest ze ermee leven. Het was een vreemd spel, ze vond het niks, maar ze speelde het voor uren. Nu, wat zou ze doen? Er waren slechts monsters hier, misschien konden ze haar vertellen hoe eruit te komen.

Haar broer is nog steeds op zoek naar haar, ze leefden samen, in een oud huis. Vroeger was het van hun ouders, maar zij stierven lang geleden.

De Onaks waren groene, slijmerige monsters van het spel, en toen ze het voor het eerst speelde, vielen ze haar zwaar aan, maar nu was ze in het spel zelf, vielen ze haar niet zo veel meer aan. Ze moesten ook met haar leven. Ze spraken in een taal die ze niet begreep. Ze waren groot en harig, en soms boden ze haar wat te eten aan, maar ze vond het niks. Het was als oud voedsel. De geur was zo vreemd hier, net als een kamer die nooit de dag zag. Het was een donker spel, en ze had problemen met ademhalen.

Eén van de Onaks nam haar op zijn rug. Het was één met vleugels, en ze vlogen naar een donker kasteel hoog in de lucht. Het was omringd door drijvende grotten, en de lucht was donkergroen. De Onak had een vrouw, ze was aan het koken in de keuken aan de achterkant van het kasteel. De Onak toonde haar al de kamers van het kasteel, en de ondergrond. Er waren zoveel schatten hier.

Plotseling zag ze een kind staan in één van de gangen. Ze was hierdoor in een lichte shock, want het kind was geen Onak, maar meer zoals haar. Het kind had een rood kleed om, en stond daar heel treurig met een pop. Het meisje begon tot het kind te spreken, maar het kind begreep het niet. Toen begon de Onak tot het kind te spreken in een vreemde taal. Ze schenen elkaar te begrijpen, en het meisje zag de band tussen hen. De Onak gaf een teken hem te volgen tot de keuken. Het kind liep met hen mee. De avondmaaltijd was klaar, en ze begonnen te eten. Het was zulk vreemd vlees, en het meisje werd heet van binnen. Ze vroeg zich af wat voor soort vlees het was.
De Onak gaf een sijn hem weer te volgen, en deze keer gingen ze diep onder de grond met een lift. Ze hoorde allerlei soorten lawaai wat sterker en sterker werd. Ze hoorde gegil en geschreeuw. Toen de deur van de lift open ging zag ze een bal van vuur in een grot hangen waar wezens aan het werk waren. Aan de muren zag ze wezens zoals haar hangen, maar ze leken bijna op bomen. Dus dit was het vreemde vlees. Ze at het vlees van haar eigen mensen ?
Plotseling greep de Onak haar nek en tilde haar op in de lucht. Zij werd daar ook gehangen, terwijl ze schreeuwde en gilde. Ze verloor haar bewustzijn door de shock. Toen ze wakker werd stond het kind voor haar met de pop. Het meisje beefde vanwege wat ze zag in de ogen van het kind. Die ogen waren volledig rood, bijna vuurspuwend. ‘Je bent voorbestemd om Onaks voort te brengen,’ sprak het kind luid. Ze zullen geboren worden uit boomachtige wezens, maar de bal van vuur weet hoe je daartoe te fokken. Als je weigert zul je het vlees worden wat we eten. Ontsnapping is niet mogelijk.’
Het meisje sprak : ‘Ja, ik zal de Onaks voortbrengen, alles wat je zegt.’
‘Goed,’ zei het kind. ‘Dan moet je veel slijm eten.’
Het meisje schreeuwde weer. Slijm was niet haar favoriete voedsel.
Plotseling werd ze wakker. Het was maar een droom. Haar broer stond voor haar, haar hand vasthoudend. ‘Je was heel ziek,’ sprak hij. ‘De dokters wisten niet of je het zou redden. Ze zeiden dat je veel teveel slijm in je lichaam aanmaakte.’ Het meisje stond op en rende naar de computer. Haar broer had

een spel gespeeld : Wraak van de Onaks. Hij was erg gesteld op het spel. Het meisje schreeuwde naar hem dat ze een nachtmerrie erover had. Het meisje ging weer slapen, terwijl haar broer zijn hoofd schudde en verder speelde.

Het meisje kreeg weer een droom. Deze keer was ze geheel alleen in de keuken van de Onak met de vrouw van de Onak. Er was geen weg uit de keuken en ze moest veel groene slijm drinken. Ze vroeg : Wat soort slijm is dit ? De vrouw van de Onak liep naar het meisje toe met een mes in haar handen. Ze legde het tegen de keel van het meisje aan en bloed kwam voort, maar ook slijm. ‘Het is de slijm van hen die geen Onaks willen baren.’

‘Nu, wie waren de wezens die om de bal van vuur heen werkten ?’ vroeg het meisje. De vrouw begon te grinneken en sprak : “Wanneer je oud bent, dan hoef je geen Onaks meer te baren, en kun je rondom de bal van vuur werken.’

En het kind wat bij je is ?’ vroeg het meisje.

De vrouw sprak : Harde werkers kunnen weer kinderen worden. Wanneer dit kind oud genoeg is, dan zal het weer Onaks baren.

Dus dit is een eeuwige cirkel van dit alles ?’ vroeg het meisje. Is er enige ontsnapping ?

De vrouw sloeg met haar vuist op de tafel en begon te zwaaien met het mes : Er is geen ontsnapping, tenzij je zelf een Onak wil worden. Zij die weigeren deel te nemen in de cirkel zullen vlees worden zoals je weet.

‘Snij me maar in stukjes dan,’ schreeuwde het meisje, ‘want ik ben liever dood dan te zijn in deze idioterie.’

‘Zoals je wenst,’ sprak de Onak, en plotseling kwamen er alle soorten van slijmerige, kleine Onaks te voorschijn uit de kasten en begonnen haar te snijden en te verslinden.

Toen het meisje wakker werd stond de dokter voor haar bed, glimlachende : ‘Er is geen overproductie van slijm meer in je lichaam, juffrouw. Ik denk dat we je nu van het medicijngebruik kunnen afnemen,’ sprak hij. Het meisje glimlachte. Ze was zo blij dat de vreemde trip tot een einde was gekomen. Ze ging het bed uit om het nieuwe spel van haar broer te spelen. Het was een goed spel, vol met Onaks, maar ze leken niet op de Onaks van haar dromen.

EINDE

WARME HAARD

Riek en Hanna zitten voor de kachel. Het is koud buiten. Het sneeuwt. Op de televisie is een programma over konijnen. Riek en Hanna wonen met hun vader aan de rand van Nunspeet. Hun moeder is lang geleden overleden. Hun vader is ernstig ziek. Er moeten nog medicijnen gehaald worden bij de apotheek. Vader zit onder een deken

voor de televisie. Wanneer het tijd is gaat Hanna naar de apotheek in het dorp. Dat doet ze iedere week op vaste tijden. Riek kookt en doet de was. Vader kan maar moeilijk praten, en ook zijn gehoor is niet meer zo goed. Het kost hem altijd veel tijd om iets te zeggen, en daarom praat hij niet graag.

Als Hanna bij de apotheek aankomt staat er een man met kerstkleding aan. Het moet de kerstman voorstellen, maar het lijkt niet echt. 'Een muntje voor de armen,' roept hij, met een bakje in zijn hand. 'Sorry,' zegt Hanna, 'we hebben het nogal krap, en onze vader is ernstig ziek.'

'Maar dat is geen probleem,' zegt de verklede man, 'en geeft het bakje met geld aan Hanna. 'Kijk eens, dit is voor jou.' Hanna wordt erg rood en verlegen, en zegt zachtjes : 'Maar dat kan ik toch niet aannemen ?' Maar de man houdt vurig aan, en drukt het bakje in haar handen en vertrekt. Snel kijkt Hanna in het bakje. 'Vijfhonderd gulden,' roept ze, 'daar kunnen we voorlopig wel mee voort.' Haastig stopt ze het bakje in haar tas, en loopt de apotheek binnen. Het is niet zo druk binnenin, en al snel wordt ze geholpen. Als ze weer naar buiten loopt staat er een oude arme man voor haar met zijn hand uitgestreken. 'Ach, mijnheer, het spijt me, wij hebben het zelf ook erg krap, maar goed, ik heb net vijfhonderd gulden van iemand gekregen, dus ik kan u wel de helft daarvan geven.' De oude man is er erg blij mee, en geeft het meisje een boek. Snel stopt ze het in haar tas, en loopt naar huis.

Thuisgekomen legt ze de medicijnen in de kast, en gaat op de bank zitten. 'Vader, ik heb vijfhonderd gulden van iemand gehad,' zegt ze, 'ik heb de helft aan een arme man gegeven.'

'D...d...at is e..rg wijs v..van je, Hanna,' zegt haar vader. 'En ik heb ook een boek van die arme man gekregen,' zegt Hanna. Toen ze het boek uit haar tas pakte, begon ze er direkt in te bladeren. Het was een boek over konijnen, waar vader zoveel van hield. 'Vader, voor u, het gaat allemaal over konijnen,' zegt Hanna. Vroeger had vader een reservaat voor konijnen, waar hij konijnen opving en verzorgde. Maar sinds hij ziek werd kon hij dat niet meer doen. Binnenin het boek, op het kaft, zat weer vijfhonderd gulden vastgeplakt. Hanna was erg verbaasd.

'I...ik z..z..ei het ..je ...t..t..och,' zei vader, 'h...et ...w..was ...w..ijs ..wat je d..d..eed ...'

'Maar vader, hoe kan dat ? Ik dacht dat het een arme man was,' zei Hanna, nog steeds erg verbaasd.

En toen vertelde vader een verhaal over konijnenbedelaars. Dat zijn bedelaars die om armoede bedelen, maar waardoor ze op een bijzondere manier erg rijk zijn. Niemand weet precies hoe dat kan, en niemand weet ook precies wie het zijn, en waar ze vandaan komen, maar het gebeurt.

Toen Riek hoorde wat er gebeurd was, wilde ze ook weleens voor vader medicijnen halen, in de hoop de konijnenbedelaar tegen te komen. Dan kon ze hem direkt die vijfhonderd gulden weer teruggeven. Toen ze de week erna bij de apotheek aankwam, zag ze de arme man staan. 'Hier, mijnheer,' zei ze, en gaf de vijfhonderd gulden. 'Maar kind toch,' zei de arme

man, 'dat is toch veel te veel. Ik heb maar weinig nodig.' Maar toen kon Riek het niet meer inhouden : 'Maar mijnheer, die vijfhonderd gulden is van u. We vonden het in het boek wat u aan ons gaf,' zei ze. 'Dat is erg goed van je,' zei de man. 'En als beloning heb ik hier een boek voor je.'

'Maar ik begrijp het niet,' zei Riek, 'stel dat er weer geld in het boek zit, wilt u dat dan niet terug ?' Maar de man was alweer verdwenen ... spoorloos ...

Toen Riek thuiskwam haalde ze direkt het boek uit haar tas. Het bleek een boek te zijn over konijnenbedelaars, en er zat duizend gulden vastgeplakt aan de binnenkant van het boek op het kaft. 'Z..z..ie ...j..j..e ?' zei de vader, 'h...h..et is ..allem..m..aal w..w..aar...'

En sinds het lezen van het boek ging het steeds beter met de vader ... zelfs zo, dat hij weer kon werken in het konijnenreservaat. En sindsdien kwamen de konijnenbedelaars in Nunspeet veel vaker voor.

Op een dag werd er aangebeld. Hanna deed open. Het was een arme man, vragende om onderdak voor de winter. Buiten vroor het. Vader had de zolder speciaal voor zwervenden laten inrichten. Hier kon hij voorlopig wel blijven. De man was erg dankbaar, en op een dag vroeg hij aan de vader en zijn twee dochters of ze met hem mee wilden komen naar het zolder. Hij wilde hen wat laten zien. En toen ze naar boven waren gelopen konden ze hun ogen bijna niet geloven. Er was een extra trap bijgekomen, en ineens was er een hele nieuwe verdieping bij, boven het zolder. En zo werd langzaam maar zeker het huis van die vader met zijn dochters tot een flat van konijnenbedelaars.

HET ZWANENMEER

Wist je dat Nunspeet ook een zwanenmeer had ? Nou ja, eigenlijk was het gewoon een plantsoen, maar het werd vaak zwanenmeer genoemd. Het was vlakbij het dorp. Er was daar ook nogal een wat ongewone zwaan tussen de andere zwanen, en die zwaan was oranje. De mensen gingen er graag naartoe, maar echt druk was het er eigenlijk nooit. Op een dag was de oranje zwaan aan het wandelen gegaan. Hij liep door de dorpstraat, langs de winkels. Men vond dat zo bijzonder, dat men een gouden beeld van de oranje zwaan heeft laten maken. Het is daarna ook nooit meer gebeurd. Dat gouden beeld heeft een hele lange tijd in de dorpstraat gestaan, maar is helaas op een dag gestolen. Er werd een grote beloning voorbereid voor de vinder, maar jaren later vond de politie het beeld in een oude schuur. De dief, een winkelier, moest voor de rechter verschijnen, en toen heeft het beeld jarenlang op het politie-bureau gestaan. Maar toen werd het beeld weer gestolen, en weer werd er een grote beloning vastgesteld voor de vinder. Het beeld bleek terecht gekomen te zijn in een huis voor invaliden. Een man in een rolstoel zou het gestolen hebben,

maar niemand wist hoe hij dat gedaan had. De man hoefde niet voor de rechter verschijnen, omdat men het zo knap vond dat hij het beeld uit het politie-bureau had gestolen. Sindsdien stond het beeld in dat huis voor invaliden, maar later hebben zij het geschonken aan de bibliotheek. Het leek wel alsof de oranje zwaan nog steeds aan de wandel was. De man in de rolstoel ging vaak naar het plantsoen toe, dat in die tijd vaak zwanenmeer werd genoemd. Men zei dat hij kon spreken met de oranje zwaan, en dat de oranje zwaan hem de opdracht had gegeven om dat beeld te stelen. Hoe dan ook, de man ging vaak naar het zwanenmeer toe, en deed er nogal geheimzinnig over. Het was een hele geheimzinnige man, een goede vriend van de politie overigens. Het scheen dat hij vroeger zelfs baas van het politie-bureau was, maar door een ongeluk zat hij nu al tijden in een rolstoel. 'Kareltje,' noemden ze hem.

Na enige jaren was het beeld weer gestolen, uit de bibliotheek. En het beeld had immers zo'n faam, dat de politie door heel Nunspeet huiszoekingen deed. Uiteindelijk vonden ze het beeld in het magazijn van een schoenenwinkel. Maar omdat 'Kareltje' niet gearresteerd was, zo hadden de schoenmakers van Nunspeet ook een goede reden om niet gearresteerd te hoeven worden. En zo werd het in Nunspeet bijna een sport om het gouden beeld van de oranje zwaan te stelen. Er stond namelijk toch geen straf op. De politie kwam niet eens meer in aktie als het beeld weer weggestolen was. En dat kwam eigenlijk allemaal door 'Kareltje', en uiteindelijk door de oranje zwaan zelf. Maar op een dag, lang na de dood van Kareltje, vond de politie dat ze maar eens met de traditie moesten breken. Kareltje leefde immers niet meer, en het beeld was oorspronkelijk eigendom van Nunspeet zelf. Maar dat hebben ze geweten, want niet lang nadat ze dat besluit hadden genomen kwam de oranje zwaan zelf naar het politie-bureau, en heeft daar een hele tijd boos lopen blazen, en met z'n vleugels lopen wapperen. Uiteindelijk hebben ze toen het beeld in het plantsoen laten zetten, in het zwanenmeer, en er een prachtige fontein van laten maken. Nu kon de zwaan zelf het beeld bewaken. De zwaan bleek een erg goede bewaker te zijn. En na een tijdje kwam ook de burgemeester eens kijken naar de nieuwe verblijfplaats van het beeld. En dat bracht hem op een idee. Hij had namelijk nog wat oude beelden goed opgeborgen in het gemeentehuis, maar was altijd erg bang dat ze gestolen zouden worden. Hier bij de oranje zwaan zouden ze zeker veilig zijn. En zo gebeurde het. De oranje zwaan kreeg de hoede over een heleboel beelden van de burgemeester, in het plantsoen. En ook de wethouders hadden thuis nog wel wat dingen staan die ze liever aan de bewaking van de oranje zwaan overlieten. En zo kwam het zwanenmeer vol te staan met oude beelden. Het werd een prachtig plantsoen, en in vele van die beelden werden prachtige fonteintjes ingebouwd.

Maar op een dag had de oranje zwaan weer eens erge zin om te gaan wandelen. En ditmaal ging hij naar het gemeentehuis, tot vlakbij het raam van de burgemeester. De burgemeester schrok zich een hoedje. 'Jij hoort in het plantsoen te zijn,' riep de burgemeester

luid. 'Onze kostbare beelden staan daar uitgestald.' Maar het was al te laat. Toen de burgemeester en zijn wethouders bij het plantsoen kwamen was alles leeggehaald. Geen één beeld was achtergebleven. De burgemeester zakte in elkaar. Wat een ramp. En daar kwam de oranje zwaan aanlopen. Ja, ze konden natuurlijk niet verwachten dat een zwaan altijd maar op dezelfde plaats bleef. Ze besloten de oranje zwaan naar een ander plantsoen te brengen. Maar dit plantsoen was niet zo groot, en al snel was de zwaan weer terug. 'Het is allemaal de schuld van Kareltje,' zei de burgemeester boos. 'Die heeft lang geleden, toen hij nog baas van de politie was die zwaan naar Nunspeet gehaald. Hij had het dier eens gered uit een brandend huis, en ze hebben toen ook een meisje gered. Dat meisje woont nu ook in Nunspeet, ze zal inmiddels al wel oud zijn, of misschien niet eens meer leven.'

De burgemeester en de wethouders besloten eens bij haar op bezoek te gaan. Misschien dat zij meer wist. En inderdaad, het meisje was inmiddels een dame. Ze bleek de zus van Kareltje te zijn. Het verhaal bleek iets anders in elkaar te zitten. Toen zij en Kareltje nog in Steenwijk woonden had de oranje zwaan hen uit een brandend huis gered. Toen Kareltje werk in Nunspeet kreeg, liet hij haar en de oranje zwaan overkomen. Ze zijn altijd onafscheidelijk gebleven. Maar de dame kon verder niets vertellen over wat er met de beelden was gebeurd. Toen de burgemeester en de wethouder weer in het plantsoen kwamen zagen ze de oranje zwaan dood in het water drijven. Ze stonden voor een raadsel. Maar daar kwam ineens nog een oranje zwaan aanlopen. De burgemeester en de wethouders waren geschokt. Er waren dus twee oranje zwanen, en misschien was er altijd één die op wacht stond, maar hebben de dieven hem neergeschoten. Wat verschrikkelijk. Ineens ging het de burgemeester helemaal niet meer om de beelden, maar om de laatste oranje zwaan. Er was gelukkig nog een vijvertje in de binnenplaats van het gemeentehuis. Daar zou de zwaan wel veilig zijn. De burgemeester liet extra bewaking voor de oranje zwaan inzetten.

Maar al gauw gingen er geruchten dat er nog steeds oranje zwanen gesignaleerd werden in het plantsoen. Misschien had de oranje zwaan wel eieren gelegd. Maar door een telefoontje met de burgemeester van Steenwijk, waar de oranje zwaan oorspronkelijk vandaan kwam, kwam de burgemeester van Nunspeet erachter dat het in Steenwijk wemelde van de oranje zwanen. 'Zijn er bij jullie dan toevallig ook beelden gestolen ?' vroeg de burgemeester van Nunspeet. 'Gestolen ?' vroeg de burgemeester van Steenwijk ... 'Wij krijgen er alleen maar beelden bij ... daar komen die oranje zwanen altijd mee aanzetten ...'

Maar het ging de burgemeester niet meer om de beelden. Door alles wat er gebeurd was, was hij alleen nog maar bezorgd om de oranje zwanen ... En ook de burgemeester van Steenwijk kreeg te horen wat er met een oranje zwaan in Nunspeet was gebeurd. 'Tja,' zei de burgemeester van Steenwijk ...'dat is verschrikkelijk ... zeer verschrikkelijk ... En ik denk dat ik er maar één verklaring voor heb. Er woont hier in Steenwijk een stroper, een

zwanenjager, die ze afschiet voor hun veren ...'

'Maar de zwaan lag dood in de vijver van het plantsoen, en had al z'n veren nog ...,' zei de burgemeester van Nunspeet ... 'Dan moet hij ergens van geschrokken zijn,' zei de burgemeester van Steenwijk. 'Misschien is hij aangevallen door een andere oranje zwaan, en maakte hij zich snel uit de voeten.'

De burgemeester van Steenwijk kon echter niet vertellen waar de stroper woonde. Hij werd al tijden gezocht door de politie, maar zonder resultaat. Het scheen dat hij telkens onderdook op allerlei adressen. En het scheen dat als zijn medewerkers of pleeggezinnen moeilijk gingen doen, of hem wilden verraden, dan stak hij hun huis in de fik ... Het was dus ook nog een echte pyromaan. Het scheen dat de ouders van Kareltje hem vroeger ook onderdak gaven, maar toen ze erachter kwamen waar hij mee bezig was, hebben ze hem uit huis gezet met alle gevolgen van dien ... 'Kareltje ?' vroeg de burgemeester van Nunspeet verbaasd ... 'Dus die brand waar de oranje zwaan hem en z'n zus uit redde was gesticht door de zwanenstroper ?' ...

'Ja,' zei de burgemeester van Steenwijk ...'ze noemden hem ook wel Pietje Pek, of Piet Onweer ... Hij is een gevreesd man in Steenwijk ...'

'Dan moet hij al wel flink oud wezen, als hij zelfs Kareltjes ouders nog heeft meegemaakt ...' zei de burgemeester van Nunspeet ... De burgemeester van Nunspeet kreeg meer en meer medelijden met de oranje zwanen. 'Ja, ik heb al extra bewaking voor onze oranje zwaan laten opstellen, maar als ik het zo hoor zijn er veel meer oranje zwanen die mijn hulp kunnen gebruiken.' En zo gebeurde het. De burgemeester liet een groot zwanenreservaat bouwen, ter bescherming van de oranje zwanen. En vanuit Steenwijk kwamen er toen een heleboel oranje zwanen over. Het was een reservaat in het bos, en de burgemeester liet er veel bewakers, en agenten opstellen, ja, zelfs soldaten. 'Zo zou Kareltje het gewild hebben,' zei de burgemeester. En ook de burgemeester van Steenwijk kwam zo nu en dan naar Nunspeet om het reservaat te bezoeken.

Maar op een dag kregen ze een brief van Pietje Pek, met daarop de woorden : 'Sluit nu je zwanenreservaat, anders wilde je dat je die keuze eerder had gemaakt.' De burgemeester was radeloos. En ook de burgemeester van Steenwijk zag de ernst ervan in, en zond soldaten, agenten en bewakers. Pietje Pek was een aanhouder, en kon gekke dingen doen, dus ze moesten op hun hoede zijn. Op een dag klopte er een oude man aan de poort van het reservaat. Soldaten vroegen hem wie hij was. 'Ik ben degene die jullie Piet Onweer noemen,' zei hij nors. Hij had maar één oog, met ruige haren en een ruige baard. Hij spoot iets in de ogen van de soldaten, en liep door, terwijl de soldaten op de grond vielen. 'Waar is Kareltje ?' schreeuwde hij. Daar kwam een agent aanrennen. 'Kareltje leeft niet meer, mijnheer, wat komt u hier doen ?'

'Ach ziet u,' zei de oude man, 'Kareltje zat bij mij in de klas vroeger, en met ganzenborden mocht hij altijd de oranje zwaan als pion hebben, en ik moest altijd een andere kleur uitkiezen ...' De

agent begon te lachen, maar ook in zijn ogen spoot de oude man het spul, en de agent viel direkt neer. In de verte kwamen wat bewakers aanrennen, maar de oude man zette het op een lopen. 'Jullie willen altijd je zin hebben,' schreeuwde de oude man vals. Maar daar kwam de burgemeester al ... en hield de oude man tegen. 'Uit de weg,' schreeuwde de oude man, en gaf de burgemeester een duw ... 'Zeg, jou ken ik,' schreeuwde de burgemeester, 'jij bent een tijdje winkelier in Nunspeet geweest, en jij hebt het beeld van de oranje zwaan eens gestolen ...'

'Hoe kom je daarbij ?' schreeuwde de oude man ... 'dat was mijn broer ...'

'Waarom hebben jullie het toch altijd op oranje zwanen gemunt ?' riep de burgemeester ... Maar de oude man was al weg. De burgemeester was radeloos, maar gelukkig had de oude man niet veel kunnen doen ... Toen de agent weer was bijgekomen vertelde hij de burgemeester wat de oude man hem had gezegd over het ganzenbord ... 'Ik wist niet dat zwanen ook meespelen op het ganzenbord,' zei de burgemeester, 'maar misschien is het dus allemaal een jeugdtrauma van die zwanenstroper.' Maar Nunspeet was nog niet van de oude man af ... In het dorp aangekomen ging hij de eerste de beste bank binnen en sloeg met zijn vuist op de balie. 'Stel geldwolven,' schreeuwde hij, en trok een pistool en schoot een paar gaten in het glas, en toen sloeg hij met zijn vuist in een zwarte geravelde handschoen er doorheen, en greep het meisje wat daar zat bij de keel. Het meisje drukte direkt op het alarm, en al gauw was de oude man omsingeld door de politie. Maar weer spoot hij heel snel spul in hun ogen en ze vielen op de grond. Ook de baas van de bank kwam met een pistool aanlopen, maar de oude man kon ver en snel het spul in zijn ogen schieten. 'Geef me het geld,' schreeuwde de man tegen het meisje. 'Ja, mijnheer,' zei ze zenuwachtig, terwijl ze de kluisjes begon te openen.'

'Vlug,' schreeuwde de oude man, en snel stopte hij dikke stapels bankbiljetten in de binnenzakken van zijn jas en onder zijn trui. 'Denk maar niet dat je van me af bent,' schreeuwde hij tegen het meisje, en nam haar mee naar buiten. 'Vlug, stap in deze auto,' sprak hij nors ... Het was de auto van zijn broer, die aan het stuur zat. En toen reden ze weg. Niemand heeft ze daarna ooit nog gezien. De eerste tijden na dit voorval was er veel rumoer, maar later begon alles weer als vanouds te worden. De burgemeester van Nunspeet wilde weinig aandacht aan de zaak besteden. Op de één of andere manier had het verhaal over het ganzenbord hem verlamd. Het was als in de zaak van Kareltje : De burgemeester had teveel medelijden om verdere stappen te nemen. Hij hoopte dat de oude man nu had wat hij miste, en dat hij zo enigszins zijn jeugdtrauma kon verwerken. Vanaf toen begon de burgemeester zich meer en meer te verdiepen in het waarom van de daden van sommige personen. Dat bleek dus niet zo eenvoudig te zitten. Vaak werden ze gedreven door allerlei elementen waar de burgemeester niets van afwist. Was het leven dan eigenlijk niets anders dan een ganzenbord ? En bepaalde het aantal ogen op de dobbelstenen waar we in terecht kwamen, of waren het de pionnen zelf die dat in de hand hadden ? En wat zou

er gebeurd zijn als de oude man vroeger eens één keer mocht spelen met de oranje zwaan als pion ? Was dit dan allemaal niet gebeurd ? Of waren er dan nog verschrikkelijkere dingen gebeurd ? De burgemeester wist het niet, maar had in ieder geval een aantal dingen waar hij zeer lang over na zou denken ...

De oranje zwanen kwamen nog vaak vanuit Steenwijk naar de Nunspeetse plantsoenen en naar het bosreservaat, maar het raakte steeds meer en meer op de achtergrond. Nunspeet begon er gewend aan te raken, en de burgemeester hield zich meer met andere dingen. De zwanen konden nu immers in vrede leven. Wel wilde de burgemeester nog één beeld plaatsen, het liefst in het plantsoen, of daar dichtbij. En dat was een beeld van Kareltje, want die had wel een hele grote rol gespeeld in dit alles. Maar toen ook dat beeld gestolen werd, had de burgemeester het helemaal gehad. Gelukkig was de dader snel gevonden. Het bleek een oude buurjongen van Kareltje te zijn. De politie begreep het wel. De jongen miste Kareltje veel te veel. Ja, Kareltje had veel betekent voor velen in Oud Nunspeet. De politie besloot om meerdere beelden van Kareltje te laten maken. Eéntje voor de jongen, ééntje voor het invalidehuis waar Kareltje zo lang had gewoond, en natuurlijk eentje voor op het politie-bureau, omdat Kareltje daar zo lang als baas had gewerkt. En ook de burgemeester wilde er één voor op het gemeentehuis, en zelfs de burgemeester van Steenwijk wilde er één voor in Steenwijk op het gemeentehuis. De burgemeester van Nunspeet besloot om iedereen het recht te geven zo'n beeld te hebben, dit om diefstal te voorkomen. Iedereen die zo'n beeld wilde hebben moest zich melden op het gemeentehuis. En tot de burgemeester's grote verbazing kwam ook de oude man zich melden, samen met zijn broer. En zo werd Kareltje in Nunspeet tot een levende legende.

FLAMINGO DAGEN

Hij schreef een brief, een hele lange brief. Hij had haar tijden niet meer gezien. Eigenlijk durfde hij het niet goed, maar het was de enige manier. Zij had bij hem in de klas gezeten, en zij was de baas van dit vreemde ziekenhuis. Hij wist niet goed hoe hij hier terecht was gekomen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, maar zij die hem kwamen ophalen hadden een badge met een flamingo erop. De badge was op borsthoogte van hun witte pakken. Ook was er een groot embleem van de flamingo op de witte bus. Dat was alles wat hij kon herinneren, en waarom hij werd meegenomen wist hij niet, en dat vertelden ze hem ook niet. Hij wilde in ieder geval een reden weten, en misschien kon hij haar overhalen om hem vrij te laten zetten. Zij was zijn enige hoop. Hij beefde toen hij de brief schreef. Hij zag het allemaal als een grote ontvoering. Misschien waren ze wel crimineel. Verder werd hij hier goed behandeld. Hij had een eigen

kamer.

Hij schreef haar dat hij kinderen had die nu zonder vader moesten opgroeien. Hij wachtte vele maanden op een brief terug, maar er kwam geen antwoord. Hij vroeg zich af of ze de brief wel had ontvangen, en stuurde de brief nog een keer, maar er kwam geen antwoord. Zo verstreken de jaren en hij moest leven met grote onzekerheid. Waar hij woonde was het luxe, zeer luxe. Hij vroeg zich af hoe het met de buitenwereld ging, maar die informatie werd van hem afgehouden. Eigenlijk mocht niemand met hem contact opnemen. Vandaar dat hij de baas, of liever gezegd de bazin, van het vreemde ziekenhuis als zijn laatste hoop zag. Op een keer toen hij langs het hokje van de leiding liep dacht hij een flits op te vangen van een televisie beeld met mensen die in grote armoe leefden, en toen begon hij de gedachte te krijgen dat in de buitenwereld iedereen steeds armer werd, en hij daar misschien tegen beschermd werd.

Er werd nauwelijks met hem gesproken, en al helemaal niet over het verleden of de buitenwereld, of wat voor ziekte hij zou hebben. Hij wist in principe niets, alleen dat hij hier opgesloten werd gehouden.

Er waren ook andere patiënten, veelal meisjes, en die hadden vaak een verleden van misbruik. Hij probeerde ze te helpen, maar veelal sloten ze zichzelf op, en meden iedereen. Hij kon niet echt tot ze doordringen. Soms keken ze even en leek het alsof ze zouden spreken, maar dan gingen ze weg. Waarschijnlijk was het voor hen te zwaar om er over te praten.

Toch kon hij zo nu en dan wel meisjes met iets helpen. Zo had hij toch nog het gevoel dat hij waarde had. Soms had hij even het idee dat hij hier niet voor niets was, als met een bedoeling, maar dat was vaak maar een flits, en daarna voelde hij zich weer nutteloos. Hij had veel vragen die maar niet beantwoord leken te worden.

Op een dag moest hij bij het hokje van de leiding komen. Hij kreeg een nieuw medicijn. Op het pakje medicijnen stond een flamingo embleem. Het leek wel op een pakje sigaretten. Er zaten kleine roze en witte pilletjes in. Ook op de pilletjes zelf was een flamingo gegraveerd. Toen hij het inslikte met wat water leek het alsof hij een andere tong kreeg, en ook alsof hij ander tandvlees had. Het voelde aan alsof hij een totaal andere mond had. "Wat is dit ?" vroeg hij. Maar niemand antwoordde, en hij wist niet waarvoor het was.

Die nacht had hij vreemde dromen over opstijgende flamingo's. Toen zag hij het meisje uit zijn klas, de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Weet je het dan niet ?" zei ze. "Jij bent een geheim verpleger. Jij bent er om de meisjes te helpen."

De dag erna werd hij uit het ziekenhuis ontslagen. Hij kreeg een nieuw huis, en ook een baan. Hij werd tandarts, maar mocht niet boren en rekeningen versturen. Hij werd een flamingo tandarts, die alleen maar pilletjes gaf gratis. Op een hele zachte en natuurlijke manier werden de monden zo genezen.

's Nachts droomde hij dat hij een flamingo was, op zoek naar de geheimen van de zee. Ook droomde hij dat hij een duiker was, een diepzee duiker. Op de zeebodem bleken alle stoffen te groeien die ze nodig hadden voor de pilletjes.

Zijn kinderen wilden niets met hem te maken hebben. Ze kenden hem niet. Ze zeiden dat hij hen in de steek had gelaten, en dat hij nu op de blaren moest zitten. Hij begreep ze niet, omdat het om een ontvoering ging. Hij kon er niets aan doen.

Hij was diep teleurgesteld in zijn koppige kinderen die zich niet verplaatsten in de situatie. Hij leefde alleen nog voor zijn werk. Op een dag kwam de bazin van het vreemde ziekenhuis hem bezoeken. Ze vroeg hem of hij ook wilde werken in het ziekenhuis. "Dat nooit !" riep hij. "Ze hebben mij ontvoerd. Ik heb haast geen herinneringen van de ontvoering en van vóór de ontvoering. Er moet wel geweld gebruikt zijn."

"Gewoon een pilletje in je soep, door je vrouw," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Zo zijn wij flamingo's nu eenmaal. Je ging te diep gebukt onder het leven, en toen heeft je vrouw deze beslissing genomen."

"Waar is ze nu ?" vroeg hij. "De kinderen willen me het niet vertellen."

"In een ander ziekenhuis," zei de bazin van het vreemde ziekenhuis. "Toen ze hoorde hoe je was opgeknapt door het pilletje heeft ze zelf ook zo'n pilletje genomen."

"Is ze veilig bij de flamingo's ?" vroeg hij.

"Net zo veilig als jij," glimlachte ze.

Een diepe glimlach kwam ook op zijn gezicht. "Mag ik haar weer zien ?" vroeg hij.

"Jullie konden niet met elkaar opschieten," zei ze. "Dat is ook een reden waarom ze het pilletje in je soep had gedaan. Zij ging er ook teveel onder gebukt."

"Ik kan me er niets meer van herinneren," zei hij. "Dan moet het wel erg geweest zijn."

"Ik kan je daar helaas niets over zeggen," zei ze. "Je vrouw heeft me dat verboden."

"Ik kan me haar helemaal niet meer herinneren," zei hij. "Ik weet niet eens meer wie ze is, sinds dat pilletje."

"Ik ben je vrouw," zei ze.

Einde

HET VREEMDE HUIS

Ik was hier nog nooit eerder geweest.
Het stak me.
Ik viel op de grond en gilde.

Ik werd wakker in het ziekenhuis.
Ik probeerde eraan terug te denken wat er was gebeurd, maar ik kon het me niet herinneren.

Volgens mij was ik bij een vreemd huis en zag ik een vreemde vrouw, maar ik wist het niet meer zeker.

Niemand kon het me vertellen. Ze deden er allen wazig over.
Ik had het idee dat ze me het niet wilden vertellen.
Ik wilde terug naar waar ik was geweest, waar het was gebeurd, maar ze lieten me er niet naartoe gaan. Ik wist ook niet waar het was, maar soms had ik wel een idee, en dan vaagde het weer weg.

Volgens mij had ik een zwangere vrouw gezien, naakt, door een raam.
Ze was donker.
Iets had me gestoken, en daarom wist ik het niet zeker.
Ik twijfelde. Misschien bazelde ik maar wat. Misschien ijlde ik.

Maar die vrouw … ik kende haar …
Ik wilde haar niet zien, maar ik bleef kijken … Ik had weg moeten rennen … Iemand stak me …
Het was niet zo … Ik verbeeldde het me maar … Het was een vreemd huis, dat weet ik wel, en ik zag een vreemde vrouw … Ik raakte onder hypnose … Ik kende haar, maar waarvan ?

Een breuk, zei de dokter … Ik moest weten wie het had gedaan, maar hij wist me niks te vertellen of wilde het me niet vertellen …

We hebben er alles aan gedaan, zei hij …

'Wat ?' vroeg ik …

Ze deden zo vaag en wazig … Daar zijn ziekenhuizen voor hè … die mensen communiceren gewoon niet … Ik was mijn geheugen kwijt door wat er was gebeurd … Het was gewoon een zwart gat … Maar die donkere vrouw … Ik kende haar … Ze was zwanger of met haar baby …. Ik heb gewoon ergens een kink in de kabel van wat er was gebeurd … En ik wist niet wat ?

Wie had het gedaan, en wie was zij ?

Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik weet … Ik kom er gewoon niet bij … Ik heb een wond in mijn hoofd … een breuk, zegt de dokter …

Ik zit hier gewoon een brief te schrijven, maar ik maak het niet af … Hadden wij niet wat ? En waar zou ik het naartoe moeten sturen ? Ik kan me zo kwaad maken dat ik het me niet kan herinneren … Ik moet wel een klap op m'n hoofd gehad hebben van achteren … Ja, iemand stond achter mij, ik weet het zeker, maar wie ? En waar ? Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik weet, en een vreemde vrouw, maar kende ik haar niet ? Hadden wij niet wat ? Ze was zwanger of met een baby … Of was het mijn baby ?

De dokters hier werken niet mee. Ik moet rust nemen, en dan zal de breuk wel weer herstellen … Ik hoop mijn geheugen ook … Ik wil naar dat vreemde huis toe, maar misschien was het wel mijn eigen huis … Alles is vreemd voor hen die het niet kunnen

herinneren …

Een zwangere vrouw … of een vrouw met een baby … Een donkere vrouw … En iemand moet wel achter mij hebben gestaan om mij een klap te verkopen … Maar waarom stond ik daar ? Ik stond bij een raam … Ik kon zo door de weerspiegeling van het raam iemand achter mij zien staan met een mes … Ik was gewoon te laat …

Misschien bazel ik, of ijl ik, maar zo was het gegaan volgens mij … Ja, het was een mes … Wie was hij of zij die achter mij stond ? Ik was te laat … Ik kon me niet meer omdraaien, maar zag het als een flits in de weerspiegeling van het raam … En nu ben ik hier in het ziekenhuis … Ik weet niet eens waar ik die brief naartoe moet sturen en naar wie …

Wat deed ik daar ? Ik stond in de bosjes door het raam te gluren … Die vrouw was helemaal naakt, zwanger … of met een baby … Nee, volgens mij had ze wat aan … Volgens mij was ze helemaal niet naakt … Hoe kom ik daar nu weer bij ? Het is mijn hoofdwond …

Ik krijg hier maar geen vat op … Het kan me zwaar kwaad maken, maar ik schiet er niets mee op … Daarom schrijf ik het maar op … Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik zeker weet … Een vreemde vrouw, donker, zwanger of met een kind … Ik weet niet hoe oud dat kind was … 't Kan ook wel zo zijn dat het kind veel ouder was … Was het mijn kind ? Waarom gluurde ik daar ? Kan iemand me dat vertellen ? Er moet iets gebeurd zijn … Iemand heeft niet zomaar een breuk en geheugenverlies … Ik zie dat kind nog zo door de ramen staren naar mij … Ze zei : 'Mamma …' en begon te wijzen … Hoe oud zal het kind geweest zijn ? Ik heb geen idee … Niet volwassen in ieder geval … Echt nog zo'n kind … Een mamma's kind … Zo'n kind die altijd haar moeder bij de rok vastheeft … niet loslaat … Maar waar was de vader … Misschien aan het werk, of misschien … achter mij ?

Waarom keek ik daar door het raam ? Blijkbaar was het gevaarlijk terrein … Of was het mijn huis ? Nee, dit huis was echt heel vreemd … Ik kende het niet … En die vrouw en dat meisje waren ook vreemd … Ik kan me er zo kwaad om maken dat ik het me niet herinner … Die vrouw had volgens mij een mes, maar er lag ook brood … Volgens mij was ze brood aan het smeren voor haar kind … Of voor haarzelf, of voor beiden … Misschien dat haar man net thuiskwam en mij zag staan … Maar ja, daar steek je iemand toch niet voor neer ?

Die dokters zeggen echt helemaal niets … Misschien weten zij het ook niet … Ze waren er niet bij …

Volgens mij was die vrouw gisteren hier om me te bezoeken met haar kind … Meer weet ik ook niet … Volgens mij had ze zoiets gezegd als : Kom je nog eens langs bij ons vreemde huis ?

Vreemde vraag vond ik het … Nee, ik wil niet nog een keer een mes in m'n rug, of hoofd … Ik zal me gek wezen … Wie stelt nu zo'n vraag na alles wat er was gebeurd ?

Nee, nee, volgens mij verzin ik nu maar wat … Die vrouw was hier, maar zonder haar kind … Ze was zwanger … Ze boodt mij wat aan, maar wat weet ik niet meer … Het is zo'n chaos in mijn hoofd, en het steekt … Ik kan beter stoppen met denken … Ik vertrouw niet meer wat ik denk dat ik me herinner … Het lijkt telkens anders te zijn … Ze hebben me flink verwond … Wie het dan ook mochten wezen … Die vrouw leek me heel zorgzaam, maar voor mij was het een vreemde … haar kind ook … Ik kan beter stoppen …. Dit leidt nergens toe …

Het was een vreemd huis, dat is alles wat ik zeker weet …. en een vreemde vrouw … Of ze hier nu wel of niet was doet er even niet toe …. Ik denk op het moment niet al te helder … Het is een breuk, zegt de dokter … Die breuk doet dat … Hij hoopt op een snel herstel, en weet dat dit lastig voor me is … Ze vertellen me verder niets … Ze zeggen dat ik teveel praat, dat ik rust moet houden … Naar mijn idee praat ik helemaal niet teveel …

Het vreemde huis … Komen we daar weer bij terug …. Een vreemde vrouw, donker, al dan niet zwanger, al dan niet naakt … Ik zag het door het raam, en toen gebeurde het, en daarom ben ik hier … Wat er gebeurde weet ik nog steeds niet, maar het moet flink ernstig zijn geweest … Ik maak me er telkens erg kwaad om … Het heeft mijn geheugen aangetast … De dokter zegt dat het van korte duur zal zijn … Hij verwacht dat ik spoedig mijn geheugen weer terug heb … Laten we het hopen … Ik wil naar dat vreemde huis, naar die vreemde vrouw … Ik wil naar het kind … Maar eigenlijk wil ik niet, vanwege dat mes, of die messentrekker …. Wie het ook moge zijn … Dat kan toch niet ? Je kan toch niet zomaar even op je dooie gemak iemand neersteken van achteren die door een raam staat te gluren … Misschien wel naar zijn eigen vrouw en kind ? Wie zal het zeggen ? Tegenwoordig schijnt alles te kunnen … Je kan niets meer doen tegenwoordig of je wordt er voor afgeknald. Hup, weg ermee, de volgende … Het ziekenhuis verdient er goed aan …

Misschien heeft de dokter het zelf gedaan ? Had hij patienten nodig ? Zo mag ik niet denken natuurlijk, maar ik denk het wel … Dat gebeurt … Daar kan ik verder niets aan doen …

Die gedachte kwam wel in mij op ja, want hij doet er veel te geheimzinnig over …

Volgens mij had die dokter een kat … Volgens mij kende ik hem … Was het niet de buurman ? … Laat ik maar stoppen … Ik begon veel te paranoide te worden … Ik zit gewoon dingen te verzinnen nu … Ik heb teveel tijd aan mijn handen nu ik die hoofdwond heb … Maar ja, dan had hij me maar niet van achteren moeten neesteken … Waarom deed hij dat eigenlijk ? Had hij niets anders te doen ? Het was toch mijn eigen huis en tuin ? Of had ik hem op heterdaad betrapt met mijn vrouw ? Had hij mijn vrouw misschien zwanger gemaakt ? Ik hoop dat het geen verkrachting was … Maar zo niet, dan ben ik dus ook weer in mijn vrouw teleurgesteld … Wat doet zij nog meer allemaal achter mijn rug om ? Wat voor figuren haalt zij naar binnen

tegenwoordig ? En dat kind dan ? Zegt dat kind daar allemaal dan niks van ?

Volgens mij was dat kind hier gisteren om me op te zoeken, zonder haar moeder, met cadeautjes, heel lief … Ach, ik weet het niet meer … Misschien verzin ik het allemaal maar …

Wel weet ik dat het een vreemd huis was … Ik hoorde daar niet … De dokter probeerde me nog te helpen, maar het was al te laat … Aardige man, die dokter, alleen hij zegt niet veel … en is ook niet één van de snelsten …. Hij had me best wel kunnen redden …

Ik word soms zo moe van mezelf als ik het niet meer weet, het niet meer herinner … Ik wil er op uit, langs de huizen lopen, door de straten … misschien herinner ik het me dan weer …

Het was een vreemd huis, vreemde vrouw, vreemd kind … Dat is wat ik zeker weet … of die vrouw was zwanger, één van die twee …. Naakt of half naakt, en ik keek door het raam … Toen gebeurde het … Of zou ik het maar gedroomd hebben ? Waarom ben ik hier ?

Het was een hele mooie tuin, dat weet ik nog wel. Ik stond daar tussen de struiken bij het raam. Volgens mij had ik een pistool … Maar waarom verdedigde ik me dan niet ? Nee, volgens mij had ik geen pistool, maar degene die achter mij stond … Ik hoor hem nog zo lachen, en daarna wist ik niks meer … Alles zwart voor mijn ogen … Ik vraag me af of die vrouw nog leeft, en haar kind …

Het was een hele mooie tuin, dat wel … Maar daar heb je niets aan als je met een kogel in je kop op het gras ligt te spartelen. Ja, mooie tuin. Je kan niet alles hebben. Die vrouw liep toen naar het raam toe, en keek, met haar kind op haar arm. Ze was zichtbaar in een shock. Waarom moest mij dat overkomen ? En dat arme kind … Misschien was ik haar vader wel …

Het was een hele mooie tuin, en toen een hele stoet met ziekenhuiswerkers, brancards … politie erbij … Er was niet veel meer van die mooie tuin over … En die vrouw stond stokstijf voor het raam … Volgens mij had ze ook een telefoon in haar hand … Kon wezen dat zij ze allemaal had opgebeld …

Nee, dat kind moet veel ouder zijn geweest, iets van in de twintig … Ze had al zo'n volwassen gezicht … Volgens mij stond zij met een telefoon in haar hand … Ik weet het niet meer …. Misschien bazel ik wel wat, ijl ik … Het was een mooie tuin … Dat is alles wat ik weet … Laten we het daar op houden … Prachtige tuin, en toen al die werkers … pianisten, violisten … Ik lag op de grond … Of stond ik nu ? Volgens mij stond ik eerst … Ik ging plat … Misschien door die muziek ? Het was heel mooi, dat weet ik nog wel …

Het was een vreemd huis, met vreemde muziek … Ik vond het mooi, misschien wel wat te mooi … Ik kon het niet goed zien … Volgens mij ben ik toen dichterbij gekomen … Ik zag die vrouw … Ze danste … En toen danste ze met

mij …. Volgens mij vielen we toen … of …. Nee …. Die muziek … er was iets met die muziek … gewoon te vreemd …. Ik kon niet meer ademhalen …. Te mooi … Ja, daarom ben ik hier … Daarom ben ik hier ….

Einde

VOOR HETZELFDE GELD

'Ouwe juten zak als broek, een onbroek,' hoorde ik iemand zeggen toen ik half dronken een Rotterdams café instapte. 'Ja, dat had hij aan,' zei die persoon weer. Het was de barkeeper die tegen een klant sprak. 'Hij draait z'n hand er niet voor om. Je hoeft maar te zeggen dat je van iemand al geruime tijd last hebt, en het klusje is zo geklaard. Daar wordt hij voor betaald. Het is zijn beroep. Daar wordt hij ook voor beschermd.'

'Hoe weet je dat allemaal ?' zei een andere man aan de bar.
'Tja, kijk,' zei de barkeeper, 'ik vul natuurlijk de lege glazen, hè, dan hoor je nog eens wat. Hij is hier bijna kind aan huis, en dan het ene naar het andere glas, en dan krijg je die verhalen te horen.'

Ik wist niet hoe ik zo dronken was gekomen. Ik voelde me zo. Maar ja, dat gebeurd wel vaker met dronken mensen. Die weten achteraf niet meer hoe het gekomen is. Wat ik me nog wel herinner trouwens is dat ik ergens aanspoelde op een strand. Wat daarvoor dan weer was gebeurd weet ik niet meer. Ik spoelde aan op een strand, strompelde het strand op, en raakte in gevecht met een piraat. Ik weet niet waarover het ging, dat kan ik me niet meer herinneren. Geld of goud ofzo. Ik overleefde het gevecht. Ik zag hem op de grond liggen en strompelde weer door. Ik weet niet wat ik had gedaan, maar hij was flink rustig zo. Toen werd ik op een landweg ergens aangevlogen door een hond. De hond was verschrikkelijk wild, en begon me overal te bijten. Ik raakte zwaargewond, vooral aan mijn hand. Dat ging me door merg en been, steken dat het deed. Ik gaf die hond een schop, en overleefde het zo. Ik zag hem daar halfdood liggen toen, en ben toen verder gegaan. Ik was zwaar gewond, ook in mijn knie gebeten enzo, en in mijn heupen, maar mijn hand was er het ergste aan toe. Op sommige momenten voelde ik helemaal niks meer, alsof ik niet meer bestond ofzo.

Ik strompelde naar het dichtst bijzijnde stadje, een brugje over, en klopte aan bij een willekeurig huisje, nog steeds zwaargewond. Deed er een vrouw open. Nou, kom maar binnen, ziet er niet best uit. Toen ging ze mijn wonden verbinden. Bleek even later dat ze dokter was, dus wilde ze er nog geld voor hebben ook. Dat had ik dus niet. Toen raakte ik ook nog eens met haar in gevecht, alsof ik er dat nog allemaal bij kon hebben.

Dat zijn zo van die dames hè, die zeggen : 'Kom maar, kom maar,' maar ze hebben een groot beest naast zich. Je zou bijna niet meer op deuren durven te kloppen zo, maar ik moest wel. Ik was nog wel erger verwond toen, zweefde ergens op het randje van de dood door die vrouw en die gemene hond. Ik klopte dus weer ergens aan, dachtende dat het mijn dood dit keer wel zou worden. Bleek het een huurmoordenaar te zijn. Ik kende hem wel. Hij zat vroeger bij mij in de klas. Hij vroeg mij om het lijstje toen. Ik zei : 'wat voor lijstje ?'

Hij zei : 'Nou, het lijstje met degenen die je al geruime tijd lastig vallen en waarvan je af wil. Het is mijn beroep.' Ik dacht even na, nog steeds verbaasd dat ik hem helemaal hier tegen was gekomen. Wat was de wereld toch weer klein ineens. 'Nou ja,' zei ik, 'nu ik er toch ben. Ik zou wel van die en die afwillen.' Natuurlijk had ik het ook nog even over die vrouw.

'Ik draai m'n hand er niet voor om hoor,' zei hij toen. 'Dat klusje is zo geklaard. Een peuleschilletje, en omdat jij het bent doe ik het voor de helft van de prijs.' Hij moest toen even weg, en kwam toen terug en zei : 'Het klusje is al geklaard hoor. Het is mijn beroep. Ik heb er handigheid in. Ik word er ook voor beschermd.'

Hij liet mij toen zijn vuile bebloede handen zien. Toen wilde hij dus geld hebben, en dat had ik niet. Daarna kan ik me niks meer herinneren, alleen dat ik half dronken dat Rotterdamse café inliep. De barkeeper had het net over hem. Ik ben blij dat ik nog leef overigens. Voor hetzelfde geld was ik zijn volgende patient. Waarschijnlijk heb ik het puur overleefd omdat ik bij hem in de klas zat en hij alles voor mij voor een vriendenprijsje deed.

Einde

PREDIKER'S VROUW

zij predikt haar hel,
hij predikt zijn hemel,
zo vechten zij als dolle beesten,
terwijl ik hun vrucht neem,
als de moeder van het boek

haar nachten zijn ijs en lang,
waar hij doolt in bittere woede,
waar ik hem meeneem als de moeder van het boek

haar woorden kwellen,
hij kan haar niet doorgronden,
koop van mij als van de moeder van het boek

hij brengt haar pracht,
en opent het bos voor haar,
zij luistert slechts naar haar eigen gezang,
de morgenstond zal haar een nieuw lied schenken

oh prediker, is je vrouw dan slechts je kruis waaraan je stierf,
opdat je het woord zou kunnen brengen ?
en is je verhaal niet slechts de

baarmoeder van de moeder van het boek,
opdat je wedergeboorte zou vinden ?

wie bent gij in de duistere nacht,
waarin zij slechts hoont en lacht,
is het niet de diepte van uw psyche,
die gij nog niet kent ?

DE VROUWENONDERGOED VERKOPER

Zo zag ik iemand die beweerde dat het praten over vrouwenondergoed de fijnere dingen in het leven zijn. Ik moest daar even vijf minuten hard om lachen, en dacht : Houd jij je maar bezig met je vrouwenondergoed, terwijl ik dieper de filosofie inga om aan types zoals jou te ontkomen. Wat een grapjas. Hij leek trouwens op iemand waarmee ik in mijn jeugd op vakantie in Frankrijk was, en hij was de eerste die ik ooit het woord 'motherfucker' heb horen zeggen. Als kind was ik daar een maand lang overstuur van, en ook dat ik me afvroeg : 'Wat bedoelt hij daar eigenlijk mee te zeggen ?' Hij was de zoon van mijn leraar Nederlands, een geadopteerde zoon uit het buitenland, en hij dacht dat hij alles mocht zeggen. Hij was als elastiek, en wilde altijd dansen, en je zou hem de Nederlandse Michael Jackson kunnen noemen, dus velen die hem zagen wilden met hem spreken, en dan moest ik als vriend de boot telkens afhouden. Ik voelde me een beetje als zijn bodyguard. Zo nu en dan kijk ik naar het filmpje over die idioot die doet alsof het praten over vrouwenondergoed de normaalste zaak van de wereld is, zodat ik weer even hard kan lachen, en ook er weer over kan nadenken : 'Wat bedoelt hij nu eigenlijk ? Waar gaat dit over ?' En natuurlijk omdat hij een beetje lijkt op die jongen van vroeger, een beetje jeugdsentiment. Eerst dacht ik dat hij het was.

Wat doen de dwazen vandaag de dag ? Wat als het een grap is ? Misschien proberen ze mensen in de maling te nemen, want dat kan toch niet waar zijn wat ze zeggen ? Is dat de boodschap die je wil uitzenden naar de jeugd ? De jeugd is de toekomst. Hangt onze toekomst dan af van vrouwenondergoed ? Dat zijn soms de dingen die me bezig houden. Het lijkt wel alsof hij ergens overstuur over is. Tenminste dat kan ik me zo voorstellen als je daar altijd over moet praten, alsof dat de fijnere dingen van het leven zijn. Ik vraag me dan af wat voor leven hij heeft. Wat over de vrouw zelf in plaats van haar ondergoed ? Zou je het leuk vinden als iemand het voortdurend over je ondergoed heeft en niet over jezelf, of over dingen die er werkelijk toe doen ? "Hey, hallo, ik ben er ook nog. Stop met het staren naar mijn ondergoed."

Misschien heeft hij een handel in vrouwenondergoed ? Dat zou ook nog kunnen, dat hij er gewoon reclame voor maakt. Is dat een beroep wat je zou kiezen ? Helemaal hysterisch was hij erover, ging het tot in de kleinste details beschrijven. Ik dacht : 'Okay, okay,

maar wat kan ik hiermee ? Wat voegt dit toe aan de waarde van mijn leven ? Ik ben geen vrouw, dus houd je mond maar. Je hoeft het mij niet proberen te verkopen.'

Ik merkte dat alhoewel ik er hard om lachte ook lichtelijk overstuur van was. Wat durven mensen tegenwoordig wel niet allemaal te zeggen, ook over vrouwen. Het is iets privé. Hoe zou jij het vinden als iemand anders over je ondergoed zou lopen praten ? Heb je dan ook niet zoiets als : 'Afblijven jij. Volgend onderwerp.'

Wat zou hij ervan vinden als mensen ineens over zijn ondergoed gaan lopen praten en erover gaan speculeren tot in de kleinste details. 'Hey, hallo, ik ben er ook nog.'

Het is een ondergoed verkoper. Dat staat vast. Vandaar al die praatjes. Hij leeft er van. Hij heeft het er altijd over. Het is zijn adem. Ik wil het er niet meer over hebben, maar ja, dan kan het een anti-obsessie worden, en dat is tegelijkertijd ook weer een obsessie. Zeg, heb je nu werkelijk waar niets anders te vertellen ? Zeg eens iets aardigs over de vrouw zelf, of iets onaardigs. Maar 'make sense'. Niemand heeft er iets aan als jij de hele dag over vrouwenondergoed loopt te zaniken. Nee, daar schieten we allemaal wat mee op wou je zeggen. Daar wordt de wereld echt wel een betere plaats door, zeg. En kinderen gaan hem dan ook nog nadoen. Irritante mensen, die ondergoedverkopers. Dan kun je wel aan de gang blijven. Dan is vuilnis ook ineens het belangrijkste in het leven voor vuilnisophalers. En schoenen voor schoenenverkopers. Zo heeft iedereen wel wat. Ja, het zwembad is het belangrijkste in het leven, zegt de zwembad eigenaar. Die wil zich natuurlijk niet in zijn eigen vingers snijden. Helemaal eerlijk is het natuurlijk niet. Daarom ben ik ook geen zakenman. Ik heb nooit mijn spullen verkocht. Men denkt hun waardeloze spullen sneller te kunnen verkopen als men stelt dat het het belangrijkste in het leven is. Het is dwaas, maar vele dwazen tuinen erin.

Ja, weer een klant voor vrouwenondergoed. Weer een klant voor dit of dat. Dat is alles waar het bij hen om draait, en daar liegen ze veel voor. Het zijn zielenvissers. Ik heb mijn telefoonnummer maar niet gegeven. Hij vroeg erom, en ik maar lachen. Wat wilde die clown eigenlijk ? Zeker nog meer met me over vrouwenondergoed praten. Hij gaf me toen een filmpje mee van hemzelf, voor als ik mijn gedachten zou veranderen. Als ik in een dipje zit dan kijk er soms even na, en dan lach ik zo hard dat mijn dag weer goed is, maar soms werkt het ook weer averechts.

Op een dag kwam hij met een grote truck bij me aan de deur. Hele truck zat vol met vrouwenondergoed. Ik zei : Wat mot je ? Hij had het erover dat ik een hele grote bestelling had gedaan. Ik zei : Ik weet anders van niks.

Ja, via internet, zei hij. Ik zei dat kunnen ook hackers wezen. Ze doen zich dan voor als mij etcetera, maar ik verdacht hem ineens zelf ervan. Nou ja, dan ga ik weer weg, zei hij toen. Ik zei : Stop, blijf nog even. Ik heb hem toen mijn huis binnengenomen. Na een

beetje praten kwam ik erachter dat hij flink dronken was. Ik had het wel met hem te doen. Als je nou altijd over vrouwenondergoed moet praten om je een beetje goed te voelen, ja, dan wilde ik hem wel proberen te helpen. Het leek me verder een beste jongen. Misschien moest ik maar weer de taak van bodyguard op me nemen met deze jongen. Hoe was hij zo geworden ? Ja, zei hij toen, zijn moeder gooide altijd haar ondergoed vroeger naar hem toe als hij ondeugend was. Dat zou hem minder pijn doen dan als ze een schoen zou gooien. Ik begreep hem toen direct. Ik zei hem dat ik dan ook zo geworden zou zijn. Hij had er natuurlijk een syndroom aan overgehouden, en daarom was hij vrouwenondergoed verkoper geworden. Zo zie je maar weer, een beetje doorvragen soms, en dan is het allemaal veel duidelijker.

Maar ja, nu moest ik hem natuurlijk nog helpen. Ik zei : Nou ja, als je er nog zo mee zit, ga jij dan maar lekker vrouwenondergoed verkopen.

Hij werd me toen toch een partijtje kwaad. Hij noemde het een hulp van lik me versje. Hij vond het ook nogal beledigend overkomen, alsof hij voor niets anders goed was dan vrouwenondergoed te verkopen. Hij had een hele zak met vrouwenondergoed meegenomen, en begon mij ermee te bekogelen. Maar toen was hij nog niet klaar. Hij ging terug naar zijn truck en kwam terug met nog veel meer vrouwenondergoed om mij ermee te bekogelen. Hij stopte maar niet. Er was geen houden meer aan. Al zijn verborgen woede kwam naar boven. En ja, je raad het al. Toen hij uiteindelijk weg was gegaan was er zoveel vrouwenondergoed in mijn huis dat ik zelf ook maar vrouwenondergoed verkoper ben geworden. Om het af te leren.

ERIK EN DE VLIEGENDE DEURMAT

Op een dag merkte Erik dat de deurmat kon vliegen. Hij stapte erop en ging zitten, en de deurmat vloog zo met hem over de zee naar zijn oma in Kanarika. Oma was heel blij hem te zien, maar hij was wel helemaal vies geworden van het zitten op de deurmat. ‘Bah, wat heb je een vieze broek aan, jongen,’ zei oma. ‘Ik zal de broek wel even wassen. Dan kun je zo lang wel een pyama broek dragen die ik nog boven heb liggen.’

‘Het komt door de deurmat,’ zei Erik. ‘Ik heb er op gezeten, en hij vloog met mij over de zee naar jou.’
‘Maar dat kan toch niet, jongen,’ zei oma. ‘Deurmatten kunnen toch niet vliegen ?’
‘Deze wel,’ zei Erik. Hij had de deurmat
opgerold onder zijn arm, en legde de deurmat toen op de grond. ‘Vlieg weer eens, deurmat,’ zei Erik. Maar de deurmat bleef gewoon liggen.
‘Zie je nu wel, jongen,’ zei oma. ‘Je hebt het misschien gedroomd. Je vader heeft je vast gebracht.’
‘Nee, echt, oma, ik ben op de deurmat gevlogen over zee,’ zei Erik. Erik liep toen met de deurmat naar de tuin en legde de deurmat in het gras. ‘Vlieg nog

eens, deurmat,' zei Erik. 'We zijn nu alleen. Oma is binnen.' Maar de deurmat deed niks.
Erik ging weer naar binnen. 'Misschien is hij wel moe,' zei hij tegen oma.
'Ja, ja,' zei oma. 'Je hebt wel praatjes. Je opa kwam ook altijd thuis met zulke praatjes.'
'Waar is hij nu ?' vroeg Erik.
'In de hemel,' zei oma.
'Vast en zeker is hij daar ook gekomen op een vliegende deurmat,' zei Erik.

HET RODE ZAAD

Onder de indiaanse reuzen van de Rotmor-zone in het Angela-gebied was er een onbeschrijfelijke horror. Zij waren reusachtig, voortgekomen vanuit vreemd zaad, rood zaad. Zij hadden een dag aangesteld voor het uitroeien van speciale rassen. Zij waren voortgekomen vanuit wonderzaad, ja, als kabouters waren zij eerst, toen ze nog in de moederschoot waren. Niemand zou denken dat zij ooit zo klein waren geweest, zo klein dat alles wat ze deden betoverend was. En betoverend waren zij nog steeds.

Wanneer zij bewogen hadden zij de bewegingen als ridders, fier en strak. Zij hadden allemaal hun eigen doelen, en leefden de wetten om die doelen te bereiken strak na, als de wetten van een vreemde en wrede natuur. Zij waren hier als goden, alhoewel ze de goden op een bepaalde dag onder de aarde hadden opgesloten in rode kajuiten, als een gevangenis in een schip.

Mikduktus was een van de gevangenbewakers daar. Hij droeg een groen met zwart gewaad gemaakt van bladeren. Nu hadden ze dan een bepaalde dag aangesteld tot een godenmaal, waarin ze deze gefokte goden zouden verschranzen. Als er iets was dat de reuzen haatten dan waren het de goden. Zij hadden alles verwoest, en regeerden met strakke hand. Nu waren de goden dood, of liever : zo goed als dood. Het vlees werd opgediend, en zo waren er driemiljoen vierhonderd achtien gebraden stukken godenvlees in een grote reuzenzaal.

Amerim was een jonge reus die met zijn vader meeging naar het godenmaal. Amerim was een gevoelige jongen, en smeekte de reuzen om in het vervolg iets genadiger te wezen. Wel at hij mee van het vlees, omdat dat van zijn vader moest. Amerim's vader duldde nooit tegenspraak, en daarom was Amerim altijd erg voorzichtig met hem. Als zijn vader ontplofte dan kon je je maar beter bergen.

Vele reuzen wisten dat. Ze vreesden Amerim's vader als geen ander. Op een dag ging Amerim met zijn vader het bos in, waar ze een grot vonden vol met rood zaad. Amerim's vader vertelde dat dit zaad de oorsprong was van alle reuzen. Hier zouden de reuzenvrouwen op een bepaalde leeftijd naartoe gaan, om van dit zaad te eten en zwanger te worden. Amerim wist niet wie zijn moeder was. Dat moest altijd geheim

gehouden worden. Als de reuzenvrouwen zwanger geworden waren, dan werden ze gesluierd en kwamen op een reuzenkasteel terecht, waar ze de rest van hun leven moesten wonen samen met andere reuzenvrouwen. Zij moesten in het geheim baren, en dan werden de kinderen gewisseld, en in een grote cirkel geplaatst, waar even later de gesluierde reuzenvrouwen omheen moesten dansen, zodat niemand wist welk kind bij wie hoorde.

Vaders werden dan aangekozen om voor de kinderen te zorgen. Als een kind dan later toch wilde weten wie zijn moeder was, dan moest zo'n kind zelf van het zaad eten, en zou dan in een droom zijn ware moeder zien.

Amerim at, viel in slaap en kreeg een droom van een reuzenvrouw met een grote indianentooi, met een heleboel witte veren met sommige zwarte plukjes, en rode plukjes. 'Lieverd,' sprak een stem, 'ik ben van een andere reuzenstam nu. Ik ben uit het kasteel van de gesluierde reuzenvrouwen gevlucht, en woon nu in het bos. Kom me opzoeken.' Amerim wist direkt dat dit zijn moeder was. Toen hij het zijn vader vertelde werd de reus erg boos. In paniek rende Amerim het bos in, en ging op zoek naar zijn moeder. Hij moest zich veel verbergen, want zijn vader kwam hem achterna. Maar na een tijdje had zijn vader geheel het spoor verloren, en ging weer terug. Niet veel reuzen waagden zo diep in het bos te komen, omdat ze bang waren voor allerlei wilde reuzenstammen.

Na een tijdje kwam Amerim bij een grote boomstronk waarachter de modderreuzen leefden. In deze stam vond hij zijn moeder. Amerim werd direkt liefdevol door hen uitgenodigd. De reuzen waren heel wijs, en helemaal niet zo afschrikwekkend als gezegd werd. Maar Amerim kende natuurlijk de andere stammen van het bos nog niet. De modderreuzen waren heel technisch, en hadden allerlei werktuigen vervaardigd. Amerim keek zijn ogen uit. Er waren zelfs liften waarmee ze tot de hoogste boomtoppen konden komen. Amerim was zo onder de indruk dat hij zijn vader helemaal vergat. Amerim's moeder was een groot opperhoofd van de modderreuzen, maar er waren hier een heleboel opperhoofden. Amerim kwam erg tot rust bij zijn moeder, en zijn moeder liet hem zien in welke grot zij woonde. Ook woonden er reuzen in reusachtige bomen en in hutten. Dieper in het bos leefden de reuzen in wigwams en in tenten. Hutten kwamen daar veel minder voor, alhoewel .... er waren wel hutten gemaakt van beenderen en doodskoppen. Maar Amerim's moeder vertelde hem dat hij niet bang voor andere stammen hoefden te zijn, omdat ze allemaal in vrede met elkaar leefden. De reuzen leefden van de jacht, en niet van de oorlog. De reuzen hier waren veel groter dan de reuzen die Amerim kende. Ook zijn moeder was erg groot, en hij vroeg zich af hoe dat kon. Zijn moeder legde hem uit dat er hier voedsel was waarvan je groter kon worden. De reuzen aten hier allerlei soorten zaad.

Het was duister zaad dat Amerim nog niet kende. Zijn moeder had er potten vol van, en toen zij hem voerde merkte hij direkt dat hij ervan begon te groeien.

Toen hij groot genoeg was, enige jaren later nam zijn moeder hem mee naar een hal vol met reuzenspiegels. Deze reuzenspiegels creeerden de wereld zoals hij was. Het waren sprekende reuzenogen. Ze vertelden de jongen wat hij later zou worden. De jongen ging door de reuzenspiegel, en kwam in een andere wereld terecht. Zoveel wezens leefden hier die vele reuzenspiegels droegen. De wezens waren harig en nog wel groter dan de reuzen die hij kende. Zijn moeder was ook meegekomen.

De reuzen hier waren nog wilder dan de reuzen die hij kende. Ze maakten niet alleen jacht op wilde dieren, maar ook op andere reuzen. Misschien waren de reuzen waar de jongen opgroeide daarom altijd zo bang voor het bos. In een grote zaal aten ze van het reuzenmaal : driehonderdmiljoen en vijvenveertigduizend schalen vol reuzenvlees, zoals reuzenogen, reuzentenen, en reuzenvingers.

De jongen vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. Zijn moeder zei dat hij deze reuzen diende te onderwerpen. Hij zou hun koning worden. ‘Ik heb het niet zo op die pottenkijkers,’ brulde een harige reus. ‘Ach laat hun,’ zei een grote trage reus, ‘ze doen ons toch geen kwaad ?’

De jongen werd door zijn moeder vastgepakt en gebracht naar een andere zaal. Deze zaal was nog wel groter dan de andere. Hier zagen ze reuzen met vleugels die net van hun jachtpartij terugkwamen, en ook werd hier het vlees geslacht en klaargemaakt. Het was een grote reuzenkeuken, als een jagershuis. ‘Moeder !’ brulde één van de reuzen, en stormde op de reuzenvrouw af. ‘Dit is je broer, zoon,’ zei de moeder van de jongen. De reus was reusachtig, en moeder vertelde dat de jongen net zo groot zou worden. De grote reus nam hen even later mee naar zijn huis waar ze rond de tafel gingen zitten. Even later schoof de grote reus een schaal met reuzenogen en reuzentenen voor de jongen. ‘Maar dat ga ik echt niet eten,’ zei de jongen, ‘jullie met je barbaarse praktijken.’

De reus keek hem begrijpend aan. ‘Zeg,’ zei de reus. ‘Als wij hen niet eten, dan zouden ze ons eten, en zij zijn veel erger dan wij. Zij jagen niet alleen, maar zij martelen ook, als trollen.’ De jongen zei niets, en begon voorzichtig te eten, wetende dat als hij niet groter zou worden, dan zou het rijk in groot gevaar zijn. Hij moest immers hun koning worden, dat had moeder hem zelf gezegd.

‘Waar wonen die reuzen ergens ?’ vroeg de jongen voorzichtig. Moeder wees naar een schilderij met wat bergen dat aan de muur hing. ‘Achter de reuzenbergen wonen zij,’ zei de grote reus. ‘Maar ik heb liever niet dat jij daar komt. Want als ze je te pakken krijgen, dan is het goed mis.’

En toen vertelde moeder een verhaal over de achtergrond van die reuzen. Ze waren vage afstammelingen van trollen. De trollen zelf zouden ver achter hen wonen, en die zouden nog verschrikkelijker zijn. Deze trollen zouden kaarsen hebben van gebroken beenderen en reuzenschedels, en andere lugubere dingen. Deze trollen zouden in de reuzen wonen voor allerlei

boosaardige praktijken. Ja, die trollen waren boosaardige, angstaanjagende wezens die nergens voor terugdeinsden.

De jongen luisterde huiverend naar het verhaal van zijn moeder, terwijl zijn broer begon te lachen. ‘Ach,’ zei de grote reus, ‘jongen, ik neem je er wel een keer naartoe. Dan kun je het met je eigen ogen zien.’

Moeder begon te glimlachen. ‘Ja, ik kan lugubere verhalen vertellen. En het is nog echt waar ook. Het gebeurt allemaal achter de reuzenbergen, waar reuzen en trollen tezamenleven.’

‘Ja, mams, en vertel eens over die druipende kaarsen die ze hebben,’ zei de grote reus lachend.

‘Oh ja, dat was ik vergeten te vertellen,’ zei moeder. ‘Die kaarsen druipen van slijm, bloed en snot.’

‘Ha, ha, ha,’ bulderde de grote reus. ‘Wat een boeltje daar, hè, mams ?’

Moeder schudde van het lachen. ‘Maar pas maar op dat je niet in hun handen komt, zoon, want dan ben je de klos, echt waar, dan veranderen ze jou ook in zo’n druipende kaars. En dan verkopen ze je op hun markten. Daarom : als je gaat, ga dan met ons. Wij zorgen wel dat jou niets overkomt.’

En zo gebeurde het. De jongen ging met zijn moeder en zijn grote broer op reis. Na een tijdje kwamen ze de eerste trol al tegen. De trol was direkt erg vriendelijk, helemaal niet zoals de jongen had verwacht. In een grote huifkar bracht de trol hen over de bergpaden heen, en het duurde niet al te lang voordat ze achter de reuzenbergen kwamen. De jongen had zich het allemaal heel anders voorgesteld. De trollen waren allemaal erg vriendelijk naar hen.

Maar in hun huisjes stonden inderdaad vreemde kaarsen, en de jongen vroeg zich af waarvan die kaarsen gemaakt waren. ‘Oh, van reuzenogen, reuzenharen, reuzentenen en reuzenvingers, enzo,’ zei een trol glimlachend alsof hij er niks van meende. Maar de kaarsen hadden een erg vreemde geur.

Later bleek dat de trollen helemaal geen reuzenvlees aten, maar gewoon kippenvlees, varkensvlees en rundergehakt. De jongen snapte het niet meer goed. Wie moest hij nu geloven ? Werd hij niet gewoon overal in de maling genomen ?

De trollen aten veel, terwijl de jongen allang niet meer kon. De trollen boerden veel, en hadden veel sterke verhalen. De jongen glipte er even tussenuit en liep naar wat van die vreemde kaarsen toe. Hij rook er even aan, en rook de indringende geur. Ook ging hij er even met zijn vinger over, en voelde dat er veel stof aanzat. Ook voelde het een beetje slijmerig aan. Het was een kaars met blauw vuur, en daarnaast stond een kaars met rood vuur, en verderop nog één met groen vuur. Aan de muren en aan de plafonds hingen vreemde spiegels. Ze leken wel een beetje op de reuzenspiegels. Maar de jongen kon er niets door zien. Ook liep de jongen even naar de gang, waar vreemde opgezette spinnen en krabben

stonden. Ook hier hingen vreemde spiegels aan de muur en aan de plafonds. Ze lagen zelfs op de vloer, verweven in een vreemd tapijt. De vreemde spiegels leken een beetje op de buiken van spinnen. De jongen kon er niets door zien.

De huizen van de trollen waren door gangen aan elkaar verbonden, en al snel kwam hij in een ander huis. Hier waren de trollen ook erg vriendelijk, en ze nodigden hem uit om wat pudding met hen te nemen. Maar de jongen zat al helemaal vol.

Het trollentoilet was een vreemde bedoening met kettingen en leer, maar dingen leken daar ook van harige dierenhuiden gemaakt te zijn. Boven was er een badkamer waar dezelfde soort dingen stonden, en weer die druiperige kaarsen.

Op het zolder hoorde hij iemand zingen, en ging er over de trap naartoe. Maar het bleek een grammofoonspeler te zijn. Niemand was verder in de buurt. Toen hij door het raam keek zag hij rook. In de verte was een veldje tussen wat bomen waar trollen een barbecue hielden.

De volgende dag trokken de jongen, zijn moeder en zijn broer verder met de huifkar. Verderop bleek alles veel luguberder te zijn, alhoewel de trollen nog steeds erg vriendelijk waren. Hier woonden ze in grotten, in hutten, en in tenten. De trollen hier waren veel langer en droegen vaak riemen met doodskoppen erop en daaronder droegen ze harige broeken. Ook droegen ze kettingen met tanden eraan.

Deze trollen bleken wel echt reuzen te eten, want hier zag de jongen gebraden reuzenharten, gebraden reuzenlever, en een heleboel andere reuzenorganen, meestal liggende tussen een hoop reuzenogen, reuzentenen, reuzenvingers en reuzenbotten.

Weer zag hij vreemde kaarsen die bijna een soort van aders hadden met vreemde knopen erin, en wat ervan afdroop leek veel op bloed, snot en slijm.

Sommige kaarsen leken geheel van reuzentenen gemaakt te zijn, anderen van reuzenogen, en weer anderen van reuzenvingers. Verderop kwamen ze in hallen die geheel van reuzenogen waren gemaakt, en daarna in hallen die geheel van reuzenvingers waren gemaakt. Vandaaruit kwamen ze in de hallen van reuzentenen, die over leken te lopen in hallen van trollentenen. Hier zagen ze kooien met trollenkinderen door de lucht gaan. De kinderen leken op reuzenkinderen, maar ze waren veel dunner en hadden een andere huidskleur, bijna als zand. De kooien zaten vast aan touwen en werden in de lucht voortgetrokken.

Einde

DE TROLLENKONING

Eens, en dat is al heel lang geleden, zwierf ik in de bossen en verdwaalde uiteindelijk. Zo diep was ik nog nooit geweest, en ik wist niet meer hoe ik terug moest komen. Midden in de nacht kwam ik in een trollendorp terecht. Er zijn maar weinigen die het geloven. Echt waar, die trollen die leven net zoals wij : ze vissen, jagen, hebben boerderijen, huizen of hutten met keukens. In ieder geval was het een echte trollenbende. Ik had nog nooit zoveel vuil en puinhoop bij elkaar gezien. Ze leefden daar verwaarloosd, droegen bijna geen klederen, maar wel veel riemen als tuigjes, waar ze hun wapens aan vast konden maken.

Ik bleef er staan, maar ineens werd ik gegrepen. Ik werd van mijn fiets afgetrokken en er ontstond een hevig gevecht. Ik had weleens gehoord dat het niet best was om in de handen van trollen te vallen, dus ik deed m'n uiterste best om weer los te komen, maar tevergeefs. Ze brachten mij voor hun koning, en maakten mij tot een gladiator. Ik moest tegen allerlei enge beesten vechten. Dit tot groot vermaak van de trollen. Ik dacht werkelijk dat ik hier nooit vrienden zou krijgen, en ik moest altijd in een donkere kerker slapen. Maar op een nacht kwam er een trollenvrouw bij me. Ze gaf me wat bloemen, heel lief, en ze zei : 'Wacht tot de sterren uit de lucht zullen vallen om jouw kerker te openen.' Ik dacht dat ik dan zou kunnen wachten tot sint juttemes, want dat zou toch nooit gebeuren. Ik snapte niet wat ze bedoelde, maar plotseling liet ze een glimmende sleutel voor mijn neus bungelen. Door de tralies staarde ik ernaar en naar haar. Ze was heel mooi, en het beetje licht dat er was weerkaatste zo prachtig in haar ogen. Ze liet de sleutel bungelen, alsof ze ermee wilde plagen. 'Zie, ik heb de sleutel van de koning gestolen,' sprak ze. 'Ik kon het niet aanzien hoe ze jou mishandelden, maar ik ben er voor jou, nu, dus kom.' Ze drukte uiteindelijk de sleutel in het sleutelgat en maakte de deur open. Maar daar kwamen al een paar trollenwachters aan, en toen deed ze iets heel doms. In paniek drukte ze mij weer terug in de kerker, en ook zij ging naar binnen, en deed de deur weer op slot. De trollenwachters keken naar binnen en moesten lachen. 'Haha, nu hebben we twee vliegen in één klap. Daar zal de koning blij mee zijn. Ze gristen de sleutel weg en liepen verder. De vrouw begon te snikken. 'Het is allemaal mijn schuld,' zei ze. 'Nu zullen we morgen vast opgehangen worden.' En ja hoor, dat was de bedoeling. Want toen de koning het de volgende dag hoorde moesten we voorkomen. Hij was woedend, maar ook gemeen. Hij lachtte gemeen. Hij zei : 'Ophangen die lui.' En zo werden we naar het marktplein geduwd, geboeid, en kregen een strop om onze nek. Nu zou je misschien denken : 'Kerel, hoe ben je daar aan ontsnapt ?' Er kwamen op dat moment net wat vissers terug van een vistocht. Het waren vrienden van de vrouw. Toen ze zagen wat er aan de gang was trommelden ze nog meer van hun vrienden op, en het werd een kleine burgeroorlog, waardoor wij tenslotte gered werden. De koning werd afgezet, en ze wilden dat ik de nieuwe koning zou worden.

Ik kreeg een heleboel vrouwen, omdat dat de gewoonte was. Ook kreeg ik een hele vreemde grote edelsteen waarin een meisje opgesloten zou zitten. Ik vond dat wel wat vreemd dus ik vroeg ernaar. Het bleek een zingende steen te zijn, die eens door een trol was gevonden. Het was een geschenk aan de koning. Ik dacht : Het zal wel goed zijn.

Sinds ik aan de macht was ontstonden er wel vaker relletjes. Trollen waren wat dat aanging erg vechtlustig. Ik wilde hen wel helpen wat liever te zijn naar elkaar, maar sommige trollen waren daar niet al te open voor. Ze wezen me erop dat sommige dingen gewoon moesten gebeuren. Het hoorde zogezegd bij hun algemene ontwikkeling.

Het voel me op hoe weinig protest er tegen mij als koning was. Ze vonden het allemaal best, en het leek allemaal heel natuurlijk te gaan. Toen ik op een dag geen koning meer wilde zijn en verder wilde trekken, kreeg ik van hen een toverpaard en een eenhoorn als dank en afscheid. Terug naar huis wilde ik niet, maar hier blijven ook niet. Dus ik vertrok naar de dieptes van de bossen .... Weer kwam ik hier allemaal trollendorpjes tegen. Ik kon mijn ogen niet geloven. Wat me opviel was dat er hier veel vee gehouden werd, als in fokkerijen, vooral kippen en varkens. Deze beesten werden door de trollen volop geslacht, omdat de trollen hier voornamelijk vlees aten om in leven te blijven. Maar tot mijn grote schrik zag ik ook hoe ze mensen fokten, voor slavenwerk en voor de slacht. En ik wist dat ik eigenlijk op de verkeerde plaats was gekomen. Maar ik had mijn trollenkroon nog steeds. Ik zette hem op, en stapte richting het stadhuis. Al snel merkte ik hoe dom de trollen waren, want ze dachten echt dat ik de koning was, en eigenlijk was ik dat ook nog steeds wel. Ik kwam er ook achter dat ze het allemaal niet zo kwaad bedoelden. Eigenlijk wisten ze niet beter. Ik vroeg me af hoe ze aan al die mensen gekomen waren, maar feit was dat ze die mensen gewoon doorfokten, en ik begon me af te vragen wat ik nu moest doen.

Uiteindelijk ben ik maar gewoon terug gegaan naar de mensenwereld, en heb ik mijn verhaal verteld. Het viel me op hoe weinig men om deze mensen gaf. Mijn verhaal werd gewoon niet geloofd.

Vele jaren later ging ik terug naar de trollenwereld, maar er bleek niets meer van hun wereld over te zijn. Met gemengde gevoelens denk ik aan hen terug.

Einde

DE TROLLENSPIEGEL

Als iemand in de trollenspiegel keek, viel hij direkt dood neer en werd zijn ziel door de spiegel heengetrokken om hem in het land der trollen te laten werken. Het was een groensoortig zaad

waardoor de zielen dan geketend werden, een zaad dat vanuit de ziel een gevoelige plek liet voortgroeien als een trollenspiegel. Zo kon niemand de ziel bevrijden zonder zelf ook een slachtoffer van de trollenspiegel te worden.

De trollen waren een wreed volk zonder enige genade. En als er dan genade was, dan zat er altijd wel een addertje onder het gras. Zo waren velen blij en verheugd als de trollen hen vrijlieten, maar dan werden ze al snel gegrepen door een groen vuur waardoor ze nog verschrikkelijker gebonden werden. Nee, een trol liet zijn gevangene nooit vrij. Een trol maakte alleen zijn slachtoffers klaar voor nog grotere wreedheden. Hierin had de trol altijd veel plezier.

Er was geen volk zo wreed als het volk der trollen. Ze kenden geen genade. Hun genade was alleen een nog grotere wreedheid. Dit maakte hen berucht. Ja, de trollen waren zeer gevreesd. Veel plezier hadden ze erin als hopeloze zielen voor hun aanwezigheid trilden. Want in de handen te vallen van een trol, was te komen in een fuik waaruit geen ontsnapping mogelijk was, alleen het uitzicht op een steeds groeiende ellende. De gevangene had alleen het uitzicht op ongekend wrede martelingen, die alleen maar wreder en wreder zouden worden, tot groot plezier van de trollen. En zolang je nog niet door hen gepakt was, kon je erop wachten dat ze op een dag voor je deur zouden staan, want een trol geeft nooit op. Hij zou het telkens weer opnieuw proberen door de ene na de andere valstrik, totdat je een keer op een onbedachtzaam moment zou toehappen, als het begin van een ritje dat steeds duisterder zou worden.

Ze hadden er groot plezier in om alles langzaam op te bouwen, om de spanning en angst zo groot mogelijk te maken, en om maar zoveel mogelijk valse hoop en zekerheid te schenken, zodat de klap daarna extra hard zou aankomen. Ja, het waren misbaksels, en zij woonden in de trollenspiegels en hun slachtoffers. Telkens weer spanden zij hun netten en webben om hun geluk te beproeven. Nee, er was geen groter duivels kwaad dan de trollenspiegel. Het was een ras erger dan demonen en vampieren. Als zij in de buurt waren dan gilden de geesten, spoken en duivelen het uit. Er was niets vergeleken met de trollen. Eens hadden zij de trollenspiegel ontworpen, en sindsdien groeide hun macht.

En allen die nog nooit in de trollenspiegel hadden gekeken, en dachten dat het zo'n vaart niet zou lopen, en dat het gewoon iets onschuldigs was, zouden zich eens op een dag ook bewust zijn .... van het kwaad van de trollenspiegel.

Einde

HET LAND VAN DE RIVIER

Er stond een hotel aan een rivier, tussen het bos en de weilanden in. Er was hier een nachtschool op de bovenste verdieping van het hotel. Iedereen kon iedereen onderwijzen. Iedereen onderwees weer andere principes. Sommige principes waren beter dan anderen. De betere principes vonden hun weg wel.

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

Dit waren de zes basis-principes van het hotel.
Niemand mocht hiervan afwijken.
Marietje predikte het ook overdag in het dorp.
Ook het dorp had deze zes basis-principes.
Het was als een religie.
Monniken schuifelden door dorp en bos deze principes prevelende,
zingende, in grote stoeten.
Zo gingen ze van dorp tot dorp.

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

Marietje wilde niet bij de monniken horen.
Ze was nogal tegendraads.
Ze vond de monniken te stijf.
Ze zagen er allemaal hetzelfde uit.
Er veranderde eigenlijk niets.
Zij vond dat de monniken zich eigenlijk helemaal niet aan de zes basis-principes hielden.
En dat predikte zij ook.
Daarom ging zij ook elke nacht naar de bovenste verdieping van het hotel, naar de nachtschool, om te onderwijzen en om onderwezen te worden.
Ze sliep altijd een deel van de dag en een deel van de nacht, zodat ze beiden kon gebruiken.

De monniken kwamen niet in de nachtschool.
Zij hielden het bij de zes basis-principes, en verder keken ze niet.
Ze wilden er niets bijleren.
Op een nacht ontvoerden ze Marietje, en namen haar mee naar hun klooster,
waar ze werd opgesloten in een kelder.
Hier werd Marietje gehersenspoelt.
Ze werd bedreigd.
Maar Marietje liet zich niet kennen.
Ze las hen flink de les, maar ze trokken hun schouders op.
Na een dag lieten ze haar gaan.
Marietje ging naar de politie, maar ook daar trokken ze hun schouders op.
Alles was immers tegengesteld.
Het ging volgens hen niet tegen de zes basis-principes in.

Marietje was woedend.
Toch wist ze dat dit de zes basis-principes waren.
Ze probeerde haarzelf te kalmeren, en

sprak er veel over op de nachtschool.

‘Het is natuurlijk geen excuus he, van de monniken en de politie,’ zei iemand.
‘Ach, ze doen toch wat ze willen. Niemand stopt hen,’ zei iemand anders.
‘Als wij maar doorleren,’ zei weer iemand anders.

‘Het moet maar eens afgelopen zijn,’ zei Marietje.
‘Maar ik wil geen oorlog beginnen. Dat gaat van kwaad tot erger.
De nachtschool is toch het beste.’

‘Vind ik ook,’ zei iemand anders.
‘En ik ook,’ zei weer iemand anders.

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

Ze bleven het prediken, ze bleven het onderwijzen.
Iedereen begon het normaal te vinden, meer en meer.
Iedereen werd er door opgenomen.
De monniken werden ouder en ouder, en het ras begon langzaam uit te sterven, want er kwamen eigenlijk geen nieuwe monniken bij.

Marietje vond het best.
Ze was er blij mee, want ze vond de monniken altijd al verschrikkelijk.
Gruwelijk vond ze het, als kind al.

Op de nachtschool werd gezegd : ‘De natuur rekent vanzelf met ze af.’

Op een dag was de laatste monnik gestorven.
Toen is de nachtschool naar het klooster verschoven, aan de andere kant van de rivier.
Het lag dicht bij een ander dorp.
Marietje ging er vaak winkelen.
Ze was blij dat het klooster nu eindelijk voor iets goeds werd gebruikt.
In een kelder vlak bij waar ze eens opgesloten werd gehouden vond ze een heleboel boeken.
De boeken waren oud en wonderlijk.
Ze vroeg zich af waarom de monniken dit nooit gepredikt hadden.
Maar zij zou dat doen van nu af aan.
Ze hadden die boeken gewoon verborgen gehouden.

Ze begreep nu de zes basis-principes nog beter :

Alles stroomt.
Alles verandert.
Alles is tegengesteld.
Zo komt het beste naar boven.
Alles gaat van licht naar donker, en van donker naar licht.
Alles gaat van de diepte tot de oppervlakte, en van de oppervlakte tot de diepte.

In het klooster vond ze een nieuw leven, een nieuwe doorgang.
Wat waren hier veel kelders, en wat waren hier veel wonderlijke boeken.
Wat waren hier veel wonderlijke ruimtes,
als een ondergrondse natuur.
Ze kwam erachter dat er hier veel meer mensen opgesloten werden gehouden.
Die zette ze nu vrij, een voor een.

Maar ook grote, grote monsters werden er opgesloten gehouden.
En ze kwam er meer en meer achter dat de monniken ook het land van de rivier voor grote rampen hadden bespaard.
Daarom begon ze ook wat sympathie te krijgen voor de monniken,
dat het toch niet zo erg was als ze in eerste instantie dacht.

‘We weten niet veel,’ sprak ze op de nachtschool.
‘Het is van belang dat we veel meer onderzoek doen, want er zijn misschien dingen die we niet weten.’
Het was in die dagen dat Marietje haar eigen monniken orde begon op te zetten.
Ze zou het heel anders doen dan de oude monniken.
Ze kon hen wel een beetje begrijpen.

Einde

HESTER EN DE KOFFIE ROBOT

Vader had een donker meisje uit Amerika geadopteerd, Hester. En daarna een blank jongetje, Jaap. Jaap was heel blij met zijn oudere zus. Vader had een moeilijk leven gehad. In de oorlog moest hij vluchten. Ook had hij een hele moeilijke vrouw, maar die stierf vlak na de oorlog. Vader was heel handig. Hester hielp vader veel met het huishouden, en ook Jaap kon veel klusjes.

Vader zette 's nachts altijd het huis onder stroom aan de buitenkant, zodat dieven niet konden binnenkomen. Dat beveiligings-systeem had vader zelf gemaakt. Jaap vond het knap, en ook Hester was trots op vader. Hester was een paar jaar ouder dan Jaap, en Jaap was trots op zijn zus. Hij was blij dat hij in zo'n goed gezin terecht was gekomen, met zo'n goede vader, maar vader was soms erg depressief van de oorlog. Hester en Jaap probeerden hun vader er dan altijd overheen te helpen, maar dat lukte niet altijd. Soms moest de dokter komen, en die gaf aan vader dan medicijnen.

Maar vader begon steeds meer ziek te worden, en Hester nam steeds meer taken van vader over. 'Het laat me niet gaan,' zei vader. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.'

'Jawel joh,' zei Hester. 'We vinden wel wat.'

Hester en Jaap hielden de goede moed erin, ook al raakte hun vader steeds meer aan lager wal. Nu moesten ze voor zichzelf zorgen. Elke dag kookte Hester voor het gezin. Ze begon steeds meer als een moeder voor Jaap te worden. Ook vriendinnen van Hester hielpen weleens mee in het huishouden. Vader zei dat hij iets wilde uitvinden om hemzelf te helpen. Hij ging daarom soms diep in de nacht naar zijn werkkelder. Dat was eigenlijk het enige wat hij nog kon doen.

Op een ochtend kwam vader stralend uit zijn werkkelder. Hij zei dat hij de oplossing had gevonden. Hij had een robot-moeder gemaakt. Hij zei dat een moeder eigenlijk datgene was wat

ontbrak in het gezin. Hij had de robot donker gemaakt, zodat ze een beetje leek op Hester, alsof het Hester's eigen moeder was. Hester vond dat de robot erg mooi was geworden. 'En wat kan ze ?' vroeg Hester schaterlachend.

'Van alles,' zei vader. 'Kijk, er zitten knoppen op. Eentje voor koken, eentje voor afwassen, eentje voor schoonmaken, eentje voor wassen, en eentje voor gezellig kletsen, en nog veel meer.'

'Geweldig,' zei Hester. Ook Jaap was blij met zijn nieuwe moeder. 'Nu is het gezin pas echt compleet,' zei Jaap. 'En het lijkt inderdaad op Hester's moeder. Nu is het alsof vader mijn vader is, en moeder Hester's moeder, en zo zijn wij bij elkaar gekomen.'

Het huis begon nu pas echt op orde te komen, want de robot deed haar werk goed. Ze was ook als een echte moeder. Ze was zorgzaam en hield je in de gaten. Maar ze was absoluut niet te streng. Ze was een droommoeder. Ieder kind zou wel zo'n moeder willen hebben. 's Avonds zaten ze op de bank om naar de tv te kijken. Langzaam begon vader uit zijn depressie te komen. De robot was zo goed gemaakt dat je niet kon zien dat het een robot was. Maar natuurlijk had ze wel knopjes.

Op een dag ging het gezin op vakantie. Robot-moeder ging ook mee. Jaap liep voortdurend gekke bekken te trekken voor de foto's. Niemand kon zo scheel kijken als Jaap. Ook Hester gaf niet om de foto's. Ze keek zo vreemd mogelijk. Ze waren gekomen voor vakantie, niet voor foto's, maar er waren allemaal fotografen. Hester en Jaap vroegen zich af waarom ze zoveel gefotografeerd werden. Vader werkte voor een energie bedrijf die energie opwekte vanuit de zee, en hij was hier tegelijkertijd op zakenreis. Als de onderhandelingen zouden slagen dan zou het land van het gezin geheel op zee energie werken.

Hester en Jaap moesten even wachten in een ander zaaltje toen vader onderhandelingen aan het doen was. Op een gegeven moment hoorden ze luid applaus, en vader kwam glimlachend naar buiten. De onderhandelingen waren geslaagd. Weer waren er fotografen bij, en nu wisten ze waar het voor was.

Toen ze weer thuiswaren ging vader direct naar zijn werkkelder. Iets had hem op een idee gebracht. Hij wilde nu energie proberen op te wekken uit koffie bonen. Hij werkte dag en nacht hier aan door, terwijl Hester en de robot moeder al het huishouden deden. Zo werd de band tussen Hester en haar robot moeder eigenlijk alleen maar hechter. Vaak stonden ze samen af te wassen in de keuken, en hadden dan de diepste gesprekken. Voor Hester was haar robot moeder haar beste vriendin.

Op een dag was het zover. Vader had zijn machine om energie op te wekken uit koffie bonen klaar, en het zou nu voorgesteld worden aan zijn bedrijf. Ze waren er zo erg van onder de indruk dat ze naast zee energie ook koffie energie wilden uitproberen. Als er zee energie werd gebruikt hing er een zee geurtje, en als er koffie energie werd gebruikt hing er een koffie geurtje. Er was ook een schakelaar voor waarmee je het kon

wisselen.

Op een dag ging Hester met haar robot moeder het bos in. Ze gingen heel diep, en eigenlijk wilde Hester helemaal niet meer terug. Er stonden wat wigwams, en Hester wilde er in wonen. Haar robot moeder stemde erin toe. Ze zouden hier blijven voorlopig. Vader was toch altijd druk bezig, dus die zou hen niet eens missen. Hester wilde nooit meer terug. Ze liet ook haar vriendinnen komen.

Eén van de moeders van de meisjes vond dit helemaal niet goed, en ze liep helemaal met haar dochter mee naar het wigwammen kamp. Ze begon iedereen enorm uit te foeteren, en het liep allemaal zo hoog op dat de meisjes die moeder begonnen te bekogelen met modder. Toen moest die moeder het wel opgeven, maar ze riep nog wel dat ze de politie erbij zou halen. De meisjes waren hier op bedacht, dus toen zijn ze met de wigwams nog dieper het bos ingegaan, daar waar geen mens ooit zou gaan. 'Laat die politie maar komen,' zei Hester, 'dan zullen ook zij ten onder gaan in het moddergevecht.'

Omdat er vanaf toen vaak helicopters overvlogen zijn ze onder de grond gegaan met hun wigwams, om daar hun kamp te bouwen. Ze gingen zo diep als ze konden en kwamen daar in een andere wereld. Hier schenen veel meer indianen te wonen.

Vader en Jaap vonden het allemaal best. Ze kwamen weleens een kijkje nemen in het ondergrondse indianenkamp. Maar de pret was maar van korte duur. De nazi's waren het land binnengevallen. Ze ontdekten ook de ondergrondse schuilplaats, en iedereen ging in gevangenschap. Vader en Jaap en alle andere indiaanse mannen werden meegenomen om op de trein gezet te worden naar Bergen-Belsen, een concentratie kamp. De meisjes zouden allemaal voor de Duitsers moeten werken in het huishouden. Alleen robot moeder kon ontsnappen. Daar was ze immers een robot voor.

Jaap jammerde in de trein naar Bergen-Belsen. In Bergen-Belsen zouden ze uitgehongerd worden, en er zouden implantaten in hun botten komen. Vader zei : 'Robot moeder zal wel naar de andere robotten gaan, de zee energie robot en de koffie energie robot. Ze staan nog in de kelder en hebben waarschijnlijk nog niet door wat er gaande is, maar robot moeder zal hen wel aan de praat krijgen, en dan zal het niet best zijn voor de Duitsers.'

Hester moest in het huis van een bepaalde Duitse officier werken, en ze foeterde hem uit.

Het was verschrikkelijk in het concentratie kamp. Jaap en vader kregen bijna niets te eten. 'Ze mogen wel opschieten,' jammerde Jaap. 'Inderdaad, ze zijn wel laat,' zei vader.

'Wat gaan ze met ons doen, vader, die nazi's ?' vroeg Jaap.

'Laten we het daar maar niet over hebben,' zei vader.

Inmiddels was Hester in gevecht geraakt met de Duitse officier, maar werd toen door anderen onder schot gehouden. Ze wist niet waar haar

vriendinnen waren. Hester moest nu haar werk wel doen, ook al wilde ze niet. Ze zeiden dat ze haar zouden doodschieten als ze het werk niet zou doen.

Opeens werd er op het raam getikt. Het was robot moeder. Ook waren de zee energie robot en de koffie energie robot meegekomen. 'Robot moeder !' riep Hester terwijl ze opkeek van het vloeren dweilen. De Duitsers die bij Hester stonden om haar in de gaten te houden keken heel verbaasd. 'Wie is die vrouw ?' mopperden ze.

'Dat is mijn moeder !' riep Hester blij.

'Wat moet die nu hier !' riep een Duitser. De robotten begonnen het raam in te slaan en kwamen toen binnen door het venster. 'Wat krijgen we nu !' riep de Duitse officier. 'Kunnen jullie niet gewoon door de deur naar binnen komen ?'

'Nee,' zei de koffie energie robot. Hij richtte zijn arm op de Duitse officier en spoot koffie electriciteit op de man af die gelijk onder zware stroom stond. 'Nee !' gilde de Duitse officier. 'Niet doen !'

'En dan is er koffie,' zei de koffie energie robot. Toen gaf hij ook de andere Duitsers een optater met de koffie stroom. Ze werden tegen de muur geslingerd en hun haren stonden recht overeind. 'Nou, wat waren dat voor spelletjes !' riep de koffie energie robot.

Hester was heel blij. Toen gingen ze met z'n allen naar Bergen-Belsen. Toen de robotten het concentratie kamp binnenkwamen was er direct grote paniek bij de Duitsers. Ze werden allemaal onder zware koffie stroom gezet en weggeslingerd. Jaap en vader keken verheugd op. 'Eindelijk zijn ze gekomen,' zei Jaap.

'Ja, eindelijk,' zei vader.

DE ROEP VAN DE PAUW

Twee meisjes stonden aan zijn kamerdeur. Buiten in het pauwenpark riepen de pauwen zijn naam : "Leo, Leo". Hij had altijd het gevoel alsof ze hem riepen. De meisjes klopten aan, en hij deed open. "Je moeder heeft ons binnengelaten," zeiden ze. Hij glimlachte. Hij liet ze binnen in zijn kamer. Ze keken rond. Hij had een poster aan de muur van Doornroosje. "Mooi," zeiden de meisjes. "Je hebt een leuke kamer." Hij glimlachte.

Ze keken hem diep in zijn ogen. "Hoe vindt je het nu in Birmingham ?" vroegen ze.

"Klaarwakker," zei hij. "Alsof ik ontwaakt ben. Krijg ik nu voedsel ?"

"Ben je een pauw dan ?" vroeg één van de meisjes.

"Misschien," zei hij. "Ik ben een oppasser."

"Oh, de oppasser van het pauwenpark

om de pauwen te voeden ?" vroeg het andere meisje.

"Zoiets," zei Leo.

Die avond bleven de meisjes eten. Hij speelde wat muziek voor ze, en ging die avond vroeg naar bed, terwijl de meisjes weer naar huis gingen. De dag erna waren ze er weer. Ze hadden allerlei cadeautjes voor Leo mee gebracht. Wie waren zij eigenlijk ?

Zij waren van het huisbezoek van een kerk. Het was geen gewone kerk, maar van proza. Ze leefden door gedichten en proza, als een kerk van natuur-literatuur. Ze zagen in alles van de natuur en het leven een diepere boodschap. Soms noemden ze het de pauwenkerk, of de kerk van de pauw. De pauw is namelijk een dier van hele strenge poëtische etiquette. De pauw is ook zo extreem orthodox dat het abstract is. Denk je eens in een horizontale lijn aan de oppervlakte, die maar door en door gaat, zonder einde, en juist in die eindeloosheid ergens afbreekt of ombuigt en dan totaal de diepte in gaat, als een verborgen diepte.

Dingen die ogenschijnlijk oppervlakkig zijn kunnen juist zo belangrijk zijn. Daarom zijn we in deze ogenschijnlijk oppervlakkige wereld. Alles verbergt een les, en een ongrijpbare diepte. Wij kunnen de eeuwigheid niet grijpen zonder de sleutels die in de tijd worden aangereikt.
Wij moeten het leven op aarde zien te waarderen, en oog hebben voor de kleine details van het leven die ons worden gegeven. De waarheid zit verborgen in het kleine. "Wie het kleine niet waardeert is het grote niet weert."

De eindeloze oppervlakkigheid is wijd en breed, zo oneindig horizontaal dat het diep is. Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten parels zijn, schatten van onpeilbare waarde. De aardkloot zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.

De meisjes onderwezen hem hierin. Eens kwamen ze bij hem aan de deur, en hij raakte geinteresseerd in de taal die zij spraken. Hij was hier net nieuw in Birmingham.

Het oneindige horizontale is de sleutel tot de diepte. We kunnen niet rechtstreeks de diepte in. Dan zouden we te pletter vallen. Daarom worden we eerst in de horizontale afgrond gedreven, het schijnbare nutteloze, het dagelijks leven met al zijn toeters en bellen. De meisjes lieten hem een pauwenveer zien die ze vonden in het pauwenpark dichtbij. De binnenste cirkel was onderbroken door een inham, een afgrond. Zo legden ze het uit dat alle cirkels van het leven eerst afgebroken moeten worden om verder te kunnen komen. Daarom moet een mens leren leven met verlies, omdat hier de lijnen ombuigen en de diepte ingaan.

Leo keek de meisjes aan. Ze leken als gezonden uit de hemel. In zijn gedachten waren ze als pauwen. Hij begon het steeds meer naar zijn zin te krijgen in Birmingham. Hij hield van de levensfilosofieën die de mensen er op na hielden hier in Birmingham.

De eindeloosheid van het horizontale begint dan juist door de ongrijpbaarheid ervan te draaien als een wit hek. Zo wordt al het oppervlakkige verkeerd uitgelegd en verkeerd begrepen, en wordt alles omgedraaid. Dit gebeurd aan beide kanten van de eindeloze lijn. Stel je voor : een lijn die geen begin heeft en geen eind, dat moet wel duizelen op een bepaald moment, dat moet wel eindigen in chaos, in grote verwarring. Alleen op dat punt ontstaat de diepte, waarin je wegzinkt in de woeste zee. De pauw reikt hierin een schip aan, en neemt je mee.

Op naar Birmingham,
Op naar het pauwenpark,
Op naar het vertikale wat alleen ontstaat in het eindeloze horizontale,
Waar in grote vermoeidheid en in groot lijden en grote verwarring onze horizontale lijnen, onze horizontale reizen, worden afgebroken,
Waar het pauwenschip ons onderwijst over de zeedieptes,
Wat er groeit op de zeebodem

Op naar Birmingham,
Waar ons eigen weten afbreekt, en een nieuw weten begint,
Waar onze kortzichtige vooroordelen en fabeltjes de allesoverweldigende hoogtes en dieptes van het bestaan ontmoeten,
Van eindeloos horizontaal tot eindeloos vertikaal,
Als de wiskunde van het levensverhaal

Tijd en eeuwigheid zijn randen van dezelfde steen waarin alles ombuigt,
Het is ongrijpbaar als een waterval, als een golf van de zee,
Maar het zal je meesleuren tot dat wat was vergeten

Tijd is de sleutel tot Birmingham,
De eeuwigheid is slechts een muur,
Je kunt het niet grijpen, maar het grijpt jou,
En neemt je mee op reis, op de rug van de pauw

Ik heb de uiteindes gezien van het eindeloze horizontale en saaie,
Het zijn watervallen, en ze zullen alles overstromen,
De toekomst is allang geweest,
Ergens waar de tijd stopt en afbreekt stroomt alles terug,
Terug naar Birmingham,
Terug naar het pauwenpark,
Waar alleen de dichter nog preekt

De roep van de pauw roept ons terug,
Wie kan de roep van de pauw wederstaan ?

REIS DOOR HET ZAND

Freddie Dekkers zit in een Vol Evangelie Gemeente ... Op een avond spreekt er een buitenlandse gast ... Freddie heeft wat vrienden meegenomen ... Ze gaan achterin de zaal zitten ... Die vrienden van Freddie geloven niet in God, en al helemaal niet in profetie ... Maar Freddie daagde hen uit om eens mee te gaan naar een profetische dienst ... Dan zouden ze het zelf wel zien, en niet meer onder het

bewijs kunnen uitkomen ... Een beetje lacherig waren ze met Freddie meegekomen ... Met de zangdienst deden ze gewoon mee, en ze hieven zelfs hun handen voor de grap op ... Eerst werd er een genezingsdienst gehouden, en aan het einde mochten mensen die een getuigenis hadden of door de Heer waren aangeraakt naar voren komen ... Ook één van Freddie's vrienden ging naar voren ... voor de grap ... Hij stak een onzinverhaal af over Jezus, hoe hij was aangeraakt ... Iedereen geloofde het ... Later ging ook een andere vriend van Freddie naar voren, en weer geloofde iedereen het ...

Daarna werd er dus een profetische dienst gehouden ... De buitenlandse spreker begon over enkele aanwezigen te profeteren ... Aan het einde van die dienst mocht iedereen die een woord van de Heer wilde ontvangen naar voren komen ... Ook enkele vrienden van Freddie gingen naar voren ... Ze wilden nu wel eens wat bewijs zien dat God echt bestond ... Alhoewel ze niet geloofden dat er ook maar enige kans was dat dat zou gaan gebeuren ... De profeet legde zijn hand op de eerste vriend van Freddie die naar voren was gekomen ... De profeet begon eerst luid in tongen te bidden ... De vriend van Freddie had heel serieus zijn ogen gesloten ... 'Oh, jij houd van bier drinken,' zei de profeet ... 'Wie niet,' dacht de vriend ...'veel jongens op mijn leeftijd ...' En toen ging de profeet verder : 'Ik zie jou met een meisje zitten op een terrasje ... Je voelt je niet op je gemak, en vertrekt weer ... De volgende dag ben je ziek ...'

'Ja,' dacht de jongen bij zichzelf, 'dat is inderdaad een keer gebeurt, maar dat gebeurt zoveel mensen weleens ...' De jongen begint een beetje met z'n mondhoeken te trekken, zo van : 'Is dit alles ?' ... Dan zegt de profeet : 'Dat meisje heette Elles ... Het was je vriendin ... Maar ze heeft je bedrogen ... Ze ging er met een ander vandoor, en daardoor heb je jezelf verhard ...' De jongen dacht : 'Verrek, dat is waar ... Wat heeft Freddie die gast allemaal verteld ...' Maar toen vertelde de profeet hem over wat details die zelfs Freddie niet wist, en ook wat dingen die de jongen nog nooit aan iemand anders had verteld ... De jongen schrok hier erg van ... 'Wie ben je eigenlijk,' zei de jongen trillerig, maar toch nog een beetje grapsgewijs ... 'Wie heeft je dat verteld ... Wordt ik bespioneerd ?' De profeet lacht even en zegt : 'Neen, dat heb ik van God ...' De jongen loopt weer naar z'n plaats terug ... De andere vriend van Freddie loopt met hem mee ... Hij was veel te bang dat zijn geheimen ook geopenbaard zouden worden ... 'Ah, volgens mij is het allemaal een truc,' zegt de jongen over wie geprofeteerd was tegen Freddie ... Freddie trekt z'n schouders op ... 'Je moet het zelf weten ... Ik dacht dat ik nu wel duidelijk genoeg ben geweest ...' Maar de jongen wilde het eigenlijk niet toegeven ...

Na de dienst op de terugreis waren de jongens erg rumoerig in de auto ... Er werd niet meer over de dienst gesproken en al helemaal niet over de profeet en zijn profetieen. Als Freddie thuiskomt doet hij het licht aan en gaat even op de bank zitten ... Hij klikt de televisie aan ... Hij is erg moe, en even later valt hij in slaap ... Na een tijdje wordt hij wakker van wat getik op het raam ... het was één van de jongens ...

'Kom verder,' zegt Freddie ... Even later zijn ze diep met elkaar in gesprek ... De jongen stelt allemaal vragen aan Freddie, en Freddie probeert ze zo goed mogelijk te beantwoorden ... Het wordt laat en de jongen blijft bij Freddie logeren ... De jongen krijgt een bed in de logeerkamer ... Die nacht krijgt de jongen een droom ... Hij droomt dat hij over een muur moet klimmen die gemaakt is van kippen ... Daarna droomt hij dat hij over een muur moet klimmen die gemaakt is van varkens ... De volgende ochtend vertelt hij de droom aan Freddie .. maar die weet niet wat de droom betekent ... Ze besluiten naar de voorganger te gaan voor uitleg, maar die verwijst hen door naar die buitenlandse profeet ... De voorganger wist wel waar de profeet nu was ... Hij maakte een rondreis door het land, en ze besloten hem in één van de diensten op te zoeken ... De voorganger ging ook mee ... Na de dienst gingen Freddie en die vriend op de profeet af ... Maar die moest snel weer weg ... Wel liet hij een telefoonnummer voor hen achter ... De volgende dag zouden ze hem op dat nummer kunnen bereiken ...

De volgende dag belde Freddie op, terwijl die vriend naast hem zat ... Freddie legde even het één en ander uit aan de profeet en gaf toen de hoorn aan de jongen ... De jongen vertelde zijn droom en wilde antwoord ... De profeet zei dat ze beter even konden langskomen ... Ze kregen een adres, en konden direkt komen ... Bij de profeet aangekomen gingen ze in een kamertje zitten ... Weer moest de jongen de droom vertellen, en de profeet zei : 'Waarom zouden we God Zelf niet om antwoord bidden ...' De profeet sloot zijn ogen, en ook de jongens deden dat ... De profeet zei : 'God zal je meer dromen gaan geven die je hierop het antwoord zullen geven ... Vannacht al ...' De profeet nodigde hen uit om bij hem te logeren ... De volgende dag keek Freddie naar het bed waar de andere jongen lag, maar er lag niemand ... 'Ach,' dacht Freddie, 'hij is vast vroeg op ... in de badkamer ofzo ...' Maar er was niemand in de badkamer ... Ook beneden was niemand ... Na een paar uur kwam de verhuurder thuis ... De verhuurder zei dat de profeet vroeg in de ochtend was vertrokken naar zijn eigen land ... Freddie vond het erg vreemd ... Was de jongen soms met de profeet meegegaan ? Freddie belde de voorganger en vertelde het verhaal ... De voorganger vond het ook vreemd ... Na een paar uur ging Freddie weer naar z'n eigen woonplaats ... Toen na een paar dagen nog geen teken van de jongen was gekomen werd de jongen als vermist opgegeven ... De voorganger had de profeet in het buitenland gebeld, maar die was niet te bereiken ...

Wanneer de profeet na een maand nog onbereikbaar is neemt de politie de beslissing om in zijn huis onderzoek te doen. Het is een groot landhuis met een zwembad. Freddie komt ook mee, en al gauw halen ze het hele huis overhoop ... Als Freddie in de kelder aan het zoeken is vindt hij bij toeval een geheime deur ... Hij drukte per ongeluk ergens tegenaan, en een wand schoof open ... Aan de deur hing een schilderij van een muis met een officierspak en een hoed op met een veer. Voorzichtig schoof Freddie de deur open. Hier was een andere donkere ruimte, die ook wel iets op een kelder leek, maar er waren hier ook wat stoffige ramen. Freddie liep

helemaal door die kamer heen, en ging weer door een deur. In de verte hoorde hij geschreeuw, en even stond hij stokstijf ... Was dat niet de stem van Wilko, die vermiste vriend van hem ? Freddie kwam in een hal terecht, waarin allemaal planken lagen in modder ... De planken wiebelden een beetje ... Freddie riep : 'Wilko, ben jij dat ?' Maar er kwam geen antwoord ... Freddie liep verder, maar het werd steeds donkerder ... Weer ging Freddie door een deur, en kreeg toen de schrik van zijn leven ... Hij was in een grote felverlichte hal terechtgekomen. De hal was groot als vele zalen bij elkaar ... In het midden van de hal zag Freddie een grote opening waarin een bol van vuur ruisde ... De bol was erg groot, als een reusachtige bal, en er waren hekken omheen. Freddie liep naar de bol toe, maar het was erg heet ... Freddie begon om de bal heen te lopen, en kwam bij een andere deur terecht. Weer hoorde Freddie geschreeuw ... Het leek uit de bal te komen, maar Freddie ging door de deur, en kwam in een andere hal terecht ... Hier was ook zo'n bal achter hekken, maar ditkeer was het een bal van rood vuur ... Freddie zuchtte ... Toen riep hij : 'Wilko, kun je me horen ? Ik ben het, Freddie ... !'

Freddie schrok wakker ... Vandaag zouden ze naar het huis van de profeet gaan ... In werkelijkheid woonde de profeet in een klein huisje ... Er stonden wat oude stoelen en verder een tafel ... Het was er een kale bedoening ... 'Toch eens in de kelder kijken,' dacht Freddie ... En terwijl de politie wat papieren doorzocht, ging Freddie de kelder binnen ... Voorzichtig ging hij van het trappetje af naar beneden ... 'Zou hier echt een geheime deur zijn ?' dacht Freddie bij zichzelf ... Freddie duwde wat spullen opzij, en vond een luik ... Voorzichtig ging Freddie door het luik naar beneden ... Hier was een oude tunnel .. Voorzichtig kroop Freddie door de tunnel ... Aan het eind van de tunnel was een opening ... Toen kreeg Freddie de schrik van zijn leven ... Door de opening zag Freddie een klein zaaltje waarin bedden stonden, met mensen erin ... 'Zou Wilko hier misschien zijn ?' dacht Freddie ... Voorzichtig klom Freddie door de opening in de zaal ... Maar toen Freddie dichterbij kwam zag hij dat het geen mensen waren, maar poppen ... En tot Freddie's grote schrik was er ook een pop van Wilko bij ... De pop leek sprekend op Wilko ... Wat zou hier toch aan de hand zijn ? Stilletjes sloop Freddie naar de deur achter de zaal, maakte hem open, maar het bleek een kastdeur te zijn ... Er lagen wat papieren in en haastig begon Freddie door de papieren te bladeren ... Maar ineens voelde hij een hand op zijn schouder ... Freddie draaide zich van schrik om ... Gelukkig, het was één van de agenten waarmee hij was gekomen ... 'Ja, vreemd,' zei de agent ... 'ik vroeg me ook al af wat die poppen moeten betekenen ... Was die profeet niet erg goed bij z'n hoofd ?' Onder één van de bedden scheen nog een luik te zitten, en samen gaan ze erdoor naar beneden ... Ze komen in een geheime lift terecht ... De agent drukt op wat knopjes en de lift gaat langzaam naar beneden ... Dan horen ze opeens de stem van de profeet door een luidspreker in de lift ... 'Zo, dus jullie hebben me uiteindelijk toch weten te vinden ? Gefeliciteerd ... Zeg, ik heb de koffie met gebak al klaar staan ... Tot zo ...' Dan na een tijdje gaat

de liftdeur open, en met getrokken pistool sluipt de agent naar buiten, maar die wordt direkt vanaf de zijkant vastgegrepen, terwijl zijn pistool uit zijn handen wordt getrapt ... Freddie blijft geschrokken in de lift staan ... Gelukkig gaat de deur weer dicht, maar welke knopjes Freddie ook indrukt ... Er is geen beweging meer in de lift te krijgen ... 'Dan gaat de luidspreker weer aan : 'Welkom in mijn lift ... Ik hoop dat je je tijdens de reis zult vermaken ...' En dan gaat de lift met een loeivaart naar de zijkant ...

Freddie schrikt wakker ... Het was allemaal maar een droom geweest ... Ook de vermissing van Wilko en zelfs de profetische dienst ... Want vanavond zou die dienst pas zijn ... Maar Freddie is zo naar van de droom dat hij besluit zijn vrienden af te bellen ... 'Ah, lafaard,' zei één van zijn vrienden ... 'Je durft het gewoon niet aan ... Ik zei je toch dat God niet bestaat, en profetie al helemaal niet ...' Maar het kan Freddie niet meer schelen .. Hij heeft er na die droom toch al helemaal geen lol meer in ... En misschien is het wel een waarschuwing van God om er niet meer naar toe te gaan ... Freddie komt in een enorme geloofscrisis terecht, en probeert eerst eens wat rust te vinden bij een gematigde kerk ... een reformatorische ... Maar als dat ook weinig resultaat oplevert besluit Freddie er voorlopig het bijltje bij neer te leggen ... Hij biedt zijn excuses aan bij zijn vrienden voor 'al dat gepreek,' en neemt het ervan ... Steeds meer begint Freddie een echt barmens te worden ... en hij raakt zwaar aan de drank ... Zo zwaar, dat zelfs zijn vrienden hem een halt toe roepen : 'Freddie, we zien je liever weer terug gaan naar de kerk dan dat je door de drank ten gronde gaat ...' houden ze hem telkens voor ... Maar Freddie wil niet meer naar de kerk ... Het lijkt of die droom hem verlamd heeft ... Wel probeert hij nog één keer in de week te bidden, maar meer en meer begint hij dat te vergeten, uit te stellen, en soms gewoon over te slaan ...

Op een dag ziet Freddie het niet meer zitten, en meldt zich aan bij een opvangcentrum ... Ook dit gaat niet goed, en Freddie belandt bij de psychiater die hem doorverwijst naar een psychiatrisch rustoord ... Hier heeft Freddie het wel naar z'n zin, en langzaam begint hij weer grip te krijgen op zijn drankprobleem ... 'Ik ben in een diepe kelder terechtgekomen ...' zegt Freddie weleens tegen de psychiater ... 'daar waar de flessen leven ....' Freddie bedoelt dat dan als symboliek, maar de psychiater zegt dat het wartaal is ... 'Flessen leven niet, Freddie ... Je moet wel met je beide benen op de grond blijven staan ...' Verder is de psychiater erg aardig, en Freddie wil de psychiater voor geen goud missen ...

Freddie heeft diepe gesprekken met de psychiater over vele onderwerpen ... Op een dag besluit de psychiater hem over te plaatsen naar een rustoord in het bos ... Hier kan Freddie ook proberen weer op zichzelf te wonen, met een lichtere vorm van begeleiding ... Ook worden hier weleens korte kerkdiensten georganiseerd, maar Freddie gaat eigenlijk nooit ... De enige aan wie hij de droom had verteld was zijn voorganger ... Op een dag krijgt Freddie een telefoontje van die voorganger ... De voorganger was diep geschokt ... De profeet die daar weleens sprak was terechtgesteld voor veelvoudige

moord ... 'Maar is het wel bewezen ?' vroeg Freddie ... 'Laten we de rechters maar vertrouwen,' zegt de voorganger ...'alhoewel ik me het eigenlijk niet kan voorstellen ...'

Freddie is erdoor verward ... Was die profeet echt een moordenaar ? Freddie had wel erg vreemd over die profeet gedroomd, maar dat zei natuurlijk op zichzelf niks ... Of was het allemaal waar, en wilde God Freddie en zijn vrienden daarvoor behoeden ? Freddie wist het niet ... De voorganger vertelde dat de laatste tijd de profeet weleens profetieen uitsprak die niet uitkwamen ... Sommigen zeiden dat hij daarom een valse profeet was, en er waren er zelfs bij die zeiden dat hij de doodstraf verdiende, omdat dat ergens in de Bijbel zou staan ... Maar de voorganger zei dat niet alle profetieen letterlijk waren ... Sommigen waren ook symbolisch, geestelijk bedoeld, met een diepere betekenis ... Ook was er volgens de voorganger een verschil tussen voorwaardelijke en onvoorwaardelijke profetieen waartussen de mensen het verschil moesten kennen ...

Freddie wilde alles laten rusten ... Hij was er niet aan toe om over dit soort dingen na te denken ... Freddie vond alles te wazig om er ook maar enige zekerheid aan te geven ... Freddie wilde niet op zand bouwen, maar wilde een reis maken door het zand ...

Freddie probeerde rust te zoeken bij andere dingen ... Hij begon met het schrijven van verhalen waarmee hij het verleden probeerde te verwerken ... Ook hielp het hem af van zijn drankzucht ... Op een nacht heeft Freddie weer een droom ... Hij loopt over een pad van spiegels, waarop veel wit zand ligt ... Aan het eind van dat pad is een grot met flessen ... Als hij daar naar binnen gaat beginnen de flessen te groeien, en komen tot leven ... Eén van die flessen is rood en draagt een zwart pistool, met een zwart leren houder ... De fles geeft het pistool aan Freddie, maar Freddie brandt bijna zijn handen aan het hete leer ... Dan moet Freddie een deur openschieten, en komt weer op een pad van spiegels terecht ... Ditmaal is het pad van spiegels langer, maar nog steeds met zand, wit zand, bezaaid ... Naast hem loopt een cowboy ... Maar soms verdwijnt die in zijn schaduw ... De cowboy zegt niets, maar schiet soms ... Waarop de cowboy dan schiet is niet duidelijk ... Maar wel stroomt er dan telkens een soort sap in zijn keel ... Zuchtend wordt Freddie wakker ... Hij probeert zijn dromen te verwerken in verhalen ... Vaak blijven de betekenissen weg ... alsof hij echt door een landschap van zand reist ... Hij wil hier geen huizen bouwen ... Hij wil verder ... Wat wacht hem aan de overkant ?

Na een lange tijd krijgt Freddie weer een droom ... Weer is hij terug op de spiegelpaden met wit zand ... Plotseling staat er een sfinx voor hem ... een leeuwachtige steenachtige gedaante ... Freddie gaat op de uitnodigende rug van de sfinx zitten, en de sfinx rijdt naar voren, recht op een muur af ... Die muur is gemaakt van kippen ... Dan gaat de sfinx er dwars doorheen ... Freddie hoort een geluid alsof er flessen worden gevuld ... Maar dan ineens wordt hij wakker in de lift van de profeet ... Wat is er gebeurd ? ... Door de luidspreker hoort hij gelach ... 'Zo, hoe vond je het ritje ?' Freddie voelt zich erg draaierig ... Is hij dan nog steeds in dat

vreemde huis van die profeet ? Is hij wel echt wakker ? Freddie heeft overal pijn ... Worden zijn gedachten soms beinvloed in deze lift ... Sterke straling ? Plotseling bemerkt Freddie dat de lift gewoon aan het draaien was, nu de lift ineens langzamer gaat ... Freddie wordt zich gewaar van een drukkend gevoel ... 'Profeet, wat wil je ?' schreeuwt Freddie ... 'en waar is Wilko ?'

Een jongen stopt met lezen ... Dit was het boek wat hij voor zijn literatuurlijst moest lezen ... Hij ziet uit naar het examen ... Dan kan hij eindelijk van school af ... Wel heel toevallig dat zijn vader ook Wilko heette ... Zijn vader was ook al heel lang vermist ... De jongen zucht ... Ineens mist hij z'n vader weer heel erg, maar op een vreemde manier is zijn vader nu ook dichterbij gekomen ... Zou hij nog leven ? De jongen slentert van school naar huis ... Daar aangekomen laat zijn moeder hem een brief lezen ... Het is een brief van zijn vader ... Na al die jaren ... De jongen is opgelucht, maar niet als hij de brief leest ... Zijn vader schrijft daarin aan het gezin dat hij destijds expres de benen heeft genomen, omdat hij niet meer met hun moeder kon leven ... Nu woont hij dan in India ... Verderop in de brief probeert hij uitleg te geven, en de jongen krijgt hierdoor weer iets meer sympathie voor zijn vader ... Zijn vader schrijft over het drankprobleem van hun moeder ... Hij schrijft dat hij nu op een prachtig eiland woont, met schitterend witte zandpaden en vlaktes, en hij gelooft dat hun moeder hier vast en zeker van haar drankprobleem zal afkomen ... Aan het eind van de brief nodigt hij het gezin uit om te komen ... Maar de moeder van de jongen is veel te boos dat hij zo lang niets van zich heeft laten horen ... En ook de jongen vindt het net even te ver gaan om daarnaar toe te gaan, want misschien neemt hij dan weer de benen, en zitten ze alleen op dat eiland ... Het vertrouwen in hem is weg ... Wel schrijft de jongen hem een brief dat hij maar bij hen moet komen ... Maar zijn vader schrijft terug dat hij dat niet aandurft ...

Als de jongen wat ouder is besluit hij toch de reis te maken, omdat hij zijn vader toch wel erg mist ... Maar als hij daar aankomt is zijn vader er niet .. De jongen besluit gewoon in het huisje van zijn vader te leven op dit prachtige eiland ... De jongen is blij dat hij nu op de plaats van zijn vader is, maar begint zich steeds meer ongerust te maken ... Op een nacht heeft de jongen een droom .... en die lijkt erg veel op zo'n droom uit dat boek wat hij moest lezen ... Hij komt een sfinx tegen, springt op z'n rug, en de sfinx gaat door een muur van varkens heen, terwijl hij het geluid hoort alsof flessen vollopen ... Daar achter die muur staat zijn vader ... Maar hoe dichter hij bij zijn vader komt, des te meer hij begint te beseffen dat het zijn vader niet is, maar een pop die sprekend op zijn vader lijkt ... 'Wat is dit allemaal ?' brult de jongen van woede ... Dan hoort hij ineens als vanuit een luidspreker : 'Welkom, jongen, ik heb lang op je gewacht ... Ik heb koffie met gebak klaarstaan ...' Maar het is niet de stem van zijn vader ... De jongen moet denken aan die vreemde lift uit dat boek ... 'Zit ik soms in die lift van dat stomme spookhuis ?' roept de jongen hard ... Dan ineens wordt de jongen wakker in de lift ... 'Als ik het niet

dacht,' denkt de jongen bij zichzelf ... Op de grond van de lift ligt wat wit zand ... 'Vreemd,' denkt de jongen ... En dan hoort hij weer door de luidspreker : 'Welkom, welkom ...' De jongen vraagt zich af of misschien ook zijn vader door de lift is ontvoerd ...

Dan springt de lift open, en de jongen kijkt rechtstreeks in zijn woonplaats ... Hij stapt uit de lift en rent naar zijn ouderlijk huis ... Maar als hij binnenkomt en in de woonkamer kijkt ziet hij zijn moeder als een pop achter de tafel zitten ... Het is een pop ... Boven vindt hij zijn zusjes en broertjes ... Allemaal poppen ... Ineens hoort hij een slurpend geluid en kijkt naar buiten ... Daar ziet hij een glibberig lang beest met vele poten wegduiken ... Het leek wel een beetje op een reuzen-duizendpoot, maar de jongen kon goed zien dat het een reptiel was ... Aan de overkant kon hij in de huizen ook de poppen zien ... ze bewogen niet ... De jongen raakte erg in paniek, en rende tenslotte terug naar de lift ... 'Hier wil ik niet wezen...Haal me hier weg,' riep de jongen ... Maar de lift duwde de jongen weer terug, sloot zijn deuren, en vertrok ... Ten einde raad begon de jongen te huilen en te kermen ... Hij begon om zijn moeder te roepen ... Ook begon hij steeds banger te worden voor dat beest ...

En dan begint hij zelf ook heel langzaam in een pop te veranderen ... Hij probeert weer naar zijn ouderlijk huis te lopen, maar het gaat trager en trager ... Als hij bij het raam is aangekomen tikt hij erop, maar hij kan zijn handen al bijna niet meer bewegen ... Als hij naar binnen kijkt ziet hij iemand anders bij de pop van zijn moeder zitten, terwijl de poppen van zijn broertjes en zusjes ook om de tafel heen zitten. Maar wat is dat ? Diegene die naast zijn moeder zit, dat is hijzelf ... ook een pop ... Dan vallen traag zijn ogen dicht ... Verward schrikt de jongen wakker ... Hij wrijft in zijn ogen ... Hij kijkt naar de zacht en langzaam tikkende klok ... Het is al ochtend ... De zon schijnt al zo vroeg ... Op de grond ligt wit zand ... De jongen stapt uit bed ... en opent de deur ... Witte zandvlaktes, zo ver als het oog reikt ... De jongen vermaakt zich best in het vakantie-huisje van zijn vader ... Alleen het wachten is nog op zijn vader zelf ... Hier zou de jongen wel altijd willen wonen ... Het is hier zo rustig en prachtig ... De jongen rolt door het witte zand ... Achter het huisje is ook veel wit zand, dat eindigt op een strandje, en daarachter is het water ... Het witte zand is erg warm, bijna echt heet ... En naarmate het later op de ochtend wordt, wordt het zand steeds heter ... De jongen houdt van de zon, en heeft ook het gevoel dat de zon van hem houdt ... Ook al is zijn vader er nu niet .... Hij is toch terechtgekomen in het huisje van zijn vader ... Door het zand rolt de jongen weer terug naar het huisje, en botst tegen het lage raam aan ... Dan staat de jongen op, en gaat weer naar binnen ... De jongen begint zich steeds beter te voelen ...

Aan de muur hangen prachtige bloemenschilderijen. De jongen kijkt tussen de boeken van z'n vader ... Er zitten wat gedichtenbundels tussen ... De jongen opent één zo'n bundel waar bloemen op staan : 'Je bent een bloem, je bent mooi en wijs. Maar nog steeds zo jong, en dat benauwd me zo ... We weten niet wat we doen ... Je bent alleen

... Het andere is niet echt daar ... Jij schiep je eigen wereld ....' Dan bladert de jongen verder : 'Vrolijk is de nacht ... Ze huilt niet ... Maar alles wat jij hebt is verdriet ... Kom toch tot de nacht en wees vrolijk met haar ...' Weer bladert de jongen door, alsof hij ergens naar op zoek is ... 'Je bent wie je bent, maar dat is iemand die je nog niet kent ...' Snel grijpt de jongen naar een andere gedichtenbundel ... Hier staan ook bloemen op ... Weer begint de jongen te lezen ... Sommige gedichten spreken hem aan ... anderen niet ... Sommigen zijn vaag .... maar betoverend ... voor zover je over betovering mag spreken ... Ook liggen er wat verhalenboeken ... Het lijkt wel alsof de jongen naar iets van zijn vader op zoek is, maar hij kan het nog niet vinden ... Wel voelt hij alsof hij dichtbij is ... Hij zou hier altijd wel willen dromen en lezen .... en rollen door het zand ... als een reis door het zand ... Hij komt nooit echt aan, maar steeds dichterbij ... als het ontwaken van de zon ...

DE ONTSNAPPING

Jara stond stil. Ze keek om haar heen. De rivier leek alsof het elk moment kon opwellen. De zon raakte bijna de rivier aan, geheel wit in de verte. Apen zag ze aan de overkant. Al snel was ze in de rivier en zwom naar de overkant. Ze greep een liaan, en trok haarzelf uit het water. Apen staarden haar aan. Ze kroop op een heuveltje verder het water uit, haar huid zat onder de modder. Ze hoorde het geluid van de apen, en opeens voelde ze hun handen op haar huid. Ze trokken haar verder omhoog. Het water dampte als in een mist, en het was er warm. Even later lag ze languit op het gras, tussen het mos, onder de bomen. Het was een prachtige jungle hier, in de dieptes van het regenwoud. Weer raakten de apen haar aan, en de rillingen gingen door haar lijf. Ze omhelsde hen, en ze lieten het toe. Ze was hun kind. Ze maakte zich meester van de situatie, stond op, en rende het oerwoud in. Even later stond ze in een hut. Ze was moe, ging op de versleten matras liggen. Niemand kon haar zeggen waar ze was. Het leek wel alsof de apen hier woonden. Achter de hut vond ze een skelet. Ze nam van wat appels die hier en daar lagen. Ze was hongerig, en ze at zelfs wat oud brood. Haar hele leven had ze verlangd naar een rustige plaats, waar ze alleen zou zijn.

Ze was onrustig, zoals de apen onrustig waren, maar de natuur was mooi hier, ze kon hier wegglijden. De apen probeerden met haar te communiceren, maar zij gleed steeds weg omdat ze moe was. Ze hielden haar vast. Even later duwden ze haar bananen in haar mond.

De natuur was als gladgestreken hier, niemand zei wat. Ze voelde zich oud en jong. Ze staarde naar het amulet wat ze om haar nek had gedragen. Ze had het in haar hand. Plotseling draaide ze zich om en zag een man staan, een indiaan. Een band met een paar witte veren om zijn hoofd. Hij pakte haar hand, en ging naast haar liggen. Zij vond dat eigenlijk heel normaal. Misschien woonde de

man hier. Hij joeg haar niet weg. Hij gedroeg zich mysterieus. Ze voelde geen angst voor hem, alleen acceptatie.

Als ze in zijn ogen keek zag ze een open jungle. Hij staarde naar haar. Ze kon wegzinken in zijn ogen. Ze zeiden niets tegen elkaar. De man maakte een vuur, en ging erbij zitten, en Jara kwam er ook bijzitten even later. Het leek wel alsof elke minuut een uur duurde. Zo stil was het hier. Er was hier een open wereld, een diepte.

Ze omhelsden elkaar terwijl ze elkaar niet kenden. Ze wisten genoeg. De natuur bond hen samen. Er waren geen woorden nodig, alles was ondergedompeld in de prachtige natuur. De ontmoeting duurde lang. Daarna vertrok de man weer. Jara staarde naar het amulet. Het glom. Ze ging terug naar de versleten matras, en viel in slaap.

Ze zag haar reis als een gezel, ze hield van de reis. Ze at van de natuur, en dronk van de rivier, het was genoeg. Ze was gelukkig. Jara was als bedekt door de natuur, als een veilige schuilplaats, geen slavernij meer. Maar nog wel de littekens daarvan. Ze was ontsnapt, ze had dagen door het bos gerend, en nu was ze hier. Slangen gleden door het gras. Ze had van hen niets te vrezen. Het was alsof de natuur haar opnam.

Ze wilde wraak nemen op de blanken, maar hoe. Ze was zelfs gemerkt in haar mond. Vreemde tekens hadden ze in haar tanden gesneden, en metalen erin gegoten. Met haar mes probeerde ze het eruit te snijden. Al snel was ze aan het bloeden. De apen kwamen dichtbij. Ze kwam erachter dat de kolonisten zendertjes hadden gestopt in de dieptes van haar kiezen. Ze wist dat ze in gevaar was, nog steeds. Misschien konden ze haar wel achtervolgen. Ze rende verder, de voetstappen van de man volgende. Na enkele dagen kwam ze hem tegen. Hij trok haar naar zich toe. Ze spraken niet. Het was alsof ze elkaar aanvoelden. Ze hoorden schoten in de lucht. 'Slaven ontsnapt,' riep iemand. De man greep zijn mes, maar daarna greep hij een pijl, en toen zijn boog. Beiden renden ze verder. Weer waren er schoten, maar ze zagen niemand. Ze kwamen aan bij een riviertje, waar een bootje was. Ze namen het bootje om de rivier mee over te komen. Aan de overkant gekomen wees Jara op de mond van de man. Ze opende haar mond om haar tanden te laten zien. Ook de man opende zijn mond, en Jara zag het metaal, en de zendertjes. Ze probeerde het hem duidelijk te maken. Met een mes kregen ze het eruit. Jara gooide de zendertjes in het riviertje. Toen gingen ze dieper het oerwoud in. Ze hoopten dat niemand hen hier nog zou kunnen volgen. De natuur was te mooi om daar nog drukte om te maken. Het was alsof hun lasten door die pracht werden afgespoeld. Het was alsof de man wilde zeggen : Laten we hier opnieuw beginnen. Jara knikte. Zijn ogen spraken. Een leven hier zou goed zijn.

Ze wilden wraak nemen op de blanken, maar de natuur nam hen mee. De natuur deed hen vergeten, maar er was nog wel die diepe pijn van binnen. Er was geen doel, er was alleen het leven. Het was als een warme haard, de natuur om hen heen. En die kwam dieper en dieper om de pijn weg te wassen. De man raakte haar aan. Het voelde als vertrouwd. De zachte aanraking van de natuur leek het

te vermengen. Voor het eerst voelde Jara zich gelukkig. Ze kon de sterke stroming van de rivier horen in de verte. Alle geluiden kwamen haar lichaam binnen, en openbaarden zich aan haar. De man streelde door haar haar, en ging met zijn vingertoppen over haar lippen. Ze boog haar hoofd. Ze begreep niet wat er gaande was. De man omhelsde haar van achteren, en in haar gevoel was het alsof hij tegen haar zei : 'Je bent vrij nu.' Ze zochten de rivier weer op, en gingen daar zwemmen. Hier zouden ze willen wonen. In de verte was een waterval die ze konden horen bulderen. Ze besloten er naartoe te gaan. Het was alsof de waterval hen van binnen schoonwaste. De waterplanten waren prachtig en overtuigend hier. Ze sprongen bijna door het water heen.

Wisten zij dat zij kinderen waren van de bomen, van de struiken die onderwater en bovenwater groeiden. Wisten zij dat zij gemaakt waren voor ritmische en kronkelende groei. Krokodillen waren hun vrienden hier, geen vijanden. Ze waren aan het ware gevaar ontsnapt. Ook de waterslangen waren hen goedgezind. Ze voelden zich fijn met deze kronkelende elementen. De waterplant was als de hemel voor hen. Ze stonden open voor het harmonische gevoel van de natuur, ze spraken met hun ogen. Het water was een bron van leven voor hen. De man staarde naar haar amulet. Hij kuste het amulet. Het was alsof de man wilde zeggen : Als zij, het amulet, haar ogen zal openen, waar zullen de blanke kolonisten dan zijn, heus, ze zullen geleid worden naar de hel. Ze hebben een hel gemaakt, een hel die hen dan zal opslokken. Het was alsof het zonlicht het zo overbracht, en zo waar als de waterval zelf. Ze keek hem diep in de ogen, alsof ze het verankerde. Ze had respect voor hem, stond open voor hem, ze besefte dat zij het antwoord om haar nek droeg. Het amulet leek op een slang. Het had veel waarde voor haar. Sommige slangen hier leken op het amulet. Het was alsof het amulet ooit de sleutel was van haar kooi. Ze voelde zich week worden als ze naar hem keek. De blauwe lucht leek neer te dalen in de rivier, op weg naar de waterval. Het licht werd alle kanten opgereflecteerd.

DE BALLERINA

De Rozentrap

Ik las een boek. De letters leken tot mij te komen, en begonnen in mij te draaien. Alsof een vrouw tot mij sprak. Ze was naakt. Ik kon haar door de letters zien. Ze was een engel, de engel van het boek. Het boek was bijzonder, als een schilderij. Ik legde het boek weer terug, en pakte een ander boek, en hetzelfde gebeurde, maar het was een andere vrouw.

Het was een lange reis naar Bagdad. Eindelijk kwam ik daar aan, en stapte uit de trein. Er waren hier huizen met sluiers, en achter de sluiers zaten vrouwen. Sommigen rookten, anderen

aten, en weer anderen deden niets. Ik kon dwars door de sluiers heenzien. Er waren rode, dampende lampen achter. Alsof ze iets probeerden te vermorzelen. Ik ramde mijzelf een weg door Bagdad.

Ze had het haar lang, golvend, toen ik bij haar aankwam. Ik zou nu haar bodyguard zijn. Ze sprak met veel tussenpozen.

Ik volgde haar op haar rozentrap. Ik was hier voor geld. Ik had haar een brief geschreven, voor veel geld, en ik zou nog veel meer doen, voor geld. Ik zou haar de show geven van haar leven. Het kon me verder niet schelen wie ze was. Veel informatie had ik niet nodig, als ik mijn geld maar kreeg. Ik droeg ook zorg voor haar dochter. Dat maakte niet uit. Ik was er nu toch.

Ik gaf haar de show van haar leven. Ik maakte mij op, dook, en hees mijzelf op het piratenschip. Ik zat vast aan elastieken. Het schip trok me op naar onbekende hoogtes, hoger dan ik ooit durfde dromen. Zoet was het hier, en zij was zoet. Even dacht ik niet meer aan het geld, maar aan haar. Maar toen werd ik weer stoicijns, als een gelikt zakenman. Ik moest hier weg, en wel zo snel mogelijk. De show was afgelopen. Ze liet me niet los, en ik liet politie komen, en een piratenleger, die haar gillend afvoerden.

Thuis zat ik het geld te tellen. Ik had goede winst gemaakt. Hier kon ik wat mee. Ik was een ballerina, ik was een pop. Ik bewoog door vreemde muziek, en vreemde ritmes. Magische muziek, en voor al het andere was ik doof.

DE STADSCHOOL EN DE BOSSCHOOL

'Juko,' zei een schoolvriendje terwijl ze van het ene naar het andere klaslokaal gingen. 'Weet jij wat een satanskerk is ?'
'Ik weet het niet,' zei Juko. 'Is dat niet wat christelijks ?'
'Bijna,' zei Kas. 'Satan is de vijand van het christendom, maar voor de Israelieten was het een vriend, of een schijnvijand, die hen moest testen. Het kan ook het symbool van het kwaad zijn, maar dat is niet altijd zo. Het Jodendom en het christendom verschillen in die zin veel van elkaar.'
'Houd maar op,' zei Juko. 'Ik weet er niet veel van, en ik wil er ook niet veel van weten.'
'Maar het is belangrijk, Juko,' zei Kas.

'Houd maar op,' zei Juko weer. 'Ik snap niet waarom het belangrijk is. Ik ben niet gelovig opgevoed, dus ik heb niets met die dingen te maken.
'Dat dacht je maar,' zei Kas. 'Het blijkt dat de satanskerk alle scholen heeft opgericht, ook deze.'
Even schrok Juko. Maar toen trok zijn gezicht weer normaal, en zei : 'Maar dat geloof je toch zeker niet, al die onzin ? Moeten we daar dan in geloven ? Heb je teveel roddelblaadjes gelezen of die leugenachtige krant die altijd over van alles en nog wat liegt om maar geld in het zakje te krijgen.'
'Moet je luisteren, Juko,' zei Kas. 'Misschien weet ik van bepaalde dingen net iets meer af dan jij ?'

'Nu klink je als een concurrent,' zei Juko.

Maar ze moesten gaan zitten. Het volgende schooluur was aangebroken. Juko was een beetje boos op Kas, en ging na schooltijd direct naar huis. Voor Juko was dat een lange fietstocht, en Kas ging met de bus. Die woonde in een andere plaats.

'Satanskerk, satanskerk,' zei Juko telkens tegen zichzelf. 'Wat moet ik daar allemaal mee.' Toen hij thuisgekomen was na de lange fietstocht ging hij direct naar zijn kamer en klikte de tv aan. Het nieuws was erop. De nieuwslezer sprak : 'Het is onder onze aandacht gekomen dat de satanskerk alle scholen bestuurd, alle ziekenhuizen en alle huizen van justitie.' Direct klikte Juko de tv uit. 'Dat geloof je toch zeker niet,' zei Juko tegen zichzelf. 'Het wordt allemaal hoe langer hoe gekker.'

De volgende dag op school begon Kas weer tegen hem aan te praten, en het ging weer allemaal over de satanskerk en dat het ook op het nieuws was. 'Moet ik dat weer allemaal aanhoren ?' vroeg Juko.

'Het blijkt meer en meer duidelijk te zijn wie bij de satanskerk behoren,' zei Kas. 'Het was eerst min of meer geheim, maar er zijn allerlei documenten van boven water gekomen, en ze vrezen dat het uitloopt op een oorlog. Deze mensen doen de verschrikkelijkste dingen. Het zijn geeneens mensen.'

Juko haalde zijn schouders op. 'Ik geloof het nieuws niet, en ook de krant niet. Bij mij thuis geloven we helemaal niks, dus het zal wel loslopen. De krant is allemaal bedrog op bedrog, allemaal voor geld.'

'Ja, maar mijn broer zegt het ook,' zei Kas. Juko keek hem diep in de ogen toen met een lach op zijn gezicht. 'En dat maakt het allemaal plotseling waar als Jonas het ook zegt ? Dus wat Jonas zegt is een gouden bewijs op zich ? Laat me toch niet lachen, Kas.'

'Mijn broer heeft veel onderzoek gedaan,' zei Kas. Juko duwde Kas lachend opzij, en liep door. Het was immers het nieuwe lesuur. 'De satanskerk, de satanskerk,' dacht Juko bij zichzelf. Tijdens het hele lesuur kon hij nergens anders aan denken. Toen hij thuis was besloot hij dit keer zelf eens onderzoek te doen. Hij ging naar de bibliotheek, en leende daar een flinke stapel boeken over satan. Hij begon de boeken gretig te lezen, en kwam erachter dat de boeken elkaar allemaal tegenspraken. 'Zie,' zei hij tegen zichzelf. 'Hier kom je toch ook geen steek verder mee.' Maar hij ging door met het onderzoek. Hij wilde tot de bodem van de zaak gaan. Nadat hij de boeken had gelezen ging hij speciaal boeken lenen over de satanskerk, en wat hij toen las, daar schrok hij toch wel even van. Hij wist natuurlijk niet of het waar was, maar dat zou verschrikkelijk zijn.

Hij raakte er verschrikkelijk van in de war en voelde zich ziek. Hij voelde zich zo ziek dat hij niet meer naar school wilde. Naar een psychiater of dokter wilde hij ook niet, want die zouden ook

door de satanskerk bestuurd worden als hij die boeken zou moeten geloven. Hij moest natuurlijk eerst bewijzen hebben, maar hij nam geen enkel risico. 'Stel dat het waar zou zijn,' zei hij telkens tegen zichzelf.

Hij begon steeds meer de natuur op te zoeken, want daar was het rustig, en daar kon geen satanskerk zijn. Juko raakte steeds meer in de war. Hij wilde niet meer in de stad leven. Of het was de satanskerk die de stad bestuurde, of de stad werd door leugens bestuurd, of beiden. In geen geval wilde hij nog in de stad zijn. Hij kende een schuilplaats in het bos. Dat was nog van de oorlog. Daar ging hij toen wonen. Hij zou een bosmens worden, want dan had je nergens meer wat mee te maken. Hij zou wel van bessen leven, en al het andere wat in het bos te vinden zou zijn. Hij was hier helemaal alleen, maar hij zou zijn weg wel vinden. Hij wilde in geen geval meer terug.

'Laten ze elkaar maar opvreten in de stad,' dacht Juko. 'Waar vechten we voor ? In het bos is al die onzin er niet.' Maar Juko kwam er al snel achter dat het leven in het bos zwaar was. Er was een heleboel niet te krijgen in het bos, en voedsel was er schaars. Hij zou soms terug naar de stad moeten voor voedsel. Of misschien moest hij dieper het bos in ? Hij koos voor het laatste. Hij wilde niet opgeven.

'Satanskerk, satanskerk,' dacht hij telkens bij zichzelf. En zelfs veel christelijke kerken zouden niets dan satanskerken zijn. De meningen over wat satan was waren verdeeld, maar wat hij over de satanskerk had gelezen was niet goed. Als dat toch eens waar zou zijn. Hij wilde geen risico lopen, maar toen vond hij zichzelf ook weer laf. Misschien hadden ze zijn hulp wel nodig. Maar wie was hij ? Wat kon hij doen ? Hij voelde zich zo machteloos. Ze moesten maar net als hem leven. Waarom zou hij zijn leven wagen voor stadsmensen ? Maar ja, de satanskerken hielden mensen ook opgesloten. Mens, kind en dier. Nee, dat kon niet als dat waar zou zijn. Juko moest terug. Dat moest van hemzelf. Maar dan moest hij eerst een strategie hebben, en die had hij niet. Het zou bijna zelfmoord zijn als hij terug zou gaan. Daarom ging hij eerst dieper het bos in om wijze raad te zoeken. Hij kwam aan bij een huisje waar een oud vrouwtje woonde. Ze vertelde hem alles over de satanskerk, hoe zij alles in de stad besturen, ook de christelijke kerken. Ze vertelde hem over wat ze in het geheim deden. Dit was precies wat de boeken zeiden, maar er bestond volgens hem niet zoiets als meeste stemmen gelden, want de leugen was hysterisch en massaal. De leugen was een besmettelijke ziekte. 'Ik heb het zelf meegemaakt, lieve jongen,' zei de vrouw. 'En daarom woon ik hier.' En toen begon ze een verhaal over haar leven te vertellen. Juko kon zijn tranen niet inhouden.

'Wat moeten we doen ? Wat moeten we doen ?' vroeg Juko.

'Wat kunnen we doen ?' vroeg de vrouw.

'Ja, maar zoveel kinderen,' zei Juko. 'We kunnen hen toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?'

'Ze zullen hier ook wel komen,' zei de vrouw, 'net als ons.'

'Ja, maar hoe dan ?' vroeg Juko. 'Ze hebben onze hulp nodig.'

'Nee,' zei de vrouw. 'Je kunt niet terug. Hier ben je veilig. Je hebt een spoor achtergelaten. Dat kunnen ze volgen.'

'Maar hoe dan ?' vroeg Juko.

'Het is een raadsel wat alleen kinderen kunnen oplossen,' zei de vrouw.

'Ja, maar de mensen en dieren dan ?' vroeg Juko.

'Wie niet wordt als een kind kan niet komen,' zei de vrouw.

'Maar hoe kunnen ze een kind worden als ze geen kind meer zijn ?' vroeg Juko.

'In het hart, het hart,' zei de vrouw. 'In het hart is een pad. De satanskerk heeft geen hart. Ze zijn versteend als de stad zelf. Maar kinderen zullen hun weg er wel door vinden tot de natuur.'

Juko moest even aan Kas denken, en aan Jonas. 'Ik hoop dat mijn schoolvrienden het halen,' zei hij.

'Natuurlijk,' zei de vrouw. 'Als ze zijn voorbestemd, dan zeker.'

'Voorbestemd ?' vroeg Juko. 'wat betekent dat ?'

'De natuur kent de haren,' sprak de vrouw geheimzinnig. 'Het komt vanuit de diepte, en gaat weer terug tot de diepte.' Toen vaagde de stem van de vrouw weg en Juko werd wakker.

't Was maar een droom,' zei Juko tegen zichzelf. Hij stond op, kleedde zich aan, en moest naar school. Hij was blij Kas te zien en Jonas. Hij vroeg hen of ze wisten wat de satanskerk was. 'Geen idee,' zei Kas. 'Is dat iets christelijks ?' Toen begon Juko zijn hele droom te vertellen. 'Vreemd,' zei Kas. Jonas had al die tijd geluisterd. 'Een vriend van mij heeft daar wel boeken van,' zei Jonas.

'Eigenlijk wil ik er niets van weten,' zei Juko.

'Beter ook niet,' zei Jonas. 'Het is heel eng.'

'Zoals in mijn droom ?' vroeg Juko.

Jonas knikte.

'Maar hoe kon ik zoiets dromen ?' vroeg Juko.

'Misschien roept moeder natuur je,' zei Jonas. 'Misschien ben jij wel voorbestemd.'

Juko keek om zich heen. Hij keek naar het gebouw. Waar was hij ? Nee, dit was geen school. Alles stond stil. Hij keek naar Kas en Jonas, en ze spraken en bewogen niet meer. Alles stond stil. Was hij wel echt wakker ? Hij werd wakker in een slaapkamer van het huisje in het bos waar de vrouw woonde. Bij het ontbijt vertelde hij de droom, en hij zei er ook bij dat hij niet zeker wist of hij wel echt wakker was nu. Het kon nog steeds een droom zijn.

'Je droomt,' zei de vrouw.

'Ja, maar waar ben ik dan, en wie ben ik dan ?' vroeg Juko.

'Je bent in het bos,' zei de vrouw. 'Ik heb je die bessen gegeven. Nu droom je. Het bos loopt hier over in dromen.'

'Maar die satanskerk, is dat waar ?' vroeg Juko.

'Het is een andere realiteit,' zei de vrouw.

'Wat moeten we dan doen ?' vroeg Juko.

'Afstand nemen,' zei de vrouw. 'Dieper het bos in, dieper dromen. Het was maar een nachtmerrie. De dromen zijn ervoor om de nachtmerrie uit te leggen. De nachtmerrie is schoolmateriaal. Je moet nog leren wat het is. De stadschool is de nachtmerrie, de bosschool is de droom, je onderwijzer.'

ELWIN EN DE INSECTEN OORLOGEN

Deel 1. Elwin en de Rode Steen

Hoofdstuk 1. De Keizer van Brannan

Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan

Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters

Hoofdstuk 4. De Thee-Fee

Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Deel 2. Elwin en de Gouden Veer

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee

Hoofdstuk 2. Naar Fragilie

Hoofdstuk 3. De Ontsnapping

Hoofdstuk 4. De Slangifant

Deel 3. Elwin en de Tijdmachine

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud

Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek

Hoofdstuk 3. De Feeen

Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Deel 4. Elwin in het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. Pechonini

Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp

Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia

Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini

Hoofdstuk 5. De Droommachines

Deel 1. Elwin en de Rode Steen

Hoodstuk 1. De Keizer van Brannan

Na vele jaren ging Elwin weer eens terug naar Brannan. Hij deed dit samen met Sandra in een helicoptertje. Uiteindelijk kwamen ze in een groot oerwoud terecht en hoopten dat dit Brannan was. Na nog een tijdje vliegen kwamen ze aan in een stadje genaamd Promenade. Hier scheen de keizer van Brannan te wonen. Elwin had de koning van Brannan al wel eens ontmoet, maar de keizer nog nooit. In de loop der jaren was Brannan een stuk groter geworden, ook met name doordat de wolkenmannen ook nog andere muren hadden weggehaald.

Wat Elwin opviel was dat er veel brugboten waren. Ze leken wel een beetje op grote trams op hoge bruggen die niet alleen door de oerwouden heengingen en door de steden en dorpen, maar ook over het water en zelfs onderwater. De keizer van Brannan was een aardige man. Hij maakte veel tijd voor Elwin vrij.

‘Elwin,’ zei de keizer. ‘Er is hier een grote oorlog geweest. Ik wil dat je dat zal weten. De wolkenmannen hebben uiteindelijk alle grote vorsten van Tifiaf onttroont. Nu regeren de wolkenmannen in Tifiaf.’

Elwin glimlachte. Hij wist dat er al heel lang een oorlog was tussen Tifiaf en Brannan, maar hij wist dat het ook weer goed zou komen. Hij herinnerde zich maar al te goed hoe hij zelf eens in Tifiaf was geweest. De wezens daar waren nogal erg gehecht aan rust, en die rust zag hij hier nu ook in Brannan. De dingen waren dus goedgekomen.

De keizer van Brannan was getrouwd met de konijnenfee, die Elwin ook nog wel kende. Zij was hier nu de keizerin. Elwin was best wel trots op haar. Promenade was een prachtige stad waarin ze woonden. Ze hadden een prachtig paleis, zeer reusachtig. De wolkenmannen hadden Brannan zo groot gemaakt door zoveel muren af te breken dat zelfs geheel Izu in Brannan was ondergebracht, en Tifiaf behoorde nu ook tot Brannan. De keizer van Brannan was eigenlijk de opperkeizer van allemaal. En dat verdiende hij ook wel, want hij was een bijzonder aardige en wijze man. Er behoorde naar hem geluisterd te worden. Maar de keizer van Brannan was al erg oud geworden, en zou stoppen met zijn werk. Een wolkenman zou de nieuwe regeerder van Brannan worden. Zo was dat afgesproken.

Zodra de wolkenman over Brannan zou regeren zou hij samen met de konijnenfee met gemak de Drokelaar en het hele rijk Adaka in Brannan kunnen brengen. Elwin vond dat een goed idee.

Elwin en Sandra kregen een prachtige kamer waarin ze konden logeren. In de kamer waren veel boekenkasten met veel boeken over Brannan waarin Elwin kon lezen. Vaak las hij dan voor aan Sandra. Op een dag klopte de keizer van Brannan aan.

‘Elwin,’ zei hij. ‘Het is nu bijna tijd dat ik aftreed. Morgen zal een wolkenman mijn plaats overnemen, en ik wil graag dat je er bij bent. Jij hebt in de loop der tijden zoveel voor Brannan gedaan, en

wij vinden het een hele eer dat dan de Drokelaar en het hele rijk Adaka tot Brannan zal behoren.' Elwin glimlachte. 'Er is zoveel wat we dan kunnen doen, keizer,' zei Elwin.

De dag erna was er een groot feest in Promenade. De keizer werd bedankt voor alles wat hij had gedaan voor Brannan. De oorlog die zo lang had geduurd was voorbij. De keizer kreeg vele kadoos, en al gauw kwam de nieuwe regeerder, een wolkenman zich voorstellen. 'Kozo' heette hij. Hij was een tovenaar die vroeger zelfs nog had lesgegeven aan Klaas Vaak. Hij moest nu Brannan beschermen, en zorgen dat er geen nieuwe muren werden gebouwd om Brannan weer af te scheiden. Kozo hield een lange toespraak waar Elwin bijna van in slaap viel. Hij was al een oude wolkenman en bracht veel rust. Zo hoorde het ook. De wolkenmannen regeerden overal, maar de koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka wilden toch nog graag zelf blijven regeren. Ze wilden graag bij Brannan horen, maar de wolkenmannen mochten zich niet teveel met hen bemoeien. Maar nadat Klaas Vaak even met hen had gesproken wilden ze toch wel dat de wolkenmannen hun werk zouden overnemen. Dat was toch wel veel veiliger. Dat zagen ze nu zelf ook in. Ook de koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka traden die dag af. Het was een grote dag, en ook wel een rustige dag. Kozo wilde het zo. Hij had een prachtige troon in de wolken, in een prachtig wolkenpaleis, omgeven door regenbogen. De koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka werden beiden beladen met kadoos als dank voor alles wat ze voor de Drokelaar, Adaka en Brannan hadden gedaan in de loop der jaren. Ook keizer Marazanta van Izu trad af, en de dagen erna veel meer koningen en keizers van andere delen in Brannan. De wolkenmannen namen het meer en meer over. En dat was ook het beste. Zij waren tovenaars die het land dienden te beschermen, oude tovenaars, die zelfs nog les hadden gegeven aan Klaas Vaak. Het was een wonderlijke dag.

Elwin dacht er veel over na. Het was een prachtige wereld. Hier had Elwin alles voor gedaan. de Drokelaar was veilig hier, en ook het hele rijk Adaka. Waar kwamen de wolkenmannen eigenlijk vandaan ? Dat is een lange geschiedenis. Zij waren de makers van de sprookjeswereld, en zij hadden ook Brannan gemaakt, dat eerst een klein stadje was. Maar wie waren zij zelf ? Eigenlijk waren zij vliegen. En wel hele bijzondere, want zij moesten door een cocon waarin ze hun vleugels verloren. Het waren dus eigenlijk vleugelloze vliegen. Die cocon was eigenlijk als een grote gevangenis waarin ze leefden. Ze konden niet naar buiten, en konden niet meer vliegen. En toen zijn ze van verdriet sprookjes gaan bedenken waarmee ze elkaar konden troosten. Elwin staarde naar een heleboel boeken over de wolkenmannen. Ze werden ook wel de troosters genoemd. Door de konijnenfee werden ze uiteindelijk uit hun cocon gered, en zij zette hen als sterren in de lucht waar ze langzaam in wolken begonnen te veranderen en uiteindelijk in wolkenmannen. Hier werden ze grote tovenaars. Ze hadden dus veel te danken aan de konijnenfee.

Maar de wolkenmannen zeiden dat er ook vliegen waren die nog steeds in de cocon zaten, veel dieper. De

konijnenfee kon hen er niet uithalen, en tot op de dag van vandaag konden de wolkenmannen het ook niet. Het was nog steeds een groot verdriet van de wolkenmannen. Deze vleugelloze vliegen zaten er zo diep in verstrikt. Ze waren er erg wild door geworden. Ze konden hard schreeuwen. De wolkenmannen zeiden altijd dat als zij vrij zouden komen, deze diep verlaten vleugelloze vliegen, dan zouden zij keizers en koningen van Brannan moeten worden. Dat hadden ze dan wel verdiend.

De wolkenmannen vertelden dat er in die verstrikte vleugelloze vliegen een kruid groeide wat er zelf wel voor zou zorgen dat ze vrij zouden komen. Dan zouden ze kunnen vliegen zonder vleugels. En dan zouden zij de keizers en koningen van Brannan zijn. De wolkenmannen zelf zouden dan de wachters op de muren van Brannan worden, als ridders. Iedereen keek naar die dag uit.

De vleugelloze vliegen leken op indianen. Op een dag kwamen ze uit de cocon, in de dieptes van Brannan. Ze waren erg boos en scholden op iedereen, zelfs op de wolkenmannen. Ze namen alle oude konings- en keizersgebouwen in om te regeren. Iedereen moest doen wat zij zeiden. Zij vertelden over de gevaarlijke beesten die in de dieptes van de cocon en in de dieptes van Brannan woonden, en dat iedereen goed naar hen moesten luisteren omdat zij tegen die beesten hadden gestreden en die beesten kenden. Ook zeiden ze dat de cocon zo zou groeien dat iedereen in de cocon terecht zou komen. Brannan zou zelf die cocon worden. Nu begon Elwin toch wel even bang te worden. Hij kende die cocon niet en wist niet wat er dan zou gebeuren. Maar de nieuwe keizers en koningen zeiden dat er gewoon goed naar hen geluisterd moest worden, dan was er niets aan de hand.

De dag erna was er een grote overstroming. Heel Brannan liep onder, en Elwin had zijn bootje uit de garage gehaald. Samen met Sandra zeilde hij over de golven. ‘Nu zijn we alles kwijt, Sandra,’ zei Elwin. ‘Geen Brannan meer, en geen de Drokelaar. Was het het allemaal wel waard ?’

Sandra zuchtte. En waar waren de wolkenmannen, en de nieuwe keizers en koningen ? Alles was vergaan. Na een tijdje kwamen ze aan op een eilandje. Het leek erop dat dit het laatste droge plekje was. De storm begon nog erger te woeden, zo erg dat Elwin niet op het eilandje durfde te gaan. Alles leek verloren.

Maar na een tijdje begon het water toch weer te zakken, en er was een geheel nieuw Brannan. Iedereen riep ‘hoera’, en er troonde een nieuwe keizer in het stadje Promenade. Naast de keizer stonden een heleboel wolkenmannen die vanaf nu het paleis zouden bewaken. Ze waren allemaal blij. De keizer had een prachtige glimlach. ‘Leve Promenade,’ riep hij, en toen begonnen ook anderen het te roepen. Er werd die dag volop gefeest in de stad. Alles leek weer rustig te worden, maar er was ook zoveel kabaal vanwege het feest. Iedereen was blij. Zowel Klaas Vaak als Kozo kregen een plaats in het paleis, een eigen woongedeelte, en Elwin mocht zo vaak komen logeren als hij wilde. Elwin hield erg veel van de nieuwe keizer. De nieuwe keizer wilde

‘de Vleugelloze Vlieg’ genoemd worden.

Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan

Er was een nieuwe koning in de Drokelaar, ook een vleugelloze vlieg. Elwin was erg tevreden. De koning was erg aardig, en al snel waren ze dikke vrienden. Ook was er al gauw een nieuwe keizer van het rijk Adaka waartoe de Drokelaar behoorde, en niet lang daarna ook een nieuwe keizer van Izu. Elwin kon het met alle keizers goed vinden. Tifiaf bleef erg bijzonder voor Elwin, en Elwin ging er dan ook vaak en graag logeren. Er was een nieuwe keizer daar, en het verliep allemaal erg goed. Er waren daar vele wolkenmannen die het paleis van de keizer van Tifiaf bewaakten. Het was er nog steeds altijd zo rustig. De wolkenmannen hadden ervoor gezorgd dat de gevaarlijke zee van Tifiaf was opgedroogd, en er was een prachtig oerwoud voor in de plaats gekomen. Tifiaf was sindsdien een deel van Brannan. Elwin was daar wel blij mee, want hij kon zich de moeilijkheden nog wel herinneren die er altijd waren tussen Tifiaf en Brannan. Nu hoorden ze bij elkaar. Tifiaf was nog steeds een prachtig land, een prachtig continent. Er waren nog wel meren hier en daar, maar geen gevaarlijke zeeen meer. De wolkenmannen wilden die zoveel mogelijk droogleggen. Zo kwam Brannan steeds voller te liggen met prachtige oerwouden en prachtige oerwoudsteden. Alles begon te veranderen.

Elwin was dol op oerwouden. Daar kwam hij altijd erg tot rust. En hoe minder zeeen er waren hoe minder de kans op overstromingen. Het was een opdracht van de nieuwe keizer van Brannan : Er moesten veel meer drooglegginge komen. Ook werd er afgerekend met grote rivieren en te grote meren. De keizer van Brannan wilde de riviertjes zo klein mogelijk houden, en ook de meertjes. De wolkenmannen deden hun werk goed. Overal werd er nieuwe natuur geplant : nieuwe bomen, nieuwe bloemen, nieuwe struiken. De nieuwe keizer van Brannan wilde veel oerwouden. En die vlogen allemaal snel uit de grond door de vele drooglegginge. Er kwam ruimte voor nieuwe oerwouden, en voor vele bijzondere bomen met bijzondere vruchten. Door alle drooglegginge, ook aan de buitenste kusten van Brannan, begon Brannan nog groter te worden, en vele eilanden behoorden ineens tot het vaste land. Ook waren nu een heleboel bruggen niet meer nodig sinds de drooglegginge, en die werden dan ook door de wolkenmannen afgebroken.

Ook de konijnenfee deed mee met het opbouwen van het drooggelegde Brannan. En dat kon zij natuurlijk als de beste. Zij had dit graag voor Brannan over. Zij was per slot van rekening de vorige keizerin van Brannan. En zo was ook de oude keizer van Brannan erg trots op haar. Ze maakte er een wonderlijk werk van. Ook werden er door de drooglegginge veel ondergrondse volkjes ontdekt die zich door de oorlogen hadden

teruggetrokken. Dat hoefde gelukkig niet meer, en zo konden ze allemaal in vrede boven de grond leven. Er werden veel nieuwe stadjes en dorpjes gebouwd en Elwin had het reuze naar zijn zin. Ten zuiden van Brannan lag ergens het land Korinte. Dit land kon ijsjes maken als de beste. Er waren hier veel ijsfabrieken. Ook waren er hier wonderlijke chocolade-fabrieken. Ten westen van Brannan lag ergens het land Pergamos. Hier ging alles automatisch. Er waren hier veel lampjesfabrieken. Alles werkte hier door verschillende lichtjes. Het was het land van de robotten. Ook waren hier veel auto-fabrieken. Ten noorden van Brannan lag ergens het land Tessalonica, oftewel speelgoedland, en ten oosten was het land Efeze, het land van de spelletjes. In het land Efeze waren er veel oorlogen, maar daar zouden de wolkenmannen wel verandering in brengen. In Efeze woonde de sprookjes-politie. Ze hadden daar gekleurde gezichten, maar de sprookjes-politie had blauwe gezichten. Volgens de sprookjes-politie moesten er veel spelletjes gedaan worden. Omdat ze zich ook met andere landen bemoeiden hadden ze vaak oorlog. Er werd in Efeze ook veel gejaagd. De jagers hadden oranje gezichten. Zij die van de sprookjes-belasting waren hadden rode gezichten, maar dat ging ook niet altijd goed omdat ze zich met veel andere landen bemoeiden. Ze hadden nogal strenge regels. Hun koning was een vis, maar omdat de wolkenmannen de oostelijke zee van Brannan aan het droogleggen waren helemaal tot aan Efeze had deze vis niet meer veel in te brengen dan het happen naar lucht. De wolkenmannen brachten de vis naar een meertje in Brannan, maar daar had hij het helemaal niet naar zijn zin. Hij viel andere vissen lastig en sprong telkens gevaarlijk boven het meertje uit om de bezoekers af te schrikken.

‘Een koning hoort niet in een meer,’ riep de vis telkens, ‘maar in een zee, een normale zee.’

‘Ach,’ zeiden de wolkenmannen, ‘u heeft hier ruimte zat. Trouwens, u veroorzaakt teveel oorlog door uw gedrag.’

‘Jullie moeten je daar niet mee bemoeien,’ riep de vis weer.

‘U moet u ook niet met andere landen bemoeien,’ zeiden de wolkenmannen.

‘Oh, jullie weten echt niet waar jullie mee bezig zijn,’ riep de vis. ‘Iedereen moet sprookjes-spelletjes doen en iedereen moet sprookjes-belasting betalen, zodat alles eerlijk verdeeld wordt.’

‘Oh,’ grapte een wolkenman, ‘heeft u uw paleis weleens gezien in de golven. Dat noem ik geen eerlijk verdelen. U laat iedereen hard werken zodat ze u met rust laten en u in die grote verschrikkelijke rijkdom alleen laten.’

‘Ach,’ zei de vis, ‘ik werk mezelf kapot om het land te besturen, en die rijkdom bestaat alleen maar uit apparaatjes waardoor ik dat kan doen.’

‘Oh ja,’ zei een wolkenman, ‘wij kennen uw onderhandelingen met Pergamos. U heeft daar een flinke buit vandaan gehaald. Maar u zegt dat u zo hard werkt, waarom vindt u het hier dan niet fijn ?’

‘Ach,’ zei de vis, ‘ik kan niet zonder mijn harde werken. Ik moet wat te doen hebben.’

‘Ja,’ zei een andere wolkenman, ‘iedereen moet wat te doen hebben. U was toch voor eerlijke verdeling ?’

‘Ja, maar als anderen het land gaan besturen dan gaat het mis,’ zei de vis.

‘Oh, bent u zo wijs dan ?’ vroeg een wolkenman.

‘Ja, ik ben de enige die weet hoe de apparaten van Pergamos te besturen,’ zei de vis. ‘Ik heb ervoor gestudeerd.’

‘U heeft het grotendeels van Pergamos gestolen,’ zei een wolkenman, ‘en u rammelt maar wat. U weet helemaal niets van die apparaten af. U heeft het uzelf aangeleerd. Weet u niet dat die apparaten in Pergamos moesten blijven ? Ze raken overstuur als ze daar weg moeten en dan slaan ze op hol. Het zijn robotten, en deze robotten leven. Ze hebben gevoel, en er zijn een heleboel dingen waar ze niet tegenkunnen, meneer de vis. U maakt het alleen maar erger.’

‘Die apparaten van u gaan zo snel mogelijk terug naar Pergamos,’ zei een andere wolkenman.

‘Goed,’ zei de vis, en dook weg.

Die nacht vroor het verschrikkelijk in Brannan. De vis kon vanuit het meertje de apparaten nog steeds beinvloeden, en maakte dat het overal vroor. Het was voor de wolkenmannen niet moeilijk het paleis van de vis te verplaatsen naar Pergamos. Ook de konijnenfee hielp hen mee.

De robotten waren op zo’n manier in elkaar gezet en aan elkaar gezet dat ze helemaal niet meer op robotten leken. De wolkenmannen hadden dus veel te puzzelen, maar al gauw waren de robotten vrij. Op een dag kwamen de robotten de vis opzoeken. De vis had nu wel erg veel spijt. Hij wist niet dat het levende robotten waren. Hij dacht dat het maar apparaten waren, en hij vroeg zich af wie hen ooit in zulke apparaten had veranderd. De robotten zeiden dat de blauwgezichten dat hadden gedaan, omdat ze niet wilden dat Pergamos de buit zou terughalen. Alles werd onherkenbaar gemaakt. De roodgezichten deden er een andere kleur op.

De vis vond dat allemaal erg treurig en wilde maar gewoon het liefst in het meertje blijven, zodat hij niemand tot last kon zijn. Maar met de blauwgezichten waren de robotten nog niet klaar. Toen ze in Efeze kwamen sloegen ze alle spelletjes kapot. Dat liep natuurlijk op een oorlog uit.

De koning van Pergamos was inmiddels ook zelf een kijkje gaan nemen. Hij had veel verstand van robotten en apparaten en al gauw zag hij wat er aan de hand was. Van binnen waren de blauwgezichten ook robotten, maar ze waren steeds met dezelfde apparatuur in elkaar gezet, terwijl het twee verschillenden moesten zijn. Zo was het ook met de roodgezichten. De apparaten moesten losgetrokken worden van elkaar, en dan moest elk rood apparaat verbonden worden met een blauw apparaat, zodat er paarse robotten ontstonden. Het probleem was dat dezelfde kleuren telkens bij elkaar werden gehouden terwijl dat niet moest.

De oranje gezichten waren gemaakt van rode en gele apparaten bij elkaar. Er waren nog een heleboel blauwe apparaten over, omdat er veel meer blauwgezichten dan roodgezichten waren, maar die konden mooi verbonden worden met de rode apparaten van de oranje gezichten. Nu waren er wel nog een heleboel gele apparaten over. Die pasten wel mooi bij elkaar, maar dan moesten het wel een heleboel gele apparaten bij elkaar zijn die een reus zouden vormen. Na een tijdje waren er vele honderden gele reuzen.

Elwin vond het mooi te zien hoe het was opgelost. De paarse robotten waren de vriendelijkste wezens, en ook de gele reuzen, en ze leefden in vrede naast elkaar. Elwin wist dat zo'n oplossing vaker van pas zou komen, en daarom was de koning van Pergamos sindsdien een waardevol raadsheer van de keizer van Brannan.

Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters

Het was voor Elwin een hele eer toen hij uitgenodigd werd op het paleis van de koning van Pergamos. Het was zo'n wijze man. Ook de konijnenfee kwam een tijdje logeren, en met z'n allen deden ze veel leuke spelletjes. Ondertussen hadden de wolkenmannen in Efeze veel droog te leggen want er waren daar veel rivieren en grote meren. Ook waren er veel hoge bruggen die ze af moesten breken. Achter het land Efeze lag het land Filadelfia, waar de paarse robotten gingen wonen. De gele reuzen bleven gewoon in Efeze wonen. Achter het land Filadelfia was er nog een hele grote zee, de Zwarte Zee waarachter het land Laodicea lag. Hier sliep iedereen, omdat een grote zwarte reuzenspin met rode ogen hen in slaap hield. Hij kon dit door een rood sap wat telkens uit zijn oog spoot. Voor de wolkenmannen was dit probleem niet moeilijk op te lossen. De wolkenmannen waren de meesters van de slaap, en al gauw hadden ze de reuzenspin in slaap gekregen, en voeren hem weg. Andere wolkenmannen waren intussen bezig met het droogleggen van de Zwarte Zee en het afbreken van enkele hoge, grote en lange bruggen.

De wolkenmannen brachten de reuzenspin naar het land Korinte, want daar werd veel te hard gewerkt. Er waren daar twee stadjes, Smyrna en Filippe waar het meest werd gewerkt. Zij die daar woonden sliepen nooit, en bovendien waren die twee steden in oorlog met elkaar. De wolkenmannen brachten de reuzenspin naar een plaats tussen de twee steden in. In Filippe was er een gevangenis waar veel onschuldigen opgesloten waren. Ze waren daar opgesloten omdat er zo hard werd gewerkt dat er veel fouten werden gemaakt en velen vals beschuldigd werden. De gevangenis van Filippe was een beruchte gevangenis. Maar door de reuzenspin ging alles ineens veel langzamer en vielen er weleens wezens in slaap. De reuzenspin was hier wel belangrijk in het hardwerkende land Korinte waar zoveel fouten werden gemaakt.

Ondertussen keek Elwin zijn ogen uit in het paleis van de koning van Pergamos. De koning had de beste wachters in

dienst genomen sinds de robotten door de legers van de vis van Efeze uit zijn paleis waren gestolen. Die wachters waren neushoornen van het hardste steen, reuzen, die altijd op dezelfde manier op de muren marcheerden, en voor de poorten. Ze hadden scherpe speren. De neushoornen waren reusachtig groot en sterk, en konden alles wat probeerde binnen te dringen onder hun voeten verpletteren. Elwin vroeg zich af of zij ook niet op de buitenste muren van Brannan konden marcheren en voor de poorten. Dan zouden de wolkenmannen tijd hebben voor andere dingen. Het leek de keizer van Brannan ook wel wat. De koning van Pergamos vertelde waar hij de wachters vandaan had gehaald. Het waren oorspronkelijk de wachters van een schat. Er liepen daar wel miljoenen van zulke wachters. Het was op een plaats diep onder de grond. De koning zei dat hij een gedeelte van de schat had meegenomen, en sindsdien gingen een heleboel wachters met hem mee.

‘Wat vreemd dat u de schat zomaar kon meenemen,’ zei Elwin.

‘Ja,’ lachte de koning, ‘de wachters gaan met iedereen mee die de schat heeft, maar probeer eerst maar eens de schat in handen te krijgen. Als je de bezitter wordt van de schat, dan ben je tegelijkertijd de bezitter van de wachters.’

Nou, dat leek Elwin wel wat. Natuurlijk zou hij de schat dan aan de keizer van Brannan geven, maar de koning van Pergamos zei er ook bij dat velen hadden geprobeerd de schat te krijgen, maar zij die niet door de zware voeten van de wachters werden verpulverd werden door de schat zelf tot as verkoold.

Daar schrok Elwin wel even van. Er was volgens de koning van Pergamos maar een manier om de schat te kunnen bemachtigen. Je moest zelf kunnen marcheren als de neushoorn-wachters van steen, en dan door de rijen heenglippen om zo niet verpulverd te worden. Als je dan eindelijk bij de schat was aangekomen dan moest je zeggen :

‘Flonkerschat uit Bagdad,

Flonkerschat op het Wapenveld,

Flonkerschat tussen de vele Kampen,

Je bent nu van mij, deze hele rij,

Flonkerschat uit Bagdad, ik neem je mee,

Mag dat ?’

‘Donkerschat, ja, mag dat,

Flonkerschat uit Bagdad,

Donkerschat op het Strijdveld,

Ik neem je mee, tussen de vele Kampen,

Tussen de vele rijen, en jouw wachters neem ik ook.’

En dan zou je een deel krijgen van de schat, maar neem niet meer dan dat je krijgt, want dan zal het je alsnog verbranden. Met de schat moet je dan weer langs de wachters zien te komen, maar ditmaal gaan ze veel sneller, en proberen je te vertrappen. Als je dan door alle rijen heen bent gekomen dan zullen de wachters van het deel van de

schat wat je hebt je achterna komen om je proberen te grijpen. Maar als je ze een paar keer te slim bent afgeweest zullen ze weer rustig worden en je voortaan altijd beschermen, omdat je de eigenaar bent geworden van de schat.

‘Vergeet het maar,’ zei Elwin. ‘Dat lukt me nooit.’

‘Er is nog een andere manier,’ zei de koning van Pergamos. Hij haalde een staafje uit de schat. De schat was gemaakt van prachtig doorzichtig paars gesteente, terwijl het staafje rood was. Het was een fluitje. ‘Als je op deze fluit blaast,’ zei de koning, ‘en er op begint te spelen, dan zullen alle wachters naar je luisteren. Gebied hen dan gewoon om de schat naar de keizer van Brannan te brengen en voor de rest van hun leven Brannan te bewaken op de buitenste muren en voor de poorten.’

‘Waarom heb je me dat niet eerder gezegd ?’ glimlachte Elwin.

‘Ach, ik plaagde je maar een beetje,’ zei de koning van Pergamos.

Niet lang daarna had Elwin met het fluitje de reuzenwachters waar hij ze hebben wilde. Ze hadden een prachtige schat binnen de muren van het paleis van de keizer van Brannan gebracht. Maar Elwin had alles te danken aan de koning van Pergamos.

Elwin was erg gesteld op de koning van Pergamos. Op een dag liepen ze samen door de koninklijke tuin. Er groeiden daar wonderlijke vruchten. Pergamos was een heel speciaal land, met een speciale koning. Het land Pergamos maakte de wonderlijkste apparatuur, ook voor het land Korinte. De fabrieken daar stonden vol met de apparatuur van Pergamos. Ook Tessalonica stond er vol mee. Hier werd speelgoed gemaakt. Op een dag nam de koning Elwin mee naar het land Kolosse achter Pergamos. Dit was een waar sprookjesland. De prachtigste juwelen vonden ze hier en de prachtigste sprookjesfiguren. Er woonden hier een heleboel feeen. Het was het land van de sprookjes-smid die dat allemaal kon maken. De sprookjes-smid was een goede vriend van de koning van Pergamos. Het land Kolosse werd niet bestuurd door een koning of een keizer, maar door een fee. In haar paleis waren vele danseressen. De fee had geen speciale naam. Zij werd gewoon fee genoemd, of fee van de thee. In haar hele paleis waren bronnen met thee waarin de danseressen vaak gingen baden. Ook werd de thee gedronken. De danseressen waren eigenlijk altijd nat, en de fee ook. Elwin vond dat wel bijzonder, en vroeg zich af waarom dat was. Maar het scheen hen te beschermen tegen een zekere draak. De draak wilde ook heerser zijn over Kolosse, maar het was door de feeenthee dat hij dat niet kon. Wel moesten de fee en haar danseressen altijd nat blijven, anders zou de draak kunnen toeslaan.

Hoofdstuk 4. De Thee-Fee

‘Zouden de fee en haar danseressen niet gewoon een keer droog willen zijn ?’ vroeg Elwin. De koning van Pergamos zei dat ze dat wel wilden, maar niet durfden vanwege de draak. Elwin moest

er niet aan denken altijd nat te zijn. Maar gelukkig was het wel wonderlijke thee, en het had een lekkere geur, als van bossen en bloemen. In de binnenplaats van het paleis van de fee was een meertje waarin zeemeerminnen leefden. Ook dit meertje was geheel van feeenthee. Je kon je daar ook mee wassen. De danseressen die lang genoeg voor de fee hadden gedanst werden omgetoverd tot zeemeerminnen. Dat gebeurde vaak als ze 16 jaar waren geworden, maar de meesten werden dit pas als ze 29 jaar oud waren. Elwin bewonderde de zeemeerminnen altijd. Ze waren altijd zo lief. Zeemeerminnen waren altijd erg behulpzaam en goed voor de sprookjeswezens. Ook hadden ze veel voor de Drokelaar gedaan. Elwin kon niet wachten de zeemeerminnen te zien. Met de koning ging hij naar het paleis, en zag als eerste wat danseressen. Bij de fee stond een speelkaarten-konijn. Het speelkaarten-konijn opende een grote deur, en een danseres bracht Elwin en de koning naar de binnenplaats waar ze in het meertje dook en direkt een vissenstaart kreeg. Veel zeemeerminnen zwaaiden naar Elwin en de koning. ‘Dag lieve zeemeerminnen,’ riep Elwin. Ook de koning zwaaide.

‘Zijn ze niet prachtig ?’ vroeg de thee-fee die inmiddels bij hen was komen staan. Elwin knikte. ‘Wonderlijk,’ zei de koning. Ze hadden wilde haren waar bloemen en kruid tussenzat, en er was een heerlijk zachte geur. De thee-fee had hele lieve ogen en vroeg of ze wat thee wilden. ‘Drink maar,’ zei ze. Elwin en de koning bukten, en slurpten uit het meertje. ‘Mogen we erin zwemmen ?’ vroeg Elwin. ‘Natuurlijk,’ lachte de thee-fee. ‘Jij altijd.’

Elwin nam een duik en zwom de zeemeerminnen achterna. De thee-fee glimlachte. Ze nam de koning bij de arm. Elwin vermaakte zich wel met de zeemeerminnen, terwijl de thee-fee met de koning weer uit de binnenplaats liepen.

’s Avonds aten ze chocolade-vis. Dat was geen echte vis, maar van chocolade. Daarna liet de thee-fee de apparaten in het paleis zien waarin thee werd gemaakt. De apparaten waren door het land Pergamos gemaakt. De koning was daar wel trots op. Maar de verdere sprookjesachtige wonderlijkheden waren door de sprookjes-smid gemaakt. Toen het bijna nacht was bracht de thee-fee Elwin en de koning naar hun kamers. Elwin had een prachtige kamer met prachtig wit zacht tapijt als gras, en gordijnen met speelkaarten erop. Een speelkaarten-konijn zou ’s nachts de wacht houden, voor elke deur een.

De volgende ochtend bij het ontbijt aten er een heleboel speelkaarten-konijnen mee. Die waren er heel veel in het paleis. Het waren de wachters van de thee-fee. ‘Waar wordt de thee eigenlijk van gemaakt ?’ vroeg Elwin ineens.

‘Van tranen,’ zei de koning van Pergamos. De thee-fee knikte.

‘Ik zou zo graag een indiaan willen zijn,’ zei de thee-fee. ‘Dan zou ik nog beter kunnen toveren. Ken je het geheim van de rode traan, Elwin ?’

Elwin schudde zijn hoofd. De thee-fee stond op, en zei : ‘Kom maar mee, dan zal ik het je laten zien.’ Ze liep door een lange gang, terwijl Elwin haar volgde, en ging toen een trap af. Ergens onder

het paleis was een plaats waar een vuurrode steen stond in een vijvertje. Er kwam stoom van de steen af. ‘Dit is de traan van de indianen,’ zei de thee-fee.

‘Maar dat is een steen,’ zei Elwin.

De thee-fee knikte. ‘Het is een hart zo diep en zo vaak verwond dat het steen is geworden.’ Elwin zuchtte diep. Hij wist hoe verschrikkelijk de indianen in Brannan het hebben gehad. ‘Maar is dat nu niet voorbij ?’ vroeg Elwin.

‘Nee,’ zei de thee-fee. ‘Het is te diep. Het hart is heet geworden, heel heet. Een hete steen. Alles wat op die steen valt verdampt, en wordt thee, tover-thee. En als er niks op de steen valt dan brengt de steen zelf tover-thee voort. Ik tover dankzij de indiaanse steen, maar ik wil zelf een indiaan zijn.’

‘Oh, dat is niet zo moeilijk,’ zei Elwin. ‘Verknip je kleren, verf je gezicht en steek wat veren in je haar.’

‘Oh, dat heb ik zo vaak gedaan,’ zei de thee-fee, ‘en ik zeg het ook altijd tegen mijn danseressen. Maar ik wil het ook van binnen zijn.’

‘Degenen die met 29 jaar nog geen zeemeermin zijn geworden die worden een indiaan als ze 44 zijn, en gaan dan onder de grond leven,’ zei de thee-fee. ‘Ik zou daar zo graag bij willen horen.’

‘Waarom doe je dat niet gewoon,’ zei Elwin. ‘Je kunt toch gewoon onder de grond als indiaan leven, als een van hen ?’

‘Ja, maar iemand moet op het paleis passen,’ zei de thee-fee. ‘Als ik eenmaal onder de grond ben dan kan ik niet meer terug, en dan ben ik geen thee-fee meer.’

‘Misschien wil een andere fee het wel van je overnemen,’ zei Elwin. ‘Dan houden we gewoon een verkiezing.’

De thee-fee begon te glunderen. ‘Dat lijkt me een goed plan, Elwin,’ zei ze.

Zo gezegd zo gedaan. Al gauw hoorde iedereen in het land Kolosse dat er een nieuwe thee-fee gekozen zou worden, en dat de oude thee-fee haar reis onder de aarde zou beginnen. Dat was voor het eerst dat zoiets in het land Kolosse gebeurde. Er woonden een heleboel feeen in het land Kolosse die dat maar wat graag wilden zijn. Toen de grote dag van de verkiezing was gekomen waren er duizenden feeen naar het paleis gekomen. In de jury zaten Elwin, de koning van Pergamos, de sprookjes-smid en de thee-fee, maar de danseressen en de zeemeerminnen mochten ook hun stem uitbrengen. Er werden een heleboel vragen aan de feeen gesteld om te kijken hoe wijs en verstandig ze waren. Daarna werden er een heleboel spelletjes gedaan om te kijken hoe de feeen met elkaar omgingen. Sommige feeen waren erg kattig en anderen waren erg bazig, en die vielen dan ook bij de eerste stemronde direkt af. Daarna werd er een toverwedstrijd gehouden om te kijken hoe goed ze konden toveren. Sommige feeen bakten er niets van, en die vielen bij de tweede stemronde af.

Ook werd er gekeken hoe goed ze konden koken, en hoe ze met dieren omgingen. Uiteindelijk werd er een hele lieve fee uitgekozen. De oude thee-fee had inmiddels veren in haar eigen haar gestoken, en een hoofdband om gedaan. Ook had ze oude verknipte kleren aangetrokken, en hier en daar wat verf op haar gezicht en armen gesmeerd.

Een grote poort in de grond werd geopend, en zonder omkijken ging ze daar doorheen. Elwin moest even een traantje wegpinken. De nieuwe thee-fee was erg aardig, maar nog een stuk jonger. Elwin kon het direkt goed met haar vinden, en gelukkig waren de andere feeen niet jaloers. Die gingen weer gewoon in het bos wonen. Ook namen ze een voorbeeld aan de oude thee-fee die nu een indiaan was geworden en onder de grond was gaan leven.

De nieuwe thee-fee vond het een goed idee dat ze zelf na een paar jaar ook onder de grond zou gaan leven als een indiaan. En dat allemaal om de rode steen. Sindsdien werd het een gewoonte dat elke thee-fee na een tijd van vier jaar ook de reis onder de aarde zou beginnen. Dat was het beste geschenk wat ze de rode steen konden geven.

Maar toen Elwin er na een tijdje weer eens kwam was het paleis een wildernis geworden waar niemand meer woonde. Het bleek dat de thee-fee al veel eerder onder de grond was gegaan, en velen volgden haar, terwijl anderen het paleis verlieten. Elwin had al snel de rode steen gevonden, en dacht dat deze in Brannan veel beter op z'n plaats zou zijn, en wel in Promenade, in het paleis van de keizer. De keizer was zelf een indiaan, en zo zou het stenen hart veel beter tot genezing kunnen komen. Met het fluitje van de koning van Pergamos riep Elwin een neushoorn-wachter, en die bracht de rode steen toen helemaal naar het paleis van de keizer van Brannan in het stadje Promenade. Hier begon het stenen hart weer goed te kloppen en zacht te worden. Ook stroomde er toen geen thee meer uit, maar bosbessensap.

Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Elwin besloot een tijdje bij de konijnenfee en de oude keizer van Brannan te logeren. Ze woonden nu in een eenvoudig maar prachtig huisje. Elwin had daar een logeerkamertje zodat hij kon logeren wanneer hij wilde. In de tuin groeiden prachtige bloemen. Eigenlijk groeiden die bloemen nergens anders. Elwin vertelde de konijnenfee en de oude keizer van Brannan over de dingen die hij had meegemaakt. Ook over de rode steen.

'De rode steen is een erg bijzondere steen,' zei de konijnenfee. 'De hele geschiedenis van Brannan ligt daarin opgeslagen. Ik ben blij dat het stenen hart nu zacht is geworden, want dan zal het hart snel gaan spreken.' Elwin vond dat bijzonder om te horen. De konijnenfee scheen veel van de steen af te weten. Op een dag gingen ze er samen naartoe. En ja hoor. De steen begon direkt te spreken, en inmiddels stroomden er veel meer soorten sap uit. De steen sprak honderduit over de geschiedenissen en de geheimen van Brannan, en Elwin schreef direkt een heleboel op. Ook bleek de steen goede raad te geven.

's Avonds keek Elwin naar de sterren. Er waren prachtige sterren tussen, en ze leken steeds meer dichterbij te komen. Het was alsof de steen ze aantrok. De vijver in de achtertuin van de konijnenfee leek als vol met goud en

diamanten waarin het rode licht weerspiegelde. Het waren allemaal weer prachtige avonturen geweest. Er waren wachters in Brannan waar Elwin nog niet zoveel van wist. Het waren vleugelloze vliegen die in de nacht als sterren kwamen opzetten boven Brannan, als reusachtige sterrenstelsels hoog in de lucht. Elwin kon er uren naar kijken. Het waren de nachtwachters. Ze vlogen zonder vleugels, zweefden daar als prachtige lichten.

Einde van dit Deel

Deel 2. Elwin en de Gouden Veer

Hoofdstuk 1. Bij de Konijnenfee

Elwin liep in het stadje Sardes, een Brannans stadje. Hij was op weg naar het huisje van de konijnenfee, waar ze woonde met de oude keizer van Brannan. Elwin ging daar vaak logeren. Hij moest langs wat grachten en wat winkels. Daar zag hij de konijnenfee al. Ze stond in een winkel om brood te kopen. Elwin zag ook de bakker door het raam. Elwin liep de winkel binnen. De konijnenfee was blij hem te zien. ‘Ik was al naar je op weg,’ zei Elwin. Het was druk in Sardes. Er was markt. Samen liepen ze even later over de drukke markt. ‘Ik ben blij je te zien,’ zei de konijnenfee. Na wat bijgepraat te hebben gingen ze die avond spelletjes doen. De koning van Pergamos was er ook, en natuurlijk de oude koning van Brannan. Ook twee vriendinnen van de konijnenfee kwamen : Cindy en Linie. De konijnenfee had wat nieuwe drankjes gemaakt, en al snel was het een dolle boel.

Elwin ging pas heel laat slapen. Ook de koning van Pergamos en de twee vriendinnen van de konijnenfee bleven slapen. Ze hadden allemaal een eigen logeerkamer. Midden in de nacht hoorden ze gekrijs. Linie had een nachtmerrie. Elwin probeerde haar te troosten, maar het leek wel alsof niets hielp. Ook de anderen probeerden haar te troosten, maar ze zat stijf rechtop in bed.

‘Ik moet weg uit Sardes,’ zei ze. ‘Er komen spoken vanuit de rivier. Ik wil het zien.’ Ze kleedde zich snel aan en rende naar buiten. Elwin en de anderen renden achter haar aan, terwijl de oude keizer van Brannan op het huis bleef passen. Linie rende naar de rivier dichtbij het huisje van de konijnenfee. Het was een grote rivier. Ze wees met haar vinger naar de lucht en gilde : ‘Zie je wel, zie je wel, daar zijn ze.’

Elwin en de anderen zagen het ook. Paarse lange spoken hingen over de rivier. ‘Ja,’ zei de konijnenfee. ‘De wolkenmannen moeten deze rivier nog droogleggen voor een groot deel.’

‘We moeten hier weg,’ krijste Linie. ‘Ze komen richting de stad.’

‘Welnee,’ zei de konijnenfee, ‘ze zullen niks doen. Nog even en dan zijn de wolkenmannen hier, en dan worden de rivieren zo drooggelegd dat er geen spoken meer zijn.’

Elwin knikte. Hij sloeg een arm om Linie heen en samen liepen ze weer terug. Maar plotseling zagen ze een paarse gestalte voor de deur van het huisje van de konijnenfee staan. ‘Uit de weg,’ zei Elwin.

‘Zie,’ schreeuwde Linie, ‘ze zijn er.’

‘Ach nee,’ zei de konijnenfee, ‘dat is alleen maar een weerspiegeling.’

Binnengekomen had de oude keizer van Brannan lekkere thee ingeschonken. Even later lagen ze allemaal in bed. Alleen de konijnenfee en Elwin zaten nog bij Linie op haar bed. ‘Heus, Linie,’ zei de konijnenfee, ‘er is echt niets aan de hand. Bij ons ben je veilig. De wolkenmannen hebben al een heleboel drooggelegd, want vroeger was het een zee. Dit zijn de laatste resten.’

Toen probeerde Linie weer te slapen. De volgende dag zaten ze allemaal aan het ontbijt. Alleen Linie was er nog niet. Ze was ook niet op haar kamer. Elwin begon een beetje ongerust te worden. Maar na een tijdje kwam Linie binnen. Ze had wat boodschappen gedaan. Binnen korte tijd waren de rivieren in Sardes door de wolkenmannen drooggelegd, en begon er een prachtige natuur te groeien.

‘Waar maakte ik me eigenlijk druk om ?’ vroeg Linie toen ze allemaal weer bij elkaar waren.

‘Het waren de laatste restjes,’ zei de konijnenfee, ‘en ze moesten jou net hebben.’

‘Waarom ik ?’ vroeg Linie. Maar daar had niemand een antwoord op. Behalve Elwin : ‘Omdat je zo gevoelig bent en zo lief. Je bent waaks over de stad.’

‘En dat terwijl ik wegwilde,’ zei Linie. ‘Ik was een lafaard.’

‘Ach nee, Linie,’ zei de konijnenfee, ‘je stond gewoon aan het front, en zocht naar een schuilplaats voor ons allemaal. En die schuilplaats was de wolkenmannen. Het is allemaal in orde nu.’

‘We hebben het vroeger inderdaad veel met de paarse lange spoken en gestaltes aan de stok gehad,’ zei de konijnenfee, ‘en daar heb je gewoon veel van opgepikt. Maar het is nu voorbij.’

‘Dus ik heb gewoon over de geschiedenis gedroomd ?’ vroeg Linie.

‘Ja,’ zei de konijnenfee, ‘en dromen kunnen bedrieglijk zijn. Vooral nachtmerries.’

Tranen rolden over Linie’s wangen. ‘Het was verschrikkelijk,’ zei ze.

‘Nou, er zijn nog steeds velen in Sardes die het nog steeds niet verwerkt hebben wat er allemaal is gebeurd,’ zei de konijnenfee. ‘Spreek maar eens met de oude bejaarden hier die de oorlog nog hebben meegemaakt. Dat is voor hen nog steeds een trauma. En die oorlog kwam inderdaad vanuit de zee. Het waren de piraten met de paarse schepen.’

‘Waar kwamen die piraten dan vandaan ?’ vroeg Linie.

‘Uit Galatie,’ zei de konijnenfee, ‘dat was een groot eiland dat tegenover Sardes lag, toen de zee er nog was. Maar nu bestaat dat niet meer. Sinds de wolkenmannen de zee hadden drooggelegd totdat het een rivier was rekenden ze ook met Galatie af.’

‘Piraten ?’ vroeg Elwin. ‘Oh, dat wist ik nog niet.’

‘Ja,’ zei de konijnenfee, ‘het was verschrikkelijk. Ze plunderden alles wat los en vast zat, en op een dag namen ze Sardes in, en namen de inwoners in hun paarse schepen mee naar Galatie waar ze diep onder de grond in de mijnen moesten werken.’

‘Oh, maar dat is verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Dus de wolkenmannen hebben hen even later daaruit gered ?’

‘Ja, jaren later,’ sprak de konijnenfee. ‘En velen denken dat er nog steeds oude inwoners van Sardes en hun kinderen diep onder de grond werken voor de piraten.’

‘Verschrikkelijk,’ zei Elwin.

Op een dag gingen ze met z’n drieen naar een bejaardenhuis in Sardes om het aan de bejaarden te vragen, en steeds hoorden ze hetzelfde verhaal. De piraten van Galatie hadden verschrikkelijke dingen gedaan en hielden nog steeds oude inwoners van Sardes en hun kinderen onder de grond verborgen. De wolkenmannen hadden Galatie met de grond gelijk gemaakt en hadden er een nieuwe stad overheen gebouwd, maar velen wisten dat daar diep onder de grond nog oude inwoners opgesloten zaten. En ook de piraten leefden daar voort.

‘Maar hoe weten jullie dat ?’ vroeg Elwin.

‘Omdat we daar gewerkt hebben,’ zei een bejaarde man. ‘Wij kennen de ondergrond daar. Sommigen konden ontsnappen, anderen werden door de wolkenmannen gered, maar het was een diepe ondergrondse werkplaats met veel verdiepingen. Velen zitten daar nog vast, en de piraten hebben daar ondergrondse steden.’

‘Dat is verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Eigenlijk wil ik er direkt naartoe om op onderzoek uit te gaan.’

‘Kom er maar niet, Elwin,’ zei de oude man die met hem sprak, ‘want als ze je te pakken krijgen dan is het niet best.’

Elwin vroeg zich af waarom de wolkenmannen nooit dieper onder de grond zijn gegaan. Of waren zij soms ook bang voor de piraten van Galatie ?

‘Wat een gemene boeven,’ dacht Elwin. ‘We kunnen hen toch niet zomaar hun

gang laten gaan ? Dan kennen ze Elwin uit de Drokelaar nog niet.'

Hoofdstuk 2. Naar Fragilia

De konijnenfee was wel in voor een avontuur, en Linie ook. Linie had niet voor niets zo'n nachtmerrie gehad, maar Elwin vond het veel te gevaarlijk voor haar om haar mee te nemen. Hij moest er niet aan denken als ze in de handen van die gemene piraten terecht zou komen. Nee, die nachtmerrie was genoeg. Zij had de eerste stap gezet, en nu zou Elwin de tweede stap nemen, samen met de konijnenfee.

'Karel Blauw,' zei de konijnenfee toen ze weer thuis waren. 'Dat is een piraat hier in Sardes die geen vlieg kwaad doet. Hij weet veel over piraten, en hij leeft ook als een piraat, maar hij is geen gevaarlijke. Laten we naar hem toegaan. Misschien weet hij meer.'

Het was een eindje lopen. Hij woonde dichtbij de stadsmuur, vlakbij de poort. Waar vroeger de zee was was nu alleen nog maar een smal riviertje. Karel Blauw had een doek om zijn hoofd, een ruige baard en een papegaai. Hij had vroeger veel gevaren en wist veel van piraten af. Toen ze bij hem aanklopten was hij direkt heel gastvrij en vriendelijk. 'Willen jullie wat koffie ?' vroeg hij. Maar ze wilden hem eigenlijk direkt het verhaal vertellen en wat vragen stellen.

'Ja,' zei hij. 'Ja, ja, ik weet waar jullie het over hebben. De piraten van Galatie waren de ergste piraten die ik ooit ben tegengekomen. Of ze nog bestaan weet ik niet, maar velen denken dat ze nog ergens onder de grond leven en daar hun eigen steden hebben. Ik weet het niet. Maar laten we er maar eens gaan kijken. Dat moet dan ergens onder Fragilie zijn, de stad die over Galatie heen is gebouwd.'

Met een oud busje van Karel Blauw reden ze er even later naartoe. Karel Blauw vroeg zich af hoe ze onder de grond konden komen. Hij vond altijd dat de inwoners van Fragilie zich vreemd gedroegen, alsof ze iets te verbergen hadden. Ze besloten bij iemand aan te bellen om te vragen hoe ze ergens onder de grond konden komen. Een oud vrouwtje deed open.

'Jullie kunnen wel via de kelder onder de grond komen hoor,' zei het vrouwtje. Toen ze even later alledrie in de kelder waren hoorden ze ineens de deur achter hen dichtgaan, en de deur werd direkt op slot gedaan. De kelder was verder een afgesloten geheel. Ze konden hier helemaal niet onder de grond komen. Even later ging de deur weer open. Twee grote piraten zeiden tegen het vrouwtje : 'Goede vangst, ouwe.'

Elwin, de konijnenfee en Karel Blauw werden ruw door de piraten vastgepakt. Alhoewel Karel Blauw reusachtig sterk was kon hij niets tegen deze twee piraten beginnen. Ze leken wel van steen. De piraten blinddoekten hen en bonden hen vast, en gooiden hen daarna in een busje. Niet lang daarna waren ze in een lift en gingen diep de grond onder. Toen werden ze alledrie in een cel gestopt. Tegenover hen waren nog veel meer cellen.

'Zie, dat komt ervan,' zei de papegaai

van Karel Blauw. ‘Je moet je nergens mee bemoeien. Deze piraten zijn slecht, erg slecht.’

Elwin werd er erg bang van. ‘Zeg, konijnenfee,’ zei Elwin. ‘Kun je niet wat toveren.’

‘Het lukt niet, Elwin,’ zei de konijnenfee. ‘Laten we afwachten.’ Karel Blauw hield zich erg rustig. Na een tijdje moesten ze voorkomen bij de piraten-hoofdman.

‘Zo,’ zei de piraten-hoofdman, ‘spionnen he. Nou, we zullen jullie laten zien wat we met spionnen doen.’ Elwin werd in een ton gestopt en in een afgrond geworpen. Karel Blauw werd aan zijn voeten gehangen en de konijnenfee werd in een ruimte gedrukt waar nog een heleboel andere vrouwen waren. Hier moesten ze hard werken.

‘Koning Rat ben ik,’ zei de piraten-hoofdman tegen Karel Blauw. ‘Dat is mijn naam.’

Elwin was door de val bewusteloos geraakt. Pas na een paar uur kwam hij weer bij, en probeerde uit de ton te komen. Toen hem dat eindelijk lukte kwam hij in een grot terecht waar mannen werkten. Een piraat greep hem vast. Ook Elwin moest hier werken, en even later werd Karel Blauw ook binnen geduwd. Weer kwam de piraten-hoofdman binnen en sloeg enkele mannen met een stok.

Ondertussen vroeg Elwin aan een oudere man waar hij vandaan kwam. ‘Uit Sardes,’ zei de man. ‘Velen van hier komen uit Sardes, of hebben ouders uit Sardes.’

Elwin wist genoeg. Het was dus allemaal waar. Aan het einde van de dag moest iedereen weer naar z’n cel. De konijnenfee was helemaal uitgeput. Elwin was blij dat Linie er niet bij was.

Ondertussen maakte de oude keizer van Brannan zich erg ongerust omdat ze niet teruggekomen waren. Hij besloot direkt de wolkenmannen in te schakelen, maar die zeiden dat ze niet tegen de ondergrondse piraten van Galatie opkonden. Boven de grond zou het wel kunnen, maar zo diep ondergronds hadden ze niet veel in te brengen, vooral niet met zulke piraten. Zelfs de neushoorn-wachters van de Brannanse muren zeiden dat ze daar niet aan zouden beginnen omdat ze tegen zulke piraten niet opkonden. De wolkenmannen zeiden dat de piraten in de loop der jaren steeds gevaarlijker waren geworden, en hoe dieper ze onder de grond kwamen, des te sterker ze werden, zo sterk dat eigenlijk niemand daar iets tegen kon doen.

Maar de oude keizer van Brannan wilde de moed niet opgeven. Inmiddels vroeg de konijnenfee zich af waarom haar toverkracht niet werkte. Het leek alsof ze vastzat in steen. ‘Elwin,’ fluisterde de konijnenfee. ‘Wat dom van ons om hier te komen. We hadden het nooit moeten doen. Maar we weten nu wel dat het allemaal waar is. De oude inwoners van Sardes worden hier opgesloten gehouden. Wat moeten we doen ?’ Maar Elwin wist het antwoord ook niet.

‘Luister,’ zei Karel Blauw kalm. ‘Het is allemaal heel simpel. Ik ben vaker door dit soort piraten opgesloten. Reken maar dat mijn papegaai ons er allemaal uit kan helpen.’

‘Ja, ja, kom eens hier,’ krijste de papegaai. Direkt kwamen er een paar piraten aanlopen. ‘Als je je waffel niet houdt, vogel, dan hakken we die waffel er af.’

‘Wil je geld verdienen ?’ vroeg de papegaai.

‘Ja, natuurlijk, wie niet,’ zei een van de piraten.

Direkt liet de papegaai wat gouden munten uit zijn snavel rollen. ‘Het is een tovervogel,’ zei een van de piraten.

‘Man, klets niet. Het is vast een truc,’ zei een andere piraat. Weer een andere piraat liep op de tralies af, stak zijn hand erdoor heen en probeerde de munt te pakken. Het lukte hem niet, en de andere piraten liepen weer verder. Na een tijdje kwam de piraat helemaal met zijn lichaam vast te zitten. Snel sloeg Karel Blauw de piraat knock out, greep de sleutels die de piraat aan zijn broek had hangen, en maakte het slot los. Snel maakte hij ook wat andere kooien los, en met z’n allen renden ze de gangen op. Met een groepje gingen ze de lift in. Ze konden kiezen uit vele werkkampen en piratensteden, maar er was ook een knop voor Fragilie. Die drukten ze in, en even later stonden ze in een verborgen kelder van het gemeentehuis. Het was inmiddels nacht. Na een korte tijd stonden ze op straat. Karel Blauw wilde zo snel mogelijk naar zijn busje toe. Dat was nog wel even lopen. Het was een paar straten verder. Gelukkig stond het busje er nog. Ze waren met z’n zevenen. Gelukkig konden ze er allemaal in. Karel Blauw, Elwin, de konijnenfee en nog vier anderen. Karel Blauw vroeg zich af waar de anderen waren. ‘Rijden, Karel Blauw,’ sprak de konijnenfee.

Karel Blauw wilde zo snel mogelijk weg uit Fragilie. De papegaai was er gelukkig ook. De oude keizer van Brannan was dolblij dat ze terugwaren. Een wat oudere man zei dat de piraten buiten Fragilie niet veel konden beginnen. Later hoorden ze ook dat het andere groepje had kunnen ontsnappen.

De konijnenfee was ten einde raad. Ze vond het vreselijk dat er nog steeds velen daar opgesloten zaten. Niemand scheen er wat aan te kunnen doen. Karel Blauw en de papegaai wilden in ieder geval niet meer terug, want ze zeiden dat het ook verkeerd had kunnen aflopen. Elwin wilde de moed nog niet opgeven. Ze wisten nu in ieder geval dat het in Fragilie ook niet deugde.

Zelfs de nieuwe keizer van Brannan durfde er niets aan te doen, en zei dat Fragilie zichzelf regeerde. Het spookte daar verschrikkelijk volgens hem, en hij wist ook alles van de piraten van Galatie af en wist dat er geen kruid tegenop gewassen was. Hij was allang blij dat het niet verder kwam dan Fragilie, en raadde iedereen aan om gewoon zo ver mogelijk bij Fragilie uit de buurt te blijven.

De oude keizer van Brannan wilde zijn vrouw, de konijnenfee, met geen mogelijkheid nog een keer naar Fragilie

laten gaan, en alhoewel de konijnenfee achter Elwin stond wilde ze daar zelf ook niet meer naartoe. Maar veel van degenen die waren ontsnapt wilden dat wel. Ze wilden hun vrienden niet in de steek laten.

Elwin besloot nog een keer naar het bejaardenhuis te gaan. Dit keer sprak hij met een oude man die zelf vroeger in Galatie had gewoond en met de piraten had geleefd. Hij was een bootsjongen die het dek moest schrobben en voor de piraten moest koken. Hij kreeg daar wel wat geld voor, maar veel was het niet. Doordat zijn ouders naar Sardes verhuisden hoefde hij daar niet meer te werken, maar hij wist inmiddels veel van hen af. De oude man keek Elwin geheimzinnig aan. ‘Weet je, Elwin,’ zei de oude man. ‘Ik ken het geheim van de piraten van Galatie. Ik ken hun zwakke plek.’

Elwin luisterde aandachtig. Alles wat deze man zei was als goud rollend uit z’n mond. Het kon de sleutel zijn tot het redden van degenen die nog opgesloten zaten in de duistere werkkampen. ‘Hoeveel bied je,’ zei de man.

‘U gaat me toch niet vertellen dat u er geld voor wil hebben,’ zei Elwin. ‘Het gaat om de levens van inwoners van Sardes en hun kinderen.’

‘Wat heb ik met Sardes te maken,’ zei de oude man. ‘Ik had het niet goed in Galatie, maar toen ik hier kwam had ik het veel slechter. Hier deed iedereen gemeen tegen elkaar, bedrieglijk. Ik werd altijd uitgescholden omdat ik uit Galatie kwam. Zo gemeen had ik het in Galatie nooit meegemaakt.’

Elwin haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn zak en legde het op tafel. ‘Meer dan genoeg,’ zei de oude man. ‘Koning Rat was verloofd met een meisje. Het meisje was op een dag spoorloos verdwenen. Koning Rat zei dat degene die hem vertelde waar het meisje was mocht vragen wat hij maar wilde. Ik weet waar het meisje is. Ze is nu natuurlijk een stuk ouder, maar ik weet dat Koning Rat nog steeds naar haar op zoek is.’

‘En waar is het meisje ?’ vroeg Elwin.

‘Ze is nu een vrouw,’ zei de oude man. ‘Ze woont ergens op een woonboot. Niet hier, maar in een andere stad.’

‘Maar wil ze hem nog wel zien ?’ vroeg Elwin.

‘Nee,’ zei de oude man. ‘En het is ook niet verstandig om haar woonplaats aan hem te verraden, maar zij weet voldoende van hem af. Zij zal je verder kunnen helpen.’

‘Maar hoe weet u dat ?’ vroeg Elwin.

‘Geloof me nu maar,’ zei de oude man. ‘Ga eens met haar praten, en je zult genoeg weten.’

De man vertelde waar de woonboot was, en niet lang daarna zat Elwin met de vrouw aan een tafeltje, de vrouw die eens de verloofde van de piraten-hoofdman van Galatie was.

‘Ik ben weggegaan omdat hij mij sloeg,’ zei de vrouw. ‘Ik ben nog steeds erg bang voor hem. Daarom woon ik ook in een andere stad. Hij sloot me altijd op. Ik moest brood met spinnenkoppen eten, en alles doen wat hij me opdroeg. Ik was zijn dienstmeisje en ik moest met hem trouwen. Zo niet dan zou hij mij

ophijsen aan de mast van zijn schip.'

'Weet u dat hij nog steeds heel veel oude inwoners uit Sardes en hun kinderen opgesloten houdt ?' vroeg Elwin. De vrouw knikte.

'Weet u wat ik daaraan kan doen ?' vroeg Elwin.

'Ik weet precies wat u daaraan kunt doen,' zei de vrouw. 'Hij zou al die oude inwoners van Sardes en hun kinderen wel willen inruilen voor mij.'

'Nee,' protesteerde Elwin. 'Iedereen is kostbaar. U ook. Heeft u ook een andere manier ?'

'Ik zou het niet weten,' zei de vrouw.

'Maar kent u misschien zijn zwakke plek ?' vroeg Elwin.

'Ach ja,' zei de vrouw. 'Vroeger had hij een vriend met wie hij alles deelde. Die vriend kent zijn geheim.' Na een tijdje stond Elwin met het adres van die oude vriend weer op straat. Gelukkig was het adres dichtbij, een paar straten verder. Maar de man wilde niet met Elwin spreken.

'Maar meneer, het gaat om de piraten-hoofdman van Galatie. Hij houdt nog steeds velen opgesloten,' zei Elwin.

'Wat heb ik daarmee te maken,' zei de man. 'Wat kan mij het schelen.'

'Nou, dat is ook niet vriendelijk,' zei Elwin. 'Bent u soms nog steeds met hem bevriend ?'

'Hoe weet jij dat ?' vroeg de man ineens. En toen veranderde de man opeens. Hij was ineens heel vriendelijk. 'Nee, nee, ik ben al tijden geen vriend meer van hem. Dat was ik vroeger wel, maar we hebben eens flinke ruzie gehad.'

'Waar ging die ruzie dan over ?' vroeg Elwin.

'Ach, een kleinigheidje,' zei de man, 'een kleinigheidje. Maar het is nooit meer goedgekomen.'

'Nou, hij schopt nog steeds erg veel problemen,' zei Elwin. 'Heeft u enig idee hoe hij daarmee kan stoppen.'

'Oh ja, natuurlijk,' zei de man, 'natuurlijk. Ik heb hem jaren gekend. Ik ken al zijn geheimen.'

'Wat zijn zijn geheimen dan eigenlijk ?' vroeg Elwin.

'Van zijn kracht ?' vroeg de man. 'Ja, hij is erg sterk. Dat komt, hij is de zoon van een heks, weet je. Zij liet hem altijd bijten door katten en ratten. Daardoor heeft hij zoveel littekens. Dat is het geheim van zijn kracht. Zolang hij in het donker blijft, diep onder de grond, is die kracht het grootst, en kan niemand tegen hem op. Alleen zijn moeder kan tegen hem op.'

'En waar woont die dan ?' vroeg Elwin.

'Die leeft niet meer,' zei de man. 'Maar eh, ze heeft mij verteld hoe iemand hem de baas kan.'

'En hoe dan ?' vroeg Elwin.

'Oh, een gouden veer,' zei de man. 'Daar kan hij niet tegen. Als je met die gouden veer voor hem staat dan wil hij alles voor je doen. Zijn moeder heeft me eens zo'n gouden veer gegeven. Ik heb die gouden veer vroeger veel gebruikt, en kon alles van hem gedaan krijgen, maar op een gegeven moment

begon het te vervelen, zo erg dat ik niets meer van hem wilde weten. Het kon me allemaal niet meer schelen. Ik gebruikte de gouden veer niet meer, kreeg ruzie met hem, en ben toen vertrokken.'

'Dus u was ook een piraat van Galatie, net als hem ?' vroeg Elwin.

'Oh ja,' zei de man, 'We waren beste maatjes. Ik was eigenlijk eh… de eerste piraten-hoofdman van Galatie, door die gouden veer. Hij was mijn beste piraat, de gevaarlijkste. En toen ik vertrok en mijn cafe kreeg werd hij de hoofdman. Maar de gouden veer heb ik nog steeds, en je kunt hem zo gratis van me krijgen.'

Hoofdstuk 4. De Slangifant

'Gratis ?' vroeg Elwin.

'Ja,' zei de man, 'Ik heb hem ook gratis van zijn moeder gehad. Het was een heks, maar het was een best mens.'

Na een tijdje stond Elwin met de gouden veer in zijn handen. Kon Elwin dit allemaal wel geloven ? Toch wilde hij het erop wagen. Aan de onderkant van de veer zat een soort pen. Elwin ging zo snel als hij kon naar Fragilie. Hij had geen tijd te verliezen. Daar aangekomen liep hij direkt met de gouden veer het gemeentehuis binnen. 'Ik wil de piraten-hoofdman van Galatie spreken,' zei Elwin, terwijl hij de gouden veer liet zien. 'Jawel meneer,' zei de loket-beambte. 'Ik zie dat u een vriend van hem bent.' De loket-beambte pakte zijn telefoon en had al snel de piraten-hoofdman aan de lijn. 'Ik heb hier uw vriend met de gouden veer. Hij wil u direkt zien.' Binnen enkele minuten kwam de piraten-hoofdman uit de lift. 'Ik wil dat je direkt alle oude inwoners van Sardes en hun kinderen loslaat uit je werkkampen, en ook alle andere wezens die je daar hebt opgesloten.'

'Ja, kapitein,' zei de piraten-hoofdman.

Na een paar uur was iedereen met de lift naar boven gekomen, en niet lang daarna was er een grote optocht uit Fragilie.

Iedereen wilde ineens gouden veren om zich te beschermen tegen de gemene piraten van Galatie, en de nieuwe keizer van Brannan liet er een gebod van maken dat iedere bewoner van Brannan een gouden veer in zijn huis moest hebben. Nooit meer wilde de nieuwe keizer van Brannan iets dergelijks meemaken. Maar waar waren die gouden veren te vinden ?

'Printkop-papegaaien,' zei de oude vriend van de piraten-hoofdman. Daarvoor moesten ze naar een ver eiland. Die papegaaien verwisselden elke maand van veren, en daarom was het hele eiland bezaaid met gouden veren. Alleen het eiland werd bewaakt door een verschrikkelijke olifant. Zijn slurf kon veranderen in een snavel en in een slang, en kon daardoor diepe wonden aanbrengen.

Ook waren er op het eiland gevaarlijke indianen die kannibalen waren. Elwin ging er in zijn helicoptertje naar toe. Hij zou allang blij zijn als elke stad in Brannan een gouden veer zou hebben.

Elwin zag dat er ook veel vogels naar een kleiner eilandje ernaast vlogen. Elwin besloot eerst daar te kijken. Hier waren alleen vogels. Het was een vogeleiland. De printkop-papegaaien kwamen hier ook, en Elwin vond hier best wel veel gouden veren. Zo ging Elwin even later met zijn helicoptertje vol gouden veren terug. Hij zou vanaf nu iedere maand naar het vogel-eiland teruggaan voor gouden veren, want om in de handen te komen van verschrikkelijke kannibalen of in zo'n gevaarlijke slurf had Elwin niet zo'n zin in.

Maar sinds het in Brannan zo vol werd met gouden veren bracht het ook andere dingen met zich mee. De verschrikkelijke kannibalen kwamen in bootjes tegelijk Brannan binnen en het leek maar niet op te houden. En in het oerwoud kwamen er steeds meer van die olifanten met die gevaarlijke slurven voor. Slangifanten werden ze genoemd, of Snavelifanten. Iedereen was er erg bang voor. De verschrikkelijke kannibalen gingen sindsdien in de oerwouden van Brannan wonen om daar de boel onveilig te maken. Velen durfden sindsdien het oerwoud niet meer in. Nu hadden de inwoners van Brannan dan wel gouden veren en geen last meer van de piraten van Galatie, maar wat hadden ze ervoor in de plaats gekregen ? Er scheen iets met de gouden veren mee te komen. En de kannibalen schenen nog erger te zijn dan de piraten van Galatie ooit waren geweest. De nieuwe keizer van Brannan was radeloos.

Elwin wist het nu ook niet meer. Weer ging hij terug naar de oude vriend van de piraten-hoofdman. 'Ja, dat komt ervan, he,' zei de man lachend. 'Allerlei nare dingen kunnen gebeuren door hebberigheid. Ik had je toch een gouden veer gegeven ?'

'Ja, maar de nieuwe keizer van Brannan wilde dat iedereen veilig zou zijn tegen zulke piraten,' zei Elwin.

'Ik zal je vertellen hoe je nooit meer last zult hebben van piraten, kannibalen en slangifanten,' zei de man. 'Breng al die gouden veren weer terug naar het vogel-eiland. Bewaar de gouden veer die ik je heb gegeven, die met die pen aan de onderkant.'

'Is dat alles ?' vroeg Elwin. 'Mag ik de gouden veer dan in het paleis van de keizer van Brannan brengen ?'

'Dat kan ook,' zei de man. 'Het is genoeg om zo geen last meer van ze te hebben.'

En zo gebeurde het. Elwin bracht in zijn helicoptertje alle gouden veren weer terug naar het vogel-eiland, en liet zijn eigen gouden veer die hij van de oude vriend van de piraten-hoofdman had gekregen naar het paleis van de keizer van Brannan brengen waar het een goed plaatsje kreeg. Toen keerde de rust weer terug in Brannan. Elwin was blij dat alles zo goed was afgelopen, en bedankte de oude vriend van de piraten-hoofdman die daarin een grote rol had gespeeld. Ook de nieuwe keizer van Brannan was hem erg dankbaar, zo dankbaar dat de oude vriend van de piraten-hoofdman sindsdien de schenker van het paleis mocht zijn. Hij kreeg een eigen bar in het paleis waar hij de gasten van de keizer mocht ontvangen, geheel op zijn eigen wijze. Elwin ging nog vaak bij hem op

bezoek. Ook Karel Blauw had veel voor Brannan betekent, en kreeg als dank een grote zolder in het paleis waar hij voortaan mocht wonen. Hij kon heel goed miniatuurtjes maken die hij dan weer door kon verkopen. Zijn zolder was vlak naast het keizerlijke cafe van de oude vriend van de piraten-hoofdman.

Ook Elwin en de konijnenfee waren erg dapper geweest, en natuurlijk Linie waar het allemaal mee begon. En zij kregen allemaal grote kadoos van de nieuwe keizer van Brannan. De nieuwe keizer van Brannan was een erg gulle man die heldendaad rijkelijk beloonde. De papegaai van Karel Blauw mocht sindsdien als dank weleens boodschappen van de nieuwe keizer van Brannan brengen. Daarvoor vloog hij dan vaak naar verre landen, en de papegaai vond dat maar wat leuk.

Einde

Deel 3. Elwin en de Tijdmachine

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud

Elwin vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. Hij was hier helemaal alleen in een diep oerwoud. Zijn helicoptertje begon vreemd te doen, dus hij moest wel landen. Na een tijdje was Elwin omringd met aapjes. ‘Breng hem naar de koning,’ riep iemand. Ineens keek Elwin tegen een reus van een neger aan gekleed met wat dierenhuiden. Hij had een grote speer in zijn hand. De aapjes leken hem te gehoorzamen, en brachten Elwin naar een kleine piramide waar een oude man zat.

‘Wat fijn dat je eindelijk bent gekomen, Elwin,’ zei de oude man.

Elwin snapte er niets van. Hoe kon deze man hem nu kennen ? Maar direkt haalde de man een Elwin-boek tevoorschijn, en toen wist Elwin genoeg. De man wist natuurlijk waar Elwin terecht zou komen.

Elwin glimlachte. ‘Noem mij maar professor,’ zei de man. ‘De negers denken dat ik hun koning ben, en ik laat ze dat maar denken. Ook ik ben eens met mijn helicopter neergestort en kwam hier terecht. De negers lieten mij wat Elwin-boeken lezen, en ik kwam erachter dat jij hier ook snel zou komen.’

Elwin glimlachte. ‘Nou, ik ben niet van plan hier altijd te blijven. Ik ben op doortocht, ziet u,’ zei Elwin.

‘Van mijn helicopter is niet meer veel over,’ zei de man. ‘Maar ik kan sommige onderdelen wel gebruiken om jouw helicopter te herstellen.’

‘Dat zou geweldig zijn, professor,’ zei Elwin.

‘En niet alleen dat, Elwin,’ zei de professor. ‘Ik kan er zelfs een tijdmachine van bouwen.’

‘Nou, dat zou helemaal mooi zijn, professor,’ zei Elwin.

De professor rommelde even voor een paar uurtjes aan Elwin's helicopter, en toen was de tijdmachine klaar. In de helicopter brandden allemaal kleine lampjes, en het was een gigantisch dashboard geworden. ‘Oh,’ zei Elwin, ‘dat moet u me dan allemaal wel even uitleggen, hoe het allemaal werkt.’ Er zat een teller op waarmee je de tijd kon instellen waar je naartoe wilde gaan.

‘Ik kom zelf uit de toekomst, Elwin,’ zei de professor.

‘Oh, ik zou zelf ook zo graag naar de toekomst willen,’ zei Elwin.

‘Ga maar zitten,’ zei de professor. ‘Dan laat ik het je zien.’

Op een beeldscherm kreeg Elwin allemaal tafereeltjes te zien. ‘Laten we een paar duizend jaar in de tijd reizen,’ zei de professor. ‘Dan komen we in een gloednieuw Brannan terecht.’

De professor toetste even wat cijfers in, en daar gingen ze. De helicopter ging als door een wolk, en toen waren er allemaal flitsen. Brannan bestond uit prachtige oerwouden met een heleboel oerwoudsteden. ‘Wonderlijk,’ zei Elwin. ‘Er zijn nu alleen nog maar smalle riviertjes en kleine meertjes. En alles ziet er zo groen uit. En we hebben prachtige bergen.’

‘Vulkanen, Elwin,’ zei de professor. Elwin werd helemaal warm van binnen. ‘Die vulkanen zijn heel belangrijk, Elwin. Ze hebben een grote rol gespeeld in het droogleggen van de zeeen en de grote meren en rivieren.’

‘Oh, ik dacht dat de wolkenmannen dat deden,’ zei Elwin.

‘Nee,’ zei de professor. ‘Er waren een heleboel delen die ze niet konden droogleggen, en daar waren de vulkanen voor.’

‘Maar dat is geweldig, professor,’ zei Elwin.

‘En vele beesten die in de zee woonden en daardoor afschuwelijk kwaadaardig waren wonen nu in de vulkanen waar ze veel vriendelijker zijn, omdat ze het daar veel beter naar hun zin hebben,’ zei de professor.

‘Wonen er ook draken in de vulkanen ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei de professor, ‘een heleboel. Maar ze zijn wel vriendelijk, hoor.’

‘Hoei,’ zei Elwin.

‘Het is belangrijk dat alle bergen vulkanen worden,’ zei de professor. ‘Dan voelen de beesten zich veel meer op hun gemak, en dan kunnen de grootst mogelijke oceanen drooggelegd worden.’

‘Maar hoe worden bergen vulkanen ?’ vroeg Elwin.

‘Tijd, Elwin, door heel veel tijd,’ zei de professor. ‘En daar hebben we

tijdmachines voor.’

‘Professor, dat is geweldig,’ zei Elwin, ‘maar zijn vulkanen niet gevaarlijk ?’

‘Nee hoor,’ zei de professor, ‘als er maar voldoende vulkanen zijn dan is er niets aan de hand. Ze zijn alleen gevaarlijk als ze alleen komen te staan, want dan kunnen ze overstromen, oftewel uitbarsten.’

‘Dus door de vulkanen-ketens wordt alles opgelost, en die ontstaan door de tijdmachines ?’ vroeg Elwin.

‘Precies, Elwin,’ zei de professor.

De vulkanen zagen er ook erg rustig uit, en ze stonden allemaal naast elkaar. ‘Elwin,’ zei de professor, ‘als er genoeg vulkanen zijn dan kunnen er zelfs steden op gebouwd worden, zonder dat er enig gevaar is. De steden zullen zo altijd genoeg energie hebben.’

‘Oh, dat is wel slim,’ zei Elwin.

‘Laten we nog een paar duizend jaar verder gaan,’ zei de professor, en drukte weer wat knopjes in. Weer gingen ze door een wolk heen, en weer waren er bliksemschichten, waarna ze boven een ruimte zweefden vol met vulkanen waarop steden waren gebouwd. Langs de vulkanen lagen oerwouden in diepe valleien. ‘Prachtig,’ zei Elwin.

‘Het vuur is zelfs niet gevaarlijk meer,’ zei de professor, ‘en in lava kun je gewoon je handen wassen. Dat komt allemaal door de verbinding tussen de vulkanen.’ Elwin zag wat bruggen tussen de vulkanen liggen.

Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek

‘Brannan,’ zei de professor, ‘is nu het hele universum. Er zijn geen oceanen meer, geen sterren meer. Alles is nu een grote planeet die het hele universum vult en het hele universum is. De lucht is nu niet meer oneindig. Alles eindigt tegen een harig plafond met juwelen. Die juwelen zijn ook steden, en de harige velden eromheen is de wildernis.’

‘Dus Brannan ligt in een soort schelp of cocon ?’ vroeg Elwin.

‘Precies,’ zei de professor. ‘Er is nu grond boven en onder.’

‘En waar komen we terecht als we ons een weg graven door het plafond, de harige wildernis ?’ vroeg Elwin.

‘Dat kunnen we wel proberen,’ zei de professor, en vloog richting de harige wildernis in de lucht. Alles leek hier te branden, maar de professor zei dat het vuur niet gevaarlijk was. De professor vloog snel door wat bochten heen, en uiteindelijk kwamen ze onder de grond terecht, gewoon hoog in de lucht. Weer moesten ze door allerlei bochten heen. Even later stonden ze met de helicopter op een hoge duin. Voor hen lag een strand met een zee. Het was er verschrikkelijk warm, bijna heet.

‘Wat krijgen we nou,’ zei de professor. ‘Dat wist ik niet.’

Elwin glimlachte. ‘Kom professor, laten we uitstappen. Ik heb wel zin om wat te gaan zwemmen.’

En dat deden ze. De professor ging aan het strand zitten, en Elwin ging de zee in. Het was hier heel ondiep, en het water was lekker warm. Ze waren hier in de bovenwereld.

Een eindje verderop stond een piratenschip waar Elwin en de professor even later naar toegingen. Maar plotseling zagen ze wat piraten die in de helicopter stapten en er mee weg vlogen.

‘Daar gaat onze tijdmachine,’ zei de professor.

‘Ach professor,’ zei Elwin. ‘We zullen het hier best naar onze zin hebben.’

‘Oh, kijk eens,’ zei de professor toen ze even later het piratenschip waren binnengegaan. ‘Allemaal tijdmachines binnenin. Die kunnen we wel gebruiken.’

Elwin en de professor besloten met het schip de zee op te gaan. De professor ging direkt met de tijdmachines aan de gang. Het was een rustige, kalme zee. In de verte lagen wat eilandjes. Boven hen was weer een enorm harig plafond met juwelen. Het leek wel op een schelp of cocon met vele lagen.

Met de tijdmachines konden ze heel makkelijk het gebied afzoeken. Boven de volgende laag met harige wildernissen lag weer een strand met een zee, een grote bovenwereld. Er waren vele verdiepingen. Elwin wilde voorlopig niet terug. Het was hier veel te spannend. Ook de professor had er wel lol in. Met het piratenschip reisden ze van bovenwereld tot bovenwereld, en kwamen steeds verder in de tijd terecht. ‘Verder in de tijd is dit allemaal drooggelegd,’ zei de professor. ‘En vulkanen met oerwouden komen ervoor in de plaats, en natuurlijk worden er op de vulkanen weer steden gebouwd.’

Na een tijdje werd het piratenschip uit een reusachtige machine getrokken. Het bleek dat Elwin en de professor in een chocolade fabriek waren. Overal om hen heen liepen mannen in glibberig witte pakken met oranje laarzen en oranje helmen. Ook liepen er een heleboel wezens rond die geheel van chocolade waren. Elwin en de professor renden zo snel mogelijk de fabriek uit. Ook buiten waren er een heleboel chocolade wezens. ‘Breng hen naar de koning, de koning,’ riepen ze. ‘En naar de koningin,’ riep iemand anders. Elwin en de professor werden gegrepen en werden een wit gebouw ingedrukt waar een man van chocolade en een vrouw van chocolade op tronen zaten. ‘Wel heb ik ooit,’ zei de man van chocolade. ‘Hoe zijn jullie hier gekomen ?’

‘Door een tijdmachine, majesteit,’ zei de professor.

‘Welkom in chocolade land,’ zei de man van chocolade. Elwin en de professor kregen al gauw een huisje van chocolade waar ze mochten wonen. Alles was hier van chocolade. Zelfs hun bed.

‘Ik hoop niet dat ik hier misselijk ga worden,’ zei Elwin.

‘Ach welnee,’ zei de professor. ‘Hier kennen ze geen misselijkheid. Je kunt eten zoveel je wilt, en alles groeit weer aan.’

‘Hoe weet u dat ?’ vroeg Elwin.

‘Ach, veel over gelezen,’ zei de professor. ‘Er waren altijd al theorieen

dat de buitenste schil van Brannan een chocolade wereld zou zijn, en dat Brannan zelf gewoon een gigantische chocolade machine is.'

'Wat vreemd,' zei Elwin.

'Maar wel lekker,' zei de professor, die een hap uit de muur nam. Elwin ging vroeg naar bed, en at een stuk van zijn bed op.

De volgende dag waren ze allebei vroeg op. 'Elwin,' zei de professor. 'Ze hebben ons schip ingepikt, maar laten we nog eens een kijkje nemen in die chocolade-fabriek. Ik denk dat het daar helemaal volstaat met tijdmachines.' De wezens die daar werkten waren als robotten. Ze leken helemaal niet op Elwin en de professor te reageren. Na een tijdje lopen kwamen ze in een enorme hal, waar allemaal tijdmachines stonden waarin chocolade aan het pruttelen was. 'Die tijdmachines gebruiken ze om chocolade mee te maken,' zei de professor. Ook stond er in de hal een grote witte helicopter met een heleboel tijdmachines binnenin. 'Na een tijdje zal dit allemaal weg zijn,' zei de professor. 'De tijd rekent hier volledig mee af. Ze gebruiken Brannan als een chocolade machine, en dat is natuurlijk niet de bedoeling. De tijd in Brannan loopt heel traag, terwijl hier alles heel snel gaat.'

'Waar zal het dan allemaal in gaan veranderen ?' vroeg Elwin.

'Kom maar mee,' zei de professor, 'dan laat ik het je zien.'

Hoofdstuk 3. De Feeen

De professor stapte in de helicopter terwijl Elwin hem volgde. Door een paar knopjes in te drukken ging er een grote garage-deur open en reden ze naar buiten. Snel stelde de professor de tijdmachine in op duizenden jaar verder. Floep, daar waren ze ineens boven een reusachtige zee, en alles rook naar pepermunt. Weer drukte de professor op wat knopjes en stelde de tijdmachine in op duizenden jaren verder. Ook was er een schuifknop waarmee je snel miljoenen jaren verder kon. 'Oh, zit daar maar niet aan, Elwin,' zei de professor, 'want als dat misgaat, dan schieten we miljoenen jaren terug in plaats van vooruit. Er wordt altijd voor gewaarschuwd niet te snel in de tijd te reizen, anders kan de machine het niet bijhouden, en gaat alles andersom.'

'Zie je,' zei de professor. 'Tijdreizen is net zoiets als toveren. Ik denk dat we een cirkel hebben gemaakt, Elwin. We zijn nu terug in het begin, toen Brannan nog een klein ondergronds stadje was.' Door de mist kon Elwin het stadje zien.'

'En verder terug ?' vroeg Elwin.

Op een scherm zagen ze een fee met de vleugels van een lieveheersbeestje. 'Dat is de goede fee, Brannan,' zei de professor. 'Is ze niet prachtig ? Zij bouwde eens het stadje Brannan, als een schuilplaats voor iedereen die door sluwe en gemene beesten werden lastig gevallen.'

Ze vlogen door naar een soort ziekenhuis waar de goede fee soldaatjes verzorgde. 'Dag Brannan,' zei de

professor toen hij uit de helicopter stapte. Brannan had hen al zien aankomen en stond al bij de deur.

Toen ze binnen waren vertelde Brannan honderduit. Ze zorgde erg goed voor de soldaatjes. ‘Over miljoenen jaren zal Brannan een universum zijn waar iedereen veilig kan wonen,’ zei de goede fee.

‘Waarom ga je niet met ons mee ?’ vroeg de professor. ‘Buiten staat onze tijdmachine.’

Dat liet Brannan zich geen twee keer zeggen. Ze wilde direkt mee. ‘Lieve goede fee,’ zei Elwin. ‘Wij komen uit de toekomst, en het is daar zo prachtig.’

Niet lang daarna kon Brannan de prachtige oerwouden zien met de vulkanen waarop de steden waren gebouwd. Telkens weer gingen ze enkele duizenden jaren verder. Totdat ze ook boven de zee van pepermunt waren gekomen. ‘Er moet ergens een boom zijn, hoog in de lucht, waar we kunnen wonen,’ zei Brannan. ‘Er wonen daar prachtige vogels en er zijn daar prachtige bloemen. Bovenop die boom is een wereld die Taan Naat heet. Dat is het toekomstige Brannan.’

De goede fee liet een sieraad zien wat ze altijd om haar arm droeg, en waarmee ze miljoenen jaren in de toekomst kon kijken, maar daar komen kon ze niet. De professor liet haar de schuifknop zien waarmee ze miljoenen jaren verder konden reizen, maar de knop was te gevaarlijk om te gebruiken. Toen legde de goede fee het sieraad op de schuifknop en het paste er precies omheen. ‘Zo is het veilig,’ zei ze, en duwde heel voorzichtig de schuifknop omhoog. Een prachtige boom kwam op vanuit de zee, en groeide heel snel omhoog. De takken spreidden zich uit, en er begon zich een hele nieuwe wereld op de takken te openen. Dit was de wereld van Taan Naat. Door de takken en bladeren vlogen ze naar die wereld toe, en niet lang daarna stonden ze op een prachtig strand. Boven de zee zweefden wezens in hele lange jurken, wezens die op feeen leken. Een van de feeen kwam dichterbij. ‘Dat is mijn zus,’ zei Brannan. ‘Zij is Taan Naat.’

‘Eens ontvoerde een boze tovenaar haar, en zei dat ik haar pas over miljoenen jaren zou terugzien,’ zei de goede fee Brannan. ‘Gelukkig is dit met de tijdmachine wat sneller opgelost.’ Elwin glimlachte.

‘Ik ben vrij,’ zei Taan Naat met een zachte stem. ‘Dank jullie wel dat jullie gekomen zijn.’

‘Oh zus,’ zei de goede fee Brannan, en vloog haar in de armen.

‘De brug is gelegd,’ zei Taan Naat. ‘We zullen nu alleen nog maar dichter naar elkaar toegroeien. En door onze vriendschap zal de zee drooggelegd worden. Ik heb zo lang in deze zee opgesloten gezeten.’

‘Ik denk dat er een nog snellere manier is,’ zei de professor. Hij wees op de helicopter, en niet lang daarna zaten ze er allemaal in. ‘Met de tijdmachine is het zo gebeurd,’ zei hij. Hij drukte de schuifknop nog verder omhoog, en floep, de zee was verdwenen. Er was nu een prachtig oerwoud met vele vulkanen. Maar toen ze nog verder in de toekomst gingen gebeurde er iets heel vreemds. De twee goede feeen

waren ineens in vier dwergen veranderd.

‘Ik had het kunnen weten,’ zei de professor. ‘Dat deden die boze tovenaars vroeger wel vaker. Dan namen ze twee toverdwergen en dan maakten ze er een fee van. En daarom hadden die feeen altijd heel veel pijn van binnen, omdat ze eigenlijk twee dwergen waren die aan elkaar vastzaten.’

‘Tjonge,’ zei Elwin. ‘Welkom.’

De dwergen waren erg blij. Ze waren eindelijk bevrijd. Een van de dwergen had nog een sieraad, en toen hij dat sieraad om de schuifknop heenlegde konden ze zelfs miljarden jaren in de toekomst reizen. En waar ze toen terechtkwamen ? Overal waren oerwouden, en die oerwouden stonden vol met tempels. Die tempels stonden vol met beelden en geheimzinnige sieraden.

‘Oh ja,’ zei de professor, ‘dat gesteente is allemaal voortgekomen vanuit de vulkanen.’

‘Maar waar is het goed voor ?’ vroeg Elwin.

‘Ja, je weet het he,’ zei de professor. ‘Die sieraden hebben invloed op de tijd. Ik kan het onderzoeken en een nog betere tijdmachine bouwen.’

‘Waar houdt het ergens op ?’ vroeg Elwin.

‘Voorlopig nog niet,’ zei de professor. ‘We hebben veel te doen.’

Na een paar dagen had de professor een nieuwe tijdmachine gebouwd. In een grot. Hiervoor gebruikte hij ook veel onderdelen van de helicopter. De hele grot stond vol met apparatuur, die werkte door de geheimzinnige sieraden die ze in de tempels hadden gevonden. Maar er gebeurde helemaal niks. Wel kwamen er steeds meer apen een kijkje nemen. ‘Ik geloof dat we nu wel op de rand van de tijd terecht zijn gekomen. Misschien stopt hier wel alles,’ zei Elwin.

‘Ik denk dat je gelijk hebt, Elwin,’ zei de professor. ‘Ik denk ook niet dat we nog een tijdmachine nodig hebben. Alles is goed hier. Ik zou hier wel willen blijven voor de rest van mijn leven.’

‘Maar professor,’ zei Elwin, ‘denkt u niet dat we degenen die nog ergens vastzitten in de tijd moeten helpen ?’

‘Natuurlijk,’ zei de professor. ‘Ik kan wel een apparaat bouwen waarmee we als het nodig is iemand uit de tijd kunnen opvissen.’

‘Dat zou geweldig zijn,’ zei Elwin.

Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Voorlopig hadden ze het heel druk met het verkennen van de omgeving. Maar al gauw kwamen ze ook andere tijdreizigers tegen : de piraten die hun oude helicopter hadden gestolen. Ook zij kwamen om onderzoek te doen in de tempels. Toen de piraten een tempel waren binnengelopen slopen Elwin en de professor stilletjes naar de helicopter toe. Er stonden nu een heleboel soorten

tijdmachines in die de professor nog niet kende. Snel startte de professor de motor nadat ze naar binnen waren gegaan, en vloog weg. Er leken geen steden meer te zijn, alleen nog maar tempels, ook binnenin de vulkanen.

Snel vloog de professor een vulkaan binnen. De priesters keken er raar van op. Snel stapten de professor en Elwin uit. ‘Welkom in de tempel van Ko Pang,’ zei een priester.

‘Wij zijn op onderzoek uit in de verschillende oerwoud-tempels en vulkaan-tempels,’ zei de professor. ‘Wat is nu de beste plek om naartoe te gaan ?’

‘Och,’ zei de priester. ‘Er zijn zoveel tempels en zoveel geheimen. De weg wijst zich vanzelf.’

Toen vlogen Elwin en de professor naar de volgende vulkaan waar ook een tempel was. ‘Welkom in de tempel van Xi Ning,’ zei een priester.

‘Hoeveel verschillende goden zijn er hier ?’ vroeg Elwin aan de priester nadat ze waren uitgestapt.

‘Oh, miljoenen,’ zei de priester. ‘Ze moeten allemaal gunstig gestemd worden, anders zullen ze ons verwoesten.’

‘Waar komen die goden dan vandaan, en wie is hun oppergod ?’ vroeg Elwin.

‘Ze komen uit het verleden,’ zei de priester. ‘En ze zijn woest. Niemand weet hoe hen tevreden te stellen. Er is een centrale tempel, de grootste van allemaal. Daar woont de oppergod Nac Puch. Hij is het meest woest van allemaal.’

De priester vertelde hen hoe ze daar konden komen, en na een tijdje landden ze daar met de helicopter. Er hing een groot gouden bord boven de tempel waarin vreemde letters gekrast waren. Binnenin brandden allemaal vuren, meestal dicht tegen de muren aan. Een priester zei hen dat de goden allemaal zo woest waren omdat ze opgesloten zaten in de tijd. ‘Daar hebben we tijdmachines voor,’ zei de professor.

‘Ik ben blij dat jullie gekomen zijn,’ zei de priester, en liet hen een aantal Elwin-boeken zien. Elwin glimlachte. ‘Wij hopen dat jullie wat voor de goden kunnen doen,’ zei de priester. ‘Wij als priesters zijn de troosters van de goden, maar eigenlijk zijn het geen goden. Het zijn de stemmen van hen die in de tijd opgesloten zitten.’

‘Laat de beste sieraden die jullie hebben maar zien,’ zei de professor. ‘Dan bouwen we ze in de helicopter, en dan kan ik ze vanuit de tijd opvissen, zodat ze in de helicopter terechtkomen.’

Na een tijdje had de professor er een cabine van gemaakt, en aan de zijkant van de cabine had hij de apparatuur geplant. ‘Ziezo,’ zei de professor. Na wat getypt te hebben kreeg hij een heleboel namen op het scherm van alle goden en de tijden waarin zij zich bevonden. Het waren gewoon indianen die in de problemen terecht gekomen waren. Sommigen waren in een rots opgesloten. Anderen waren in een put gevallen, en weer anderen waren verdwaald op zee. Na een tijdje stonden er grote groepen indianen naast de tijdmachine. Ze moesten er wel om lachen dat ze in de vele tempels als goden werden aanbeden. Ook Elwin, de professor en de priesters konden er wel

om lachen, maar plotseling stonden de piraten in de deuropening die er niet zo om konden lachen. ‘Waar is onze helicopter ?’ vroegen ze. Toen ze de tijdmachine zagen begonnen ze het ding direkt in puin te slaan.

‘Wat moet dat,’ zei de professor. Maar er waren ineens zoveel piraten dat ze daar niet tegenop konden. Ook de priesters en de indianen konden er niet veel tegen beginnen. De piraten hadden geweren en pistolen. Iedereen werd meegenomen en naar een grot gebracht. Voor de grot werd een steen gerold, maar midden in de nacht kwamen er grote apen die de steen weer wegrolden en hen meenamen. Niemand wist wie die apen waren of waar ze vandaan kwamen. Het waren reuzen-apen. Niet lang daarna kwamen ze in een grot die vol stond met tijdmachines. Hier was ook een andere professor. Deze professor was hier ook ooit door het tijdreizen terechtgekomen. ‘Goed dat jullie er zijn,’ zei de professor. Ook hier zag Elwin een paar Elwin-boeken liggen.

‘Dag professor,’ zei Elwin. ‘Is het waar dat we hier op de rand van de tijd terecht zijn gekomen ? Stopt het hier allemaal ?’

‘Inderdaad, Elwin,’ zei de professor. ‘Dit is wat ze de rode lijn noemen. Dat is een krachtveld opgewekt door deze tijdmachines. Als je door dat krachtveld heengaat kun je nooit meer terug in de geschiedenis, maar je kunt wel iemand uit de geschiedenis halen.’

‘Maar is hier dan helemaal geen toekomst meer ?’ vroeg Elwin.

‘Dit is de toekomst,’ zei de professor. ‘Tijd stopt hier. Dingen kunnen nog wel veranderen, en dat gebeurt door de blauwe lijn, een ander krachtveld.’

‘Dus we kunnen nooit meer terugvallen in de tijd ?’ vroeg Elwin.

‘Practisch niet,’ zei de professor. ‘Er is alleen een gevaar. Er komen hier soms piraten die de groene lijn kunnen opwekken. Dat is een krachtveld waarmee ze iemand weer terug kunnen stralen in de tijd.’

‘Goede genade,’ zei Elwin. ‘We waren al in de handen van zulke piraten gevallen, maar de reuzenapen hebben ons gered.’

‘Ja,’ zei de professor, ‘die heb ik naar jullie toegezonden. Ik had het namelijk op een scherm gezien. Gelukkig hebben ze de groene straal niet gebruikt, maar sommige piraten hebben zulke pistolen.’

‘Verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Hoe kunnen we ons daar tegen beschermen ?’

‘Dat kan alleen als je naar het land van de rode strepen gaat,’ zei de professor, ‘daar waar de rode stralen zijn.’

‘En hoe komen we daar ?’ vroeg Elwin.

‘Achter deze grot is een grot met rode stralen, en dan gewoon het pad volgen,’ zei de professor.

Niet lang daarna waren ze in het land van de rode strepen. Hier konden de piraten niet komen, en al helemaal geen groene stralen. De wachters van dit land waren vreemde apen, met lange dunne rode speren waarmee ze marcheerden. Ook de hekken waren gemaakt van lange dunne speren, als tralies met hele

scherpe punten.

Elwin had het erg naar z'n zin in het land van de rode strepen, en kon het erg goed vinden met de apen. De koning van het land was een vlieg. De vlieg had geen vleugels, maar wel een heel lang lijf, en zat op een houten troon. De wachters van het paleis waren koek-apen. Dat waren apen die geheel van koek waren gemaakt.

Op een dag had de koning een kadootje voor Elwin. Een koek-aap kwam het brengen. Het kadootje lag op een rood fluwelen kussentje. Het was een boek, een Elwin-boek, waarin precies beschreven stond hoe Elwin in het land van de rode strepen was gekomen. Elwin was er erg blij mee. Het heette : Elwin en de Tijdmachine. En de koning had ook in het boek geschreven dat hij er voor zou zorgen dat alle lieve kinderen het verhaal van dit boek eens zouden horen of lezen. En zo kwam een mooi verhaal ten einde, een avontuur waar Elwin nog vaak aan zou terugdenken. Natuurlijk bewaarde Elwin het boek wat hij van de koning had gekregen goed.

Einde

Deel 4. Elwin in het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. Pechonini

Elwin had een huisje gekregen in het land van de rode strepen. Hij was daar wel heel blij mee, en er zat ook een zolder op het huisje. Op de zolder woonde een vlieg zonder vleugels. Hij had een zwarte cape en heette Pechonini. Hij woonde al heel lang op de zolder, en toen Elwin in het huisje kwam wonen vond Elwin het alleen maar fijn dat er ook iemand anders was. Pechonini had een miniatuur-trein gebouwd met een heleboel rails. Elwin speelde er vaak mee. Pechonini was iemand met een duister verleden. Hij had veel meegemaakt, en hij had dan ook veel te vertellen. Pechonini was geboren onder de grond, waar hij opgroeide tussen de ratten. Hij vertelde dat er veel criminelen onder de grond leefden. Pechonini was zelf vroeger ook een crimineel. Dat kon niet anders, want hij moest wel aan geld komen. Ook bedelde Pechonini vaak. Elwin begreep dat wel. Elwin was blij dat Pechonini het zo goed had nu, boven de grond, maar hij kwam eigenlijk nooit van het zolder af. Hij bestelde vaak pizza's en die kwamen ze hem dan brengen.

Pechonini had vroeger in een restaurant gewerkt, dus hij wist wel hoe hij moest koken, maar nu had hij het te druk. Pechonini werkte vaak achter de

computer. Hij was een uitvinder. Nieuwe uitvindingen verkocht hij dan altijd. Daarom lag de zolder ook altijd vol met rommel. Eens in de maand kwam er altijd iemand die hem oude spullen bracht die hij kon gebruiken voor zijn uitvindingen. Het waren altijd veel electrische apparaten. Pechonini was heel technisch. Toen hij vroeger uit de criminaliteit kwam ging hij gelukkig naar school, en wel naar een hele hoge school. Pechonini had op een universiteit gestudeerd.

Op een dag riep Pechonini Elwin naar boven. Hij wilde Elwin wat laten zien. Hij had wat lampjes in de treintjes gebouwd. ‘Zeg Elwin,’ zei Pechonini. ‘Weet jij dat ik de eerste trein in het land van de rode strepen heb uitgevonden ? Ze hebben nu allemaal nieuwe modellen, maar ik zou je graag mijn eigen trein willen laten zien. Die rijdt nog steeds diep onder de grond.’

Op de zolder had Pechonini een geheime lift achter de douche. Al snel waren ze in de dieptes van het land van de rode strepen, en na een tijdje ging de liftdeur weer open in een prachtig ondergronds gebouw met prachtig rood fluwelen uitgerold tapijt. Overal stonden bedienden in rode pakken met petten. ‘Dit is mijn geheime wereld,’ zei hij glimlachend tegen Elwin. Al gauw liepen ze door een heleboel gangen heen en kwamen uiteindelijk bij een ondergronds station. Hier waren de treinen van Pechonini. ‘Stap maar in,’ zei Pechonini. ‘Waar wil je naartoe ?’

‘Waar kunnen we allemaal naartoe ?’ vroeg Elwin.

‘Overal,’ zei Pechonini. ‘Er zijn hier winkels, ondergrondse grachten en plantsoenen, kermissen, casino’s, speelhuizen, pretparken, bots-auto’s, ondergrondse steden.’

‘Laat me maar wat zien,’ zei Elwin. Pechonini drukte een paar knopjes in en daar gingen ze. Het leek wel een ondergrondse safari. Er liepen overal wilde dieren rond. ‘Ken je de gangsters ?’ vroeg Pechonini, ‘die beroven winkels en banken. Maar het is niet echt hoor. Het zijn maar poppen, robotten. Zij werken voor de armen. Maar die armen zijn ook maar poppen hoor. Er is hier geen echte armoede. Het zijn allemaal poppen. Ook de wilde dieren. Allemaal robotten.’

‘Wonderlijk,’ zei Elwin. ‘Heb je zelf deze hele wereld gebouwd ? Knap hoor.’

Pechonini glimlachte. ‘En dan is er nog de maffia,’ zei Pechonini. ‘Zij zijn de winkelbazen, de casino-bazen, ja, eigenlijk de bazen van alles. Zij zetten iedereen tegen elkaar op, zodat zij veel geld verdienen aan alles. Het is een grote arena.’

‘Een soort circus ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei Pechonini, ‘maar het is niet echt. Het is een soort miniatuur, maar dan veel groter. Het is kunst. Zelfs als ze schieten dan wordt er niet echt geschoten hoor. Er zijn hier verderop ook saloons met cowboys en indianen.’

‘Oh, daar zou ik weleens naar toe willen,’ zei Elwin.

Na een tijdje kwamen ze in het ondergrondse wilde westen. Eerst moesten ze door wat vieze ondergrondse flatwijken, en daarachter was een woestijntje met een prairie met

wat saloons. Ook waren er indianenkampen. Elwin was blij dat hij veilig achter het raam van de trein was, want wat daar allemaal gebeurde was toch allemaal erg ruig. Maar na een tijdje kwamen de cowboys in de trein voor een treinroof. Elwin schrok zich een hoedje. 'Het is niet echt hoor,' zei Pechonini.

'Allemaal opstaan, handen omhoog,' riep een cowboy met een groot pistool.

De cowboy greep Pechonini ruig vast. 'Jij ook,' zei de cowboy.

'Volgens mij ben jij een beetje op hol geslagen,' zei Pechonini, en haalde een klein afstandsbedieninkje uit zijn zak en scheen met een klein rood lampje in het gezicht van de cowboy terwijl hij op wat knopjes drukte. Maar de cowboy begon steeds ruiger te doen. Ineens sloeg de cowboy het afstandsbedieninkje uit Pechonini's hand. Nu was het menens. Wat was er toch aan de hand ?

Maar toen ging Pechonini lachend zitten. 'Dat hoort er allemaal bij, Elwin. Allemaal gespeeld.' Even later ging ook de cowboy zitten. 'Hoe krijg je het toch allemaal voor elkaar,' zei Elwin.

'Ik plet jullie koppen zo plat als een dubbeltje,' zei iemand die achter Elwin en Pechonini in de trein zat. De man was als een reus met een heel dik hoofd. 'Dat is een wachter van de maffia,' zei Pechonini.

'Ik zou er geen ruzie mee willen hebben,' zei Elwin. Even later waren ze allemaal uit de trein. Pechonini nam Elwin mee naar een indianenkamp. Er waren op het moment geen indianen in de buurt. Ook liet Pechonini Elwin een hele grote waterval zien. 'In een grot achter de waterval woont de koning van de maffia, die ze ook wel 'papa' noemen, maar het is geen beste,' zei Pechonini.

Toen ze de grot binnenkwamen was er niemand. Er lagen een heleboel kisten met geld, en er stonden een heleboel oude telefoons. Ook waren er allemaal tonnen met gevaarlijke stoffen en kisten vol met wapens. 'De maffia regelt hier alles,' zei Pechonini. 'Het zijn ratten. Zij zenden signaaltjes naar de andere robotten en die moeten doen wat zij zeggen.'

'Hoe doen ze dat dan ?' vroeg Elwin.

'Met hun ogen,' zei Pechonini. 'Daarin zitten een soort zendertjes, terwijl de andere poppen ontvangertjes hebben in hun oren. Het is een soort telefoon.'

'En die koning dan ?' vroeg Elwin.

'Die heeft ook een soort zendertje in zijn tong, als een radio-station,' zei Pechonini.

'Griezelig,' zei Elwin. 'Maar jij hebt het allemaal bedacht en gemaakt, en jij weet hoe het allemaal werkt, dus eigenlijk ben jij de grote maffia baas,' zei Elwin tegen Pechonini.

'Dat is waar, Elwin,' zei Pechonini. 'Maar zoals ik al zei : het is niet echt.' Achter de grot was een ruimte waar alleen Pechonini kon komen. Het was een zaal vol met computers, vol met panelen waardoor de robotten bestuurd konden worden. Er stonden wel een heleboel etalage-poppen, maar die konden niets doen. 'Die moet ik nog in werking zetten,' zei Pechonini. 'Ze hebben nog geen apparatuur binnenin.'

Pechonini wees naar een deur, en zei : ‘Als je door die deur heengaat dan kom je in een zaal waar de etalage-poppen wel apparatuur hebben, maar ze zijn nog niet af.’

Na een tijdje liep Elwin er naar binnen. Er stonden daar honderden en honderden etalage-poppen en er zaten er ook een paar op stoelen. Pechonini had er wel werk van gemaakt. Natuurlijk waren er in deze ondergrondse wereld alleen maar rode stralen waardoor alles zichtbaar was. Pechonini zei dat de poppen dan ook alleen maar door rode stralen werkten.

Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp

De computerzaal van Pechonini was aangesloten op een cabine van de maffia, waar ook veel computers stonden met grote schermen. Daarvandaan werden bijvoorbeeld de taxi’s bestuurd, de treinen, de trams en de bussen, en dat kon je op grote schermen volgen. Ook was er een scherm waarop de ziekenhuizen zichtbaar waren en wat er allemaal gebeurde. Ook dat werd door de maffia bestuurd, maar Pechonini bestuurde de maffia weer vanuit de verborgen computerzaal. Alles ging automatisch, maar als Pechonini veranderingen wilde aanbrengen, dan kon dat ook vanuit een klein apparaatje in zijn hand.

‘Elwin, we moeten terug naar het indianenkamp,’ zei Pechonini, ‘want ik wil je wat laten zien.’

Na een tijdje waren ze weer in het kamp. Er waren nu wel wat indianen die voor hun tenten stonden, en ook wat indiaanse vrouwen. De indiaanse vrouwen werden squaws genoemd, en ze hadden jurken aan in allerlei kleuren. ‘Ha Pechonini,’ zei een squaw. ‘Heb je bezoek meegenomen ?’

‘Dit is Elwin,’ zei Pechonini. ‘Hij komt uit de Drokelaar.’

‘De Drokelaar ?’ zei een andere squaw.

Elwin keek naar de kleurige jurken van de squaws. ‘Kom,’ zei Pechonini. En samen liepen ze verder in het indianenkamp. Na een tijdje waren ze bij de tent van het opperhoofd. Het was een oude indiaan met maar een paar veren op zijn hoofd. Meestal hadden de opperhoofden een heleboel veren, maar deze niet. De oude man zei niet veel, maar pruttelde soms in een onverstaanbare taal, terwijl Pechonini in die taal het woord deed. Pechonini stak hele verhalen af. De oude man knikte vaak.

‘Ik heb het met hem over de maffia gehad,’ zei Pechonini even later tegen Elwin. ‘Hij heeft veel ruzie met de maffia gehad, maar het is maar een pop. Het is een verhaal, een spel. Ik heb hem dat spel eens laten zien. Het is ergens in een grot, dichtbij het indianenkamp. Ik ben de enige die de grot kan openen door het apparaatje in mijn hand.’

Na een tijdje kwamen ze met z’n drieen bij de grot aan. De grot zat dicht door een vreemd hek, maar door het apparaatje in zijn hand kon Pechonini het hek openmaken. Binnenin stond een groot spel-automaat. Je kon het met z’n tweeen doen. Het spel was over een

oorlog tussen de maffia en de indianen. De maffia waren rovers en gangsters en de indianen waren kannibalen. Pechonini vertelde dat de oude indiaan eerst wel een beetje boos was over dat spel, omdat veel indianen helemaal geen kannibalen waren. Hij vond het spel eerst erg beledigend. Zo zouden anderen een verkeerd beeld hebben van de indianen, maar Pechonini zei hem dat het maar een spel was, en een spel was beter dan een echte oorlog. Alhoewel, dat wat in het spel gebeurde, gebeurde ook echt in de wereld van Pechonini. De spel-automaat was aangesloten op de computerzaal van Pechonini, en zo werden de poppen dus door het spel bestuurd. ‘Ga maar zitten,’ zei Pechonini tegen Elwin. ‘Kies maar uit wie je wil zijn.’

‘Oh, dan wil ik de indianen zijn,’ zei Elwin.

‘Dan bent u de maffia,’ zei Pechonini tegen de oude indiaan.

De indianen hadden een heleboel wapens, maar de maffia ook. Al snel was er een grote oorlog op het scherm. Elwin wist waar de cabine van de maffia was, en liet daar een heleboel indianen naartoe gaan. Achter de computers brachten ze overal een heleboel veranderingen aan. Pechonini glimlachte. ‘Goedzo, Elwin.’

De oude indiaan deed niet veel. ‘Ik mag de maffia niet,’ zei hij. ‘Dus waarom zou ik ze helpen ?’

Na een tijdje nam Pechonini het van de oude indiaan over. Pechonini ging direct aan het werk. Even later mocht Elwin de maffia zijn.

‘Wel een beetje eng,’ zei Elwin, ‘dat het daarbuiten allemaal echt gebeurt nu wij hier spelen.’

‘Ach, het zijn maar poppen, Elwin,’ zei Pechonini. ‘Zelfs onze oude indiaan hier is maar een pop.’

‘Ja maar ik wil die prachtige wereld van je niet in de vernieling zien gaan,’ zei Elwin.

‘Oh,’ zei Pechonini, ‘de computer herstelt altijd alles weer snel. Dat gaat allemaal automatisch. Het gaat erom ervan te leren, en te zien wat de mogelijkheden allemaal zijn.’

Er stonden nog wel meer spel-automaten in de grot. En Elwin vond het prachtig. Zo waren er race-spelletjes, avonturen-spelletjes, puzzel-spelletjes en nog veel meer. In een zaaltje achter de grot was het casino van Pechonini waar de kans-automaten stonden met een heleboel kans-spelletjes. ‘Hier houd ik het meest van,’ zei Pechonini. ‘Hier krijg ik altijd nieuwe ideeen. Elwin, weet je wat dit eigenlijk is ? Hier krijg ik post van buitenaardse wezens. Deze automaten zijn ….’

‘Buitenaardse wezens ?’ vroeg Elwin.

‘Ach ja, noem het maar geld,’ zei Pechonini. ‘Deze automaten staan aangesloten op alle geldbanken in de ondergrondse wereld.’

‘Geld is een spel,’ zei Pechonini, ‘een kansspel, een geheime boodschap uit de ruimte. Geld beweegt zich op een bepaalde manier, als de maffia, als de ratten, maar het komt van buitenaf, van buitenaardse wezens. Die zitten opgesloten in de tijd.’

Toen begon Elwin de wereld van

Pechonini een beetje te begrijpen. Die hele poppenkast was ervoor om buitenaardse boodschappen op te vangen en te kunnen ontcijferen. Pechonini was een slim mannetje. Even later liet Pechonini aan Elwin al zijn tijdmachines zien die op zijn wereld waren aangesloten. Die tijdmachines liepen geheel op rode stralen, om zo buitenaardse wezens die in de tijd opgesloten waren te helpen. Hij bracht ze dan naar een speciale afdeling van zijn ondergrondse wereld. Even later konden ze dan voor altijd in het land van de rode strepen wonen. Pechonini was een genie.

Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia

Vrienden, op een dag liet Pechonini mij een nog diepere wereld van hem zien. We gingen weer met de lift, en ditmaal veel verder naar onderen. Wisten jullie dat cowboys en indianen een eigen maffia hadden ? Dat leerde ik in deze diepere ondergrondse wereld, een wereld die geregeerd werd door de koffia en de kaffia. Hier had Pechonini echt werk van gemaakt. De poppen leken hier op speelgoed, maar toch was het allemaal net echt. De koffia en de kaffia waren hier altijd in oorlog met elkaar, en er waren eigenlijk niet veel sporen van de maffia hier. De koffia en de kaffia hadden hier alles voor het zeggen. En weer was Pechonini zelf natuurlijk de echte baas. De koffia waren de cowboys, en de kaffia waren de indianen, en zij waren de bazen van de banken, de winkels, de uitgaanscentra en de openbare instellingen. Zij deden alles om maar zoveel mogelijk geld te verdienen. Het waren rovers.

In de wereld daar weer onder was het alleen de kaffia, de indianen, die alles voor het zeggen hadden. Zij hadden zendertjes in hun schoenen, en hun baas, de grote kaffia, had een extra zendertje in zijn tong.

De anderen van de kaffia moesten de grote kaffia aanbidden, en altijd zeggen : ‘oh grote kaffia’. De grote kaffia was hun god en overheerser. Maar natuurlijk waren het allemaal maar poppen, speelgoedpoppen. Pechonini had er echt werk van gemaakt. De kaffia was overal, en ze volgden alles met hun computers. Ze telefoneerden veel, allemaal op kosten van de samenleving die daar belasting voor moesten betalen.

Maar op een dag ging Pechonini verhuizen. Hij wilde niet meer op de zolder leven, en hij had genoeg gekregen van zijn wereld. Toen hij verhuisde was de hele ondergrondse wereld van mij, Elwin. Ik nodigde de twee professoren uit die mij ooit hadden geholpen in het land van de rode strepen te komen, en zij konden de apparatuur goed gebruiken. Ze maakten er een prachtige wereld van, met veel meer tijdmachines om hen die in de tijd opgesloten zaten te helpen. Het werd nu de wereld van de buitenaardse wezens die daar konden wonen.

Pechonini had inmiddels een baan

gekregen bij een computerbedrijf waar ze hem goed konden gebruiken. Hij kwam nog eens een paar keer terug naar zijn oude wereld, en vond dat het prachtig was geworden. De nieuwe ondergrondse wereld had veel aan Pechonini te danken, en daarom werd zijn naam daar ook veel genoemd. Sinds Pechonini was verhuisd leefde hij veel boven de grond, en had het er erg naar zijn zin. Hij had een nieuw huis gekregen, en we kwamen hem daar vaak opzoeken.

De twee professoren kregen altijd veel goede raad van hem. Ook zij hadden veel aan hem te danken. Pechonini was een waardevolle vriend in onze ogen, een vriend die we niet graag wilden missen. Met behulp van Pechonini werd het land van de rode strepen elke dag groter en groter. Op een dag hoorden we dat Pechonini de keizer was geworden van het land van de rode strepen. Dat was voor ons heel reusachtig om te horen, en we wisten dat Pechonini een goede keizer zou zijn. Het was nu het rijk van de rode strepen geworden.

Inmiddels hadden de twee professoren in de ondergrondse wereld grote ontdekkingen gedaan. Hoe dieper ze in die wereld kwamen hoe minder poppen ze daar tegenkwamen en hoe meer echte wezens, ook in de kaffia. Zonder dat Pechonini het wist werd hij daar ook door bestuurd. Ze deden dat door onzichtbare stralen. Die waren wel rood, maar die konden alleen door bepaalde apparaten gezien worden. De kaffia was veel groter en dieper dan Pechonini wist. En zij zaten in dieptes waar Pechonini niet kon komen. Er waren veel grotere bazen van de kaffia, en zij leefden in verborgen putten en ravijnen. Door hun apparaten bestuurden ze niet alleen de hele ondergrondse wereld, maar ook de bovengrondse wereld van het rijk van de rode strepen. Ze hadden de keizer helemaal op het scherm.

‘Vergeet de maffia en de koffia,’ zeiden ze telkens. ‘Het is nog altijd de kaffia die de lakens uitdeelt en de dienst uitmaakt, zowel bovengronds als ondergronds.’ Ik mocht ze een keer ontmoeten. Het waren drie indiaanse opperhoofden die hier ooit met tijdmachines terecht waren gekomen. En niet alleen dat. Het waren ook ruimte-machines, waarmee ze op de meest verborgen plaatsen konden komen. Maar wie waren nu de echte bazen van de kaffia ? Want door wie werden de drie indiaanse opperhoofden bestuurt ? Misschien zouden we daar wel nooit achterkomen.

Toen de professoren nog dieper groeven kwamen ze uit in een speelgoed-fabriek. Wie had dat ooit gedacht dat het allemaal hier uit voort zou komen. Hier stonden de meest wonderlijke apparaten en machines. Het leek wel op een speelgoed-kaffia.

‘Spelen, spelen,’ riep iemand. De man leek wel dronken. Hij had een witgeverfd gezicht. Hij leek wel een beetje op een clown. ‘Spelen, spelen,’ riep hij weer, terwijl hij steeds dichterbij kwam. Hij danste een beetje. Toen begon hij speelkaarten om zich heen te gooien. Maar oh, we moesten maken dat we wegkwamen, want die speelkaarten waren gevaarlijke mesjes. Het leken wel werpsterren. We verscholen ons achter een paar machines. De machines werden geraakt,

sprongen open, en rood sap begon te stromen. ‘Mis, mis,’ riep hij. ‘Kijk eens wat je doet. Je maakt alles kapot.’ Een van de professors had een afstandbediening waarin hij iets begon te typen. Gelukkig kon hij de clown stilzetten. Het bleek een robot te zijn.

We liepen verder in de speelgoed-fabriek, want we wilden nu toch wel het geheim weten. Daarna kwam er weer zo’n clown tevoorschijn, en de professor deed hetzelfde. Toen ineens zagen we allemaal mannen in glibberig witte pakken, met oranje laarzen en oranje helmen, tevoorschijn komen. Ik kende die mannen. Die werkten ook ergens in een chocolade-fabriek. Ook zij begonnen met de speelkaarten te werpen, maar gelukkig kon de professor hen allemaal stilzetten. Het waren robotten. ‘Chocola, heerlijke chocola,’ riep iemand. ‘En dan met koek erbij. Zo gezellig zijn wij.’ Een dikke clown kwam naar voren die een taartje at. ‘Taart, taart, appeltaart of frambozentaart, je zegt het maar, wij staan altijd klaar.’

Maar ook hij haalde speelkaarten tevoorschijn en begon die op ons af te werpen. De professor kon deze niet stilzetten. Weer werd een machine geraakt en sprong open. Ditmaal kwam er dik groen sap te voorschijn wat begon te borrelen. ‘Raak het niet aan, Elwin,’ zei de andere professor. ‘Het is terug-in-de-tijd-sap.’ Nee, dat moesten we inderdaad niet hebben. De professoren vulden een paar pistolen met het sap en spoten ermee op de dikke clown die direkt in het niets verdween, als in een flits. ‘Die gaat naar de geschiedenis terug,’ zei een van de professoren. Ik kreeg ook zo’n pistool. Na een tijdje hadden we een heleboel clowns en mannen met glibberig witte pakken met oranje laarzen en oranje helmen door het groene spuitsap in de geschiedenis gespoten. Er kwam telkens een heel dun straaltje uit het pistool.

Al gauw kwamen we in een andere zaal met machines. Helemaal bovenin, dichtbij het plafond was een kantoortje waarin militairen zaten. Een van de professoren schoot het glas kapot waarachter ze zaten, en de andere professor schoot met de groene straal. Direkt verdwenen ze in de geschiedenis. Maar toen gingen allemaal deuren open, en honderden soldaten renden de zaal binnen. ‘Hier kunnen we niet tegenop, Elwin,’ zei een van de professoren. ‘Laten we teruggaan.’

Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini

Snel schoten de professoren enkele cabines met groen sap open, en we verlieten het zaaltje, wat direkt vol begon te lopen. We moesten nu helemaal terug, want het groene sap begon zich overal te verspreiden. ‘Het is de daffia,’ riep een van de professoren, ‘de maffia van de soldaten.’

We moesten de lift nemen en hopen dat het groene sap niet sneller dan ons zou zijn. Grote delen van de ondergrondse wereld werden door het groene sap

gegrepen en gingen de geschiedenis in. Waar zou dit op uitlopen ? Een enorme spin die op een krab leek stond op het punt het hele rijk van de rode strepen te verslinden. Het dier was groen als een soldaat. Hij leek immuun te zijn tegen het groene sap. Het spoot uit zijn tentakels en uit verschillende gaten in zijn lichaam. Ook spoot het uit zijn ogen. ‘Ga weg,’ brulde het dier. ‘Laat de daffia met rust.’

Boven op het dier was een kleine glazen cabine waarin wat lachende soldaten zaten. ‘Ik dacht dat de kaffia alles voor het zeggen had,’ zei ik tegen de professoren. We moesten ervoor zorgen dat we niet door het spuitende groene sap werden geraakt, want dan was het afgelopen.

‘We moeten zo snel mogelijk naar Pechonini,’ zei een van de professoren. Daar kwam Pechinoni al aanrennen.

‘Een aanval van de daffia,’ zei een van de professoren tegen Pechonini.

‘Dat moet van mijn broer zijn,’ zei Pechonini. ‘Die had ook een ondergrondse wereld. Die woont een paar straten verder. We moeten direkt naar hem toe.’

Snel renden ze van de zolder af naar beneden en renden door wat tuinen heen naar het huis van de broer van Pechonini.

‘De daffia, wat is dat ?’ schreeuwde Pechonini naar zijn broer. Ergens op het zolderdak ging een raampje open. Na een tijdje ging de deur open. Net op tijd, want het groene sap was al bijna tot hun schoenen gekomen. De straten lagen er al vol mee. ‘Kom maar mee, naar boven,’ zei de broer van Pechonini. Toen we binnen waren sloot ik goed de deur achter ons dicht. Op het zolder was een hele grote tafel aan de zijkant, die uit de muur kon klappen. Het was een hangtafel, en er stonden allemaal kleine speelgoedsoldaatjes op, en ook kleine speelgoedridders en kleine speelgoedpiraatjes. ‘Luister Pechonini,’ zei z’n broer. ‘De daffia wil de wereld overnemen. Ze willen heersen over het groene sap. Maar we hebben ook nog de zaffia, de maffia van de piraten, en de traffia, de maffia van de ridders. Laten we naar de lift gaan.’

Ook de broer van Pechonini had een verborgen lift achter de douche. Al snel kwamen we in zijn ondergrondse wereld, vol van de zaffia en de traffia. Overal waren ridders en piraten.

‘Broer, waarom doe je dit ?’ vroeg Pechonini. ‘Ik weet dat jij hier achter zit.’

‘Ach,’ zei de broer van Pechonini. ‘ik had je al zo’n tijd niet meer gezien. Ik wilde je toch nog even laten zien dat ik hierin het beste ben.’

‘Wat heb je met mijn wereld gedaan ?’ vroeg Pechonini. ‘En wat doe je met het rijk van de rode strepen ?’

Even later kwam het groene sap ook al binnen in de wereld van de broer van Pechonini. ‘Laten we weer naar de lift gaan,’ zei hij. Ditmaal gingen we nog dieper. ‘Ik heb mijn eigen kaffia,’ zei de broer van Pechonini. ‘Misschien weten die raad.’

‘Ik dacht dat je dit allemaal zelf had gemaakt, broer,’ zei Pechonini.

‘Ja, maar ze leren allemaal door. Sommigen zijn zelfs slimmer dan mij

geworden,' zei de broer van Pechonini. 'Dat noemen ze kunstmatige intelligentie. Maar er zitten ook buitenaardse wezens tussen, die een plaats hebben gekregen in mijn wereld.'

'En die bestuur jij niet ?' vroeg Pechonini.

'Nee, natuurlijk niet,' zei de broer van Pechonini. 'Hoe kan ik dat allemaal besturen ?'

'Nou, door apparaten,' zei Pechonini.

'Nee, broer,' zei de broer van Pechonini, 'zo werken die dingen niet. Die buitenaardse wezens komen hier vaak binnen met veel betere apparatuur. We kunnen allemaal van elkaar leren.'

Na een tijdje waren we bij de kaffia terechtgekomen, waar we allemaal wat koffie kregen. De kaffia verfde ons op met rode strepen, zodat we veilig zouden zijn tegen het groene sap. 'Met de rode stralen proberen we het groene sap zo snel mogelijk weer onschadelijk te maken,' zei de kaffia.

'En wie zijn die mannen met die glibberig witte pakken en die oranje laarzen en oranje helmen ?' vroeg ik.

'Oh, dat is de kraffia,' zei een indiaan. 'Dat is de maffia van de winkeliers. Het zijn een soort tovenaars. Als iemand vaak in hun winkels komt, dan kan zo'n persoon zelf ook in een produkt veranderen. Dat noemen ze 'staffen'. De persoon kan dan overal in veranderen, en weer doorverkocht worden voor gebruik. Het woord 'staffen' komt van 'staffia', dat is de maffia van de politie. De kraffia en de staffia werken met elkaar samen. De kraffia, de maffia van de winkeliers, die tovenaars zijn, gebruiken de staffia, de maffia van de politie, als een soort toverstafjes.'

'Verschrikkelijk,' zei ik. Dan mochten we van geluk spreken dat we daaraan ontkomen waren. De indiaan had het ook nog over de paraffia, de maffia van de arabieren. Zij gebruikten de lurfia, de turfia en de rurfia. De lurfia was de maffia van de chirurgen, de turfia was de maffia van de artsen, en de rurfia was de maffia van de tandartsen. Het hoofd van de paraffia was een sultan. En hij had hulp van twee hele gevaarlijke reuzen. Die konden klemmen om je hoofd zetten, en zo je hoofd pletten door de klemmen op te schroeven. Dat konden ze zelfs met hun vuisten. De hoofdenpletters werden ze genoemd, en dan vraten ze je hersenen op die daardoor uit je hoofd kwamen. Ze werden ook wel de hersen-eters genoemd. Het waren kannibalen.

Maar dan was er nog de naffio, de maffia van de kermis. De naffio gebruikte weer de kraffia en de paraffia. De naffio was de maffia van de zigeuners, en die stonden direkt onder de kaffia, de maffia van de indianen. De naffio werkte weer samen met de zaffio, de maffia van de rechters. Die hadden vaak hun verborgen apparaten in de kermismachines staan. Vaak verdwenen er wezens in die machines door de vele maffias. Sommigen hadden het ongeluk ergens in te veranderen. Sommigen werden zelf een machine, of veranderden in een prijs van een kermistent, in kermis-voedsel, of iets anders. Ik vond het verschrikkelijk, en vroeg me af wat we eraan konden doen.

De indiaan vertelde dat de enige oplossing de ruimte-machine was. Dat

was een machine waardoor je op de best verborgen plekken kon komen. We moesten naar het diepste punt van de ondergrond, waar we veilig zouden zijn tegen de maffias. De machine werkte door krachtige rode stralen. We moesten in een cabine gaan zitten, in een soort lift, en die werd zo de diepte in gestraald. De cabine vloog in een soort put, waar hij door rode stralen werd opgevangen, en toen naar beneden werd gezogen. Zo kwamen we in een wereld die Vodus heette. We kwamen hier op de rand van ruimte. Hier stopte alle ruimte bij een soort waterval van rode stralen die een muur vormde. Hier stopte alles. Daar moesten we het mee doen.

Hoofdstuk 5. De Droommachines

Ik probeerde hier de maffias te vergeten, en ik hoopte maar dat Pechonini niet nog een broer had die roet in het eten zou kunnen gooien. We wisten dat we niet meer terugkonden naar boven. Het was daar veel te gevaarlijk. Om ons heen begonnen zich de muren van rode stralen te vormen, en gelukkig hadden we veel ruimte. We leefden nu in een soort kubus. Er waren hier veel meer rode stralen dan boven. We waren hier in het diepste punt van de ondergrond van het land van de rode strepen terecht gekomen. We konden niet verder, en we konden ook niet meer terug. Vodus was een prachtige wereld met prachtige oerwouden. Het was een rode wereld. Ik ging direkt op onderzoek uit. Ik wilde weten waar ik terecht was gekomen. Er waren hier prachtige rode stadjes. Op een bord las ik : ‘Welkom bij de Dolonga, de maffia van de vleugelloze vliegen.’

‘Dat begint al goed,’ dacht ik. ‘Weer een maffia.’ Maar ja, niet alle maffias waren slecht, want de kaffia, de maffia van de indianen, had ons goed geholpen. Een garage-deur ging open. Een man met een lange jas en een hoed liep naar buiten met een grote sigaar in zijn mond. ‘Bedankt, meneer Petersen,’ zei hij, en reed even later in zijn grote lange auto weg. Het was nogal een luxe, dure auto, een Karcedes. Ik begon maar wat door de winkelstraten te slenteren. Er waren hier ook speelgoed-winkels, maar speelgoed verkochten ze eigenlijk in alle winkels. Ze verkochten hier ook vleermuis-vleugels. Tot mijn verbazing had ik geld in mijn zak, en kocht een paar vleermuis-vleugels. Buiten probeerde ik ze meteen uit. Een vlinder zag het, en vroeg of ik met haar mee wilde naar haar huisje. Na een tijdje dronk ik wat thee met haar in de woonkamer. ‘Welkom in Vodus, Elwin,’ zei de vlinder. ‘Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben.’ Ik bleef een tijdje bij de vlinder logeren, en elke dag gingen we winkelen. Dat was wel leuk met een echte vlinder. Ook liet ze me veel van de omgeving zien, en een heleboel andere gebouwen. Op een dag liet ze me een gebouw zien waar wezens die problemen hadden geholpen werden. Een vriendin van haar werkte daar, een hele aardige vrouw. Ze was heel lang. Daarna zijn we met z’n drieen naar het bos gegaan, waar een rivier was. Ook in het bos waren wat

gebouwen waar wezens geholpen werden die problemen hadden. Zo reden we door het bos in de auto van de vriendin van de vlinder naar een volgend stadje. Daar gingen we een bibliotheek in. De vriendin van de vlinder wilde me iets laten zien. Toen zag ik het. Er stonden daar een heleboel Elwin boeken. Ik glimlachte. Die kwam ik ook overal tegen. Ook liepen we langs wat scholen. Boven op die scholen waren winkels en weer gebouwen voor wezens die problemen hadden. Het was een heel groot centrum. Door wat gangen liepen we richting een grote brug. Toen we over de brug waren kwamen we in een woonwijk terecht. Hier woonde de vriendin van de vlinder. We zouden een paar dagen bij haar logeren.

Achter de woonwijk was weer een brug, en daarachter waren allemaal hoge flats. Hier woonden nog veel meer vrienden van de vlinder. De dagen erna gingen we nog naar wat andere stadjes. Zo leerde ik Vodus kennen. Sommige stadjes lagen diep in het oerwoud, en stonden vol met bomen, bloemen en struiken. Sommige stadjes konden we alleen maar bereiken met een trein of een tram. Overal waren prachtige vlinders. Vlinders waren zulke prachtige beesten. In de riviertjes waren soms kleine eilandjes waar we met bootjes naartoe konden. Gelukkig waren die riviertjes niet groot en er waren ook geen gevaarlijke zeeen. Ook waren er geen woestijnen. Alles werd prachtig en ongevaarlijk gehouden door de rode stralen. Het was hier een veilige wereld, een rustige wereld. De stralen kwamen hier uit de grond en waren allemaal om ons heen. Je kon niet diep onder de grond gaan, want daar waren de watervallen van de rode stralen, de rand van de ruimte. Alles rook heerlijk naar bloemen. Elk stadje had weer andere soorten bloemen.

De treinen brachten ons overal naartoe. Het was een grote wereld. Er waren geen vliegtuigen, en hoog vliegen kon je er ook niet. Alles was overdekt. In sommige stadjes waren grachten waar boomstammen boven zweefden waar je naartoe kon vliegen om erop te klimmen. Het waren een soort schommels. Het was een wereld van insecten, van paarden met vleugeltjes, ook van hobbelpaardjes met vleugeltjes en hobbelpanters, hobbelleeuwen en hobbeltijgers, allemaal met vleugels, als insecten. Het was een wonderlijke wereld. De paardenvliegen waren als muggen. Ze konden steken en zoemen. Ook konden ze verhalen vertellen. Ze gaven vaak les aan de kinderen. Ook waren er konijnen met vleugeltjes, en hobbelkonijnen.

Hier en daar stonden ze ook in draaimolens. Er waren veel draaimolens in Vodus. De kermissen waren hier heel anders als in de andere werelden. Vaak waren de machines wit en roze, bijna altijd. Ook was er heel ander speelgoed, en heel andere speeltuinen. Vaak waren de speeltuinen ommuurd, en moest je eerst door een deftige gang. Ook in de huizen waren er altijd speelmachines en droommachines. Die stonden in speciale kamers. Voor de kinderen was dat erg belangrijk. Zo groeiden ze goed op. De kinderen waren lief hier en zorgzaam, allemaal dankzij deze machines. De machines hadden hen dat geleerd. Ook waren er veel sportvelden waarop de kinderen konden spelen, maar daar werden hele andere sporten

gedaan dan in de andere wereld, met hele andere regels. In de centrums van de steden waren vaak markten waarop de kinderen allerlei dingen konden kopen en allerlei spelletjes konden doen.

Ik was blij dat ik in deze wereld terecht was gekomen. Ik wilde hier niet meer weg. Maar natuurlijk was ik op zoek naar nog diepere geheimen. Deze wereld was zo zo groot. Het was de grootste wereld waar ik ooit was geweest.

Einde

ELWIN EN DE IMAGINATIEVE SPELEN

Deel 1. Elwin en Heer Groenewoud

Hoofdstuk 1. De Kinderdief
Hoofdstuk 2. De Dondersteen
Hoofdstuk 3. Elwin en de Regenboogbrug
Hoofdstuk 4. Elwin en het Leuke Avontuur
Hoofdstuk 5. Een Beetje Topografie

Deel 2. Elwin en de Draak

Hoofdstuk 6. Er gebeurt iets heel vreemds
Hoofdstuk 7. De Bakkermannen
Hoofdstuk 8. Bank van de Rode Zwaan
Hoofdstuk 9. De Zilveren Draak
Hoofdstuk 10. De Bokkenmelk
Hoofdstuk 11. Het Geheim van Kabela
Hoofdstuk 12. De Derde Staaf

Deel 3. Elwin Op Zoek Naar Bilmageln

Hoofdstuk 13. Sinsabijne
Hoofdstuk 14. Elwin wordt een Auto.
Hoofdstuk 15. De Klazen
Hoofdstuk 16. Elwin en de Zwarte Elven

Deel 1. Elwin en Heer Groenewoud

Hoofdstuk 1. De Kinderdief

'Doe je oogjes eens dicht,' zei Elwin tegen het meisje.
'Wat zie je ?'

'Niks, Elwin. Alles is zwart,' zei het meisje.

'Oh, wat dom van me,' zei Elwin. 'Ik was vergeten je het brilletje van Klaas Vaak te geven. Het is een droombrilletje.'

Het meisje begon te glimlachen. Uit Elwin's jaszakje kwam een langwerpig plastic zakje waarin de bril van Klaas Vaak zat. Voorzichtig haalde Elwin de bril eruit en zette het op de neus van het meisje. 'Vertel nu maar eens wat je ziet,' zei Elwin.

'Ik zie nog steeds niets, Elwin,' zei het meisje.

'Wat vreemd,' dacht Elwin bij zichzelf.

'Oh, nu zie ik wat,' zei het meisje. 'Ik zie een jongetje en een meisje in een zeilboot. Maar wat is dat ? Er komt een monsterlijke vis vanuit de diepte en grijpt het jongetje. Het meisje is erg verdrietig.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Wat zou Klaas Vaak ons daarmee willen vertellen ?'

Het meisje nam de bril af. 'Dat was verschrikkelijk, Elwin, verschrikkelijk. Ik hoop dat ik dat nooit meer hoef te zien. Het leek meer op een nachtmerrie. Waarom zou Klaas Vaak mij een nachtmerrie willen geven. Ben ik dan zo stout geweest ?'

'Nee,' zei Elwin. 'Dat is het niet. Ik denk dat Klaas Vaak ons wat wil vertellen. Hij heeft misschien mijn hulp nodig.'

'Zo mag ik het horen, Elwin,' zei een stem. Plotseling stond er een elfje voor hen. 'Ha, Dikkiwoud,' zei Elwin. Dikkiwoud was één van de elfjes van Klaas Vaak.

'Klaas Vaak heeft jou inderdaad nodig, Elwin,' zei de elf. 'Kom je met mij mee ?'

'Maar natuurlijk,' zei Elwin. 'Klaas Vaak weet dat hij altijd op mij kan bouwen.'

De elf haalde wat toverzand uit een groen zakje en spreidde het uit over Elwin. Direct verdween Elwin in het niets, en was een paar ogenblikken later in het zandkasteel van Klaas Vaak. Dat was een erg groot kasteel met heel veel soldaten. Klaas Vaak zat op een hele grote troon bedekt met goud, en naast hem hingen allemaal rode fluwelen koorden. 'Ha Elwin,' zei Klaas Vaak, terwijl hij van zijn troon afstapte en naar Elwin toeliep. Hij rende bijna. Oh, wat was Klaas Vaak blij om Elwin te zien.

'Goedemiddag, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'Zeg, wat is er aan de hand, want het meisje …'

'Ach,' zei Klaas Vaak. 'Het is weer zo ver. Het is een ramp. Niemand kan hier wat aan doen, dus we hebben je nu echt nodig, Elwin. Wij worden geteisterd door een spook. Het is een kinderdief, en kan in allerlei gedaantes verschijnen om kinderen weg te grijpen. Ik zie het niet meer zitten, Elwin.'

'Waar brengt dat spook die kinderen dan naartoe ?' vroeg Elwin.

'Ik weet het niet, Elwin,' zei Klaas Vaak. 'We weten verder niet veel meer over dit spook.'

'Maar dat is verschrikkelijk, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'Dit spook moet gestopt worden.'

'Kun jij daar wat aan doen, Elwin ?' zei Klaas Vaak die diep bedroefd was.

'Oh, maar natuurlijk,' zei Elwin. 'Daar ben ik immers Elwin voor. U weet dat u altijd op mij kunt bouwen.'

'Fantastisch,' zei Klaas Vaak die ineens een stuk blijer was. Klaas Vaak kreeg een diepe glimlach op zijn gezicht.

'Groen is mijn zak, groen is mijn pak, groen is de auto van mijn lak,' zong Dikkiwoud.

Elwin begon te lachen. 'Kom op, Dikkiwoud, we gaan op pad,' zei Elwin. 'Net als de vorige keer, weet je wel ?'

Dikkiwoud was een grappige elf, die altijd weer vreemde liedjes zong. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Dikkiwoud. 'Naar de bergen,' zei Elwin. 'Achter de bergen bij de zee.'

'Komt voor elkaar, Elwin van Snelwin,' zei Dikkiwoud, en spreidde weer wat toverzand over Elwin die direct in het niets verdween. Een paar ogenblikken later waren ze beiden op het strand achter de bergen. Er groeiden hier allemaal bomen, zelfs in de zee. Grote bomen, met hangende takken als struiken.

'Ik ken een heel leuk winkeltje, van Elwin van Snelwin,' zong Dikkiwoud, maar ineens werd zijn stem zachter, en heel langzaam begon hij in het niets te verdwijnen. 'Dikkiwoud ?' vroeg Elwin. 'Dikkiwoud, ben je daar ?' Maar alles werd donker om Elwin heen, en een grote donkere hand verscheen in de lucht, en veranderde langzaam in een harige klauw.

'Je wilt niet geloven wie ik ben, he ?' zei een stem.

'Wie ben je dan ?' vroeg Elwin.

'Kalm broer,' zei de stem. Plotseling daalden er grote zwermen van grote sprinkhanen naar beneden, en een mistige gestalte kwam naar voren.

'Bent u het spook ?' vroeg Elwin.

'Bibber voor mij !' riep de mistige gestalte.

'Ik bibber voor niemand,' zei Elwin.

'Jij moet voor mij bibberen,' zei de mistige gestalte.

'Wat heb je met Dikkiwoud gedaan ?'

vroeg Elwin.

'Oh,' zei de mistige gestalte, 'Dikkiwoud is in goede handen, geloof dat maar, evenals al die kinderen die ik heb weggenomen. Ze zijn nu op een betere plaats, geloof me.'

'Ik geloof er niets van,' zei Elwin. 'En je hebt al die ouders heel verdrietig gemaakt. Is dat wat je wil ?'

'Puh,' zei de mistige gestalte. 'Die ouders moeten niet zo zeuren. Ze onderdrukken die kinderen gewoon. En dat brilletje van Klaas Vaak is allemaal kinderspel. Bij mij hebben de kinderen pas echt plezier.'

'Plezier is goed,' zei Elwin, 'maar kinderen moeten ook leren.'

'Ze leren heel wat bij mij,' zei de mistige gestalte.

'Waar woont u ?' vroeg Elwin.

'Gaat je geen snars aan,' zei de mistige gestalte.

Elwin moest helemaal alleen terug over de bergen naar het zandkasteel van Klaas Vaak. Helemaal uitgeput kwam hij daar aan, en vertelde het verhaal dat Dikkiwoud was meegenomen door het spook. 'Ik heb het gehad,' zei Klaas Vaak. 'Ik ga niet nog meer van mijn dierbare elven aan dit spook wagen. We moeten een andere oplossing verzinnen.'

Hij had nogal veel kritiek op uw bril,' zei Elwin.

Toen begon Klaas Vaak erg boos te worden. 'Wat is er mis met mijn bril ?'

'Het spook zegt dat hij de kinderen veel meer plezier laat maken dan met zo'n bril,' zei Elwin.

'Hij heeft dus kritiek op mijn uitvindingen, en denkt dat hij het beter kan,' zei Klaas Vaak. 'Nou, dan wil ik zijn uitvindingen weleens zien.'

'Het is een gevaarlijk heerschap, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'We kunnen ons beter verre van hem houden.'

'Ja, maar ik wil Dikkiwoud terug, en al die arme kinderen,' zei Klaas Vaak.

'Daar heeft u gelijk in, maar we moeten een andere oplossing vinden, zoals u zei,' zei Elwin.

'Weet jij een oplossing, Elwin ?' vroeg Klaas Vaak.

'Eh, even denken,' zei Elwin. 'Eh, eh, hmm. Wat als de kinderen zelf hun fantasie leren gebruiken, zonder dat ze daarvoor uw bril nodig hebben. Misschien maakt hen dat wel lui. Het spook heeft de kinderen meegenomen vanwege uw bril. Hij haat die bril.'

'Ja, misschien heb je wel gelijk, Elwin. Maar hoe leren we de kinderen fantaseren ? Hoe leren we de kinderen hun verbeeldings-kracht te gebruiken ?' vroeg Klaas Vaak.

'Door hen veel te laten lezen,' zei Elwin. 'Nee, wacht … door de imaginatieve spelen.'

'Wat is dat ?' vroeg Klaas Vaak.

'Dat zijn boeken waarin de lezer zelf meespeelt,' zei Elwin.

'Doe het eens voor,' zei Klaas Vaak.
'Okay,' zei Elwin. 'Sluit uw ogen. U komt binnen in een kasteel. U gaat op een bankje zitten. Dan komt er een grote komkommer naast u zitten, die zegt : Welkom in het kasteel van koning Komkommer. Dan komt er een grote biefstuk naast u zitten. De biefstuk heeft een hakbijl in zijn hand, en wil u in stukken hakken voor de maaltijd verder op de dag.'

'Wat ?' zei Klaas Vaak. 'Zijn het kanibalen ?'

'Shhh,' zei Elwin. 'Nu rent u door het kasteel op zoek naar de uitgang. Ook de komkommer rent achter u aan met brandende pijlen en een boog.'

'Help, ze willen me opeten !' riep Klaas Vaak.

'U kunt de uitgang niet vinden, en de biefstuk en de komkommer komen steeds dichterbij,' zei Elwin.

'Ik ga dood,' jammerde Klaas Vaak.

'Welnee joh,' zei Elwin. 'U rent de keuken in, waar een hele grote ketel staat, als een meertje. U duikt in het meertje, het water is al flink warm. Snel zwemt u naar een eilandje in het midden van het meertje. Het water begint inmiddels te koken. Net op tijd stapt u op het eilandje, anders zou u verbranden. Ook de biefstuk en de komkommer zijn inmiddels in het water gesprongen, maar die worden nu gekookt.'

'Dat was op het nippertje,' zuchtte de koning.

'Het is maar een spel,' zei Elwin.

'Ik weet het, ik weet het,' zei Klaas Vaak, 'maar toch.'

'Ik ben er moe van,' zei Klaas Vaak.

'Zo traint u uw verbeeldings-vermogen,' zei Elwin.

Hoofdstuk 2. De Dondersteen

Elwin begon kinderen les te geven in hoe de fantasie te ontwikkelen, met dit soort spelletjes. Na een tijdje kwam er een brief binnen van het spook. Daarin liet het spook weten dat als Klaas Vaak hem zijn bril wilde geven, hij alle gestolen kinderen en ook Dikkiwoud weer zou terugbrengen. Klaas Vaak was erg boos, maar later zag hij in dat er geen andere oplossing was. Elwin zou naar de zee achter de bergen moeten om daar het spook weer te ontmoeten. Dat was weer een hele tocht voor Elwin. Toen Elwin op het strandje was aangekomen moest hij even een tijdje wachten totdat het donker begon te worden, en de hand in de lucht verscheen, die langzaam in een klauw veranderde. Toen kwamen de zwermen van grote sprinkhanen weer, en een mistige gestalte kwam tevoorschijn vanuit de zee. Het leek wel op een tovenaar dit keer. De man had een hoed op, en een lang gewaad van een

glanzende, bijna doorzichtige stof.

'Ik weet waarvoor je bent gekomen,' zei de gestalte. 'Geef me de bril.'
'Eerst wil ik de kinderen hier hebben, en Dikkiwoud,' zei Elwin.

'Eerst de bril,' zei de gestalte, 'anders gaat het niet door.'

Voorzichtig en aarzelend gaf Elwin de bril van Klaas Vaak aan de gestalte.

'Wat hebben we aan deze brillen ?' sprak de gestalte. 'Helemaal niets.' En toen brak hij zomaar de dierbare bril van Klaas Vaak voor de ogen van Elwin stuk.

Direct kwamen de kinderen tevoorschijn en Dikkiwoud.

'Geluk ermee,' sprak de gestalte, en vertrok. De kinderen en Dikkiwoud waren erg blij dat ze weer terug waren. Dikkiwoud spreidde even wat toverzand over de kinderen en Elwin, en binnen enkele seconden stonden ze op de betegelde vloer van het zandkasteel van Klaas Vaak.

'Goed gedaan, Elwin,' zei Klaas Vaak blij.

'En hoe was het daar bij het … het spook,' vroeg Klaas Vaak aan de kinderen.

'Het is een tovenaar,' zei een meisje.

'Ja,' zei een jongetje, 'en we mochten een heleboel spelletjes doen, en we hadden zoveel plezier.'

'Goedzo,' zei Klaas Vaak.

'Maar we zijn toch wel erg blij dat we weer terug zijn,' zei een ander meisje.

'Ja,' zei een ander jongetje, 'want …'

'Shhh, niet vertellen,' zei het meisje.

Blijkbaar was er iets gebeurd waarover ze niet mochten praten. Elwin en Klaas Vaak stonden voor een raadsel.

Snel mochten de kinderen weer met hun ouders naar huis, en Elwin en Klaas Vaak probeerden het zo snel mogelijk te vergeten. Maar op een dag kwam de tovenaar terug. Hij kwam weer in de gestalte van een spook. Vuur en donder kwam van hem af toen hij in het midden van de grote troonzaal van Klaas Vaak stond. Langzaam begon zijn hoed te verschijnen, en toen ook zijn glanzend, bijna doorzichtige gewaad. 'Luister, Klaas Vaak,' bulderde hij. 'Je bent lang genoeg de dromenkoning geweest, en sommigen noemen je zelfs de dromenkeizer. Het is tijd dat je je biezen pakt, en uit het kasteel vertrekt, ouwe. Ik ben nu aan de beurt. Ik maak de kinderen niet lui zoals jij dat doet. Ik heb een veel beter plan. Je moet aftreden, ouwe, want anders zal er nog wel wat gebeuren.'

'Wat dan ?' vroeg Klaas Vaak.

'Gaat je niks aan, ouwe,' bulderde de tovenaar.

'Dit gaat niet echt op een erg prettige manier,' zei Klaas Vaak, 'dus ik verzoek u nu mijn kasteel te verlaten, anders zullen de soldaten u verwijderen.'

'Ha ha,' bulderde de tovenaar, 'die tinnen soldaatjes van u zijn allang door mij uitgeschakeld. Je spel is uit nu, ouwe. Mijn spel gaat beginnen.'

De tovenaar kwam steeds dichter bij de troon. Zwermen van grote sprinkhanen begonnen Klaas Vaak te omringen, en toen plotseling was Klaas Vaak geheel verdwenen in de zwerm. Toen de zwerm weer was verdwenen zat de tovenaar op de troon. 'Ziezo,' sprak de tovenaar. 'Ik zal de kinderen nu eens leren wat echt plezier maken is, en wat echt leren is. Ze zullen boeken lezen, en spelletjes doen hun hele leven lang, en heel wijs en handig worden.'

Maar daar kwam Elwin binnen.

'Wat heb je met Klaas Vaak gedaan ?' vroeg Elwin.

'Weg is weg,' zei de tovenaar.

'Waar is hij nu ?' vroeg Elwin.

'Op een goede plek,' glimlachte de tovenaar.

'Maar waar ?' vroeg Elwin.

'In het bejaardenhuis,' zei de tovenaar. 'Hij moet met pensioen. Hij is te oud.'

Elwin wist dat hij niets tegen de tovenaar kon beginnen. Gelukkig kreeg hij het adres waar Klaas Vaak nu was. Toen Elwin Klaas Vaak bezocht bleek Klaas Vaak eigenlijk wel blij te zijn dat iemand het van hem over had genomen.

In het land waren er veel veranderingen. Kinderen kregen veel meer boeken, en ze kregen helmpjes waarin spelletjes werden afgespeeld waarin ze zelf meespeelden. Ook konden de kinderen met helmpjes in het leger van de tovenaar komen als wachter of soldaat. De tovenaar bleek best wel een aardige man te zijn. Elke oorlog was een spel, en zelfs elk probleem was een onderdeel van een spel. Zo werden de kinderen heel gelukkig, want elk spel liep gelukkig goed af. De tovenaar bleek een genie te zijn.

Nu was het zo dat de drie slapende ijsheksen die grote delen van het land al tijden bevroren hielden van de spelletjes wakker werden. Ze waren woedend. Al tijden hadden ze grote delen het land geterroriseerd met zware vorst. Zij waren des duivels. Tierend renden ze door hun ijspaleis aan de rand van land. Het land was al sinds heugenis omringd met grote ijsvlaktes. Klaas Vaak had er altijd voor gezorgd dat de drie ijsheksen het land niet helemaal konden bevriezen. Ze wilden slapen en regeren.

Dat konden zij door een wel heel bijzonder ding : de ijssleutel. Dat was een grote sleutel met een heel bijzondere steen erin, waardoor de sleutel bevroren is, en grote delen van het land.

Zij zouden een duivels plan smeden om de tovenaar te onttronen en alsnog het land te bevriezen. Al snel begonnen ze het land te bombarderen door ijskanonnen. Hierdoor moest iedereen zo snel mogelijk in ondergrondse schuilkelders, waardoor ze door gangen de centrale schuilkelder onder het zandkasteel konden bereiken, waar het

het meest veilig was, want boven de grond ging het er hard aan toe.

De tovenaar sprak daar de ouders en de kinderen toe, en iedereen die gekomen was. Ook Elwin was gekomen. 'Ja, het is verschrikkelijk,' zei de tovenaar, die de gestalte van een oude grijze kabouter had aangenomen. 'Die heksen zijn de makkelijksten niet. Ijsheksen zijn het, verschrikkelijke slaapheksen, hoei. Zij willen het land in een toverslaap brengen, in een nachtmerrie van ijs. Dat willen zij doen door hun toversleutel van ijs, wat een speciale steen bevat : de dondersteen. De dondersteen is het geheim van hun macht. Als wij die steen zien te bemachtigen, dan zullen zij voor altijd wegsmelten.'

'Mag ik dan naar dat ijskasteel van hen ? Ik zou graag een poging willen wagen om zo het land van de ondergang te redden,' zei Elwin. 'Jij en Dikkiwoud,' zei de tovenaar.

Zo gezegd, zo gedaan. Via wat ondergrondse gangen konden Elwin en Dikkiwoud, de elf, het ijskasteel van de drie ijsheksen bereiken. Via een trap konden ze toen omhoog. De ijsheksen waren draaks. Elwin en Dikkiwoud bekeken hen van achter een pilaar.

'Ik ruik kaboutervlees en elvenvlees,' zei één van de ijsheksen.

'Donder en bliksem,' sprak een andere ijsheks, 'ze komen vast de sleutel met de dondersteen stelen.'

'Ach welnee,' zei de derde ijsheks, 'Niemand kan hier komen. Niemand durft hier te komen. Wij zijn ijsheksen. Denk je nu echt dat die bangerds hier naartoe durven komen ? Ze hebben onze slaap verstoord, en ze zullen daar zwaar voor boeten.'

Dat ging nog maar net goed. De drie heksen stonden om een tafel heen. Elwin begon het wel heel koud te krijgen, maar Dikkiwoud strooide wat rood en geel toverzand op Elwin, zodat Elwin het warm kreeg.

'Ik ruik elven toveratuurtjes ! Elven getover !' krijste één van de ijsheksen.

'Ach welnee,' sprak de derde ijsheks weer, 'Je kletst maar wat. Er zijn hier geen elven, en al helemaal geen elven toveraturen. Die komen hier niet, die zijn veels te bang.'

'Toch ruik ik wat,' zei de andere heks. 'En ik ga wel even kijken wat het is.'

'Blijf hier,' zei de derde ijsheks. 'We hebben belangrijkere dingen te doen.'

'Ik ruik Dikkiwoud ! Die verrekte elf van Klaas Vaak !' riep één van de andere ijsheksen. Direct viel er een net over Dikkiwoud heen, waarin hij verstrikt raakte en zichzelf niet meer kon bewegen. Elwin rende snel naar een andere pilaar.

'Ik ruik ook nog een kabouter !' krijste de ijsheks.

Elwin zette het op een rennen, en rende terug over de trap de ondergrondse gang in. Na een tijdje kwam hij hijgend aan bij de tovenaar. 'Ze hebben Dikkiwoud gevangen,' zei Elwin. De tovenaar had iedereen weer bij elkaar

geroepen, en las voor uit een oud boek :

'De dondersteen in de nacht, van ongekende pracht,
Alleen de wijzen zullen haar vinden,
Daar waar zij verloren is, ver van haar beminden,
Opgesloten zullen zij haar aanschouwen,
Waar de ijsheksen over hun verloren macht rouwen,
Alleen door het vuur van elf komt zij terug,
Wat te vinden is op het hoogste punt van de regenboogbrug.'

De regenboogbrug ging helemaal over de zee achter de bergen. Niemand wist waar die regenboogbrug naartoe leidde, want verderop op de brug was alles bevroren, en ging alles over in grote ijsmassa's. Klaarblijkelijk was daar het vuur van elf opgesloten.
Elwin zuchtte diep. Ze konden niets beginnen boven de grond. Misschien kon hij via ondergrondse gangen daar komen ? Elwin begon te rillen. Hij kreeg het weer koud. Anderen hadden dekens om zichzelf heen geslagen.

'Heer Groenewoud is de enige oplossing,' sprak de tovenaar. 'Hij woont in het diepste punt onder de grond, waar het vuur van boom is. Het is het enige vuur wat niet door ijs gegrepen kan worden.

Hoofdstuk 3. Elwin en de Regenboogbrug

Elwin zou weer op pad gaan. Om bij Heer Groenewoud in het diepste punt onder de grond te komen moest hij weer door allerlei ondergrondse gangen die hem steeds dieper naar beneden leidden. Na een hele lange reis kwam Elwin aan bij een deur van boomschors. Elwin klopte aan, en een stem zei dat hij binnen mocht komen. Elwin liep naar binnen. Een man in een prinselijk groen pak en met een klein baardje staarde hem aan.

'Welkom,' zei Heer Groenewoud. 'Wil je wat drinken ?'

'Graag,' zei Elwin. Even later zaten ze beiden aan een tafeltje. Elwin dronk wat boomsap.

'Ik begrijp al waarom je gekomen bent,' sprak Heer Groenewoud. 'Mijn onzichtbare elven hebben alles al gezien en gehoord.'

'Kunnen ze ook zichtbaar worden ?' vroeg Elwin.

'Natuurlijk,' zei Heer Groenewoud. 'Maar vaak moeten ze onzichtbaar blijven.'

Elwin zag wat weerspiegelingen rondom hem verschijnen, alsof er gaten kwamen in de lucht. 'Daar zijn er een paar,' zei Heer Groenewoud met een glimlach.

'Wij hebben het boomvuur nodig om veilig te zijn tegen het ijs, en om op de

regenboogbrug te komen om het vuur van elf te kunnen bereiken,' sprak Elwin.

Heer Groenewoud liep naar een open haard in een boom die tegen de muur van boomschors stond. 'Hier is het, Elwin,' sprak Heer Groenewoud. 'Het is heel besmettelijk. Als je het boomvuur over je heen krijgt, en je raakt iemand anders aan, dan komt het boomvuur ook over hen. Het is heel goed en fijn vuur. Het zal je geen pijn doen, Elwin. Het is om je te beschermen tegen de aanvallen van ijs.' Elwin stapte dichterbij. Voorzichtig raakte hij het boomvuur aan, wat heel langzaam over hem heen begon te komen.

'Voelt goed,' zei Elwin. Het was alsof er nu een laagje over zijn lichaam was gekomen. Zijn gezicht scheen ervan op een prettige manier.

Elwin bleef nog een paar nachtjes slapen bij Heer Groenewoud, en maakte toen zijn lange reis weer terug. Toen Elwin terugkwam in de centrale schuilkelder van de tovenaar trof hij velen half bevroren aan. Elwin moest hen na allemaal aanraken, zodat het boomvuur ook over hen zou komen, zodat ze in ieder geval veilig zouden zijn tegen het ijs. De tovenaar was erg blij. Nu zou Elwin de reis maken naar de regenboogbrug bij de zee achter de bergen. Toen hij daar na lang lopen aankwam was de brug al helemaal bevroren. Hij liep naar de brug toe, en raakte de brug aan. Langzaam begon het boomvuur over de regenboogbrug te komen, en langzaam begon het ijs op de brug te verdwijnen. Elwin stapte op de brug en begon te lopen. Het begon snel zomers weer te worden. Al snel was Elwin hoog boven de zee gekomen. Elwin durfde niet naar beneden te kijken. Verderop begon de brug steeds nauwer te worden. Oh, als Elwin maar niet zou vallen. Hij zag wat glinsteren in de verte, maar Elwin durfde bijna niet meer verder. Elwin keek voor zich uit, verderop de brug, en schrok, want ergens hield de brug op. Er was hier een groot gat. Elwin staarde in de diepte. 'Red mij,' zei een stem.

'Waar ben je, en hoe kan ik je redden ?' vroeg Elwin.

'Ik ben het vuur van elf, de prins van prinses Dondersteen,' fluisterde de stem hard.

'Oh, dus die steen van de ijsheksen is een betoverde prinses ?' vroeg Elwin.

'Ja,' zei de stem. 'Zij hebben mijn geliefde behekst, en toen kon ik het land niet meer goed beschermen tegen het ijs. Ik had haar nodig, maar zij namen haar weg van mij. Zij had mij nodig, maar zij sloten mij op, op de regenboogbrug, in ijs. Gelukkig ben ik aan het ontdooien. Ik zie dat jij het vuur van boom hebt. Ik zie dat jij de gezondene bent van Heer Groenewoud.'

Maar toen verloor Elwin zijn evenwicht. Of dat nou door de wind kwam, of iets anders, en viel in de diepte. 'Help !' riep Elwin.

Elwin kwam op de rug van een geweldige walvis terecht. 'De vogels zullen je naar mij toebrengen !' riep de prins. En ja hoor, daar kwamen een paar prachtige vogels aanvliegen met

prachtige rode veren. Zij namen Elwin op en brachten Elwin tot een eiland in de lucht, achter de regenboogbrug. Het was maar een klein eiland. Elwin raakte de prins aan, en de prins raakte Elwin aan. Langzaam begon het vuur zich te vermengen. 'Ik moet nu naar prinses Dondersteen toe,' sprak de prins. 'Ja, maar de heksen …,' zei Elwin.

'Niks met die heksen te maken. Ze kunnen me nu toch niets meer maken nu ik het boomvuur heb. Ik ben vrij. Nu moet prinses Dondersteen bevrijd worden,' zei de prins.

'We gaan dan wel samen,' zei Elwin. 'En Dikkewoud, de elf, wordt ook door hen opgesloten gehouden.'

Na een lange reis terug komen ze aan bij het ijskasteel van de ijsheksen. Die zijn in rep en roer.

'Wat moeten jullie !' krijst één van de heksen.

'Wij komen voor prinses Dondersteen,' riep de prins.

'Komt niks van in !' krijste de heks.

'Ach zuster,' zei de derde ijsheks. 'Wees kalm. De sleutel met de dondersteen ligt veilig op de bodem van de zee. Nooit zullen ze haar vinden. Ook al zouden ze haar vinden : Ze wordt bewaakt door sidder-alen. Als zo'n aal hen aanraakt, dan smelten ze weg. Begin er maar niet aan.'

'Het vuur van elf zal haar bevrijden !' riep de prins.

'Sprookjes,' zei de derde ijsheks.

'Wij komen ook voor Dikkiwoud !' riep Elwin. 'Waar is hij ?'

'Hij is dood,' zei één van de ijsheksen.

'Halfdood,' zei een andere ijsheks.

Daar kwam een grijze, vermoeide elf aanstrompelen, met trage passen. Ze hadden hem verouderd. Elwin raakte hem even aan, en toen begon ook het boomvuur over hem te komen. Ook de prins raakte hem aan, en het vuur van elf herstelde hem.

'Breng ons naar de zee,' sprak Elwin. Dikkiwoud spreidde snel wat toverzand op hen, en binnen enkele ogenblikken stonden ze met hun drieen aan de rand van de zee. Er stond daar een zeilscheepje wat ze konden gebruiken. Het was hier erg warm, zomers weer. Het water zag er schitterend en helder uit. Maar hoe zouden ze nu prinses Dondersteen kunnen vinden in deze grote zee ? Dikkiwoud had wel een idee. Ergens aan de zee in de bergen zou koning Fantasie wonen, die een steen had die de steen van Fantasie genoemd werd. Een ieder die die steen zou aanraken, zou vol raken met fantasie om daardoor vindingrijker te worden, en makkelijker problemen zou kunnen oplossen. Ook zou koning Fantasie wel kunnen helpen met dit probleem. Misschien dat hij goede raad zou kunnen geven. Zo gezegd, zo gedaan. En het was niet eens zo moeilijk te vinden. Ergens achter het strand bij de bergen was een lange metalen trape leidde naar een halletje. In dat halletje stond een tafeltje met een

lampje, en daarachter was de deur naar het rijk van koning Fantasie. Elwin klopte aan, en er werd direct opengedaan. Koning Fantasie was een kale man met een hele grote witte baard, en hij had een gewaad met sterretjes. Het gewaad was glanzend donkerblauw, van een hele zachte, fijne stof, als van een pyama. Koning Fantasie was direct heel vriendelijk, en hoorde hun verhaal aan. Hij leidde hen toen naar een grot waar de steen van Fantasie was, die hij bewaakte. De steen stond achter een laag muurtje, achter een heel smal riviertje, op een rots wat tegen de muur aanstond. Het was een prachtige steen. Dat lage muurtje, daar kon je zo overheen stappen, en ook over dat kleine riviertje. Ze mochten allemaal even de steen van Fantasie aanraken. Elwin werd er heel blij van van binnen. Koning Fantasie vertelde dat hij een rode vogel had die 's nachts alles kon zien. Ze zouden wel bij die vogel op de rug mogen die nacht, en dan zou de vogel kunnen aanwijzen waar de dondersteen zou liggen. De vogel zou dan gewoon de zee induiken om de steen te pakken, en ze hoefden niet bang te zijn voor de sidder-alen, want de vogel was daar bestendig tegen, en zou ze allemaal wegpikken.

Die nacht stormde het verschrikkelijk. En ze moesten heel lang wachten voordat de vogel zou komen. Daar in de verte zagen ze iets roods aankomen, alsof het uit de storm zelf kwam, als uit een orkaan. Het stipje werd steeds groter, en langzamerhand zagen ze de reusachtige rode vleugels van de vogel. De vogel krijste bijna. Een grote schaduw viel op hen, terwijl de vogel naar beneden kwam. Hij vloog nog even een rondje, en toen stond hij in het zand van het strand voor hen.

'Klim er maar op, hoor,' zei de vogel. Dat deden ze direct, en de vogel steeg weer op en vloog al snel boven de reusachtige zee. Het was alsof de zee kookte van woede. Elwin durfde bijna niet te kijken, en hij voelde zich toch wel een beetje veilig tussen de rode veren. Ineens dook de vogel het water in, en zwom pijlsnel de diepte in. Daar zagen ze de dondersteen liggen, en het krioelde hier van de grote sidder-alen. Snel pikte de vogel de sidder-alen weg, en greep de steen in zijn snavel, en zwom pijlsnel weer omhoog. Toen draaide de vogel zijn nek naar de prins toe, en gaf hem de dondersteen. Toen de prins de steen in zijn handen nam begon de steen langzaam te veranderen in een prinses. 'Prinses Dondersteen !' riep de prins. 'Mijn geliefde !' De prinses glimlachte. Ze was prachtig. 'Mijn lieve prins,' sprak ze. 'Eindelijk ben ik vrij, dankzij jou en je lieve vrienden.' Even later stonden ze allemaal op het strand. Ook koning Fantasie was naar buiten gekomen. Hij had alles vanuit zijn raam kunnen bekijken. In de verte klonk er een ijselijke gil. Eén van de ijsheksen was aan het wegsmelten. Toen volgde er ook een tweede gil, met een verschrikkelijk gekrijs. Ook een andere ijsheks smolt weg. En de derde ijsheks smolt geruisloos weg …

Sindsdien was het weer in het land een stuk aangenamer, een wat zomers land, en kwamen er geen ijsvlaktes meer voor. Een prachtige natuur kwam ervoor in de plaats.

De tovenaar was tevreden. Ze hadden alles tot een goed einde gebracht. Het land was nu een stuk groter geworden nu het niet meer omringd was door nare ijsvlaktes. En velen gingen maar wat graag op vakantie naar die nieuwe gebieden in die prachtige natuur.

Het bleek dat die steen van Fantasie ook nog voor andere dingen goed was. Vaak werden degenen die de steen aanraakten een stuk jonger. Maar het werkte niet op iedereen. Koning Fantasie werd er niet jonger door, maar hij bleef wel altijd dezelfde leeftijd houden. Vele ouderen gingen naar de steen van Fantasie om daardoor jong te worden, of om niet ouder te worden. Vaak werkte het. Ook Klaas Vaak raakte de steen aan, en werd weer een jonge jongen. Hij werd zo jong dat hij er niet aan dacht weer dromenkoning te worden. Hij had wel andere dingen te doen. Hij werd weer een bezige bij. Druk ging hij bezig in zijn schuurtje met nieuwe uitvindingen. Klaas Vaak wilde uitvinder worden. En zo verjongde het hele land. Elwin was erg trots op koning Fantasie. Toch wilde hij wel weten waarom niet iedereen jonger werd. Koning Fantasie zei dat dat kwam doordat er nog deels een vloek lag op de steen van Fantasie. Een boze tovenaar had die vloek op de steen gelegd, en veranderde zichzelf toen in een vis om in de zee te wonen.

'Waarom deed die tovenaar dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat hij die steen wil hebben, maar die steen niet kan krijgen,' zei koning Fantasie.

'Waarom wil hij die steen hebben dan ?' vroeg Elwin.

'Om er boze dingen mee te doen,' zei koning Fantasie. 'Hij heeft nu een sprekende vissenstaart waarmee hij dreigementen en vervloekingen uitspreekt. En juist omdat hij een tovenaar is hebben deze vervloekingen zoveel macht. Hij houdt niet van kinderen. Hij vindt kinderen maar vervelend. Daarom heeft hij de steen vervloekt.

'Hoe kan die vloek dan van de steen af ?' vroeg Elwin.

'Tja, Elwin, dat heeft te maken met een andere steen waardoor de vloek werkt. Hij bewaakt die steen diep in de zee. Het is een zeesteen. Als vis kan hij die steen veel beter bewaken,' zei koning Fantasie.

'Is daar nog iets aan te doen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei koning Fantasie. 'De tovenaar is te machtig. Ik heb me er bij neer gelegd. Ik ga er ook niemand van mijn rijk aan wagen, zelfs de rode vogel niet. De tovenaar zou hem kunnen vernietigen.'

'Maar koning Fantasie, er moet toch wel iets zijn wat we kunnen doen ?' sprak Elwin. 'We laten dat toch niet op ons zitten ? De steen van Fantasie zou toch een uitweg kunnen verzinnen ?'

'Ja, de steen zal inderdaad wel wat verzinnen vroeg of laat,' zei koning Fantasie. 'Daar is het immers de steen van Fantasie voor, maar ikzelf ben er

moe van. Ik vertrouw op de steen van Fantasie dat alles later goedkomt.'

'Dat is een goed standpunt,' zei Elwin. 'Weet u nog iemand anders die ons daarmee zou kunnen helpen ?'

'Geen idee,' zei de koning. 'Wacht, …. koning Spelletje …. Dat is mijn broer …. Maar die is ook vervloekt door de boze tovenaar. Hij is onder de vloek van de eeuwige slaap.'

'Daar schieten we dan niet veel mee op,' zei Elwin.

Dikkiwoud bracht Elwin naar Heer Groenewoud. Misschien zou hij weten hoe de vloek op de steen van Fantasie verbroken zou kunnen worden, of misschien wist Heer Groenewoud wel een andere manier om iedereen weer jong te maken. Toen Elwin daar aankwam was Heer Groenewoud net in een grote ketel met pruttelend boomsap aan het roeren. 'Ha Elwin,' zei Heer Groenewoud. 'Ben je daar weer, jongen ? Welkom, welkom.' Toen vertelde Elwin het hele verhaal.

'Verjonging ?' zei Heer Groenewoud. 'Ach, wel ja, natuurlijk. Mijn geliefde Fee Groenewoud zal jou daar vast wel mee kunnen helpen. Zij woont hier dichtbij in een grot, wat naar een bos leidt, diep, diep onder de grond. Zij kent de geheimen van de verjonging als geen ander.'

Via de achtertuin van Heer Groenewoud was er wel een weggetje naar de grot van Fee Groenewoud. Fee Groenewoud was erg verrast toen ze Elwin en Heer Groenewoud zag. Toen ze het verhaal hoorde zei ze : 'Ach ja, natuurlijk. Dat is voor mij een koud kunstje. Het bos achter mijn grot leidt diep, zeer diep, tot de geheimen van het bestaan en de verjonging, ja, zelfs de eeuwige verjonging. Daar boven lopen ze allemaal met mankementen, en worden ze oud. De steen van Fantasie is niet opgewassen tegen de tand des tijds. De steen zal sterven. Ja, alles zal sterven in de bovenwereld. Je moet diep komen, diep. Hier zijn de geheimen van de verjonging te vinden, in het diepste punt onder de grond.

'Ehm, en wat is dan onder dat diepste punt ?' vroeg Elwin.

'Eh, niets,' zei Fee Groenewoud. 'Maar gelukkig is het diepste punt een heel groot bos, met een heleboel geheimen. Ik zal je leiden tot de bosvijver van geheimen, tot het lelieblad van … Ach ja, kom zelf maar kijken, dan zul je het wel zien. Kom mee.'

Elwin en Heer Groenewoud liepen achter de Fee aan door de grot naar het bos. De grot was erg lang, en het duurde een hele tijd voordat ze in een prachtig bos aankomen. Het bos was zo prachtig dat Elwin nog nooit zoiets had gezien. De Fee leidde hen heel diep in het bos waar ze bij een vijver aankwamen. Op een groot lelieblad zat een kikker. 'Kwaak,' zei de kikker. 'Wil je wel weten wat anderen zijn vergeten ? Je hebt het tot hier gebracht, is dat niet geweldig ? De Fee sprak tot jou de waarheid. Die waarheid is zoet en duister. Inderdaad zal de bovenwereld vergaan. De steen zal sterven, en gij zult tot het zachte komen …. Tenminste, als gij tot het zachte wil

komen, want dat hangt natuurlijk van uw eigen keuze af. Wij dwingen tot niets.'

Elwin keek met grote ogen naar de kikker.

'Het is altijd wat in het land hierboven,' zei Elwin. 'En ja, de steen van Fantasie is vervloekt, dus velen blijven zo oud als ze zijn, of worden gewoon ouder. Daarom ben ik hier gekomen voor raad.'

'De vloek kan niet verbroken worden,' zei de kikker. 'Er is geen hoop voor de bovenwereld. Alles zal daar nog wel erger worden. De bovenwereld zal vergaan, en de steen zal sterven. Maar zalig is hij die de diepere wereld vindt.'

'Is er dan echt geen manier ?' vroeg Elwin. 'Wij hebben uw hulp nodig.'

'Elwin,' zei Fee Groenewoud. 'Het is gewoon beter dat jullie allemaal hier komen.'

'Komt niks van in,' zei de kikker. 'Ik wil dat gespuis hier niet hebben. Ze maken alleen maar veel lawaai.'

'Goed, koning,' zei Fee Groenewoud.

'Maar dan zullen wij allemaal vergaan,' sprak Elwin.

'Daar hebben jullie het zelf naar gemaakt,' zei de kikker. 'Eens vertrokken jullie voorvaderen van deze plaats, en het werd alleen maar erger.'

'Ja, maar daar kunnen wij toch verder niets aan doen dat onze voorouders die keuze hadden gemaakt ?' zei Elwin.

'Er is maar één weg terug,' zei de kikker. 'En dat is de weg van de Imaginatieve spelen.'

'Die hebben wij !' juichte Elwin.

'Ach welnee,' zei de kikker, 'welnee. Luister : Jullie missen een heleboel spelletjes.'

'Kunt u ons dan alstublieft die missende spelletjes geven ?' vroeg Elwin.

'Werk ervoor,' sprak de kikker, en dook toen weg in de vijver.

'Wat bedoelt hij daarmee ?' vroeg Elwin.

'Hij zal zo wel terugkomen,' sprak Fee Groenewoud.

En ja hoor, daar kwam de kikker weer terug, met een boek. Het boek was een beetje nat, maar het bleek van plastic te zijn gemaakt. 'Lees dit,' zei de kikker.

Elwin sloeg het boek open, en las hardop :

'Het Spel van de Zeven Grote Werken'. Welkom bij dit spel. Sluit nu uw ogen.'

'Ja, maar als ik mijn ogen sluit, kan ik toch niet meer verder lezen ?' zei Elwin.

Toen pakte Fee Groenewoud het boek, en begon hardop verder te lezen :

'Je staat op een plank. Achter je staan piraten die je met een zwaard willen steken. Je handen zijn op je rug gebonden. Je bent op een schip, en ze

willen je van de loopplank af laten lopen. Dan ineens wordt er geroepen : 'Sigaar !' En daarna is er een kanonsschot. Vanuit de zee komen vissen opzetten, die op het schip duiken en de piraten verslinden. Een mannetje stapt van één van de vissen af met een lasso. Net op tijd vangt hij je, en trekt je terug op de plank, en dan het schip in. Dit is het eerste grote werk.'

'Ja, maar ik heb niets moeten doen,' zei Elwin. 'Alles werd voor mij gedaan.'

'Het tweede grote werk,' las Fee Groenewoud verder.

'Je loopt met een enorm grote steen op je rug. Je vraagt je af hoe je die steen kunt dragen. De steen is vederlicht.'

'Zeg, stop even met lezen,' zei de kikker. 'Mijnheer de Elwin, of mijnheer het Elwin, is aan het klagen. Ik wil hier geen klagers hebben over de zeven grote werken. Laat hij dat goed begrijpen, anders gaat het hele verhaal niet door. We kunnen hier geen klagers gebruiken. Kom zeg. Dat boek is niet voor niets geschreven. Wie denk je wel niet dat je voor je hebt ?'

'Okay, meneer,' zei Elwin. 'Ik zal het niet meer doen.'

'Ja, dat zeggen ze allemaal dat ze het nooit meer zullen doen. Je moet een beetje op je woorden passen, jij,' zei de kikker. 'Anders hoepel je maar op. Nee wacht, ik zal je laten ophoepelen, want jij hebt tegen het Spel van de zeven grote werken gesproken. Kritiek is hier niet gewenst.'

'De steen is verderlicht,' las Fee Groenewoud verder. 'Zij draait om het licht. Daarom is zij zo licht, maar je bent op zoek naar het duister, want het licht doet pijn aan je ogen, en je bent moe. Niet door de steen, maar door het licht. De steen moet diep onder de grond, maar de steen wil niet. Dit is het tweede grote werk.'

'Ik zeg niets,' zei Elwin.

'Dat is je geraden ook, jongetje,' zei de kikker.

'Goedzo,' zei Elwin.

'Het derde grote werk,' las Fee Groenewoud verder. 'Het derde grote werk is niks.'

De kikker knikte glimlachend.

'Het vierde grote werk is ook niets,' las Fee Groenewoud.

De kikker begon te lachen.

En de laatste drie grote werken zijn ook niets,' las Fee Groenewoud toen.

De kikker begon toen te schaterlachen. Hij kwam niet meer bij van het lachen, en begon te proesten, en bijna te gillen van het lachen. Later huilde hij zelfs van het lachen. Nog nooit had Elwin iemand zo zien lachen.

'Welkom in het bos van het diepste punt der aarde, aan de rand van het grote niets,' schaterlachte de kikker, en dook toen in de vijver en verdween.

'Dat hebben we weer gehad,' zei Heer

Groenewoud. Fee Groenewoud knikte. Elwin durfde nog steeds niets te zeggen.

Hoofdstuk 4. Elwin en het Leuke Avontuur

Na een tijdje fluisterde Elwin heel voorzichtig : 'Waar is nu het geheim van de verjonging ?'

'Kom maar mee, Elwin,' zei Fee Groenewoud. Ze gingen nog dieper in het bos. Elwin zuchtte diep van opluchting toen ze ver van de vijver vandaan waren. Ze liepen ergens naar een paarse bloem. Die bloem was bijna zo groot als henzelf. 'Dit is het geheim,' zei Fee Groenewoud. 'Spreek in de bloem, en je zult je echo horen, maar het zal net iets anders zijn dan wat je gezegd had.'

'Goedemiddag,' zei Elwin tegen de bloem.

Toen hoorde hij zijn eigen stem van de bloem komen, en die zei : 'Goedenavond.'

'Mag ik u iets vragen ?' zei Elwin.

Toen kwam de echo terug, maar die zei : 'Mag ik u iets vertellen ?'

'Ja, natuurlijk,' zei Elwin.

'Helemaal niet,' echode het terug.

'Okay, ik zal niets meer vragen,' zei Elwin.

'Okay, ik zal niets meer vertellen,' echode het terug.

'Ja, maar ik zei dat u juist wel wat mocht vertellen. Ik zei : Ja natuurlijk,' zei Elwin.

En toen echode het : 'Nee, want ik zei dat u juist niet meer iets moest vragen. Ik zei : Helemaal niet.'

Elwin durfde ineens niets meer te zeggen, want hij was bang dat ook de bloem kwaad zou worden zoals de kikker.

Toen was het een hele lange tijd stil. 'Veel ruimte is er hier niet, hè,' zei de bloem toen ineens met een andere stem.

'Ik vind het hier anders aardig groot,' zei Elwin.

Toen echode het : 'Ik vind het hier anders aardig klein.'

Elwin begon te lachen. Alles wat hij zei werd gewoon door de bloem omgedraaid. 'Het geheim van de verjonging is over u,' sprak de bloem. Er begon een sap uit de bloem te spuiten wat over Elwin kwam. Het was heel kleverig. Na een tijdje kon Elwin zich niet meer bewegen. Hij voelde zich heel jong worden. Hij werd even helemaal warm van binnen, en de warmte begon snel door hem heen te stromen, heen en weer, heen en weer, als bruisende golven. Elwin slaakte een kreet van blijdschap. Dit was nog wel beter dan de steen van Fantasie. Toen spoot de bloem een boek van plastic uit.

'Hier Elwin, neem dit boek mee naar de bovenwereld, en leer hen de spelletjes uit dit boek. Dat is de enige weg terug tot de diepere wereld. Op het boek stond geschreven 'De imaginatieve spelen.'

Dikkiwoud kwam Elwin weer ophalen. Elwin had natuurlijk eerst heel veel te lezen, en al snel gaf hij die kennis ook aan anderen toen hij weer terugkwam in het land boven de grond. Het boek gaf veel informatie over hoe dingen moesten veranderen. En die veranderingen kwamen dan ook snel in het land.

Zodra iemand zich ging bezig houden met het boek, dan kwamen de sappen van de bloem in het hoofd van diegene, en dan werd diegene steeds jonger. Ook koning Fantasie was dol op het boek, en werd jonger. Hij werd weer een kleine jongen. De steen van Fantasie wilde niets van het boek weten. Hij wilde de zee in, om bij de boze tovenaar te zijn. De steen van Fantasie was erg jaloers op het boek, omdat het boek veel meer kon dan wat de steen van Fantasie kon. De steen begon los te komen, en begon naar de zee te rollen. De boze tovenaar was maar wat blij met de steen. Nu had hij twee toverstenen : de zeesteen en de steen van Fantasie.

Koning Fantasie, die nu een kleine jongen was geworden, las iedere dag in het boek van de bloem, het boek van de imaginatieve spelen. Maar de boze tovenaar had inmiddels erg veel macht gekregen door de stenen tezamen te voegen. Hij had hen tot één hele grote steen gemaakt, en er kwam bliksem vanaf. Sindsdien werd het land geplaagd door zware aanvallen van bliksem. Elwin wist dat met het boek van de imaginatieve spelen ze toegang zouden hebben tot het bos in het diepste punt onder de grond, aan de rand van het grote niets. Ze konden niet meer boven de grond blijven. Omdat niemand wist waar Dikkiwoud was, begonnen ze de grote reis onder de grond.

Heer Groenewoud was blij hen te zien, en ook Fee Groenewoud en de kikker. Ze waren allemaal van harte welkom in het bos zo diep onder de grond. Hier waren ze tenminste veilig tegen die boze tovenaar. Heer Groenewoud pakte zijn viool en begon te spelen, als een welkomslied en een openingslied van hun nieuwe leven in het diepste punt onder de grond aan de rand van het grote niets.

Op een dag werd er geklopt op de boomschors-deur van Heer Groenewoud. Het waren Dikkiwoud en de steen van Fantasie. Dikkiwoud was door de tovenaar opgesloten, en de steen van Fantasie zag toen wel in hoe slecht die boze tovenaar wel niet was. Hij heeft toen Dikkiwoud bevrijd, en wilde toen ook naar het diepste punt onder de grond aan de rand van het grote niets. Iedereen was erg blij.

Elwin wilde wel eens weten wat het grote niets nu eigenlijk was. Zo ging hij een keer midden in de nacht op onderzoek uit. Hij moest daarvoor heel diep in het bos doorlopen totdat hij bij de rand zou aankomen. Toen hij daar aankwam was er één en al mist, en ergens stopte gewoon alles, alsof hij aan de rand van een rivier was gekomen,

maar er was geen water. Het mos hield gewoon ergens op, en aan de rand stonden een heleboel bomen. Elwin probeerde of hij de overkant kon zien. Er was zoveel mist. Elwin begon zachtjes te roepen. Na een tijdje kwam er een bootje in de verte opzetten. In het bootje zat een oude kabouter met een lange grijswitte baard. 'Riep je mij ?' vroeg de oude kabouter.

'Ach, ik zou toch zo graag willen weten wat nu dat grote niets is,' zei Elwin. 'Ik heb u inderdaad geroepen. Zou u mij kunnen vertellen wat daar is.'

'Er is daar inderdaad niets,' zei de oude kabouter. 'Maar achter het niets, daar wonen wij. Wij kunnen met een bootje over het niets om hier te komen, maar eigenlijk doen wij dat nooit. Ik dacht : Laat ik eens gaan kijken, want iemand staat daar te roepen.'

'Waar woont u dan ?' vroeg Elwin aan de oude kabouter.

'Oh, achter het grote niets gaat het bos gewoon verder,' zei de kabouter.

'Zou ik met u mee mogen ?' vroeg Elwin.

'Maar natuurlijk,' zei de oude kabouter. 'Stap maar in.'

Elwin ging in het bootje zitten, en het bootje vertrok weer naar de andere kant. Dat was wel even een stuk peddelen. Na een tijdje kwamen ze aan bij een bosstrandje, waar direct al hoge bomen achter stonden. Het bosstrandje was heel smal. Er waren wat kleine kinderen die in het grote niets aan het rondzwemmen waren.

'Kun je daar ook in zwemmen ?' vroeg Elwin.

'Alleen bij het strandje, ja,' zei de kabouter. De zwemplek was keurig afgebakend, zodat de kinderen er niet overheen konden. Het was een goed zichtbaar touw wat over het water gespannen was. De oude kabouter voer er met het bootje overheen, en even later stonden ze op het strandje. Elwin keek zijn ogen uit. Ook hier was het bos prachtig. 'Dit is het land van koning Meikelon,' zei de oude kabouter.

'Zijn er nog verschillen tussen dit land, en het land waar ik vandaan kom, achter het grote niks ?' vroeg Elwin.

'Oh ja,' zei de kabouter, 'jazeker. Dit land heeft veel betere wapens … Eh, boombliksem.'

'Eh, boombliksem ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de kabouter. 'Kijk, de bomen geven dat hier af voor onze wapens, om ons te beschermen tegen het kwaad, het zwarte kwaad.'

'Wat is het zwarte kwaad ?' vroeg Elwin.

'Dat is eh … dat is het kwaad wat in de nacht komt vanaf de andere kant van het grote niets,' zei de kabouter.

'Daar waar wij leven ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de kabouter. 'Het zijn zwarte roofdieren, katachtige roofdieren, met hele langwerpige

lichamen, die alles duister houden. Ze willen iedereen dom houden om het zomaar eens te zeggen, en zij die aan de andere kant wonen kunnen hen niet eens zien, want ze leven onder een bepaalde verblinding. Zij zijn onder de macht van deze gluiperds, en die gluiperds houden zichzelf onzichtbaar voor hen. Maar wij, kabouters van het rijk van koning Meikelon, wij zien ze. Wij zien ze door de boombliksem. In de nacht voeren wij oorlog tegen hen.

'Maar het is nu nacht,' zei Elwin.

'Het is hier bijna altijd nacht. Soms is het avond, maar het is hier nooit dag,' zei de kabouter. 'Het is nu net even rustig, maar de oorlog kan zo weer beginnen.'

Opeens begon het te bliksemen. De kabouter rende snel op een dikke boom af, en zei tegen Elwin hem te volgen. In de boom was een huisje. Er stonden daar twee houten stoeltjes met twee hartjes in de rugleuning. Je kon zo door die hartjes heenkijken. De kabouter schonk wat stomend boomsap in voor Elwin.

'Eén dag zal het grote niets ons allemaal opslokken,' zei de kabouter. 'Wij weten niet wat het is, wij kunnen het niet zien, omdat het onzichtbaar voor ons wordt gehouden. Maar het is wel degelijk wat. Sommigen denken dat het een groot monster is.'

'Waarom denkt u dat het grote niets alles zal opslokken ?' vroeg Elwin.

'Dat staat in de oude boeken van onze voorouders,' zei de kabouter.

'Leven die nog, of zijn die al dood ?' vroeg Elwin.

'Zij leven door in de bomen,' zei de kabouter, '… boombliksem.'

'Hoe kom ik erachter wat het grote niets is ?' vroeg Elwin.

'Door erin te springen,' zei de kabouter. 'Maar niemand van degenen die erin zijn gesprongen zijn ooit teruggekeerd.'

Toen moest de kabouter opeens weg, en liet Elwin alleen achter. Na een tijdje liep Elwin naar buiten, en ging weer tot de rand van het grote niets, maar dan ver weg van het strandje en de zwemmende kinderen. Hij keek de diepte in, en begon zachtjes te roepen. Na een tijdje leek het alsof hij was zag bewegen in het grote niets. Een grote zwarte gestalte kwam naar boven. De gestalte leek op een draak. Het had een lange nek en vleugels. Grote rode ogen staarden Elwin aan. De grote , lange nek was helemaal uit de mist opgestoken. 'Wat moet je ?' zei het monster.

'Eh, ik zou graag willen weten wat er in het grote niets is,' zei Elwin.

'Ga ik je niet vertellen,' zei het monster met de lange nek.

'Spring er zelf maar in, dan zul je het wel zien.'

'Mag ik op uw schouders zitten dan ?' vroeg Elwin.

'Dat heeft nog nooit iemand gevraagd,'

zei het monster verbaasd.

'Iedereen is bang voor me, dus waarom zou jij dat niet zijn ?'

'Ik houd van dieren,' zei Elwin.

'Ja, maar ik ben een monster,' zei het monster. 'Ik ben een afschuwelijk beest.'

'Ik vind je helemaal niet afschuwelijk,' zei Elwin. 'Ik ben juist blij dat er iets vanuit het grote niets kwam.'

'Echt waar ?' zei het monster. 'Klim maar op mijn rug dan.' Toen schoof het monster zijn lange nek langzaam naar Elwin toe, zodat Elwin erop kon klimmen. Toen vertrok het beest de diepte in.

Het was een lange reis door het niets. Het leek wel alsof het nooit zou ophouden. Maar plotseling stond het beest op de grond. En Elwin kon eraf klimmen. Op een heuvel stond een groot schip. 'De ark van Noach,' zei het monster.

In de ark woonden allemaal kinderen. De kinderen waren erg blij om Elwin te zien, en verwelkomden hem in de ark. Ze vertelden hem dat ze eens op zee waren, en dat een grote draaikolk hen meenam in de diepte, totdat ze tot deze plek kwamen. Het schip heette 'De Ark Van Noach,' waarvan hun ouders hen hadden verteld dat het vroeger een schip van dieren was.

'Is de kapitein er nog ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zeiden de kinderen. 'De kapitein noemde zichzelf Noach, maar hij was nergens meer te bekennen toen het schip naar deze plaats was getrokken.'

'Vreemd,' zei Elwin. 'In de wereld net hierboven wordt dit het grote niets genoemd.'

De kinderen moesten er een beetje om lachen. Het was hier een prachtige wereld met veel bomen en vruchten. Eigenlijk misten ze hun ouders niet. Ze hadden het hier veel beter, en ze zouden Arend, het monster, of ook wel ome Arend genoemd, nooit meer willen missen. Hij had hen zo goed opgevangen toen dit alles met hen gebeurd was. Ze hielden allemaal erg veel van het monster.

Er woonde nog wel een ander iemand in het bos hier : juffrouw Kassandra, dat was een fee. Daar gingen de kinderen vaak bij op bezoek. Juffrouw Kassandra deed altijd veel spelletjes met hen.

'Juffrouw Kassandra ? De fee juffrouw Kassandra ?' vroeg Elwin. 'Maar die ken ik !' riep hij. Die was ook ineens spoorloos verdwenen, maar die woonde bij ons in het bos. Direct wilde Elwin naar de fee toe en viel haar in de armen. Hij wilde precies weten wat er met deze lieve fee was gebeurd. Maar toen hij haar eens goed in haar gezicht keek was dat helemaal niet de fee die hij kende. Het bleek een andere fee te zijn die toevallig zo heette. Maar ook dit was een erg aardige fee, en direct heel gastvrij naar Elwin. Ze hield hem heel stevig vast, en gaf hem een dikke zoen. 'Welkom,' zei ze met een warme stem. 'Wij zijn allemaal heel erg blij met jou, want eigenlijk krijgen wij nooit bezoek.

De kinderen knikten.

Juffrouw Kassandra woonde ook in een huisje in een boom. In een apart kamertje stonden wat boekenkasten. De boeken waren veelal geschiedenisboeken, en Elwin zag er zelfs boeken van waar hij vandaan kwam tussen. Zelfs hij werd daar veelal in vermeld. Elwin keek in grote verwondering naar de boeken. Zou de fee hem dan wèl al gekend hebben ?

Elwin sloeg één van de boeken open, en las : 'Elwin en het Geheim van de Rode Piramide.'

'Oh, dat moet over de terugkomst van de vermiste oerdrokelaars zijn,' dacht Elwin in zichzelf. Hij begon direct te lezen, terwijl de fee met de kinderen in een andere kamer spelletjes aan het doen was …

Hoofdstuk 5. Een beetje topografie

'Keizer Konohert van het rijk Adaka waar de Drokelaar ook toe behoorde was erg blij dat veel van de oorspronkelijke bewoners van de Drokelaar en Adaka, dat vroeger nog een groot deel van de Drokelaar was, terug waren. Ze waren lange tijd vermist geweest, en niemand wist eigenlijk wat er met hen gebeurd was. Duizenden en duizenden oerdrokelaars met roze mannetjes op hun rugjes, die wel wat op rugzakjes leken, trokken naar het kasteel van de keizer van Adaka. De keizer kende een groot aantal van hen erg goed, omdat hij vroeger, heel lang geleden, de koning was van de Drokelaar.

De oerdrokelaars werden verdeeld over de stadjes en dorpjes van de verschillende landen in het rijk Adaka, en ook in de Drokelaar kwam er een groot aantal van hen wonen. Meestal trokken ze in de oudste dorpjes en stadjes van de Drokelaar, zoals Romsterdam, Harsterdam, Zworwijk, Nunsterdam, Amsterspeet en Atterdam. Dit waren de oerplaatsen van de Drokelaar, waar de Drokelaar erg trots op was. Elwin woonde zelf ook in zo'n oud oerplaatsje. Het was geen stadje en ook geen dorpje, maar een storpje. Dat was een soort tussenvorm, maar vaak waren de storpjes veel groter dan de stadjes en de dorpjes, maar voor het gemak werd het nog vaak gewoon stadje of dorpje genoemd. Storpje was vaak ook gewoon een naam voor de oerplaatsjes. Door sommige drokelaars werden ze ook wel dadjes genoemd, of doradjes. Het storpje waar Elwin in woonde heette Hardunspeet, en de koning woonde in het hoofdstorpje van de Drokelaar, genaamd Nunderwijk. De keizer die in het land Adaka woonde, en die ook regeerde over het rijk Adaka waar de Drokelaar toe behoorde, woonde in een storpje genaamd Dronampen, en dat was direkt niet alleen het hoofdstorpje van het land Adaka, maar ook van het hele rijk Adaka. Daar had de keizer zijn keizerlijk kasteel, en vandaaruit werd heel het keizerrijk bestuurd.

Nu lag er aan de oostkant van het land Adaka een hele grote zee, en daar lagen ook wat storpjes bij. Die storpjes heetten bijvoorbeeld Nunshaag, Den Derwijk, Delfhaag, Haarhaag, Den Arlem, Leihaag, Den Sterdam, Den

Otterdam, Amsterhaag, Zwohaag, Vlaarhaag, Lelyhaag, Ermhaag, Lunhaag, Lunterhaag, Doorhaag, en nog veel en veel meer. Ja, het was een erg lange kust. En deze plaatsen moesten de drokelaarkinderen en ook de kinderen uit de andere landen van Adaka allemaal uit hun hoofd leren. Op school heette dat met een moeilijk woord 'topografie'. Aan de oostkant van de Drokelaar lag het land Trideria, en daarachter lag het land Adaka. De kinderen van het rijk Adaka moesten veel leren over het land Adaka, omdat dat het land van de keizer was, waar hij woonde. Nou, dat was even een stukje topografie van het rijk Adaka. En zo heb je een beetje een idee waar de oerdrokelaars die uit hun betovering bevrijd waren gingen wonen. Sommige van die oerdrokelaars waren burgemeester, of van de politie, en die wilden natuurlijk graag hun oude baantje terug. Ze waren hartelijk welkom in de oerplaatsjes, de storpjes. Sommigen van die oerdrokelaars waren ministers, en gingen dichtbij de koningen of de keizer wonen. In het plaatsje Den Hampen in het land Adaka woonden alleen maar ministers. Het plaatsje lag dichtbij Dronampen, waar de keizer woonde, en waar het keizerlijk kasteel stond. Veel van die oerdrokelaars die minister waren geweest gingen daar wonen om weer minister te worden. Ja, de keizer had een heleboel ministers, wel duizenden. En ze waren allemaal verdeeld in kamers, als ze gingen vergaderen. Zo was er een eerste kamer, een tweede kamer, een derde kamer, en een vierde kamer. Er was ook een vijfde kamer, en daar mochten ook ministers uit het buitenland komen. De keizer vond die kamer erg belangrijk, want soms hadden die ministers uit het buitenland erg goede dingen te zeggen. Soms zaten daar ook wel eens drokelaarministers uit de Drokelaar bij. In de zesde kamer mochten alleen de koningen komen, en de keizer. Nu was daar ook nog een zevende kamer, maar die werd niet zoveel gebruikt. Hier mochten alleen maar keizers komen. De keizer van Adaka had vele contacten met keizers van andere keizerrijken, bijvoorbeeld met keizer Marazanta van het rijk Izu. Die zevende kamer was niet in het kasteel van de keizer, en ook niet ergens anders in Dronampen of in Den Hampen, maar in een kustplaatsje tussen een heleboel winkels in. Om de zevende kamer stonden een heleboel winkels gebouwd, en vanuit de zevende kamer kon je al die achterkanten zien. De bezoekers van die winkels kwamen daar niet, maar soms kon je wel eens de eigenaars of medewerkers van die winkels zien in de achtertuinen, magazijnen of schuren van die winkels. Zo lag de zevende kamer goed verborgen. Dat kustplaatsje heette Den Elystad. Daar kregen ze dus al het hoge bezoek.

Elwin was wel eens in Den Elystad geweest in het land Adaka. Elwin vond het daar prachtig, omdat het zo dichtbij zee was, en het had zo'n prachtige kust met een heleboel trappen. En in die winkels kon je prachtige dingen kopen. Dan kwam Elwin altijd met prachtige dingen thuis die je nergens anders kon kopen.

Er waren daar zulke prachtige trappen in Den Elystad, en die kwamen dan bijvoorbeeld uit in de bossen, of in andere plaatsjes. Het waren een soort

bruggen. Soms kwamen die bruggen helemaal uit in een ander land van Adaka. Dat was wel een eind trappenlopen dan, maar gelukkig waren er ook wagentjes waar je in kon zitten. Zo kon je vanuit Den Elystad snel in Adaakse landen komen zoals Nedergypte, Nedermerica, Amerilem, Schevica, Egyptica, Chinica, Indica, Chigypte, Den Merica, Amerihaag, Egylem, Schevenypte, Ameriningen, Rotterrica, Egytterdam, Egsterdam, Amstrica, en nog veel meer landen.

Op een dag besloot Elwin eens naar het land Leimerika te gaan, over de prachtige brug van Den Elystad. Elwin moest daarvoor heel lang in een wagentje zitten, maar dat had hij er best wel voor over. De brug ging helemaal over zee, en Elwin durfde haast niet naar beneden te kijken. Als het wagentje maar goed vast zat, en als het maar niet zou gaan waaien of zelfs stormen. Toen Elwin met het wagentje boven zee was gekomen ging het allemaal best snel. Het wagentje begon vooruit te schieten, en al snel was Elwin zijn angst kwijt. Het wagentje en de brug waren door beroemde professoren gebouwd, dus die zouden heus wel weten hoe het allemaal moest. Na uren in het wagentje gezeten te hebben zag Elwin eindelijk land in de verte. Dat moest Leimerika zijn. Het wagentje stopte bij het eerste de beste stadje. Hier waren ook veel trappen aan de kust, en ook in het stadje zelf waren veel roltrappen en gewone trappen. Sommigen kronkelden. Wat waren hier veel winkels, zeg. Elwin keek zijn ogen uit. Opeens stond er een man voor hem, met een groot geweer in zijn armen. Elwin schrok. 'Je hoeft niet te schrikken, hoor,' zei de man, 'het is maar een water-geweer.' De man wees op een vijver waar allemaal ballen dreven, en begon op de ballen te schieten. Na een tijdje waren alle ballen door gaten in de muur gedreven. 'Wil jij het ook eens proberen ?' vroeg de man. Nou, daar had Elwin geen tijd voor, en liep door. Maar hoe dieper hij in de stad kwam des te meer watergeweren hij zag. Ze stonden vaak in standaarden langs vijvertjes en daarachter stonden Leimerikanen met hun kinderen, om de ballen door gaten in de muur weg te stralen. Uit de watergeweren kwamen verschillende kleuren water. Zou het een spel wezen ? Elwin liep door, en stapte een winkel binnen. Hier kon je watergeweren kopen. Elwin vroeg of ze ook nog andere dingen verkoopten, maar de verkoper schudde zijn hoofd. Snel ging Elwin weer uit de winkel. Hier had hij niks aan. Na een tijdje kwam Elwin bij een enorme vijver aan, waar veel Leimerikanen omheen stonden. In de vijver stonden vele fonteintjes die prachtige kleuren water spoten, zo hoog, dat Elwin heel goed moest kijken. Nou, dat was prachtig, maar Elwin vroeg zich af of er nog enkele leuke dingen te doen waren in Leimerika. Maar goed, dit was nog maar het eerste stadje. Verderop was het wat rustiger, en Elwin had het idee dat hij nu in de woonwijken begon te komen. De huizen stonden wat verder van elkaar, en er waren af en toe wat kleine weilandjes. Elwin keek zijn ogen uit. Wat een prachtige buurten waren dit.

In sommige tuintjes stonden wat Leimerikanen die met watergeweren hun ramen aan het schoonspuiten waren. Weer kwamen er allerlei kleuren uit. Blijkbaar waren die watergeweren

voor heel veel dingen te gebruiken. Ook stonden er wat auto's waar Leimerikanen met zo'n watergeweer gekleurd water inspoten. Zouden de auto's hier door water rijden ? Maar Elwin was nog steeds niet waar hij wezen moest. In de verte stond een politie-bureau. Voor het politie-bureau stonden wat paaltjes met kruisjes boven elkaar. Je kon er gewoon binnenlopen. Er stonden een heleboel aquariums met allerlei gekleurde vissen erin en gekleurde waterplanten. De agenten van Leimerika waren druk aan het schrijven. Er kwam gekleurde inkt uit hun pennen. 'Ja,' zei één van de agenten, 'het gaat goed vandaag. We hebben al veel geschreven.' Elwin kwam wat dichterbij. 'Wat schrijven jullie dan ?' vroeg Elwin. 'Gewoon, boeken,' zei één van de agenten. 'Boeken ?' vroeg Elwin, 'hebben jullie niets anders te doen ?' Maar de agenten legden aan Elwin uit dat ze die boeken schreven voor de Leimerikanen, zodat ze wisten hoe ze zich moesten gedragen. Het waren leuke verhaaltjes die ze schreven, want ze vonden dat als Leimerikanen veel lazen, dan zouden er minder vervelende dingen gebeuren. Nou ja, misschien hadden ze wel gelijk.

'Kom maar eens met mij mee,' zei één van de agenten. Elwin liep achter de man aan, over een wijde trap naar beneden. Ze moesten door een deur met tralies, en kwamen in een enorm magazijn met boeken terecht. In dit magazijn stonden ook heel veel aquariums. Die aquariums waren langwerpig, zodat de vissen rondjes konden zwemmen, of heen en weer, maar ze konden ook door de aquariums helemaal uit het politie-bureau zwemmen om in aquariums of vijvers van de stad terecht te komen. Dat vond Elwin wel een goed idee. Wat stonden hier veel boeken, zeg, en die boeken waren meestal door politie-agenten geschreven. Hier moesten de Leimerikanen uit lezen en leren. Ja, ook de kinderen op school moesten uit deze boeken leren. En dat was maar wat leuk, want het waren reuze-leuke verhalen. De kinderen gingen hier met plezier naar school. De agent trok één van de boeken open, en Elwin zag dat er plaatjes in stonden die bewogen. Het was net alsof ze naar filmpjes aan het kijken waren. Nou, dat moest wel erg leuk zijn voor de kinderen. De agent vertelde dat wanneer er vervelende dingen waren gebeurd, dan maakten de agenten daar verhalen van, en die verhalen die werden dan in ballen gestopt. Die ballen werden dan naar de vijvers gebracht, en dan moesten de Leimerikanen die ballen door de gaten in de muur stralen met de watergeweren, zodat de ballen van vijver naar vijver gingen, en tenslotte in de zee terechtkwamen. Vaak kwamen die ballen dan op de eilanden terecht, zodat ze daar ook wat te lezen hadden. De agenten zorgden dan dat de verhalen altijd goed afliepen, zodat de eilandbewoners er niet te verdrietig zouden worden. De agent liet Elwin in een zaaltje achter de boekenzaal een grote doorzichtige ton of bol zien waar de ballen werden ingegooid. Eens in de zoveel tijd liep dan de bol vol met water, om de ballen door watertunneltjes mee te nemen naar de eerste vijver. Elwin vond het een goed idee, want zo konden ze alles weer vergeten, en konden anderen er nog veel van leren. De agent was erg blij dat Elwin het prachtig vond.

De agent vertelde dat er ook andere dingen in de ballen werden gedaan, zoals spullen die de Leimerikanen niet meer wilden hebben. Zo hadden eilandbewoners er misschien nog wel wat aan. De agenten zorgden er wel goed voor dat er geen gevaarlijke dingen in werden gestopt, en ook geen vuilnis. Na een tijdje nam de agent Elwin mee naar de auto. Ze zouden even naar Almerspeet gaan. Almerspeet was een plaatsje vlak achter het kustplaatsje. Er zaten nog wel wat weilandjes tussen en wat riviertjes en een meertje. Achter Almerspeet lag Almpen, waar vaak markten waren. De agent moest daar even wat dingetjes doen, zodat Elwin even kon rondkijken. Elwin begon zich steeds meer te vermaken in Leimerika, omdat de agent hem alles uitlegde, en Elwin het zo veel beter kon begrijpen.

Toen Elwin weer thuis was gekomen had hij veel te vertellen. Ook belde hij even de koning en de keizer op om te vertellen hoe hij het in Leimerika had gehad. Sandra bracht een brief die Elwin van iemand had gehad. Het was van de koning van Sekhelystad, wat ook een land was in het rijk Adaka. Het was een uitnodiging. Elwin was uitgenodigd om bij de koning van Sekhelystad te logeren, op het koninklijk kasteel. En dat was niet zomaar een kasteel, dat was een stad, een koninklijke stad, die geheel van de koning en zijn hofhouding was. Het was een stad op een grote heuvel. Die stad heette Anubelystad. Het land Sekhelystad lag achter Leimerika, dus Elwin moest weer een lange reis maken. Maar Elwin had er wel zin in. De koning zelf heette Anubattem. Toen Elwin daar aangekomen was kreeg Elwin een torenkamer als logeerkamer. In de kasteelstad woonde ook een prins die Anubander heette. Het was de zoon van koning Anubattem. De koning had een papegaai die Anubonnie heette. Anubonnie was een hele grappige papegaai die Elwin vaak aan het lachen maakte. Soms ging Elwin wel eens op de rug van Anubonnie zitten, en dan vloog Anubonnie met hem over het hele land. Soms liet Anubonnie Elwin wel eens voor de grap vallen. Maar ving hem dan ook snel weer op. Eén keer ging dat mis, en was Anubonnie te laat, maar gelukkig viel Elwin in een struik. Elwin was wel erg geschrokken, en zei tegen Anubonnie dat hij dat nooit meer moest doen, omdat het veel te gevaarlijk was. Voor straf moest Anubonnie van de koning een hele lange tijd op zijn kamer blijven, en mocht hij Elwin niet meer op z'n rug hebben.

Toen liet prins Anubander Elwin veel van het land zien. Dat was veel veiliger, want ze bleven gewoon op de grond. Op een dag werd er op Elwin's kamer geklopt. Het was koning Anubattem. 'Pst.. mag ik even binnenkomen,' vroeg de koning. Snel liet Elwin de koning erdoor. De koning ging in één van de stoelen zitten, en Elwin pakte een andere stoel. 'Zeg, Elwin,' zei de koning, 'zeg, zal ik jou eens een geheimpje vertellen ? Ons keizerrijk Adaka en alle andere keizerrijken in de buurt worden bestuurd door een konzer, die de baas is van de keizers. Een heleboel keizerrijken bij elkaar heten een konzerrijk. Elwin, het is belangrijk dat je dat weet, want dan kun je de konzer misschien nog wel goed van dienst zijn.' Elwin keek koning Anubattem verrast aan. Dat wist Elwin

nog niet, dat het keizerrijk Adaka, waar de Drokelaar en ook Sekhelystad toe behoorde, ook deel was van een konzerrijk. Dat had keizer Konohert hem nog nooit verteld, en ook de koning van de Drokelaar niet. Koning Anubattem vertelde Elwin dat het keizerrijk Izu, van keizer Marazanta, ook tot zo'n konzerrijk behoorde. Een konzer ... dat moest wel een erg hoge piet zijn, dacht Elwin bij zichzelf. Koning Anubattem kende de konzer heel goed, ja, het waren zelfs dikke vrienden, omdat ze vroeger bij elkaar in de klas zaten, en het toen al heel goed met elkaar konden vinden. Sekhelystad was een heel groot land, waar Anubattem over ging regeren, en was misschien zelfs wel één van de grootste landen van het keizerrijk Adaka. Daarom was koning Anubattem bijna een soort keizer. Over zoveel steden moest hij regeren, en zijn schoolvriend werd konzer. Elwin zou de konzer best wel eens willen ontmoeten. Koning Anubattem had nog steeds veel contact met de konzer, en kende de konzer nog wel beter dan keizer Konohert. Keizer Konohert zag de konzer volgens koning Anubattem niet zo vaak. Volgens koning Anubattem zou dat veel vaker moeten gebeuren, zodat de konzer veel meer zou kunnen betekenen voor het rijk Adaka.

De konzer heette Matthubis, en het konzerrijk dat hij bestuurde, en waar ook het rijk Adaka en het rijk Izu toe behoorden, heette …'

Nou, dat leek wel op een aardrijkskunde boek. Toen zag Elwin ook nog een ander boek over hem staan tussen de geschiedenis-boeken. Of zou dat ook weer een aardrijkskunde-boek zijn ? Het boek heette : Elwin en de Draak. Dat moest wel van heel lang geleden zijn … Elwin pakte het boek uit de kast, en begon direct te lezen …

Deel 2. Elwin en de Draak

Hoofdstuk 6. Er gebeurt iets heel vreemds

'Zoals jullie misschien wel weten is Elwin een mannetje niet groter dan je pink. Op een dag beleefde Elwin een avontuur wat nu opgeschreven staat in dit boek : Elwin en de Draak. De schrijver heeft het precies zo opgeschreven zoals Elwin het hem vertelde, toen hij weer eens in Nederland was.

Nu heeft Elwin ook een vrouwtje dat Sandra heet. Nou, in dit verhaal was Sandra verdwenen, en moest Elwin het tegen een echte draak opnemen om zijn vrouwtje weer terug te vinden.

Op een dag werd Elwin wakker in zijn bedje, terwijl er een briefje naast hem lag. Het was het handschrift van Sandra met daarop geschreven : 'Lieve Elwin, ik ben even naar de winkel. Ik ben zo weer terug. Sandra.' Elwin ging eerst even in bad, en liep daarna in zijn badjas naar beneden. Het zonnetje scheen buiten, en er waren wat drokelaarkinderen op de stoep aan het spelen. Elwin dacht dat het een mooie dag zou worden. De vogeltjes floten zo mooi. Daar kwam de postbode al aan met post. Het was een heleboel post, een hele stapel, en Elwin ging er even voor zitten. Er zat ook een pakketje bij.

Toen Elwin het pakketje openmaakte schrok hij wel even, want er zat een schoen van Sandra in. Er zat ook een briefje bij : 'Sandra komt niet meer terug. De draak.' Wat was dat nou ? Elwin schrok nog erger. Wie was die draak, en waar was Sandra nu ? In een dikke envelop zat een spiegeltje, en in weer een andere wat foto's van Elwin, en in weer een andere een schilderij van Elwin. Wat was dat nou ? Elwin belde direct de koning op en vertelde geschokt het verhaal. De koning schrok er ook erg van, en vroeg of Elwin direct naar het paleis kon komen. Elwin pakte snel wat spulletjes bij elkaar, deed de deur goed op slot en reed in zijn autootje naar het paleis. Hij zou voor een tijdje bij de koning logeren. De koning wachtte hem bij de paleispoort al op en strekte zijn armen wijd open voor Elwin. De koning wist natuurlijk ook niet wat er met Sandra was gebeurd, maar liet wijze mijnheren komen, de raadsheren van de koning. Vier mijnheren met hoge hoeden kwamen naar de koning toe in de troonzaal. Elwin zat op een hoge stoel naast de troon. De koning piekerde zeer. De hoge mijnheren keken bedenkelijk, terwijl ze met hun handjes door hun baardjes wreven. Eén stak er zijn vinger op, en sprak : 'Koning, uwe majesteit van de Drokelaar, ik ben maar een eenvoudig raadsheer, maar ik kan hier misschien wel wat over zeggen.'En toen haalde die wijze drokelaarmijnheer een boek tevoorschijn en begon erin te lezen. 'Juist ja, juist ja,' zei de mijnheer. 'Draken bestaan echt, en de boeken zeggen dat ze in andere gedaantes kunnen veranderen. Ze kunnen gewoon als drokelaars leven, terwijl ze 's nachts draken zijn.' Daar schrok Elwin wel even van. En waar moest zo'n draak dan zijn ? Wie zou het kunnen wezen. Toen stak een andere drokelaarmijnheer zijn hand op en haalde een boek tevoorschijn. Dit boek was nog zwaarder dan de andere. 'Koning,' sprak de mijnheer en begon te lezen. Hij haalde zijn brilletje van zijn neusje. 'Ik weet nog wel iets hieraan toe te voegen. Draken houden ervan om in paleizen en andere grote huizen te wonen. Ze houden ervan het land te regeren, of om de koningen raad te geven.' Weer schrok Elwin.

Buiten hoorden ze ineens een paar schoten. Elwin en de koning renden naar buiten. Maar ze zagen niets. De koning keek Elwin aan en zei niets. Hij keek zo ernstig dat Elwin er een beetje bang van werd. 'Koning, wist u hier al van, dat draken zulke dingen doen ? Zich veranderen in drokelaars en zo, en zelfs kunnen werken voor u met de één of andere reden ?' vroeg Elwin een beetje angstig. 'Ik was daar altijd al bang voor, Elwin,' sprak de koning. Een lakei kwam naar buiten rennen : 'De koningin is verdwenen, de koningin is verdwenen,' riep hij. De koning schrok. Hij liet direct het hele paleis doorzoeken. Hij nam Elwin bij de arm : 'Kom mee, Elwin,' zei hij.

Toen ze buiten de paleistuin inrenden kregen ze beiden de schrik van hun leven. Er stond een enorme draak voor hen, met een lijf als bijna geheel bedekt met kevers. Als de kevers bewogen, dan bewoog de draak ook, maar Elwin wist niet zeker of het wel echt kevers waren. Het leken wel op hele kleine schildjes. De lijfwachten begonnen met pijlen op de draak te schieten, maar de draak begon te brullen, en er kwam rook uit

zijn bek en zijn neusgaten. 'Nou, jullie weten natuurlijk wel wat ik kan doen, hè,' zei de draak luid. 'Ik kan dit hele kasteel in een moment in vlammen doen laten verdwijnen.'

'Oh,' jammerde de koning, 'Lijfwachten, stop met schieten. Beste draak, maar we hebben jou toch nog nooit wat gedaan ?'

'Dat is hem nou juist,' sprak de draak. 'Jullie willen niks met me te doen hebben. Jullie luisteren niet naar mij voor raad.'

'Maar,' sprak de koning weer, 'wij kennen u helemaal niet, meneer de draak, en wij hebben u hier nog nooit eerder gezien, dus hoe kunnen we dan naar u luisteren ?'

'Juist ja,' sprak de draak, 'maar ik kan ook in andere gedaantes komen, hè, hebben jullie daar niet aan gedacht ?'

De koning boog zijn hoofd. Ja, dat had een raadsheer net weer voorgelezen. Maar de koning was altijd bang dat er door die draken vervelende dingen zouden gebeuren. 'Niet alle draken zijn slecht, koning, en als ze slecht zijn, dan hebben ze daar soms een reden voor,' zei de draak. De koning boog weer z'n hoofd. Ja, dat was allemaal waar. 'Wat kunnen we voor u doen, meneer de draak,' vroeg de koning, 'en waar zijn Sandra en mijn vrouw de koningin ?'

'Die komen voorlopig niet terug,' sprak de draak. 'Er zullen eerst vele dingen in de Drokelaar moeten gebeuren, voor ze terugkomen.'

'Ze moeten nu terugkomen,' bulderde de koning met zijn vuist in de lucht. Maar toen hij lichtelijk wat vuur uit de neus van de draak zag komen, boog hij weer snel z'n hoofd. 'Zeg het maar, draak. Wat moet er gebeuren,' vroeg de koning.

Maar daar werd Elwin ineens wakker. Het was een nare droom geweest. Maar, waar was Sandra ? Elwin rende naar beneden op z'n pantoffeltjes. Het was nog midden in de nacht. Gelukkig, daar zat Sandra. Ze had wat ijs uit de diepvries gepakt. Elwin stormde op Sandra af en gaf haar een dikke kus. 'Wat ben ik blij dat je er bent, Sandra, ik heb zo naar gedroomd.' En toen Elwin de droom vertelde begon Sandra op de piano te spelen.

'Elwin, klein lief Elwin, jij bent een heel lief mannetje. Jij houdt van alle dieren, en ook zoveel van mij. Elwin, je moet eens weten, hoe blij de bomen met jou zijn, want Elwin, oh Elwin, jij komt altijd weer terug. Jij laat niemand in de steek, want jouw gouden hand woont in de zon, en als het zonnetje dan weer schijnt, dan schijnt ook jouw lieve hand. Elwin, klein lief Elwin, jij komt altijd weer thuis. Jij houdt zoveel van alle dieren, en ook zoveel van mij.'

Elwin werd weer een beetje rustig door het liedje van Sandra. En samen vielen ze in de bank in slaap.

Weten jullie dat Sandra eens een keer ècht kwijt was ? Dat was heel lang geleden, toen er nog heel veel draken in de bergen van de Drokelaar woonden. Elwin moest toen een lange reis maken naar de drokelaarbergen, om het op te nemen tegen zo'n verschrikkelijke draak. Die draak had meerdere koppen, en meerdere stemmen. Als die draak tegen Elwin sprak dan leek het wel alsof er dertig drokelaars tegelijk tegen hem spraken. En Elwin kon al die

stemmen herkennen, omdat de draak al zijn vriendjes nadeed, en ook de stemmen van de drokelaars waar Elwin niet zo goed mee kon opschieten, de nare drokelaars, en ook de stem van de koning, wat natuurlijk Elwin's grootste vriend was.

Elwin moest toen een heel eind door een grote grot lopen, in de richting van het gebulder. De draak had ook een heleboel benen die wel op vrouwenbenen leken. Sommige benen hadden schoenen aan, maar ook een heleboel benen hadden geen schoenen aan. Die benen konden heel snel bewegen, en er was overal vuur om die draak heen. Elwin moest dan heel hard schreeuwen zodat de draak hem kon verstaan : 'Geef mijn lieve Sandra terug, nare draak.' Maar dan lachte de draak hem hard uit. Achter de draak was een poortje met een gang, waar ergens Sandra zat opgesloten. De draak had een heleboel ijzeren kapjes op z'n lichaam, een soort kevers, maar sommige plekken leken ook op rubber. De draak kon heel hoog gillen, zodat het soms pijn deed in Elwin's oortjes. Elwin wachtte toen totdat de draak ging slapen, maar de draak sliep helemaal niet. Elwin stond toen voor een groot probleem. Op een gegeven moment begon die draak met de schoenen te gooien. Daar had hij er zoveel van. En Elwin moest telkens bukken om niet geraakt te worden. Op een gegeven moment werd Elwin zo kwaad, dat hij z'n eigen schoen uittrok en die naar de draak gooide. 'Nee, niet doen,' bulderde de draak. Maar toen begon de draak weer verder te gooien met schoenen. En weet je wat Elwin toen gedaan heeft ? Hij is terug gegaan naar de Drokelaar om bij alle drokelaars oude schoenen te vragen, en ging zo met een hele vrachtwagen vol met schoenen terug naar de draak. Toen heeft Elwin één voor één al die schoenen naar de draak gegooid, totdat de draak zo moe en slap was geworden dat hij in slaap viel, en zo kon Elwin Sandra redden. Dat was natuurlijk een spannend verhaal, en vanaf toen zei men in de Drokelaar dat in schoenenwinkels draken onder de grond slapen.

Soms mochten kinderen met schoolreisje weleens door de kelderdeur van zo'n schoenwinkel naar beneden om die slapende draken te kunnen zien. Dat waren vaak hele grote grotten met een heleboel trappen. Vaak gebruikten de drokelaars het vuur wat uit de neuzen van de slapende draken kwam voor de verwarmingen van de Drokelaar, en voor andere dingen zoals het smelten van ijzer. Daarom waren schoenenwinkels in de Drokelaar zo belangrijk.

Hoofdstuk 7. De Bakkermannen

Nog niet alle draken sliepen. Er waren er nog een paar die heel diep zaten en die veel te ver van de schoenenwinkels vandaan waren. Deze draken hadden ook vele benen, een soort vrouwenbenen, die ze gebruikten om wezens mee op te sluiten. Die benen waren dan echte drakentralies. Elwin vond dat erg vervelend voor die wezens. Er waren wel boekjes over in de bibliotheek die zeiden dat daar onder de grond waar de draken nog niet sliepen, daar waren zoveel

drakenschoenen dat die opgesloten wezens sliepen. Ja, dat gebeurde er als er ergens teveel drakenschoenen lagen. Dan viel iedereen in slaap, en dan kwamen ze vaak achter de drakentralies terecht. Daarom waren er met schoolreisjes onder de grond altijd hekken waarop stond : 'Niet verdergaan, vanwege drakenschoenen.' Achter die hekken daar sliepen de draken nog steeds niet. En het was vaak zo diep onder de grond, dat het ver uit de buurt van de schoenenwinkels was. Elwin wilde daar graag iets aan doen. Elwin had een aantal boekjes over draken uit de bibliotheek meegenomen en was al druk aan het lezen. De droom had hem wel op een idee gebracht.

Er stonden vreemde gedichten in sommige boekjes :

'Achter de tralies van de bakker, daar zat een oude stakker. Daar moest hij eten, zo blij, zo blij, terwijl hij verdriet had, zeer spijtig het zij. En die tralies waren oude benen, van een draak, dat moet je weten. Van veraf leek het allemaal zo, maar ben je dan vergeten, dat van dichtbij het gewoon een zebra is, naar school gaande op rolletjes, want het is bijna kerstmis. Een bakkerij op wielen, met bakkerman's gezichten, maar ach 't is maar een zebra in zotte gedichten.'

Elwin moest even grinniken. Ja, dat waren inderdaad zotte gedichten. Het waren drakengedichten, vreemde rijmpjes. Vaak stonden er plaatjes van centaurs boven de bakkerijen op grote borden in de Drokelaar. Dat waren half paard, half drokelaars. Ze zeggen dat de bakkers vroeger op centaurs reden, om hun brood te verkopen. In de boekjes stond dat deze centaurs vaak door draken onder de grond werden opgesloten. Elwin zag nooit bakkers op centaurs. Misschien waren ze wel allemaal onder de grond verdwenen. En waarom ?

Op de plaatjes hadden de centaurs vaak draaiende ogen, of ogen die bijna helemaal waren weggedraaid in de ooghoeken. Op sommige plaatjes spoten ze vuur in allerlei kleuren uit hun monden. Ze hadden veelal paardengezichten of drokelaargezichten met een paardenlijf. Vaak hadden ze lang haar en gekleurde ringen om hun armen. Waarom zouden de draken hen uit de Drokelaar weg hebben gehaald ? In sommige boekjes stond dat de draken het niet goed vonden dat de centaurs zo hard moesten werken. Ze moesten vaak zwaar werk verrichten in de bakkerijen. Door de drakenschoenen sliepen ze nu, maar ze zaten nog steeds opgesloten onder de grond achter de drakentralies. Elwin kon de draken wel een beetje begrijpen, maar moest het op deze manier ? In de boeken stond dat het erg gevaarlijk was om zo maar de draken te storen. Maar Elwin wilde wel eens weten wat er nu eigenlijk precies aan de hand was, en waarom de centaurs niet gewoon terug konden naar de Drokelaar. Dan zou Elwin er zelf wel voor zorgen dat ze niet meer bij de bakkers hoefden te werken als ze dat niet wilden. Toen Elwin verder las vertelden de boekjes hem dat de centaurs vaak naar de woestijnen moesten om daar te zoeken naar het gouden meel. Diep in de drokelaarwoestijnen daar waren grote gordijnen waar ze langsheen en doorheen moesten, en als ze uiteindelijk door dat doolhof heen waren gekomen dan stond daar een huis van witte

chocolade op een heuvel. In dit huis woonden een heleboel dominees die het gouden meel verkochten. Dan moesten de centaurs betalen met munten waarop bakkerman's gezichten stonden. Van dat gouden meel konden de bakkers in de Drokelaar dan extra veel brood maken. Het waren vreemde munten waarmee ze moesten betalen, want de gezichten op die munten bewogen, en op de achterkant van die munten stonden vaak landschappen waarop ook alles bewoog. Het waren levende munten. In sommige boekjes stond dat als de centaur ook nog vleugeltjes had hij met het gouden meel naar de zonnen moest vliegen om zelf het meel te bakken.

Elwin besloot om eens een kijkje te nemen onder de grond. Hij zocht de eerste de beste schoenwinkel op en vroeg aan de schoenmaker of hij even naar beneden mocht, in de kelder. Elwin moest wel een heleboel trappen lopen naar beneden, en daar zag hij de eerste draken al. Maar deze sliepen, en Elwin moest net zo lang doorlopen totdat hij misschien een wakkere draak zou tegenkomen, met misschien zelfs een slapende centaur achter drakentralies. Maar hoe ver Elwin ook doorliep, hij zag ze niet, zelfs achter de waarschuwingshekken niet. Ineens zag Elwin een mannetje zitten op een hekje. Achter het mannetje zag Elwin wel wat vuur in de verte. Het mannetje zei dat achter het vuur de draken waren met de slapende centaurs, maar Elwin moest hem eerst een muntje met een bakkerman's gezicht erop geven. Maar dat had Elwin natuurlijk niet, en daar had Elwin ook niet echt zin in om te moeten betalen aan een mannetje die ervoor zat. Maar het mannetje liet Elwin er niet door. 'Als je nu niet weg gaat,' riep Elwin, 'dan ... dan ..' maar verder kon Elwin niet komen. Hij werd ineens zo moe en traag en begon te gapen. Toen Elwin weer wakker werd zag hij het mannetje grijnzen met een gouden drakenschoentje in zijn hand. 'Met een zo'n ding is het gedaan,' zei het mannetje, 'dan slapen ze allemaal. Als je me nu een bakkerman's muntje geeft, dan mag je erdoor.'

'Maar waar moet ik zo'n muntje vandaan halen ?' vroeg Elwin. Maar het mannetje was alweer verdwenen, en Elwin begon in een van de boekjes te lezen of er misschien wat meer over die muntjes instond. Het bleek dat die soort munten heel vroeger in de Drokelaar werden gebruikt, toen de centaurs nog voor de bakkers werkten, maar dat er andere munten kwamen toen de draken de centaurs hadden meegenomen. Elwin zou naar zo'n munt op zoek moeten om verder te kunnen komen. Moeizaam liep Elwin weer naar boven, en vroeg aan de oude schoenmaker of hij misschien wist waar Elwin een oude munt met een bakkerman's gezicht kon krijgen. Maar de schoenmaker wist het niet. Wel stond er een meisje in de winkel die zei dat haar opa nog een paar van zulke oude munten had. Elwin liep met het meisje mee naar het huisje van haar opa. Een oude man met een pijp deed open, en Elwin begon het verhaal te vertellen, terwijl het meisje glimlachte. De drokelaaropa wilde wel met Elwin mee onder de grond, en hij had er graag een oude munt voor over om de centaurs daarmee te kunnen helpen. Met z'n drieen liepen ze terug naar de schoenmaker, en al snel stonden ze weer voor het mannetje. De oude man gaf hem het muntje en ze konden verder lopen. In de verte hoorden ze

gebrul, en ineens liep het mannetje weer naast hen. 'Zeg, er zijn daar veel drakenschoenen waar je in slaap van kunt vallen, maar als ik erbij ben gebeurt er niks hoor.' Na een tijdje lopen kwamen ze aan bij de draken. De draken schrokken toen ze het mannetje zagen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'ik heb even wat vriendjes meegenomen. Ik weet niet of jullie dat erg vinden. Ze willen graag wat centaurs mee terug nemen naar de Drokelaar.' Maar de draken begonnen te brullen en te spuwen met vuur : 'Nee,' riep er één, 'dan moeten ze weer in de zware bakkerijen werken.' En een andere draak riep : 'Hier hebben ze mooie dromen, dus laat ze met rust.' Maar het mannetje zei : 'De bakkerijen hebben nu zoveel apparaten dat de centaurs daar echt niet meer hoeven te werken hoor, dat doen de bakkers zelf wel, en het is nu zo veilig en mooi in de Drokelaar, dat de centaurs wel weer terug kunnen, hoor, als ze dat willen.'

'Geen sprake van,' brulde een derde draak, 'ze zijn nu bij ons en ze slapen. Laat hen met rust, bij ons hebben ze het veel beter.' Maar het mannetje liep op de kooien af en begon met een belletje te rinkelen. Langzaam werden de centaurs wakker. Het mannetje opende de kooien, en de centaurs kwamen naar buiten lopen, één voor één. Maar de draken begonnen toen ècht boos te worden, en begonnen alles in brand te zetten. Elwin schrok, en ook de oude man en het meisje. De centaurs begonnen wild heen en weer te rennen en te hinniken als paarden, maar het mannetje toverde snel regenwolken, en het begon te regenen, daar zo diep onder de grond. 'Nee,' gilden de draken, 'nee, geen regen.' Maar het begon harder en harder te regenen, en de wolkjes werden alsmaar groter. De draken begonnen langzaam weg te smelten en verdwenen door spleten onder de grond. 'Wacht maar, jullie zijn nog niet van ons af,' brulde er eentje. 'Vlug,' zei het mannetje, 'we moeten snel naar boven, anders komen ze terug.' Er waren wel honderden en honderden centaurs, en vlug renden ze over de trappen naar boven. Hier waren ze veilig, want ze wisten dat als de draken te dicht bij de schoenenwinkel zouden komen, dan zouden ze in slaap vallen. Maar wat was dat ? De aarde begon te beven en te beven, en de centaurs begonnen terug te rollen en te vallen, samen met Elwin, de oude man en het meisje. Het meisje gilde hard. Waar was het mannetje nu gebleven ? Maar daar zagen ze het mannetje halverwege slapen. Het mannetje kon misschien ook niet tegen de schoenen van de schoenenwinkel. Zou het mannetje soms ook een draak zijn ? Een paar centaurs trokken het mannetje terug naar beneden, en het mannetje werd weer wakker. 'Ach ja,' zei het mannetje, 'ik ben ook een draak, eentje die van gedaante veranderd is. Ik ben de schoenmaker van de draken, maar ik kan niet tegen de schoenwinkels van drokelaars. Daarom zit ik hier voor altijd opgesloten,' zei het mannetje. 'Hoe kunnen we je dan helpen,' vroeg het meisje.

'Er is één manier om weer naar boven te kunnen komen,' zei het mannetje, 'en dat is als ik de zilveren drakenschoen weer terugvind,' zei het mannetje. Het meisje begon te glimlachen, en zei : 'Die heb ik op mijn kamertje staan, want eens waren we eens met schoolreisje in de woestijn, en bij een

oase heb ik de zilveren drakenschoen gevonden.'

Maar Elwin vroeg : 'Hoe weet je zo zeker dat het een drakenschoen is ?' Het meisje glimlachte weer. De meester had haar gezegd dat het een echte drakenschoen van zilver was, en dat ze hem op haar kamertje mocht houden. Snel gingen ze weer naar boven, maar weer begon de grond te beven, en ditmaal zakten ze dieper en dieper. Het meisje gilde. 'Hoe kunnen we nu ooit bij de zilveren drakenschoen terechtkomen ?' Plotseling zagen ze de schoenmaker in de verte verschijnen. Het meisje riep of hij even de zilveren drakenschoen uit haar kamertje kon halen. De schoenmaker deed wat hem werd gezegd en binnen korte tijd was hij terug met de zilveren drakenschoen. 'Gooi hem naar me toe,' riep het mannetje, en de schoenmaker zwaaide met zijn armen en gooide het zilveren schoentje naar beneden. Het mannetje ving het schoentje keurig op met een duik en begon te stralen. Nu kon hij terug naar boven, zonder in slaap te vallen. Oh, wat had dat mannetje ineens een grote glimlach, zo wijd. En ook het meisje straalde. Samen liepen ze naar boven. Het meisje bedankte de schoenmaker, en ook haar opa was zo blij ... en natuurlijk Elwin en de centaurs ... De centaurs besloten in het bos te gaan wonen, en in de woestijnen. Het mannetje zou een tijdje bij Elwin en Sandra logeren, samen met het meisje.

Hoofdstuk 8. Bank van de Rode Zwaan

Er onstond wat chaos bij het huis van Elwin. Iedereen wilde zo graag het mannetje eens ontmoeten. Zo erg werd het op een gegeven moment dat het mannetje naar buiten kwam en even de gouden drakenschoen tevoorschijn haalde, en daar vielen al die opdringerige drokelaars in slaap. Dat was wel een handig middeltje. Het mannetje zou graag willen dat er weer met bakkerman's munten betaald zou worden, dus op een dag ging hij samen met Elwin naar de drokelaarbanken om het eens voor te stellen. De meeste drokelaars hadden nog nooit van die munten gehoord, want het was al van zo lang geleden, maar een wat oudere drokelaarbankdirecteur had nog een heel magazijn vol met van die munten. Hij vond het een goed idee, en wilde wel met de koning praten om te beginnen met het drukken van deze munten. Niet lang daarna betaalde heel de Drokelaar met de bakkerman's munten. Als het mannetje lastig werd gevallen liet hij even snel de gouden drakenschoen zien, en de lastpakken vielen al snel in slaap. Elwin vond het maar wat handig, zo'n mannetje in de buurt. Het meisje ging vaak met Sandra boodschappen doen, en al snel raakten ze gewend aan de nieuwe munten. Voor de drokelaars was het een echt feest, want de gezichten op de munten bewogen echt, en op de achterkant was er altijd een filmpje te zien. Vaak was dat een kort tekenfilmpje, maar op de munten met een hoger bedrag waren het soms lange avonturenfilms. Zo werd het voor de drokelaars weer leuk om naar de winkel te gaan en met geld om te

gaan.

Nu was er een bank in de Drokelaar die de Bank van de Rode Zwaan heette. Binnenin was een gouden trap die naar een geelgouden station leidde, waar een gouden trein stond. De trein leidde naar Kabbernal, een stadje diep onder de grond. Twee centaurs hadden aan Elwin gevraagd of ze daar mochten gaan wonen, en of Elwin hen daar naartoe wilde brengen, samen met het mannetje. Die centaurs heetten Santlib en Motlib. De koning van Kabbernal heette Moldevan, een lieveheersbeestje. Moldevan was zo blij hen te zien. Kabbernal was een stadje zo diep onder de grond dat daar nog draken leefden die niet sliepen en waar ook de draken kwamen waar Elwin al mee te maken had gehad. Op het moment werd het stadje zwaar lastig gevallen door de draken en door een aantal spinnen. Het mannetje stak de gouden drakenschoen in de lucht, en de spinnen vielen in slaap, maar de draken begonnen hard te brullen : 'Oh daar heb je die vervelende Elwin weer met de schoenmaker.' En ze begonnen weer flink met vuur te spuiten. 'Het is tijd dat er hier schoenenwinkels komen,' zei het mannetje. Dat vond Elwin wel een goed idee, dan zouden de draken daar niet meer kunnen komen, en in slaap vallen als ze te dichtbij zouden komen. En zo liet koning Moldevan door heel Kabbernal schoenenwinkels openen, met hele diepe kelders. In het midden van de stad kwam een Bank van de Rode Zwaan, en al gauw werd er hier ook alleen nog maar betaald met de filmmunten. Elwin was erg tevreden, en de twee centaurs hadden het goed na hun zin. Elwin hoopte nu eindelijk eens af te zijn van die vervelende draken. Elke schoenwinkel in Kabbernal had nu wel een paar slapende draken in de keldergrotten, maar hoeveel draken zouden er nog overgebleven zijn ? Elwin vond het maar spannend. Er was een nieuwe munt uitgekomen met het hoofd van koning Moldevan als bakker erop. Op de achterkant was er een filmpje over draken. Op de Bank van de Rode Zwaan werd er een ziekenhuis geopend. Koning Moldevan wilde eens per week de bakker en kok van het ziekenhuis zijn. Het werd een prachtig flatgebouw, met helemaal bovenaan een bioscoop. Het mannetje van de drakenschoenen vond het prachtig en klapte in zijn handjes van plezier. Er werd een standbeeld van het mannetje en van Elwin gemaakt, omdat ze allemaal zo blij waren. Het standbeeld van het mannetje werd van rood goud gemaakt, en het standbeeld van Elwin van geel goud. Ze kwamen te staan voor de ingang van de Bank van de Rode Zwaan.

Hoofdstuk 9. De Zilveren Draak

Toen alles eindelijk achter de rug was en het meisje ook weer terug was bij haar drokelaarvader en drokelaarmoeder, zaten Elwin en Sandra samen op de bank. Ook het mannetje was weer vertrokken, en het leek alsof het hele drakenverhaal nu eindelijk achter de rug was. Elwin vertelde vol trots over de nieuwe schoenwinkels in Kabbernal en de draken die daar onder sliepen. 'Elwin, zouden ze mooie dromen hebben ?'

vroeg Sandra. Maar dat wist Elwin natuurlijk niet. Dat zou Sandra aan Klaas Vaak moeten vragen. Elwin keek naar z'n eigen schoenen. Het waren zwarte schoenen met een bakkerman's munt erop. Sandra glimlachte. Wat was dat toch een spannend avontuur. Maar nu wisten ze natuurlijk niet hoeveel draken er nog over waren die niet sliepen. Ja, een draak die wakker is kan natuurlijk nog heel wat aanrichten. Maar ze probeerden het maar een beetje te vergeten. Ineens werd er gebeld. De belgong ging, en Elwin liep naar de deur met de geruite raampjes. Er stond een lange drokelaarmijnheer voor de deur, en Elwin deed de deur open ... Floep, daar viel Elwin. De mijnheer had wat paars spul in Elwin's gezicht gespoten. Na een minuutje stond Elwin weer op ... 'Wat was dat ?' vroeg Elwin verbaast ... 'Slaapgas,' zei de drokelaarmijnheer, 'voor twee bakkerman's munten mag je het hebben.'

'Waar haalt u dat spul dan vandaan ?' vroeg Elwin. 'Uit drakenschoenen,' zei de mijnheer weer. 'En waar haalt u die drakenschoenen vandaan als ik vragen mag ?' vroeg Elwin weer. 'Nou, ziet u,' zei de drokelaarmijnheer, 'ik ben een professor en ben diep onder de grond gegaan om deze schoenen te zoeken. Ik kan er goed slaapgas van maken, ook uitstekend voor drokelaars die 's nachts moeilijk in slaap kunnen komen.'

'Nou, nee, mijnheer,' zei Elwin, 'ik heb genoeg van al die drakenverhalen. Ga een ander er maar mee pesten.' En klats, daar ging de deur dicht, en Elwin liep moe naar de kamer. Maar toen hij in de kamer kwam was Sandra verdwenen en wat zat daar nou op de bank ? Het was een zilverkleurige paarse draak. Elwin schrok zich een hoedje. 'Wij zijn van de orde van de zilveren draak,' zei de draak.

'Wij ?' vroeg Elwin .. Dat zijn wij helemaal niet. Wilt u snel uit deze kamer vertrekken. Vooruit, vlug.' Maar de draak stond op en begon te krijsen. Zo hard en schel dat Elwin er hoofdpijn van kreeg. Elwin herinnerde zich dat ze door het zilver ook boven de grond konden komen. Ze moesten iets met die zilveren schoen te maken hebben.

'Ja,' zei de draak, 'de zilveren draak is de maker van die schoen.' Ineens ging de telefoon. Elwin nam op en hoorde : 'Hallo Elwin, met de zilveren draak. Wij hebben de zilveren schoen weer terug en kunnen floeps boven de grond. Ook hebben we de gouden schoen in ons bezit, daarom zal heel de Drokelaar binnen de kortste keren slapen ... voorgoed ... voor altijd .... ha ha ha ha.'

Oh wat schrok die Elwin daarvan. Hadden ze dan toch het mannetje kunnen bestelen ? En waar is het mannetje nu ? In de wolken verscheen een levensgrote gouden drakenschoen ... Elwin moest nu snel zijn, want anders zou hij ook slapen. Maar het was al te laat. Elwin keek naar buiten en zag al wat drokelaars op straat slapen. Ook kon hij in de huisjes aan de overkant drokelaars zien slapen in hun stoel. Het was al te laat, want Elwin werd ineens zo moe in zijn benen. En daar viel Elwin op de bank. Er was een enorm gelach in de lucht. Overal vlogen er zilverkleurige draken in het rond, in allerlei kleuren. Ze waren op weg naar het paleis. Ook de koning en de koningin sliepen, en ze werden diep onder de grond opgesloten. Hier hadden

ze ook het mannetje opgesloten. Iedereen sliep. De zilveren draak ging op de troon zitten en begon luid te brullen. Zilveren vuur in allerlei kleuren kwam uit z'n bek. 'Nu is de Drokelaar onder de gouden schoen om verpletterd te worden. Dan zal ik heersen over een nieuw rijk van draken. Ha ha ha.'

Maar er was één drokelaar die niet sliep, en dat was het meisje dat de zilveren schoen een tijdje op haar kamer had gehad. Het mannetje had haar verteld dat het zilveren drakenschoentje over een tijdje toch weer bij haar terug zou komen, en dan zou ook het mannetje weer bij haar terugkomen. Ze wist dat als zij het drakenschoentje van zilver weer terughad, dan zouden de draken niet meer boven de grond kunnen komen. Dapper stapte ze op het paleis van de koning af. De zilveren draak had de zilveren drakenschoen in z'n klauw en brulde. Plotseling begon het schoentje te piepen en te trillen. Er kwamen knipperlichten vanaf en het schoentje werd zo heet dat de draak het niet meer kon vasthouden. De draak brulde het uit, omdat z'n klauwen begonnen te branden, en het schoentje viel toen op z'n poot, die ook begon te branden. Brullend schopte de draak de schoen weg. Plotseling kwamen er zilveren handjes en beentjes uit het schoentje, en kreeg het vleugeltjes. Het meisje kwam net binnen en zag ook een hoofdje uit het schoentje verschijnen. Toen begon de draak nog harder te brullen. Het schoentje vloog op het meisje af, en het meisje was zo blij en spreidde haar armpjes open. Ineens viel er licht op de draak, en brullend begon hij in de grond te smelten. Hij moest weer terug naar beneden. Ook de andere draken waren ineens verdwenen. Daar kwamen ook de koning, de koningin en het mannetje weer aanrennen. De gouden schoen was weer uit de wolken verdwenen, en was nu weer veilig bij het mannetje. Vanaf nu zou het mannetje altijd bij het meisje blijven, samen met de zilveren drakenschoen. Het mannetje zou de gouden drakenschoen goed opbergen. Later bedachten ze dat het wel een goed idee zou zijn om de gouden drakenschoen naar Klaas Vaak te brengen, die het zo nu en dan kon gebruiken als een drokelaar niet goed kon slapen. Het meisje, het mannetje en de zilveren drakenschoen mochten voortaan in een toren van het koninklijke paleis wonen, om de Drokelaar tegen boze draken te beschermen.

Hoofdstuk 10. De Bokkenmelk

'Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, blijf steeds weer dromen, je kunt het, ik blijf in je geloven, ik ben je beste vriend, jouw Sandra. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, laat van je horen, je kunt het, ik blijf in je geloven, ik ben je beste vriend, jouw Sandra. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, ook na een nare tijd, je kunt het best, je dromen zijn bereid. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij het allemaal kan. Je hoeft voor niemand uit de weg te gaan. Je dromen zijn bereid, jij die alles kan.'

'Ja, ook als ik het niet kan,' zei Elwin tegen Sandra die een liedje voor hem zong achter de piano. 'Ja,' glimlachte Sandra, 'gewoon in je dromen. In je dromen kun je alles. En zo mag je altijd dromen. Het mooie is dat je elk moment van de dag mag dromen.'

'Jij bent een droom voor mij, jij bent als een boot voor mij. Met jou kan ik over woeste rivieren, met jou kan ik over bergen springen, met jou ben ik als een bloem in de wei.'

Elwin moest wel even glimlachen. Wat kon die Sandra toch leuke liedjes maken. En ze kon elke dag beter pianospelen. Elwin was maar wat trots op Sandra. De koning had weleens tegen Sandra gezegd dat er misschien nog wel eens een grammofoonplaat van haar zou uitkomen, met allemaal liedjes van Sandra. Elwin had al bijna een cassettebandje vol met liedjes van Sandra. Zo kon hij ze ook beluisteren als hij op reis was, en dan was Sandra altijd dichtbij.

Op een dag kwam er een mijnheer aan de deur. Het was een mijnheer van de grammofoonplaten-studio. Hij wilde er wel voor zorgen dat er zo'n plaat zou uitkomen met Sandra's liedjes. De mijnheer had in zijn studio een heleboel soorten piano's en andere muziekinstrumenten. Oh, wat was Elwin trots. En na een klein gesprekje pakte Sandra haar spulletjes en zou voor een paar daagjes met de mijnheer meegaan. Sandra glunderde. Ze had haar tasjes in orde, met haar pyama en wat andere spulletjes. En daar ging Sandra. Ze gingen helemaal naar de westkust van de Drokelaar, waar de Oranje Zee lag. Daar vlak bij die zee lag Oranjegouddorp, waar de studio van die drokelaarmijnheer was. Het was een hele grote studio, en als je uit het raam vanuit de hogere verdiepingen keek, dan kon je de zee goed zien in de verte. Er was daar ook een vuurtoren die de schepen moest binnenleiden. Elwin zelf zou thuisblijven, want hij had nog wat andere dingetjes te doen. Nadat Elwin Sandra en de mijnheer had uitgezwaaid ging Elwin weer naar binnen en plofte op de bank. Uit de bibliotheek had Elwin een boek gehaald dat 'De Bokkenmelk' heette. Die bokkenmelk stroomde uit witte besjes van een haag die 'De Hondenhaag' heette. Het ware mierzoete besjes, en men gebruikte de melk vaak voor het maken van allerlei snoepsoorten. Het was geen gewoon snoep, maar erg gevaarlijk snoep. Als je het at, dan veranderde je zelf ook in snoep. Daarom werd het ook meestal door heksen gebruikt, en niet door drokelaars. Natuurlijk aten die heksen het nooit zelf op, maar legden het snoep over hun huisjes heen, zodat wanneer er dieven zouden komen en iets ervan zouden eten, ze in snoep zouden veranderen. De heksen bedoelden het dus niet altijd kwaad. Ze waren vaak bang voor inbrekers. Wel was het soms erg jammer als lieve kindertjes of diertjes ervan aten, want dan konden ze ook in snoep veranderen. Vaak waren die heksen dus niets anders dan gewoon bange drokelaars die vroeger nare dingetjes hadden meegemaakt, en nu diep in het bos woonden, dichtbij hondenhagen. Die hondenhagen hadden niet alleen zoete besjes, maar ook nare stekels. In het boek dat Elwin las ging het over een geit die in een ketel roerde dichtbij de hondenhaag. De geit had veel besjes geplukt en was nu bokkenmelk ervan aan het maken. Hier

zou de geit dan weer snoep van kunnen maken, dat de heksen als lappen over hun huisjes konden leggen.

Elwin las het boek vol spanning door. Het was dus erg gevaarlijk toversnoep wat niet in de handen van lieve kindertjes en diertjes terecht mocht komen. Sommige kindjes waren zo lief, dat op de een of andere manier hun goede hartje ervoor zorgde dat ze niet in snoep omgetoverd werden, maar ze moesten dan wel vaak voor de heks zingen en werken. Twee van zulke kinderen waren Hans en Grietje. Ze hadden hartjes van goud die hen beschermden, maar Grietje moest voor zo'n heks werken, en Hans werd in een kooitje opgesloten. De heks wilde Hans vetmesten zodat ze hem kon opeten. Als de kindertjes een tijdje in het huisje van de heks hadden gewerkt, dan werden ze vaak omgetoverd in poezen en wilde katten. Dan werden ze door de heks uitgezonden om kinderen en dieren naar de hondenhaag en naar haar huisje te lokken. Vaak moesten ze dat doen door heel mooi te zingen. Elwin kreeg de rillingen. Wat een draak was deze heks. En er waren veel meer van zulke heksen. Zouden poezen en katten daarom zo vaak janken ? Elwin vroeg zich af waarom zo'n mevrouw zoiets deed. Misschien was ze wel ergens verschrikkelijk boos om. Elwin besloot om eens naar de heks van Hans en Grietje toe te gaan, maar ook wist hij dat dit heel gevaarlijk kon zijn. Hiervoor moest Elwin heel diep het bos in, zo diep als hij nog nooit was geweest. Het was al donker geworden inmiddels. Elwin had z'n lantaarntje meegenomen, en natuurlijk het boek over de Bokkenmelk. In de verte hoorde hij poezen en katten zingen, maar ook janken. Elwin kreeg de rillingen. Zij moesten natuurlijk voor de heks werken. Elwin wist natuurlijk dat hij geen snoep mocht nemen, maar toch was het erg gevaarlijk wat Elwin deed, want je wist maar nooit met zo'n heks. Elwin zag een uil hard wegvliegen toen hij dichterbij kwam. Ah, daar was de hondenhaag al. Nu moest Elwin een heel eind langs die haag lopen, want aan het eind stond het huisje van de heks van Hans en Grietje. Elwin hoorde het geluid van uilen in de verte, en zag wat vleermuizen vliegen. Oei, wat was het hier eng en donker. Maar gelukkig had Elwin nog steeds zijn lantaarntje, met het boek.

Opeens stond er een grote grijze gestalte voor Elwin. Het was een draak. 'Wat moet dat hier ?' zei de draak met een vrouwenstem. 'Eh, wie bent u ?' vroeg Elwin. 'Ik ben de heks van Hans en Grietje, dommeling,' snauwde de draak. 'Zeg,' vroeg Elwin weer, 'waarom doet u eigenlijk zulke gemene dingen met kinderen en dieren ?'

'Dat gaat je niks aan,' schaterde de draak. En plotseling begon de draak in de heks te veranderen. Ze had lange vieze haren met slijm erdoorheen en een hoge hoed. Elwin wilde haar een hand geven, maar de heks trok snel haar hand weg. 'Niks geen handjesschudderij, ik weet wel waarvoor je komt. Voor de Bokkenmelk, maar die krijg je niet,' sprak de heks.

Ja, Elwin zou graag willen dat de bokkenmelk ergens anders voor werd gebruikt. Misschien dat het boek er nog wat over te zeggen had. En Elwin las verder, want hij wilde nu wel erg graag weten wat hij moest doen. Maar daar kreeg Elwin zo'n harde klap op z'n

hoofd, dat hij omviel en bewusteloos lag. De heks sleepte hem mee naar haar huisje en gooide het boek in de oven. 'Zo, niks geen geheime boekjes meer. Ik ben de baas van de bokkenmelk, en ik zal Elwin eens in de kooi van Hans stoppen.' En daar werd die arme Elwin in de kooi van Hans geduwd. Het was een gouden kooi, en niet lang daarna werd Elwin wakker. De heks stond schaterlachend voor de kooi. 'Ha ha, het boek is verbrand, en ik ga jou eens even vetmesten, dun mannetje. Ik ga jou verschrikkelijk dik maken zodat je lekker op mijn bordje terecht komt en ik daar goed van kan eten. Misschien dat je wel zo dik wordt dat ik ook wat andere heksen kan uitnodigen voor de maaltijd. Zoals je weet is Hans ontsnapt, en hebben ze mij in de oven geduwd, maar ik heb nu een betere vangst : Elwin uit de Drokelaar, de detective van de koning, ha ha ha ha. Luister goed naar me, kleine drokelaarman : Hier kom je nooit meer uit. Ha ha ha ha.'

'Zeg heks,' zei Elwin, 'waarom ben je hier allemaal zo blij om ? Heb je misschien iets naars meegemaakt in de Drokelaar ?' Toen schrok de heks. 'Hoe weet je dat,' vroeg ze verschrikt. 'Nou,' zei Elwin, 'omdat u zo boos bent, dacht ik : Er moet wel iets verschrikkelijks met u gebeurd zijn, waar u zo boos over bent dat u er niet over wilt praten.' En toen barste de heks in snikken uit. 'Ja, Elwin, je hebt gelijk,' huilde ze. 'Ze hebben me vroeger zo vaak gepest dat ik zo'n lange neus heb, zo vaak, dat ik uit de Drokelaar weg ben gegaan en hier diep in het bos ben gaan wonen.'

'Maar, mevrouw,' zei Elwin, 'u heeft juist een prachtige neus, zo mooi als die van Pinocchio, en daarmee kunt u vast en zeker het bos en de bloemen goed ruiken. Als u mij vertelt wie u zo geplaagd hebben vroeger, dan zal ik er bij de koning voor zorgen dat ze voor straf maar eens een tijdje in het bos moeten wonen in uw huisje, en dan kunt u weer terug naar de Drokelaar.'

'Nee,' huilde de mevrouw, die dus eigenlijk een drokelaar was, 'ik wil nooit meer terug naar de Drokelaar. Ik wil bij de bomen en de bloemen blijven. Die doen me tenminste geen kwaad.' En toen kwamen er ineens een paar draken binnen. Het waren vriendinnen van de drokelaarmevrouw. Toen ze Elwin in de kooi zagen begonnen ze te lachen. 'Zo, heb je een lekker hapje voor ons meegebracht ?' vroegen ze. Maar de drokelaarmevrouw nam het voor Elwin op. 'Nee, hij wilde even in de kooi van Hans zitten, maar hij komt alleen maar om te helpen,' zei ze.

'Oh,' zeiden de draken sip, 'we hadden anders wel zin in een hapje.' En toen begon Elwin ook aan de draken het verhaal te vertellen, en het bleek dat zij ook gewoon drokelaarmevrouwen waren die vroeger ergens om gepest werden. Elwin beloofde de drokelaarmevrouwen dat hij met de koning erover zou praten dat het nog strenger verboden moest worden dat drokelaars elkaar pesten, en dat wie het toch deed, een tijd in het diepe bos moest wonen. Dat vonden de drokelaarmevrouwen wel een goed idee. Er woonden een heleboel van die drokelaarmevrouwen in dit diepe bos, en al snel hadden ze allemaal het nieuws gehoord. Een paar wilden wel weer mee naar de Drokelaar, maar de meesten wilden toch liever in het bos

blijven wonen.

Achter de bokkenhaag stond ergens een grote ketel met een geit waar de bokkenmelk van de bessen gemaakt werd. De drokelaarmevrouwen zeiden dat als Elwin het geheim van de Bokkenmelk wilde weten, waar het voor gebruikt moet worden, dan moest Elwin in die ketel duiken. Het was namelijk een geheime poort. Elwin moest er natuurlijk voor zorgen dat hij het niet zou drinken. Hij mocht er alleen in zwemmen. Na een eindje lopen kwam Elwin bij de bokkenketel aan. Er stond een grote geit bij die in de ketel stond te roeren. 'Wat moet je ?' vroeg de geit. 'Ik zou graag het geheim van de bokkenketel willen kennen,' vroeg Elwin. 'Die ketel is alleen voor heksen,' zei de geit weer. Maar Elwin duwde de geit opzij en dook in de ketel. Heks of geen heks, Elwin wist nu dat het maar net de manier is waarop je er tegenaan kijkt. Het kan zoveel betekenen. Elwin hield z'n lippen stijf op elkaar en zwom door de geheime tunnel. Het was gelukkig geen lange tunnel en Elwin zag al helder licht een eindje verderop. Elwin kwam in een bron terecht, met aan weerszijden elfjes en feetjes. 'Hoera,' riepen ze, 'je hebt het geheim van de bokkenmelk gevonden.' En ze gaven Elwin een gouden boek. Elwin deed het boek open en er kwam toverstof vanaf. De plaatjes bewogen, en Elwin voelde hoe hij in het boek werd getrokken. Er kwam een hand uit die hem wenkte. Elwin schrok wel even, want ineens was hijzelf in een van de plaatjes terecht gekomen. Het was een plaatje met een bootje op zee. De zee was vermengd met melk ... misschien was dat wel de bokkenmelk. In de boot lag ook een mannetje te slapen met een rond buikje. Hij had een klein krantje op z'n buikje liggen en z'n hoedje lag een beetje over zijn gezicht. Op de grond lagen een paar bakkerman's munten. Elwin raapte de muntjes op en begon de flimpjes te bekijken op de achterkant. het bootje ging sneller en sneller, totdat ze bij een waterval naar beneden kwamen. Toen schrok het mannetje wakker. 'Vlug grijp die boomstam boven je,' riep het mannetje. Gelukkig, dat was net op tijd. Elwin zag het bootje naar beneden storten. 'Je bent nu in het boek,' zei het mannetje, 'een gouden boek van bokkenmelk. En als je nu praat dan komen er lettertjes uit je mond. En toen kwamen er allemaal lettertjes uit Elwin's mondje. 'Jaaaa,' hoorde Elwin roepen. Daar waren weer elfjes en feetjes. Ze waren zo blij dat Elwin door de bokkenmelk sprak. Ook uit hun mondjes kwamen nu allemaal lettertjes. De lettertjes hadden zoveel lichtjes en werden steeds langer en langer, of heel groot. En toen begonnen ze langzaam in elfjes en feetjes te veranderen. Het waren levende letters. Wat was dat prachtig. Sommige letters werden hele lange slingers. De bokkenmelk was dus niet om te drinken, maar om uit te spreken, zodat elfjes en feetjes zich konden verspreiden. Sommige lettertjes waren als slangetjes, en weer andere lettertjes waren als bloemetjes. Het was net prachtig vuurwerk in de lucht.

Het mannetje zei dat de Drokelaar nu in het gouden boek was en dat heel de Drokelaar nu door de bokkenmelk zou spreken. Daar was Elwin erg blij mee. De bokkenmelk moest goed gebruikt worden.

Hoofdstuk 11. Het Geheim van Kabela

Nu hoorde Elwin van één van die drokelaarmevrouwen dat in het oosten, ergens in de buurt van Arabie, een kasteel stond, heel heel diep onder de grond, waar van stierenlijm gordijnen werden gemaakt. Ze lieten die lijm dan opdrogen en hingen het door het hele paleis. Maar het paleis was vol met gevaarlijke vallen. Het paleis was eigendom van een draak. Voor die vallen hingen ze die gordijnen op, zodat niemand de vallen kon zien. Van de elfjes hoorde Elwin dat de stierenlijm voor iets heel anders gebruikt moest worden. In het paleis, heel diep in het kasteel, stond er een ketel waar de stierenlijm bereid werd. Die werd ook gemaakt van vreemde bessen van een boom. Die bomen heetten bakkerbomen, die in de woestijnen dichtbij het kasteel groeiden.

Heel diep in het kasteel was een geheime tunnel die leidde naar een plaatsje dat Kabela heette. Hier woonde een wezen dat half schorpioen en half octopus was. Sandra had over Kabela ooit eens een liedje geschreven :

Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen.

Maar Elwin wilde niet verder luisteren, hij wilde het geheim van Kabela kennen, en mogelijk het stadje terugbrengen naar Mercurius. Dus het was een gestolen plaats ? Wat had die Elwin toch een medelijden met de elf Mercurius. Elwin kende die elf wel. Het was een reuzenelf die een heleboel steden in zich droeg, en waar lichtgroene watervallen uitstroomden, die de jurk van de elf vormden en haar vleugels.

Het was een lange reis naar het oosten en een gevaarlijke tocht langs de duistere gordijnen van stierenlijm. Toen Elwin eindelijk bij Kabela aankwam hield het wezen dat half octopus en half schorpioen was hem tegen. En toen hoorde Elwin iets heel vreemds. Het wezen zei dat Elwin alleen verder kon als hij het liedje van Sandra helemaal zou zingen. Dat was vreemd. Hoe kende dit wezen het liedje van Sandra ?

Maar verder kende Elwin het liedje niet, want hij wilde direct naar Kabela toe. Hij liet Sandra niet uitzingen. Had hij dat nou maar gedaan, dan zou hij er door mogen. Nu moest Elwin eerst helemaal terug om Sandra's liedje helemaal te horen. Elwin vond het maar vreemd, maar het wezen wilde hem zonder het hele liedje niet doorlaten. Maar daar verscheen ineens de elf Mercurius met lichtgroen zacht licht. Elwin viel op de grond. Wat kwamen daar een stralen vanaf, zeg. De elf was zo groot, en Elwin zag de vele steden en plaatsen als edelstenen in het lichaam van de elf. Tranen stroomden uit de elf als watervallen. Er waren zes edelstenen op het voorhoofd van de elf, maar er was één edelsteen die ze daar miste, en dat was Kabela. Elwin zag dat er op die

plaats een gat was, waar de steen in zou moeten. Die steen was dus gestolen door een draak. Vroeger was de stad vol met de wezens die half schorpioen, half octopus waren, de kabela's. Maar nu was er nog maar één wezen over. Mercurius zei dat de draak al die wezens behalve deze had opgegeten, en nu midden in de stad leefde. 'Wat voor wezens wonen er dan in de andere zes edelstenen ?' vroeg Elwin aan de reuzenelf. 'De eerste steen heet Kabusa, waar wezens die half slang, half krokodil zijn wonen,' zei de elf stralend, 'de tweede steen heet Marudiak, waar wezens die half hond, half octopus zijn wonen. De derde steen heet Tabalia, waar de wezens wonen die half wolf, half krokodil zijn, en ...' Maar toen begon het wezen angstaanjagend te brullen. In de verte kwam de draak aanstormen. Elwin werd erg bang, en zelfs Mercurius begon te beven. De watervallen van zacht groen licht begonnen steeds sneller te stromen. Elwin vond het zo'n mooi gezicht, maar oh wat waren ze bang. In de verte begon de draak te brullen : 'Blijf van onze stad af, het is onze stad.' Maar Mercurius riep terug : 'Nee, gemene draak, je hebt de stad gestolen en de Kabela's opgegeten. Nu is er nog maar één kabela over.' En toen begon de draak hard te lachen. 'Jij hebt al zoveel edelstenen. Gun je mij dan niks ?' riep de draak. Maar toen huilde Mercurius nog harder : 'Draak, je doet er verkeerde dingen mee.' Toen werd Elwin erg boos op de draak : 'Zie nu eens wat je gedaan hebt, de elf Mercurius is zo verdrietig.' De draak kwam steeds dichter bij Elwin, en Elwin begon meer en meer te rillen.

Het wezen dat naast Elwin stond gaf een ei aan Elwin en zei dat hij beter kon vertrekken. Alleen met het liedje van Sandra zou Elwin de draak tegemoet kunnen treden. 'Het is een Kabela-ei, Elwin, waar een heleboel kabela's uit kunnen komen,' sprak het wezen. Maar wat er toen gebeurde. De draak begon het wezen op te eten. 'Ren voor je leven,' schreeuwde Mercurius. Elwin wist niet wat hij moest doen. Hij kon niks tegen de draak beginnen. Wel wist hij dat de dwerg Bilmageln later de buik van de draak wel kon opensnijden om de arme kabela's eruit te halen. Maar eerst moest Elwin maken dat hij wegkwam. Oh, wat holde Elwin, en ook Mercurius was nergens meer te bekennen. Na een lange reis was Elwin weer thuis en legde het ei op tafel. Het was een groot ei, en Sandra haalde een rode doek op om het ei te bedekken. Het moest goed warm blijven, dus Sandra besloot om het ei in een mand te doen met wat dekens. De volgende ochtend vroeg kwam het ei uit, en allerlei wezens die half octopus half schorpioen waren kwamen er uit. Wat waren ze nog klein, en er waren er zoveel. Elwin en Sandra waren erg verrast. Elwin had Sandra het hele verhaal verteld, en Sandra zou dat liedje nog eens voor Elwin zingen :

Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor

de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen. Kabela, de zevende steen van het hart van een prinses. Zij straalt als de zon.

Maar Sandra kon niet verder zingen, want de draak was Elwin achternagelopen, en was nu zelfs bij Elwin's huisje in de Drokelaar aangekomen. 'Hap,' zei de draak, en het huisje gleed in de maag van de draak. Er borrelde hier groene lijm, en Elwin en Sandra zagen hier zoveel kabela's lopen, en wat waren ze groot. De kleintjes begonnen te piepen, en de groten buiten begonnen te brullen. Ineens kwamen ze het huisje binnenstormen en namen hun kindjes in hun armen. Oh, wat was dat een prachtig gezicht. Elwin glimlachte, maar Sandra was flauwgevallen van de schrik. En daar was het wezen wat net door de draak opgegeten was ook. Hij was zo blij Sandra te zien, en nam haar in z'n armen. Het leek wel alsof het wezen Sandra al kende. 'Alsjeblieft, Sandra,' zei hij, 'zing het liedje voor ons, dan zal de draak ons uitspugen.' Hij zei dit zo lief, dat Elwin wist dat ze elkaar al echt moesten kennen. Maar Sandra was met geen mogelijkheid bij te brengen.

In de Drokelaar was er inmiddels rep en roer, want het huisje van Elwin en Sandra was verdwenen. De draak was inmiddels naar de drokelaarbergen gegaan. De koning was al naar de dwerg Bilmageln gegaan, want die moest de buik van de draak opensnijden om Elwin, Sandra en de kabela's te redden. Ook Mercurius de elf was inmiddels in de Drokelaar aangekomen. Bilmageln en Mercurius zouden samen naar de drokelaarbergen gaan om de draak te zoeken. Ook de koning ging mee, met nog een paar dappere drokelaars. Maar de draak was woest en dreigde heel de Drokelaar in te slikken. Een enorm gevecht ontstond er, en zelfs het drokelaarleger moest er aan te pas komen. De draak spuwde vuur en andere dingen. Ineens stonden er twee mannen met baarden en ronde brilletjes in de opening van de grot waar de draak zich schuilhield. Het waren Van Dam en Van Dam, die ook wel de mozes-tweeling werden genoemd. Zij werkten bij de politie.

Ineens begonnen ze te zingen :

Zeeen, beste zeeen, 't is uit met het verdriet,

Zeeen, woeste zeeen, die thee die lust ik niet,

Koffie, lekk're koffie, naar boven nu, heel snel,

Koffie, beste koffie, zeg trek eens aan de bel,

Zeg golven ga nu aan de kant, ik maak een pad, ik maak een rand,

Zeg golven, ga nu gauw heel vlug naar jullie huisjes terug.

Maar toen riep een drokelaar : 'beste meneren van de politie, het is heel aardig om een liedje te zingen, maar we hebben ditmaal niet met woeste zeeen te maken, maar met een woeste draak.'

'Oh,' zeiden Van Dam en Van Dam gelijktijdig, 'maar het werkt ook op draken.' En daar scheurde de buik van de draak open, terwijl het huisje van Elwin met de wezens naar buiten kwamen stromen. Oh, wat waren ze allemaal blij, maar de draak werd woester en woester. De scheur ging

weer dicht en de draak begon te groeien, nog groter dan hij al was, en begon alles op te slokken, zelfs Van Dam en Van Dam, en daarna heel de Drokelaar.

'Gezellige boel,' zei Van Dam tegen Van Dam, toen ze door de maag van de draak gleden. Toen begonnen de gebroeders Van Dam weer te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

En floeps, daar kwam ome Ra ineens aanlopen. Ome Ra had een hele grote werksleutel in z'n hand, die de wolvekrokodille-klauw heette. Maar de wanden van de drakenmaag begonnen ook in draken te veranderen en alles werd nog een keer opgegeten, zelfs ome Ra. En telkens ging alles van maag tot maag, en keer op keer werden ze opgegeten, tezamen met alle tovenaars die hen wilden helpen. Het leek wel alsof niemand hier tegen opgewassen was. Maar toen ineens werd Sandra weer wakker en begon het liedje over Kabela te zingen :

'Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen. Kabela, de zevende steen van het hart van een prinses. Zij straalt als de zon. Kabela, zeven reuzen schiepen jou, zeven reuzenkoningen brachten jou, naar het hoofd van de elf Mercurius, zeven reuzenhoofden droeg jij, ja, de zevende, dat was jij. In een schip verliet jij de haven, om in het hart van de draak te wonen zo'n lange tijd. Maar in de oven werd je mooier, oh kostbare steen, hier kon jij de tranen drogen, oh tranendroger.

Oh, Kabela, de zevende van zeven, oh Kabela met je harten van goud, nu mag jij voor altijd wonen, in het hoofd van Mercurius waar je zoveel van houdt. Jij

daalde tot haar gouden mond, waar jij haar verbood te spreken, maar nu draag jij daar engelenhout om in vuur aan te steken. Oh, Kabela, oh Kabela, het sieraad van een moederelf, waar de groene watervallen druipen. Jij versloeg de draak door jouw lied, geregen de tranen, als door kastelen druipend, bracht jij jouw stierenlijm tot het hoofd van rijm, daar waar de elven dichten, daar waar zij woorden en talen spinnen, van letters in chocolade.

Oh Kabela, oh Kabela, met elven in jouw gouden poorten, waar paarlen uit stromen, tot sieraden van bokkenmelk, waar het maanlicht rijst, waar het maankind speelt, waar het oog kijkt om bomen te versieren. Jij brengt honing tot de bloemen, waar zij drinken in zwijm. Jij geeft hen de schatten van vergadering, badend in stierenlijm. Oh poorten van het groene goud, kroont de tafelen met een degen, brengt de zonnen van het zuiverste hart, tot hen die de tranen weven. De kleermaker van het elvenschoon, draagt het goud tot hen die beven.'

En toen het liedje klaar was ontplofte de draak in duizend stukjes, terwijl een gouden vuurbol te voorschijn kwam. De Drokelaar was gered. En heel langzaam begon Kabela naar het gat in het hoofd van de elf Mercurius te zweven. 'Dat was zeker een drakenliedje, of niet Sandra ?' vroeg Elwin. 'Ja,' zei Sandra, 'het was eerst een drakengedicht wat ik ooit eens gemaakt heb, en toen later heb ik er dit liedje van gemaakt.'

'Nou,' zei Elwin, 'ik vind het maar knap. Het is een toverliedje. Dus die stierenlijm is eigenlijk de verbinding tussen de letters van de bokkenmelk ? Dus eigenlijk is die stierenlijm de taal ?' 'Ja,' zei Sandra, 'en deze wordt vooral ook veel gebruikt door schrijvers en dichters.' Elwin glimlachte. De elf Mercurius zei dat elk dier z'n eigen vloeistof verspreid om de bomen, de bloemen en de drokelaars te helpen. Elwin was in zijn avonturen al veel van die drankjes tegengekomen. De elf Mercurius had twee staven in zijn hand waar een heleboel kraantjes aan vast zaten. De zilveren staaf heette Maankind, en de gouden staaf heette Regenjongen. Als Elwin die twee in zijn huisje aan de muur zou hangen, dan kon hij altijd van al die drankjes wat laten stromen. Ook de bokkenmelk en de stierenlijm zaten ertussen, maar die mochten natuurlijk niet gedronken worden, dat begrijp je natuurlijk wel.

Hoofdstuk 12. De Derde Staaf

Binnen de kortste tijd had bijna heel de Drokelaar van die kraantjes-staven aan de muur hangen. De koning was maar wat trots. 'Zeg, Mercurius,' vroeg Elwin, 'wat zijn nu die andere edelstenen. De eerste steen heet Kabusa, waar wezens die half slang, half krokodil zijn wonen, de tweede steen heet Marudiak, waar wezens die half hond, half octopus zijn wonen. De derde steen heet Tabalia, waar de wezens wonen die half wolf, half krokodil zijn, en ... de rest weet ik nog niet, behalve dan de zevende, Kabela.'

De elf draaide zich naar Elwin toe en zei : 'De vloeistoffen van die stenen kun je ook terugvinden op de kraantjesstaven. De vierde steen heet Tirnia, waar de half wolf, half octopus

wezens wonen, de vijfde steen heet Tradiak, waar de half slang half octopus wezens leven, en de zesde steen heet Oscherak, waar de half wolf, half hond wezens wonen.'

Elwin glimlachte. Hij kende ze nu alle zeven : Kabusa, Marudiak, Tabalia, Tirnia, Tradiak, Oscherak en Kabela. Van veraf leek het Maankind een beetje op een vreemdsoortig langwerpig insect of een helder sieraad met edelstenen. Elwin zou eerst goed alles moeten doorpraten met de elf voordat hij goed met de staven om zou kunnen gaan. De elf zei dat deze zeven stenen erg belangrijk waren om de staven goed te kunnen laten functioneren. Als Elwin dat goed zou kunnen, dan zou hij van Mercurius nog een groene staaf erbij krijgen, gemaakt van smaragd. In het Engels heet deze groen doorzichtige steen een Emerald, en de staaf heette Emerald Insect. Met de langwerpige emerald staaf zou Elwin de toverpepermunt van de dwerg Bekehelm goed kunnen besturen. Deze dwerg en deze toverpepermunt had Elwin ontmoet in het avontuur beschreven in het boek 'Elwin Terug Naar Egypte'. Met die toverpepermunt kon je dromen.

'Groene weg, groene weg, het pad van de dromen, ook al zit je alleen op je kamer, of eenzaam in je huisje, je kan altijd drinken van de toversap van pepermunt, en hups daar ga je, vliegend in het rond, je bent vrij als een vogel. Op de groene weg, de groene weg, het pad van de dromen. Ga gewoon van droom tot droom, je staat nooit meer stil,' zei Mercurius.

'Groene weg, groene weg, het geld moet rollen. Sta op, en slaap niet meer, droom jezelf in een boot over 't grote meer, keer op keer, totdat je aan de overkant bent, in een nieuwe droom. Groene weg, groene weg, het geld moet rollen. Sta op en slaap niet meer, beleef het keer op keer, totdat je over bent, aan de overkant van 't meer. Groene envelop, groene envelop, het geld moet rollen, het reist en alles beweegt. Als in een automaat, gooi de munt erin, en rijd naar de overkant,' sprak Mercurius. 'Ja, dat ken ik nog uit wat boeken van drakengedichten die we vroeger op school uit het hoofd moesten leren.'

Op straat had de koning nieuwe lantaarns laten bouwen met de twee langwerpige staven erin. Elwin keek erg uit naar de derde staaf. Na een tijdje van veel oefenen en veel boeken lezen kon Elwin een beetje met de twee staven overweg, en ook de andere drokelaars begonnen het te leren. Ook de telefoonschepen boven de Drokelaar waarmee er programma's over de telefoon werden uitgezonden kregen de staven aan boord.

Mercurius zei dat Elwin het groene pad zou moeten bewandelen, wat zou leiden naar de zon van smaragd, waar hij de derde staaf zou ontvangen, de staaf van smaragd. Dit pad begon in het bos dichtbij de drokelaarbergen. Het was een pad vol gevaren. Er waren daar groene spinnen, en groene webben. In de verte zag Elwin Pinokkio op een troon zitten, en daar achter lag het land Bennes, het land van de bomen. Er groeide hier zulk vreemd fruit. Het was fruit met gestreept zaad. Als je het fruit doormidden sneed dan kon je altijd in het zaad filmpjes bekijken. Pinokkio was een jongen van hout. Langs de kant van de weg stonden bomen waarin

jongens groeiden. Ze waren erg slaperig, en hoe Elwin ook riep en aan de bomen schudde, ze werden niet wakker. Was Pinokkio dan de koning hier ? En waarom groeiden er slapende jongens in bomen ? Elwin hoopte maar dat ze fijne dromen hadden. Mercurius zei dat achter het land Bennes het land Sulva lag. Dat was het land van de edelstenen. Hier zou Elwin op zoek moeten naar de zon van smaragd om de derde staaf te ontvangen. Elwin had een beetje dorst gekregen en sloeg een groot stuk fruit van een boom af met zijn handjes. Toen het op de grond viel barstte het in tweeen en Elwin zag het gestreepte zaad, waarin filmpjes verschenen. Elwin begon van de zachte vrucht te drinken. Wat was dat lekker en wat waren dat een leuke filmpjes. Toen Elwin bij de troon van Pinokkio aangekomen was zag hij dat Pinokkio ook sliep. Het leek wel alsof iedereen hier sliep. In het land Bennes waren prachtige bloemenvelden, plantenvelden en boomgaarden, en Elwin zag er naar uit om het land Sulva binnen te treden. Elwin zag het glinsteren in de verte, op een hoge berg. Elwin zou door een grot in die berg moeten.

Na een hele lange tijd lopen kwam Elwin eindelijk aan bij de grot. Elwin nam een hapje van een grote vrucht die daar hing, en liep naar binnen. Maar wat was dat nou ? Achter de vrucht in de boom zat een slang die naar Elwin toegleed. 'Wat kom jij hier doen, kereltje ?' vroeg de slang. 'Oh,' zei Elwin, 'dag meneer de slang, ik ben Elwin uit de Drokelaar, en ik ben op reis naar de zon van smaragd.'

'Je mag er niet door,' zei de slang. 'En waarom niet ?' vroeg Elwin. Toen kwam de slang dichterbij, en Elwin schoof snel een eindje naar achteren. 'Zeg Elwin,' zei de slang, 'je kent nog lang al die vruchten niet in het land Bennes. Als je die vruchten eet, en de filmpjes goed bekijkt, dan zie je welke gevaren je in het land Sulva kunt tegenkomen, en hoe je die moet overwinnen.'

'Daar heb ik nu geen tijd voor, meneer de slang,' zei Elwin, 'ik moet erdoor.' En toen duwde Elwin de slang opzij en ging de grot binnen. 'Dan moet je het zelf maar weten,' riep de slang hem na. Met grote stappen liep Elwin door de grot. Maar al snel kwam hij in een groen web verstrikt, terwijl er een groene spin naar hem toekroop. 'Laat me erdoor,' riep Elwin tegen de spin. 'Wat is dit allemaal voor onzin ?' Maar de spin zei niets, en Elwin voelde hoe er lijm over zijn huidje begon te stromen. Het was groene lijm van het web, en het smaakte erg vies. Al snel kon Elwin zich helemaal niet meer bewegen. De spin kwam alsmaar dichterbij en Elwin kreeg in de gaten hoe groot die spin eigenlijk was. Elwin keek naar zijn voetjes, en schrok heel erg, want zijn voetjes begonnen in een boomwortel te veranderen. 'Help,' riep Elwin, 'ik word een boom ! Had ik nou maar beter naar die slang geluisterd.' De spin zei nog steeds niets, en Elwin werd steeds banger en banger. Waarom moest hij nou altijd zo dom zijn. Elwin had gewild dat hij wat beter had geluisterd. Wat wist hij nou van de geheime gevaren van dit land af ? Toch helemaal niks ? Elwin begon harder te roepen. Ineens zag hij de slang voor zich met een vrucht, en drukte het bij Elwin in de mond. Elwin keek naar het gestreepte

zaad en begon te drinken. Het was een filmpje over iemand die in een boom veranderde. Maar toen sprak hij een toverspreuk uit : Kristarvaka Vatorium, en toen kon hij zich weer bewegen, maar hij was nog steeds een beetje van hout, net als Pinokkio. De slang zei dat Elwin niet kon voorkomen dat hij een beetje houterig werd, maar als hij de toverspreuk zou opzeggen, zou hij zich weer kunnen bewegen. 'Kristarvaka Vatorium,' riep Elwin, en kon zich weer bewegen. Na een tijdje zag Elwin zijn schoentjes weer en kon verder lopen. De slang ging met hem mee. Elwin had nu z'n lesje wel geleerd en besloot dicht bij de slang te blijven en goed naar hem te luisteren. In de verte zag Elwin een glimmend driehoekje. Het was een poortje naar een diepere grot. Om het driehoekje heen groeiden rozepaarse felle bloemen en groeiden bananen die op lange neuzen leken. Elwin merkte dat zijn eigen neus ook begon te groeien, maar niet alleen maar op z'n hoofd, maar ook op z'n armen en benen. Elwin kon nu zoveel bloemen en planten ruiken. Elwin merkte dat als hij met de neusjes ging ruiken, dan ging hij een beetje zweven. Achter het driehoekige glimmende poortje waren zoveel bloemenveldjes omringd door grote rotsen. Er groeiden glimmende stenen in die rotsen.

De slang gaf Elwin weer een vrucht en Elwin keek naar het filmpje in het gestreepte zaad terwijl hij begon te drinken. In het filmpje veranderde iemand in een steen, maar nog snel zei hij even een toverspreuk : Cuyornaida Corset, en toen werd hij weer normaal, maar hij was nu wel een beetje van steen. Gelukkig kon hij wel weer doorlopen. Elwin raakte naar een tijdje weer verstrikt in een web, en merkte dat hij begon te verstenen. Hij kon zich niet meer bewegen, maar gelukkig had hij ditmaal goed naar de slang geluisterd en sprak de toverspreuk : Cuyornaida Corset, en floep, daar werd Elwin weer normaal, maar wel begonnen er edelstenen in Elwin te groeien. Nu ja, dat was beter dan er zelf één te worden. Nog vele malen raakte Elwin verstrikt in de webben, maar gelukkig kende hij de twee toverspreuken en had hij een goede vriend bij zich. Soms stroomde er ineens zoveel sap om Elwin heen dat hij dreigde te verdrinken, maar gelukkig had de slang hem daarvoor ook twee toverspreuken gegeven. Als hij die uitsprak dan verdween het sap en dan verscheen er een vrucht voor hem waarvan hij kon drinken. Dan was het gevaar weer voorbij, maar wel zou zo'n vrucht dan in Elwin zelf gaan groeien. Dat vond Elwin niet erg, want dan had hij altijd sap bij de hand. Die vruchten werden nooit zo groot, dus Elwin zou gewoon Elwin blijven. De twee toverspreuken daarvoor waren : Oblizea Vitrininium en Currosael Burboggia.

Na een lange tijd lopen was Elwin eindelijk uit de grot, en in de verte zag hij de zon van smaragd schitteren. Hij was nu aan de andere kant van de berg, maar hoe zou hij nu op de zon van smaragd kunnen komen ? En hoe zou Elwin tegen de hitte bestand zijn ? De slang zei dat dat wel simpel was. Elwin moest gewoon veel van de vruchten eten, zodat zijn lijfje bestand tegen de hitte zou worden, en zodat er genoeg neusjes aan hem zouden groeien waarmee hij naar de zon van smaragd zou kunnen vliegen. Ineens stond Pinokkio voor hem die een paarse steen op Elwin's voorhoofd drukte. Die zat

direct muurvast. Er begon een toren richting de zon van smaragd te groeien waarop Elwin zou kunnen lopen, maar het laatste stukje zou Elwin moeten vliegen. Aan de toren groeiden een heleboel besjes die Elwin kon eten.

Na een lange tijd kwam Elwin eindelijk aan op de zon van smaragd. Weer stond Pinokkio voor hem en gaf hem de staaf van smaragd, de Emerald Insect. Hier zou Elwin nog mooier mee kunnen dromen. Het was een dromenstaaf, en die zou ook in de huisjes van de Drokelaar aan de muur komen. Elwin was erg blij Pinokkio weer te zien. 'Zeg Pinokkio,' vroeg Elwin, 'waarom groeien er jongens in bomen, en waarom slapen ze ?' Maar Pinokkio zei niks en vertrok weer. Elwin keek recht voor zich uit. Hij was zo blij met de dromenstaaf. Elwin hield veel van dromen, en ook vele drokelaars uit de Drokelaar. Wat zouden ze allemaal blij zijn met de staaf. Elwin keek voor zich uit. Hij stond nu op het topje van de zon van smaragd. In de verte zag hij een andere zon, de zon van robijn. En daar was Mercurius ineens. Elwin stelde Mercurius ook dezelfde vraag over de slapende jongens die in de bomen groeien. 'Die jongens dromen,' zei Mercurius. 'Het zijn droombomen.'

'Oh,' lachte Elwin. Hij begreep het eindelijk. Dus misschien hoefde hij niet eens zo bang te zijn om in een boom te veranderen. Maar goed, Elwin had wel wat anders te doen dan dromen. Er was werk aan de winkel. Mercurius vertelde dat de staaf van robijn de vierde staaf was voor de drokelaarhuisjes. Elwin was natuurlijk erg benieuwd waar die staaf voor diende. Er zaten natuurlijk weer vele kraantjes aan. Mercurius zei dat door deze staaf de medicijnen stroomden voor als de drokelaars ziek waren.

Na een lang avontuur was Elwin eindelijk weer thuis, en het huis hing vol staven met kraantjes. Sandra was erg trots. Samen met Elwin zat ze op de bank. Elwin was erg moe. Morgen zouden alle huisjes van de Drokelaar zulke staven krijgen. De koning was maar wat trots op Elwin. Elwin keek het meest naar een diamanten staaf en een staaf die gemaakt is van zeepsteen. In de zeepsteen waren allemaal kleine lampjes te zien, en het hele huis was vol lichtjes. Maar Elwin was moe, en zou eerst flink wat slapen.

De volgende morgen was Elwin vroeg wakker. Sandra was in de keuken bessensoep aan het maken ...'

Elwin stopte met lezen. In de andere kamer was fee Kassandra nog steeds spelletjes aan het doen met de kinderen. Toen viel Elwin's oog op een ander boek : Elwin op zoek naar Bilmageln. Elwin pakte het en begon direct te lezen …

Deel 3. Elwin Op Zoek Naar Bilmageln

Hoofdstuk 13. Sinsabijne

'De kinderen die al meer boeken van Elwin hebben gelezen, weten misschien al een heel klein beetje wie Bilmageln is. Bilmageln is een dwerg die kan

toveren. Samen met Roodkapje en de wolf woont hij in het zuiden, heel ver weg. Elwin was al eens eerder bij Bilmageln geweest in één van zijn huisjes aan de rand van het land waar hij woont. Dat was een rieten huisje waar hij ook de wolf en Roodkapje had ontmoet. Dat was lang geleden, en dat avontuur kun je lezen in het boek Elwin Terug Naar Klaas Vaak. Bilmageln had vele huisjes en woonde in het land Sinsabijne. In het land Sinsabijne kunnen de dingen bewegen en praten. Er zijn daar huppelende stoelen, sprekende koffiepotten en bijvoorbeeld treinen die kunnen vliegen als vogels. Elwin wilde daar graag naartoe. Elwin zou eerst wat zeeen moeten splitsen met het toverliedje van ome Ra, en dan aan het eind van het pad door die zeeen zou Elwin een poortje doormoeten om in Sinsabijne te kunnen komen. Voor het land Sinsabijne lag het land Salom, waar Elwin ook eerst even doorheen moest. Dat was het land waar het voedsel leefde. Er waren daar sprekende bananen en zo. Elwin vond het wel spannend. Voor het poortje zat een drokelaarmevrouw met een baby op haar schoot. Ze gaf de baby melk uit de borst, en probeerde het babytje rustig in slaap te sussen. Het babytje huilde een beetje. De mevrouw gaf Elwin een heel groot waterpistool. Nou ja, het was eigenlijk geen waterpistool, maar een pistool met allerlei sappen. Elwin zou dat pistool nodig hebben in het land van Salom en het land van Sinsabijne. Niet alleen om mee te schieten, maar ook als een soort pomp om deuren mee te openen. Vaak waren er langs die deuren doorzichtige buisjes die eerst met een bepaald sap gevuld moesten worden en dan ging de deur vanzelf open. Elwin zag nu pas echt hoe belangrijk al die sappen waren die hij op z'n avonturen was tegengekomen.

Elwin bedankte de drokelaarmevrouw en ging naar binnen. Hier moesten dus de dorpjes van snoep en de dorpjes van fruit wezen. Er waren hier chocoladestadjes en ook stadjes van marsepein. In de bossen leefden vreemde wezens zoals konijnekoeien, konijneberen en andere soorten vreemde konijnen. Dat waren vaak beesten met een konijnekop. Elwin vond het prachtig, maar wat hadden die dieren vaak ruzie met elkaar. Ging het om snoep, om beukenoten, of iets anders ? Elwin wilde het graag weten, want de vruchten konden in de dorpjes niet goed slapen van het lawaai. Ook hadden ze van tijd tot tijd last van ratten die alles opvraten, dus Elwin had hier genoeg te doen. Op een dag besloot Elwin een keer naar dat bos te gaan om te praten met die dieren. Elwin stapte op een hond af met een konijnegezicht en lange oren. 'Dag meneer de konijnehond, waarom maken jullie allemaal zo'n ruzie ? En kunt u mij ook vertellen waar die ratten vandaan komen, en waarom ze de fruitdorpjes en snoepstadjes lastig vallen ?' Maar de konijnehond zei niks en rende weg. Het leek wel alsof de dieren niet met Elwin wilden praten. Of waren ze soms bang voor Elwin. Elwin liep dieper en dieper in het bos, maar het leek wel alsof alle dieren verdwenen waren. Uiteindelijk kwam Elwin bij een hele grote boom aan, met dikke wortels boven de grond. Er was een gat in de boom en Elwin stapte naar binnen. Konijne-ogen keken hem aan. 'Wat moet je hier ?' werd er gezegd. 'Jij hoort hier niet, dit zijn onze huisjes. Hier wonen wij, dus ga weer

weg.' Elwin vroeg hen of ze alsjeblieft wilden stoppen met ruziemaken en al dat lawaai, omdat de snoepjes en vruchtjes en andere levende voedseltjes er niet van konden slapen. Maar oh, wat werd dat konijntje toen boos. Uit het donker kwam hij tevoorschijn. Het was een konijnetijger. Hevig begon het dier te brullen, en Elwin werd wel een beetje bang. Had Elwin dan wat verkeerd gezegd. Elwin deed een stap achteruit, maar de konijnetijger sprong op hem af, en beet Elwin in z'n hand. Nu werd Elwin ook boos, en zei : 'Kun je wat beleefder doen tegen een drokelaar uit de Drokelaar.'

'Horror,' riep de konijnetijger, 'horror, want jullie hebben ons zelf uit de Drokelaar verjaagd lang geleden.' En toen begon de konijnetijger te vertellen. 'Wat of wie is horror ?' vroeg Elwin. En wat Elwin toen zag daar schrok hij wel het meest van. Er kwam een lopende boom op hem af met allerlei konijnehoofdjes. De hoofdjes spraken en kwekten door elkaar heen. 'Ik heet horror en ik ben diabeet, dat is suikerziekte, dat wil zeggen dat ik teveel suiker heb, terwijl ik daar niet tegen kan.' Die ziekte kende Elwin wel, want sommige drokelaars in de Drokelaar hadden dat ook, en ook sommige kinderen die de boeken van Elwin lazen. Vanuit de lopende konijneboom kwamen allerlei ratjes tevoorschijn. 'Ik ben degene die de ratten stuur, want het snoep moet weg, en als beloning krijgen ze de vruchten en de andere voedseltjes er ook bij,' riep de boom.

'Maar waarom maken jullie altijd ruzie met elkaar ?' vroeg Elwin. 'Ruzie is goed,' zei de konijnetijger, 'door ruzie blijven de snoepjes ver uit onze buurt.' Nu begreep Elwin dat wel, maar was er dan geen andere manier ? Misschien dat Bilmageln wel een oplossing zou weten. Opeens kwamen er allerlei soorten konijnen op Elwin af, en Elwin werd daar zo bang van, dat hij begon te rennen en te rennen. Ja, het was echt wel het beste om eerst naar Bilmageln te gaan. Dit was geen doen. Toen Elwin even snel omkeek zag hij ook al ratten achter hem aanrennen. 'Weg uit Salom,' dacht Elwin. Hij wilde naar Sinsabijne. In de verte zag Elwin een poortje en hoopte dat hij zo in Sinsabijne kon komen. Maar in het poortje versperde chocolade hem de weg. Elwin dacht dat er niets opzat om zich door de chocolade heen te eten. Wat een leuke manier van reizen was dit. Maar na een tijdje kreeg Elwin zoveel buikpijn dat hij moest stoppen, en direct begon de chocolade hem weer weg te duwen, totdat hij weer terug bij het poortje was. Nou, dat had dus ook niet echt veel zin. Op de grond lag een klein slangetje, en die zei : 'Elwin, hier rijden speciale auto's die door chocolade te eten vooruit kunnen komen. Zij kunnen geen buikpijn krijgen, en kunnen jou wel door de tunnel brengen naar Sinsabijne. Nou, dat wilde Elwin wel. Niet lang daarna stopte er een auto bij het poortje. De auto was van een soort doorzichtig plastic. Ook had de auto ogen en een mond, met nog een neus. Elwin zou dus gewoon met de auto kunnen praten. Daar stapte Elwin in, en de auto begon te eten en vertrok. Het was een lange reis door witte chocolade wat soms in andere kleuren voor hen stond. Dat was wel handig, zo'n auto. Daarna moest de auto nog een hele tijd al etend door marsepein rijden. Het ging best wel

snel, en ineens kreeg de auto meer wielen en werd langer. Plotseling bemerkte Elwin dat ze in de lucht waren. De auto was bijna een vliegtuig geworden, en het snoep hier was heel erg zacht. Het waren snoepwolken en snoepluchten. Het was bijna sap. In de verte zag Elwin bergen van ijsjes gemaakt, bananenijs en andere soorten schepijs. Elwin kreeg er erge honger van, maar hij wist natuurlijk dat hij er buikpijn van kon krijgen. Het auto-vliegtuig at en vloog maar door. Waar zouden ze nu zijn ? Al in Sinsabijne of nog steeds in Salom ? Elwin wist het niet. Er lagen wat boekjes in de auto op de bank, en Elwin begon wat te lezen. Er stonden wat sprookjes in en wat drakengedichten. In Sinsabijne daar bewogen en spraken de dingen, en Elwin zag er naar uit om daar te zijn, en om Bilmageln de dwerg weer eens te zien. Misschien dat hij dan Roodkapje en de wolf ook weer tegen zou komen. In de boekjes stond dat Bilmageln een heel groot kasteel of paleis had, op het topje van Sinsabijne. Hier maakte hij speelgoed en andere dingen. In het topje van één van de torens van dat paleis daar zou de weg naar de slangenwereld beginnen. Maar Elwin had al een plan. Hij wilde op de één of andere manier ervoor zorgen dat de Drokelaar en Sinsabijne dichter bij elkaar zouden liggen, zodat Bilmageln veel dichter in de buurt zou zijn. Net zoals dat een keer met Klaas Vaak was gebeurd, die nu in het bos dichtbij Elwin woont. Hoe dat gebeurd is kun je ook lezen in het boek Elwin Terug Naar Klaas Vaak. Elwin wilde dat Bilmageln naast Klaas Vaak zou gaan wonen. En tja, als Elwin iets in zijn hoofd had, dan moest en zou het ook gebeuren, dat begrijp je natuurlijk wel. En het zou toch wel mooi zijn als Sinsabijne achter het bos in de Drokelaar zou liggen.

Na een tijdje vliegen kwam Elwin bij het kasteel van Bilmageln aan. Wat een vreemde wezens liepen hier. Levende pakken waspoeder, lopende schoonmaakmiddelen. Nu, daar wilde Elwin geen ruzie mee krijgen, want stel dat ze op Elwin zouden spuiten. Oh, daar kwamen ook al vliegende wasmiddelen en schoonmaakmiddelen aanzetten die op Elwin begonnen te spuiten. Wilden ze niet dat hij hier zou zijn ? 'Ga weg,' riepen ze. 'Jullie hebben ons immers lang geleden uit de Drokelaar gezet.' Elwin wilde nu echt wel eens weten wat er dan eigenlijk gebeurd was, want de konijnen hadden het daar ook al over en die boom. Wat was er eigenlijk gebeurd ? Een vriendelijke dwerg stond achter Elwin.

De waspoeders en schoonmaakmiddelen waren ineens allemaal verdwenen. Het was Bilmageln. 'Hallo Elwin,' zei de dwerg, 'wat fijn om je weer eens te zien.' Elwin vertelde het verhaal over de konijnen en ook de plannen die hij had. Bilmageln begon te lachen. 'Kom maar mee,' zei hij. 'Ik heb lang op je gewacht.' En ze liepen op een grote trap van smaragd naar boven, waar het paleis stond. Binnen keek Elwin zijn ogen uit. Er hingen hier zoveel klokken, en ze hadden ogen. Misschien konden ze zelfs spreken. Ook hingen er veel grote edelstenen aan de muur. Er kwam zoemend geluid uit die edelstenen, en in sommige edelstenen zag Elwin allemaal dingen verschijnen. Het leken wel een soort televisies. Toen liepen ze op een trap van robijn naar de volgende

verdieping van het paleis. 'Het gaat beneden allemaal weer veranderen hoor, Elwin,' zei Bilmageln. 'Laten we naar de toren van het slangenpad gaan.' Ze moesten vele trappen bewandelen en Elwin zag vele prachtige zalen, waarvan Bilmageln zei dat ze allemaal weer zouden veranderen. Eindelijk waren ze in de slangentoren. Elwin keek uit het raampje en zag grote slangen in de lucht bewegen. Hier moesten ze op lopen en rijden om in de slangenwereld te komen. Daarachter zou de vissenwereld liggen, en nog verder weg was de apenwereld.

'Meneer Bilmageln,' zei Elwin. 'Ik heb daar eigenlijk geen zin in. Ik wil gewoon dat u met mij meegaat om naast Klaas Vaak te wonen.' Bilmageln grinnikte een beetje. Elwin staarde in een blauwe edelsteen, en kwam daar ook in terecht, terwijl alles daar vroor. 'Zo Elwin,' zei Bilmageln, 'waar wil je in veranderd worden. Je weet dat de dingen die ik maak gewoon kunnen praten en bewegen.' Bilmageln had een blauwe edelsteen aan Elwin laten zien, en door er in te kijken kom je er in terecht. In deze wereld vroor alles, en hier kon Bilmageln Elwin veranderen in wat hij maar wilde. Maar Elwin wilde het niet. 'Haal me eruit,' zei hij tegen Bilmageln. Toen drukte Bilmageln hem een paarse edelsteen onder zijn neus, en toen Elwin daarin keek kwam hij daarin terecht. Hier was het erg warm. Door de kou kom je vast te staan, maar door de hitte kun je weer bewegen en omgevormd worden. Die twee stenen werken met elkaar samen. Elwin vond het maar eng. 'Heel leuk,' zei Elwin, 'en ik weet dat u heel goed kunt toveren, maar waarom gaat u niet mee naar de Drokelaar om naast Klaas Vaak te wonen ?' Bilmageln glimlachte. 'Elwin, je bent nu in Sinsabijne, en je moet hier altijd blijven, want de Drokelaar heb ik al hier in Sinsabijne neergetoverd.' Elwin begon te stralen.

Hoofdstuk 14. Elwin wordt een Auto

Elwin voelde zich er erg fijn over dat de Drokelaar nu in Sinsabijne was. En Bilmageln beloofde dat hij naast Klaas Vaak zou gaan wonen. Hij zou het kasteel iets kleiner maken en dan het naast Klaas Vaak toveren. Elwin glimlachte. Dat was allemaal snel geregeld. Maar toen vertelde Elwin weer het verhaal over de boom en de konijnen, hoe ze altijd ruzie maakten om het snoep te verjagen. 'Ach, dat snoep is ook niet goed,' zei Bilmageln. Als we Salom nu in Sinsabijne toveren dan lost het zich allemaal vanzelf op. Laten we ons er niet te druk om maken. We hebben wel andere dingen te doen. Daar had Bilmageln misschien wel gelijk in. Bilmageln haalde een hele rits speelkaarten tevoorschijn, en legde ze op elkaar. 'Ze moeten gewoon veel meer spelletjes met elkaar doen, in plaats van oorlog voeren,' zei Bilmageln. 'Oorlog voeren ?' vroeg Elwin.

'Eerlijk zullen we alles delen. In spelletjes kan dat,' zei Bilmageln. 'Nou,' zei Elwin, 'dat weet ik nog niet zo net. Er zijn winnaars en verliezers.'

'Mis,' zei Bilmageln, 'want de ene dag win jij en de andere dag win ik. De speelkaarten leven, dus ze hebben allemaal wel eens hun dag. Het is als de zon die ondergaat en dan weer opkomt en dan weer ondergaat.'

'Oh,' zei Elwin, 'dan doen jullie zeker veel spelletjes in Sinsabijne.' Bilmageln glimlachte en zei : 'Ja, natuurlijk, Elwin, en het is een levend spel met levende dobbelstenen, levende speelborden en levende pionnen.' In Sinsabijne lag een stadje dat Okus heette, waar sprekende auto's en andere levende voertuigen woonden. Elwin zou daar wel eens naartoe willen. Bilmageln zei dat je hier muziekinstrumenten in je benen kon laten bouwen. Daar keek Elwin wel even van op. Muziekinstrumenten in je benen ? Op naar Okus. Onderweg kwamen ze veel levend speelgoed tegen : Speelgoedsoldaatjes, speelolifanten en andere dingen. In Okus was er veel lawaai en veel muziek, maar Elwin vond het prachtig. Het leek wel op een grote kermis. Het was wel erg duur om muziekinstrumenten in je benen te laten bouwen. Hier betaalden ze met bakkerman's munten, net zoals in de Drokelaar. Bilmageln zei dat Elwin de munten in een speciale automaat moest stoppen, en dan zou de automaat het muziekinstrument er wel inbouwen. Het was een soort autootje waar Elwin in moest stappen, een soort dokter op wielen. Toen Elwin de munten in de gleuf begon te steken begonnen er om hem heen stangen te bewegen. Het was een soort grote donkere bol waar hij in zat, als de bol van een helicopter. Zou het pijn doen ? Elwin zou graag een piano in zijn benen willen hebben, die zou gaan spelen als hij zou lopen. En als Elwin zou bukken zou Elwin ook zelf de knopjes in kunnen drukken. Elwin wilde een piano met allerlei soorten geluidjes, een soort keyboard of synthesizer. Er kwamen gaten in Elwin's beentjes en daar werden de knopjes ingeschoven. Het deed gelukkig geen pijn, en het ging erg snel. Hier zou Elwin ook mee kunnen vliegen. Ook waren er langs de benen van Elwin kleine wieltjes ingebouwd. Waar zou dat nou weer voor zijn ? Bilmageln zei dat het een soort rollende muntjes waren die ervoor zorgden dat Elwin overal inkon, en het was belangrijk in sommige tandwiel-liften en tunnels om vooruit te kunnen komen. Elwin voelde zichzelf al een beetje als een auto. Nu waren er ook machines die muziekinstrumenten in je armen hoofd of mond konden inbouwen. Zo zou Elwin langzaam maar zeker in een auto veranderen. Elwin vond het maar spannend. Dat had hij altijd al willen zijn, en dat kon hier, op deze vreemde kermis.

Bilmageln glimlachte. Elwin vond het prachtig, en zag allerlei banen waar hij al op zou kunnen. Elwin had nu genoeg wieltjes, rollende bakkerman's muntjes. Zoals jullie misschien wel weten, als jullie de andere Elwinsboeken ook hebben gelezen, zijn die bakkerman's muntjes een soort tovermuntjes waar je een heleboel dingen mee kunt doen. Je kunt er bijvoorbeeld filmpjes in bekijken. Het zijn een soort kleine televisietjes. En nu kwam Elwin erachter dat het ook wieltjes waren. Nu snapte Elwin waarom hij er zoveel muntjes in moest gooien. Dat werden natuurlijk zijn wieltjes. Daarom was betalen in Okus nog wel leuker dan in de Drokelaar. En diep in zijn hart hoopte Elwin natuurlijk dat deze kermis ook in de Drokelaar zou komen. 'Het is in ieder geval al dichtbij de Drokelaar,' zei Bilmageln, 'maar over een tijdje zijn deze machines ook bij jullie, in alle dorpjes en stadjes.' Wat zou dat een dolle boel worden, dan zou heel de

Drokelaar in een kermis veranderen. Elwin glimlachte. In een andere machine moest Elwin zijn mond wijd open doen, en werden er muziekinstrumentjes in gestoken. Dat deed niet zoveel pijn, maar het leek net alsof Elwin bij de tandarts was. Hij had even een hele dikke mond, en toen hij begon te praten kwamen er allerlei geluidjes bij, uit zijn mond. Wat waren dat prachtige geluidjes. Elwin had nu electrische piano-tanden, keyboard-tanden, en aan de zijkanten zaten ook nog wat instrumentjes, en daardoor had Elwin ineens zulke dikke wangen, maar die instrumentjes zouden nu een tijdje steeds kleiner worden. Elwin haalde diep adem. Wat was dit spannend, en wat zou Sandra opkijken. Als hij ademhaalde hoorde hij nu zulke zachte geluidjes, en het leek wel alsof ze van heel ver weg kwamen. Maar het was gewoon in Elwin'smond. Toen Elwin in de spiegel keek, zag hij dat hij nu tanden in allerlei kleuren had. Dat waren regenboogtanden, zei Bilmageln. Elwin vond het maar prachtig.

Nu zou Elwin moeten ontdekken welke toontjes hem zouden laten vliegen. Elwin moest leren deze instrumenten te bespelen, en tegelijkertijd weten hoe hij ermee moest sturen. In Okus waren daar ook wel scholen voor. Bilmageln zou Elwin daar wel naar toe brengen. Toen ze bij een school aankwamen stonden daar allemaal mannen met hoge hoeden voor de ingang. Ze keken niet erg vriendelijk. 'Welkom op onze ganner-school,' zei een wat vriendelijkere man. Elwin kon zich herinneren dat hij in Egypte eens gegannerd had, dat was een vreemde zeilsport wat wel een beetje leek op dit. 'Dag vriendelijke meneer,' zei Elwin, 'is dit dan hetzelfde als Egyptisch zeilen ?' De meneer begon te glimlachen en zei : 'Nou, Elwin, je moet het zo zien. Dit is een hogere school voor ganneren, een soort universiteit. Hier kun je leren nog beter te ganneren en zijn er veel meer mogelijkheden. Eerst zullen we kijken hoe goed je al kan ganneren en dan zullen we je indelen in deze hogere klassen.'

Toe maar, een universiteit. Waar was Elwin nu weer terecht gekomen ? Maar Elwin vond het allemaal prachtig. Die norse meneren moesten natuurlijk goed onderzoeken waar Elwin het best zou kunnen wezen. Elwin kwam in de klas terecht die de huilende uil heette. Waarom die klas zo heette wist Elwin niet, maar het zou wel goed wezen. Elwin moest daarvoor naar een school aan de rand van Okus. Elwin kreeg een hele aardige meester. Die meester heette meester Uttenvoort. Elwin vroeg aan de meester waarom de klas de huilende uil heette. 'Nou Elwin,' zei de meester, 'dat is heel goed dat je dat vraagt. Maar dat zul je later zelf wel ontdekken.'

'Nou, wat is dit nou voor een meester,' dacht Elwin, 'die wil me niet eens antwoord geven op m'n vraag. Maar goed, dat komt later dan wel, en misschien is het inderdaad wel beter als ik dat zelf ontdek. Dan ben ik zelf ook een beetje meester.' Hier in deze klas moesten ze leren door welke tonen ze de sapjes in werking konden stellen. Er zaten een soort kleine kraantjes in de muziekinstrumentjes, en die kraantjes werden geopend door verschillende toontjes. Als je wilt weten waar die sapjes voor dienen, lees dan de vorige boeken van Elwin. Sommige kraantjes gingen alleen open door een bepaald muziekje. Elwin moest al die muziekjes

uit z'n hoofd leren. Ook moest Elwin de muziekjes kennen om de kraantjes weer dicht te doen. Vaak waren dat dezelfde muziekjes, maar soms waren dat weer hele andere. De sluitmuziekjes waren heel belangrijk omdat anders de boel zou overstromen, wat ongelukken zou kunnen veroorzaken. Die sluitmuziekjes leken soms wel een beetje op slaapliedjes. Elwin moest goed de verschillende instrumentjes leren kennen en hun klanken. Het was een hele bijzondere muziekschool. Ze zouden een reisje maken naar Bennes, het land van de bomen. Elwin voelde zich als een auto, een vliegende auto, in helicopterwolken.

En daar gingen ze, het klasje, en de meester. Het was niet zo'n groot klasje. Elwin zwaaide naar de dingen beneden. Bennes lag nu ook in het land Sinsabijne. Daar had Bilmageln voor gezorgd, zodat Elwin er niet zo lang over hoefde te doen om daar te komen. Over de wieltjes groeiden lapjes die loken heetten, en door verschillende toontjes gingen de loken open en dicht. Elwin vond het geweldig. Elwin voelde zichzelf als een kermisdraak in de lucht. En door de verschillende toontjes schoten de sapjes door hem heen en kon hij de sapjes spuiten naar de bomen beneden hem. Oh, wat maakte Elwin een mooie muziek. Elwin leerde al heel goed ganneren, en dit was op universiteits-niveau nog wel. Wat was dat toch knap. Bilmageln was erg trots op Elwin. In Bennes groeide er ook vaak loken aan de bomen. Er waren daar ook slangen met loken, en vaak maakte het een ritselend geluid. Elwin vond het prachtig. In een meertje zag hij wat octopusen zwemmen met grote tentakels die ook loken hadden. Er kwam een vreemde stof vanaf, een soort poeder. En Elwin begon te niezen. Elwin werd er een beetje duizelig van en moest landen. Hij kwam terecht op het mos aan de rand van het meertje. 'Kom je in het water, Elwin ?' riepen de octopusen. Dat wilde Elwin wel, en voorzichtig stapte hij in het water. Brrr.. wat was dat water koud zeg, maar Elwin moest gewoon even wennen. En daar ging Elwin. Hij zwom richting de octopusen. 'Ha, Elwin,' zeiden de octopusen, 'wat fijn jou eens te zien.' Elwin werd er helemaal warm en zacht van binnen van. De octopusen waren erg aardig voor hem. Wat hadden ze toch een prachtige loken. Als ze bewogen dan begonnen de loken zo mooi in elkaar en uit elkaar te schuiven. Elwin kon zich herinneren dat hij zoiets ook eens op een draak had gezien. En Elwin had nu ook zo'n huid. De bomen waren hier zo prachtig. Elwin dacht aan Sandra. Zij zou het hier ook prachtig vinden. Elwin had straks thuis heel wat te vertellen. Maar eerst was er werk aan de winkel. Daar was de meester en de rest van de klas ook al. Ze moesten nu leren onder water te ganneren. De meester zei dat als je goed onder water kon ganneren, dan kreeg je vanzelf zuurstof, zodat je niet telkens naar boven hoefde.

De octopusen zouden hen wel helpen. De octopusen werkten als hulp-meesters en juffrouws voor de school in Okus. Vaak gingen er vanuit Okus schoolreisjes hier naartoe. De meester kende de octopusen al heel goed. Hij was hier al zo vaak geweest. De meester glimlachte, en daar gingen ze allemaal kopje onder. Onder water hoorden ze allerlei tonen die nodig waren om te zwemmen en zuurstof te krijgen. Ze

zouden diep naar beneden gaan. De octopusen hielden hen goed in de gaten, en konden bijspringen waar nodig was. Ze konden ook zuurstof spuiten, zodat als iemand niet zoveel adem meer had, even onder water kon bijvullen. Na een tijdje kwamen ze in een open plek onder water, een soort luchtbel. Er was hier een klein bos, met mos op de grond, en een heleboel slangen met loken. De slangen begonnen over Elwin heen te glijden, maar Elwin was helemaal niet bang. Ook deze slangen werkten voor de school. Ze zouden helpen bij het ganneren. De slangen begonnen Elwin'smuziekinstrumenten te bespelen, en ineens voelde Elwin de wind in z'n rug. Snel liepen ze naar een open plek in het bos, waar weer een meertje was. Het was erg koel water en met z'n allen doken ze in het kolkje. Het was een hele lange tunnel, maar door de slangen ging het allemaal erg snel. De slangen kenden de muziekjes waardoor ze sneller konden gaan. Na een tijdje was Elwin erg gewend aan deze muziekjes. Hij kon ze wel dromen, en dat was ook de bedoeling. Er werd verteld dat er een heleboel loken bestonden, en dat er ook bomen bestonden met eetbare loken. Als je die zou eten dan zou je nog betere loken krijgen. Die vervingen dan de ouden en groeiden zo aan je vast als een huid. Elwin wist dat veel insecten en slangen dat soms ook hadden. Dan kregen ze een tweede huid. Ze waren op weg naar de vruchtloken en de snoeploken, in het land Salom, waar het voedsel leefde.

Voor de poort van het land Salom zat een vrouw een kind borstvoeding te geven. Het kind huilde een beetje, en de vrouw probeerde het kind te sussen. Ze waren nog steeds onderwater. Opeens begon Elwin dieper en dieper te zakken, en werd heel zwaar. Wat was er aan de hand ? Ineens riep een van de slangen : 'Elwin, eet !' Elwin was namelijk omringd door hele zware loken, en moest zijn weg er doorheen eten. Elwin merkte dat hij door te eten vooruit kwam en weer lichter werd. Het leek wel alsof er lichtjes aangingen. Daar liep een meisje met een kaarsje in haar hand. Toen ze Elwin zag gaf ze een gil en rende weg. De slang zei dat als Elwin heel goed onder water zou kunnen ganneren dan zou Elwin gewoon onder water kunnen staan, lopen, praten en nog veel meer. Nou, dat leek Elwin wel wat.

Door de geluiden die de slangen maakten merkte Elwin dat hij soms erg snelle bewegingen maakte, net als kippen en slangen. Die slangen leken wel een beetje op levende treinen. Elwin zou ook wel graag een trein willen worden. Elwin at maar door en door, maar waar waren de meester en de anderen gebleven ? Alleen de slang was nog bij Elwin. 'Psst...' zei de slang, 'Elwin, zou jij al naar een hogere klas willen ?'

'Nou,' zei Elwin, 'dat moet ik eerst aan de meester vragen.' Maar toen zei de slang : 'Elwin, ik weet een school waarop je nog beter kan leren ganneren en waar je zelfs kunt veranderen in een trein.' Elwin keek naar de slang. De slang had hele bolle groene ogen aan de zijkant. Het was een prachtig gezicht. 'Waar moet ik dan naartoe ?' vroeg Elwin. 'Kom maar mee,' zei de slang. En ze zwommen naar een huisje heel heel diep onder water, wat diep in de zeebodem lag. Elwin stapte naar binnen, en merkte dat hij gewoon kon

lopen, terwijl er nog steeds water om hem heen was. Het water was hier wat dunner, en Elwin hoefde ook niet meer te eten en te drinken. Dat ging nu allemaal vanzelf door de loken. De slang lachte. 'Welkom bij mij op school. Ik ga je in een trein veranderen.' Elwin grinnikte. 'Hoe ga je dat doen ?'

De slang keek Elwin diep aan en zei : 'Ken je Lapoen ?' Nee, dat kende Elwin niet. 'Lapoen is een ander stadje in Sinsabijne,' zei de slang. 'Je komt nu net uit Okus, waar de voertuigen leven, maar je gaat nu naar Lapoen. In Lapoen daar leven de koffiepotten.'

'En wat hebben we daar aan ?' vroeg Elwin brutaal. 'Dat zul je wel merken,' zei de slang. Aan de andere kant van het huis was een deurtje waardoor ze in de koffie terecht kwamen, en ze moesten een heel eind lopen om in Lapoen te komen. Het was een echte koffie wereld. In de verte kwam er een klein mannetje aan lopen dat op een driehoekje leek, een soort sparretje. Het mannetje was gestreept als een zebra en heette RAKKA. 'Dag Elwin,' zei het mannetje, 'ik ben koning RAKKA van Lapoen, het rijk van koffie. Hier leven de koffiepotten, en stroomt de koffie zoals het nergens stroomt.' Om hem heen vlogen een aantal hele kleine papegaaitjes. Elwin vond het een vrolijk gezicht. 'Ik wil jou nog wel wat beter leren ganneren, Elwin,' zei het mannetje, 'en onze slang zal je dan in een trein veranderen.' Nou, dat vond Elwin wel spannend. Maar toen kwam een van de papegaaitjes naar Elwin toevliegen en fluisterde : 'Elwin, pas maar op hoor, want ze hebben gewoon nog wat treinen nodig om koffiepotten heen en weer te laten reizen. Heb je daar zin aan om dat de rest van je leven te doen ?' Toen werd Elwin ineens rood en blauw van de schrik. En toen begon Elwin te rennen, zo hard te rennen, zoals hij nog nooit had gerend. Hij moest weg van deze gevaarlijke plaats, want wat als ze hem als trein willen gebruiken voor domme koffiepotten ? Nee, daar had Elwin echt geen zin in. Ren maar snel weg, Elwin. Maar de slang, de koning en de papegaaitjes kwamen achter hem aan. 'Nee,' riep Elwin, 'nee, ik wil geen trein worden voor de rest van mijn leven. Laat me met rust. Nee, nee.' En toen werd Elwin wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Daar kwam Sandra aanlopen met een kop koffie. 'Nee,' schreeuwde Elwin, 'geen koffie !'

'Nou, rustig maar,' zei Sandra, 'wat is er met jou gebeurd ?'

'Ze wilden me in een trein veranderen,' riep Elwin. 'Ik had een nachtmerrie en ...' Maar verder kon Elwin niet komen, want Sandra begon langzaam in een trein te veranderen. 'Nee,' gilde Elwin. Maar daar werd Elwin weer wakker, zijn voorhoofdje was helemaal onder het zweet. Elwin droomde dus nog steeds, maar misschien was hij nu dan ècht wakker geworden. Bilmageln stond aan zijn bedje. 'Zo, Elwin, wil je wat lekkere thee ? Daar kun je lekker van slapen.' En toen nam Elwin wat lekkere thee van Bilmageln en viel weer in slaap. En toen kreeg Elwin weer een droom. Ditmaal was het over het rijk Naroen, het land van zeep, waar de wasmachines konden praten. Een mannetje met een vreemd hoedje kwam op hem aflopen en gaf hem een handje. Dat mannetje had een rond brilletje op en heette Kakebou. Kakebou was de

koning van Naroen, het land van zeep en van de wandelende wasmachines. Er stonden een heleboel wasmachines om hem heen, en Elwin kon door de raampjes kijken en zag daar allerlei werelden. Het leken wel filmpjes. Waren die wasmachines dan een soort televisies ? Elwin wist het niet. Elwin hoorde allemaal schelle tuutjes om zich heen. Er zaten vreemde vogels op de wasmachines, die soms wel een beetje op papegaaien leken. Die papegaaien waren erg lang, en hadden hele lange staarten en veren. Ze maakten allemaal vreemde klakjes en muziekjes. Kakebou zei dat Elwin die geluidjes ook moest leren maken, om nog beter te kunnen ganneren.

'Elwin, zou jij wel zo'n reis door een wasmachine willen maken ?' vroeg koning Kakebou. Maar Elwin had door wat raampjes gekeken en zag veel te veel treintjes. Hij was veel te bang dat ze hem in een treintje zouden veranderen. 'Hikkedepikkepuk,' zei het mannetje, en verdween. Elwin begon te lachen. Wat een vreemd mannetje was dat, die koning Kakebou. Toen hoorde Elwin hem zeggen : 'Hekkedepikpakpudde,' en floep, daar stond het mannetje weer. Hij had wat veren van snoep in z'n handjes en begon te eten. 'Wij moeten veel veren eten, natuurlijk geen echte veren, maar van chocola, van marsepein en suikerspin, van banaan en meloen, van peer en nog wat meer ... want dan kunnen we nog beter ganneren.' Elwin stond een beetje verbaasd te kijken. Toen werd het mannetje heel erg kwaad op Elwin en smeet hem tegen de muur. Maar het deed geen pijn. 'Ik wil je nooit meer zien,' zei het mannetje, en fluitketels begonnen te gillen. 'Ga weg, vort, ga weg,' gilde het mannetje. 'Waag het niet om ooit nog eens hier te komen.' Elwin vroeg zich af wat hij verkeerd had gedaan. 'Ja, dat weet je best,' gilde het mannetje.

Oh, wat was dat mannetje boos. Elwin snapte er niets van. 'Je moet me na zeggen,' gilde het mannetje. 'Ik zeg die dingen niet voor niets.'

'Wat moet ik zeggen dan ?' vroeg Elwin. 'Alles,' zei het mannetje, 'jij domme, domme, verschrikkelijk domme papegaai.'

'Wat alles ?' vroeg Elwin. 'Dat wat ik zojuist allemaal gezegd heb,' schreeuwde het mannetje.

'Nou, dat weet ik allemaal niet meer, hoor,' zei Elwin een beetje verveeld. En toen werd het mannetje pas echt kwaad. Als een klapsigaar explodeerde hij en donder en bliksem kwamen uit z'n oren. Hij begon te grommen als een wild beest, en kreeg de strepen van een tijger op z'n huidje. Wat begon dat mannetje toen te schelden, zeg. Zo erg dat je het niet wil horen. Hij las een hele lijst met fruit voor, en zei dat Elwin dat allemaal was. 'Zie je nou wel dat je helemaal niet luistert, Elwin,' schreeuwde het mannetje woest. Oh, wat kon dat mannetje grommen en brullen, zeg. 'Wil je een ijsje,' vroeg het mannetje ineens heel lief. Nee, daar had Elwin niet zo'n zin meer in na al het gescheld en gebrul. 'Steek dat ijsje maar lekker in je haar,' zei Elwin kwaad. 'Ach gut,' zei het mannetje, 'wat doe jij ineens boos, zeg.'

'Hikkedepikkepuk,' schreeuwde Elwin, en verdween. Misschien wilde het mannetje wel gewoon dat Elwin zijn toverspreuken zou gebruiken, om te

komen en te gaan. Elwin wist niet waar hij was, maar hij voelde ineens veren van fruit in z'n handen. Het rook niet erg lekker, dus Elwin besloot om het maar niet op te eten. 'Ja,' hoorde hij een stemmetje zeggen, 'je hebt er ook veel te lang mee gewacht, dus nu is het al lang bedorven.' Wat was die andere spreuk ook al weer, om terug te komen. 'Hekkedepikpakpudde,' zei het stemmetje, en Elwin zei het na. Floep, daar stond Elwin weer voor het mannetje. Het mannetje was erg blij, en zei : 'Nu, Elwin, als ik zo weer vertrek moet je direct achter me aankomen door me na te zeggen, en dan heb je verse fruitveren.'

HIKKEDEPIKKEPUK ! riep het mannetje, en floep, weg was hij. HIKKEDEPIKKEPUK, schreeuwde Elwin, en floep, weg was Elwin. Nu was Elwin weer bij het mannetje Kakebou. Weer had Elwin veren van fruit in z'n hand, en ditmaal waren ze veel langer. Elwin begon er aan te zuigen, en het rook heel lekker. 'Zie je ?' sprak het mannetje. In het vervolg moet je me gewoon nazeggen. Ineens kwamen er allemaal papegaaien die ook van de veren begonnen te eten. 'Okay, Elwin,' zei koning Kakebou, 'als je nu nog een keer HIKKEDEPIKKEPUK zegt, dan kom je bij de snoepveren. Eerst zei koning Kakebou de toverspreuk, en toen Elwin, en floep, daar stonden ze beiden bij de snoepveren, en even later kwamen de papegaaien er ook bij. Elwin begon een beetje buikpijn te krijgen, maar koning Kakebou zei dat hij het nog een paar keer moest zeggen, net zolang totdat de buikpijn weg was. Elwin moest een paar keer niezen, en toen was de buikpijn over.

HEKKEDEPIKPAKPUDDE riep het mannetje, en ook Elwin riep dat. En floep, daar stonden ze weer bij de wasmachines.

En daar werd Elwin al weer wakker, terwijl Bilmageln voor zijn bedje stond.

Hoofdstuk 15. De Klazen

Bilmageln had wat vruchtenpastei voor Elwin gemaakt. Hij had vreemde grote vruchten gemengd met aardappelen. Elwin vond het erg lekker. Bilmageln was als een soort Klaas Vaak, want Bilmageln zei dat hij Elwin die dromen had gegeven door speciaal sterrenzand in z'n ogen te strooien. Bilmageln had ook een paard wat in een schip kon veranderen. Dit paard heette Stiklaas. Elwin zou eens met Bilmageln meereizen om te kijken wat Bilmageln nou precies deed. Aan de zijkanten van dit schip waren slangen die dik en weer dun konden worden als opblaasbare langwerpige ballonnen. Het schip was van een soort plastic opblaasbaar hout wat ook kon bewegen, en compleet met wieltjes en loken, de lapjes. Soms leek het schip net op een grote octopus, vooral als de slangen begonnen te bewegen als tentakels. Bilmageln kon zo een heleboel sappen en stoffen in de huisjes spuiten. Bilmageln kon heel goed ganneren, zowel aan land, ter zee en in de lucht. Stiklaas leek op een groot kermispaard, en vaak kwamen er hele zachte lichten van hem af, of gewoon uit z'n ogen. Elwin werd er erg rustig van, maar Stiklaas kon soms ook erg woest worden, net als koning Kakebou. Dan stormde het altijd, en dan rezen de golven van de zee huizenhoog. Soms ging het dan ook erg

hard onweren. In Bilmagelns kasteel woonden een heleboel elven. Bilmageln zorgde goed voor hen. Bilmageln was een erg goede kok, en kon heel lekker tovervoedsel maken, waar het water van in je mond komt. Bilmageln was als een keizer van het rijk Sinsabijne, waar alle dingen tot leven kwamen. Bilmageln was een echte toverdwerg, een grote tovenaar. En Elwin zou zo graag willen dat Bilmageln in de Drokelaar kwam wonen naast Klaas Vaak. De Drokelaar was onderdeel van het keizerrijk Adaka, van keizer Konohert, maar nu had Bilmageln dat keizerrijk in Sinsabijne neergetoverd. Bilmageln had Elwin al beloofd dat hij snel naast Klaas Vaak zou komen wonen, door zijn kasteel daar naartoe te toveren. Het kasteel zou dan iets kleiner worden. Keizer Konohert zo gewoon keizer blijven over het rijk Adaka, en Bilmageln bleef gewoon de opperkeizer van Sinsabijne. Bilmageln was erg trots op keizer Konohert. Bilmageln had zo nu en dan vergaderingen met enkele keizers en koningen van de sprookjesgebieden. Dan praatten ze over koffie en thee, over zebrasap en raadselmelk, over bessensoep, bessentaart, over Aldebaran, Jupiter en nog vele andere dingen.

De bazen van keizers werden klazen genoemd. Bilmageln was dus ook een soort Klaas, maar ook een dokter van de klazen. Ook Klaas Vaak, de kerstman en sinterklaas waren klazen. Bilmageln was een echte opperklaas. Daarom was Klaas Vaak zo blij dat Bilmageln naast hem zou komen wonen. Klazen regeerden vaak over het weer, over de dromen en konden vaak erg goed toveren. Bilmageln was vroeger ooit eens kok van Luilekkerland geweest, dus die wist wel van koken.

Hoofdstuk 16. Elwin en de Zwarte Elven

Bilmageln vertelde Elwin dat koning Kakebou ketels had waar hij thee mengde met koffie en nog wat dingen, zodat er een heel vreemdsoortige zeep ontstond. De vreemdste wezens kwamen uit deze ketels, zoals papegaaien met tijgerkoppen, leeuwen met tijgerkoppen en zebra's met tijgerkoppen. Hij moest dan vaak naar Lapoen toe om koffie te halen, en de thee haalde hij in Kezemoen, een ander plaatsje. Alles wat in deze zeep viel werd altijd heel erg lang. Je groeide dan net zolang door totdat je hoofd in de wolken kwam. Daar in de wolken lag het plaatsje Emelis Shatau, waar alles heel dun werd. Nou ja, op sommige dagen dan. Want de ene dag was je daar dik en de andere dag dun. Je kon daar bewegingen maken die je anders niet kon maken. De ene week was je heel harig en de andere week was je heel kaal. Er woonde daar een keizer die Harrunir heette. Voor de poort van het wolkenstadje zat weer een vrouw die een kind aan de borst had. Het kindje was een beetje zeurderig en ze probeerde het kindje stil te krijgen. Bilmageln en Elwin gingen er op het paard Stiklaas naartoe. Keizer Harrunir had ook twee lakeien, Hikke en Hekke. Hikke was heel harig en Hekke was heel kaal. Verder was er nog een heel klein mannetje dat Tordok heette. Het was een lopend driehoekje dat half kaal en half harig was. Tordok zorgde altijd voor regen in Sinsabijne. Hij bediende

de kraantjes van de wolk waarop het stadje lag. En dan wil je natuurlijk wel geloven wat het dan regende daar in Sinsabijne. Ja precies, sapjes.

Keizer Harrunir was een beetje verdrietig. Hij zat voorover gebogen op z'n troon. Er waren een paar elfjes verdwenen. Ze waren van de wolk afgevallen toen ze speelden met de kraantjes van Tordok, en ze zijn waarschijnlijk met de sapjes meegespoeld naar beneden. Bilmageln wilde hen wel opzoeken. Even later vond hij ze in een grot waar ze zaten te bibberen. Er stonden wat uien met hoeden op aan de ingang van de grot. Bilmageln werd erg boos op de uien. 'Die grot is geen gevangenis,' riep hij. Maar de uien begonnen te schieten met bramen op Bilmageln. 'Pief paf,' riepen ze. Bilmageln begon te lachen en kwam dichterbij. Opeens zag Bilmageln een pop zitten op een schelpentroon, iets dieper in de grot. 'Wat moet jij hier ?' riep de pop. 'Dat kan ik ook wel aan jou vragen,' riep Bilmageln terug. 'Zeg, heb jij je bordje wel goed leeggegeten, klein ding, of heb je alleen maar pudding gegeten ?' Toen werd het poppetje heel kwaad en rende op Bilmageln af. Maar Bilmageln pakte het popje beet en slingerde het even in het rond. 'Nee,' zei het popje, 'ik heb inderdaad mijn bordje niet leeggegeten, alleen de pudding, maar scheer je weg, want jij bent mijn moeder niet.'

'Waar is je moeder dan ?' vroeg Bilmageln, 'want ze mag jou wel eens manieren leren.' En toen barstte het popje in huilen uit, en zei : 'Ik heb geen moeder meer, en ook geen vader.' Toen kreeg Bilmageln wel een beetje medelijden met de pop. 'Waarom houd je hier elven opgesloten ?' vroeg Bilmageln weer. 'Omdat elven mijn vader en moeder hebben ontvoerd,' zei het poppetje. 'Nu,' zei Bilmageln, 'maar dat zullen deze elven vast en zeker niet gedaan hebben, want dit zijn goede elven.' En toen nam die goede Bilmageln het popje en de elfjes mee op zijn paard, en vloog terug naar de keizer. 'Keizer,' zei Bilmageln, 'we moeten nog wel even de vader en moeder van dit popje terugvinden.' Nu wist Elwin een beetje wat het werk van Bilmageln was. Samen zouden ze op zoek gaan naar de vader en moeder van het popje. Daarvoor moesten ze helemaal naar elvenland. Bilmageln wist wel waar dat was. Maar de elven zeiden dat zij het niet gedaan hadden. Misschien de zwarte elven, die woonden in de letterwereld, de stripboekenwereld, de windenwereld, en in nog wat werelden. Dat was een hele lijst, en waar moesten ze beginnen ?

Ineens kwamen ze voor een enorm beeld te staan, die hen de weg versperde. Het beeld kon praten. Het was de perenprins. Hij droeg een heleboel edelstenen, en was deels van goud en deels van zilver. Zijn voeten waren gemaakt van vruchtjes die Elwin niet kende. In zijn tenen waren tien poortjes naar tien werelden. Het was een reusachtig beeld, en op één zo'n poortje stond stripboekenwereld, en op een ander poortje stond puzzelwereld, en zo waren er nog acht andere poortjes. Hier zouden de zwarte elven dus wonen. Elwin klopte op de deur van de stripboekenwereld. Een klein luikje ging open, en iemand stak z'n neus er doorheen. 'Wat moet je ?' werd er tegen Elwin gezegd. Toen kwam Bilmageln

na voren. 'We zijn op zoek naar de zwarte elven,' zei hij. 'Oh kom dan maar verder,' zei de stem uit het luik. En daar floepte het deurtje open en Elwin, Bilmageln, de pop en Stiklaas het paard konden naar binnen. Dit was het land Jericho, waar de stripfiguren leefden. Ze bewogen daar allemaal op een hele vreemde manier. Alles ging er behoorlijk traag. Het leek wel alsof alles bevroren was. Nu moesten ze de zwarte elven zien te vinden. Er waren hier veel stripboekvogels. Sommigen waren gemaakt van koffiepotten, en vaak stroomden er allerlei sapjes door hen heen. Het was een wonderlijk gezicht. Er liepen hier ook haaien met hoeden op, en die waren ook soms gemaakt van koffiepotten. Het viel Elwin op dat er zoveel koffie door hen heen stroomde. In de verte op een veldje zag Elwin wat zwarte elven. Er stonden wat harige beesten met grote natte snuiten om hen heen. Toen ze Elwin zagen vlogen ze allemaal snel weg. Ze droegen een grote paarse steen tussen elkaar in, en konden maar nauwelijks ermee wegkomen. Het was een schitterende steen. 'Shhh...,' zei Bilmageln, 'Elwin, zag jij dat ook ?'

'Wat dan ?' vroeg Elwin, 'Nou ik zag twee gezichten in die steen die verdacht veel op een vader en moeder leken. Zouden ze daar misschien ...' En toen begon het popje te roepen : 'Ja, daar hebben ze mijn vader en moeder in opgesloten, in die paarse steen.'

'Kom op, er achteraan,' zei Elwin. Maar de elven kregen hulp van de grote harige beesten met de grote natte snoeten, en al snel waren ze uit het zicht verdwenen. Het popje begon om z'n vader en moeder te roepen. 'Stil even,' zei Bilmageln. 'We gaan gewoon weer op Stiklaas zitten, en die brengt ons wel achter hen aan.' En daar sprongen ze allerdrie weer op het paard, en het paard begon heel langzaam in een schip te veranderen en steeg op. 'Ja,' zei Bilmageln, 'we hebben nu het schip nodig want zo'n grote steen kan niet op de rug van een paard, zelfs niet op Stiklaas zelf. Wel als hij een groot schip is natuurlijk.

Oh, wat ging dat schip snel, en vlug waren ze bij de zwarte elven. Van schrik lieten ze de steen vallen, en Bilmageln ving hem keurig op met z'n schip. Oh, wat was het poppetje blij. In de steen was een wereld, en Elwin stapte naar binnen om naar de vader en moeder toe te lopen. 'Ach,' zei de moeder, 'laat popje maar zelf hier naar toe komen. Wij willen hier niet meer weg.' De vader knikte, en zei : 'Ja, sinds we hier zijn, zijn we echt gelukkig, en we zouden helemaal gelukkig zijn als popje hier ook zou komen wonen.' En daar was popje al, samen met Bilmageln. Ook de zwarte elven waren inmiddels binnengekomen met hun beesten. 'Zo, alles wel aan boord,' vroeg de zwarte elf aan de vader en moeder. De zwarte elven hadden helemaal geen kwade dingen willen doen. Ze wilden alleen maar helpen. De vader en moeder hadden altijd heel veel ruzie, maar in de steen hadden ze het goed. Het popje was blij zijn vader en moeder weer te zien, en snapte nu alles. Wel moest de steen nu terug naar het kasteel van Bilmageln, en later zou het terug moeten naar Izu, want eigenlijk was de steen van Izu. Izu was niet alleen een volkje, maar ook een fee. Kan dat ? Lees dan maar eens het boek Elwin Terug Naar Egypte. Izu is een volk van

insecten heel diep onder de grond. En Elwin was daar al eens geweest. Lees het zelf maar …'

Elwin stopte met lezen. Hij was al een beetje moe geworden. Hij ging op het bedje naast de boekenkast liggen, en viel al snel in slaap … Na een tijdje kwam fee Kassandra nog even om hem een zoen op zijn voorhoofd te geven. Even keek ze nog naar Elwin hoe lief hij lag te slapen, en toen ging ze naar de keuken om voor de kinderen te koken.

EINDE

ELWIN EN DE INSECTEN

Deel 1. Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

Hoofdstuk 2. De moestuin

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

Hoofdstuk 4. Iemand tilt Elwin op

Hoofdstuk 5. De koning verheft zijn stem

Hoofdstuk 6. De koning vertrekt

Hoofdstuk 7. De onuitgenodigde gast

Hoofdstuk 8. Naar het eiland

Hoofdstuk 9. Weer thuis

Hoofdstuk 10. Wie wordt er koning ?

Hoofdstuk 11. Brief van de Koning

Deel 2. Elwin Terug Naar Brannan

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Deel 3. Elwin op Doortocht

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Hoofdstuk 23. Tifiaf

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer

Deel 1. Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes

Hoofdstuk 1. Elwin krijgt bezoek van ver

Op een dag zat Elwin in zijn stoeltje in de tuin te lezen. Plotseling komt er een mannetje door het tuinhekje heen. Voorzichtig deed hij het hekje open, en daarna achter zich dicht. Elwin kijkt verbaasd op. Het mannetje heeft ook een hondje bij zich, en beiden hebben ze een heleboel lipjes op hun lijfjes. ‘Ja, ja,’ zegt Elwin, ‘wie zijn jullie dan ? Ik heb jullie hier nog nooit gezien, en jullie zijn geen drokelaren.’ Het mannetje heeft een tuitig mondje met lippen die heel groot kunnen worden, en als hij praat groeit zijn mond ook. ‘Wij komen uit Bekehelm, Elwin, en we dachten eens bij jou op bezoek te gaan.’

Elwin dacht even na. Elwin kende wel een mannetje dat Bekehelm heette, en dat mannetje had ook een land, diep in Izu, waar Elwin weleens was geweest. Zou hij dat land bedoelen ? Elwin haalde een extra stoeltje uit de schuur, en zette het voor het mannetje neer.

‘Ga je mee, Elwin,’ vroeg het mannetje. ‘Dan gaan we naar het land Bekehelm, waar ik en mijn hondje vandaan komen.’ Maar Elwin begon direkt te protesteren : ‘Geen denken aan. Dat is me veel te ver. En ik wil graag eens een tijdje rustig bij Sandra zijn.’

Toen haalde het mannetje ineens een grote hoed tevoorschijn. Het was een toverhoed met een band eromheen in allerlei kleurtjes. Het leken wel platte edelstenen die op die band vastzaten, en

de band zelf leek van een soort fluweel. ‘Stap er maar in, Elwin,’ zei het mannetje, ‘dan ben je in een flits in het land Bekehelm, en dan kun je er ook in een flits weer mee vertrekken.’ Nou, dat leek Elwin wel erg, erg spannend, en daar stapte die Elwin zomaar in de toverhoed en verdween. Ook het mannetje met het hondje doken achter hem aan, en in een tel waren ze in het land Bekehelm.

Hier liepen dezelfde soort mannetjes en vrouwtjes rond als het mannetje met het hondje. Het leken wel tovermannetjes en tovervrouwtjes. Het hondje begon te blaffen. Het mannetje haalde de toverhoed weer tevoorschijn, en vroeg Elwin of hij weer terug wilde. Maar Elwin had het zo naar z’n zin, en was zo nieuwsgierig geworden, dat dat voorlopig niet hoefde. ‘Hou de hoed maar in de buurt,’ zei Elwin. Met grote stappen liep Elwin vooruit, in het land Bekehelm, op naar nieuwe avonturen.

Hoofdstuk 2. De moestuin

Elwin loopt zingend op straat in het verre, verre land Bekehelm. Het mannetje met de hoed, en het hondje lopen naast hem. ‘Elwin,’ zegt het mannetje, ‘zullen we naar mijn huisje gaan ? Dan kan ik jou mijn vrouwtje laten zien, en misschien wil je wel een poosje bij ons logeren.’ Dat leek Elwin wel leuk. Bij het huisje van het mannetje aangekomen stond het vrouwtje in de tuin te poetsen. Ze had een doek om haar hoofd, en ze had een lange rok aan, en een groot jasje. Ze was in de tuin aan het werken. Het vrouwtje leek wel een beetje op Sandra. Elwin glimlachte, maar het vrouwtje keek niet zo blij.

Ze hadden ook een moestuin waarin allerlei soorten groentes groeiden, en ook aardvoedsel zoals aardappels en allerlei soorten knotten, bieten en koolsoorten. Elwin keek zijn ogen uit in de moestuin. Het vrouwtje zei niet veel, maar Elwin voelde zich wel welkom, en op z’n gemak. ‘Kom maar naar boven,’ zei het vrouwtje, en wees naar een trap die tegen het huis aanstond. Het was een metalen trap, en aan het uiteinde waren nog een paar stenen en marmeren treden. Ze moesten langs een grote raamdeur, waarachter lange paarse gordijnen hingen. Binnenin was het een beetje schemerig. Toen kwamen ze op een halletje, en de vrouw wees op een deur. Samen liepen ze naar de deur toe, en toen de vrouw de deur opende zei ze zacht dat Elwin daar mocht logeren zo lang als hij wilde.

Elwin vond het wel spannend. Er groeiden zulke prachtige soorten in de tuin, dat Elwin nieuwsgierig was naar hoe het eten hier zou smaken. Dat zou wel heel anders zijn als in de Drokelaar. En ja hoor, want toen even later de vrouw het eten opdiende en Elwin riep voelde Elwin zich heel lekker toen hij het eten proefde. Het was alsof hij voor het eerst in zijn leven had gegeten, en Elwin voelde zich erg rustig worden. ‘Eet maar veel,’ zei het vrouwtje. Ook het mannetje at heel veel, evenals het vrouwtje. Elwin zat met open mond te kijken hoe snel dat ging. Bord na bord, en pan na pan. ‘Ja, dat komt omdat we hier maar één keer per week hoeven te eten. Het eten geeft ons kracht voor een

hele week,' zei het vrouwtje. Ook het hondje zat aan tafel, en at een beetje, maar niet zoveel als het mannetje en het vrouwtje. Het mannetje wees op het hondje, en zei : Hij heeft altijd al snel genoeg, en hij eet maar eens in de maand.

Ook Elwin had al snel genoeg, en had het gevoel dat hij het hele jaar niet meer hoefde te eten. Het vrouwtje glimlachte even heel snel, maar trok toen weer een droevig gezicht. Het mannetje was erg blij, en ook het hondje. Elwin vroeg zich af waarom het vrouwtje zo droevig was, maar durfde het niet te vragen.

'Wat drinken jullie altijd bij het eten ?' vroeg Elwin beleefd. Het mannetje stak z'n vinger op en zei : 'O ja,' en liep naar een soort koelkast. Binnenin de kast lag een ketel met dik groen sap. 'Dit zijn bostranen,' zei het mannetje, 'maar dat werkt zo goed tegen de dorst dat we dat bijna nooit drinken.' Voor Elwin werd een bekertje ingeschonken. Het smaakte zuur en bitter, maar ook een heel klein beetje zoet, en een heel klein beetje zout.

Elwin werd er erg rustig van, en ging naar achteren zitten. In de verte hoorde hij het getik van de klok. 'Na, na na, na na na na naaa,' iemand liep zingend langs het raam. Elwin keek naar buiten. Het was een oude man. Even later hoorden ze geklop op de deur. Het mannetje liep naar de gang, en deed open. De man gaf een klein briefje af, en liep weer verder. Het briefje was verder niet zo bijzonder, maar het mannetje begon zenuwachtig heen en weer te lopen. 'Wat stond er in het briefje,' vroeg het vrouwtje. Maar het mannetje bleef zeggen dat het niets bijzonders was. Na lang aandringen van het vrouwtje vertelde het mannetje het : 'Het is een briefje van de buurman die vraagt of we zo nu en dan willen kijken of alles goed gaat met zijn poesje terwijl hij op vakantie is.' Toen begreep de vrouw het. Het mannetje was namelijk een beetje bang voor het poesje. Ook het vrouwtje begon een beetje te bibberen. Elwin begreep het al. 'maar dan kan ik toch af en toe even naar het poesje gaan kijken ?' Het mannetje vond dat een goed idee, en ging weer rustig zitten.

Maar toen het mannetje even later aan Elwin vertelde wat voor soort poesje dat was werd Elwin zelf ook wel een beetje bang. Het poesje had ook overal lipjes, maar kon veranderen in een slang en dan flink bijten.

Hoofdstuk 3. Elwin gaat door het grote gat onder de grond

Het mannetje vertelde dat het poesje het vrouwtje weleens had gebeten, en dat het vrouwtje daarna altijd pijn had. 's Nachts huilde ze vaak in haar bedje. Eens in de zoveel tijd huilde ze dikke groene tranen, zoveel dat ze dan een ketel naast haar bed moest zetten. Deze tranen werden bostranen genoemd, en ze werden overal in Bekehelm gedronken.

Ergens heel diep onder de grond zouden er rivieren van bostranen zijn, en er werd in het land gezegd dat als je daarin zou zwemmen en baden, dan zou je nooit meer pijn hebben. Maar dan zouden ze eerst natuurlijk die rivieren

moeten vinden, en die had nog nooit iemand gevonden.

Natuurlijk wilde Elwin er wel naar op zoek gaan. In de tuin van het mannetje en het vrouwtje was wel ergens een groot gat wat onder de grond leidde. Het mannetje en vrouwtje durfden zelf niet onder de grond te komen, want daar speelde het poesje van de buurman altijd.

Midden in de nacht besloot Elwin op onderzoek uit te gaan. Elwin nam een lantaarntje mee, en ging door het grote gat onder de grond. Wat was het hier donker, zeg. Plotseling zag Elwin iets groens stromen. Zouden dit de bostranen al zijn ? Verderop stroomde er nog meer groen spul, en er waren ook meertjes. Elwin zag daar een heleboel mannetjes en vrouwtjes staan, aan het meer, en ook zij hadden een heleboel lipjes op hun lijfjes. Elwin begon te zwaaien, en een paar mannetjes begonnen op Elwin af te komen. ‘Zijn jullie van het land Bekehelm ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zeiden de mannetjes, ‘maar wij mogen daar niet meer komen. Wij leven nu hier bij de groene rivier.’ Elwin keek vreemd op. ‘Maar waarom mogen jullie dan niet meer in het land Bekehelm komen ?’ vroeg Elwin. ‘Omdat wij stoute dingetjes hebben gedaan,’ zeiden de mannetjes. En toen begreep Elwin het natuurlijk goed. In Bekehelm werden alle boeven en andere stouterikken onder de grond gestuurd, en daarom durfde daar ook niemand te komen. ‘Al het gespuis komt hier terecht,’ zei één wat ouder mannetje met een baard. ‘Maar wij hebben lekker nooit pijn, en hoeven dus ook nooit naar het ziekenhuis, want wij zwemmen en baden in de groene rivier.’

‘Zijn dit de bostranen ?’ vroeg Elwin. De mannetjes knikten. ‘Maar,’ zei Elwin, ‘boven de grond is er iemand die erg veel pijn heeft, en die zal weer beter worden door in de rivier te baden.’

‘Wij hebben niks te maken met hen die boven zijn,’ zei een andere oude man nors. Toen dook hij in de rivier en zwom weg. ‘Mag ik dat vrouwtje dat zo’n pijn heeft eens hier mee naar toenemen ?’ vroeg Elwin voorzichtig aan de mannetjes. Maar die begonnen direkt met hun hoofdjes te schudden.

Dat werd een moeilijke opgave voor Elwin. Hij zou naar boven moeten gaan en tegen het mannetje en het vrouwtje zeggen dat ze niet welkom waren bij de rivier van bostranen. ‘Wanneer slapen jullie ?’ vroeg Elwin. Maar weer schudden de mannetjes hun hoofd. ‘Wij slapen niet,’ zei één van hen. Ondertussen waren er steeds meer mannetjes bijgekomen die om Elwin heen waren gaan staan. De vrouwtjes zwommen in de rivier, of zaten er naast. Toen vroeg Elwin of er misschien niet een manier was om de bostranen-rivier ook boven te laten stromen, waar de huisjes stonden. Maar de mannetjes schudden hun hoofd. En toen kwam er een mannetje naar voren met een speer, en begon woest te briesen. ‘En als je nu niet weggaat, dan krijg je hier een opmepper mee,’ zei het kereltje. Elwin begon te glimlachen. Het mannetje was veel kleiner dan hem, en het was nog een grappig mannetje ook. Elwin nam het mannetje in z’n nekvel en duwde hem in de rivier. ‘Ik heb er nog eens over nagedacht,’ zei Elwin. ‘Ik neem het vrouwtje met pijn hier naartoe, zodat ze kan gaan zwemmen en baden.’

‘Dan moet ze eerst net zo stout worden als ons,’ roept het mannetje met de speer vanuit het water. ‘Waarom zou ze stout moeten worden ?’ vraagt Elwin weer.

‘Dan is ze één van ons,’ zegt het mannetje, ‘en dan hoort ze niet meer bij hen die boven zijn.’ Maar dat vond Elwin niet zo’n goed idee. Elwin begon heel diep na te denken, en vroeg zich af hoe de rivier ook boven kon stromen.

Plotseling stond de toverhoed voor Elwin. ‘Ik kan je wel helpen bij het oplossen,’ zei de toverhoed. ‘Gooi mij in de rivier, en al het water zal terecht komen in het bovenland van Bekehelm.’ En zo gebeurde het. Elwin gooide de hoed in het water, en al het water begon er doorheen weg te stromen. Boven begon de rivier nu te stromen door het land, en de vrouw kon snel van haar pijn afkomen.

Hoofdstuk 4. Iemand tilt Elwin op

Het mannetje en het vrouwtje waren zo blij dat Elwin als geschenk de toverhoed mocht houden. Elwin zou met gemak door heel het land Bekehelm kunnen reizen met de hoed.

Nou, achter het dorpje van dat mannetje en dat vrouwtje lag een heg, die ze de heg van de tovervingers noemden. Er groeiden daar namelijk uitsteeksels die op vingers leken. Die vingers waren een beetje stekelig als kaktussen. Sommige vingers waren groen, sommigen blauw en anderen groen. Elwin besloot eens om er met de toverhoed voor te staan. Toen zei Elwin : ‘Toverhoed, vlug, breng mij over deze heg,’ en toen stapte Elwin eenvoudig in de hoed, en ‘floep’ daar was Elwin aan de andere kant van de heg. Niemand uit het dorp was daar ooit geweest, want ze waren allemaal bang voor die stekende vingerheg. Voor Elwin uit lag een pad. Elwin besloot het pad te volgen. Voor Elwin lag een grote piramide, en Elwin besloot die piramide binnen te gaan, toen Elwin daar aangekomen was. Er lag een soort bruingouden bal op het topje van de piramide. Toen Elwin in de piramide was binnengekomen bleek het dat het alleen maar een piramidemuur was, en helemaal geen piramide. Elwin was in een nieuwe omgeving van het land Bekehelm gekomen, en er groeiden hier zulke wonderlijke dingen.

Op Elwin liep een mannetje af wat leek op een vinger. ‘Jij lijkt op een pink,’ zei het mannetje tegen Elwin. ‘Ja, en jij lijkt op een wijsvinger,’ zei Elwin tegen het mannetje. Het mannetje begon te lachen. ‘Ja, dat ben ik ook,’ zei het mannetje. ‘Kom maar mee.’ En toen leidde het mannetje Elwin naar een dorpje waar allemaal wijsvingers woonden. Sommige wijsvingers hadden vleugels, en leken op elfjes, feeen of vlinders. Een vrouwtje nam Elwin op, en vloog naar boven. ‘Hey,’ riep Elwin, ‘laat me los.’ Het vliegende wijsvingervrouwtje bracht Elwin naar een hoog nest. ‘Wat ben jij een klein mannetje,’ zei het vrouwtje, ‘zeker geen wijsvinger.’

‘Nee,’ zei Elwin, ‘ik ben een soort pink, begrijp je ? Heb je er iets op tegen ?’

‘Nou nee,’ zei het vrouwtje, ‘dat niet, maar ik vind jou maar een raar mannetje.’ Maar toen begon Elwin wel

erg boos te worden. ‘Zet me neer, ellendig ding.’

‘Ach, doe toch niet zo vervelend,’ zei het vrouwtje weer. ‘Het is toch helemaal niet erg dat jij een pink ben, en ik een wijsvinger. Misschien kunnen we ooit eens vriendjes worden.’ Elwin werd weer een beetje rustig. In het nest was een luikje, en het vrouwtje opende het luikje, en duwde Elwin naar binnen. Hier was het nog donkerder. Een paar vogelachtige wezens staarden Elwin aan. ‘Dit zijn nou andere vingers,’ zei het vrouwtje. ‘Ik verzamel ze.’ Maar Elwin had geen zin om in een verzameling te gaan zitten. ‘Waar is hier ergens de uitgang ?’ vroeg Elwin.

‘Er is geen uitgang, alleen ingangen,’ zei het vrouwtje, en weer werd Elwin door een luikje geduwd. Elwin viel heel diep naar beneden en kwam in een ander nest terecht. Er lagen hier sprekende buikjes, lopende oogjes en nog wat andere figuren. ‘Wat ?’ riep Elwin ... ‘Wat is dit voor verzameling ... ademende oren, rondkijkende neusjes, aangeklede beentjes ...’ Het vrouwtje begon te lachen ... ‘Ja, een hele poppenkast is het, hè ?’ zei het vrouwtje, ‘dit is het wijde land van Bekehelm.’

En weer werd Elwin door een luikje geduwd. Waar was Elwin nu terechtgekomen ? Er marcheerden hier vingers rond. ‘Halt,’ riep een vinger. Maar het vrouwtje duwde de vinger opzij. ‘We moeten naar de koning, en nu geen stampij maken.’ Verlegen stapte de vinger verder opzij. ‘Zoals u wilt, koningin.’ Ze liepen naar binnen in een groot kasteel. Het was overal een beetje donker, maar binnenin liepen er wat lichtgevende vingers. Sommigen sprongen direkt opzij ... ‘een pink, een pink !’ riepen ze.

‘Wat, hebben jullie nog nooit een pink gezien ?’ zei Elwin een beetje boos. Maar tijd om te praten had Elwin verder niet. Het vrouwtje, die dus de koningin bleek te zijn, duwde Elwin door een hoge deur naar binnen. Direkt als in een bliksemflits kwam er een mannetje naar voren rennen. ‘Zo Elwin,’ zei het mannetje, ‘een echte pink, een echte pink, welkom in het vingerkasteel.’

De koning was een echte duim, ongeveer zo groot als Elwin zelf. De koningin begon te glimlachen en te blozen. De koning nam Elwin mee naar z’n troon. ‘Goed dat je er bent, Elwin, goed dat je er bent,’ zei de koning.

Hoofdstuk 5. De koning verheft zijn stem

De koning legde een arm om Elwin heen. Er kwam een mannetje binnenrennen die op een hand leek, maar er was geen pink. ‘Zie je nu waarom het zo belangrijk is dat jij hier bent, Elwin ?’ zei de koning. ‘Er lopen hier honderden, ja, duizenden handmannetjes en vrouwtjes rond, maar ze hebben geen pink.’ Elwin keek even verbaasd. ‘Wat wilt u, koning ?’ vroeg Elwin, ‘ik ga niet voor pink spelen op een hand, en ik denk dat de andere drokelaren daar ook geen zin in hebben.’ De koning begon te glimlachen. ‘Nee, natuurlijk niet, Elwin, ik heb een veel beter plan.’

Plotseling kwamen er stralen uit het handmannetje, vier stralen. ‘Zie je,’ zei de koning tegen Elwin, ‘jij draagt de vijfde straal, en die kunnen we goed gebruiken.’ Elwin keek de koning weer verbaasd aan. ‘Ik draag helemaal geen straal. Ik heb dat nog nooit gezien,’ zei Elwin tegen de koning. De koning begon een beetje te glimlachen. ‘Maar Elwin, je begrijpt het niet. Je hebt die straal wel, alleen hij werkt nog niet. Ik zal je uitleggen hoe dat komt. Judias, kom eens naar voren ?’ Toen kwam het handmannetje naar voren lopen, en midden in de hand verscheen er een lichtgevende paarse ring. ‘De straal moet eerst verbonden worden met de ring,’ zei de koning. De koning pakte de paarse ring en deed het om een vinger van Elwin. Direkt kwam er een straal uit de ring, en de straal ging regelrecht op het handmannetje af. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Er groeide een pink aan het handmannetje. Iedereen in de zaal begon ‘hoera’ te roepen. Nu had het handmannetje vijf stralen. En toen gebeurde er nog iets wonderlijks. Het handmannetje had eerst hele kleine beentjes, maar nu begonnen twee vingers benen te worden. Ook had het handmannetje hele kleine armjes, maar nu begonnen de pink en een andere vinger armen te worden. De duim begon uit te groeien tot een lijf met een hoofdje. Maar ineens ging het handmannetje slap op de grond liggen, en begon te krimpen en te krimpen, totdat het gewoon een handschoen was. De koning raapte de handschoen op en deed hem aan z’n hand. De handschoen had kleine diamantjes en de hand van de koning begon te stralen.

Elwin keek naar z’n ring, en er kwamen vier stralen bij. ‘Wat moet ik hiermee ?’ vroeg Elwin aan de koning. ‘Toveren ...’ zei de koning. ‘Ja, maar ik heb al een toverding, en dat is deze toverhoed,’ zei Elwin, en haalde de toverhoed tevoorschijn. De koning viel bijna achteruit. ‘Ramhald,’ zuchtte de koning. ‘Wat heb ik jou een lange tijd niet gezien. Waar ben je al die tijd gebleven ?’

‘Eh, kennen jullie elkaar ?’ vroeg Elwin. ‘Ja, jahaa,’ zei de koning, ‘en of we elkaar kennen ... of niet, Ramhald ?’ De toverhoed knikte. Elwin vertelde over het land van de lipmannetjes en vrouwtjes, over de toverheg. De koning keek nog verbaasder. ‘De toverheg ?’ vroeg de koning. ‘Ik ken alleen het land van ons ... en volgens mij is daar geen toverheg ...’ Maar toen vertelde Elwin over de heg met de tovervingers, en toen begreep de koning het, maar niemand van hen was ooit over die heg geweest. Ze waren veel te bang voor die stekende tovervingers. Je kon er erg ziek van worden.

‘Weet je wat ?’ zei de koning, ‘ik wil die lipmannetjes en vrouwtjes wel eens zien. Kun je ze niet hierheen krijgen ?’ Elwin dacht even na, en zei toen : ‘door de toverhoed.’ Maar toen werd de koning een beetje boos. ‘Door de toverhoed ? Dat ding kan niet toveren. Toen Ramhald vroeger bij ons woonde heeft hij nooit getoverd.’

‘Nou, hij kan wel toveren,’ zei Elwin, ‘dus ik snap niet waarom ik deze ring nodig heb.’

‘Niets kan zo goed toveren als de ring,’ zei de koning. Maar toen zuchtte de koning diep ... ‘Nou ja, niets ? De ring kan een heleboel dingen nog niet, dat

merk ik wel weer, want anders zou hij allang die lipmannetjes en vrouwtjes hier naartoe hebben getoverd. Maar dat Ramhald ineens kan toveren is mij een groot raadsel.'

Toen richtte de koning zich tot de hoed, en sprak zacht : 'Hoe heb jij ineens leren toveren ?' Maar de hoed liep boos het kasteel uit, en riep met een donderende stem : 'Komop Elwin, laten we die lipmannetjes en vrouwtjes over de tovervinger-heg brengen, dan is de oude koning weer tevreden.' De koning schudde zijn hoofd, en bromde nors ... 'Hij is nog steeds dezelfde, een zeur van een hoed.'

'Ik vind hem best aardig,' zei Elwin. 'Maar laat ik maar achter hem aangaan, want hij gaat de lipmannetjes en vrouwtjes halen.'

Even later stonden er een aantal lipmannetjes en vrouwtjes in de zaal met de koning. 'Ramhald toch,' zei de koning trots ... 'je kan echt toveren.' De hoed begon te grommen. De koning verhief zijn stem, en zei : 'dit, beste vingers van het land, zijn afstammelingen van de zesde vinger.' Iedereen keek verbaasd op. 'Ja, het is waar, brulde de koning. En de zesde vinger heeft vele afstammelingen, en deze dragen de zesde straal. Dan hopen we dat de ring net zo goed gaat toveren als onze geliefde toverhoed, Ramhald ...'

De toverhoed glimlachte even, maar trok toen weer een nors gezicht naar de koning. Even leek het alsof hij knipoogde naar Elwin. Elwin vroeg zich af waarom de koning en Ramhald zo naar tegen elkaar deden. Wat was er in het verleden gebeurd ?

Hoofdstuk 6. De koning vertrekt

De koning vroeg of de lipmannetjes en vrouwtjes iets afwisten van hun voorouders, maar dat wisten ze niet. Ze wisten alleen wat over vroegere lipmannetjes en vrouwtjes, die ze als hun grootouders zagen, maar ze hadden nog nooit van de zesde vinger gehoord. Toen richtte de koning zich tot Ramhald : 'Zeg, waar heb jij die toverkracht vandaan gehaald. Je kan meer dan de ring. Weet jij toevallig iets over de zesde vinger.'

Toen boog Ramhald voor de koning, en sprak deftig : 'Koning, toen ik besloot dit kasteel te verlaten en een nieuw huis te zoeken waar ik kon wonen, ben ik op mijn pad de zesde vinger tegengekomen, die de tovervinger is. Deze tovervinger heeft mij leren toveren. Nu ben ik niet meer Ramhald, de hoed, maar Ramhald, de toverhoed.' De koning glimlachte een beetje, en vroeg toen zo aardig en vriendelijk mogelijk : 'Dank je wel voor het indringende antwoord. Dit was wat ik wilde weten ... maar ... beste Ramhald, hooggeachte toverhoed en lid van het koninklijke koningskasteel, waar ... waar ... waar, oh waar en waar kan ik, de koning der vingers en van het hele land Bekehelm, die geweldige tovervinger vinden ?'

'Nou, die laat zich dus echt niet zo makkelijk vinden, koning,' zei Ramhald, 'want ik heb hem wel eventjes goed uitgelegd hoe de zaken hier op dit koninklijke koningskasteel verliepen, en dat u, oh koning, niet zo'n beste was.'

Maar toen werd de koning rood van woede. ‘Ramhald, je gaat weer te ver ! Ga naar je kamer !’

‘Ik woon hier niet meer, en heb niets meer met u te maken,’ bromde de toverhoed nors. Enkele lakeien van de koning probeerden de koning rustig te krijgen. Maar de koning was woedend, en liep de zaal uit, terwijl hij de deur met een smak dichtsmeet. De zaal dreunde na. Wat was die koning kwaad, zeg. Elwin had nog nooit zo’n kwade koning gezien. Een paar vingers gingen de koning achterna om hem over te halen om te blijven. Ze hadden de toverhoed nodig. Maar even later kwamen de vingers met gebogen hoofden terug. De koning wilde de toverhoed nooit meer zien.

‘Goed,’ zei de toverhoed, ‘dan vertrek ik nu.’ Boos liep de toverhoed het kasteel uit. Elwin besloot met hem mee te gaan, en ook de lipmannetjes en vrouwtjes gingen met hem mee. Toen ze in het bos waren gekomen zei de toverhoed. ‘Kom, we gaan naar het toverkasteel van de zesde vinger.’ Iedereen sprong snel door de hoed, en al gauw stonden ze allemaal voor het toverkasteel van de zesde vinger.

Hoofdstuk 7. De onuitgenodigde gast

Daar komt de tovervinger naar buiten rennen. Het is een rode vinger. ‘Mijn nakomelingen,’ zei de rode vinger, ‘kom verder.’ En daar liepen ze allemaal het grote kasteel binnen. Boven aan de hoge plafonden hingen overal lampjes. De tegels op de grond waren bijna van glas of van marmer. ‘Ik heb een kadootje voor u,’ zei Elwin, en gaf hem de ring. De tovervinger begon te stralen. Snel stopte hij de ring in een doosje. ‘Is die ring toevallig van de koning geweest ? Dan wil ik hem niet hebben, maar ik kan hem wel om laten smelten.’ De toverhoed begon te glimlachen. ‘Ik heb niks maar dan ook niks met de koning te maken,’ zei de tovervinger. Weer glimlachte de toverhoed een beetje.

‘Ach,’ zei Elwin, ‘de koning is best wel aardig. Je moet hem alleen eerst een beetje kennen.’

‘Beetje kennen ? Beetje kennen ?’ grapte de tovervinger ... ‘Ik ken de koning al honderden jaren, en niet alleen van de verhalen van Ramhald ... Ik heb zelf ook het één en ander met hem meegemaakt. Het is de gemakkelijkste niet.’

‘Maar tovervinger,’ vroeg Elwin, ‘wat gaat u dan nu met die ring doen ?’

‘Die smelten we om bij de smid.’ zei de tovervinger. De toverhoed glimlachte weer. ‘Okay, maar waar wordt de ring in omgesmolten ?’ vroeg Elwin weer. ‘Tot een zwaard,’ zei de tovervinger. Elwin keek een beetje verbaasd ... ‘Een zwaard ? Waarvoor dat ?’

‘Het is een toverzwaard, Elwin,’ zei de tovervinger. Elwin dacht even na ... Plotseling werd er op de deur van het kasteel geslagen, en hard ... en ze hoorden allemaal het geschreeuw van de koning ... Wat moest die nou hier ? Maar een nog betere vraag was : Hoe kwam hij hier ? ‘Snel, allemaal in de

hoed,' riep de tovervinger, en rende naar de poort om voor de koning open te doen. 'Ja, dag,' zei de koning, 'is de toverhoed hier ? Ik wil hem even spreken.'

'Die is hier wel,' zei de tovervinger, 'maar u bent niet uitgenodigd.'

'Oh, maar mag ik u dan even spreken, alstublieft ?' vroeg de koning. De koning probeerde zo vriendelijk mogelijk te doen ineens. 'Nee,' zei de tovervinger, 'dat lijkt me niet zo goed. Ik heb geen tijd. Trouwens, hoe komt u hier ?' Maar daar had de koning niks aan, en duwde met een grote smak de tovervinger opzij, en liep stampvoetend het kasteel binnen. De hoed was inmiddels verdwenen. Wel zag de koning het doosje liggen waar de ring inzat, en opende het. 'Wel, ..wat zullen we nou krijgen,' bulderde de koning, 'wat moet jij met de ring van Elwin.'

'Oh, gewoon, omsmelten tot een toverzwaard,' riep de tovervinger lachend.

'Daar komt niks van in,' bulderde de koning, en stopte het doosje in zijn zak. Maar ineens begon de ring te piepen. 'Zie je wel,' zei de tovervinger, 'de ring vindt het geen goed idee als u hem weer meeneemt.'

'Dat maak ik wel uit,' zei de koning nors, maar de ring begon hoger en hoger te piepen, harder en harder. De koning deed zijn vingers in zijn oren, en werd knalrood. Na een tijdje kon de koning het niet meer houden, en rende schreeuwend het kasteel uit, terwijl hij het doosje met de ring van hem afgooide.

'Zo,' zei de tovervinger tegen de ring. 'Die zal hier niet snel meer terugkomen.' Even later was de toverhoed er ook weer, met de lipmannetjes, vrouwtjes en Elwin. De tovervinger drukte op een knopje, en een grote ketel werd uit de muur geschoven. De ring werd er ingegooid en de ketel ging weer in de muur. Even later schoof de ketel weer uit de muur, en lag het toverzwaard erin.

Hoofdstuk 8. Naar het eiland

Het toverzwaard begon al snel te spreken. Toen hij nog een ring was kon hij dat niet, hooguit piepen. er kwamen vlammen van het zwaard af, en de tovervinger nam het zwaard in zijn handen. Het toverzwaard sprak dat ze nu nog één vinger misten, en dat was de zevende vinger. Deze zevende vinger was als een tweede pink, maar dan nog kleiner. Door de straal van de zevende vinger zou het toverzwaard omgesmolten kunnen worden tot een toverwiel. De zevende vinger zou alle andere vingers hebben gemaakt. De zevende vinger was de vader van alle vingers, ja, de stamvader. Elwin zou die zevende vinger graag eens willen ontmoeten. Die zevende vinger werd weleens de toverstaf genoemd, en kon heel lang worden. De zevende vinger kon nog wel beter toveren dan de zesde vinger. Maar waar zou die zevende vinger toch wezen ? Alleen het toverzwaard wist het antwoord. En wat het toverzwaard toen zei, daar schrok Elwin wel even van.

Maar wat het toverzwaard tegen Elwin

had gezegd, waarom Elwin zo schrok, dat vertellen we nog niet. Wel mogen jullie nu weten wat voor een liedje het toverzwaard begon te zingen. Luister maar :

Op de tranentrap, op de tranentrap, daar wonen alle tranen,

Op de tranentrap, daar op die tranentrap, daar wonen indianen,

En als je dan naar beneden gaat, dan trommelen ze in de maat,

Met het toverzwaard, met het toverzwaard, zij openen de tranenpoort,

Waar alle tranen van verleden jaren het bootje laten varen,

Over de tranenrivieren vaar je dan, naar de tranenzeeen ga je dan,

Totdat het piratenschip van de toverstaf jouw scheepje laat zinken, pief, pief, paf ...

En ineens was het stil. Ja, want dat had het toverzwaard aan Elwin verteld, dat de zevende vinger, die ze ook wel de toverstaf noemden, een echte piraat was, die scheepjes liet zinken. Maar alleen door de toverstaf zou het toverzwaard een toverwiel worden. Elwin wist nog niet waarom het toverzwaard een toverwiel wilde worden, maar begreep dat het erg belangrijk was voor het toverzwaard. Ach, misschien was die toverstok wel heel erg aardig, en hoefde Elwin helemaal niet bang te zijn. Elwin besloot met het toverzwaard in de toverhoed te gaan, naar de tranentrap. Dat was snel gedaan. De toverhoed toverde hen in een wip op de tranentrap. Nu moesten ze helemaal naar beneden lopen, en dan kon Elwin met het toverzwaard de tranenpoort openen. Van wie zouden al die tranen zijn ? Het leken wel edelstenen of parels. Elwin vond ze prachtig, en het zag er helemaal niet zo verdrietig uit. In de verte, onderaan de trap, schitterde een poort met parels, op een verwilderd strand. In de verte stormde het wel een beetje.

In de verte hoorde Elwin weer dat liedje :

Op de tranentrap, op de tranentrap, daar wonen alle tranen,

Op de tranentrap, daar op die tranentrap, daar wonen indianen,

En als je dan naar beneden gaat, dan trommelen ze in de maat,

Met het toverzwaard, met het toverzwaard, zij openen de tranenpoort,

Waar alle tranen van verleden jaren het bootje laten varen,

Over de tranenrivieren vaar je dan, naar de tranenzeeen ga je dan,

Totdat het piratenschip van de toverstaf jouw scheepje laat zinken, pief, pief, paf ...

Plotseling sprong er een indiaan voor Elwin. ‘Zeg, wat kom je hier doen ?’ zei de indiaan luid. ‘Het is hier verboden. En trouwens, op zee wonen de piraten.’ Maar Elwin duwde de indiaan opzij. Maar al snel kwam de indiaan weer achter hem aanlopen, en

haalde een trommel van achter z'n rug vandaan, die aan een band over zijn schouder hing. 'Je moet het zelf weten,' zei de indiaan, en begon te trommelen. Elwin liep regelrecht op de poort af, maar er hingen doorzichtige parels en edelstenen voor. 'Geef me dat zwaard maar,' zei de indiaan, dan open ik daarmee de poort wel. Elwin gaf het zwaard, maar de indiaan begon ermee weg te rennen. 'Kom terug,' riep Elwin. Maar de indiaan klom ergens op een rots, en drukte het zwaard in een gleuf naar binnen. Direkt begon de poort zich te openen, en de indiaan gooide het zwaard terug naar beneden. Elwin raapte het zwaard op, en liep door de poort.

Weer hoorde Elwin het liedje. Een oude man, die ook een beetje op een indiaan leek, zat in een bootje op het strand vlak voor de zee. 'Vlug,' zei de man, 'als straks de vloed komt, dan neemt de zee het bootje mee.' Elwin stapte in de boot, en ja hoor, na een tijdje werd het vloed, en het scheepje werd opgetild. Het water bubbelde een beetje, en het leek wel alsof er diamanten in fonkelden. Ook zwommen er prachtige vissen tussen wat zeestruiken. Het water was heel helder. Elwin deed z'n hand in het water. Het water was warm en zacht. In de verte hoorde Elwin het geluid van een hoorn. Een schip kwam dichterbij.

Plotseling kwam er een grote kanonskogel in het scheepje van Elwin terecht, en het scheepje brak in tweeen. De oude indiaan was nergens meer te bekennen. Nu moest Elwin naar het grote schip toezwemmen. Het was misschien wel dat piratenschip van de toverstok. Gelukkig had Elwin het toverzwaard nog steeds bij zich. Die zat stevig vast aan Elwins riem. Plotseling hoorde Elwin het liedje weer, en ditmaal leek het gezongen te worden door een piraat. Elwin klom aan een touw omhoog langs het schip. Gelukkig was het water warm geweest, maar Elwin was natuurlijk wel drijfnat. Plotseling greep een hand hem vast, en trok hem omhoog. Het was een piratenkapitein. En ja, inderdaad, hij leek erg veel op een toverstok. 'Driemaal bedankt, dat je gekomen bent,' zei de piratenkapitein. Elwin glimlachte, en gaf het toverzwaard aan de piraat. Toen de piraat het toverzwaard in handen kreeg begon het toverzwaard direkt te veranderen in een toverwiel. 'Hè, eindelijk,' zei de piraat, 'nu heb ik een stuur voor op mijn schip, en hoef ik hier niet voor altijd rond te dolen.'

'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Elwin.

'Oh, dat zul je wel zien,' zei de piratenkapitein. Al gauw was het toverwiel op z'n plek, en de piratenkapitein ging aan het stuur staan. Elwin ging naar binnen in de kajuit, en kwam in een kelder terecht waar allerlei flessen stonden. In die flessen zaten allerlei soorten tranen van de tranenzeeen waar de piraat op had gevaren. Elwin nam uit elke fles een klein slokje. Opeens kwam de piraat binnen. 'Het toverwiel stuurt nu zelf. Dan kunnen wij eens goed met elkaar babbelen,' zei de piraat, 'en dan kan ik je ook alle kamers en gangen van het schip laten zien.' Het was een erg groot schip.

Midden in de nacht werd Elwin wakker. De piraat sliep in een kamertje verderop. Elwin liep naar buiten, het

dek op. Wat fonkelden de sterretjes mooi, en wat was het water helder blauw. Het was ook lekker warm buiten. Elwin besloot een eindje te gaan zwemmen. Hij was blij dat het toverwiel nu eindelijk tevreden was, en ook de piraat. Na een tijdje zwemmen kwam Elwin een zeemeerminnetje tegen. Het zeemeerminnetje wilde Elwin wel naar een eiland brengen. Dat ging erg snel.

Op het eiland aangekomen kwam Elwin de toverhoed weer tegen. Elwin kon vertrekken wanneer hij wilde. Daar was de toverhoed voor.

Hoofdstuk 9. Weer thuis

Opeens zag Elwin in de verte het toverwiel vliegen. Het toverwiel draaide heel snel rond. Boven op het wiel stond de piraat met een fles in zijn handen. ‘Ha, Elwin,’ riep de piraat. Elwin zwaaide terug. Het was in orde nu. Elwin had zijn opdracht goed gedaan. Alles wat Elwin nu wilde was teruggaan naar huis, want hij miste Sandra heel erg. Elwin stapte in de hoed en floep, daar zat Elwin in zijn tuintje. Sandra schrok zich een hoedje, en daar was de toverhoed ook. ‘Waar kom jij zo ineens vandaan ?’ vroeg Sandra. En Elwin begon direkt te vertellen. Maar floep, daar stond ook ineens de piraat in de tuin van Elwin, bovenop het toverwiel, met een fles in zijn hand. ‘Ha Elwin,’ zei de piraat weer. En toen waren ze weer verdwenen.

Sandra was aan het koken. In de keuken vertelde Elwin verder. Samen gingen ze eten aan de keukentafel. Sandra was erg blij dat Elwin weer thuis was. Er hing een geblokte doek voor de keukendeur, want het was erg warm, en de zon scheen erg fel. Na het eten ging Elwin direkt naar bed, want Elwin was erg moe. Sandra ging even een tijdje op een stoel bij Elwins bedje zitten, en hield zijn handje vast. Elwin vertelde nog even een paar dingetjes van wat hij had beleefd, en ging steeds trager praten, totdat hij in slaap viel. Na een tijdje ging ook Sandra slapen. Het was ook voor haar een drukke dag geweest. Midden in de nacht ging toverhoed nog even naar Elwin en Sandra toe, om hen nog even goed toe te dekken. En toen ging ook toverhoed slapen. Toverhoed sliep nooit zo lang, en was al vroeg in de ochtend weer op. Het was al erg warm buiten, en het zonnetje scheen weer erg fel. De geblokte doek hing nog steeds voor het keukenraam. Maar Elwin was moe, zo moe. En ook Sandra. Toverhoed ging wat in de tuin werken, en ging ook in het huis werken, terwijl Elwin en Sandra rustig doorsliepen. Elwin voelde zich een beetje ziek, en kon niet goed lopen. Maar Toverhoed bracht soms wat kopjes thee, ook naar Sandra. Elwin was erg blij met zo’n goede vriend. Elwin bleef de hele dag in bed, en Sandra ook. De volgende dag was Elwin nog steeds niet beter, en Sandra was nog steeds zo moe. En weer deed Toverhoed van alles in het huis en in de tuin. Na een paar daagjes kwamen Elwin en Sandra weer uit bed. Elwin kwam in zijn badjas naar beneden. Hij was nog niet helemaal beter. Er was veel veranderd in de kamer en in de tuin. Toverhoed had alles prachtig

gemaakt.

En weet je wat zo mooi was ? Vanaf toen ging Toverhoed lesgeven op de drokelarencholen. Daarvoor reisde hij door het hele land. Meester Toverhoed, zo noemden ze hem vaak, maar hij bleef gewoon bij Elwin en Sandra in huis wonen.

Hoofdstuk 10. Wie wordt er koning ?

Met de toverhoed ging Elwin nog vaak terug naar het land Bekehelm. Nu lag er aan de rand van het land een haag, die de Hondenhaag werd genoemd. En die haag brandde altijd, maar gelukkig verspreidde het vuur zich niet. Niemand durfde over die haag heen, maar voor Elwin was het natuurlijk een koud kunstje met de toverhoed. Achter de Hondenhaag lag het land Marazanta. Marazanta was ook de naam van de keizer van Izu, en zowel het land Bekehelm als het land Marazanta behoorde tot dit keizerrijk. Al gauw stond Elwin aan de andere kant van de haag met de toverhoed. Nu was hij in het land Marazanta. Hier zag Elwin allemaal kledingstukken lopen, zoals pratende petten, rondkijkende broeken, dansende handschoenen, en jassen die aan het tafeltennissen waren. Elwin glimlachte diep. Ook de toverhoed glimlachte. Opeens kwam er vanuit de bosjes een andere toverhoed aanrennen, en vloog de toverhoed van Elwin om de hals. ‘Zo, mevrouw Toverhoed,’ zei de toverhoed, ‘wat heb ik jou een lange tijd niet gezien. En samen liepen de twee hoeden weg.’ Elwin besloot het land te verkennen.

Maar wat was dat ? Daar waren de piraat en het toverwiel ook. Elwin zwaaide naar hen, en ze zwaaiden blij terug. Opeens kwam er een boek met vleugels op Elwin aflopen, en nam hem bij de hand. ‘Kom,’ zei het boek, ‘dan breng ik je naar het boekenkasteel.’ Het boek steeg op, met Elwin in zijn armen, en heel hoog in de lucht, op een berg, lag het boekenkasteel. Dat kasteel stond vol met boeken. Al deze boeken konden praten en rondlopen, en velen hadden ook vleugels. Elwin begon direkt te lezen. Die boeken droegen de meest wonderlijke verhalen. Opeens wenkte een boek hem van achter een boekenkast. De boekenkast schoof opzij, en Elwin rende door een gleuf in de muur met het boek mee. ‘Kom,’ riep het boek, terwijl hij vooruit rende, ‘dan laat ik je zien waar de zevende vinger uit voort is gekomen.’ Toen kwam Elwin in een zaal met weer een heleboel boeken. Overal stonden boekenkasten aan de zijkanten, en er waren deuren naar nieuwe boekenzalen en boekenkamers. Bij één zo’n deur gingen ze naar binnen. In het midden van de kamer stond de piraat op het toverwiel weer. De piraat was de zevende vinger, maar dat wist Elwin natuurlijk al. Weer schoof er een boekenkast opzij, en weer moest Elwin door een gleuf. De gleuf leidde tot een grot, en daarachter lag een zee. Voor de zee lag een verwilderd strand. Op het strand lagen wat rotsen en zandbanken, en op één zo’n zandbank groeide mos en gras. Een prins en een prinses zaten op die begroeide zandbank. De prins had de hand van de prinses vast, en keek in haar ogen. ‘Ken je dit verhaal ?’ vroeg één van de boeken aan Elwin.

‘Nou, vast wel, want ik ken zoveel verhalen over prinsen en prinsessen,’ zei Elwin. Het boek trok zijn wenkbrauwen op, en schudde met zijn hoofd : ‘Ik denk het niet, Elwin. Kijk maar eens goed.’

En Elwin stapte op de prins en de prinses af, maar hoe dichter Elwin bij hen kwam, hoe meer ze eruit zagen als heksen, en er was overal vuur om hen heen. Toen stonden ze op, en liepen de zee in ... Maar wat was dat ? Ze zonken helemaal niet, maar konden gewoon op de zee blijven staan, en ze dansten, terwijl het zeewater begon te branden.

‘Blijf maar ver uit de buurt,’ zei het boek.

‘Nee, dit verhaaltje ken ik nog niet,’ zei Elwin zacht. Plotseling greep het boek Elwin vast, en zei : ‘Je moet met me meekomen, want ik wil je nog wat laten zien.’ Toen liepen ze door een andere gang van de grot en kwamen weer bij een verwilderd strand terecht. Maar achter het strand stonden grote wildbegroeide muren. Op een begroeide zandbank die heel lang was zat een prinses, en ook een prins, en zij hadden beiden rode kostuums aan. De prins gaf de prinses een kus, maar ineens kwam er vuur tussen hen beiden, en trok hen uit elkaar. Meer en meer begonnen de prins en de prinses op heksen te lijken. ‘Blijf maar ver uit de buurt,’ zei het boek. Weer trok hij Elwin mee naar een andere grot. Weer was daar een verwilderd strand, en in de wolken boven de zee waren duistere vlammen. Plotseling verscheen er een enorme zwarte wolf in de wolken. De wolf begon te brullen, en begon dichterbij te komen. Plotseling greep de wolf Elwin en het boek vast, en trok hen naar boven. De wolf zette hen neer in een nog groter boekenkasteel, maar het was er erg donker. De boeken leken een beetje op vleermuizen. Op een tafel lag een oud boek, heel zwart, met daarop de letters MARAZANTA. Elwin sloeg het boek open, en begon te lezen. Direkt begon het te stormen in het kasteel. De boeken begonnen om Elwin heen te vliegen en probeerden hem te bijten en te krabben. Maar Elwin las door. Waar ging dit over ? Het was een vreemd verhaal over de Hondenhaag. Die Hondenhaag was neergezet door heksen, en als ze door de Hondenhaag heengingen, dan veranderden ze in prinsen en prinsessen. Ineens kwam de wolf binnenrennen. Hij was nu veel kleiner geworden. Snel las Elwin door, maar de wolf begon steeds meer en steeds harder te brullen. Elwin stopte zijn handjes in zijn oren, en ging door met lezen. Maar de letters begonnen te verdwijnen. Snel bladerde Elwin verder, en gelukkig, een eindje verderop stonden weer wat letters. Ineens stonden de toverhoed en mevrouw toverhoed voor Elwin. ‘Doorlezen, Elwin,’ zei de toverhoed. ‘Het is een toverboek.’ En Elwin las en las, maar hij begreep een heleboel dingen niet. Plotseling hoorden ze een enorme knal, en de vloer zakte door. Elwin viel in een enorm wilde zee. Maar gelukkig was Toverhoed er nog, en snel kroop Elwin erin, en verdween. Floep, daar waren ze op een eilandje. Daar kwam ook het toverboek aandrijven. Mevrouw Toverhoed zwom ernaast.

Maar toen Elwin het toverboek weer opensloeg waren er helemaal geen letters meer in. Alleen op de laatste bladzijden stonden nog wat letters. Het ging weer over de Hondenhaag, over

een huilende vis, en over een geitenketel. Toen zei de Toverhoed tegen Elwin : ‘Elwin, de zevende vinger is voortgekomen uit een vissentraan, en een huilende broek. Dat heeft mevrouw Toverhoed me verteld.’ Elwin keek de toverhoed en mevrouw toverhoed een beetje verbaasd aan. Elwin begon diep te zuchten : ‘maar wat heeft die geitenketel er dan mee te maken ? Wat een raadsel is dit zeg ? Had ik nu maar beter opgelet tijdens de puzzel-lessen op school.’

‘Ach,’ zei de toverhoed, ‘we komen er wel uit. Lees nou eerst eens het boek helemaal uit, met die laatste bladzijden waar nog letter opstaan.’ En toen merkte Elwin dat er ook nog wat verborgen bladzijden in de kaft zaten. Toen Elwin verder begon te lezen werden ze ineens omringd door huilende broeken. Elwin probeerde ze te troosten. ‘Wat is er met jullie gebeurd ? Waarom huilen jullie zo ?’

‘Ach,’ zei één van de broeken, ‘dat wil je toch niet weten ?’ Maar Elwin zei dat hij dat wel wilde weten. Toen begon een andere broek te vertellen : Heel lang geleden leefden ze allemaal vredig in het land Marazanta, maar op een boze dag kwamen er allemaal heksen die een hondenhaag om het land bouwden. Hieraan zaten besjes die konden branden, en als ze die aten, dan konden ze iedereen bedriegen. Degene die het meest en ergste kon liegen zou de nieuwe koning worden van het land. En dat was dus degene die de meeste besjes zou eten.

‘Wacht even,’ zei Elwin, ‘dan zal ik even kijken of het toverboek er iets over zegt.’ En Elwin begon de verborgen bladen in het kaft te lezen. ‘Oh, hier staat het,’ zei Elwin, ‘als de zevende vinger de huilende broek zal dragen, dan zal de zevende vinger koning worden over het land Marazanta.’ En ineens verscheen de zevende vinger voor hen, en hij stond nog steeds als een piraat op het toverwiel. En ineens verscheen ook de wolf weer in de wolken. Vlammen waren er in de wolken, en het begon erg donker te worden. ‘Vlug,’ zei Elwin tegen de piraat. ‘Trek snel een huilende broek aan, dan zul je koning zijn over het land Marazanta.’ Maar de wolf begon ook te brullen : ‘Dat toverwiel behoort mij toe.’ Vlug trok de piraat een huilende broek aan, en begon om het eiland heen te rennen. ‘Help,’ schreeuwde de piraat, ‘ik kan niet meer stoppen !’

‘Ik zal je helpen als je mij het toverwiel geeft,’ brulde de wolf. Snel greep Elwin het toverwiel en wierp het in de wolken. Het toverwiel werd prachtig groot, en de wolf zette hem aan de wolken. ‘Eindelijk,’ zei de wolf, ‘het wolkenwiel draait aan de sterrenhemel.’ En toen gebeurde er iets wonderlijks aan de andere kant van de wolkenhemel. Een grote geit met een ketel verscheen daar, en begon in de ketel te roeren. ‘Vanaf nu zal de zevende vinger koning zijn,’ brulde de geit traag, en heel langzaam begon de rennende piraat tot stilstand te komen. ‘Hoera !’ riepen de huilende broeken. Toen nam de geit een schep uit zijn ketel, die vol was met vissentranen, en goot het uit over de piraat. Floep, ineens was de piraat verdwenen, maar wat was dat ? Tussen de wolf met het wiel en de geit met de ketel verscheen de piraat levensgroot in de wolken. Zachtjes begon het te regenen. De regen was erg warm. De piraat greep de Hondenhaag,

en wierp deze in de geitenketel. Nu begon het echt te koken in de geitenketel, en langzaam veranderde de ketel in de zon. Het wolkenwiel begon heel langzaam in de maan te veranderen. En wat er toen gebeurde ? Heel langzaam kwamen de zon en de maan naar elkaar toe, en veranderden in een nieuw toverwiel. Het toverboek begon op te stijgen, en kwam in het midden van het wiel terecht, en het wiel begon direkt te draaien. Nu had de zevende vinger een goed toverstuur waarmee hij het land zou kunnen besturen, en heel langzaam begon hij te verdwijnen in de wolken.

Elwin stond met open mond te kijken. De Toverhoed, en ook mevrouw toverhoed, glimlachte een beetje. ‘Tijd om naar huis te gaan, Elwin,’ zei de hoed, en snel stapte Elwin de hoed in. Hij had thuis natuurlijk weer veel te vertellen.

Hoofdstuk 11. Brief van de Koning

Dit was het verhaal van hoe de zevende vinger koning werd van het land Marazanta. Op een dag kreeg Elwin een brief van die koning :

‘Beste Elwin, bedankt voor alles wat je voor mij en het land gedaan hebt. Alles is weer goed terechtgekomen. Toverhoed, jij ook bedankt. De Hondenhaag is nu verdwenen, en nu kan iedereen naar het land Marazanta, en iedereen kan er ook weer weg. Er is geen blokkade meer. Hoera. Leve Elwin, leve het land Marazanta.

Van de koning van Marazanta, oftewel de zevende vinger’

Elwin was erg blij met de brief, maar de Toverhoed bromde een beetje. De koning had volgens hem wel een langer briefje kunnen schrijven. Maar Elwin vond dat niet nodig. Elwin was allang blij dat er geen nieuwe opdrachten instonden.

Op een dag kwam de drokelaarpostbode met een pakketje. Het bleek een toverboek te zijn, en wel het toverboek MARAZANTA. Elwin begon direkt te lezen. En daar stond ook dit nieuwe verhaal van Elwin in : Elwin en zijn Nieuwe Vriendjes. En ja, die had Elwin er wel bij gekregen, en daar was Elwin maar wat blij mee. En niet alleen dat ... Zelfs het boek werd een nieuw vriendje van Elwin, want ... dit boek kon natuurlijk praten, lopen en bewegen. Tot de volgende keer.

Deel 2. Elwin Terug Naar Brannan

Hoofdstuk 12. Een Vreemd Verhaal

Elwin zat buiten op zijn stoeltje wat te lezen. Plotseling hoorde hij gegrom achter zich. Het was een kikker, en wel een hele bijzondere. Het was een kikker met een leeuwenkop. 'Zo Elwin, zal ik jou eens een verhaaltje vertellen ?' sprak de kikker. Nou, dat wilde Elwin wel. Toen begon de kikker te vertellen :

Lang geleden woonden er eens een koning en een koningin in een prachtig land. Iedereen in dat land had het goed naar zijn zijn, alleen de koning en de koningin konden geen kinderen krijgen. De koningin zou zo graag een prinsje of prinsesje aan het hof willen hebben. Op een dag kwam de koning met een idee : 'Laten we in de woestijnen en de wildernissen rondom het land gaan zoeken naar het allerarmste kind. Dat kind zal het nieuwe prinsje of prinsesje worden. De koningin vond dat wel een goed idee. Er werden zeventig dienstknechten van de koning en de koningin daarvoor uitgezonden. Na een paar weken waren alle zeventig dienstknechten weer terug, en ze hadden duizenden arme kinderen meegenomen. De koningin bekeek ze één voor één. Dat duurde een hele lange tijd. Nadat ze klaar was, zei ze dat alle kinderen even arm waren, maar dat het onmogelijk zou zijn dat ze allemaal prinsjes en prinsesjes zouden worden. Toen zei de koning : 'Laten we dan op zoek gaan naar het verdrietigste kind.' Nu bleek het dat een heleboel van die kinderen helemaal niet verdrietig waren, en sommigen waren nog wel vrolijker dan de kinderen van het land van de koning en de koningin. Een paar honderd echt verdrietige kinderen bleven over. De andere kinderen moesten weer het land uit, maar de strook rondom het land moest beplant worden met groentetuinen, vruchtenbomen enzovoorts, zodat ze genoeg te eten hadden. Ook liet de koning achter die strook allerlei huisjes bouwen waar de kinderen in konden wonen. Zo werd de wildernis en de woestijn een stuk teruggedreven.

Toen ging de koningin de verdrietige kinderen bekijken. Daar nam de koningin ook goed de tijd voor, en soms haalde ze haar vergrootglas erbij, of zette ze even haar brilletje op. Dat brilletje zat aan een hele lange gouden ketting, zodat ze het brilletje nooit kwijt kon raken. Maar de koningin vond ze allemaal even verdrietig. Toen zei de koning : 'Laten we dan het bangste kind uitkiezen.' Dat vond de koningin wel een goed idee. Maar een heleboel van die verdrietige kinderen waren helemaal niet bang, en toen bleven er nog maar een paar kinderen over. De anderen mochten op de muren rondom het land gaan wonen in huisjes, en in de torens. Nu waren er nog drie kinderen overgebleven. De koningin bekeek ze goed. Ja, ze waren alledrie erg bang. Eentje van hen stond zelfs te rillen. 'Heb je het koud ?' vroeg de koningin. Maar het jongetje zei dat hij gewoon heel erg bang was. 'Maar waar ben je dan bang voor ?' vroeg de koningin. Maar dat wist het jongetje niet te vertellen. 'Dan word jij het nieuwe prinsje,' zei de koningin.

Het jongetje begon te stralen. De twee andere kinderen kregen een huisje dichtbij het stadje van de koning en de

koningin. Het bange jongetje kreeg een kroontje, en voelde zich al een stuk minder bang. Het jongetje bleek erg wijs te zijn, en de koning wist wel dat het prinsje later het land goed zou kunnen regeren. Maar op een boze dag kwam er een vrouw aan de poorten met een nare mededeling. Ze zei dat het jongetje haar toebehoorde, en dat als ze het jongetje niet zouden teruggeven, dan zou hij in een kikker veranderen. De poortwachters geloofden haar niet, en waren het weer snel vergeten, maar de dag erna was de jongen in een kikker veranderd. Maar de koning vond dat helemaal niet erg. Een kikker zou volgens hem best het land kunnen besturen. En zo kreeg het land van de koning een kikkerkoning toen de koning zelf te oud was geworden om te regeren. In het begin ging dat wel goed, maar later wilde de kikkerkoning dat ook de wildernis en de woestijn tot het land zouden behoren, en er moesten grote muren omheen gebouwd worden. Nu behoorden ook ineens alle inwoners van de wildernis en de woestijn tot het prachtige land, en alles moest eerlijk verdeeld worden. Sommigen vonden dat helemaal niet goed, en er kwam een zware oorlog in het land. En die oorlog werd zo hevig dat de kikkerkoning het land werd uitgezet. Buiten het land was nu alleen nog maar zee, zee en nog eens zee, maar gelukkig gaven ze de kikkerkoning een bootje mee. Verder kreeg de kikker helemaal niets te eten mee. Er lagen ook niet echt veel spullen in de boot, alleen een paar oude spiegels. Ook lag er een pop in de boot die op een konijn leek, met hele lange oren. Eén van zijn ogen was open, en de andere dicht. Het leek wel alsof er een oog was afgerukt, want er zat alleen nog een naadje.

Het waaide hard op de zee, en het bootje werd met de stroom meegesleurd. Gelukkig zat er wel een kajuitje in de boot met een dakje. De kikkerkoning, die zo moe van alles was, viel direkt in slaap.

Hoofdstuk 13. Het Verhaal van de Reis

En waar is die kikkerkoning nu ? vroeg Elwin. Nou, die moet daar nog steeds ergens ronddrijven, zei de kikker met de leeuwenkop. Even later zaten ze beiden met Sandra in de huiskamer rondom de tafel. Sandra opende een fles met schuimend spul erin, en schonk drie bekertjes vol. Nou, dat lustte de kikker met de leeuwenkop wel.

De kikker met de leeuwenkop mocht een tijdje bij Elwin logeren, op zolder. In de hal van de zolder hing een schuin dakraam waardoor de kikker ook makkelijk op het dak kon komen. 's Nachts deed de kikker dat weleens om naar de maan te kijken.

De maan vertelde hem altijd verhaaltjes, en die schreef hij dan in boeken op. Vaak gingen die verhaaltjes over Izu, en Brannan, een dieper deel in Izu. Dat was een land onder de grond waar Elwin ook weleens was geweest, en waar allerlei insecten woonden. Op een nacht begon de maan weer een verhaaltje aan de kikker met de leeuwenkop vertellen. Het verhaal ging over een eekhoorntje dat een lange reis maakte. De eekhoorn ging met zijn bootje, dat op een groot boomblad leek, over vele rivieren. Toen de eekhoorn in Brannan was aangekomen moest de eekhoorn een hele tijd met een autootje

rijden, langs en door woestijnen, en langs allerlei woestijnsteden en hele grote oasissen, die soms wel op zeeen leken waar allerlei wonderlijke struiken omheen stonden. Zo hadden de woestijnsteden altijd genoeg te drinken. Op een dag kwam het eekhoorntje eindelijk aan in het land Lbok. Dat was achter het land Brannan. Hier waren een heleboel wildernissen, en stonden ook een heleboel soorten bomen met verschillende soorten vruchten en eekhoornvoer. Ja, wat eten eekhoorntjes zoal ? Deze eekhoorn was een hele bijzondere, want die at ook konijnenvoer, en dat was hier ook volop te vinden. Maar het eekhoorntje was nog niet waar hij wezen wilde. Hij wilde naar het land van de wespen, en dat was achter het land Lbok. Maar de wezens van Lbok wilden de eekhoorn niet zomaar doorlaten, want ze zeiden dat dat land veel te gevaarlijk was voor de eekhoorn. De wezens in Lbok waren vaak een soort steekvliegen, maar ze leken ook veel op andere dieren, en zelfs op mensen. Maar het eekhoorntje zei dat hij naar het wespenland moest voor een belangrijke opdracht, maar niemand geloofde hem. Het was veel te gevaarlijk, zeiden de bewoners van Lbok, en die opdracht mocht hij ook gewoon in Lbok uitvoeren. Maar dat wilde het eekhoorntje niet. Daarom ging het eekhoorntje een keer midden in de nacht over de grens heen van Lbok, op weg naar het wespenland, terwijl iedereen sliep ... Maar er zijn dingen die nooit slapen, en dat waren de grote alarms van Lbok ... en die gingen toen aan ... Het eekhoorntje schrok zich een hoedje, maar het was al te laat ... Het eekhoorntje werd in z'n kraag gegrepen en moest toen naar de gevangenis ... En in de gevangenis was geen konijnenvoer of eekhoorntjesvoer ... Weet je wat de eekhoorn daar moest eten ? Nou, dat kan ik maar beter niet zeggen ... Vraag het hem zelf maar eens een keer als je hem ooit tegenkomt ...

En hoe is het eekhoorntje toen uit die gevangenis van Lbok gekomen ? Dat is een heel lang verhaal, en dat moet je hem ook zelf maar eens vragen, als je hem ooit eens mocht tegenkomen ... Hij woont nu in ieder geval in dat wespenland, of misschien is hij wel verder gegaan dan dat ... 'Goed,' zei de maan tegen de kikker met de leeuwenkop ... 'omdat je altijd zo goed naar mijn verhaaltjes luistert zal ik het je vertellen ....'

De eekhoorn reisde nadat hij uit de gevangenis was ontsnapt helemaal door het land van de wespen naar het land Autistia ... Hij moest daarvoor over hele hoge bruggen heen ... Hij had geen auto meer, dus hij moest liften. Die bruggen waren zo hoog, en zo lang, dat het wel dagen zou duren voordat hij in het land Autistia zou komen. De wezens die daar woonden leken een heel klein beetje op wespen, maar ook op andere dieren, en zelfs op mensen ... Hier moest het eekhoorntje een belangrijke opdracht vervullen. Hij moest hier op zoek gaan naar het nieuwe Elwinsboek, dit boek ...

De kikker met de leeuwenkop gniffelde even ... 'En, heeft hij het ooit kunnen vinden ?'

'Nee,' zei de maan ... 'Als het goed is, is hij nog steeds op zoek ...'

'Oh,' zei de kikker met de leeuwenkop ... 'ik zal het tegen Elwin zeggen, misschien dat hij de eekhoorn

wel kan helpen ... Ik weet zeker dat Elwin wel zin heeft in een nieuw avontuur ...'

'Dat is goed,' fluisterde de maan tevreden, en zakte langzaam in slaap ...

De volgende ochtend had de kikker met de leeuwenkop natuurlijk veel aan Elwin te vertellen. Elwin was direkt één en al oor ... Ze zouden zo snel mogelijk naar het land Autistia vertrekken ... Maar de kikker met de leeuwenkop was een hele slimme kikker ... Hij wist dat als ze door het land Lbok gingen, dan zouden ze misschien ook wel tegengehouden worden. Daarom besloten ze nog één nachtje te wachten, zodat de kikker met de leeuwenkop aan de maan kon vragen hoe ze het beste in het land Autistia konden komen ...

Midden in de nacht hadden de maan en de kikker met de leeuwenkop een gesprek. Ditmaal vertelde de maan geen verhaaltjes, maar vertelde aan de kikker met de leeuwenkop hoe ze het beste in het land Autistia zouden kunnen komen ... De maan had wel een idee ...

Hoofdstuk 14. Elwin gaat op Zoek

Ze zouden een brief schrijven aan de eekhoorn die nu in het land Autistia woonde, en ze zouden hem vragen om ervoor te zorgen dat ook zij daar konden komen. De brief was snel geschreven. En al snel kregen ze bericht van de eekhoorn terug. De eekhoorn zou de nachttrein van Autistia sturen, dat was een soort luchttrein, en die zou hen wel oppikken. Het eekhoorntje schreef er niet bij wanneer dat zou gebeuren, maar daar zouden ze dan wel op wachten. Elwin had al zijn spullen al klaar staan, en de kikker met de leeuwenkop zou ook meegaan.

Binnen de kortste keren waren Elwin en de kikker met de leeuwenkop bij de eekhoorn aangekomen. De eekhoorn was erg blij hen te zien. En inderdaad : Hij had het nieuwe Elwinsboek nog niet gevonden. Hij had het aan zoveel wezens in dit land gevraagd, maar niemand kon hem helpen. Elwin en de kikker met de leeuwenkop zouden een tijdje bij de eekhoorn blijven logeren, om lang na te denken over hoe ze dat nieuwe Elwinsboek zouden kunnen vinden. Dagen gingen voorbij, en ze hadden het allemaal erg naar hun zin, maar in hun zoektocht naar het nieuwe boek kwamen ze niet verder. Ze besloten op een dag om met z'n drieen naar het bos te gaan. De kikker met de leeuwenkop liep voorop. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een grot terecht. Voor de grot stond een heel lang bot in de grond gestoken en bovenop het bot lag een soort grote doorzichtige bol. Er kwam witte rook uit de bol, en het leek wel alsof het bot de bol vasthad. Toen kwam er ineens een skelet uit de grot lopen. Het skelet had een hoed op, en boog voor Elwin, de eekhoorn en de kikker met de leeuwenkop. 'Zo,' zei hij met een krakerige stem ... 'zijn jullie daar eindelijk. Ik heb zo lang op jullie gewacht ...' Toen wees hij naar de ingang van de grot. 'Als je het nieuwe Elwinsboek wil hebben, dan moet je met me meekomen. Het wordt bewaakt door spoken,' zei het skelet. Ineens rende het skelet de grot in, en de kikker met de leeuwenkop liep hem achterna. Elwin en de eekhoorn besloten buiten te wachten. Na een tijdje kwam de kikker met de leeuwenkop naar buiten met het boek in z'n bek. Maar toen de kikker

met de leeuwenkop het boek uit z'n bek liet vallen, bleek het helemaal niet het nieuwe Elwinsboek te zijn, maar een boek over spoken. 'Nou, we zijn lekker gefopt,' zei Elwin. Vanuit de grot hoorden ze gelach. 'Ach wat,' zei de eekhoorn, 'geef maar hier. Ik houd wel van spookverhalen.'

Maar Elwin wilde er niets van weten, en zei : 'Laten we het boek in de bosrivier gooien.' Dat was snel gedaan, maar het eekhoorntje dook het boek na. Even later kwam de eekhoorn terug, en zei : 'Ach, ik kan het toch niet meer lezen, want alle letters zijn nu weggespoeld. Laten we op de rivier gaan, want dat komt uit in een meertje waar een eiland is.' En dat deden ze. Er lag ergens nog wel een bootje wat ze konden gebruiken, en al gauw waren ze op het eiland. Ineens zag Elwin iets glinsteren. Het bleek het nieuwe Elwinsboek te zijn. Het boek was van rood goud. Elwin begon direkt te lezen, maar ineens pikte een vogel het boek uit z'n handen, en vloog ermee weg. 'Hey, kom terug,' riep Elwin. Maar de vogel was al snel verdwenen. Ze zouden verder op het meer gaan met het bootje. Het meertje liep uit in een ander riviertje, en dat was een hele lange rivier. Aan weerszijden stonden hutjes van de wezens van het land Autistia, waar ze waren, en sommigen waren aan het spelen in het zand. Op sommige plaatsen was gras dat door de zon geel en roestig was geworden. Het was hier erg warm. Sommige wezens waren aan het stoeien, maar ze deden elkaar geen pijn. Het was meer een spelletje. Sommige wezens hadden leeuwenstaarten, en sommigen hadden zelfs een soort leeuwenpoten. Elwin keek z'n ogen uit. Maar wat was dat ? In één van de hutjes zag Elwin weer iets glinsteren, en het leek precies op zijn boek. Ze besloten er naartoe te varen. Elwin vroeg aan één van de wezentjes : 'Is dat het nieuwe Elwinsboek ?'

Maar toen begonnen de wezentjes te lachen : 'Dat boek is al wel zo oud ... wij hebben al wel honderden nieuwen ...' Daar schrok Elwin wel even van ... Die wezentjes kenden dus al veel meer avonturen dan hijzelf ... 'Hoeveel hebben jullie er in totaal ?' vroeg Elwin ... Maar dat wilden de wezentjes niet zeggen ... En al snel waren ze weer aan het stoeien ... en gingen wat verderop ... Elwin dacht : 'Nu of nooit ...' en rende op het boek in het hutje af ... maar ... het was helemaal geen Elwinsboek ... Het was een boek over de Autistia's ... de wezens van het land Autistia, waar ze waren ... Elwin besloot aan andere wezens die aan de rivier woonden over de Elwinsboeken te vragen, maar niemand had antwoord. Elwin voelde zich erg bedrogen ... Daarna gingen ze verder de rivier op ...

Hoofdstuk 15. Elwin en de Lange Gang

'Ach,' dacht Elwin, 'we maken nu weer zoveel avonturen mee, dat we zelf dat nieuwe Elwinsboek wel kunnen schrijven. De kikker met de leeuwenkop glimlachte : 'Daar heb je groot gelijk in, Elwin, laten we de zoektocht maar staken. En zo gingen ze vrolijk en blij weer terug naar het huisje van de eekhoorn. Op een dag kregen ze een brief. De koning van het land Autistia had gehoord dat Elwin uit de Drokelaar was gekomen met de kikker met de leeuwenkop. Alledrie werden ze uitgenodigd om bij de koning te komen.

Na een tijdje stond er een koets voor de deur. De koetsier had een soort groen gewei en leek een beetje op een muis. Al snel stapten de drie vrienden in de koets, en die ging direkt naar de koning toe. De koning was erg blij hen te zien. De koning had al veel over Elwin gehoord, maar de koning had alleen een paar oude boeken. Elwin glimlachte. Ze kregen alledrie een kopje koninklijke thee, en de koning vond dat ze maar moesten blijven. Ze hadden zoveel te bespreken. Alledrie kregen ze een kamer waar ze mochten logeren.

De volgende dag zou de koning hen het land laten zien. Al snel gingen ze slapen zodat ze de volgende dag vroeg daarvoor opwaren. Ze zouden in een grote machine stappen die kon vliegen, maar wel verbonden bleef aan het domein van de koning. De machine zat aan lange buizen vast die heel lang konden worden, zodat ze het hele land konden zien. Eigenlijk vlogen ze niet echt, maar gebeurde dat wanneer de buizen de machine omhoog duwden en vooruit. Het was een echte koningsmobiel, en er zaten ook een heleboel knopjes in de cabine waarmee de koning het land kon besturen. Zo kon hij de zon laten schijnen wanneer hij wilde, of de regenboog. Van regen hield de koning niet zoveel. De spoken zorgden er wel voor dat alles genoeg water kreeg. 'De spoken ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de koning, 'de spoken moeten voor de bossen zorgen, dat alles goed groeit ...' De spoken zorgden ook voor de wolken, en een heleboel spoken bij elkaar vormden de wolkenmannen. Die waren als een heleboel wolken opgepropt bij elkaar, en die gingen dan de lucht maaien. 'De lucht maaien ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de koning, 'de lucht moet eens in de zoveel tijd gemaaid worden.' Dat begreep Elwin niet helemaal. Maar in de verte kwam zo'n wolkenman aanlopen. Heel langzaam. Wat was die wolkenman groot, zeg. Ook kwam er andere wolken uit zijn mond, en die gingen de bossen in. Dat waren een heleboel spoken bij elkaar. Als de wolk op de grond kwam dan plopte de wolk uit elkaar, en dan gingen de spoken zich verspreiden om in het bos te werken. De wolkenman zwaaide even, en de koning zwaaide terug. Al snel kregen ze alle delen van het land Autistia te zien, en na een paar uur stapten ze weer tevreden uit.

Weer dronken ze samen koninklijke thee.

Nu was er onder het domein van de koning een hele lange gang met allerlei flessenkelders. Die gang was zo lang dat niemand wist waar die gang naartoe leidde. De koning zei dat dat al heel lang zo was. In de oude boeken stond dat het de langste gang was die bestond. Er zou namelijk nooit een einde aan komen. Maar dat geloofde Elwin niet. De koning vroeg aan Elwin of hij eens wilde onderzoeken of er echt geen einde kwam aan die gang. Elwin was er in z'n geheel niet van overtuigd dat een gang geen einde had. Moedig liep Elwin naar de gang onder de grond toe. Hij zou dat weleens bewijzen. Hij moest eerst over een paar trappen naar beneden. Het was hier erg koel, maar toch op een vreemde manier ook weer erg warm. In de eerste kelder stonden al een heleboel flessen. De koning zei dat Elwin onderweg zoveel mocht drinken als hij wilde. In sommige flessen zat heel oud sap en Elwin spuwde het direkt weer uit. Het was sap van eeuwen geleden. 'Wat ben

ik hier al een lange tijd,' zei een stem ... Elwin keek op, maar zag niks. 'En niemand komt me opzoeken,' zei de stem weer ... Maar Elwin had geen tijd. Hij moest een belangrijke opdracht voor de koning vervullen. Even riep Elwin nog : 'Meneer, ik kan u niet zien, want u houdt u vast en zeker goed verborgen, maar als er een land is achter deze gang, dan kunt u misschien daar wonen, en misschien voelt u uzelf dan wel fijn, en niet meer zo eenzaam ...' Maar Elwin werd nog wel even nagelachen door die meneer, want die meneer geloofde dat de gang geen eind had ... De meneer geloofde wat de oude boeken zeiden. Elwin dacht : 'Laat ik maar eens een tijdje gaan hardlopen. Misschien dat het dan wel opschiet. Maar het schoot niet op, en alle kelders begonnen steeds meer op elkaar te lijken. Elwin kreeg erge dorst, maar wilde niet nog een keer eeuwenoud sap in z'n mond hebben ... Dat smaakte zo vies, en hij wilde ook niet ziek worden ... De koning zei dat het met dit soort sap juist de bedoeling was dat het oud was ... Dat was beter ... Maar Elwin geloofde dat niet ... Na een tijdje plofte Elwin neer, en had zo'n dorst dat hij naar de eerste de beste fles greep en begon te drinken. Oh, wat werd Elwin hier toch duizelig van. Elwin strompelde verder ... Maar wat was dat ? Het leek wel alsof Elwin een gat zag aan het einde van de tunnel ... waar heel veel licht was ... 'Neem mij mee,' zei een stem ... Maar weer zag Elwin niets ... 'Oh, u houdt u ook zo goed verborgen, net zoals die vorige meneer,' zei Elwin haastig, 'maar ik beloof u, als er land is aan het einde van de tunnel, dan gaat u mee ... Heb gewoon nog even geduld ... Ik ben zo terug ...' Maar de meneer begon hem uit te lachen. 'Er is geen land achter de gang ... Die gang houdt nooit op,' sprak de meneer ... Maar Elwin was alweer aan het rennen ... 'Kun je niet ... kun je me niet ...' riep een schelle stem ... 'Nee, nu niet ...' riep Elwin ... 'ik moet weg, maar ik ben straks weer terug ...'

Maar toen Elwin bij het licht was aangekomen bleek er glas voor te zitten. En achter dat glas ging de tunnel gewoon door ... Alhoewel het daar wel een stuk lichter was, en de wind waaide er zelfs ... Elwin besloot met zijn handjes een gat onder het glas te graven, en ging verder ... Hier waren weer andere soorten kelders, met andere soorten flessen. Toen Elwin uit één van die flessen dronk was het heel erg lekker ... Zo lekker dat Elwin zijn ogen dichtdeed en er van in een diepe slaap viel ...

Hoofdstuk 16. Elwin en de Drie Hoofden van Ben Bjel

'Klop, klop, klop ...' Elwin werd wakker van het geklop ... Achter het glas stonden een paar meneren die naar Elwin keken. Ze konden niet door het gat dat Elwin had gegraven, want ze waren veel te groot ... 'Ik beloof jullie ...' zei Elwin ... Maar de meneren waren alweer weg ... Elwin was alweer klaarwakker ... en besloot verder te gaan met de reis ... Elwin had erge honger ... maar er waren hier alleen flessen ... Wel voelde Elwin zich erg fit, en begon weer te rennen ... Elwin rende zo hard als hij nog nooit had gerend ... Hij moest weten wat er aan het einde van de tunnel was ... Plotseling keek Elwin recht in een enorme diepte, maar gelukkig ging de tunnel er langsheen, maar Elwin moest wel voorzichtig zijn, dat hij niet in de diepte zou vallen. De

flessen die in de gangen langs de diepte stonden gaven vreemd licht ... De gangen leidden Elwin steeds dieper naar beneden. Elwin nam een slokje uit één van de lichtgevende flessen ... Mjam ... wat was dat toch lekker ... en het leek wel alsof Elwin ook geen honger meer had ... Hij voelde zich zo anders ... Even later werd het zo glad in de gangen dat Elwin uitgleed, en naar beneden begon te zoeven ... Dat ging wel snel, en gelukkig bleef Elwin goed in de gangen ... Maar op een bepaald moment hielden de gangen op ... en Elwin viel naar beneden in de diepte ... Gelukkig was het niet meer zo diep, want Elwin was al zo diep ... maar Elwin kwam wel in een moeras terecht ... Er was ook een kikker in het moeras ... 'Kwaak,' zei de kikker ... 'kun je niet uitkijken ... Hier woon ik ...'

Maar waar is je huis dan ? vroeg Elwin ... Toen wees de kikker in de verte ... 'Maar dat is weer een flessengang ...' riep Elwin ... Op de rug van de kikker kon Elwin zijn reis voortzetten ... De gangen gingen hier gewoon verder, en er stonden hier allemaal groene lichtgevende flessen ... Elwin likte er eens aan ... Het was groenachtig sap ... een beetje dik ... maar ook waterig ...

'La la la la la,' zei de kikker ... Ook de kikker pakte af en toe een fles, en dronk het leeg ... De flessen leken hier meer op kruiken ... van een soort plastic of rubber .... en ze gaven gloeilicht ... 'Ik breng jou naar de hoofden van Ben Bjel,' zei de kikker. Dat waren hoofden die in een rots vastzaten, hele grote hoofden. Het waren er drie ... Zij moesten beslissen of Elwin doorgelaten mocht worden. Zo niet, dan moest Elwin terug naar huis ... Maar daar moest Elwin niet aan denken ... Hij was al zo ver nu ... En hij had geen zin om weer de lange reis terug te moeten maken ... 'Elwin, Elwin,' zei één van de hoofden ... Elwin kwam dichterbij ... Het was inderdaad een groot hoofd ... Het hoofd leek wel een beetje op een fles ... en gaf ook gloeilicht ... en wel in verschillende kleuren ... 'Wij zijn de meesters van de Sap ... de Sappppp,' sprak het hoofd, en boog zich een beetje naar Elwin toe ... 'Wahahaha, dus jij denkt dat de gang ooit eens ophoudt ? Als de rots wegschuift, dan gaat de gang gewoon verder .... Maar helaas voor jou .... Wij gaan maar één keer in de duizend en achthonderd jaar open, en dat is maar voor één seconde, dus dan moet je snel zijn ...' Elwin hoorde gelach achter het hoofd vandaan komen. Elwin had echt geen tijd en zin om zoveel jaren te wachten ... 'Er is maar één manier om nu toegang te krijgen,' sprak het hoofd ... 'Wij hebben alledrie een raadsel dat je moet oplossen ... Als je het weet, dan mag je erdoor, maar als je een fout maakt, of het gewoon helemaal niet weet, dan wordt je in het moeras geworpen, en dan is er geen kikker meer in de buurt die je eruit kan tillen. Dus wat doe je ?'

Nou, daar schrok Elwin wel even van ... Maar helemaal terug naar huis wilde hij niet ... Hij moest de gok maar wagen ... Wat een dappere Elwin ... 'Raadsel één !' riep het eerste hoofd ... 'Het is rood, heeft drie veren, en draagt een vis op z'n nek ...' Elwin dacht even na ... 'Een indiaan ?' vroeg Elwin .... Het hoofd knikte, en draaide zich weg ... Daar was een volgend hoofd ... Ook dat hoofd had een raadsel : 'Raadsel twee : Wat heeft een cowboyhoed op, een

pistool, en een geit ?' Weer moest Elwin goed nadenken ... Hij mocht natuurlijk geen fout maken, anders zou hij in het moeras belanden ... Hij wilde niet te vroeg juichen ... 'Ehm, ... een cowboy ...' zei Elwin ... 'Goed !' riep het tweede hoofd ... en schoof toen weg ... Daar was het derde hoofd ... Dit hoofd was erg donker ... maar nog steeds waren er kleine gloeilichtjes tussen ... 'Haha,' riep het hoofd ... 'ja, ik ben Modderhoofd ... het opperhoofd van de .... dat ben ik vergeten .... Ik hoop dat je mijn raadseltje raad, dan kunnen wij misschien ook mee naar het land achter de gang ... Alhoewel ... bestaat dat land wel ? ... Ik denk van wel ... persoonlijk ... want ... daar komen wij vandaan ...'

'Sttt...' begonnen de andere twee hoofden te roepen ... 'Doe je raadsel ...' En toen begon het hoofd in het rond te draaien ... Zo snel dat Elwin er duizelig van werd .... 'Raadsel drie !' schreeuwde het hoofd ... Elwin schrok ervan ... Toen bulderde het hoofd : 'Het heeft drie veren, een cowboyhoed, draagt een vis op z'n nek, heeft een geit, en een pistool ...' Elwin werd groen en blauw tegelijk ... Wat was dit een moeilijk raadsel, zeg ... Elwin werd er duizelig van ... en kon ook niet meer goed nadenken ... Elwin zei alsmaar : Ehm ... ehm ... ehm ... Elwin zag het al helemaal voor zich dat hij straks in het moeras zou worden geworpen ... Elwin wou maar dat Sandra bij hem was, of de koning .... Maar Elwin was helemaal alleen met de drie hoofden van Ben Bjel ... Ineens kreeg het derde hoofd een beetje medelijden met Elwin ... en zei : 'Okay ... ik zie dat dit een moeilijk raadsel voor je is ... Ik zal je een beetje helpen : Als je het op de kop houdt, dan kun je er uit drinken ...'

'Het is gewoon een malle fles ...' riep Elwin ... 'Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa,' begon het hoofd te roepen, en het leek wel alsof de sirene was aangegaan. Heel langzaam begon de rots opzij te schuiven, en Elwin zag prachtige gangen met malle flessen voor hem staan ... Het waren verkleedde flessen, en Elwin begon uit een paar flessen te drinken ... 'Kom maar mee, jottems ...' riep één zo'n fles ... en floep ... er sprongen beentjes uit de fles, en die begonnen vooruit te rennen ... Elwin liep er achteraan ... Het was nog een heel eind lopen door verschillende flessenkelders vol met malle flessen ... Maar uiteindelijk hielden de gangen op, en Elwin kwam in het groene mos terecht voor een reusachtige groene woestijn ... 'Uit de riviertjes kun je gewoon drinken hoor,' zei de malle fles ... Elwin wreef even in z'n oogjes ... Hier had hij altijd van gedroomd ... Er waren wat zwarte riviertjes ... Elwin begon eruit te drinken ... Wat was dat lekker spul zeg ... 'Kom mee,' zei de malle fles ... 'en daar sprong de fles op een bootje, en trok Elwin ook aan boord .... 'Nu gaan we naar de malle flessenzee,' zei de fles ... En begon snel voorwaarts te roeien ... Het leek wel alsof de fles erge haast had ... 'Ja,' zei de fles, 'we moeten voordat het donker wordt op het grote schip zijn, anders worden we teruggestuurd tot achter de hoofden van Ben Bjel ... en dan kunnen we daar gevaarlijke raadsels oplossen ...' Elwin schrok even ... Waarom dat dan ? Konden ze ook voor straf weer teruggestuurd worden ? Het leek wel een vreemd bordspel ...

De fles keek een beetje sip ... 'Niemand

houdt het hier lang vol, Elwin ... De meesten worden de eerste paar dagen weer teruggestuurd omdat ze een fout maken ...' zei de fles ... 'Er zijn teveel regels, en alles moet op tijd gebeuren ... Je mag blij zijn als je een week kunt blijven ... en zij die hier al een maand zijn zijn gewoon geluksvogels ... De kapitein is erg streng ...'

Maar toen de fles met Elwin op het grote schip aankwam was de kapitein erg vriendelijk naar Elwin ... 'Hallo Elwin,' zei de kapitein ... 'Wat ben ik blij dat je gekomen bent ... Kun jij mij helpen mijn schip over deze malle flessenzee te krijgen ? Ik wordt telkens weer door de wind teruggestuurd ... Ik kom maar niet verder ...' Toen vertelde de kapitein een vreemd verhaal ... Maar Elwin kreeg direkt een goed idee ... Hij wist zeker dat de hoofden van Ben Bjel sterker waren dan de wind ... die konden zo hard schreeuwen en blazen ... als sirenes ... Niet lang daarna had Elwin het voor elkaar gekregen dat de hoofden van Ben Bjel op het schip waren. En ja hoor, de wind kon er niet meer tegenop, en moest het schip doorlaten. De kapitein was blij, en ook de drie hoofden van Ben Bjel, omdat ze nu eindelijk vrij waren. Op het schip was een klein feestje, en de kapitein maakte een paar van zijn oude flessen open die hij nog nooit had opengemaakt ... Samen dronken ze ervan, en ze vonden het allemaal erg lekker ...

Het was een lange reis over de malle flessenzee, en de wind was gaan liggen, zodat ze tot het land achter de malle flessenzee konden komen ... En weet je wie daar woonden ? De flessenhoofden .... en die leken wel een beetje op de hoofden van Ben Bjel ... Sterker nog : Hier kwamen de hoofden van Ben Bjel vandaan ... De hoofden waren erg blij ... Dit was dan het land Ben Bjel ... Hier waren ze geboren ... voordat ze ontvoerd werden ...

Hoofdstuk 17. Elwin en het Vreemde Drankje

Elwin had het erg naar z'n zin in het land Ben Bjel ... en de kapitein ook ... Die was ineens zo streng niet meer ... 'Kwaak,' zei de kikker ... die was inmiddels ook aangekomen ... De huisjes van Ben Bjel waren heel bijzonder ... Meestal waren dat grote schoenen of laarzen ... En elk huis had een aantal flessenkelders onder de grond. Elwin keek zijn ogen uit in het land ... Hier zou hij altijd wel willen wonen ... Elwin was eigenlijk de koning allang vergeten, en zelfs Sandra ...

Maar op een dag kreeg Elwin een brief. Het was een brief van de koning met de vraag of Elwin het einde van de gang al had gevonden ... Maar Elwin dacht : 'Laat de koning zelf maar gaan kijken ...' Elwin besloot niet terug te schrijven. Hij had het pad gereed gemaakt. Hij had een gat gegraven onder de glazen muur door, en hij had de raadsels van de hoofden van Ben Bjel opgelost, waardoor de grotmuur opzij was geschoven ... De koning moest zelf maar gaan kijken ... En ja hoor, op een dag kwam er een schip aan met de koning, de kikker met de leeuwenkop en de eekhoorn ... en nog een heleboel anderen. Maar Elwin stoorde zich er allemaal niet aan ... Ze moesten zelf maar beslissen waar ze wilden wonen ... Maar hier kon de koning natuurlijk geen koning zijn, want het land Ben Bjel had z'n eigen koning ... Maar op een dag bonsde de

koning van Autistia op de deur van Elwins nieuwe huisje ... Elwin wilde eerst niet opendoen, omdat hij vond dat hij verder niets meer met de koning te maken had, en ook niet met de kikker met de leeuwenkop en de eekhoorn, en al die andere figuren van Autistia en omliggende landen ... Elwin was moe van alles ... echt moe ... Elwin wilde alles vergeten om hier opnieuw te beginnen ... Elwin was moe van alle oude avonturen en alle oude vrienden ... Hij wilde hier wonen, in zijn oude schoenenhuisje ... Maar toen riep de koning ineens iets waar Elwins oren van gingen tuten : 'Ik heb nog een verrassing voor je, Elwin ... Sandra is ook met het schip meegekomen ...' Maar toen ineens dacht Elwin : 'Sandra moet maar voor zichzelf zorgen ... Ik heb het hier goed, en als ze wil kan ze het hier ook goedhebben, maar ze moet zich verder niet meer met mij bemoeien ...' Wat was er toch met die Elwin aan de hand ? Had hij soms een vreemd drankje gedronken ? Het kon Elwin allemaal niets meer schelen ... In de Drokelaar had hij soms vervelende dingen meegemaakt ... Hij wilde er niet meer aan herinnerd worden ... en ook niet aan de drokelaren ... Wat had hij nog met ze te maken ? Hij was nu een inwoner van Ben Bjel ...

Sandra was erg verdrietig dat Elwin haar niet meer wilde zien ... Wat was er toch met hem gebeurd ? En toen begon Sandra brieven naar Elwin te schrijven ... en kaartjes ... Maar Elwin beantwoordde ze niet .... Op een dag lag er ook een andere brief in de brievenbus ... Het was een brief van de burgemeester, en die brief was niet zo leuk ... Er stond in dat alle bezoekers van het land Ben Bjel na een maand weer terugmoesten naar hun eigen landen ... Elwin schrok ... Nee, dat mocht niet gebeuren ... Maar Elwin dacht ook ... dat hij misschien wel verder kon trekken ... Onder zijn huisje waren immers ook gangen met flessenkelders ... Misschien dat Elwin ooit wel een land zou vinden waar hij wel voor altijd mocht blijven wonen ... En zo ging Elwin diep in de nacht zijn kelders binnen, en begon aan een nieuwe lange reis ...

Na een tijdje werd er geroepen : 'Ben Bjel ...' Het was één van de drie hoofden ... Elwin was blij hem te zien ... en ineens waren daar ook de andere twee ... Ze wilden graag met Elwin mee ... Dat vond Elwin wel goed, want zij waren zijn nieuwe vrienden ... Ze gaven Elwin te drinken uit wat vreemde flessen en ook wat flessen die ze van de kapitein hadden gekregen ... Het leek wel alsof Elwin daardoor nog meer begon te veranderen ... Elwin wilde geen drokelaar meer zijn ... Elwin wilde iemand anders zijn ...

Hoofdstuk 18. Als je belooft ...

De hoofden vertelden Elwin hele vreemde verhalen. Elwin zelf kende ook wel wat vreemde verhalen, maar die waren nog niet half zo vreemd als de verhalen van de drie hoofden. 'Ik kan dat niet doen,' zei ineens een stem ... 'Ze mogen er niet door ...' Ineens stond er een burgemeester voor hen : 'Halt, wegwezen jullie. Jullie hebben hier niets te maken ... 'Maar ik mag niet in Ben Bjel blijven, ik moet erdoor,' zei Elwin ...

'Niets mee te maken,' zei de burgemeester snibbig ... 'ik ...' Maar daar hadden de drie hoofden hem al op

de kop gezet, en er droop sap uit ...'

'Weer een fles,' zei Elwin. De drie hoofden knikten. Elwin dronk wat uit de malle fles, en liep verder ... Onderweg kwamen ze nog meer burgemeesters tegen, of koningen, koninginnen of hertogen ... ook wel baronnen, graven, prinsen en prinsessen. Maar de drie hoofden keerden hen allemaal om. Het waren gewoon malle flessen. 'Bij de les blijven,' riep iemand ... Het was een schoolmeester ... maar toen de drie hoofden hem omkeerden bleek het een malle fles te zijn. 'Dit is het land van de malle flessen, dit is het land van ...' Een stem kwam op en vervaagde weer ... Elwin hoorde geluiden en liederen aan alle kanten, maar toen vervaagde alles weer ... totdat het doodstil werd ... 'Een kermisdraaimolen ? Wil je erin ?' vroeg iemand plotseling ... 'Nee, dank u,' zei Elwin, 'ik ben op reis ...'

'Maar waar naartoe dan ?' Een malle fles sprong naarvoren ... 'Dat weet ik niet ...' zei Elwin ...

'Oh, maar ik kan je wel helpen, hoor,' zei de malle fles ... En ineens stopte er een karretje voor Elwins neus. Elwin stapte in ... En alles begon te draaien ... Elwin werd ineens heel moe, alsof hij door een moe-zijn-vlieg was gestoken ... Elwin begon langzaam in slaap te vallen ... Ineens schrok hij wakker ... De drie hoofden waren om hem heen ... 'Dat moet je niet meer doen, Elwin,' zei één van de hoofden ... 'Zomaar in een karretje stappen ... We hebben je eruit gehaald ...' zei een ander hoofd ... Na een tijdje kwamen ze weer aan in wat flessenkelders, en Elwin en de hoofden begonnen direkt te drinken ...

Daarna kwamen ze in de kelders waar de geschiedenisflessen stonden. Die flessen waren verkleed als koningen, ridders en soldaten van het verleden. Elwin nam een slokje en spuwde het direkt weer uit. Wat was dat zuur en bitter, zeg ... Maar de hoofden dronken alledrie veel flessen leeg. Het leek wel alsof zij dit al eerder hadden gedaan. Ze waren er natuurlijk al aan gewend. Opeens stond er een soldatenfles op. 'Ik zal jullie eens vertellen over de oorlogen van het verleden ...' Maar daar had Elwin geen zin in, en zette het op een lopen. Ook de hoofden renden met Elwin mee, maar de soldatenfles rende achter hen aan. 'Hey, stop,' riep de soldaat ... 'Laat me niet alleen. Laat me met jullie meereizen.'

'Nou, goed dan,' zei één van de hoofden ... 'als je belooft je mond te houden ...' Dat beloofde de soldatenfles ... Heel soms probeerde Elwin iets van dat spul uit die fles binnen te krijgen ... Maar meestal spuwde Elwin het er direkt weer uit ... Wat was dat toch een bitter en zuur spul ... Het smaakte verschrikkelijk en verschrikkelijk vies ... als een drankje van de dokter ... of als een toverdrankje van één of andere heks ... Maar na een tijdje begon Elwin er aan te wennen. Hij dronk er niet veel van, maar telkens een klein beetje ... En Elwin begon het erg, erg lekker te vinden ... Elwin kon er zo goed van slapen ... Maar de soldaat mocht verder niet praten ... Elwin en de drie hoofden hadden geen zin in oorlogsverhalen ... Het moest wel leuk blijven ... En de soldaat dramde verder ook niet, want hij wist dat hij anders niet meemocht ... Lang daarna kwamen ze ook een piratenfles tegen ... De piraat zei niet veel ... alleen : 'Hens aan dek,

oorlogskanonnen, maats, wind in de zeilen, volle kracht vooruit, kapitein, kapitein ...' En als hij sprak dan zei hij alleen dit zinnetje ... en dat was ongeveer één keer in de paar minuten ... Daar zouden ze niet zoveel last van hebben ... en ook hem besloten ze mee te nemen. Elwin nam een klein slokje, maar het was erg heet en verschrikkelijk vies en bitter ... ook weer erg zuur ... Elwin werd er misselijk van ... Maar toch slikte Elwin er na een tijdje iets van in ... Het was eigenlijk toch wel een heel klein beetje lekker ... 'Jaaaaa,' schreeuwde de piraat ineens blij ... 'Je hebt ervan gedronken ... je hebt ervan ....' en toen zakte de piraat in slaap ... Onderweg kwamen ze nog veel meer geschiedenisflessen tegen ... zoals een indianenfles, een ridderfles en een cowboyfles ... en telkens nam Elwin er wat slokjes uit ... Dat ging nu wel wat makkelijker, want ook Elwin begon nu gewend te raken aan die vreemde drankjes ... Het werd een hele lange optocht ... Ze wilden allemaal met Elwin en de drie hoofden mee ... Op naar een nieuw land ... Sommigen van die flessen wilden erg veel praten, en anderen wilden gewoon veel lawaai maken, of zingen en dansen ... Maar dat wilden Elwin en de drie hoofden absoluut niet hebben ... Ze moesten rustig blijven en hun mond houden, anders mochten ze niet mee ...

Hoofdstuk 19. Elwin en Jamoen

Maar de drankjes die ze later tegenkomen zijn al een stuk sterker dan die daarvoor ... En deze flessen kunnen echt hun mond niet houden, en je komt er ook niet zo makkelijk vanaf ... Ja, deze flessen zijn echt lastig ... Als Elwin ervan drinkt, dan wordt Elwin duizelig ... zo duizelig ... Maar daarna gaat alles makkelijker ... De flessen praten honderduit, over de geschiedenis, over oorlogsverhalen, over oorlogsboeken, over koningsverhalen, prinsenverhalen en nog veel meer ... Elwin vindt het niet meer zo erg ... Het zijn maar verhalen ... Veilig opgesloten in boeken, zoals de flessen zelf zeggen. Dan komen ze in een kelder waar allemaal boeken liggen ... geschiedenisboeken ... En de flessen beginnen te lezen ... Terwijl hun lichtjes nog feller beginnen te gloeien ... Daarna beginnen ze alles te vertellen wat ze in de boeken hebben gelezen, en ze praten allemaal door elkaar heen ... Elwin heeft nu veel flessen om van te drinken ... en het lijkt wel alsof de drankjes ervoor zorgen dat Elwin het niet meer erg vindt ... Elwin kan er nu veel beter tegen ... Sommige indianenflessen lijken een beetje op kippen ... Het sap in die flessen is erg sterk ... En Elwin begint het steeds lekkerder te vinden ... Maar hoe meer Elwin ervan drinkt, hoe meer hij de verhalen van die indianen moet aanhoren ... en ze vertellen allemaal over de geschiedenis ... door elkaar heen ... 'Als jullie nu eens één voor één jullie verhaaltje vertellen,' stelt Elwin voor ... En zo neemt Elwin de tijd om naar hen te luisteren ... De verhalen zijn soms best wel griezelig, soms spannend, maar vaak ook erg verdrietig ... En Elwin krijgt soms even een traantje in zijn ogen ... 'Ach,' zeggen sommige flessen ...'Het zijn maar verhalen uit boeken ...' Maar andere flessen zeggen dat het echt gebeurd is ... 'gebeurd is gebeurd,' zegt een ridderfles ...

Dan zijn er wat ridderflessen aan de

beurt ... Ook zij vertellen één voor één een verhaal ... Ook die verhalen zijn soms erg droevig, en Elwin kan soms zijn tranen niet inhouden ... 'Boehoehoe ...' huilt Elwin ...'ik kan er niet tegen ... die verhalen zijn zo droevig ... Ik moet er zoveel van huilen ... Boehoehoehoe ...'

'Ja, dat komt ervan,' zei één van de drie hoofden ... 'Je hebt uit tranenflessen gedronken ... daar ga je zo van huilen ...' Elwin had nog nooit zo erg gehuild ... terwijl het maar gewoon verhalen waren ... Elwin had er rode oogjes van gekregen ... 'Ja,' zei een ander hoofd, 'en dit zijn nog maar tranen gemengd met andere dingen ... als je van de echte pure tranenflessen zou drinken, ... dan zou je misschien nooit meer stoppen met huilen ...'

'Boehoehoe,' huilde Elwin ... 'Nou, het lucht wel goed op, hoor, om eens flink te huilen ... Waar kan ik die flessen met pure tranen vinden ?'

'Die zijn hier niet,' riep een flessenkereltje ... 'daarvoor moet je naar het bos ...'

'Ja maar, waar is dat bos dan ?' vroeg Elwin ... 'Volg mij maar,' zei het kereltje ... Het kereltje maakte veel lawaai, en sloeg ook tegen andere flessen aan ... Hij maakte er muziek mee, maar niet alle flessen vonden dat leuk ... Het deed hen pijn als hij tegen ze aansloeg ... Soms deed hij dat met een lepeltje, maar soms ook gewoon met een trommelstokje ... Na een tijdje lopen kwamen ze in een bos ... Op een open plek stonden een heleboel oranje flessen ... Ze gaven zoveel licht dat het Elwin bijna pijn deed aan z'n ogen ... 'Hier zijn de echte tranenflessen ...' zei het kereltje ... 'Durf daar maar eens van te drinken ...' Elwin aarzelde geen moment ... trok een fles open, en begon snel te drinken ... Direkt begon Elwin verschrikkelijk te janken ... te janken als een kat .... En iedereen dacht dat Elwin nooit meer op zou houden, zo erg was hij aan het janken ...

'Neem eens een andere fles,' zei het kereltje ... Toen Elwin dat deed begon hij te janken als een hond ... Door elke fles begon Elwin weer op een andere manier te janken ... 'Nou, dat lucht erg op,' zei Elwin ... Toen begon het kereltje op de flessen te slaan, en maakte er muziek mee ... Maar wat was dat ? Wie kwamen daar aanmarcheren ? Het waren boeken die op flessen leken ... de boekflessen ... En ze lieten alles flink stromen, totdat de open plek vol begon te schuimen ... Het liep tot aan Elwins mondje, en Elwin begon ervan te drinken ... Maar wat was dat ? Elwin begon te zweven ... Langzaam steeg Elwin boven de open plek en het schuim uit ... In de verte hoorde hij het kereltje nog steeds muziek maken ... Elwin wilde meer van het schuim drinken, omdat het zo zacht was ... maar Elwin was al ver weg ... Floep, daat waren ineens de drie hoofden naast hem ... Ze hadden vleugeltjes ... Elwin had die vleugels niet eens nodig ... Alles werd hoe langer hoe zachter .... In de verte zag Elwin een kasteel, waar weer een heleboel boekenflessen stonden ... Zouden zij ook zulk lekker zacht sap hebben ? Ze begonnen richting Elwin te spuiten ... Het waren een soort spuitflessen .... En Elwin dronk volop van het schuimende sap ... Nu werd boekenlezen natuurlijk wel erg leuk ... En Elwin begon de boeken één voor één te lezen, terwijl er nog veel meer van

het zachte sap in zijn keeltje stroomde ... Waar die boeken over gingen ? Over de geschiedenis ... en sommigen waren ook echte schoolboeken ... 'Elwin, wil je opletten ...' Ineens stond er een juffrouw voor hem ... een hele lange juffrouw met een stokje ... 'Zo is dat uw toverstokje ?' vroeg Elwin ... 'Niet zo brutaal, hè,' zei de juffrouw ... 'Kom jij maar eens met mij mee ... dan zal ik je leren ...'

'Wat gaat u mij leren ?' vroeg Elwin ... 'Nou, dat zul je wel zien ...' zei de juffrouw ... Plotseling werd Elwin in een heel zacht bad gegooid ... Overal was schuim, en het schuim was rood ... 'Dit, Elwin, is de rode traan ...' zei de juffrouw ... 'Hier komen alle geschiedenisflessen, tranenflessen en boekenflessen uit voort ... Drink maar zoveel je wilt ... En Elwin begon te drinken en te drinken totdat hij er misselijk van werd ... Het was zo zacht dat hij telkens maar meer wilde ... 'Meer, meer, meer ...' riep Elwin .... 'Ben ik hier alleen ?' riep Elwin ... Hij zag de juffrouw niet meer, en ook de drie hoofden niet meer .... alleen maar rood schuim ... Als het schuim van druiven, bessen en vruchten ... Ineens zag hij boven zich een donkerrode lucht die steeds donkerder werd .... terwijl rode bliksem begon te verschijnen .... Het begon te regenen ... rode regen ... In de verte zag Elwin een lange roeiboot waar een vrouw opzat in een jurk. De vrouw had ook een hoed op. Ze leek wel op een koningin ... Maar de boot verdween in de golven ... De golven werden ook steeds donkerder, en steeds woester .... en Elwin werd alsmaar banger ... 'Help, waar ben ik ?' riep Elwin ... Weer nam Elwin een slokje ... Het was zout en bitter ... en ook een beetje zuur ... Het was niet meer dat zachte van eerst ... 'Je wilde toch meer ?' sprak een stem ... Het leek een beetje op de stem van de juffrouw ... Maar toch was het anders .... Een enorme vis verscheen voor Elwin, en slikte Elwin in ... 'Ik zal jou brengen naar het nieuwe land ... Het land van de Rode Traan,' zei de vis ... Ineens werd Elwin heel ver uitgespuwd en kwam op een rood strand terecht ... Het leek wel alsof er stroken pudding op het strand lagen ... Maar ook leken het wel dode vissen ... Snel rende Elwin verder op het eiland ... Hier stonden huisjes waar wilden woonden ... boswezens ... Ze zeiden niets tegen Elwin .... en Elwin zei ook niets ... Elwin rende door, langs al hun huisjes ... Plotseling werd Elwin heel stevig vastgegrepen ... Het was een lange zwarte gestalte, die een beetje op een vis leek ... 'Ik ben Jamoen,' zei de gestalte ... Zijn buik was gemaakt van boeken, en ook zijn zwarte hoed ... Hij scheurde een stuk van zijn broek weg, en daar zag Elwin ook boeken ... Kleine boeken ... 'Zo,' zei Jamoen ... 'Je hebt heel wat te lezen nu ... of niet ?' Maar Elwin rende weg ... Hij kon wel raden dat het allemaal griezelboeken waren .... 'Draai je om,' krijste Jamoen ... Maar Elwin rende haastig door ... Daar zag Elwin een waterput met het rode schuim ... Snel stapte Elwin in de emmer en liet zich naar beneden zakken ...

En daar waren gelukkig ook de drie hoofden weer ... Samen kwamen ze in een ruimte onderin de put terecht. Hier was een kamer met een heleboel boekflessen. Het waren allemaal rode boekflessen, en tussenin zat de juffrouw achter een soort bureautje ... Elwin

schrok, want op de boekflessen stond zijn naam geschreven. 'Ja,' zei de juffrouw ... 'allemaal Elwinsboeken ...' Maar daar werd ineens op de kamerdeur geklopt, en de deur werd hard opengezwiept ... Het was Jamoen. 'Zeg, Jamoen, ga eens even zitten,' zei de juffrouw ... 'Elwin is al gekomen, dus je hoeft niet meer op zoek te gaan ...'

'Bedankt juffrouw ... mag ik nu dan weer terug naar mijn eigen gezin en huisje ?' vroeg Jamoen brommend ... 'Ja, Jamoen,' zei de juffrouw ... 'Je hebt je taak volbracht ... Het zit er voor jou op ...' En daar draaide Jamoen zich om, terwijl zijn lange zwarte jas tegen de deur zwiepte, en met een zachte ruk trok hij de deur dicht nadat hij uit de kamer was gestapt ... 'Ik hoef geen griezelverhalen meer te vertellen !' brulde Jamoen in de verte ... 'Mijn taak zit erop ...'

De juffrouw glimlachte ... Ook Elwin glimlachte een beetje, en zuchtte diep ... De juffrouw nam een slokje uit één van de flessen en gaf ook een fles aan Elwin ... Het smaakte weer erg zacht ... Ook de drie hoofden kregen een fles ... Toen zei de juffrouw : 'Ik heb ook nog wel een geheime fles ... Het is een letterfles ...' Voorzichtig haalde ze de fles tevoorschijn uit haar bureau en gaf het aan Elwin ... 'Toe maar, neem maar een slokje ...' Elwin nam een slokje ... En ook de drie hoofden namen een klein slokje ... Toen nam de juffrouw de fles weer terug ... Ze mochten er namelijk niet teveel van drinken, want dan konden er vreemde dingen gebeuren ... Elwin voelde zich al erg licht worden, en begon toen ineens verhalen te vertellen met zo'n andere stem ... Hij kon het niet meer stoppen, en toen begreep hij de juffrouw ... Deze letterdrank kon vreemde dingen laten gebeuren ... De juffrouw zei dat er ook nog talenflessen waren, maar die waren zo gevaarlijk, dat de juffrouw ze daar niet van wilde laten drinken ... Plotseling kwam er zo'n talenfles binnen ... Die leek wel een beetje op een inktvis .... Hij had zijn ogen op stengels zitten, en verder een heleboel poten ... De juffrouw moest lachen ... Maar Elwin schrok ... Dat zag er inderdaad gevaarlijk uit ...

Uit de fles spoten straaltjes ... Al snel zat Elwin er helemaal onder ... 'Niet drinken,' riep de juffrouw ... En Elwin hield zijn kaken stijf op elkaar ... Elwin probeerde weg te zwemmen ... Ineens spatte de kamer uit elkaar, en Elwin bevond zich op woeste stromen ... Daar zag hij weer dat bootje met die koningin erin ... Elwin probeerde het bootje te bereiken, maar het lukte niet ... Ah, daar waren de drie hoofden weer ... Elwin stapte op de hoofden en kon zo in het bootje van die koningin terechtkomen. 'Zo, wie ben jij ?' vroeg de vrouw met de jurk en de hoed ... Elwin maakte een buiging ... 'Ik ben Elwin ...' Ook de koningin maakte een kleine buiging ... 'Waar wil je dat ik je naartoe breng ?' vroeg de koningin ... 'Je ziet er dorstig uit ... Hier, neem maar wat van deze spelflessen en kaartflessen ...' Elwin begon direkt te drinken van de flessen die de koningin hem gaf ... Het smaakte zoet ... en soms erg zoet ... Sommige flessen smaakten naar drop ... In de verte zagen ze een kasteel ... Hier stonden een heleboel spelflessen en er marcheerden wat kaartenflessen rond ... Het water was al wat ondieper aan het worden, en daar kwamen de eerste flessen op de boot aanrennen ...

Dansend grepen ze Elwin vast, en droegen hem het kasteel binnen. Dat vond Elwin niet echt leuk, want ze waren nogal wild ... Maar al snel werd Elwin neergezet achter een tafel ... Op de tafel lag allerlei lekker fruit ... en Elwin begon direkt te eten ... Daar kwam de koningin aanwandelen ... 'Is er ook een koning ?' vroeg Elwin met zijn mond vol ... Maar de koningin schudde haar hoofd ... Die was doodgegaan ...

Maar het was er verder erg vrolijk in het kasteel ... En daar kwamen ook de drie hoofden binnen. Elwin was blij hen te zijn ... Ze begonnen direkt aan een tafel spelletjes te doen met wat flessen ... Hier zou Elwin wel willen wonen ... Het behang in de benedenzaal was van domino-stenen, en de vloer leek op een schaakbord, en er stonden wat grote schaakstukken langs de muren ... Ze zagen eruit als flessen ... Plotseling sprong een schaakstuk naar voren ... Het was een paard ... Vreemd begon hij te dansen, en sap begon over de vloer te vloeien ... Donkerbruin, bijna zwart sap ... 'Nou moeten we oppassen,' zei de koningin, 'want als hij straks kwaad wordt, dan gaat hij zoveel vuur en sap spuwen dat het kasteel onderloopt ... Dan moeten we allemaal naar de bovenverdiepingen, en wachten tot hij klaar is ...' En ja hoor, na een tijdje werd het paard woester en woester, en iedereen begon al naar boven te rennen. Op de bovenverdiepingen lagen prachtige spelen en spelborden op tafels. Hier waren schaakflessen spelletjes aan het doen, en sommige tafels stonden leeg. Elwin keek zijn ogen uit ... Maar beneden was het nog niet afgelopen ... Het paard werd alsmaar woester en begon te brullen. Ze moesten nog hoger in het kasteel ... De koningin zei dat hij wel erg woest was geworden ... Zo woest was hij nog nooit geweest, en hij spoot zoveel sap dat de koningin dacht dat ze beter uit het kasteel konden gaan .... Achter het kasteel lagen grasvelden die op schaakborden leken, en sommige grasvelden leken op domino-velden ... Het kasteel stond inmiddels in brand, en het donkerbruine sap begon te overstromen ... Het paard brulde als een draak ... 'Ja, rustig maar,' riep Elwin ... Wat was er toch met het paard aan de hand ... Elwin en ook de anderen, moesten rennen voor hun leven ... Plotseling brak het paard los uit het kasteel en kwam achter de vluchtende stoet aan ... Maar wat was dat ? De drie hoofden waren inmiddels op de rug van het paard terecht gekomen ... 'Milio !' riep de koningin ... 'Doe eens wat rustiger ...' Ineens was er een enorme explosie, en het paard had inmiddels drie koppen, de drie hoofden van Ben Bjel ... Toen was er nog een explosie, en ineens was het paard veranderd in een ridder ... 'Hè, hè ... eindelijk ben ik weer helemaal aan elkaar geplakt ...' zei de ridder ... 'Vroeger was ik eens door een boze heks in vier delen gescheurd. Drie delen werden hoofden, en één deel werd een paard op een schaakbord ... Maar ik ben weer bij elkaar hoor ...' Elwin haalde opgelucht adem ... De reis was dus niet voor niets geweest ... 'Dank je wel, Elwin,' zei de ridder ... 'Je hebt me heel goed geholpen, en inmiddels zijn we al dikke vrienden ...' En op een bepaalde manier leek de ridder nog heel veel op de drie hoofden ... Een groot mysterie was opgelost ...

'Nou, dat is nog eens een mooie puzzel geweest ... Ik heb nu eindelijk de

koning terug ....' zei de koningin ... 'Zonder de koning was het toch altijd een beetje saai ...' De ridder stapte op de koningin af, gaf haar een hand, en samen liepen ze terug naar het kasteel ... Maar het kasteel was nu wel helemaal verbrand ...

Elwin dacht : 'Dat moeten ze zelf maar oplossen. Ik ga weer verder ... Ik ben er nog niet ...' En zo wandelde Elwin over de schaakvelden en de domino-velden heen ... Sommige flessen wilden wel met Elwin mee ... Maar Elwin vond dat het hele flessenverhaal nu maar eens afgelopen moest zijn ... Elwin zei de flessen gedag, en begon vooruit te rennen ... Hij hoopte nu echt geen flessen meer tegen te komen ...

Hoofdstuk 20. De Wolkenput

Maar de flessen bleven hem lastig vallen ... Elwin werd er wanhopig van ... Telkens maar weer kwam hij andere flessen tegen, en de meesten volgden hem na ... Totdat Elwin op een zandvlakte aankwam waar een soort ouderwetse auto stond. Aan de zijkanten van de auto stonden wat lege flessen op de kop, en Elwin kwam er snel achter dat die auto door het sap van die flessen reed. Snel haalde Elwin de lege flessen eruit en greep wat flessen vast die om hem heenliepen, om ze aan de zijkanten van de auto op de kop te zetten in standaarden. Snel stapte Elwin in. Het bleek een geschiedenis-auto te zijn, waar Elwin mee in de tijd kon reizen. Elwin kon door de knopjes zelf bepalen waar hij terecht wilde komen in de tijd, en in welk gebied. Dat was natuurlijk erg spannend, maar de auto kon ook gewoon voor het rijden gebruikt worden. Al snel kwam Elwin met de auto in een hele grote woestijn achter de zandvlakte. Gelukkig was hier wel een pad waarover Elwin kon rijden. De zon scheen in de verte. Het was erg warm. In de woestijn waren ook erg veel flessen. Voor de auto had Elwin er niet zoveel nodig ... Maar verderop in de woestijn stond een heel groot vliegtuig. Aan de zijkanten van het vliegtuig stonden hele lange rijen met lege flessen die op de kop stonden. Dat leek Elwin erg spannend. Elwin haalde de lege flessen eruit en stopte de flessen die hij om zich heen vond op de kop erin. Dat waren wel honderden flessen, en er ging een grote kap overheen. Na een tijdje was Elwin in de cockpit van het vliegtuig terecht gekomen. Al gauw steeg het vliegtuig op, en al gauw was Elwin hoog in de lucht ... Ook met dit vliegtuig zou Elwin in de tijd kunnen reizen, maar daar had Elwin geen zin in ... Elwin wilde gewoon reizen naar een nieuw land waar hij zou kunnen wonen ... Elwin had een helm opgezet die hij in de cockpit had gevonden ... Wat was het toch een mooi weer buiten. Onder hem glinsterden de woestijnen door de zon.

In de verte zag Elwin een ruimtestation vlak boven de woestijnen, met een platform waarop een raket stond. Toen Elwin bij de raket aankwam zag hij dat deze ook werkte door op de kop staande flessen. Dit keer waren het er nog veel meer dan op het vliegtuig. Snel haalde Elwin de lege flessen weg, en nam de flessen die in de buurt stonden ervoor in de plaats. Snel ging Elwin over een laddertje de raket binnen, en al gauw kreeg Elwin hem aan de praat. Nu kon Elwin naar andere planeten. In de lucht was het als water, en als zachte zeeen, waar Elwin met zijn raket doorheen schoot als met een schip ... Het leek wel

alsof Elwin over een immens grote brug heenging, en toen het boven donkerder werd, leek het wel alsof hij door een tunnel heenschoot. Waar zou Elwin nu terechtkomen ?

De lucht was zo zacht hier, als verdeeld in lange blokken ... Elwin keek zijn ogen uit ... Maar hij zag maar geen planeten ... In de verte zag hij gestaltes die op de wolkenmannen leken ... Waren ze de lucht weer aan het maaien ? Plotseling begon de raket rond te zweven ... De lucht was hier te dik en te zacht als wolkendekens ... Elwin stapte uit, en begon buiten de raket te zweven ... Plotseling schoot de raket van hem weg, en werd steeds kleiner en dunner, terwijl de punt begon om te buigen ... en ineens met een zoef was het toestel verdwenen ... Daar in de verte kwamen de wolkenmannen ... Wat bewogen ze traag, en er kwamen wolken uit hun mond .... Ze beurden Elwin om, en omhelsden hem ... Toen zweefden ze langzaam met Elwin weg ... Waar zouden ze Elwin mee naartoe nemen ? Boven het wolkendek leek wel een

zee te liggen, vol met schuim ... Langzaam zwommen de wolkenmannen met Elwin richting een eiland ... Op het eiland stonden allemaal huisjes ... Elwin kreeg ook een huisje ... Dichtbij het bos ... Dichtbij Elwins huis was een plein met daarachter een draaimolen ... Hier gingen de wolkenmannen soms in ... De wolkenmannen dronken wel uit de talenflessen ... Voor hen was dat niet gevaarlijk ... Ze zeiden dat Elwin ook wel een slokje kon drinken ... Dat deed Elwin ... Ze zeiden dat de draaimolen draaide door de talenflessen ... Elwin zei een hele lange tijd niks toen hij van de talenfles had gedronken die ze hem hadden gegeven ... Hij staarde maar voor zich uit ... Elwin werd er erg moe van, en wilde slapen ... Het was alsof hij door een moe-zijn-vlieg was gestoken ... De wolkenmannen droegen Elwin naar een put van zachte wolkendekken die helemaal leidde tot het land Brannan diep onder de grond. Elwin was daar weleens eerder geweest, maar nu zou Elwin in een ander deel terechtkomen ...

Dit deel was door een oorlog afgescheiden met een hek. Maar de wolkenmannen vonden het tijd om dat hek nu weg te halen, en zo werden de twee delen van het land Brannan weer met elkaar samengevoegd ... Overal in de lucht vlogen de moeheids-vliegen, en Elwin was moe, zo moe ... De wolkenmannen droegen hem naar een huisje in het geopende deel van Brannan, en legden hem op een zacht bedje ... Elwin lag dichtbij het raam ... Een grote moeheids-vlieg kwam dichterbij ... Maar Elwin sliep al ... De wolkenmannen zouden nog een tijdje in Brannan zijn, en dan moesten ze weer verder ... Op Elwins nachtkastje legden ze een geheel nieuw boek van Elwin,maar daarin stonden nog geen letters .... Daarvoor moest Elwin natuurlijk eerst weer nieuwe avonturen beleven ... En dat kun je dus allemaal lezen in een volgend Elwinsboek ...

Einde

Deel 3. Elwin op Doortocht

Hoofdstuk 21. Elwin wordt wakker in Brannan

Toen Elwin wakker werd scheen de zon al volop ... In het vorige avontuur was Elwin in het land Brannan terecht gekomen, in het oude deel wat zo lang door een hek was afgesloten. De wolkenmannen hadden het hek nu weggehaald. Elwin wreef zachtjes in z'n ogen, en stond op. Een grote moeheids-vlieg stond voor de deur ... 'Ha Elwin,' zei de vlieg die veel groter was dan Elwin. Netjes groette Elwin de moeheids-vlieg en liep naar buiten met een paraplu ... Het regende niet, maar soms gebruikte Elwin een paraplu tegen de zon. De wezens hier spraken een hele andere taal, maar sommigen kenden ook de taal van Elwin wel ...

Elwin werd in het oude deel van Brannan hartelijk ontvangen ... Sommige wezens zongen liedjes over Elwin ... Dat vond Elwin wel grappig ... Op de straten stonden trommelaars ... Nou ja, zoveel straten waren hier niet, en de straten die er waren waren erg oud en kapot ... Er was hier vroeger een oorlog geweest ... Veel wilden de wezens er niet over zeggen ... En dat kon Elwin natuurlijk heel goed begrijpen, want oorlog is natuurlijk iets heel verdrietigs ... Daar kwam een meisje aanrennen ... Ze had twee dunne vleugeltjes ... 'Elwin, Elwin, ken je me nog ?' riep ze ... Elwin moest even goed kijken ... Was zij niet de dochter van de koning van Brannan die Elwin een keer had ontmoet ? Maar wat was ze veranderd ... en natuurlijk een stuk ouder geworden ... Het prinsesje zei dat de koning Elwin graag wilde zien om hem te bedanken dat het hek nu weg was .... maar Elwin zei dat de koning dan daarvoor de wolkenmannen moest bedanken, want zij hadden het hek weggehaald ... De koning zou erg graag in het oude deel wilde gaan wonen ... Daar kwam de koning al aanlopen. De koning had twee prachtige vleugels, als doorzichtige vlindervleugels ... Elwin was verwonderd ... De koning werd steeds prachtiger ... Ook had de koning een prachtige baard met een soort lichtgevende stengels eraanvast ... De koning omhelsde Elwin, en bedankte Elwin voor het komen ... en dat nu het oude deel van Brannan openlag, dat door een oorlog zo lang afgesloten was geweest. Het was feest overal ... Veel van de wezens van het nieuwe deel gingen nu in het oude deel wonen, en veel van de wezens van het oude deel gingen nu in het nieuwe deel wonen ... De koning wilde erg graag in het oude deel wonen ... En hij zou zo graag meer willen weten over de geschiedenis van Brannan ... Natuurlijk wist hij daar al veel van, maar hij zou nu toch wel graag met die wezens van het oude deel daar verder over door willen praten ... Een klein groen wezentje met groene vleugels zei dat er nog wel een kasteel leegstond voor de koning ...

Elwin keek zijn ogen uit in het land ... Wat was het hier prachtig, zeg, maar je kon wel goed zien dat er hier oorlog was geweest ... Er waren veel ruines en er waren veel verwilderde tuinen ... Er stonden hier ook veel oude huizen, maar de straten waren veelal verdwenen ... Soms lag er hier en daar een steen ... In één van die huizen woonde een oude eekhoorn ... Hij verkocht chocola en oud speelgoed zoals treintjes ... In een

ander huisje woonde een oude monnik met een roetzwarte neger die 's avonds laat naar buiten gingen om de armen te helpen ... Vaak vrolijkten ze de kinderen van die armen op door hen chocola te geven en speelgoed ... Maar sommigen zeiden dat je maar beter niet van dat chocola kon eten, want het was oud ...

In de verte hoorde Elwin een oude vrouw zingen : 'In het oude deel van Brannan, daar wonen indianen, daar wonen alle dieren tezamen ... In het oude deel van Brannan, wil je dat wel geloven, daar dragen de pauwen kronen, en de indianen hebben vreemde namen ...'

Elwin liep op de vrouw af. Ze zat in oude kleren op een stoep tegen een muur aan. Ze had haar hand uitgestrekt. Ze had haar ogen gesloten. 'Wonen er hier zoveel indianen dan ?' vroeg Elwin ... 'Nou, dat valt wel mee,' zei de vrouw ... 'Het is maar een liedje ... Maar goed, het is van vroeger, want eens woonden er hier heel veel indianen ... Maar door de oorlog zijn de meesten verdwenen ...'

'Wat was dat dan voor een oorlog, mevrouw ?' vroeg Elwin ... 'Ach,' zei de vrouw, 'dat waren een heleboel oorlogen achter elkaar, die het land Brannan verscheurd hebben ... Het was verschrikkelijk ...' Maar Elwin begon steeds meer door te vragen, en toen begon de vrouw te vertellen :

'Elwin, ik weet dat dit een heel lang verhaal is, en ook dat het niet zo'n fijn verhaal is, maar het is onze geschiedenis ... De geschiedenis heeft veel kanten, en we kunnen veel van de geschiedenis leren ... Vroeger waren hier vele wespen-oorlogen, en ook vele oorlogen tussen de vliegensoorten. Vroeger was het oude deel van Brannan in oorlog met het nieuwe deel, en toen is er een hek gekomen tussen die twee delen, maar in het oude deel gingen de oorlogen gewoon door ... Wat er in het nieuwe deel verder gebeurde daar hoorden we niks meer van, vanwege dat hek ... Er woonden hier heel veel indianen, maar zoals ik al zei : De meesten zijn omgekomen in de gruwelijke Indiaanse Oorlogen ... De cowboys hebben nog geprobeerd de indianen te helpen, maar de meeste cowboys zijn ontvoerd door de oorlogs-stichters.'

'Wie zijn die oorlog begonnen dan ?' vroeg Elwin voorzichtig ... De vrouw begon te zuchten ... 'Ze kwamen uit een ver land en wilden heersen over Brannan ... vooral over het oude deel ... Ze wilden dat wij voor hen zouden werken ...'

'Ja maar wie ... wie ... waren dat die Brannan zijn binnengedrongen om oorlog te voeren,' vroeg Elwin weer ... Elwin wilde het antwoord weten ... 'Shhhh ...' zei de vrouw ... 'Ze wonen hier nog steeds ... Als je met me meekomt, naar mijn boshut, dan zal ik het je verder uitleggen ...' Dat wilde Elwin wel ... Overal stonden afgesleten oude hekken, maar gelukkig waren ze open. Daar liepen ze doorheen ... Ook moesten ze langs een paar kerkhoven heen ... In de verte stonden een paar oude bomen, en daarnaast stond een hut. De hut was best wel groot, en de vrouw kon er goed in wonen. Elwin kreeg een stoel met een oud kussentje erop. Er zat ook een raam in de hut, maar het raam was vies en gebroken ...

Na een tijdje begon de vrouw verder te vertellen : 'Elwin, dit is moeilijk voor mij om te vertellen ... Ik vind dat je het moet weten ... Ze waren verschrikkelijker dan de wespen en de verschillende vliegensoorten ... Ze kwamen uit een heel ver land ... Ze droegen vreemde uniformen met snorren ... Ze hadden lang haar tot knotjes gemaakt, en iedereen moest maar naar hen luisteren ... Ze gingen het hek nog beter bewaken, zodat niemand meer heen en weer kon. En in het oude deel mocht niemand meer weg. Iedereen moest blijven waar hij was ... Het was een soort, Elwin, heel moeilijk uit te leggen .... Het waren een soort insecten die ze de Spaanse Oorlogsschepen noemden ...'

Elwin schrok even ... Wat een vreemde naam voor een insectensoort ... De vrouw begon te snikken. Snel pakte ze een fles met een trechter, waar ze haar tranen in liet glijden. Ze vertelde dat ze zoveel had gehuild dat ze de tranen op de markt verkocht ... Ineens fluisterde ze : 'Elwin, ik wil dat je weet dat het oude deel nog steeds wordt beheerst door de Spaanse Oorlogsschepen ... De koning is in gevaar ... Ze zullen het nooit accepteren dat hij in dat oude kasteel gaat wonen in het oude deel ... Elwin we moeten iets doen ... Ik ken die Spaanse Oorlogsschepen ... De koning is in echte problemen ... Elwin wreef onder zijn neusje ... 'Waar wonen ze ?' vroeg Elwin ... 'Veelal onder de grond,' zei de vrouw ... 'En hoeveel van die insecten zijn er nog in het oude deel ?' vroeg Elwin ... Maar dat wist de vrouw niet ...

Hoofdstuk 22. Elwin en de Oude Eekhoorn

Elwin wist niet zo goed wat hij moest doen ... Maar uiteindelijk besloot Elwin op weg te gaan naar het verre land waar die Spaanse Oorlogsschepen vandaan kwamen ... De vrouw ging met hem mee, en ook de oude eekhoorn. De oude eekhoorn wist precies waar dat land zich ergens bevond. Ze gingen er met een vliegtuig-raket naartoe ...

Toen ze daar aankwamen zagen ze overal reusachtige insecten in de lucht ... Ze bewogen heel traag, en het leek wel alsof ze aan het werk waren ... Uit sommige delen van die reusachtige insecten kwamen straaltjes. Vaak waren ze vlak boven allerlei vreemdsoortige gebouwen en wijken met huizen ... Zouden dat de Spaanse Oorlogsschepen zijn ? De vrouw zei dat dat de grotere insecten waren ... Ineens kreeg één van de insecten de vliegtuig-raket in de gaten. Er kwam snel een straaltje tegen de vliegtuig-raket aan, en het straaltje nam het voertuig mee tot vlakbij de insect. Toen schoof er een deel van de insect open, en het voertuig waar Elwin en de twee anderen inzaten werd naarbinnen gezogen. Binnen leek het wel op een ruimteschip. Een man met een snor en een knotje kwam op hen aflopen en wilde hen een hand geven. Maar Elwin weigerde de man een hand te geven, en de vrouw had zich achter de eekhoorn verscholen. 'Wat zijn dit voor een manieren ?' zei Elwin ... 'Wij komen om u te zeggen dat u zich moet terugtrekken uit Brannan ... u met al uw vreemde meneren ... Dat land is van iemand anders ...' Maar de man begon ineens heel vreemd te kijken alsof hij het niet begreep ... Zijn gezicht vertrok een beetje, en werd een beetje droevig, alsof hij pijn had ... Langzaam boog hij zijn hoofd een beetje, en keek naar de

grond ... waarnaar hij begon te staren ... 'Kent u de geschiedenis dan helemaal niet ?' vroeg de man ... Elwin dacht : 'Waar heeft die man het nou over ...'

'De geschiedenisboeken ...' zei de man weer ... De eekhoorn snapte de man direkt ... 'Elwin, ik denk dat ik weet wat hij bedoelt ... Voordat al die oorlogen begonnen werd dit land gebruikt om de wezens naartoe te sturen die niet meer in Brannan mochten wonen ... Er waren in die tijd allemaal regels waar de bewoners van Brannan zich aan moesten houden, en deden ze dat niet, dan werden ze per schip naar dit verre land gestuurd.' Toen begon Elwin het een beetje te begrijpen. Die zogenaamde oorlogsstichters wilden gewoon weer terug naar hun land waar ze uitgezet waren ... De eekhoorn vertelde dat je zelfs door een verkeerd woord of een verkeerde stap naar dat verre land werd verbannen ... Dan moest je voor allerlei rechters verschijnen, en dan zat er maar een kleine kans in dat je ooit nog terug naar Brannan zou mogen komen ... Die rechters waren erg streng ... De man met de snor en het knotje werd erg rood en knikte ... Hij kon maar moeilijk praten ... Maar de vrouw zei : 'Ze hebben verschrikkelijke dingen gedaan in Brannan ... Ze horen gewoon niet bij ons ...' Elwin stond voor een moeilijk probleem ... De Spaanse Oorlogsschepen waren inderdaad gevaarlijk, en dat gaf ook de eekhoorn toe ... De Spaanse Oorlogsschepen wilden zich niet uit Brannan terugtrekken, want ze zeiden dat ook zij recht hadden om in dat land te wonen ... En omdat ze in het begin in dit verre land zo hard moesten werken, wilden ze nu de inwoners van Brannan voor hen laten werken ... Elwin probeerde een oplossing te bedenken ... Ook de eekhoorn dacht diep na ... Maar de vrouw zei steeds : 'Ze moeten weg, ze moeten weg ...' Ineens had Elwin een idee ... Hij liep verder in het ruimteschip, en iedereen liep achter hem aan ... Hier werkten veel mannen met knotjes en snorren ... 'Ik heb een plan,' riep Elwin, terwijl al die mannen met knotjes en snorren zich omdraaiden. Ze zaten achter apparaten of stonden ... 'Wij gaan het probleem oplossen ... Jullie zien jullie zelf als de oudste bewoners van Brannan die waren weggestuurd ... Jullie lieten daarna de oorlog tegen Brannan beginnen en jullie lieten hen hard voor jullie werken, omdat jullie ook zo hard in dit land moesten werken ... Maar die tijd is nu achter de rug ... Jullie hebben allemaal hard gewerkt ... Laten we nu allemaal met elkaar in vrede leven .... Jullie hebben hier een mooi land ... Ik weet zeker dat er veel wezens in Brannan zijn die hier wel zouden willen wonen ... en dan kunnen jullie in hun plaats in Brannan gaan wonen.' ... Sommige mannen met knotjes en snorren begonnen te knikken, maar anderen werden steeds kwader ... 'Grijp die bedrieger,' riep er één ... Maar een ander probeerde hem direkt te sussen .... 'Laten we het eerst eens proberen ...' zei er eentje ... Maar een ander riep : 'Brannan heeft ons bedrogen en afgewezen ... Wij moesten hard op dit eiland werken om te kunnen leven. Nu hebben we een prachtig eiland, maar dat is alleen voor ons ... Wij willen ook een deel van Brannan, omdat we daar recht op hebben ... Vroeger woonden wij daar ...' En weer begonnen er enkele mannen met knotjes en snorren te knikken,

terwijl anderen zich alweer omdraaiden om verder te gaan met hun werk ... Dat ging niet echt goed ...

Ineens kwam er een groter wezen binnen ... Dat wezen leek wel een beetje op het ruimteschip, maar was veel kleiner ... Het wezen rook naar zeeplanten en er kwam ook een soort rook van hem af ... 'Wij gaan een nieuwe oorlog voeren in Brannan,' krijste het wezen ... 'Want wij waren de oorspronkelijke bewoners van dit verre eiland, en door Brannan zijn al die verschrikkelijke snorrenmannen hier gekomen met hun knotjes ... Zij hebben het hele eiland veranderd en ons daarvoor als machines gebruikt ... Als die snorrenmannen niet snel allemaal ophoepelen, dan gaan we met z'n allen weer oorlog voeren in Brannan ...' Nu begon het voor Elwin natuurlijk nog duidelijker te worden wat er allemaal was gebeurd en hoe het allemaal kon gebeuren. Elwin beloofde dat hij alle snorrenmannen met de knotjes mee zou nemen naar Brannan, en dat ze dan maar hun eigen deel in Brannan moesten hebben ... Er waren genoeg open ruimtes in Brannan waar ze konden wonen ... En zo gebeurde het ... Al snel begon de rust weer terug te keren, zowel in Brannan als in het verre land. De snorrenmannen moesten beloven dat ze het verre land met rust zouden laten, en Elwin beloofde het ook. De dieren wilden hier in vrijheid leven. De koning zou hen een brief schrijven waarin hij zou laten vermelden dat niemand uit Brannan ooit nog naar het verre land gestuurd zou worden, en dat iedereen hen met rust zou laten ...

Hoofdstuk 23. Tifiaf

De koning had inmiddels het oude lege kasteel gekregen. Ook de eekhoorn ging hier wonen, omdat die zoveel van de geschiedenis afwist, en de koning ook goed zou kunnen helpen. De koning was erg tevreden. Overal in Brannan waren feesten. Elwin kreeg een kamer in het kasteel van de koning van Brannan. De koning kreeg een kroon die uit twee delen bestond, eentje van het nieuwe deel en eentje van het oude deel. Daarmee werd de koning opnieuw gekroond. De oude eekhoorn was er ook bij ... en natuurlijk Elwin en de vrouw ... Weer begon de vrouw te zingen : 'In het oude deel van Brannan, daar wonen indianen, daar wonen alle dieren tezamen ... In het oude deel van Brannan, wil je dat wel geloven, daar dragen de pauwen kronen, en de indianen hebben vreemde namen ...' Elwin glimlachte ... Alles was weer in orde gekomen ... Soms liepen er op straat wat wolkenmannen die hielpen bij de wederopbouw van Brannan ... En sommigen zweefden ook in de lucht, om de lucht te maaien ... En zo kreeg Brannan zijn eigen luchtmaaiers ... De Spaanse Oorlogsschepen gingen in het puntje van Oud-Brannan wonen. Een hele lange tijd hadden ze altijd in dezelfde blauwzwarte uniformen gelopen met dezelfde rode en witte strepen, altijd met snor en knotje ... Maar nu ging dat steeds meer veranderen ... Ze lieten soms hun baardjes weer groeien, en hun haar weer langs hun schouders glijden ... Ook trokken ze vaak gewoon weer hun oude kleren aan die ze droegen toen ze nog in Brannan woonden ... En zo begonnen de Spaanse Oorlogsschepen er langzaam weer als vroeger uit te zien, toen ze nog gewoon in Brannan

woonden ... Elwin ging vaak naar dat puntje toe, naar het land van de Spaanse Oorlogsschepen, gewoon in Brannan, in het oude deel ... Ja, Brannan begon meer en meer op een echt continent te lijken, als een werelddeel van het oh zo grote Izu ... En dat allemaal onder de grond ...

'Onder de grond daar is een wereld, waar Brannan in Izu is, waar de maan gewoon schijnt, en de luchtmaaiers zijn ... Onder de grond daar is een wereld, waar iedereen in vrede leeft, oude vraagstukken opgelost, de geschiedenis herbeleefd ...' zong de vrouw ... Maar was er al wel overal onder de grond vrede ? Elwin kon zich dat bijna niet voorstellen, maar het was een goede droom van de vrouw, iets voor de toekomst ..... In haar liederen vond de vrouw hoop ... Het maakte haar rustig, en dan had ze iets om naar uit te zien ... De vrouw was erg eenzaam ... Daarom zocht Elwin haar vaak op ... en soms ... heel soms ... nam hij haar mee naar het alleroudste deel van Brannan, waar de Spaanse Oorlogsschepen woonden ... Hier leerde de vrouw nog meer over de oudere verhalen van Brannan, de oudere en diepere geschiedenissen ... En daar maakte de vrouw weer liederen over ...

De Spaanse Oorlogsschepen wisten heel veel over de geschiedenissen van Brannan te vertellen ... nog wel veel meer dan de eekhoorn ... Zo leefden veel streken van Brannan nog steeds in oorlog met het reusachtige continent Tifiaf. Het zou één van de langstdurende oorlogen zijn, en komt al van heel vroeger ... Veel wezens van Brannan weten niets van deze oorlog af, omdat het veelal de eilanden van Brannan zijn die met die oorlog hebben te maken ... En de eilanden van Brannan zijn nog steeds erg afgezonderd en moeilijk of vaak zelfs onmogelijk te bereiken. Elwin wilde er zoveel mogelijk vanaf weten. De Spaanse Oorlogsschepen wisten wel veel van de eilanden en de oorlog met Tifiaf af, maar een heleboel wisten ze ook niet ...

De wolkenmannen waren in de lucht al flink bezig om de wezens van Tifiaf terug te drijven ... De oorlog moest nu maar eens afgelopen zijn ... De wolkenmannen waren druk bezig de lucht te maaien ... Vanaf het Land van de Spaanse Oorlogsschepen kon je dat goed zien ... De wezens van Tifiaf waren ook in de lucht ... Sommigen waren erg groot en leken op wolken, en anderen waren wat kleiner of zaten op luchtschepen ... Elwin keek z'n ogen uit ... De schepen van Tifiaf hadden veelal lichtkanonnen, en soms moest Elwin zijn handjes goed voor zijn oogjes houden ... Er kwamen steeds meer wolkenmannen bij ... Opeens was er een luid gepiep in de lucht ... Een heleboel schepen van Tifiaf en een heleboel luchtwezens werden in één keer teruggedreven als door een muur ... En daarna gebeurde het weer ... Er was een enorm gepiep, en de wezens van Tifiaf werden nog verder weggeschoven ... Toen kwamen er andere soorten lichten in de lucht tevoorschijn ... Deze lichten waren veel zachter, en deden niet zo'n pijn aan de ogen ...

Hoofdstuk 24. Elwin gaat naar Maburu

Elwin zou naar het eiland Maburu gaan, dichtbij het Land van de Spaanse Oorlogsschepen ... Op dit eiland werd er ook vaak oorlog gevoerd tegen de

wezens van Tifiaf ... Elwin hoopte dat de rust daar nu was teruggekeert ... Elwin zou er met een paar wolkenmannen naartoe gaan ... Daar aangekomen werden ze als koningen ontvangen ... Ze waren zo blij dat ze eindelijk na een lange geschiedenis waren bevrijd van de onderdrukking door Tifiaf ... Het eiland was er prachtig ... Het zeewater was als een spiegel die het zonlicht weerkaatste, en overal stonden grote lange flessen met zeeparfum ... De wezens van Maburu waren erg blij met Elwin en de wolkenmannen ... Een Spaans Oorlogsschip dat mee was gegaan vertelde dat als ze iets eerder waren gekomen, dan waren de Maburu's waarschijnlijk niet zo vriendelijk geweest ... Ze stonden bekend als een agressief volk ... en ze waren vaak erg uit hun humeur ... Maar misschien had dat wel met de oorlog te maken waar ze veelal in leefden ... Soms was het even een tijdje rustig, en dan begon het weer ... Maar nu waren de wezens van Maburu erg vrolijk en vriendelijk ... Elwin at op het eiland lekkere vruchten, en ging veel in de zee zwemmen ... Het zeewater was hier zo helder ... en de Maburu's wezen Elwin de zeebegroeiingen aan waar ze hun reukflessen van maakten ...Het waren een soort zeeplanten met vreemde paarse, roze of gele draaiblaadjes ... Die blaadjes konden heel lang worden ... Het leken soms wel een soort stengels ... De wolkenmannen deden verder goed werk ... Ook de andere oorlogen die er nog hier en daar waren probeerden ze op te lossen. Vaak begonnen ze eerst gewoon goed de lucht te maaien, om de oorlogsstichters weg te schuiven. Brannan werd hoe langer hoe rustiger, en ook kwamen er steeds meer eilanden in zicht, omdat de lucht steeds helderder werd. Elwin wilde al die eilanden wel bezoeken ... Maar als eerste wilde Elwin leren de lucht te maaien. De wolkenmannen vertelden hem dat het luchtmaaien een soort ganneren was. Nu, dat kende Elwin wel, want dat had hij eens in Egypte geleerd. Ganneren was een soort luchtzeilen, met allerlei zeiltjes die je op een bepaalde manier moest bewegen. De luchtmaaiers waren diegenen die zo goed konden ganneren dat ze grote zachte roosters kregen waarmee ze de lucht konden maaien ... Elwin zou eerst eens een tijdje weer normaal gaan ganneren met een luchtzeilpak ... en daarna zou Elwin samen met de wolkenmannen gaan luchtmaaien ... Elwin zou dat gaan doen boven de eilanden, want daar moest flink veel gemaaid worden ...

Door het luchtmaaien ontstonden er prachtige en heldere, zachte wolken. De wolkenmannen vertelden dat zij die goed konden luchtmaaien ook dromen konden maken. Het was een soort weven ... Elwin wilde dat wel leren ... Elwin wilde altijd al wel een soort Klaas Vaak zijn ... En zo zou hij Klaas Vaak later nog beter kunnen helpen ... De wolkenmannen lieten Elwin in de wolken precies zien hoe die dromen gemaakt werden ... Elwin slaakte een gilletje van opwinding ... De wolkenmannen konden prachtige dromen maken ... Elwin vroeg aan de wolkenmannen of ze Klaas Vaak ook kenden ... Die kenden ze wel ... Heel vroeger, toen Klaas Vaak nog erg jong was, toen gaven ze les aan Klaas Vaak, op de dromenschool ... Maar op een dag was Klaas Vaak vertrokken ... Hij ging

verhuizen, en sindsdien hebben ze hem nooit meer teruggezien. Elwin vond het wel spannend ... Dus dit waren de schoolmeesters van Klaas Vaak, waar Klaas Vaak zelfs nog les van heeft gehad ... Elwin begon wat dromen te weven zoals de wolkenmannen het hem voor hadden gedaan ... Langs de droom werden wat stokken neergezet, en daaroverheen gingen de draden ... Dat waren zeedraden, en die leken wel een beetje op de gedraaide zeeblaadjes in de zee bij Maburu ... De wolkenmannen waren erg trots op Elwin ... Ook leerde Elwin de draden te spinnen ... En zo werd Elwin een echte dromenmaker ... en een dromenwever ... De lucht werd zo zacht boven Brannan, en de wolkenmannen leerden Elwin ook hoe hij de luchtkanonnen moest bedienen ... Dikke zachte wolken kwamen er rondom Brannan ...

Hoofdstuk 25. Elwin en de Wegwijzer

Hoog in de lucht, in de wolkendomeinen van de wolkenmannen moest Elwin op een grote trap lopen, en kwam uiteindelijk terecht bij de droomkanonnen ... Van hieruit kon Elwin het continent Tifiaf zien ... Uit de droomkanonnen kwamen zachte lichten, en die werden richting Tifiaf geschoten, heel ritmisch ... Elwin mocht ook even achter zo'n kanon. Elwin kon ook met het kanon vliegen, maar de wolkenmannen zeiden dat Elwin erg voorzichtig moest zijn, want er was sterke luchtstroming in de buurt van Tifiaf ... en dan zou Elwin meegesleurd kunnen worden ... Nu zou Elwin een droompiloot kunnen worden ... Er was ook een plaats waar de dromen werden gewassen ... Hier werkten veel wolkenmannen ...

De wolkenmannen vertelden Elwin dat Elwin de wezens in Brannan moest leren luchtmaaien, droommaken en droomweven, en hoe ze met de droomkanonnen moesten omgaan. Ook moest Elwin ze dan leren hoe de dromen te wassen ... want de wolkenmannen zouden na een tijdje weer moeten vertrekken ... En op een dag was het zover ... Een grote wolkentrap gleed naar beneden, en grote wolken plopten voor het domein van de wolkenmannen ... En daar vertrokken ze, één voor één ... Elwin zwaaide ze na, en wist wat voor een grote taak hij had. Met de koning van Brannan kon hij het snel regelen dat in heel Brannan scholen kwamen voor het luchtmaaien, droommaken, droomweven, droomwassen en voor de droomkanonnen. Elwin moest als eerste zorgen dat er een aantal leraren kwamen op dit gebied. Daar ging nogal veel tijd in zitten ... Sommigen leerden het erg snel, en konden ook anderen leren.

Elwin had ook de sleutels van een weer-machine gekregen, hoog in de wolken, in het domein van de wolkenmannen, waar veel wolkenmannen hadden gewerkt ... Zo kon Elwin het weer in Brannan besturen ... Maar alleen Elwin mocht dit doen ... Zo werd Elwin een weer-brenger. Ondertussen moest Elwin ook de vele talen van Brannan leren om met de wezens van Brannan te kunnen praten. De koning van Brannan was erg trots op Elwin. Ook moest Elwin allerlei nieuwe alfabetten leren ... Na een tijdje kon Elwin al heel veel soorten Brannanse boeken lezen, en kon hij zelfs in vele soorten Brannans schrijven.

Op een dag werd Elwin bij de koning

geroepen. 'Elwin,' zei de koning ... 'Elke dag wordt Brannan prachtiger en prachtiger, en dat hebben wij aan jou te danken. Heel diep in Brannan is het land Lbok, en het land Lbok leidt tot nog dieper onder de grond ... Daar ergens is er een verborgen poort die tot een geheim deel van Brannan en Lbok leidt ... Wij weten daar nog niet zoveel van ... Zou jij eens op onderzoek willen uitgaan ? Er zijn inmiddels al genoeg meesters en juffrouws om door te vertellen wat jij ons allemaal hebt verteld ... Elwin vond dat wel een goed idee ... Dan kon Elwin eindelijk eens tot rust komen van al dat vertellen en vertellen ... Elwin zou blij zijn als al die scholen zonder hem zouden kunnen bestaan ... Dan kon Elwin weer verder ... Elwin wilde graag de werelden dieper onder de grond eens bezoeken ...

In Brannan was een plaatsje waar een grote wegwijzer stond. Dit plaatsje heette Domom ... Er waren hier een heleboel kamers met wezens die over de verschillende wegen in Brannan vertelden ... Vooral als je een lange reis ging maken, was het belangrijk dat je eerst naar Domom zou gaan ... Bij de balie vertelde Elwin dat hij naar Lbok moest, en wel naar het geheime deel van Lbok, nog dieper onder de grond. Bij de balie werd Elwin naar een gang verwezen met allemaal kamers. In die kamers stonden hele grote bedden. Toen moest Elwin een trap op, en op de verdieping hoger waren weer een heleboel kamers met grote bedden. Toen moest Elwin een heel stuk lopen naar de rechterkant, waar hij weer in een gang terechtkwam met kamers. Hier stonden bijna geen bedden, maar wel bureau's en kasten. Daarna kwam er een meneer op Elwin aflopen met blond haar. De meneer had een soort kroontje op, en had zijn vleugeltjes onder zijn jasje verborgen. Elwin vertelde aan de meneer waar hij naartoe wilde ... 'Oh, kom maar mee,' zei de meneer, en liep voor Elwin uit ... Achter de kamer waar ze waren was een lange gang met weer allemaal kamers ... In die kamers stonden weer grote bedden met kleurige dekens erover ... Die dekens zagen er zo zacht uit, dat Elwin het wel eens wilde voelen ... Maar Elwin had daar nu geen tijd voor ... De meneer liep heel snel door de gang met de kamers heen, en Elwin rende achter hem aan ... Weer moesten ze een trap op, en weer moesten ze naar de rechterkant waar weer een andere gang was ... Elwin was blij dat de meneer bij hem was, want het leek wel een doolhof van gangen ... Ineens wees de meneer in de verte ... 'Elwin, als je nu daar naartoe loopt, in de verte, dan kom je daar bij de Perenpoort, en die leidt tot het diepere deel van Lbok ...' Dat was nog wel een eindje lopen ... Er lag hier zand, en er stonden struiken ... Maar Elwin was er sneller dan hij dacht. Achter de poort was weer een tunnel, een wat donkerdere tunnel, en hier stonden ook veel bedden ...

Hier en daar speelden er wat vosjes op of tussen de bedden ... Ook stonden er wat kleine struikjes, en moest Elwin onder een paar schuine daken doorlopen ...

Hoofdstuk 26. Elwin en de Tweede Wegwijzer

Na een tijdje kwam Elwin bij een tweede wegwijzer aan. Dit was de wegwijzer van het volk van Lbok. Weer stapte Elwin op de balie af, en zei dat

hij naar het geheime deel van Lbok moest, heel diep onder de grond. De mevrouw achter de balie trok toen een laatje open en begon een hele tijd door allerlei papieren te bladeren ... Hier waren ook wat kamers waar grote bedden stonden met prachtig gekleurde dekens die wel een beetje leken op de vleugels van sommige vlinders ... Ineens stond de vrouw op, en leidde Elwin naar buiten. Ze wees in de verte naar een station op een soort heuvel ... Daar kon Elwin met een trein reizen over een gigantische zee ... Dat was wel even lopen, maar na een tijdje was Elwin bij het station aangekomen. Vanuit kleine geluidsboxen hoorde hij wezens met elkaar praten ... Soms vertelden ze wat over de verschillende treinen, waar ze stonden, en wanneer ze zouden vertrekken ... Daar kwam de vrouw van de balie ineens aanrennen ... Ze gaf Elwin een bon waarop stond : 'Naar het geheime deel van Lbok.' Eronder stonden er nog allerlei tekens in een vreemde taal die Elwin niet kende ... Het waren letters die hij nog nooit had gezien ... De vrouw zei : 'Ga met die bon naar de balie van het station, en lever hem af ...' Nu, dat deed Elwin, en kreeg er een andere bon voor in de plaats plus drie poppetjes ... Elwin dacht : 'Wat moet ik nu met drie poppetjes ...' Snel stopte Elwin de poppetjes in zijn rugzakje ... De mevrouw achter de balie stond op, en zei tegen Elwin : 'Kom maar mee.' Weer moesten ze een heuveltje op, en na een tijdje lopen kwamen ze bij een stationnetje aan waar een trein stond ... 'Hier moet je in, Elwin,' zei de mevrouw van de balie ... 'En ik ga direkt met je mee, want mijn werk zit erop voor vandaag ...' De mevrouw van de stations-balie woonde in het geheime deel van Lbok ... Samen stapten ze de trein in ...

De trein ging over een hele lange zee ... Ze gingen naar het Land van Jozef ... 'Wie is Jozef ?' vroeg Elwin aan de mevrouw die met hem reisde ... 'Jozef is de koning van Lbok,' zei de mevrouw ... Toen ze in het Land van Jozef begonnen aan te komen schrok Elwin heel erg ... Het was er donker, en overal hing veel rook ... Ook stonden er veel fabrieken, en er waren overal gevangenissen ... Elwin kon soms een beetje door de tralies kijken, en zag daar wezentjes die op slakken met vleugeltjes leken ... Bij een klein stationnetje moest de vrouw uitstappen, en zei : 'Elwin, als je de koning wilt spreken, dan moet je nog even blijven zitten ... De weg wijst zich vanzelf wel ...' Elwin wilde de koning graag spreken. Uiteindelijk stopte de trein bij een groot donker paleis, met vreemde spookachtige lichtjes hier en daar ... Elwin stapte uit, en zag hoe klein het treintje was in vergelijking tot dit enorme woeste kasteel of paleis ... Zou hier de koning wonen ... 'Koning Jozef ?' fluisterde Elwin heel voorzichtig ... Maar niemand kon hem natuurlijk horen, want de wind blies hard ... Stilletjes liep Elwin door een hoge poort naarbinnen, en zag in de verte een grote troon ... 'Wat kom je doen ?' bulderde het in de verte ... 'Ik wil de koning spreken,' bulderde Elwin zo hard als hij kon ... Ineens begon de enorme troon naar voren te bewegen ... Als een trein reed de troon over de rails naar voren. Vlakbij Elwin stopte de troon ... 'Wat wil je me vragen,' vroeg de koning ineens heel vriendelijk ... 'Waarom zijn hier zoveel gevangenissen

?' vroeg Elwin ... Maar dat wilde de koning niet zeggen ... 'Ach Elwin,' zei de koning, 'hier achter het kasteel kom je bijna geen gevangenissen meer tegen ... Kom je mee ?' Voorzichtig stapte Elwin op het trapje van de troon, die zich begon om te draaien en over de rails naar de achterkant van het kasteel reed ... Hier was een prachtig land ... Overal speelden vossen in het veld ... Koning Jozef stak een sigaar aan en begon te roken ... 'Mooi hè,' zei hij ... Elwin knikte ... Maar hoe verder de troon reed, hoe donkerder het weer begon te worden ... Overal vlogen er wezentjes die eruit zagen als slakken met vleugeltjes ... Koning Jozef glimlachte ... En even later kwamen ze in een gedeelte waar weer heel veel gevangenissen en fabrieken stonden ... 'Maar koning,' zei Elwin ... 'Hier zijn weer zoveel gevangenissen ...'

'Oh,' zei de koning, 'dat is alleen maar hier, hoor, want verderop staan ze bijna niet ...' En weer gingen ze langs een gedeelte waar velden waren met vossen die daar speelden ... Het was een prachtig land ... Elwin keek zijn ogen uit ... Opeens sprongen er wat rovers en piraten voor de troon ... 'U kunt hier niet verder, koning ... dit is ons land ...' riep er één ... Maar de koning pakte zijn lasso en zette een cowboyhoed op en ving hen allemaal met de lus ... 'Breng hen naar de gevangenissen en de fabrieken,' bulderde de koning, terwijl er levensgrote slakkenvliegen aan kwamen zetten ... Ze tilden de rovers en piraten op en vlogen met hen weg ... 'Ziezo,' zei de koning, 'dat is ook weer geregeld ...' De koning begon toen te lachen en te zingen, en pakte een muziekinstrument ... 'Ha ha ha, ik ben nog altijd de baas hier ...' riep de koning toen ... Elwin wist niet wat hij moest zeggen ... Van wie was het land nou ? Van deze koning of van die rovers en piraten ? Plotseling stond er een vos voor hen met een hoed en een pijl en boog ... 'Beste koning,' zei de vos, 't is nu tijd te vertrekken. Dit is mijn land.' De vos sprak best wel deftig, en de koning wilde direkt zijn lasso pakken en zijn hoed opdoen, maar vliegensvlug schoot de vos een pijl door de handschoen van de koning, en een pijl door zijn hoed. Beide pijlen boorden zich in de troon ... De koning schrok hier zo van dat hij direkt flauw viel ... 'Water, water !' riep Elwin, 'water voor de koning ...' Maar de vos zei : 'Ach, laat de koning toch, die schurk ... Het land is van ons ...' Toen sprong de vos op de troon, en begon verder te rijden. Elwin zat ook nog steeds bij de troon, op het trapje, en probeerde wat vragen aan de vos te stellen, maar de vos zei niks ... Even later kwamen ze langs een veld waar lange priesters een klompendans aan het houden waren ... 'Ah, dat zijn de priesters van de koning ... Die moeten in een tempel werken om de draak koest te houden ...' zei de vos ... 'Een draak koest houden ?' dacht Elwin ... Toen de priesters de vos zagen grepen ze vanuit wat bomen naar hun pijlen en bogen en renden achter de troon aan ... 'Zoek dekking, Elwin,' zei de vos ... Elwin verschool zich goed achter de rugleuning, terwijl de vos opstond en op de priesters begon te schieten ... Ondertussen ging de troon steeds sneller over de rails ... De koning lag nog steeds te slapen ... Met zijn poot duwde de vos de koning van de troon af, en die rolde van een heuveltje af, naast de rails ... Even later lag de koning stil in het zand tussen wat

hoopjes mos ...

De priesters waren inmiddels uit het zicht verdwenen ... 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Elwin aan de vos ... Maar de vos zei nog steeds niks ... Elwin snapte er niet veel van ... zovelen die dachten dat het land van hen was ... Misschien lag de waarheid weer ergens in het midden ... Elwin werd er een beetje moe van ... Waarom konden ze niet gewoon alles eerlijk delen, en in vrede met elkaar leven ? Maar ja, ze waren misschien wel erg bang voor elkaar ... 'Wie is nu de koning van Lbok ?' vroeg Elwin ... 'Ik,' zei de vos ... 'Of misschien één van die rovers of piraten,' zei Elwin ... 'Nee,' zei de vos ...'die niet ... Ik ben de echte en ware koning van Lbok ... de rest zijn allemaal bedriegers ... Die Jozef met al z'n gevangenissen zou geen goede koning zijn, en die rovers en die piraten zijn hebzuchtige dieven ... Als ik steel, dan doe ik dat om alles eerlijk te verdelen ...' zei de vos ... 'Oh, dus je bent een soort dievenkoning ?' vroeg Elwin weer ... 'Ik ben geen echte dief,' zei de vos ... 'de rijken zijn de echte dieven, want zij houden alles voor zichzelf, en bekommeren zich niet om anderen ... Ik ben een echte koning ...' Elwin knikte bedenkzaam ...

'De koning van Lbok ben ik, ik steek gevangenissen in de fik,' begon de vos te zingen ... 'Ik steel van de rijken die zichzelf alleen verrijken ... Een echte koning, een echte koning dat ben ik ...'

'Elwin, jij en ik, wij horen bij elkaar ... wij zouden goede vrienden kunnen zijn,' zei de vos ... Maar Elwin vroeg : 'Zijn er nog meer geheime poorten in Lbok ?'

'Oh ja,' zei de vos, 'veel, heel veel ...'

'Kun je me daar naartoe brengen ?' vroeg Elwin ... 'Dan moet je bij de Bakkerspoort wezen,' zei de vos ... 'Daar gaan we recht op af ... Dan kom je in het Land van de Bakkers ... Ineens stond de troon stil, en Elwin schoot naar voren, en rolde door de Bakkerspoort heen ... In de verte hoorde hij de vos hem nog groeten ... Ook in dit land stonden een heleboel gevangenissen, en weer kwam Elwin overal slakkenvliegen tegen ... Wat waren die slakkenvliegen groot ... 'Ja, wij worden ook wel bakkersvliegen genoemd ...' zei één van die slakkenvliegen ... Elwin begon stevig door te lopen ... Hij wilde niet in zo'n gevangenis terechtkomen ... Kon hij die bakkersvliegen wel vertrouwen ? Wat was de geheime wereld van Lbok toch groot ... Opeens stond er weer een bakkersvlieg voor hem ... 'Waar zal ik je naartoe brengen ?' vroeg de bakkersvlieg aan Elwin ... 'Naar de koning,' zei Elwin direkt ... 'of zijn er hier ook verschillende koningen die om de troon vechten ?'

'Het is een aap,' zei de bakkersvlieg ... 'De koning van het Land van de Bakkers is een aap ...' Na een tijdje vliegen waren ze er ... Het was een prachtig paleis ... De aap was een soort chimpansee en droeg een kroon ... Achter hem hingen prachtige rode fluwelen doeken met gouden decoratie hier en daar ... De aap zei niet veel ... Hij was met een gouden staf aan het spelen ... Ook zat hij soms te kijken in een groot boek ... waarvan de bladeren glommen ... Toen kwam er ineens een klein mannetje binnenlopen ... 'Welkom in het Land der Bakkers,' sliste het

mannetje ... 'Kom maar met me mee, dan zal ik u naar uw kamer wijzen ...' Elwin liep achter het mannetje aan ... De bakkersvlieg was inmiddels weer verdwenen ... Elwin kreeg een prachtige kamer met een bed vol prachtige zachte vlinderdekens ... Ook zat er een vlinder in de raamopening ... De vlinder was bijna van goud, geheel glimmend ... 'Zo Elwin,' zei de vlinder, 'welkom op het paleis van de koning ... Ik hoop dat je het hier naar je zin zult hebben ... De koning is een erg goede koning ...'

'Ja, maar waarom zijn er zoveel gevangenissen in dit land,' vroeg Elwin ... 'Ach,' zei het vlindertje ... 'Dat is alleen maar aan het begin ... 'In deze buurt staan ze bijna niet ... en die gevangenissen zijn gewoon tunnels hoor ... Als je erdoorheen bent, dan ben je niet meer in de gevangenis ...'

'Oh,' zei Elwin ...'vreemd ...' Toen Elwin uit het raam keek kon hij in de verte een zee zien met wat eilandjes ... 'Dat zijn de eilandjes van het Land van de Bakkers,' zei het vlindertje ... 'Als je op mijn rug gaat zitten, dan kan ik je daar wel naartoe brengen, hoor ... Elwin stapte direkt op de rug van het vlindertje ... Het vlindertje was ongeveer net zo groot als Elwin, maar het vlindertje was heel sterk ... Elwin moest zich wel goed vasthouden ... Na een tijdje waren ze op het eerste eilandje ... Er stonden hier een heleboel gevangenissen weer, waarvan de vlinder zei dat het alleen maar tunnels waren ... Elwin besloot om in zo'n gevangenis binnen te stappen ... Het was inderdaad een tunnel ... Soms was er in gedeeltes alleen maar water, en moest Elwin op wat blokken springen ... De tunnels gingen heel diep onder de grond, en soms kwam Elwin in een lift terecht ... Gelukkig was het vlindertje dichtbij Elwin ... Het vlindertje zei dat er onder de grond hele gevaarlijke dieren woonden zoals de varkensslangen ... Dat waren varkens met een soort slangenlijven ... Diep onder de grond kwam Elwin nog meer vlindertjes tegen ... Na een tijdje kwamen ze weer boven de grond uit, en waren ze op een ander eilandje terechtgekomen ... 'Zie je,' zei het vlindertje ... 'die gevangenissen brengen je van eiland naar eiland ...' Ook op dit eiland stonden een heleboel gevangenissen, en Elwin wist dat het alleen maar tunnels waren naar het volgende eiland ... Nu vond Elwin het niet meer zo erg, en probeerde zijn aandacht ergens anders op te richten ... Op het eiland waren ook heel veel bakkersvliegen ... Als dit het Land van de Bakkers zou zijn, wat zouden ze dan bakken ? Maar dat wilden de vlindertjes niet vertellen, en ook de bakkersvliegen niet ...

Hoofdstuk 27. Elwin gaat met Khnum terug naar de Drokelaar

Elwin ging op één van de eilandjes op een groot bed slapen met zachte dekentjes ... Elwin was erg moe, en op dit eilandje was het erg rustig ... Na een tijdje stond Elwin weer op ... Elwin vroeg zich af wat hij nu moest doen ... Elwin herinnerde zich de woorden van de koning van Brannan ... Hij was hier om op onderzoek uit te gaan, zodat hij het later allemaal aan de koning zou kunnen vertellen ... Maar wat zou hij de koning allemaal kunnen vertellen ? Hij kon vertellen dat de koningen van Lbok altijd ruzie hadden, en dat de koning van het Land van de Bakkers een aap

was ... Maar wat zou de koning daarmee opschieten ? De koning zou graag wat nieuwe ideeen te horen willen krijgen ... om Brannan te verbeteren ... Maar misschien was Elwin nog niet diep genoeg gekomen ... Misschien moest hij door een andere geheime poort ... Misschien dat de wegwijzer van Lbok hem naar een ander geheim deel zou kunnen brengen .... Het vlindertje wilde Elwin wel naar de wegwijzer van Lbok terugbrengen ... Toen Elwin daar bij de balie aankwam was er niemand ... Elwin liep naar binnen, terwijl het vlindertje weer terug zou gaan naar het Land van de Bakkers ... Achter de balie waren wat gangen met kamers, waar weer grote bedden stonden met vlinderzachte dekens ... Ook leken sommige dekens op roofdieren of andere soorten dieren ... Elwin slikte even ... Het was doodstil ...

Opeens kwam er een wezen uit één van de deuren op Elwin aflopen ... 'Hallo,' zei het wezen ... 'Ik ben Khnum ...' Het wezen had vleugeltjes als de prachtigste vlinder, en leek een beetje op een schaap of een ram met gedraaide hoorns ... 'Dag Khnum,' zei Elwin ... 'Kun jij mij misschien brengen naar de geheime delen van Lbok ?'

'Maar natuurlijk, Elwin,' zei Khnum, en pakte Elwins hand ... Khnum bracht hem naar een zaal waar een heleboel openingen van tunnels waren, als een soort grotten ... Boven de openingen waren bordjes met de namen van die poorten erop ... 'Kies maar uit,' zei Khnum ... Daar moest Elwin wel eerst over nadenken ... Misschien kon Khnum eerst vertellen over al die poorten en waar ze Elwin naartoe zouden leiden ... Khnum boog naar Elwin toe, en begon te vertellen ... En wat Khnum allemaal aan Elwin vertelde ? Dat krijg je misschien nog wel te horen later ...

Het was een heel, heel lang verhaal wat Khnum aan Elwin vertelde. Het was zo'n lang verhaal dat Elwin graag weer terug wilde naar de Drokelaar. Hij begon Sandra wel erg te missen. Ook zou hij graag willen dat Khnum met hem mee ging, dan kon Khnum een tijdje bij Elwin logeren, of bij Klaas Vaak. Dat vond Khnum wel best, en even later waren ze al in de Drokelaar. Khnum wist wel een weggetje waardoor je daar heel snel zou komen. Natuurlijk had Elwin een heleboel aan Sandra te vertellen, en ook Khnum vertelde honderduit. Toen Khnum de piano zag staan begon Khnum wat piano te spelen.

Hoofdstuk 28. De arme vrouwen

Khnum kon prachtig piano spelen. Dat hadden Elwin en Sandra wel door. Khnum mocht voor een tijdje in Elwins kamertje logeren, en Elwin ging op het zolder in één van de logeerkamers. Sandra zou een tijdje bij een vriendin logeren. Elwin was erg dol op Khnum. Khnum kon prachtige verhalen vertellen, en was heel lief voor Elwin. Elwin maakte met Khnum allerlei reizen door de Drokelaar om Khnum alle prachtige plekjes te laten zien. Ook maakte Khnum kennis met de koning van de Drokelaar, en zelfs met de keizer van Adaka, het rijk waartoe de Drokelaar behoorde. Khnum had een prachtige zachte stem, die soms zelfs op een muziekinstrument leek. De koning en de keizer, allebei, zeiden tegen Khnum dat hij zo vaak mocht komen

logeren als hij wilde. Dat vond Khnum erg fijn.

Khnum ging vaak naar buiten om met de drokelaarkinderen te spelen. Khnum hield erg van spelletjes, maar ook veel van lezen. Ook kon Khnum erg mooi schilderen en kleien. Wat Elwin niet wist was dat Khnum een soort tovenaar was. Maar toveren, dat deed Khnum niet zo vaak, alleen als het erg nodig was. Toen Khnum heel lang in de Drokelaar had gelogeerd zei Khnum : 'Elwin, wil jij nu bij mij logeren ? Ik heb een toverkasteel ...' Daar keek Elwin wel even van op ... Khnum pakte een fluitje uit zijn jaszak, blies erop en floeps, daar stonden ze beiden in het toverkasteel ... Het leek wel alsof Elwin dit kasteel kende, maar waarvan dat wist hij niet meer ... Het leek op iets waar hij al eens eerder was geweest. Khnum was een beetje verdrietig. Hij was verdrietig omdat hij graag in het kasteel wilde blijven wonen, maar er werd dan altijd zo vaak gevraagd of hij wilde toveren dat hij telkens naar de wegwijzer van Lbok toevluchtte. In de Drokelaar had hij ook rust, omdat niemand daar wist dat hij eigenlijk een tovenaar was. Khnum wilde geen tovenaar meer wezen ... Khnum wilde gewoon normaal zijn, zodat niemand hem meer lastig viel ...

Elwin wreef eens door zijn baardje ... Hij kende nog wel wat feeen die hun toverkracht hadden verloren, en die graag weer eens wat wilden toveren ... Zij woonden in een feeenkasteel dichtbij de Drokelaar ... Misschien zou de toverkracht van Khnum onder hen verdeeld kunnen worden ... Ieder een druppel zou al genoeg zijn ...

Toen Elwin en Khnum bij dat kasteel aankwamen zagen ze wat arme vrouwen bij de ingang van het kasteel schrobben ... De vrouwen hadden roet op hun gezicht, op hun handen en op hun gescheurde, ravelige jurken ... Zouden dit de feeen zijn ? Toen de vrouwen opkeken glimlachten ze ... Ze hadden tranen in hun ogen. 'Kom maar mee naar binnen,' zei één van de vrouwen. Ze had een hele slierterige jurk aan, en gras en bloesem tussen haar haren ... Ze keek een beetje slaperig ... 'Bent u een fee ?' vroeg Elwin voorzichtig ... De vrouw knikte ... Samen liepen ze naar binnen ... Binnen in het kasteel was een vijver in een grote stenen bak ... Er stonden een heleboel feeen omheen ... 'Er zit alleen maar water in ...' zei één van de vrouwen ... 'Eigenlijk zijn we geen feeen meer ... We hebben geen toverkracht ...' Khnum liep naar de vijver en liet zich erin glijden ... Alle feeen keken erg verbaasd ... De vijver begon te borrelen, en er kwam rood en groen sap naar boven borrelen ... Eén fee kwam met een flesje aanlopen en vulde het flesje met de sap. Aan iedere fee gaf ze een druppel, en langzaam kregen de feeen hun toverkracht terug ... 'Ah, ik voel me ineens zo anders,' zei een fee, en weer een ander begon te schaterlachen ... 'Oh, ik voel me zo zacht worden van binnen,' zei een ander ... En daar kwam Khnum alweer naar boven drijven, en glimlachte ... 'Alles in orde nu ?' vroeg hij ... Elwin en de feeen knikten ... Toen hij uit de vijver stapte veranderde alles weer in normaal water ... Maar de feeen hadden in ieder geval toverkracht ...

Elwin en Khnum gingen direkt weer weg ... De feeen hadden hun hulp nu niet meer nodig ... Toen ze aankwamen

bij het kasteel van Khnum was het daar erg veranderd ... Er groeiden nu struiken en bloemen op de muren, en het was geen toverkasteel meer ... Khnum was vrij van alle toverkracht ... Maar één laatste druppel was overgebleven ... Om het kasteel groeide nu een grote doornenheg, zodat niemand meer zomaar bij Khnum kon komen ... Nu kon Khnum eindelijk rustig in zijn kasteel wonen zonder lastig te worden gevallen ...

Hoofdstuk 29. Elwin en de Doodskoppenrammer

Elwin bleef nog een tijdje bij Khnum in het kasteel logeren, en ging toen weer terug naar huis. Het probleem was nu opgelost. Khnum was tevreden.

Natuurlijk ging Elwin nog vaak bij Khnum thee drinken, en natuurlijk ook bij de feeen. Achter het kasteel van Khnum lag een weide waar er gevoetbalt werd. De mummies waren aan het voetballen tegen de skeletten, en helemaal achter het veldje stond een hoge troon waar een mannetje opzat met een heel piepklein hoofdje. Het mannetje heette de Doodskoppenrammer. Het mannetje was verder erg vriendelijk. Na de wedstrijd stapte het mannetje van zijn troon af, en rende naar de mummies en de skeletten toe, die toen in een rij stonden. Ze moesten allemaal hun mond opendoen, terwijl de Doodskoppenrammer langs de rij ging om bij allemaal wat sap in de mond te spuiten. Dan konden ze een tijdje praten. Het was namelijk praatsap. Elwin vond dat wel een beetje vreemd, want waarom zouden ze daarvoor praatsap nodig hebben. Maar bij skeletten en mummies gaat het praten nu eenmaal wat moeilijker. Toen ze het sap in hun mond hadden en Elwin zagen, begonnen ze allemaal op Elwin af te rennen. Elwin begon ineens heel bang te worden, want wat zouden ze dan met Elwin doen. 'Kom maar Elwin,' riep het mannetje ineens, en Elwin begon naar het mannetje toe te rennen. Het mannetje sloeg even op een gongetje, en alle skeletten en mummies vielen op het grasveld. 'Zo,' zei het mannetje, 'daar zullen we geen last meer van hebben.' Het mannetje leidde Elwin naar een enorm grote telefoon. Het mannetje zei dat het een reistelefoon was. Je moest dan op de toetsen springen, en daarna in het midden waar een kleine cabine stond. 'Ga maar vast in de cabine zitten, Elwin,' zei het mannetje. En direkt begon het mannetje van de ene toets naar de andere toets te springen, en toen sprong hij ook in de cabine. Even later gingen er allemaal lampjes branden, en toen schoot de cabine naar beneden, de grond in. Als een lift suiste de cabine naar beneden, en Elwin moest zich goed vasthouden. Even later stond de cabine stil, en konden ze naar buiten. Ze waren nu diep onder de grond. Hier liepen overal dieren rond, en andere soorten wezens. Zo waren er drie-koppige honden, tijgers, prehistorische olifanten die mammoeten werden genoemd, en heel harig waren, en nog veel meer. Elwin keek zijn ogen uit. 'Kom maar mee,' zei de Doodskoppenrammer ...'ik wil je nog veel meer laten zien.' Weer kwamen ze bij een telefoon, en deze keer was de telefoon erg harig. Zelfs de toetsen waren harig, en zodra de Doodskoppenrammer op een toets stond begon die aan de zijkanten te gloeien. Elwin moest weer in het midden staan,

en al snel stond de Doodskoppenrammer naast Elwin. Ineens schoot het middenstuk onder de grond, en ging met een loeivaart naar beneden. 'Elwin !' werd er ineens geroepen. Het was de stem van Sandra. Hoe kon dat nou ? De Doodskoppenrammer glimlachte. 'Het is een droomtelefoon, Elwin. Je kunt hier zelf je dromen intoetsen.' Elwin begon ook te glimlachen. Ineens zag Elwin Sandra op de muur verschijnen, en ze stapte zo naar binnen. 'Het is niet echt, hoor,' zei het mannetje ... 'het is maar een droom ...' Sandra glimlachte naar Elwin, en verdween toen heel langszaam in het niets ... 'Maar ... maar,' zei Elwin ... Weer glimlachte het mannetje ... 'Als het goed is heeft ze nu ook over jou gedroomd,' zei het mannetje, 'dus het was een heel klein beetje echt ...' Elwin begon weer te glimlachen.

Toen stopte de lift, en samen stapten ze uit ... Wat was het hier donker zeg. In de verte stond een hele donkere telefoon ... Samen liepen ze er opaf. 'Wat is dit voor een telefoon, meneer de Doodskoppenrammer ?' vroeg Elwin ... Het mannetje glimlachte ... 'Dat zul je wel zien.' Het mannetje drukte op een knopje, en Elwin zakte door de telefoon in het water. 'Help, help !' riep Elwin ...

'Zwem,' zei het mannetje luid ... En Elwin begon te zwemmen ... 'Je moet duiken, dan kom je in ... eh ... onze wereld,' zei de Doodskoppenrammer ... 'Jullie wereld ?' vroeg Elwin ... 'Wat is dat voor een wereld ?'

'Dat zul je wel zien, Elwin,' zei de Doodskoppenrammer, die inmiddels naast Elwin zwom, en nam een duik naar beneden. Elwin volgde hem na, en al snel kwamen ze in een andere wereld terecht. Het was hier nog wel donker, maar er waren ook wat groene lichtjes. Er liepen hier indianen rond, maar ook mummies en skeletten ... 'Waar zijn we ergens ?' vroeg Elwin ...

'Loop nu maar door,' zei de Doodskoppenrammer. Samen liepen ze verder, en kwamen bij een heel groot kasteel terecht. Op het dak zaten een heleboel uiltjes met witbruine strepen. 'Haha, Elwin,' zeiden ze met een heel vlug stemmetje, en ze moesten veel hikken. Elwin begon te lachen. Snel liepen ze naar binnen. Ineens greep de Doodskoppenrammer Elwin in z'n kraag en bracht hem naar een kamer, waar een hele grote uil zat met een bril op en een soort kroon. 'Hey, waarom doe je dat, zet me neer,' zei Elwin.

'Zo, zo,' zei de grote uil, 'dus ... jij bent Elwin van de Drokelaar ...'

'Ja, meneer,' zei Elwin ... 'Kunt u mij vertellen waar ik ben ?'

Maar ineens vloog de uil weg door het raam. Het was een soort gat in de muur. Voorzichtig zette de Doodskoppenrammer Elwin weer neer ... 'Waarom deed je dat nou,' vroeg Elwin weer ...

'Ik wilde dat de uil van je zou schrikken,' zei de Doodskoppenrammer ... 'Ja maar ik ben toch niet gevaarlijk ?' zei Elwin .... 'Nou,' zei de Doodskoppenrammer ... 'dat weet die uil toch niet ... Hij denkt dat je misschien was gekomen om te stelen, en dat ik je betrapt heb en in de kraag heb gegrepen. Hij denkt misschien dat je een boef bent.' Elwin vond het wel een beetje vreemd, maar

later legde de Doodskoppenrammer hem uit dat die uil telkens deed alsof hij de koning was, terwijl de Doodskoppenrammer de koning is. De Doodskoppenrammer wilde de uil gewoon wegjagen.

Hoofdstuk 30. Wie is de Doodskoppenrammer ?

Elwin beleefde nog veel meer avonturen met de Doodskoppenrammer, en misschien vertellen we daar in een volgend verhaal wat meer over. Nu de uil was weggejaagd kon de Doodskoppenrammer rustig in het kasteel wonen, en koning zijn. Na een lange tijd moest Elwin weer naar huis, en dat kon heel snel door de reistelefoon. Elwin zou eens in de zoveel tijd nog eens bij de Doodskoppenrammer in het kasteel blijven logeren. Toen Elwin thuis was gekomen had Sandra lekkere thee gemaakt. Dat kon Sandra altijd erg goed. Natuurlijk had Elwin weer erg veel te vertellen. Dat was meestal zo als Elwin weer een tijdje van huis weg was geweest. Daarom vond Sandra dat ook helemaal niet erg. Sandra had zelf ook altijd veel te doen.

De verhalen die Elwin vertelde over het land van de Doodskoppenrammer vond Sandra erg spannend en soms zelfs griezelig. Ja, want in dat land gebeurt er heel wat, maar dat vertellen we misschien een volgende keer. Want zou het bij dit boek blijven ? Zouden er nu geen Elwinsboeken meer geschreven worden ? Wat denk je ? Als je Elwin een beetje kent ... Die stopt niet zomaar ... want er is nog zoveel te doen en te beleven ... En Elwin heeft natuurlijk zoveel te vertellen ... Niet alleen over nu, maar ook over vroeger ... Zelf kun je natuurlijk alle verhalen van vroeger ook nalezen in één van de oudere Elwinsboeken. Vroeger werden er ook al een heleboel Elwinsboeken geschreven, en nu zijn er inmiddels met dit boek tien Elwinsboeken bijgekomen met de laatste tien avonturen. Maar Elwin beleefde natuurlijk altijd zoveel dat hij niet alles op heeft geschreven ... Zo nu en dan vertelt hij daar weleens over, en dan schrijven wij dat weer op. Zo kunnen we nog heel veel over vroeger te weten komen. Met jou zien ook wij weer uit naar het volgende Elwinsboek. In de tussentijd kunnen we natuurlijk de oudere boeken nog eens lezen. Daar staan ook zat spannende en soms zelfs griezelige verhalen in ... Welk boek vind je zelf het leukst of het spannendst ? Of heb je nog niet alle boeken gelezen ?

Op een dag bracht Elwin alle bestaande Elwinsboeken naar de Doodskoppenrammer. Die was daar erg blij mee, want soms verveelde hij zich een beetje. De Doodskoppenrammer kon niet zo goed lezen, maar daar werd hij bij geholpen. Soms lazen zijn lakeien, zijn butlers of keukenmeisjes een stukje voor, en hij kreeg vanaf toen ook les in lezen en schrijven. Zo kon hij brieven gaan schrijven met Elwin. Toen de Doodskoppenrammer kon schrijven werd Elwin overladen met brieven. Daar stonden ook een heleboel verhalen in over wat de Doodskoppenrammer allemaal had meegemaakt. Sommige kinderen denken misschien : Wat een vreemde naam, Doodskoppenrammer. Maar jullie moeten natuurlijk niet vergeten dat de Doodskoppenrammer in een heel ander land woonde, en wel onder de grond. Sommige insecten

dragen ook soms vreemde namen, zoals doodgraver, lieveheersbeest, bloedzuiger, en nog een paar anderen. Nu, je kunt de Doodskoppenrammer een beetje met een insect vergelijken. Maar toch is het ook een mannetje, met een heel, heel piepklein hoofdje. Ja, dat kan allemaal als je zo diep onder de grond leeft. Hoe zou je zelf heten als je daar zo diep onder de grond woonde ?

Einde

DE DROMEN VAN ROODVINGER

Deel 1. Roodvinger en de Draak

Hoofdstuk 1. De Kasteelschool
Hoofdstuk 2. Het TV-Dier
Hoofdstuk 3. De Roze Toverspiegel
Hoofdstuk 4. Wie is Roodvinger ?
Hoofdstuk 5. De Draken gaan Voetballen

Deel 2. Roodvinger en de Vogelspin

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?
Hoofdstuk 2. Het Tropische Vissendorp
Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel
Hoofdstuk 4. De Rode Nacht
Hoofdstuk 5. De TV-kroon
Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelspinnen
Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

Deel 3. Roodvinger en de Bergheks

Hoofdstuk 1. De vliegende schildpad
Hoofdstuk 2. De zevende deur
Hoofdstuk 3. Waar is Roodvinger ?

Deel 1. Roodvinger en de Draak

Hoofdstuk 1. De Kasteelschool

Op een dag was Roodvinger samen met een vriend in de zee. Ze waren daar aan het zwemmen. Ze vonden daar een vreemde zeester. Blauwvinger, zo heette die vriend, raapte de zeester op, en deze begon direct licht te geven. 'Wat prachtig,' zei Blauwvinger, en legde de zeester weer terug. In de verte zagen ze Motlib, één van de centaurs, zwemmen. 'Hallo, Motlib,' riep Roodvinger. En daar kwam Motlib aanzwemmen.

Ze waren erg blij elkaar weer eens te zien. Motlib keek Roodvinger aan en zei : 'Zo, Roodvinger, heb je de laatste tijd nog veel draken moeten bevechten ?' Roodvinger begon te lachen, en daar zwom de zeester weer. 'Hallo,' sprak de zeester. 'Kom, ik wil jullie wat laten zien.' Roodvinger en Blauwvinger sprongen op de rug van Motlib en deze zwom achter de zeester aan. Het was een lange reis. In de verte zagen ze een eiland. Dit eiland kenden ze nog niet.

Na lang zwemmen waren ze eindelijk bij het strandje van het eiland aangekomen. Er zat een man daar met gescheurde kleren en hij had een woeste baard. 'Halt,' sprak hij. 'Wat komen jullie hier doen ?' 'Ach, Meharates,' zei de zeester, 'dit zijn vrienden van me, en ik wilde hen even wat laten zien.' Ze moesten eerst een stukje over het strand en wat rotsen lopen, en na een tijdje kwamen ze aan bij een grot. Er hing wat vreemd spul voor de grot wat wel een beetje op snoep leek. Roodvinger likte eraan, maar de zeester riep direct : 'Niet doen, dat is vergif, daar ga je van slapen.' En daar viel Roodvinger in een diepe slaap. 'Nou, die laten we hier wel even liggen, dan kunnen wij even de grot in zolang,' zei de zeester. 'Hoelang blijft hij slapen,' vroeg Motlib. Maar dat kon wel een tijd duren, volgens de zeester, misschien wel dagen. In de grot aangekomen zagen ze duistere schaduwen, en heel in de verte zagen ze grote slijmerige webben hangen en liggen. Dit moest wel van een erg grote spin zijn. En ja hoor, na een tijdje lopen zagen ze een grote spin zitten, die wel tien keer zo groot was als henzelf. Daar schrokken ze wel even van. 'Goedendag,' zei de spin, 'ik denk niet dat jullie weten wie ik ben. Ik ben de baas van deze grot, en dit is een grot met grote schatten. Kom maar mee.' En daar liepen ze de grote spin achterna, nog dieper de grot in. Ze moesten door allerlei duistere tunnels, en na een tijdje kwamen ze in een open ruimte. Er lagen hier een heleboel apparaten. Die apparaten leken op vissen. De spin zei dat het een soort radio's waren. Niet voor in je huis, maar voor in je lichaam. Daar schrok Blauwvinger wel even van. 'Nou, wel handig hoor,' zei de spin, terwijl Motlib en de zeester een beetje grinnikten. 'Er zitten ook telefoonstukken bij, zodat je altijd met elkaar kunt praten.'

En daar ineens kwam Roodvinger aanstrompelen. Hij was eindelijk wakker geworden. En wat waren al die vreemde apparaten ? Roodvinger vond het wel interessant. Hij had altijd al graag een robot willen zijn. Hij

schraapte wat glibberige apparaten bij elkaar en merkte dat het een soort kleding was. Hij kon zijn armen erdoorsteken, zijn benen, en zijn hoofd. Het was een soort ruimtepak. 'Zo,' zei de spin. 'Nu kun je met alle dieren praten.' Natuurlijk kon Roodvinger al met veel dieren praten, maar nu kon hij met alle dieren praten, en ook op afstand, als door een telefoon. En ook Blauwvinger en Motlib begonnen de glibberige kleren aan te trekken. Na een tijdje kwam Meharates binnenstormen. 'Wat zijn jullie toch allemaal aan het doen ? Zeg, blijf daar eens van af ?' schreeuwde hij. Maar de spin werd een beetje boos en zei : 'Meharates, wees blij dat iemand jouw uitvindingen wil gebruiken.' Dat was waar. 'Nou,' zei Meharates, 'dan mogen jullie mijn kasteel ook wel zien.' En na een tijdje lopen kwamen ze aan bij het kasteel van Meharates. Het kasteel was omhuld met grote lichtgevende witte spinnen, en ook binnen waren er veel spinnen. Roodvinger en de anderen keken hun ogen uit. Meharates glimlachte, en trok de brug op, terwijl ze naar binnen liepen. Het kasteel was vol met allerlei grote zalen. Er hingen hier grote zwaarden die wel van reuzen leken te zijn. Maar Meharates zei dat dit de zwaarden van spinnen waren. Hele grote spinnen.

Het kasteel rook naar bloemen, en de geur kwam duidelijk van boven af. Er hingen hele grote bloemen langs de muren van de trappenhallen, en veel van die bloemen bewogen en draaiden. Door de grote lange ramen kon Roodvinger de hogere bruggen van het kasteel zien. En onder die bruggen gleden enorme slangen. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien, en keek zijn ogen uit. Maar waar waren Motlib en Blauwvinger gebleven ? 'Loop maar door,' zei Meharates. Hoe hoger ze kwamen hoe meer de trappen op bloemen begonnen te lijken, en het was alsof ze nu geheel in een bloem liepen. Roodvinger werd een beetje duizelig, en hij kon de zeester en de grote spin ook niet meer zien. 'Zo,' zei Meharates, 'we zijn er bijna.'

'Waar zijn we bijna,' vroeg Roodvinger. 'Aan de top van het kasteel,' zei Meharates. Plotseling waren ze op een heel groot balkon aangekomen, en Roodvinger zag ook andere kastelen in de verte, waar al die bruggen naartoe leiden. Voor hen stond een treintje, en Meharates duwde hem zachtjes naar binnen en ging zelf ook mee. Daar waren Motlib en de anderen weer. 'Zo,' zei Meharates, 'nu kunnen we die andere kastelen eens gaan bezoeken.' En daar begon het treintje te rijden. 'Wat zijn dat eigenlijk voor kastelen ?' vroeg Blauwvinger. 'Scholen,' zei Meharates. Roodvinger begon zich ineens erg dom te voelen. Ja, er zou zoveel zijn wat ze nog moesten leren, als hij dit hier allemaal zo zag. Het was wonderlijk. Ze waren bij een ander groot wit kasteel aangekomen. Er stond een man met een hoge hoed bij de poort. 'Welkom, nieuwe studenten,' zei hij. 'Maar ik wil helemaal niet studeren,' zei Blauwvinger. 'Ik wil weer naar huis.'

Maar Meharates werd heel erg kwaad : 'Zeg, deze lessen heb je nodig, anders blijf je een domme vinger.' Nou ja, misschien had hij wel gelijk, dacht Roodvinger bij zichzelf. Misschien hadden Blauwvinger en hij deze lessen

wel hard nodig. 'Wat moeten we leren ?' vroeg Motlib. 'Dat zul je nog wel zien,' zei de man met de hoge hoed. 'Kom maar mee.' En weer liepen ze op een trap in een hal tussen grote bloemen. Ineens drukte de man op een knopje ergens op de trap, en een grote bloem kwam tevoorschijn om hen naar binnen te slokken. Ineens waren ze allemaal binnenin de grote bloem. Het was als een zaal.

Ze gingen op zachte banken zitten, en de man met de hoge hoed op liep naar voren. Uit zijn jasje gleed een staart, die ook wel een beetje op een slang leek. Toen de man zich weer omdraaide kwam er een gespleten tongetje uit zijn mond, en zijn gezicht leek op een slang of een kikker. Al gauw begon de man te praten, maar hij praatte zo snel dat ze hem niet konden volgen. 'Dat moet,' zei Meharates, 'hij moet het eerst snel vertellen, en daarna langzaam, zodat je het kunt verstaan.' Wat een grappige manier van lesgeven, dacht Roodvinger. Toen het snelle gepraat afgelopen was had de man een hele hoge stem, maar nu begon hij heel rustig te praten, terwijl zijn gezicht leek op dat van een eend met een snavel. 'Kwaak, kwaak, kwaak,' zei hij. Maar dat verstonden ze natuurlijk niet. Meharates zei dat ze eerst op de eendenknop van hun ruimtepak moesten drukken. Dat was een oranje glibberige knop onder hun oksels. En ineens konden ze het verstaan. En als ze het na een tijdje weer niet konden verstaan, moesten ze er weer op drukken. Van achter de man kwam er ineens een oranje slang tevoorschijn, en begon om de man heen te kronkelen. 'Hallo, Didas,' zei de man, 'neem het maar van me over.' En toen ging de man in één van de zachte banken zitten. En Didas begon heel traag te praten, zo traag dat niemand het kon verstaan, en iedereen werd zo moe.

'Ja, dat moet,' gaapte Meharates, 'hij moet het eerst langzaam vertellen, en dan gewoon normaal.' En na een tijdje viel iedereen in slaap. Toen de slang klaar was met het langzame en weer normaal begon te praten werd iedereen wakker, en ging de les door. Maar het was slangentaal, en Roodvinger kon het niet verstaan. 'Druk op de groene knop onder je borstzakje,' fluisterde Meharates. En toen kon Roodvinger alles verstaan. Ineens begon de vloer heel glibberig te worden als water, en er kwam een haai doorheenzwemmen. Direkt gleed hij op de slang af en nam het van hem over, terwijl de slang in één van de zachte banken gleed. 'Goedendag,' zei de haai. 'welkom op deze mooie dag. Goed is het op school te zijn, want wij moeten nog zoveel leren. Nu, wat ga ik jullie leren ? Ik ga jullie leren jullie zelf te feliciteren, want jullie zijn allemaal weer een dagje ouder geworden. Dat mogen we wel vieren.' En er kwamen wat visjes omhoog zwemmen door de glibberige vloer, en zij droegen dienblaadjes met glaasjes. 'Neem allemaal maar een glaasje,' zei de haai. En iedereen begon direkt te drinken. Huh wat vreemd. Roodvinger voelde zichzelf ineens als de meester. En daar liep hij met grote passen naar voren, terwijl de haai in één van de zachte banken gleed. 'Zo, ziezo,' zei Roodvinger, 'nu is het mijn beurt om jullie les te geven. Ik voel me ineens als de meester, dus daar gaat ie dan : ik ga jullie leren jezelf te feliciteren, omdat je er weer wat bij hebt geleerd.' Hij voelde

zich wel een hele rare meester, maar dat kan natuurlijk gebeuren in zo'n wonderbaarlijk kasteel. En na een tijdje kwam Blauwvinger naar voren. Hij had ook niet veel te vertellen, maar het werd een dolle boel. En nadat Blauwvinger de meester was, werd Motlib de meester. De zeester had dolle pret, en ze waren allemaal heel blij dat de zeester hen naar dit eiland had gebracht. Maar natuurlijk moesten ze ook weer naar huis.

De zeester bracht hen weer terug terwijl Roodvinger en Blauwvinger weer op de rug van Motlib zaten. Roodlaarsje was zo blij hen weer terug te zien. Het was een mooi avontuur geweest. Meharates had hen een knopje op het ruimtepak aangewezen, waardoor het pak op sommige delen nog glibberiger zou worden, zodat het een soort televisie zou worden, waardoor ze de lessen op de kasteelschool gewoon konden volgen. En hij had hen ook zo'n pak voor Roodlaarsje meegegeven. Wat was Roodlaarsje daar blij mee, zeg.

Hoofdstuk 2. Het TV-Dier

De volgende dag werd er een pakje bezorgd bij Roodvinger's huisje. Het was nogal een groot pakje, en voorzichtig maakte Roodvinger het open. Het was van Meharates. Er zat een soort telefoon in het pakje met een gouden hoorn en gouden strepen op het apparaat. Meharates had erbij geschreven dat het een Egyptische telefoon was, een telefoon-recorder. Daarmee zou je elk gesprek wat je hebt op een bandje kunnen opnemen, om het later nog eens af te spelen. Dat was wel aardig van die Meharates, zeg. En de telefoon kreeg een mooi plaatsje in het huisje. Roodvinger begon direkt te bellen, en tijdens de gesprekken begonnen de gouden streepjes licht te geven en te knipperen. Op de achterkant van het apparaat zaten wat knopjes die Roodvinger nog niet had uitgeprobeerd. Met één knopje kon je het licht zachter zetten, want de telefoonrecorder was bijna een lamp. Met een ander knopje begon zachte muziek te spelen, maar toen Roodvinger op het derde knopje drukte gebeurde er iets vreemds. De vloer begon op te schuiven, heel langzaam, met een laag grommend geluid, totdat er een gat was ontstaan. Recht keek Roodvinger in een soort tunnel. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje kwam er ook bij staan, en ze wist niet wat ze moest zeggen. Voorzichtig stapten ze beiden in de tunnel, en stapje voor stapje liepen ze verder naar beneden. De tunnel leidde hen diep onder de grond, en opeens zagen ze een wit treintje staan, een beetje zoals bij de kastelen van Meharates, maar dan veel kleiner. Zou hij dat hier allemaal gebouwd hebben ?

Roodvinger en Roodlaarsje gingen in het treintje zitten, dat langzaam begon te rijden. 'Waar gaan we naartoe ?' riep Roodvinger. Maar niemand antwoordde. Het treintje ging steeds sneller, en Roodvinger hield Roodlaarsje goed vast. Ineens kwam er van achter een bankje in de trein een spinnetje tevoorschijn. 'We gaan naar

Egypte,' zei het spinnetje. 'Waarom dat dan ?' vroeg Roodvinger. 'Dat zul je nog wel zien,' zei het spinnetje. 'Nee, ik wil het nu weten,' zei Roodvinger. Maar het spinnetje kroop weer weg. 'Spinnetje, waar ben je ?' vroeg Roodvinger. Maar het spinnetje was helemaal verdwenen. 'Nu ja, laten we maar afwachten,' zei Roodvinger. Ineens hoorden ze een gebons op het dak van het treintje, en daar kwam Meharates naar binnen. Hij was van boven ergens op de trein gesprongen. Daar keek Roodvinger wel even van op. Roodlaarsje sliep. Ze waren blij elkaar weer te zien. 'Zeg, Meharates, waarom gaan we naar Egypte ?' vroeg Roodvinger. 'Ik heb weer een verrassing voor je, Roodvinger,' zei Meharates. Roodvinger glimlachte. Na een tijdje kwamen ze aan in Egypte. Snel duwde Meharates nog een apparaat in Roodvinger's handjes. Het leek een beetje op de Egyptische telefoon, maar had een soort koperen gezicht. Meharates zei dat Roodvinger het over de telefoon kon schuiven, en dat het een radio-recorder was. Meharates zei dat Roodvinger daardoor een heleboel mensen tegelijk kon opbellen, maar nog veel meer. Er stond een spinnetje voor hen met draaiende ogen. Ze waren diep onder een piramide, in een grote grot. Die grot had een heleboel gangen, en Meharates nam Roodvinger aan de arm mee. Roodlaarsje lieten ze in het treintje zitten, en het spinnetje zou wel op haar passen. Roodlaarsje was in een diepe slaap. Waar zou ze allemaal over dromen ?

Na een tijdje lopen kwamen ze in een grot met een heleboel apparaten. Roodvinger keek zijn ogen uit, en Meharates begon te wijzen en te praten. Het ging allemaal erg snel, en Roodvinger kon het allemaal niet onthouden. Meharates wist veel van apparaten af, en hij vertelde dat die apparaten nodig waren. Maar voor wat ? Ineens zag Roodvinger een geurtelefoon staan. Er zat een soort rond doosje in dat ronddraaide en bloemengeuren verspreidde en een heleboel andere geuren, meestal van het bos. Er stonden ook wat oude televisies. Deze televisies waren zo oud, dat er vogels inwoonden. Aan het einde van de apparatenhal was een opening, en al snel kwamen ze in de buitenlucht, tussen de piramiden. Eerst zouden ze op zoek gaan naar een hotel om even wat te rusten. 'Maar Roodlaarsje dan ?' vroeg Roodvinger. 'Die zal het spinnetje wel meebrengen zo,' zei Meharates. En ja hoor, daar kwamen ze al aan. Roodlaarsje was nog een beetje moe, maar ze konden nu in een hotel wat rusten of slapen. Maar een heleboel hotels waren al vol, en ze begonnen steeds vermoeider te raken. De zon scheen zo fel. Toen besloten ze in een piramide te gaan, in een hoekje, om even wat te rusten. De volgende morgen waren ze vroeg wakker. Wat hadden ze lang geslapen, zeg. Nog steeds wist Roodvinger nog niet helemaal waarom ze hier waren, en weer vroeg hij : 'Meharates, waarom zijn we hier eigenlijk ?'

Ineens schrokken ze van een krijsend geluid. Meharates rende naar het midden van de piramide, en zag een enorm wezen met een driehoek als hoofd. Het leek wel een draak, of een enorme robot. 'De tv gaat aan !' riep Meharates. 'Wat ?' riep Roodvinger. 'De

tv,' riep Meharates weer. En er kwamen bliksemschichten uit de grote driehoek. 'Het is een tv-dier, een levende televisie, en hij is pas uit het ei gekomen,' riep Meharates. Ineens zagen ze grote ogen verschijnen in de driehoek, en zagen ze allerlei dingen verschijnen in de driehoek, alsof ze naar de televisie keken. Maar datgene wat ze in de driehoek zagen verschijnen, kon er ook uitkomen. Dat had Roodvinger nog nooit meegemaakt. De dieren die ze op het grote scherm zagen kwamen er gewoon uitlopen of uitvliegen, en als ze een zee zagen, dan spetterde het water uit de tv. Maar het mooiste van alles was dat Meharates zei dat ze ook in de tv konden klimmen. En dan waren ze in de wereld van de televisie. 'Kom mee,' zei Meharates, en begon op het grote dier te klimmen. Maar ineens kwam er vuur uit de driehoek, en het dier begon wild te bewegen. En daar vloog Meharates. Roodvinger en Roodlaarsje konden hem gelukkig net opvangen. 'Is dit niet allemaal erg gevaarlijk ?' vroeg Roodvinger. 'Ach, welnee, het is maar televisie,' zei Meharates, 'en na een tijdje dan is het dier uitgegroeid tot een soort boom of struik. Dat gebeurt altijd als zulke dieren groter worden. En daar rende Meharates weer op het dier af, terwijl het dier als een olifant begon te toeteren. Rookwolken kwamen er uit de driehoek, maar na een tijdje werd het dier steeds rustiger. Wat een vreemde televisie. Roodvinger vond het erg spannend en klom Meharates achterna. Meharates had een klein apparaatje uit z'n zak gehaald waarmee hij de televisie-zenders kon wisselen. Hij gaf er ook ééntje aan Roodvinger. 'Als het nu gevaarlijk wordt, dan moet je gewoon op een andere zender klikken,' zei Meharates tegen Roodvinger. Roodlaarsje zou gewoon in de piramide blijven om te kijken.

Er was een piratenfilm op de televisie. Toen Roodvinger en Meharates aan de top waren gekomen klommen ze naarbinnen in de driehoek en kwamen op een piratenschip terecht. De zee was erg woest, en ze zagen wat piraten bezig het dek te schrobben. Ineens stond de kapitein voor hen, die ook een hoofd als een driehoek had. 'Goedemorgen,' zei de kapitein. 'Wat een mooi weer, hè, en jullie dachten zeker : Kom we gaan eens lekker een dag varen op een piratenschip. Daar komt niets van in, verstekelingen. Dat wordt terugzwemmen.' 'Maar waar naartoe ?' vroeg Roodvinger. 'Wat kan mij dat schelen ?' riep de kapitein nors. 'Al zwem je naar de haaien.' Maar toen werd Meharates wel even boos. 'Zeg, lomperik, jij bent niet de enige van de televisie, wij zijn het ook,' riep Meharates. Toen pakte de kapitein een stok en sloeg daarmee Meharates op zijn arm. Maar Roodvinger zag dat er wat knopjes zaten aan de achterkant van de driehoek, het hoofd van de kapitein, en heel stilletjes sloop hij er naartoe en klikte het uit, en zoeffff, ineens was het gezicht verdwenen en keken ze gewoon tegen een driehoek aan. 'Goed gedaan, Roodvinger,' zei Meharates. Maar toen kwamen ook de andere piraten op hen af, en Meharates en Roodvinger moesten gewoon telkens de knopjes indrukken om hen uit te zetten. 'Allemaal apparaten,' zei Meharates. Dat was wel een vreemd piratenschip. 'Die kapitein kunnen we goed gebruiken, het is een smaaktelevisie. Als we die driehoek op de grote

driehoek zetten, dan hoeven we nooit meer naar de winkel, maar dan komt ons voedsel binnen via de televisie, en er zitten een heleboel zenders op.'

Meharates greep de kapitein goed vast en met het kleine apparaatje uit z'n zak zette hij de grote televisie uit. Floep, daar stapten ze uit de televisie, en Meharates zette direkt de driehoeks-kapitein op de grote driehoek waar ze uit waren gestapt. 'Nu zul je wat beleven,' zei Meharates. Snel klommen ze naar beneden naar Roodlaarsje toe. En weer drukte Meharates op het apparaatje en de grote televisie ging weer aan. Ditmaal verschenen er allerlei appels en bananen, en met een ander knopje begonnen ze allemaal naar beneden te rollen.

Meharates zei dat zolang het dier nog goed kon lopen ze moesten zorgen dat het met hen mee zou gaan, zodat het dier in het bos vlak naast Roodvingers huisje kon wonen. En zo gebeurde het. Met z'n drieen klommen ze op het tv-dier, en zo begon de lange reis terug.

Hoofdstuk 3. De Roze Toverspiegel

Op een dag waren Roodvinger en Blauwvinger weer eens aan het zwemmen in de zee. Roodvinger wilde weleens een echte haai zien, en ze besloten wat verder de zee in te zwemmen. Ineens zagen ze wat blauws onder hun verschijnen. Het was een haai, een echte haai. De haai zei : 'Zeg, zal ik jullie eens meenemen naar onderen ? Dan moet je wel diep je adem inhouden, want het is nog wel een stukje zwemmen.' Ze hielden de haai goed vast, en al snel kwamen ze aan in een grot diep in de zee. De haai gaf hen wat schuimpjes en toen ze die schuimpjes in hun mond staken konden ze gewoon ademen.

Er waren hier een heleboel deuren, en op al die deuren stonden rondjes getekend, met rondjes erin. Ze hadden verschillende kleuren. De haai zei dat hier geluid uitkwam. Floep, daar ging een deurtje open. Ineens ging er een sirene aan. 'Ach dat is maar een walvis,' zei de haai. En daar zagen ze een hele grote walvis voorbij gaan. Toen ze door het deurtje gingen kwamen ze in een grot terecht met een heleboel apparaten. 'Weer apparaten,' zei Roodvinger. Er lagen ook wat oude tv's waar kleine visjes in woonden. Ook zagen ze een oude schoen liggen. 'Afblijven,' zei de haai. En weer zwommen ze verder door een deur met rondjes. Telkens als er een sirene ging kwam er een grote vis langs. 'Ja, het verkeer wordt hier goed geregeld,' zei de haai. Ergens op de zeebodem lag een soort grammofoon, met een bloem erop die ronddraaide, terwijl er hele zachte muziek uitkwam. Verderop waren de bloemen wat groter, en waren ze als grote ronddraaimolens. 'Ga er maar inzitten,' zei de haai. De bloem had hoge blaadjes en daarbinnen waren zachte banken waarop ze konden zitten. Direkt begon de bloem te draaien en vooruit te bewegen. Zo konden ze de zee goed bekijken. Aan het einde van de rit kwamen ze binnen in een haaienkasteel. Hier stopte de bloem, en konden ze uitstappen. Ze waren inmiddels al binnenin het kasteel, en er waren hier veel haaien. Weer gingen er sirenes af en grote vissen kwamen naarbinnen. Ze gingen allemaal door een grote deur in het kasteel en toen

ging de deur achter hen dicht.

'Wat gaan ze daar doen ?' vroeg Roodvinger. 'Vergaderen,' zei de haai. 'Waar vergaderen ze dan over ?' vroeg Roodvinger weer. Maar de haai gaf geen antwoord. 'Kom mee,' zij hij. Ze moesten een trap op en kwamen op een balkon terecht. Nu konden ze alles goed zien. Er zaten hier allerlei enorme vissen rondom een grote tafel. Maar ze spraken in een taal die Roodvinger en Blauwvinger niet konden verstaan. Het was een vreemde vissentaal. Ineens ging er een luik in het plafond open en er daalde iets naar beneden tot de grote tafel. Het was een grote bloem, en binnenin was water. Toen begonnen er allerlei beelden te verschijnen in de bloem. Het was een soort televisie.

'Weer een televisie,' zei Roodvinger. En ineens kwam er een prinses tevoorschijn uit de bloem, en zij gaf zacht licht. Uit haar mond kwamen zachte bellen en bloemen voort, en ineens richtte de prinses zich tot Roodvinger en Blauwvinger op het balkon. 'Ik ben de prinses der vissen,' zei ze zachtjes. 'Wie zijn jullie ?' Roodvinger boog zijn hoofdje en zei : 'D..dag, prinses, ik ben Roodvinger.' En ook Blauwvinger boog zijn hoofdje en zei : 'E...en ik b..ben Blauwvinger, prinses.' 'Welkom,' zei de prinses. En toen zakte de prinses weer terug in de bloem. Daarna kwamen er nog allerlei andere bezoekers vanuit de bloem tot de vissen, en ze hadden even wat korte gesprekken. Ze zagen de meest wonderbaarlijke figuren. De haai zei dat het een droomtelefoon was, waarmee ze elkaar konden bezoeken.

Roodvinger vertelde over de Egyptische telefoon die hij van Meharates had gekregen. Toen zwom de haai naar de droomtelefoon toe, haalde er een klein blaadje vanaf, wat direkt weer begon te groeien aan de telefoon, en nam het blaadje mee naar Roodvinger. 'Alsjeblieft,' zei de haai, 'als je dit blaadje onder jouw telefoon legt, dan groeit het ook uit tot een droomtelefoon.' Dat leek Roodvinger wel spannend.

Na een tijdje ging de bloem weer weg door het luik in het plafond, en toen ging er een muur open achter de tafel, en een vreemd ei met hazenoren kwam naar voren lopen. Hij deed een luikje open in zijn buik, en er waren allerlei kleine filmpjes te zien. De vissen kozen een filmpje uit wat ze wilden bekijken. En dit filmpje werd heel groot. Ze konden alles uit het filmpje pakken wat ze maar wilden, alsof ze op een eenvoudige manier boodschappen deden.

Aan het einde van het filmpje ging het ei met de hazenoren weer weg, terwijl het een mandje droeg. 'Wat zit er in dat mandje ?' vroeg Roodvinger aan de haai. Maar de haai wilde het niet zeggen. 'Ach toe nou,' zei Roodvinger, 'ik wil het zo graag weten.' Toen draaide de haai zich naar Roodvinger toe en zei : 'In die mand zitten kleine visjes, de kinderen van de grote vissen, en die kinderen zijn erg verdrietig. Daarom mogen ze voor een tijdje met het hazenei mee naar zijn filmhuisje.' 'Hoe komt het dan dat die visjes zo verdrietig zijn ?' vroeg Roodvinger. En weer zei de haai een tijdje niets. Maar na lang aandringen begon de haai te

vertellen : 'Al die vissen zijn verdrietig, wij zijn allemaal verdrietig. Die prinses die je toenet zag, dat is onze prinses en die mag maar eens in het jaar verschijnen door de droomtelefoon. Ze wordt opgesloten gehouden door de zwarte draak die onder de zeebodem woont.' Daar schrokken Roodvinger en Blauwvinger wel even van. Waarom zou die draak zo'n lieve prinses zo diep onder de zeebodem opgesloten houden ? En toen sprak de haai verder : 'Als er kleine visjes geboren worden, dan worden ze bijna elke dag door de draak in de bodem gezogen, en dan moeten ze hard werken, en hele moeilijke en vervelende dingen leren.' Gelukkig als het hazenei eens per jaar komt, dan mogen ze een paar daagjes naar het filmhuisje. En weer schrokken Roodvinger en Blauwvinger daarvan. 'Waarom doet die draak dat toch ?' vroeg Roodvinger aan de haai. 'Dat weet niemand,' zei de haai. Dit is al honderden jaren zo. 'Honderden jaren ?' zei Roodvinger, 'maar hoe kan het dat de prinses dan nog zo jong lijkt ?' 'Dat moet ze,' zei de haai, 'ze moet jong blijven van de draak, en ze moet elke dag in een roze toverspiegel kijken, dan blijft ze jong.' 'Maar waarom moet ze jong blijven ?' vroeg Roodvinger. 'Omdat ze op iemand lijkt die de draak ooit gekend heeft,' zei de haai. Maar meer wist de haai er ook niet van te vertellen. 'Hoe kunnen we bij de draak komen,' vroeg Roodvinger. Maar dat wist de haai niet, omdat het rijk van de draak altijd verschoof, en daardoor waren er ook vaak aardverschuivingen. 'Kom mee, Blauwvinger,' zei Roodvinger, en samen begonnen ze naar openingen in de grond te zoeken. De haai kende nog wel wat openingen en leidde hen er naartoe. Maar hoe lang ze ook zochten, ze konden geen spoor van de draak vinden. Roodvinger kreeg een idee. Misschien zouden ze via de droomtelefoon bij de draak kunnen komen. Op een avond gingen ze weer naar de vergaderzaal, en de haai wist wel hoe de droomtelefoon kon komen. Toen de bloem op tafel lag begon Roodvinger naar knopjes te zoeken, maar hij kon niets vinden. Het leek wel alsof de droomtelefoon zichzelf bediende. 'Dat doet de draak,' zei de haai. 'De draak beslist hier alles.' En toen ging Roodvinger op de bloem staan, en stak zijn vingertje in de lucht en riep : 'Draak, draak, als je me hier ziet, geef antwoord. Ik wil met je praten.' Maar er gebeurde niets. En ook Blauwvinger ging op de bloem staan, en samen begonnen ze erop te springen. Misschien sliep de draak wel. En eindelijk begon er beeld te komen onder hun voeten, en een zwart drakenhoofd verscheen. De haai werd erg bang en zwom snel weg. 'Zeg draak,' zei Roodvinger, 'ze zijn hier allemaal erg bang voor je, en de vissen zijn allemaal erg verdrietig over dat wat je doet. Waarom doe je dat eigenlijk ?' En toen begon de draak te bulderen, zo hard te bulderen, dat Roodvinger en Blauwvinger van schrik van de bloem afsprongen. De bloem was vuurrood geworden, en er sloegen vlammen vanaf. 'Waaaaaaaaa,' schreeuwde de draak en begon afschuwelijk te krijsen. Van schrik deden Roodvinger en Blauwvinger nog een stap achteruit, want de draak begon door de bloem omhoog te komen. Roodvinger en Blauwvinger wisten niet wat ze zagen, en overal sloegen bliksemschichten

naast hen neer. Maar ineens werd alles wat rustiger, en de draak ging op één van de grote vissenstoelen zitten. 'Ik kom van de zwarte bergen,' zei hij. Er was daar een meisje dat altijd brood en vruchten kwam brengen, maar op een dag ging zij op zee en werd verslonden door een grote vis. Sindsdien haat ik vissen, en ben ik onder de zeebodem gaan wonen om wraak te nemen. Ik heb hun prinses opgesloten in een diep onder de zeebodem.' 'Maar draak,' riep Roodvinger, 'niet alle vissen zijn slecht. En misschien had die grote vis zich wel vergist, misschien dacht hij wel dat het meisje de vissen kwaad zou doen.' Maar ineens kwam de draak op Roodvinger en Blauwvinger af, en blies een hete vlam op hen af. De bloem begon hard te draaien, en er kwamen hoge beltonen uit voort. Langzaam werden Roodvinger en Blauwvinger in de bloem gezogen, en kwamen in een tunnel die hen tot onder de zeebodem bracht. Daar werden ze door een zwarte ridderachtige soldaat in een zandkooi opgesloten. In de kooi ernaast zat de prinses.

'Wat ben ik blij jullie weer te zien,' zei de prinses. 'Ik zit hier al zo lang alleen opgesloten. Komen jullie me eruit helpen ?' Direkt begon Roodvinger over de roze toverspiegel te vragen. 'Die toverspiegel kan praten, en praat altijd over dat wat de draak heeft meegemaakt. En door dat telkens te horen en te zien blijf ik jong, maar ik ben hier diep ongelukkig.' 'Kan die toverspiegel nergens anders over praten ?' vroeg Roodvinger weer. 'Nee,' zei de prinses, 'dat mag niet van de draak.' Dan moest die toverspiegel ook wel diep ongelukkig zijn, dacht Roodvinger. Maar verder konden ze niet praten, want daar kwam de draak al aanbonken. 'Zo, nu heb ik dan ook de vissenvrienden veilig opgesloten. Wat een vangst vandaag.' 'Zeg draak,' vroeg Roodvinger, 'zou ik ook eens in die mooie spiegel van u mogen kijken, ik zou ook graag weleens willen horen wat u nog meer allemaal hebt meegemaakt.' De draak begon te glunderen : 'Wil je dat ?' 'Ja,' zei Roodvinger, 'ik zou er wel voor altijd in willen blijven kijken.' 'Ha ha,' riep de draak, 'ik ga hem direkt voor je halen.' En na een tijdje kwam de draak weer aanstormen met de spiegel. Het was een prachtige roze spiegel. Een spiegel met oogjes en met een mond, maar er rolden ook dikke tranen uit z'n ogen. Direkt begon de spiegel te vertellen over de draak. Hoe goed de draak wel niet was, en wat de draak allemaal had meegemaakt. En de spiegel was als een soort televisie, en ze konden de draak er goed op zien. Ineens kreeg Roodvinger een plan. Voorzichtig haalde hij het apparaatje uit zijn zak wat hij van Meharates had gekregen om de zenders mee te verwisselen. En drukte op een andere zender.

Ineens was daar het gezicht van Meharates op het beeldscherm, en snel legde Roodvinger het bloemenblaadje wat hij van de haai had gehad onder de spiegel. En al snel begon de spiegel een beetje op de droomtelefoon te lijken, en Meharates stapte door de spiegel naar binnen. 'Zeg, wat is hier aan de hand ?' vroeg Meharates. En snel begon Roodvinger het hele verhaal te vertellen. 'Nou, dat heb je goed opgelost, Roodvinger,' zei Meharates. 'Het is nu een koud kunstje om te kunnen vertrekken.' En Meharates

schoof de spiegel door de kooi van de prinses. 'Snel, prinses, stap erdoorheen.' En dat deed de prinses. En toen trok Meharates de spiegel weer terug en zo konden ze alledrie door de spiegel verdwijnen, om in het kasteel van Meharates terecht te komen. Maar nu stond die arme spiegel daar natuurlijk nog. Oh, wat was de draak kwaad, en ook hij dook door de spiegel, en kwam in het kasteel van Meharates terecht. 'Wat kom jij hier doen,' bulderde Meharates. 'Geef de prinses terug, en die misselijke kereltjes,' kermde de draak. Maar snel pakte Meharates een spinnenzwaard van de muur en richtte het op de draak. 'Die toverspiegel is niet van jou,' bulderde Meharates, 'maar van mij.' Heel lang geleden was de toverspiegel uit het kasteel van Meharates weggestolen, en nu wist hij dan eindelijk wie de dief was. Dankzij Roodvinger. Maar nu moesten ze nog met de draak afrekenen. En die begon behoorlijk met vuur te spuiten. 'Rennen, jongens,' riep Meharates, 'naar de trein.'

En na op de trappen gerend te hebben kwamen ze bij de kasteeltrein over de slangenbrug. Heel het kasteel stond al in brand, en nu moesten ze heel snel zijn. De draak kwam achter hen aan, en net op het nippertje konden ze met de trein vluchten. Maar het gevaar was nog niet geweken. De brug begon ook al te branden. Bij het andere kasteel aangekomen zagen ze de man met de hoge hoed weer staan, en snel sprongen ze in een grote bloem, om in het klaslokaal te komen. 'Oh, wat moeten we nu doen,' rilde Roodvinger. Ineens begon de vloer te trillen en waterig te worden, en de haai van Meharates kwam naarboven zwemmen. 'Vlug,' zei de haai, 'klim op mijn rug, dan kunnen we naar de zee van Meharates.' En snel klommen ze op de rug van de haai. Maar ach, de draak zat hen nog steeds achterna, en het water begon heter en heter te worden. De haai zwom zo snel als hij kon, en de draak zwom hem achterna. Ineens stond de roze toverspiegel voor hen, en riep : 'Meester, ik ben eindelijk terug, dankzij Roodvinger ben ik weer een dromenspiegel.' En weer konden ze door de spiegel ontsnappen. Maar nu was de draak echt kwaad geworden, en met zijn ijzeren klauwen sloeg hij de spiegel in stukken. En daar lagen ze dan allemaal voor de grote draak : Meharates, de man met de hoge hoed, Roodvinger, Blauwvinger, de prinses en de haai. En langzaam begon de zee in een vuurzee te veranderen. Maar daar kwam ineens het tv-dier van Roodvinger tevoorschijn. Hij raapte de scherven van de spiegel op en stopte ze in een pot met aarde. Snel stopte hij de pot in een gat in de zeebodem, en daar begon de spiegel weer te groeien, groter dan ooit. En er begonnen vruchten aan de spiegel te groeien als aan een boom. En iedereen begon van de vruchten te eten, ook de draak. 'Meharates,' zei de spiegel, 'zij die van deze vruchten eten zullen altijd jong blijven, want het zijn tv-vruchten. En hen die in televisie-wereld leven blijven altijd jong.' En dat was waar. Hier, in televisiewereld, zou het prinsesje voor altijd veilig zijn, en hoefde ze zich nooit meer opgesloten te voelen. Ze zou voortaan bij Meharates gaan wonen, in de televisie-wereld, samen met al haar vissen. Het duurde niet lang of het rijk van Meharates stond weer recht overeind, maar goed, met een echte toverspiegel en een tv-

dier gaat zoiets natuurlijk erg snel. Roodvinger had weer een groot avontuur erop zitten, en samen met Blauwvinger en het tv-dier gingen ze weer terug naar huis, waar Roodlaarsje al op hen zat te wachten. Al met al was het weer een echt drakenavontuur geweest.

Hoofdstuk 4. Wie is Roodvinger ?

Op een dag werd Roodvinger door de koning opgebeld, of hij even naar het paleis wilde komen. Toen Roodvinger daar aankwam had de koning een geschenk voor Roodvinger. Dit omdat Roodvinger zo'n goede detective van de koning was. Het was een tv-ring, door een dwerg gemaakt. Maar je kon er ook mee telefoneren, je kon er bezoekjes mee afleggen, en gasten ontvangen, en nog veel meer. Eigenlijk kon je er zo'n beetje alles mee. Daar had je geen grote apparaten meer voor nodig. En door deze ring had je nu alles altijd dichtbij. Als je honger had, dan kwam er door de ring voedsel tevoorschijn. Roodvinger was hier natuurlijk erg blij mee. Maar als Roodvinger hem moest weggeven, dan zou hij hem aan Meharates geven, want die had altijd van zulke grote apparaten. Hij zou misschien wel blij zijn met zo'n klein dingetje wat hij altijd om z'n vinger kon dragen. En zo gebeurde het. Roodvinger ging nog eens naar het rijk van Meharates toe, en overhandigde het aan Meharates.

Maar Meharates gaf de ring aan de prinses der vissen, en eigenlijk was de ring daar het beste thuis. De prinses moest goed beveiligd zijn tegen draken, en zo zou ze goed over de vissen kunnen regeren en goed voor hen kunnen zorgen. De prinses was erg blij met dit kado. Maar op een dag was de ring kwijt. De prinses legde hem als ze ging slapen altijd op haar nachtkastje, en nu was het verdwenen. Het zou een ramp zijn als de ring in verkeerde handen terecht zou komen, en Roodvinger moest direkt op onderzoek uit. Niemand wist waar de zwarte draak gebleven was sinds het vorige avontuur, en Roodvinger wilde dat vraagstuk eerst oplossen. Het zou best kunnen dat de zwarte draak weer toe had geslagen. Roodvinger zou met een heleboel vissen eens gaan kijken onder de zeebodem, en het misschien eens proberen met de oude droomtelefoon. Meharates had hem ergens opgeborgen. Maar wat ze ook deden, de draak was nergens te vinden. Nu was de roze toverspiegel ook een soort droomtelefoon geworden, en misschien zouden ze daarmee de draak wel kunnen vinden. En ja hoor, één zender op de droomtelefoon heette : de zender van de zwarte draak. En alle oude films over de draak werden daar vertoond. Het was als de zender waarop de toverspiegel lange tijd was vastgezet. Maar ook werden er filmpjes vertoond waar de zwarte draak nu was.

De zwarte draak leefde weer in de zwarte bergen, op zoek naar het meisje wat hij eens verloor. Hij probeerde de vissen maar te vergeten. Hij had ook van de tv-vruchten gegeten, en was nu in de televisie-wereld op zoek naar zijn oude vriendinnetje. Misschien dat ze daar nog ergens zou leven. Maar nergens op deze zender werd er over de ring gesproken. Er werden veel meer filmpjes over het verleden van de draak uitgezonden, ook over het leven van het

meisje dat altijd zo goed voor de draak zorgde. En ja, dat meisje leek inderdaad wel heel veel op de prinses, maar ook wel een beetje op Roodlaarsje. En daar schrok Roodvinger wel even van.

Het was nog een erg jong meisje, en Roodvinger vond het verschrikkelijk dat ze door een grote vis verslonden was. Het meisje had ook een poesje, dat altijd met haar meeging als zij de draak ging voeren. En ook vlogen er altijd een heleboel vogeltjes met haar mee. Het meisje was erg dapper door dat te doen, want de draak was erg gevaarlijk. Maar ze moest wel, anders zou de zwarte draak haar dorpje verwoesten. Het meisje leek zelfs wel een beetje op de koningin. Maar op een dag kwam het meisje te laat, en de draak was zo woest dat hij haar opat. Toen de inwoners van het dorp merkten dat het meisje wel erg lang wegbleef gingen ze naar de draak toe, en hij vertelde hen dat het meisje op zee was gegaan en door een grote vis was verslonden. De draak had dus al die tijd gelogen. Maar nu kwam hij daar dan mee voor de dag, op deze zender. Het was alsof de draak zijn leven had gebeterd. En daar verscheen ineens het hoofd van de draak op de tv. 'Ach, ja, ik heb er zo verschrikkelijk veel spijt van. Ik heb al die tijd gelogen,' zei hij met tranen in zijn ogen. Maar Roodvinger vertrouwde het niet helemaal, want wie zij hem dat die filmpjes echt waren.

Roodvinger drukte hem ineens op een andere zender, en daar zagen ze ineens een heel ander verhaal. Ze zagen daar een heksenkasteel, waar de zwarte draak telkens naartoe ging om veel dingen die hij had gestolen naar toe te brengen. En in dit kasteel zagen ze het meisje staan, en ze lachte heel luid. Ze had de tv-ring in haar vingers en zei : 'Ha ha, wat was dat toch een goed idee om iedereen te laten denken dat ik verslonden was, dat ik er niet meer was, want zo zou ik goed de schuilplaats kunnen beheren van de draak. Ha ha ha.' Ja, dat was wel slim van de draak. Maar dit was ook maar een zender. Welke zender had nu gelijk ? Roodvinger wist het niet meer. Ineens kwam Roodlaarsje binnen, en liep naar Roodvinger toe : 'Ik moet je wat vertellen wat ik je eigenlijk al veel eerder wilde vertellen. Ik heb vroeger die zwarte draak gevoederd, en toen ik erachter kwam hoe gevaarlijk hij was, ben ik weg gegaan en heb iemand anders tegen hem laten zeggen dat ik door een vis verslonden was. Ik durfde niet meer terug, en ik durfde hem niet te zeggen dat ik nog leefde.' Dan was Roodlaarsje nu wel in groot gevaar, en ze had het wel vaker met draken aan de stok gehad. Maar daar stond de zwarte draak ineens in de deuropening : 'Ha ha, alsof ik dat niet wist, Roodlaarsje. En al die draken die jullie hebben lastiggevallen, ha ha, dat zijn allemaal mijn soldaten, ha ha ha. Neem het nu maar eens op tegen mij, de koning van alle draken en van alle vissen.' En daar glinsterde de tv-ring aan de klauw van de draak, en hij hing hem aan een ketting om zijn nek, om te vertrekken. Meharates was er inmiddels achtergekomen dat het heksenkasteel wel bestond, en dat de draak daar wel degelijk een geheime schuilplaats had. En samen gingen ze op pad. Roodvinger was inmiddels wel erg bang geworden, want hoe zou het met Roodlaarsje aflopen als zij de draak zo had bedrogen ?

Maar ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd. Het hele drakenverhaal was maar een droom geweest. En toen hij dacht dat hij wakker was geworden, bleek het nog steeds een droom te zijn. Heb jij dat ook weleens ? Want Roodvinger had helemaal geen vrouwtje dat Roodlaarsje heette, en Roodvinger was helemaal geen detective van de koning. En er bestond ook helemaal niet zoiets als een tv-ring. Of toch wel ? Roodvinger keek op z'n nachtkastje, en ja hoor, daar lag de tv-ring. Zou er dan toch iets van dit verhaal echt waar zijn ? Roodvinger is een mannetje dat altijd verschrikkelijk veel avonturen beleeft en dan aan het einde altijd wakker wordt, en dan toch weer dingen uit die droom tegen komt. Zijn dromen dan soms toch een heel klein beetje waar ? Met Roodvinger weet je het nooit. Hij is het mannetje van de televisie, en soms is hij dit en soms is hij dat. Dat maakt hem toch wel heel bijzonder. Roodvinger weet ook nooit waar hij woont, want hij woont altijd ergens anders, en dan wordt hij soms ineens wakker. Wie is Roodvinger nu eigenlijk ? Dat weet hij zelf eigenlijk ook niet. Hij is een droommannetje, dat is alles wat hij weet.

Hoofdstuk 5. De Draken Gaan Voetballen

Wat we wel van Roodvinger kunnen zeggen is dat hij eigenlijk in een soort vreemde televisie woont. Een draak had hem daar ingezet, want dat was voor Roodvinger beter. Omdat Roodvinger een klein mannetje zo groot als je vingers is, en dus eigenlijk een soort kabouter, was het voor hem beter in de televisie te wonen dan ergens anders. Buiten de televisie was het voor een kabouter als hij veel te gevaarlijk. Die draak wilde hem dus beschermen. De draak had eens een gouden beker gewonnen, een prijs met het drakenvoetbal. En in die gouden beker woonde een mannetje dat Roodvinger heette. Omdat een heleboel andere draken graag dat mannetje en die beker zouden willen hebben, heeft de draak een speciale tv voor Roodvinger gebouwd waar hij in kon wonen. De beker zette de draak op een hoge plaats waar niemand bijkan. En de draak is een zwarte draak als in het verhaal. Maar de zwarte draak van Roodvinger is een aardige draak. Roodvinger houdt er erg van om naar het drakenvoetbal te kijken. Dat gaat op een hele andere manier dan gewoon voetbal. Er zijn daar meerdere ballen en op die ballen staan letters. En wat er de volgende dag allemaal in de normale wereld gezegd wordt, wordt uitgevochten op het drakenvoetbal. Het wordt ook wel lettervoetbal genoemd. Dus wat de meester of juffrouw in de klas gaat zeggen, hangt er ook vanaf hoe het balletje rolt in zo'n parteitje drakenvoetbal. Roodvinger zit dan heel hoog op de tribune, met de zwarte draak. En de zwarte draak rookt dan een pijp met drakengras. Soms moet de zwarte draak dan helemaal naar beneden lopen, omdat hij de hoofdscheidsrechter is. Dus als de scheidsrechters beneden het niet goed doen, dan komt de zwarte draak even, en als het helemaal niet goed gaat, dan komt de zwarte draak even het veld op om te laten zien hoe je het drakenvoetbalspel moet spelen. Roodvinger is maar wat trots op zijn zwarte draak. Soms verandert de zwarte

draak in een auto, een bus, een trein, of een vliegtuig. Ja, de zwarte draak kan heel veel.

Op een dag maakte Roodvinger een hele lange reis met de zwarte draak. De zwarte draak was veranderd in een raket, en leek wel op een ruimteschip. Ze zouden gaan naar de sterrenhemel van de Witte Chocolade, waar een grote drakenvoetbalwedstrijd werd gehouden. Na de wedstrijd gingen ze naar Klein Amsterdam, waar de ijstovenaar Darta Bahahn woonde. In Klein Amsterdam wonen een heleboel dieren, en zij hebben vaak ook tafels in huis waarop ze het drakenvoetbal in het klein kunnen spelen.

Toen ze bij Darta Bahahn waren aangekomen, moesten ze op een lange trap naar boven. Het begon buiten te sneeuwen, en Darta had een hele zachte stem. Hij leek wel een beetje op Klaas Vaak. Ze gingen op de bank in de woonkamer zitten, achter een hele grote hal, waar een biljarttafel stond. Darta gaf hen allebei een grote beker met witte chocolademelk. Er woonden een paar grote dieren bij Darta in huis. Een pratende puma bijvoorbeeld. Het was het poesje van Darta Bahahn, maar niet zomaar een poesje. Daar kwam de puma binnenlopen, al pratende, maar tegen wie had hij het nu eigenlijk. Buiten was de glazenwasser bezig de ramen te lappen. Darta Bahahn had ook een televisie. De Zwarte Draak vroeg aan Roodvinger of hij misschien niet in deze televisie wilde wonen. Dat leek Roodvinger wel een goed plan. Hij wilde het in ieder geval wel eens proberen. Darta Bahan deed het luikje van de televisie open, en daar stapte Roodvinger naar binnen. Hij gleed door een hele lange tunnel naar beneden, en toen ... floetsj, flatsj, daar lag Roodvinger in een vijvertje. Hij moest heel diep duiken om in een soort speeltuintje terecht te komen. Hier stonden een heleboel vliegtuigen waarmee hij weg kon vliegen. Maar eigenlijk waren het geen echte vliegtuigen, maar een soort treinen die over rails in de lucht moesten gaan. Die rails gingen over hele hoge palen. Roodvinger ging in één van de treintjes zitten, en hup daar ging hij. Hij ging over rails, over een heel groot meer, waar allemaal hijskranen stonden. En aan de overkant van dat meer stond Groot Amsterdam. En daar kon hij allemaal spelletjes doen, en vond hij een nieuwe radio. Roodvinger hield erg veel van spelletjes. Er waren hier ook veel pretparken met veel achtbanen. Eén zo'n achtbaan heette 'de Orca'. En er was ook een achtbaan die 'De Vogelspin' heette. Een heleboel achtbanen hier hadden dierennamen. En ze liepen door de hele stad heen. Verder was er in de buurt nog een plaats die Zacht Amsterdam heette, en er was ook nog Hard Amsterdam.

En floeps... daar werd Roodvinger weer wakker in de televisie van de zwarte draak. Daar had hij ook een bedje staan, een zwart bedje, met zwarte dekens. Op de bodem van de televisie groeide drop, en Roodvinger lustte dat graag. Aan de muren binnenin de televisie hingen vreemde schilderijen van spinnen of van poppen. Roodvinger vond ze erg prachtig. Veel van die schilderijen waren zwartwit. Vaak begonnen die plaatjes 's nachts te bewegen, en dan waren het deuren geworden.

Roodvinger hield ook erg van kleuren. Als hij eens van iemand een kleurplaat had gehad, dan ging hij de hele nacht kleuren. Moest Roodvinger dan niet slapen ? Nee hoor, want Roodvinger hoefde nooit naar school. Roodvinger had ook twee poppen. De ene heette Dun Amsterdam, en de andere heette Dik Amsterdam. Soms als deze met elkaar spraken, kon Roodvinger er niet goed van slapen. Roodvinger had die poppen gekregen van de schrijver, die ook in Amsterdam woonde. Als Roodvinger bij de schrijver op bezoek was, dan ging hij altijd in de televisie slapen. Dan ging hij altijd naast een vogelspin liggen. Ja, want het huis van de schrijver was altijd vol met dieren. Het was als een oerwoud. En voor dit boek heeft Roodvinger ook de schrijver bezocht. Dat doet hij zo nu en dan even. Niet alleen voor de verhalen, maar ook voor andere dingen. De schrijver en Roodvinger zijn namelijk dikke vriendjes van elkaar, en van de zwarte draak natuurlijk. Voor de schrijver is de zwarte draak helemaal niet zo groot. Hij kan hem zo in z'n mond stoppen, en Roodvinger is ook maar een heel klein mannetje, niet groter dan de vingers van de schrijver. Als Roodvinger komt, komt hij altijd in zijn voertuig, de zwarte draak, die kan vliegen, varen en rijden. Roodvinger vind Amsterdam een erg prachtige plaats, maar hij moet er natuurlijk goed voor zorgen dat de mensen hem niet zien. Daarom komt hij meestal 's nachts en komt dan vlak voor het raam van de schrijver. Soms door een toverdrankje neemt Roodvinger de schrijver wel eens mee op zijn avonturen. De schrijver houdt ook erg van de televisie-wereld en de droomwereld. En Roodvinger is altijd bij hem.

De schrijver zou ook wel graag in een televisie willen wonen, maar dat kan natuurlijk niet, want schrijvers moeten schrijven. Maar gelukkig kan de schrijver wel een heleboel opschrijven over de televisie-wereld, en dus door dat toverdrankje net zo klein zijn als Roodvinger, om met hem op reis te gaan.

Op een keer waren Roodvinger en de schrijver helemaal in Amerika. Dat is een heel eind weg. Met de vliegende draak gingen ze daar naartoe. En toen gingen ze naar het topje van Amerika, daar waar het erg koud is, en toen hebben ze daar samen het drakenvoetbal gespeeld. In Amerika wonen ook een heleboel indianen, maar hier woonden Eskimo's. Dat zijn een soort ijsindianen. En die wonen in ijshutten. Het was daar erg koud. Ergens onder het water zou een geheime poort moeten zijn. Dat vond de schrijver wel leuk, want die houdt van alles wat geheim is. Samen met wat Eskimo's zwommen ze naar de poort toe, en Roodvinger probeerde de deur open te maken. Maar het lukte niet.

Eén van de Eskimo's kon het wel, en daar zwommen ze naar binnen. Het water was erg koud, en ze kwamen in een enorme zaal terecht. Hier stond een kerst-televisie, waar eieren uitrolden waar allerlei vreemde dieren uitkwamen. Die vreemde dieren zouden ze dan naar Amsterdam mee kunnen nemen, want die hielden daar wel van vreemde dieren. Er waren ook eieren bij die niet opengingen, en waar vreemde letters opstonden. Dit waren de

drakenballen die ze bij het drakenvoetbal gebruikten. En als ze in het doel werden geschoten, dan gingen ze open. Eén eskimo nam een hele grote zak met drakenballen mee, en ging door een andere deur heen. Hier was een drakenvoetbalveld, en hier gingen ze de drakenvoetbalwedstrijd houden. Inmiddels waren er al veel meer eskimo's bijgekomen. Eén eskimo bracht de schrijver en Roodvinger helemaal tot over het reusachtige voetbalveld, en door een deur, en daar was een zaaltje met twee deuren. Op de ene deur stond geschreven Koud Amsterdam, en op de andere Heet Amsterdam. Voor die deuren stonden een heleboel vogelspinnen. Er waren een heleboel grote witte vogelspinnen, en zij droegen vaak een letter of meerdere letters op hun rug. Sommigen gingen door het ene deurtje en anderen door het andere deurtje. Die spinnen waren natuurlijk uit de drakenballen gekomen. Roodvinger wilde er ook naar binnen, en eerst besloten ze naar Koud Amsterdam te gaan. Het was hier erg koud, en er stonden een heleboel arresleeen. De spinnen hadden hier een heleboel webben gemaakt. Daarna gingen ze door het andere deurtje, waar het heel heet was.

Er stonden hier een heleboel hanen die luid kakelden : U-e-u-uuuuu. Als dit ook een soort Amsterdam was, dan wilde de schrijver wel eens even naar zijn huisje toe, als dat er zou staan. Dat was wel vreemd. Ze waren bij het station, en ze moesten een heel eind lopen, maar ze konden soms wel even op de rug van een haan springen. Bij het huisje van de schrijver aangekomen stonden er allemaal soldaten. En er werd een raar spel gespeeld, genaamd drakenbowlen. De bowlingballen vlogen er door de lucht, en moesten elkaar ketsen. De schrijver werd een beetje boos en riep : 'Wat moet dat daar, bij mijn huis.' Maar een soldaat riep tegen hem : 'U woont hier niet.' En ineens zag de schrijver zichzelf uit het huisje komen. Ach natuurlijk, dacht de schrijver, dit is Heet Amsterdam en niet het gewone Amsterdam. En de schrijver riep : 'Hé, hé, dat ben ik,' maar de schrijver van het Hete Amsterdam begon heel hard weg te hollen. 'Kom terug, kom terug,' riep de schrijver. Hij wilde zo graag eens met zichzelf praten. Maar wat er toen gebeurde : De hele plaats begon in brand te staan, en de brandweer moest komen om de brand te blussen. 'Dat komt van al dat drakenbowlen,' riep de brandweer. 'Waar is de schrijver ?' En toen grepen ze die arme schrijver, en moest hij mee naar het politie-bureau. 'Maar ik woon hier helemaal niet,' zei de schrijver. Maar niets hielp, en de schrijver werd achter slot en grendel gezet. Na een tijdje hadden ze ook de schrijver van het Hete Amsterdam opgepakt. En die kwam bij de schrijver van het gewone Amsterdam in de cel. 'Zo,' zei de schrijver, 'nu kan ik eindelijk eens met je praten.' Maar dat ging niet door, want ze moesten voor de rechter komen. 'Jullie staan beiden schuldig aan het drakenbowlen. Dat is streng verboden hier, want daar komt brand van.' Maar de beide schrijvers zeiden : 'Wij hebben niet aan drakenbowlen gedaan, dat hebben de soldaten gedaan.' 'Maar jullie hebben met hen meegedaan,' zei de rechter. 'Neen,' riepen de beide schrijvers, 'dat is nietwaar.' En toen zei de schrijver van het Hete Amsterdam :

'Ik kan al een hele lange tijd niet slapen van dat drakengebowl, waarom moet dat eigenlijk ?' En toen haalde de rechter de drakenbowlballen tevoorschijn. Er waren ballen opgetekend met cijfers erin. 'Ik weet niet waar ze voor zijn, maar het moet stoppen,' zei de rechter. 'Ja, dat vinden wij ook,' zeiden de beide schrijvers. En weer moesten ze terug naar hun cel.

Midden in de nacht werd er getikt op het raampje. Het was Roodvinger. Hij sloeg het raampje kapot en schoof een flesje toverdrank door de tralies. 'Vlug,' zei hij. 'Neem allebei een slokje zodat je klein genoeg bent om door de tralies te gaan. Dat deden ze, en al snel stonden ze buiten. Toen namen ze een slok uit een ander flesje en werden weer zo groot als Roodvinger. De schrijver van het Hete Amsterdam zei : 'Laten we naar mijn huis gaan.' En dat deden ze. Bij het huis aangekomen waren er gelukkig geen drakenbowlers of ballen meer. Snel waren ze binnen, en de schrijver keek z'n ogen uit. Aan de ene kant leek alles een beetje op zijn eigen huis, maar toch was dit totaal anders. De schrijvers vroegen aan Roodvinger of hij misschien wist waar dat drakenbowlen voor was. Roodvinger zei dat het een vreemdsoortige soort klok was, wat het verkeer moest leiden. De schrijvers snapten er beiden niet veel van. Na een tijdje als de ballen genoeg waren geketst en op bepaalde plaatsen waren aangekomen gingen ze open als eieren en kwamen er weer bijvoorbeeld vogelspinnen uit. 'Ja,' dat verhaal kende de schrijver wel. Daar kwam de zwarte draak aan, met een paar eskimo's. De eskimo's waren een beetje boos. 'Kom mee,' zeiden ze tegen Roodvinger en de schrijver. 'Het is hier veel te gevaarlijk.' De schrijver van het Hete Amsterdam wilde ook met hen mee terug. Maar de eskimo's vonden dat niet goed. 'Jij moet hierblijven, jij hoort hier,' zeiden ze. Maar de schrijver begon te bibberen en zei : 'Als jullie me hier alleen laten, word ik weer opgepakt en moet ik de cel in. Er staat een zware gevangenisstraf op het drakenbowlen.' En gelukkig toen mocht hij mee. De zwarte draak begon te groeien, en ze gingen allemaal in het voertuig zitten. Klaar om te vertrekken. Maar helaas, ze konden niet meer terug door de deur waarmee ze gekomen waren. Er stonden een heleboel drakenbowlers met hun ballen om de deur te blokkeren. Het waren weer die vreemdsoortige soldaten, en ook andere figuren. De zwarte draak werd erg boos en begon vuur te spuwen, maar de drakenbowlers begonnen met de ballen te gooien, en er kwam een krijsend geluid uit de ballen, alsof het sirenes waren. 'Het is geen tijd voor jullie om te vertrekken,' riep een drakenbowler. Ook had hij een soort speer in zijn hand en een helm met een grote veer. Het leek wel op een Spaanse Ridder. 'Misschien is het wel nooit tijd,' zei hij. En weer begon de plaats te branden en te branden, totdat de brandweer eraan kwam.

'Dat is die draak z'n schuld,' riepen de soldaten. Maar de brandweer liet hen allen arresteren, ook de draak en zij die in het voertuig zaten. Maar de brandweer kon het vuur ditmaal niet blussen, en de draak riep : 'Laat ons erdoor.' Maar nee hoor, ze werden allemaal in de cel gegooid en moesten voorkomen bij de opperrechter van het Hete Amsterdam. 'Jullie staan schuldig

aan drakenbowlen,' riep hij. 'Dat is hier verboden. Daar komt brand van.' 'Wat voor spelletjes mogen we dan doen,' riep één van de soldaten. 'Dat zal ik je laten zien,' zei de opperrechter. 'Ik laat jullie allemaal levenslang opsluiten in een televisie .... in een kerst-televisie.' 'Nee,' riepen de soldaten, 'wij zijn onschuldig.' Wat gebeurt er in zo'n kerst-televisie ? vroeg Roodvinger fluisterend aan de zwarte draak. 'Daar veranderen je tranen in eieren,' zei de zwarte draak zachtjes. 'Dan word je een kip om drakenballen te leggen voor het drakenvoetbal.' Daar schrok Roodvinger wel even van. Daar had hij niet zoveel zin in. 'Waar komen dan die drakenbowlballen vandaan ?' vroeg Roodvinger weer fluisterend. 'Van de paas-tv,' zei de zwarte draak zacht. En toen richtte de rechter zich tot de schrijvers, de zwarte draak, de eskimo's en Roodvinger, en zei : 'En jullie laat ik levenslang opsluiten in de paas-tv, tot het leggen van drakenbowlballen.' 'Maar rechter,' schreeuwde Roodvinger, 'ik dacht dat jullie niet van drakenbowlen houden.' 'Drakenbowlen wordt alleen gehouden in het paleis, zeer diep onder de grond, en zeer diep in het geheim, en niet hier, maar in Koud Amsterdam.' Waren ze daar dan maar gebleven, maar nu was het al te laat. De soldaten werden opgesloten in de kerst-tv, en onze vrienden werden opgesloten in de paas-tv, en die stond helemaal op het topje van de noordpool. Het was een nauw hok, en ze voelden zich al worden als kip. Moesten ze hier nu voor altijd blijven ? 'Nou ja,' zeiden de schrijvers, 'dan hebben we in ieder geval genoeg tijd om onze boeken te schrijven.'

Floep, en daar werd de schrijver van dit boek wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Geen draken, geen vreemde bowlingballen, geen paas-tv's en geen Roodvinger. Of toch ? Er werd op het raam van de schrijver getikt. Het was al bijna ochtend geworden. Het was Roodvinger in zijn voertuig, de zwarte draak. De schrijver deed het raam open en haalde hem naar binnen. Direkt begon Roodvinger te vertellen wat hij had meegemaakt.

Deel 2. Roodvinger en de Vogelspin

Hoofdstuk 1. Wie is Roodvinger ?

Roodvinger is een mannetje niet groter dan je vingers. Hij woont in een vreemdsoortige televisie, waardoor hij allerlei reizen maakt. Op een dag kwam Roodvinger het mannetje van de haai tegen. Dat mannetje droeg een hoed, en had tegelijkertijd een hele hoge en een hele lage stem. Nadat Roodvinger dat mannetje tegen was gekomen, was Roodvinger een beetje ziek geworden. Dat gebeurde wel vaker als iemand het mannetje van de haai tegenkwam. Toen moest Roodvinger een hele lange tijd in bed liggen. Iemand had eens een keer tegen Roodvinger gezegd dat haaien ook levende televisies zijn, en dat daar mannetjes in opgesloten worden. Die mannetjes zijn heel klein, nog wel kleiner dan Roodvinger zelf. Soms zijn ze zo klein dat ze alleen maar een balletje licht zijn. Roodvinger had ook wel eens het mannetje van de tijger ontmoet, en toen was Roodvinger ook een tijdje ziek. Al die grote dieren zijn niets anders dan levende apparaten en daar worden kleine mannetjes ingestopt, had iemand eens tegen Roodvinger gezegd. En dat was de zwarte draak, Roodvingers beste vriendje. Toen Roodvinger weer beter was geworden nadat hij het mannetje van de haai had ontmoet, kwam hij dat mannetje weer tegen. Daar schrok Roodvinger wel even van. 'Kom je eens in mijn tv ?' vroeg het mannetje. Nu dat was wel aardig van dat mannetje. En Roodvinger wilde best wel eens een keer bij dat mannetje op bezoek. Bij het mannetje aangekomen ging er een belletje, en daar stond het mannetje voor de deur. Het mannetje had een bordje met eten in zijn hand, en daar moest Roodvinger van eten. En floep, daar ineens zat Roodvinger op de bank bij het mannetje in de haai. Roodvinger was nu in het lijf van een echte haai. Er gingen overal schelle belletjes rinkelen. 'Wil je wat thee ?' vroeg het mannetje. Dat wilde Roodvinger wel. De bank was heel zacht, maar al gauw bemerkte Roodvinger dat het een vogelspin was. Roodvinger was een beetje duizelig geworden, en nam een slokje van de thee die het mannetje hem voorhield. 'Roodvinger,' zei het mannetje, 'ik moet je wat vertellen.' En het mannetje ging naast hem zitten. Het mannetje schoof zijn hoedje een beetje naar achteren, zodat Roodvinger zijn ogen kon zien. Het ene oog was wit en het andere oog was zwart, en weer werd Roodvinger erg duizelig. Het waren hele grote ogen. 'Ik ben blind,' zei het mannetje. 'Ik zie met mijn neus.' Zijn neus leek op een lieveheersbeestje met allerlei knoppen erop. Ineens begon de neus heel snel rond te draaien, en Roodvinger viel in een diepe slaap. Daar kwam het mannetje van de tijger binnen. 'Slaapt ie ?' vroeg het mannetje. 'Ja,' zei het mannetje van de haai. En snel kwamen er ook andere mannetjes binnen : het mannetje van de vogelspin, het mannetje van de leeuw, het mannetje van de arend, het mannetje van de panter en het mannetje van de puma, en nog veel meer. Al snel was de kamer helemaal vol. 'Doe je ogen maar weer open,' zei het mannetje van de haai. 'Verrassing.' En daar werd Roodvinger wakker en zag al die grappige kleine mannetjes. Maar weer werd hij direkt

erg duizelig, en alles begon voor zijn ogen te tollen. 'We proberen je in een nieuwe tv te krijgen,' zei het mannetje van de haai. En samen tilden ze Roodvinger op, en brachten hem naar een hogere verdieping, in een slaapkamer.

Na een hele lange tijd slapen werd Roodvinger eindelijk wakker. Er lagen wat rode draadjes door de kamer die wat licht gaven. En toen kwamen al zijn vriendjes weer binnen. En weer viel Roodvinger in een diepe slaap, terwijl zijn vriendjes hem nog een verdieping hoger brachten. Roodvinger voelde zich erg slap, en alsof hij zeeziek was, en hij droomde zo raar. Hij zag hele dunne dingen, en hele dikke dingen. Hele grote dingen, hele lange dingen, en hele kleine en korte dingen. En sommige dingen voelden heel zacht aan, en andere dingen heel hard. Na een tijdje werd hij weer wakker, en er waren nog meer vriendjes bijgekomen. Maar lang kon Roodvinger zijn ogen niet openhouden, en viel weer in slaap. En weer brachten ze hem een verdieping hoger. Waar brachten ze Roodvinger toch naartoe ? Het mannetje van de haai klapte in zijn handen, en het kamertje begon heel koud te worden. En daarna klapte het mannetje nog een keer in zijn handen, en het kamertje begon erg heet te worden. Roodvinger was nu zelf in zo'n haaientelevisie gestopt, en zelf een haaienmannetje geworden. Hij voelde hele hete klauwen en hele koude klauwen om hem heen, maar toen hij wakker werd stond het tijgermannetje voor hem. Hij voelde zich erg koortserig en bibberig. Het tijgermannetje liep steeds dichter naar zijn bed toe, maar het leek wel alsof hij steeds verderweg liep. En de deur was ineens ook zo verweg. En het tijgermannetje zei : 'Achter die deur ligt alles wat je hebt meegemaakt.' En toen Roodvinger naar zijn kussen keek, en naar zijn lakens, merkte hij dat zijn bed geen bed meer was, maar een deur. En toen zei het tijgermannetje : En achter de deur waar je op ligt ligt alles wat je nog moet meemaken. En ineens werd de deur opengetrokken, en Roodvinger viel met een schreeuw in een gat.

Hij zag allemaal vreemde gezichten om zich heen, waarvan sommige delen heel licht waren en andere delen heel donker, en het begon wild te bewegen. En de gezichten zeiden : 'Nu ben je zelf dan een haai geworden. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Ja, je bent nu één van ons. Je bent een haai. Je bent een haai geworden. Welkom. En weer voelde Roodvinger zich heet en koud worden tegelijkertijd. En hij hoorde hele lage tonen, die steeds lager werden, en hele hoge tonen die steeds hoger werden. En het leek wel alsof zijn hoofd explodeerde. Was hij nu echt een haai geworden ? En weer stond het mannetje van de haai voor hem, en deze pakte zijn hand, maar ... hij had geen hand meer, en ook geen benen, maar een staart. Was het dus allemaal toch waar ? En hij voelde zich zieker worden, en moe, zo moe, en alles begon steeds sneller voor zijn ogen te tollen. En het mannetje van de leeuw stond voor hem, en begon op zijn hoofd te kloppen, en ook zijn hart begon te bonzen. Het leek wel alsof zijn hoofd brak. En om hem heen begonnen donkere gestaltes zijn naam te roepen : 'Roodvinger, Roodvinger, Roodvinger.'

En dat gebeurde wel vaker. Soms als Roodvinger in de spiegel keek had hij ineens konijnenoren. En hij is weleens een goudvis geweest. Ja, dat kan allemaal als je in een televisie woont. Op een dag was Roodvinger een tropische vis geworden in allerlei kleuren. Dan is de televisie ineens een vissenkom. Van buiten lijkt hij niet zo erg groot, maar van binnen is het erg groot. Ja, hij kon zelfs naar het Tropische Vissendorp zwemmen. En wat hij daar allemaal meemaakte ? Dat zal ik je vertellen. Er woonde daar ook een mannetje dat Duko heette. Duko had echte vissenoren die bijna als vleugels waren. Hij was bijna geheel van zacht doorzichtig plastic en leek veel op een tropische vis. Duko liet Roodvinger alle huisjes zien in het Tropische Vissendorp, en nam Roodvinger ook mee naar een bank. Ze betaalden daar met heel vreemd geld, met vissentepels, waar melk uit kon komen, en vissentranen. Met vissentepels kon je niet zoveel kopen, maar met vissentranen kon je heel veel kopen. De vissen die heel veel huilden waren dan ook het rijkst, en zij die nooit huilden waren vaak arm. Maar niet zo arm dat ze erge honger moesten lijden, want toch zorgden de vissen altijd erg goed voor elkaar. Vissen vonden het daarom nooit zo heel erg om verdrietig te zijn, want dan na een tijdje hadden ze weer veel geld om allerlei dingen mee te kopen. Dat vond Roodvinger natuurlijk erg interessant. Hij had nog wel wat tranen van zichzelf in z'n zak zitten. Duko zei dat hij niet met die tranen kon betalen, want dat waren kaboutertranen, en geen vissentranen. Hij was dan nu wel een tropische vis geworden, maar die tranen waren oud, van toen hij nog gewoon een kabouter was. Maar ... hij kon de kaboutertranen wel inwisselen bij de vissenbank, en daar zou hij een heleboel vissentranen voor kunnen krijgen. Kaboutertranen waren in het Tropische Vissendorp namelijk erg veel waard.

Duko zou Roodvinger brengen naar de rijkste vis van het hele dorp. Die vis woonde een beetje buiten het dorp tussen wat waterstruiken en waterbomen. En natuurlijk, je raadt het al, die vis huilde het meest van allemaal. Die vis huilde de hele dag door. Bij de vis aangekomen was alles niet eens zo groot, maar er waren wel een heleboel tunnels, en die liepen door tot over het dorp. De vissen mochten altijd in deze tunnels spelen. Het was een soort speelverkeer. Er stonden allerlei kleine autootjes waar de vissen in konden zitten. Want als je dacht dat de rijkste vis alles voor zichzelf hield, dan had je het mooi mis. Meestal kocht hij dingen voor het Tropische Vissendorp zelf. Roodvinger vroeg zich af waarom de vis de hele dag doorhuilde. De vis had ook een hondje, dat de hele dag door kefte. De vis kon daar niet zo goed tegen, en daarom huilde hij de hele dag. 'Waarom doe je dat hondje dan niet weg ?' vroeg Roodvinger. 'Niemand wil het hondje hebben,' zei de rijke vis. 'En ik zou ook niet zonder het hondje kunnen, want het is mijn beste vriendje, want eigenlijk was hij door het hondje zo rijk geworden, ja, zelfs de allerrijkste.' Dat begreep Roodvinger wel. Roodvinger dacht even na, en ineens stak hij z'n vinger op en zei : 'Maar ik zou dat

hondje wel graag willen hebben, hoor.' Ineens stopte de vis met huilen : 'Wil je dat echt ? Je mag hem hebben, hoor, als ik hem zo nu en dan nog wel kan bezoeken.' En zo gebeurde het. Roodvinger kreeg een huisje aangewezen en kreeg de hond mee. Wat kon dat hondje keffen zich, en het ging de hele dag door, net zolang totdat Roodvinger er tranen van in z'n ogen kreeg. Maar dat was niet erg, daar werd Roodvinger alleen maar rijk van. Maar na een tijdje kreeg Roodvinger een goed idee. Hij had nu zoveel geld, dat hij een huisje kon laten bouwen op het speelverkeer boven het Tropische Vissendorp. Daar maakten de vissen toch altijd zoveel lawaai, daar zou het gekef van het hondje niet opvallen. Daar mocht het hondje dan wonen, en dan kon het hondje ook mooi het verkeer regelen. En dat kon het hondje goed. Soms begon hij heel hard te keffen, maar soms ook zachter, en soms helemaal niet. Als visjes stoute dingen deden, dan kwam het hondje eraan rennen en bleef net zolang keffen totdat er tranen uit hun ogen kwamen, en die vielen dan helemaal naar beneden, zodat het geld in het Tropische Vissendorp goed verdeeld kon worden. Het hondje was nu een politiehondje geworden, en dat deed hij maar wat goed.

Duko was erg tevreden, en vond dat Roodvinger het heel goed had opgelost. Als een visje te arm werd doordat het niet genoeg huilde, dan ging het hondje er soms een tijdje wonen totdat het visje weer genoeg geld had. Ja, want in het Tropische Vissendorp was huilen heel gezond, en goed voor de portemonee.

Na een tijdje bedacht Roodvinger zich ineens dat hij nog oude kaboutertranen had die hij kon inwisselen bij de bank. Maar toen hij bij de bank aankwam, toen schrokken ze daar verschrikkelijk. '... Maar Roodvinger, zoveel geld hebben wij niet. Dit zijn wel hele speciale kaboutertranen, namelijk TV-tranen, en van zo'n dure soort dat we dat zelfs met al het geld in het hele Tropische Vissendorp niet kunnen betalen. U bent wel de allerrijkste vis die hier in het Tropische Vissendorp woont.'

Roodvinger had het erg naar z'n zin in het Tropische Vissendorp. De vissen werden snel beste vriendjes met hem, en Duko liet hem veel van het Tropische Vissendorp zien, en vertelde hem er veel over. Heel voorzichtig vroeg Duko aan Roodvinger of hij misschien geen koning wilde worden van het Tropische Vissendorp, maar Roodvinger zei dat het hondje daar wel een goede voor zou zijn. En zo gebeurde het. Het hondje kreeg een kroontje en van zijn huisje boven het speelverkeer werd een groot paleis gemaakt. De vis die altijd huilde was erg trots op z'n hondje, en sinds het hondje daar boven het speelverkeer woonde, kefte hij niet meer zo. De vis zou graag weer bij z'n hondje willen wonen, en wilde graag z'n lakei worden. Roodvinger vond het tijd dat er nieuwe munten bij zouden komen. Als de hond een tijdje stil was, dan gebeurde er altijd iets vreemds. Dan groeide er een wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan in een munt. Het waren stiltemunten. Maar dat gebeurde alleen bij de koning. Soms was de hondenkoning ook weleens verdrietig,

en dan groeide er een donkerder wolkje voor zijn troontje, en dat veranderde dan ook in een muntje. Dat waren dan verdrietsmunten. Maar ook dat gebeurde alleen maar bij de hondenkoning. Op een dag werd de koning erg ziek. En geen dokter wist wat er met het hondje aan de hand was. In het magazijn van de koning lag het vol met stiltemunten en verdrietsmunten. Roodvinger vond het tijd dat er een nieuwe geldbank zou komen, en dat er ook met deze munten betaald zou worden. Op de munten stond het hoofd van de hond met het kroontje. Deze munten waren van erg grote waarde, van een grotere waarde dan de tranenmunten. En eindelijk zou Roodvinger dan zijn oude kaboutertranen kunnen inwisselen. En met hulp van Duko was de nieuwe geldbank snel klaar. Het gebouw stond nu aan de andere kant van het Tropische Vissendorp, en heel langzaam kon er ook betaald worden met de nieuwe munten. De vissen moesten er allemaal wel even aan wennen, maar ook voor hen was het beter. Ook zij moesten leren dat stilte erg belangrijk is, en dat verdriet soms nodig is voor grote dingen, voor grote veranderingen, niet alleen maar voor jezelf, maar ook voor anderen. En verdriet hoef je heus niet altijd te laten zien door je tranen.

En al snel werd het hondje weer beter. Het Tropische Vissendorp was nu zo anders. En eindelijk kon Roodvinger zijn oude munten inwisselen. Het Tropisch Vissendorp was nu zo rijk geworden, en dat met hele goede munten van een hondenkoning. Roodvinger kreeg een heleboel stiltemunten en een heleboel verdrietsmunten, waar hij een heleboel mee zou kunnen doen. Hij was nog wel rijker dan de hondenkoning. Maar het hondje werd weer erg ziek, en ditmaal dachten de dokters dat hij niet meer beter zou worden. Het hele Tropische Vissendorp was zo verdrietig, maar toen gebeurde er iets wonderlijks. De wolkjes begonnen ook voor de verdrietige tropische visjes te verschijnen, en nu konden ze dan zelf die munten maken. Maar de koning werd zieker en zieker, en ook Roodvinger was erg verdrietig. Zouden er niet nog meer soorten munten moeten komen ? Het hondje kon zijn werk niet meer doen, en al gauw liep het in het speelverkeer uit de hand. De vissen werden soms erg boos op elkaar. Binnen korte tijd was het Tropische Vissendorp erg veranderd. Het raakte verwilderd, en leek nu erg veel op een wild onderwater bos. En toen gebeurde er wat vreselijks. De tropische vissen begonnen Roodvinger te beschuldigen dat het allemaal zijn schuld was. 'Ja, sinds hij hier kwam ging het allemaal fout,' riepen ze. Het hondje was inmiddels doodgegaan, en de vissen waren eigenlijk niet meer zichzelf. Duko liet soldaten voor het huisje van Roodvinger neerzetten om hem te beschermen, want de vissen waren woedend. Ten einde raad liep Roodvinger naar buiten, en riep : 'Ik wil dan wel jullie koning worden.' Maar dat wilden de vissen niet. Sinds Roodvinger een koning voor het Tropische Vissendorp had aangesteld ging alles mis. Nee, een koning wilden ze niet meer. En ook Duko wist niet meer wat hij moest doen. Hij keek uit het raam om te zien wat er gebeurde. En toen gebeurde er iets vreemds. Er begonnen

rode wolkjes te groeien voor de boze vissen, die heel langzaam in muntjes begonnen te veranderen. Het waren rode muntjes. 'Wat is dat ?' lachte één van de tropische visjes. 'We krijgen nieuwe muntjes.' 'Hoera,' riepen de vissen. En toen ineens vonden ze boos zijn niet meer zo erg. Maar één van de visjes keek wat er op de muntjes stond, en werd weer een beetje verdrietig : 'Ach, hmff... ze zijn bijna niks waard, je kunt er niet veel mee.' En de vissen zagen het allemaal, en ze begonnen allemaal een beetje te klagen. Maar boos zijn ? Dat waren ze niet meer, want wie wilde nou muntjes waar je toch bijna niks mee kon doen ?

En wat er toen gebeurde ? Ze gooiden de rode muntjes op de grond en liepen stilletjes weg. Roodvinger begon direkt de muntjes op te rapen om hen te verzamelen. Dat waren er een heleboel. De vissen waren blijkbaar vergeten dat wanneer je er een heleboel van hebt, dan wordt het veel waard. Wat waren die vissen toch boos geweest. De hele grond lag er vol mee, en toen Roodvinger en Duko ermee bij de bank kwamen schrokken ze daar verschrikkelijk : 'Maar Roodvinger, zoveel geld hebben we niet, zelfs niet in het hele Tropische Vissendorp. U bent de allerrijkste hier.' Roodvinger begon te lachen. Hij liet de muntjes opbergen in een heel groot magazijn, in wel twee.

Hoofdstuk 3. Het Heksenkasteel

Duko zou Roodvinger meenemen naar een ander Tropisch Vissendorp. Hier woonden weer andere soorten vissen. Ze moesten wel een tijdje zwemmen, en Roodvinger keek vaak naar de vleugelachtige vissenoren van Duko. Hij zou die zelf ook wel willen hebben. Duko glimlachte. Ooit zou Duko hem wel vertellen hoe hij dat zou kunnen krijgen. Toen ze bij het andere Tropische Vissendorp waren aangekomen, kwamen ze er al snel achter dat ze hier een heel ander muntenstelsel hadden. Er werd hier veel betaald met allerlei soorten verdrietsmunten, en in die munten zat een soort van rood kruid. En de munten waren hier in allerlei vormen, in diervormen, driehoeksvormen en kubusvormen. Soms waren het kleine huisjes, soms kleine autootjes, alles kon. Wat een vreemde, vreemde munten waren dat zeg. Vaak kon je door die munten heenkijken, en dan zag je het rode kruid liggen. Ze zeiden dat dat een heel gevaarlijk kruid was. Een mengsel van boosheid, angst, gemeenheid en nog veel meer. De tropische vissen waren allemaal erg bang voor het kruid, en daarom gaven ze vaak ook veel geld uit. Het kruid was veilig opgesloten in de munten, maar ze wilden het zo snel mogelijk weer weggeven of besteden in een winkel. Daarom stonden de vissen van dit Tropische Vissendorp bekend als gul. Ze gaven elkaar altijd vaak geld. Ook werd er altijd veel gegokt met veel geld in de Tropische Vissencasino's. Daar waren er een heleboel van in dit dorp. Meestal als een vis heel lang veel geld thuis had liggen, dan werd zo'n vis

enorm bang voor het rode kruid. En ook als het dorp teveel geld zou hebben, dan werd iedereen daar bang van, en dan brachten ze het naar een dorp in de buurt. Het dorp lag een beetje afgelegen, en was omringd door de wildernissen van de zee. Roodvinger hield erg van die wildernissen, en ging daar weleens naartoe als hij alleen wilde zijn. Soms ging Duko wel eens met hem mee. Er leefden veel roofvissen in die wildernissen. Op een dag kwamen ze een plant of een struik tegen die het rode kruid droeg. Daar schrokken ze wel erg van, zeg. Het was een struik met een mond. In het Tropische Vissendorp waren ze allemaal bang voor zulke struiken. Vroeger groeide het kruid namelijk overal en die struiken vraten alle vissen op. Ja, er zijn vele oorlogen geweest tussen de vissen en de struiken van het rode kruid. Nu waren er dan nog maar een paar struiken over. 'Zo,' zei de struik, 'eindelijk tevreden, dat wij er nog maar met een paar zijn. Jullie hebben ons allemaal weggemaaid om jullie dorp te kunnen bouwen.' 'Pardon, rode struik,' zei Duko, 'wij zijn niet van dit Tropische Vissendorp. Wij komen uit een ander.' 'Oh,' zei de struik, 'dat verandert dan de zaak. Wij zouden graag willen dat er weer wat struiken met rood kruid groeien in het dorp. Kunnen jullie ons daarbij helpen ?' 'Nou,' zei Roodvinger, 'niet als jullie de vissen opvreten. Jullie kunnen hier mooi groeien in de wildernis, maar het dorp is voor de vissen.' Maar toen werd de struik wel een beetje boos. 'Zij begonnen het eerst met het wegmaaien van ons, en sindsdien begonnen wij met het opvreten van vissen,' riep de struik. 'Maar dat is al zo lang geleden, we zullen beloven geen vissen meer op te eten.' Roodvinger keek bedenkelijk. 'Ik zou het risico niet nemen, Roodvinger. Het zijn gevaarlijke struiken. Het zijn vleesetende struiken. Zij horen thuis in de wildernis, in dit reservaat, en de vissen horen in het Tropische Vissendorp,' zei Duko. Roodvinger knikte. Maar toen werd de struik nog kwader. 'En jullie hebben zelfs het rode kruid in jullie geld opgesloten. Leuke gevangenis,' riep hij. 'Ja, dat moet,' zei Roodvinger, 'want dat kruid is levensgevaarlijk.' 'Dat moet ? Dat moet ? Niks moet,' sputterde de struik. 'En als dat kruid dan zo gevaarlijk is, haal het dan bij me weg, snel. Ik begin bang te worden.' Maar Duko trok Roodvinger snel naar achteren. 'Blijf bij hem uit de buurt, Roodvinger, ze zijn niet te vertrouwen, die struiken.'

'Ach, wat jammer nou,' klaagde de struik. 'Nu laten ze mij hier alleen zitten met dat rode kruid.' 'Hoe kan het dan dat je dat rode kruid hebt ?' vroeg Roodvinger. 'Ach,' klaagde de struik, 'ik was vroeger helemaal geen struik. Ik ben betoverd door een boze heks. Ik moest haar kasteel bewaken, en dat kon alleen maar als ik een grote gevaarlijke struik zou zijn. Ik was haar ... enige lakei ...' 'En waar is dat kasteel nu ?' vroeg Roodvinger. 'Ver weg in de zee,' zei de struik, 'ik ben gevlucht.' Roodvinger dacht diep na. Duko vertrouwde het niet helemaal. 'Roodvinger, kom mee, we moeten terug.' Maar Roodvinger wilde er eerst achter komen of de struik de waarheid sprak. 'Het maakt niet uit of hij de waarheid spreekt of niet, als hij de lakei was van zo'n boze heks, wat hebben we dan met hem te doen ?' zei Duko. 'Ach,

zie je wel, jullie zijn niets anders dan die andere vissen van het dorp. Het kan jullie niets schelen. Ik was ooit opgesloten door deze heks, en toen zei ze dat als ik zeven jaren haar lakei wilde zijn, dan zou ze me vrij zetten, maar ze heeft me na die zeven jaren in deze struik betoverd,' zei de struik. 'Hoe ben je dan ontsnapt ?' vroeg Roodvinger. 'Pas na vele lange jaren, wel honderden jaren, toen ik zo groot was geworden dat ik het kasteel kon opslokken. Ik heb het kasteel toen heel ver weg gespuwd. Ze zeggen nu dat het kasteel brandt, en dat ze nu een vuurheks is.'

'Hoe kun je dan weer normaal worden ?' vroeg Roodvinger. 'Als de heks verslagen is,' zei de struik. 'En hoe wordt de heks verslagen ?' vroeg Roodvinger weer. Maar dat wist de struik niet. Duko was inmiddels weggegaan. Hij vond Roodvinger veel te eigenwijs, en vond het allemaal veel te gevaarlijk. Maar Roodvinger wilde wel eens weten of dat brandende heksenkasteel echt bestond, en besloot op onderzoek uit te gaan. Hij moest een hele lange tijd zwemmen, maar als een Roodvisje ging hem dat wel gemakkelijk af. In de verte zag hij wat rook, en hij besloot er op af te gaan. En ja hoor, er stond inderdaad een kasteel. En wat was dat kasteel groot zeg. Maar of het nu brandde ? Het was er wel een beetje warm. Het was een erg duister kasteel, maar toch gaf het iets licht, en soms was het bijna wit. Het kasteel stond op een soort heuvel, en Roodvinger moest langs een groot pad zwemmen. Voor de grote poort van het kasteel stonden wat skeletten. Ze hadden hele lange speren. 'Zo,' werd er vanuit de poort geroepen, 'kom je me eindelijk eens opzoeken.' Maar Roodvinger wist niet van wie die stem was. Er liep een skelet om Roodvinger af, en die wees op het horloge van Roodvinger. Ineens begon het horloge te veranderen. Een plaatje van het heksenkasteel met de heuvel was ineens aan de top van het horloge gekomen, met de wijzertjes eroverheen, en Roodvinger's handje was ineens heel warm geworden. En weer wees het skelet op het horloge, en de wijzertjes werden van goud, en ook het bandje van het horloge, met de randen. Ineens kwam er een oude vrouw aanlopen met een witte doek om haar hoofd. 'Zo, daar ben je, eindelijk,' zei ze. 'Ken ik u dan ?' vroeg Roodvinger. 'Nee,' zei de vrouw, 'ik ken jou.' En ze haalde een glazen bol tevoorschijn. Hiermee heb ik jou altijd gevolgd, Roodvinger, toen je onderwater was, en jij kan veel voor mij betekenen. Kom mee.'

En daar liep Roodvinger achter de vrouw aan. De poort sloeg achter hen dicht, en de skeletten gingen er voor staan. Er was een open ruimte binnen het kasteel, en er zaten wat fluitspelers naast wat waterputjes, en er liepen wat boerinnen rond. Het was een vreemde wereld onderwater. Door een opening in een muurtje kwamen ze in een hele grote tuin terecht, nog steeds binnen het kasteel. De zon scheen en er liepen wat kabouters rond. 'Goedzo,' zei de vrouw. 'Je doet het erg goed.' 'Maar wat doe ik dan goed ?' vroeg Roodvinger. 'Mij navolgen,' zei de vrouw. Plotseling greep Roodvinger naar zijn buik. En hij begon te grommen. 'Ach jongen,' zei de vrouw, 'nog nooit een wolf geworden ?' Het was een wolvenkasteel. Hier

betoverde de vrouw bezoekers in wolven. Roodvinger had nog steeds een enorme pijn in z'n buik, en was al bijna helemaal een wolf geworden. Langzaam liep hij de vrouw achterna, en hij liep steeds trager. Hij kon alleen nog maar heel langzaam denken en bewegen. 'Goedzo, jongen,' zei de vrouw. Ze gingen door veel tuinen heen binnen het kasteel, en die tuinen waren zo betoverend. Eindelijk waren ze dan in een huisje binnen het kasteel aangekomen. Roodvinger moest op een stoeltje zitten en kreeg een schort voor. De vrouw begon hem te voeren .... pap. Roodvinger gromde. Hij was nu een wolf. 'Dus,' zei de vrouw, 'jij wilt mij dus verslaan. Wat nou als ik jou versla ?' Maar Roodvinger begon te grommen. 'Ik wil jou helemaal niet verslaan. Ik wilde alleen maar even kijken of dat heksenkasteel echt bestond.' 'Even kijken, hè,' zei de vrouw, 'kijken kost geld.'

Ineens kreeg de vrouw erge krampen in haar buik en begon in een slang te veranderen. En niet zomaar een slang, maar eentje die vuur spuwde. Roodvinger begon het verhaal van de rode struik te vertellen, en de vrouw begon te lachen. 'Ha ha ha, en jij gelooft dat, zeker ?' En daar kwam ineens de rode struik binnenlopen en ging op een stoel zitten. 'Ik heb hem uitgezonden om jou beet te nemen, ha ha ha,' zei de vrouw schaterlachend. Had Roodvinger nu maar beter naar Duko geluisterd. Die vertrouwde het zaakje al niet. 'En weet je trouwens wat voor pap dat was ?' gilde de vrouw van het lachen. 'RODE KRUID PAP ! HA HA HAA.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik. Wat een gemene streek was dit, en wat een gemene, gemene heks, zeg. Roodvinger begon te veranderen in .... Nee, niet een haai, niet in een slang en ook niet in een tijger ... maar in een struik met het rode kruid. 'Nee,' schreeuwde Roodvinger, 'dan kan ik nooit meer terug naar het Tropische Vissendorp.' 'Dat hoeft ook niet,' schreeuwde de heks lachend, 'je kan hierblijven.' In de verte hoorde Roodvinger gebrul, en geluid als kerktorens. 'De kerkdienst gaat beginnen,' schreeuwde de heks vals. En ze greep de twee rode struiken vast en sleurde ze mee het huisje uit. De kerkzaal van het heksenkasteel was een enorme zaal. Roodvinger had nog nooit zoiets gezien. Het was hier erg mistig, en zelfs de grootste wolken konden hier binnenkomen. De kerkbanken beneden zaten vol met rode struiken, en er waren veel balkonnen, onnoemelijk veel. De rode struiken hadden vaak violen of andere muziekinstrumenten waarop ze speelden. Roodvinger werd ergens op een balkon neergezet tussen andere rode struiken, en er werd een fluit tussen zijn bladeren gedrukt. De heks liep helemaal naar voren, en besteeg een hele lange mistige trap tot de preekstoel. Ze had inmiddels een heel lang gewaad aan, en nog steeds was er gebrul in de verte. Langs de muren boven de balkonnen tot aan het hoge plafond zwommen de grootste grijze haaien tussen de mist door. Roodvinger kon bijna het plafond niet zien. Toen de heks op de hoge preekstoel stond kwam er vuur uit haar mond, en toen kwamen er een heleboel wolven binnen die tussen de rode struiken gingen zitten, ook naast Roodvinger. Wat waren dat een boel wolven, zeg. Toen de wolven allemaal zaten kwam er ineens ijs uit de heks van de mond vallen, en weer begon ze in

een slang te veranderen, een hele lange slang, en haar hoofd begon ver boven de preekstoel uit te reiken. 'Ha ha ha,' gilde ze. 'Ha ha ha, wat zijn jullie allemaal dom, zeg.' En iedereen stond op en zei : 'Ja, wij zijn dom.' Maar Roodvinger bleef gewoon zitten. Dat vond de heks wel een beetje vervelend. En kwam met haar slangengezicht heel dicht bij Roodvinger. 'Zo,' sprak ze, 'dus jij vindt jezelf niet dom. En daar greep ze Roodvinger vast en bracht hem tot heel hoog op de preekstoel. 'Zo,' sprak ze weer, 'vertel jij maar eens aan iedereen in de zaal dat jij jezelf niet dom vindt.' En Roodvinger pakte met zijn bladeren de microfoon vast en zei : 'I... ik ... v... vind mezelf n.. niet dom.' Dat vond de heks kennelijk niet zo leuk. 'Je bent maar een domme struik,' gilde ze. En toen begon ze een preek te houden die zo saai was, dat iedereen ervan in slaap viel. 'Ha ha ha ha,' gilde ze, 'ha ha ha ha.' In toen drukte ze op een knopje, en de vloeren schoof open, terwijl iedereen erin viel. En weer gilde de heks van het lachen. En de kerk begon te branden, zo hard te branden, terwijl een steen zich vormde om de preekstoel heen, waar Roodvinger en de heks nog steeds waren. En als een lift begon de steen omhoog te gaan, en het plafond schoof een stukje open. Daar ging de steen open, en de heks was weer gewoon een heks, geen slang meer. 'Wat is er gebeurd,' gilde ze. 'Wat doe ik hier ?' 'Nou,' zei Roodvinger, die ook weer normaal begon te worden, 'je hebt daar beneden de boel flink op stelten gezet.' En de heks begon heel langzaam in een jong meisje te veranderen. 'Ach, ziet u,' sprak ze ineens met een heel andere stem. 'Ik heb een hele nare ziekte, waardoor ik telkens in allerlei dieren verander en dan doe ik de vreemdste dingen. Wat heb ik nu weer gedaan, en wie bent u ? Ben ik soms weer in een oude vrouw veranderd geweest ?' 'Dat kunt u wel zeggen,' zei Roodvinger. Maar Roodvinger was erg op z'n hoede. Ineens greep het meisje hem vast, en veranderde weer een beetje in een oude vrouw, en probeerde hem van het dak van de grote kerk af te duwen. Maar Roodvinger kon zich gelukkig losmaken, en rende weg. Gelukkig was het dak met andere daken verbonden, en zo moest Roodvinger over vele daken rennen om uit het kasteel weg te komen. Maar in de verte hoorde hij het meisje lachen : 'Ha, ha, ha, je komt toch niet ver, want je hebt het rode kruid in je.' En weer greep Roodvinger naar zijn buik en begon in een ander dier te veranderen. 'Je bent hier tussen de draken,' gilde het meisje, 'je bent nu één van ons. Je kunt nooit meer weg. Dit is een drakentelevisie waarin je opgesloten bent.' Ineens waren er overal bliksemschichten en er verschenen grote rode slangen als tralies om het kasteel heen, tot hoog in de lucht. Zij waren de slangen van het rode kruid. Er zat wat kruid aan de handen van Roodvinger, en langzaam kwamen daar slangen uit voort. Het kruid prikkelde op zijn handen, en ook zijn buik begon te prikkelen. Ja, hij had van het rode kruid gegeten, waar de heks pap van had gemaakt. Zou die pap hem zo verschrikkelijk hebben betoverd dat hij nu nooit meer wegkon. Het was een vreemde jeuk, en hij begon rare bewegingen te maken om van de jeuk af te komen, terwijl hij het meisje achter hem hoorde lachen ... schaterlachen.

Hoofdstuk 4. De Rode Nacht

Roodvinger had al zo vaak in allerlei televisies gewoond. Zijn hele leven was een televisie. Maar nu was hij zelf in een TV aan het veranderen. Zou hij een TV-dier worden, een TV-struik, of ... wat ? Zijn hele lichaam prikkelde en jeukte van het rode kruid, en het was helemaal niet zo'n vervelend gevoel. Roodvinger was nu eenmaal een televisie-mannetje, en daar moest hij mee leren leven. Als Roodvinger een normaal leven had geleid, dan waren er vast geen boeken als dit over hem geschreven. Na een tijdje vond Roodvinger het Rode Kruid dus niet meer vervelend, en dronk er zelfs rode kruidenthee van, en rode kruidenkoffie.

Overdag was het heksenkasteel als een winkel waar je allerlei dingen kon kopen. Je moest dan betalen met het rode kruid. Dat ging op een hele vreemde manier. Er waren bepaalde betaal-apparaten. Daar moest je dan je arm instoppen, of je been, en soms je hoofd. Eens in de week was er de weeknacht. Dat was de langste en donkerste nacht van de week, die wel twee keer zolang duurde als een normale nacht. Dan kwamen de verschrikkelijkste draken naar het kasteel om te vergaderen. Sommigen zeiden dat ze van onder de grond kwamen, en anderen zeiden dat ze uit de muren kwamen. Meestal ging Roodvinger dan op zo'n nacht een lange wandeling maken door de wildernissen van het kasteel in een soort buitenplaats. Natuurlijk waren die wildernissen allemaal ommuurd. Alles gebeurde in het kasteel en in ommuurde buitenplaatsen. Er was geen ontsnapping mogelijk.

Op zo'n nacht kwam Roodvinger eens een heksenkind tegen, dicht bij een vijvertje. De grond was een beetje vochtig, en er hing wat mist. Het heksenkind zei niets, maar Roodvinger merkte dat het kind een beetje verdrietig was. Wat Roodvinger niet wist was dat het heksenkind eigenlijk een draak was die de rust opzocht. Stilletjes liep Roodvinger dichterbij. Ineens stapte het heksenkind op hem af, en zei : 'Zeg, zullen we met de gouden nacht naar de drakenbergen gaan ?' Gouden nachten waren eens per maand. Een gouden nacht was de langste en donkerste nacht van de maand. Deze nacht duurde wel een aantal keren langer dan de weeknacht. Er gebeurden dan altijd hele vreemde dingen, vreemder dan alle andere dagen en nachten van de maand. 'Maar heksenkind,' zei Roodvinger. 'Ik zit in dit kasteel opgesloten. Ik kan echt niet weg.' Maar toen zei het heksenkind : 'Ik zal er wel voor zorgen dat jij naar de drakenbergen kunt. Mijn vader is namelijk de baas van dit kasteel.' 'Oh,' zei Roodvinger, 'ik dacht dat de boze heks dat was.' 'Ach, welnee,' zei het heksenkind, 'zij is gewoon een domme robot. Vader gebruikt haar weleens om iemand naar het kasteel te brengen.' Roodvinger vond het heksenkind wel aardig en zei : 'Goed dan, ik kom op de gouden nacht wel weer terug, dan kun je me naar de drakenbergen brengen.' En zo gebeurde het. Toen het gouden nacht was stapte Roodvinger weer op het heksenkind af, maar ineens begonnen rode struiken aan de muren te groeien. 'Oh ja,' zei Roodvinger, 'helemaal vergeten. Het rode kruid.' 'Ach,' zei het heksenkind,

'mijn vader heeft dat rode kruid uitgevonden. Hij komt ons zo ophalen, en dan zul je wel zien wat er met het rode kruid gebeurd.' En ja hoor, daar kwam de vader van het heksenkind al aanvliegen. Het was een geweldig grote vliegende draak met schubben en een hele smallen gespleten tong. Hij was kleurig als een vlinder. Het heksenkind sprong op de rug van haar vader en ook Roodvinger stapte naar boven. En daar gingen ze. Terwijl de rode struiken begonnen te smelten. Na een tijdje vliegen kwamen ze aan bij de drakenbergen. Hier woonde de draak in een heel groot kasteel. 'Weer een kasteel,' zei Roodvinger. Ja, de draak had vele kastelen, en daar was het heksenkasteel er één van. En weer stonden er wat skeletten voor de grote poort. Dezen hadden wat gescheurde en afgebrande klederen aan, en leken een beetje op piraten. 'Dit is het piratenkasteel,' zei het heksenkind. Een skelet kwam naar Roodvinger toestappen en wees naar zijn horloge. Ineens begon het linker deel van zijn horloge te glimmen en er verscheen een plaatje van het piratenkasteel, terwijl de gouden wijzertjes er over heen lagen. Het kasteel lag tussen de bergen, en was erg groot.

Kom maar verder, zei de draak. Maar ineens begonnen er struiken van het rode kruid voor de poorten te groeien, en er kwamen rode slangen uit voort. 'Hij moet terug naar het heksenkasteel,' zeiden de rode slangen. Ze hadden hele doorzichtige grote groene ogen, en ze spuwden vuur. Toen werd de draak wel even heel erg boos : 'Ik ben hier de baas,' riep hij, 'en ik ben de baas van het heksenkasteel.' Maar de slangen vielen de draak aan, en beten in de hoge hoed die hij droeg, en daar begon allemaal rood kruid uit te stromen. Toen begon het heksenkind in de draak te veranderen die het was. Roodvinger keek zijn ogen uit. Het dier had prachtige rode schubben en lange gele en groene strepen. 'Vader, zal ik hem dan naar een ander kasteel brengen ?' vroeg het heksenkind. Dat vond de vader wel goed. 'Snel, klim op mijn rug, Roodvinger,' zei het drakenkind. En daar vloog de draak, en de slangen konden haar niet achtervolgen. Na een lange tijd kwamen ze bij een ander kasteel aan. Dit kasteel was ook van de drakenvader. Er groeiden hier allemaal struiken. Het was diep op de zeebodem gebouwd, bijna in een soort kuil. Naast het kasteel was een enorme zeekloof, een enorm zeeravijn. 'Ik wil daar in dat gat naarbinnen,' riep Roodvinger. En daar vloog de draak de diepte in. Wat was het hier diep, zeg, en donker. Ineens stond er een klok met een piratenhoed voor hen : 'Halt,' zei de klok, 'dit is het domein van de Rode Nacht, de langste en donkerste nacht van het jaar. Hier wordt het rode kruid gemaakt. Dit rode kruid is magnetisch, zodat iedereen die het rode kruid draagt in de televisie-wereld blijft. Wij noemen dit ook wel TV-zwaartekracht.' Maar de draak begon hard te lachen : 'Hahaha, wat nou als je goed kan vliegen zoals ik ? Zwaartekracht ? Laat me niet lachen.' Maar toen begon de klok erg kwaad te worden : 'Zeg, of je nou zwemt, loopt of vliegt, je kan de zwaartekracht van de tv niet ontsnappen als je van het rode kruid hebt gegeten. En hier, in het domein van de Rode Nacht kun je niet eens vliegen, en hoe dieper je gaat, hoe zwaarder alles wordt,

en hoe trager alles gaat. Dat is nog eens zwaartekracht, en zo worden de rode struiken gemaakt.' Maar de draak was nog niet overtuigd, en rende de diepte in. Maar toen hij probeerde te vliegen lukte hem dat niet. En hoe dieper hij kwam, hoe zwaarder alles ging. 'Oh ja,' zei de klok, 'en ik was nog even vergeten te zeggen dat je hier alleen maar in de diepte kunt en niet omhoog. De enigen die hier kunnen uitkomen zijn de rode struiken.' Nou, daar had Roodvinger eigenlijk niet zo'n zin in, om weer in een rode struik te veranderen. Maar misschien zat er wel niets anders op. En hoe dieper ze kwamen hoe meer ze begonnen te veranderen in een rode struik. Het was hier wel heel lekker warm, terwijl alles zwaarder en zwaarder werd.

Na een lange tijd waren ze op de bodem terecht gekomen van het diepe ravijn. Maar er was wel ergens een luikje waardoor ze door de bodem konden. En weet je waar ze toen terecht kwamen ? Weer in de heksenkerk. De kerk was helemaal leeg, en huilend ging Roodvinger op een bankje zitten. Ook de draak keek erg sip. Ze waren nu beiden een rode struik. En voor Roodvinger was dat niet de eerste keer, en de draak wist hier ook alles van af. En weer kwam de heks binnen. 'Nee, hè, niet weer,' zei Roodvinger. Maar de draak zei : 'Vlug Roodvinger, op haar achterhoofd tussen haar haren zit ergens een knopje waarmee we haar uit moeten zetten. Als ik haar nu aan de praat hou, dan sluip jij stilletjes naar achteren, en geeft het knopje een duw.' 'Dag heks, hoe gaat het ermee, alles wel aan boord ?' En de heks liep zonder wat te zeggen op de draak af, die nu een rode struik was. 'Zo, kleine rode struik, wat een praatjes heb jij vandaag, zeg,' zei de heks luid, terwijl Roodvinger stilletjes achter de heks probeerde te komen. En ja hoor, met een duik vloog Roodvinger naar haar achterhoofd en drukte tussen haar haren het knopje in. Als een pop ging de heks op het bankje achter haar zitten en sloot haar ogen, waarna ze haar hoofd liet zakken en voorover boog. 'Ziezo,' zei de draak, 'die is uitgezet.' Roodvinger was erg opgelucht, anders zouden ze misschien alles weer van voren af aan moeten meemaken, en daar had Roodvinger niet zoveel zin in, want het zou ook nog wel veel gekker dan de eerste keer kunnen worden. Nee, daar zat Roodvinger niet echt op te wachten. Verrassingen als die van de heks waren niet altijd bepaald aangenaam. Gelukkig begon Roodvinger weer normaal te worden, en ook de draak. En toen veranderde de draak weer in het heksenkind.

Hoofdstuk 5. De TV-Kroon

Roodvinger begon het heksenkasteel een beetje te leren kennen, en ze wisten vele gevaarlijke poppen en robotten in het kasteel uit te zetten. Vaak haalden ze dan de knopjes eruit, zodat ze niet meer aangezet zouden kunnen worden. Roodvinger was inmiddels dikke maatjes geworden met het heksenkind,

die dus eigenlijk een echte draak was. Roodvinger begon het steeds meer naar z'n zin te krijgen, en wilde eigenlijk niet meer weg. Hij wilde de wildernissen van dit kasteel, zowel binnen als buiten, leren kennen. En natuurlijk aten ze vaak van het rode kruid ... goed voor de zwaartekracht. Ze konden de onderdelen van de gevaarlijke poppen en robotten goed gebruiken voor de herbouw van dit toch wel erg gevaarlijke heksenkasteel. Roodvinger en het heksenkind veranderden zo nu en dan nog wel eens in rode struiken, maar dat vonden ze niet meer zo erg, want de dag daarna waren ze weer vol met het rode kruid, en dan konden ze weer veel dingen kopen in de heksenwinkel. Vaak kochten ze dan dingen voor het kasteel. De dieren van het kasteel voelden zich veel meer op hun gemak, sinds het kasteel bazen had die goed voor hen zorgden. Ze zagen altijd uit naar de weeknachten, de maandnachten en de jaarnachten, want dan was het altijd extra rustig. Meestal kwamen de draken van stilte dan wel, om te vergaderen, en dat deden ze dan altijd in de grote kerk. Op een dag veranderde Roodvinger in een prachtig vliegend insect met doorzichtige vleugeltjes. En je kon het rode kruid zo door z'n lijfje zien stromen. Dit was eens na een Rode Nacht gebeurd, toen er een heleboel stille draken waren gekomen. Ze hadden Roodvinger zo prachtig betoverd, omdat hij zo'n goede baas van het heksenkasteel was geworden. Ja, nu was hij dan de koning geworden van het heksenkasteel, een prachtige slowaakse vlieg. En de kroon hadden de stille draken speciaal meegenomen uit Brannan, het land der vliegen. En allen dronken ze druivensap voor dit speciale moment. Maar Roodvinger gaf de kroon aan het heksenkind. En zo zouden ze samen het heksenkasteel beheren. Dit vonden de stille draken een daad van een echte koning, en ze gaven de kroon van het rode kruid aan Roodvinger. Beide kronen zouden de betoveringen afwisselen, zodat ze telkens weer iets anders zouden zijn, voor het juiste moment. En ja, het waren dus echte TV-kronen, en een echte koning moest natuurlijk zoiets hebben.

Hoofdstuk 6. Het Land der Vogelspinnen

Nu was het zo dat Brannan, het land der vliegen, al tijden in oorlog was met Lapsalvania, het land der spinnen. Dit werd ook wel de grote witte oorlog genoemd. Op een dag zouden Roodvinger en het heksenkind daar eens een kijkje nemen. Met het heksenkind kon Roodvinger altijd heel makkelijk het kasteel verlaten. Dan veranderde het heksenkind zichzelf gewoon in een vliegende draak. Heel gewoon. Het was wel een eind vliegen hoor, naar Brannan. Een paar keer per dag veranderde Roodvinger voor een tijdje altijd in een prachtige vlieg sinds hij was betoverd door de stille draken en de prachtige kroon van het rode kruid droeg. Nu wilde hij toch weleens naar Brannan toe. En als ze ergens rood

kruid hadden, dan was dat wel Brannan. Prachtige struiken met rood kruid stonden daar. Maar ook struiken met zwart kruid, vliegenkruid. En het geurde zo lekker. De bossen waren daar dan ook erg poederig, omdat de wind het kruid vaak verspreidde.

In de verte zagen ze wat soldaten lopen. Het waren vliegen. Toen ze dichterbij de soldaten gekomen waren vroeg Roodvinger wat ze in hun geweren hadden zitten. Er zat kruid in : rood kruid en zwart kruid bijvoorbeeld. Roodvinger vroeg zich af waarom er een oorlog was tussen Brannan en Lapsalvania. Ze besloten verder te vliegen naar Lapsalvania. Dat was nog wel een eind vliegen. Maar wat ze toen zagen, daar schrokken ze wel even van. Tussen Brannan en Lapsalvania in vloog er kruid heen en weer, en het stormde er verschrikkelijk. Ja, dit was echte oorlog. En het kruid vloog zo snel, dat het erg gevaarlijk was. De draak besloot om een omweg te maken. Maar overal werd flink gevochten. Eindelijk na een lange tijd vliegen was er een stuk waar niet gevochten werd. En de draak besloot met Roodvinger over dat stuk heen te vliegen. Onderweg besloten ze even te rusten, maar toen ze op de grond terechtkwamen zakte de grond in. Het was een val, en ze gleden heel diep door een tunnel richting Lapsalvania. Na een tijdje hoorden ze een plof, en ze keken recht in de ogen van een spin. 'Wat komen jullie hier doen,' vroeg de spin. 'Eh, we wilden wat meer afweten over de oorlog tussen Brannan en Lapsalvania,' zei Roodvinger. 'Ah, pottenkijkers, hè,' zei de spin. 'Nee,' zei Roodvinger, 'we dachten dat we misschien tot hulp zouden kunnen zijn.' 'Oh,' zei de spin, 'kom dan maar mee.' En langs een trap gingen ze naar boven. Ineens waren ze buiten. Er lag hier overal een soort sneeuw, maar de spin zei dat het wit kruid was. De draak en Roodvinger keken hun ogen uit. Wat een prachtige gebouwen waren daar. En in de verte stond een grote kerk. 'Kom maar mee,' zei de spin. En daar gingen ze richting de kerk. Maar toen ze in de kerk gekomen waren schrokken de draak en Roodvinger vreselijk. Het was ... de heksenkerk, precies dezelfde. Hoe kon dat nou ? 'Tja,' zei de spin, 'dat kan gebeuren met het witte kruid, dan is het toch weer anders dan je gedacht had.'

'Dan gebruiken jullie dat witte kruid zeker ook in de oorlog,' zei Roodvinger. 'Ja,' zei de spin, 'en daarom wordt het ook de grote witte oorlog genoemd. Het is spiegelend wit, een soort toverspiegel. Je zou de oorlog dus ook een toverwedstrijd kunnen noemen. Zouden jullie geen tovenaars van het witte kruid willen worden ?' vroeg de spin. En toen liet Roodvinger de kroon van het rode kruid zien. 'Wat een prachtige, prachtige kroon is dat, zeg,' zei de spin. 'Kom maar mee,' zei de spin. En weer liepen ze de kerk uit, en kwamen op een eenzaam pad terecht door een wildernis. Na een tijdje zei de spin : 'Aan het einde van dit pad ligt Laprakod, het land der vogelspinnen. Zij kunnen jullie verder helpen.' De spin ging weer terug en Roodvinger en de draak liepen verder. Langs de kanten van het pad groeide veel vreemd en wild kruid. Na een tijdje kwamen ze aan in Laprakod. In de verte stond een kerkgebouw met een hele hoge toren. 'Ik vermoed al wat,' zei Roodvinger.

'Ja,' zei de draak, 'ik begrijp wat je bedoelt.' En inderdaad, toen ze in de kerk kwamen was het weer de heksenkerk. Maar ditmaal zaten er vogelspinnen in de kerk. De hele kerk was er vol mee. Ze zaten op de banken, op de preekstoel en aan de muren, en overal in de gangpaden. Roodvinger en de draak gingen weer naar buiten, en de draak veranderde weer in het heksenkind.

Er lagen allerlei soorten kruid hier op straat, en er liepen wat vogelspinnen met kleine popjes tussen hun poten. Ineens greep Roodvinger naar z'n buik en begon ook in een vogelspin te veranderen. Er liep ook een vreemd mannetje op straat met zijn hoofd als een spin, en om zijn hoofd wat witte bloemblaadjes. 'Oh, wat grappig,' zei het mannetje. Volgt u mij maar naar de koning. Ze moesten een tijdje wandelen totdat ze in de verte buiten het dorpje een pad zagen dat eindigde in een reuzachtig wit spiegelend rozenpaleis. Het mannetje zei dat daar de koning van Laprakod woonde. Na een tijdje kwamen ze bij het paleis aan, waar het een beetje naar pudding rook. Op een troon in het paleis zat een hele grote vogelspin. De vogelspin had hele scherpe tanden, en hele woeste ogen. Op de grond lag allerlei soorten kruid. De koning brulde, terwijl de muren van het paleis in brand begonnen te staan. Ineens kwamen er van alle kanten vogelspinnen aanlopen. Ze hadden grote speren in hun handen en wezen daarmee naar het horloge van Roodvinger. Ook wees er één naar de kroon van Roodvinger. Al snel stond de hele zaal in brand, en de koning rende naar een deur achter zijn troon, en gleed daarin weg. Het heksenkind en Roodvinger renden snel achter de koning aan, en kwamen in een tunnel waar de muren heel zacht en heet waren. De muur was er erg schubbig, en ze harden veel pijn op hun borst en in hun buik. Stapje voor stapje liepen ze verder. Het was een hele lange buis waar ze in terecht waren gekomen. In de verte hoorden ze de koning bulderen. Maar de buis begon langzaam met water vol te lopen, dus ze moesten snel zijn. Na een lange tijd lopen kwamen ze in een andere paleiszaal terecht, en weer zagen ze de koning op een troon zitten. De koning was nu groter dan ooit, en de hele grond lag bezaaid met roze kruid, terwijl er rozen aan de muur groeiden. Ineens was de koning in een kind veranderd, in een jongetje, en rende weg door een deur aan de zijkant van de troon. Even later zagen ze hem door de deur gluren, en kwam hij weer voor de deur staan. Het leek wel alsof hij wilde dat ze achter hem aankwamen. En weer begonnen de muren te branden, en moesten ze snel door de deur gaan, want al snel stond de hele zaal in brand. Er lagen wat poppen in de gang achter de deur op de grond, en die raapten ze op. De gang was vol van deuren, en in de verte zagen ze het jongetje van deur tot deur lopen, heel snel. Het leek wel alsof die gang nooit ophield, en het jongetje bleef maar rennen. Het leek wel alsof ze nooit dichterbij kwamen, terwijl ze toch aardig hard liepen. En het begon ook steeds heter te worden. Ze besloten door een deur van de gang te gaan, maar er waren daar geen vloeren. Ze konden alleen maar in de diepte kijken. En bij een andere deur gebeurde hetzelfde. Al die deuren liepen uit op één grote ravijn. Op een

gegeven moment moesten ze wel springen, want de gang werd te heet. Gelukkig was de grond waarop ze vielen erg zacht en schubbig. Ook de muren waren hier erg schubbig. Er lagen links en rechts vele poppen, en in het midden van dit ravijn stond een kooitje op tafel als van spiegelend goud, en er zat een kraai of raaf bovenop. In het kooitje lag een rat die zo plat als een dubbeltje was. 'Koning, sire,' zei de raaf met krasse stem, 'we hebben bezoek.' Van achter een dikke boom kwam het jongetje tevoorschijn, heel verlegen, en begon heel langzaam weer in een vogelspin te veranderen. Maar nu was de vogelspin heel klein en ging door de tralies in het kooitje naarbinnen. De vogelspin ging op de platte rat staan, en dat was een geheim luikje waar de vogelspin doorheen schoof en verdween. 'Ik zou hetzelfde kunstje maar doen,' grapte de raaf, 'want het gaat hier zo erg heet worden.' Daar schrokken het heksenkind en Roodvinger wel erg van. Blijkbaar werden hier hun toverkunsten op de proef gesteld. Roodvinger was wel een vogelspin nu, maar veel te groot. En ook het heksenkind was veel te groot voor het kooitje en het kleine luikje. En het begon in de ravijn al heter en heter te worden.

Vlug nam Roodvinger zijn kroon in zijn handen en begon wat aan de schijven te draaien, maar niets hielp. Maar toen herinnerde Roodvinger zich iets. De vogelspinnen hadden ook op het horloge gewezen, dus misschien zou er weer een plaatje bijgekomen zijn. En ja hoor, aan de rechterkant was er een plaatje bijgekomen van een kasteel onder de grond. En aan de zijkant van het horloge zat een klein knopje. Roodvinger drukte het knopje in, en ja hoor, hij begon al kleiner te worden. Het heksenkind zat ook aan de schijven van zijn kroon te draaien, maar niets gebeurde. Wat moesten ze nou doen ? Roodvinger wilde zijn vriendje niet in de steek laten. Roodvinger stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies naarbinnen. Inmiddels waren de muren al in vlammen, en ook de tafel waarop het heksenkind zat was al flink heet aan het worden. Maar daar kwam ineens het vogelspinnetje weer door het luikje naar binnen, en droeg een horloge om aan het heksenkind te geven. Het was bijna hetzelfde horloge als die van Roodvinger. Vlug drukte het heksenkind op het knopje aan de zijkant en begon kleiner te worden. Dit ging niet zo heel snel, maar Roodvinger kon inmiddels al door de tralies naarbinnen. Snel stapte hij op het luikje, wat direkt openging. Het vogelspinnetje was inmiddels alweer verdwenen. De hele zaal stond al bijna in vuur en vlam, alleen het tafeltje nog niet. Het heksenkind begon enorm te zweten. Zou hij het nog halen ? Hij stond al voor het kooitje en kon al bijna door de tralies. Zijn voeten deden pijn van de hitte, en hij kuchte al van de rook. Snel glipte hij door de tralies heen door zijn adem diep in te houden, ging op het luikje staan, en zakte naar beneden. Ze gleden door een enorm lange rode tunnel. De tunnel was erg schubbig, zacht, maar ook warm. Gelukkig niet zo heet als de zaal boven hen. Ze kwamen in een klein slootje terecht, waar ook een vogelspinkonijn zat met hele grote oren. 'De koning verzint steeds wat nieuws,' sliste het vogelspinkonijn. En ineens klapten aan alle kanten

beeldschermen uit waarop ze het jongetje zagen rennen. Hij rende over allerlei trappen, en hij kwam allerlei elfjes-achtige wezens tegen. 'Waar zou hij nou zijn ?' dacht Roodvinger. 'Ach,' zei het konijn, 'hij wil gewoon dat je hem overal volgt, en dat je dan terechtkomt waar hij je wil hebben, weer in één of ander dier of apparaat, zodat je daarin het mannetje kunt wezen. Dit is een speelgoedfabriek.'

Daar schrokken Roodvinger en het heksenkind wel even van. Moesten ze daarom ineens zo klein worden, om ergens in te passen ? Ineens ging ergens een deur open, en een enorme vogelspin stond voor hen. Het was de koning. 'Welkom in mijn rijk,' zei hij met een vreemd accent. 'Jullie zijn nu in de speelgoedfabriek van Laprakod. Wat willen jullie worden ?' 'Ik wil helemaal niks worden,' zei het konijn. 'Ik wil gewoon naar huis. Telkens als je me ergens instopt en het gaat dood of kapot, dan kom ik op de vuilnisbelt terecht, en dan wordt ik hier weer naartoe gebracht.' Inmiddels was Roodvinger weer een vliegende insect geworden, en de vogelspin begon te stralen : 'een elvenvlieg, een elvenvlieg,' riep hij. Het heksenkind was inmiddels naar de geopende deur gelopen, maar wat daar was ? Het was daar een kokende pot met wit kruid. De vogelspin liep op hem af en gaf hem een duwtje : 'Zo die zal nu worden wat hij altijd heeft willen worden,' zei de vogelspin. En ineens hoorden ze allemaal een verschrikkelijk gebrul, en de deur ging weer open. Een grote ijsbeer stond voor hen, en het werd ineens ijskoud. 'Wie volgt ?' zei de spin. 'Nou, laat ik het dan nog maar eens proberen,' zei het konijn, en nam een duik. En het konijn werd een prachtige elf. Nu wilde ook Roodvinger het weleens proberen. Hij nam een duik en werd een nog prachtigere elvenvlieg. 'Welkom in mijn kasteel,' zei de koning, en een andere deur ging open. Het konijn was weer verdwenen. Roodvinger en het heksenkind wisten dat de betovering maar voor even was. Maar nu waren ze gelukkig in het ondergrondse kasteel van de koning gekomen. De koning liep voor hen uit, en liet hen de prachtige bedradingen aan de muur zijn, vol van kruid. Toen moesten ze weer door een deur, en weer waren ze in het heksenkasteel. Dat kwam natuurlijk allemaal door dat vreemde kruid. Alles liep altijd uit in het heksenkasteel. Ze konden gewoon niet echt ontsnappen.

Hoofdstuk 7. Het Roze Kruid

In het heksenkasteel, in een grote zaal, waren de stille draken tezamen gekomen. Zij droegen het roze kruid, een kruid waarmee je op de zon zou kunnen leven en in andere hete plaatsen. Roodvinger en het heksenkind gingen helemaal achterin de zaal zitten. De draken zaten in een kring, en vanuit het plafond begonnen insecten van het roze kruid neer te dalen. Zij hadden speren en schilden, en zij namen volop van het roze kruid. Ze kwamen vanuit

Brannan en Lapsalvania, vanuit de Grote Witte Oorlog, maar deze wezens waren neutraal. Waarom ze dan speren en schilden droegen ? Ze moesten zich natuurlijk wel verdedigen. Deze wezens waren op reis naar de Witte Zon, waar ze wilden leven. En dat kon alleen maar door het roze kruid. En daarvoor moest het witte kruid met het rode kruid vermengd worden. Ineens kwam de vogelspinnenkoning binnen, en ging in het midden van de kring staan, en al de insecten van het roze kruid hieven hun speren en schilden in de lucht. Toen daalde vanuit het plafond de koningin van het roze kruid neer, in een soort van schelpentroon, en de wezens begonnen luid te klappen en te juichen. De koningin smeerde hun voorhoofden in met het roze kruid, en ze vielen allemaal bezwijmd op de grond. Even later stonden ze weer op, en voor de koningin legden ze hun handen tegen hun buiken, en liepen weg, richting het kasteel van de vogelspin. Roodvinger vond het allemaal erg vreemd wat ze deden. Samen met het heksenkind besloot hij de insecten te volgen. Weer kwamen ze in het kasteel van de vogelspin, en nu gingen de insecten een andere deur door. Ze waren in een zaal terecht gekomen genaamd 'de zonnenzaal' waar alle zonnen zo nu en dan kwamen om te vergaderen. Het was daar altijd ontzettend heet, maar door het roze kruid konden ze daar wel tegen. Een insect hield Roodvinger en het heksenkind tegen. De insect begon hen in te smeren met het roze kruid, zodat ze tegen de hitte bestand waren. Rondom in de zaal waren er beeldschermen waarop ze de vuurzeeen van de zonnen konden bekijken. Ineens kwam er een ijsbeer binnen vanuit een andere deur, en direkt hielden enkele insekten een speer op hem gericht. De ijsbeer begon te brullen, maar de insecten konden het niet verstaan. Daar kwam de vogelspinkoning binnen, en begon heel luid en hoog te gillen tegen de ijsbeer. Roodvinger en het heksenkind snapten er niet veel van. Plotseling begonnen de beeldschermen in de zaal te exploderen en begon alles te bevriezen. De ijsbeer brulde nog luider, en vanuit de muren kwamen nieuwe beeldschermen waarop reusachtige ijszeeen waren te zien. Deze ijszeeen waren van de ijszonnen. De vogelspinnenkoning was woest, en viel de ijsbeer aan, en ook de insecten begonnen hun speren naar de ijsbeer te gooien. Maar toen kwamen de draken ineens binnen en begonnen een cirkel te vormen rondom de ijsbeer om hem te beschermen. De ijsbeer was gewond, en brulde luid. De draken brachten de ijsbeer weer terug door de deur waardoor hij gekomen was, en ook Roodvinger en het heksenkind wilden wel eens zien waar de ijsbeer vandaan kwam. En ze kwamen in een zaal terecht die bijna precies als de zonnenzaal was, maar dit was de ijszonnenzaal, en ook hier waren schermen waarop je de ijszeeen van de ijszonnen kon zien. Het was hier heel erg koud, maar door het roze kruid waren ze er tegen bestand.

Ineens werd Roodvinger wakker in zijn televisie-bedje. Hij had het allemaal weer gedroomd, maar op het nachtkastje lag wel een beetje van het roze kruid ... of was het wat drakenas van de zwarte draak die wel eens naast zijn bedje ging zitten als Roodvinger ging slapen ? Soms las de draak dan

nog even wat verhaaltjes voor Roodvinger, totdat hij in slaap gevallen was, en dan rookte hij altijd een pijp met drakengras. Roodvinger had weer vreemd gedroomd, maar de draak kon soms ook vreemde verhalen vertellen. Eén keer ging dat over een eendendorp, en de draak kon het altijd zo vertellen dat Roodvinger er ook in voorkwam. Luister maar eens :

Op een morgen liep Roodvinger naar de bakker, maar onderweg kwam hij een eend tegen. De eend was een beetje duizelig, en vroeg of Roodvinger wat brood voor hem had. 'Nou, eend,' zei Roodvinger, 'ik ben net op weg naar de bakker, dus loop maar mee.' Het was een erg aardige bakker. 'Kom,' zei hij tegen de eend. 'Achter in de tuin is er een broodgang, waar je net zoveel brood kan eten als je wil, en als je je door die gang heengegeten hebt, dan kom je in eendendorp terecht.' Eendendorp ? Daar hadden ze nog nooit van gehoord. Maar Roodvinger wilde ook wel mee. Na een tijdje hadden ze zoveel gegeten dat ze wel voor een week genoeg hadden, en ze waren in eendendorp terecht gekomen. 'Nou,' zei de eend, 'hier zou ik wel willen wonen.' Ineens kwam er een heel klein krabbetje op hen af, wat om hun armpjes begon te cirkelen. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik weet nog wel een spelletje. Hebben jullie geen zin om naar krabbendorp te gaan ? Kom maar mee, dan leidt ik jullie naar een kersengang, waar je zoveel kersen kunt eten als je wil, en als je je door die gang hebt heengegeten dan ben je in krabbendorp. En zo gebeurde het, want van al dat brood hadden ze wel een droge mond gekregen. In krabbendorp liep een erg grote mijnheer rond met een helm op. Hij was een politie-agent. Roodvinger zei : 'Hallo, mijnheer de politie-agent, wij komen even op bezoek in krabbendorp, mag dat ?' Maar de politie-agent zei niks, maar begon met grote sprongen vooruit te springen. Dat was wel vreemd, en Roodvinger, de eend en het krabbetje begonnen hem te volgen. De politie-agent ging door een hele grote tunnel ergens naar binnen. De tunnel was vol met kersensap. Als ze hem zouden volgen, dan zouden ze wel erg nat worden. 'Laten we maar beginnen met drinken,' zei het krabbetje. En na een korte tijd stond de tunnel helemaal droog en konden ze er doorheen lopen zonder nat te worden. Aan het einde van de tunnel stond een konijn : 'Welkom in kersenland,' zei hij. 'Niks mee te maken,' riep de politie-agent. 'Ik zei het niet tegen jou, maar tegen hen,' zei het konijn boos. 'Nou, wat heb ik daar mee te maken ?' zei de politie-agent. 'Ze zijn jou achterna gelopen,' zei het konijn. 'Oh,' zei de politie-agent, 'maar dat verandert de hele zaak.' 'Hoe dan ?' vroeg het konijn. 'Nou, let maar op,' zei de politie-agent, en gaf de konijn een grote schop. Zo'n grote schop dat het konijn een eindje de lucht in vloog. 'Zo,' zei de politie-agent, 'dat zal je leren om zomaar navolgers binnen te laten.' Maar nu werd het konijn erg boos, en hij schreeuwde : 'Wees blij dat er eens iemand komt, we zijn hier altijd alleen maar met z'n tweeen.' 'Ik houd niet van bezoek,' zei de politie-agent. 'Oh, maar in dat geval,' zei het konijn, 'leid ik de bezoekers wel even tot de tunnel achter de kersentroon, en dan vertrek ik samen met hen.' 'Maar, koning kers,' zei de politie-agent, 'dat kunt u toch niet

doen ?' Maar het konijn was al verdwenen, en snel liepen Roodvinger, de eend en het krabbetje achter het konijn aan. Hier moesten ze niet wezen met zo'n vervelende politie-agent. Achter de kersentroon was een tunnel, en daar moesten ze doorheen lopen. Ze kwamen al snel in een heel groot bos terecht. Ze zouden voorlopig niet meer terugkunnen, want dan zouden ze weer zoveel moeten eten en drinken. Voorlopig had Roodvinger wel voor een week genoeg. 'Zeg,' zei het krabbetje, 'ik ben eigenlijk een tekenfilm-ringetje. Als je mij om je vinger doet, dan kun je zelf een tekenfilmpje uitkiezen waarin je dan terecht komt.' Roodvinger keek met grote ogen naar het krabbetje. De eend en het konijn waren ineens verdwenen. Op het lijfje van het krabbetje was een schijfje wat kon draaien met kleine plaatjes van tekenfilmpjes erop. En Roodvinger zag ook de gezichtjes van het konijn en de eend ertussen. Snel deed Roodvinger het ringetje om één van zijn vingers. 'Als je weer een vriendje erbij krijgt,' zei het krabbetje, 'dan komt er een extra tekenfilmpje bij.' Het was dus een echt toverkrabje.

Ineens werd Roodvinger wakker. Hij had alles maar gedroomd, maar naast hem lag wel de tekenfilm-ring. Roodvinger deed hem direkt aan één van zijn vingers.

Roodvinger beleefde vele avonturen met de tekenfilm-ring. Vaak moest Roodvinger weer de wildernissen in om al zijn tekenfilmvriendjes te vinden, en soms moest hij het opnemen tegen duistere en gevaarlijke wezens om zijn vriendjes te bevrijden uit de moeilijkste situaties en de vervelendste kooitjes en gevangenissen. Vaak zaten ze diep opgesloten op plaatsen waar niemand ze zou kunnen vinden. Nou ja, niemand ? Soms werd Roodvinger zelf opgesloten, en moest hij wachten totdat een tekenfilmvriendje hem vond, en hem bevrijdde.

Op een keer was Roodvinger in kuikendorp. Daar betalen ze met chaos-muntjes. Dat zijn muntjes die kunnen rondlopen en rondspringen. Die muntjes moeten zelfs naar school. Nou, dat zijn wel hele vreemde munten. Niemand in heel kuikendorp wist waar die muntjes vandaan kwamen. Die muntjes waren al heel erg oud. Niemand wist dat het eieren waren van het tekenfilm-monster dat heel diep in de bergen woonde. Als die eieren open zouden gaan, dan zou heel kuikendorp in een wildernis veranderen. Het duurde erg lang voordat zo'n tekenfilm-monster-ei open zou gaan, wel honderden jaren. Maar nu was het dan bijna zover, en niemand in kuikendorp wist wat hun te wachten stond. Ook Roodvinger wist het niet. Maar op een dag was er een eend in het dorp gekomen. Hij was net op vakantie geweest in de bergen, en hoorde daar het tekenfilm-monster praten over wat er zou gebeuren in kuikendorp. De enige manier om het te kunnen stoppen was om de muntjes diep onder de grond te stoppen zodat er bomen met chaos-muntjes zouden groeien. Na een tijdje zouden ze de munten weer in de grond moeten stoppen, anders zou het dorp nog gevaar lopen. En daarom is het zo dat in kuikendorp de meeste muntenbomen zijn, en waar ze nog steeds de allerrijkste zijn.

'Dat was wel een leuk verhaaltje,' zei Roodvinger tegen de draak. 'En ik kom er ook in voor.' 'Kijk eens wat ik hier voor je heb ?' zei de draak. En hij hield de tekenfilm-ring voor Roodvinger's neus. Roodvinger deed de ring om zijn vinger en ging tevreden slapen.

Deel 3. Roodvinger en de Bergheks

Hoofdstuk 1. De vliegende schildpad

Er was een grote oorlog in Brannan. Het land der paardenvliegen was in oorlog met het land Taan Naat. De oorlog was wild en vurig, en geen wapen werd ongeroerd gelaten. Roodvinger was een dutje aan het doen, maar werd al gauw wakker door het geknal. Hij had een huisje in het land der paardenvliegen waar hij een tijdje geleden vriendelijk was ontvangen. De koning van het land der paardenvliegen was in rep en roer. Uiteindelijk liet de koning een hek om het land der paardenvliegen heenbouwen, en hij noemde het : het witte hek. Sindsdien groeide het land uit tot een keizerrijk. Om het hek heen groeiden de wildste rozen met de scherpste doornen, en verder de stekeligste planten en struiken. Verder stonden er sindsdien vele soldaten op de muren. De nieuwe keizer was erg tevreden. Er werden vele geschiedenisboeken opgesteld. Hierin stond ook beschreven de oorlog met Lbok, het land van de steekvliegen. Deze oorlog had ook lang geduurd, wel tachtig jaar. Taan Naat was het land van de krijsvliegen. Deze vliegen werden

ook wel sirenen genoemd. Iedereen in het land der paardenvliegen had oorkappen onder hun huid, zodat ze tegen het geluid beschermd werden. Het waren grote ronde kappen die aan beide kanten van de schedel lagen. Maar van de buitenkant kon je het bijna niet zien, en er groeide vaak haar overheen. Het was allemaal dankzij een professor dat dit kon gebeuren, professor Rood Barenhout.

Sindsdien raasde er een wit vuur om het land van de paardenvliegen heen, want dit land was de overwinnaar van de grote witte oorlog. Professor Rood Barenhout droeg het geheim hiervan, want hij was eigenlijk degene die het witte vuur had uitgevonden, en dit allemaal om het land van de paardenvliegen te beschermen en te laten zegevieren. Het vuur vrat alles op wat om zich heen was, maar liet verder de struiken met rust. Dit was de reden waarom het land van de paardenvliegen steeds groter werd.

Op een dag bracht Roodvinger een bezoekje aan de professor. De professor was net bezig een nieuw drankje te maken. Hij liet Roodvinger een ondergrondse lift zien. De lift kon tot erg diep reiken. Het diepste punt was in het kasteel van de keizer. Samen met de professor ging Roodvinger daar een kijkje nemen. Op een balkon zat een soldaat met een schildpad. Vanaf het balkon kon je een prachtige natuur zien. De schildpad scheen te kunnen vliegen. Roodvinger keek zijn ogen uit. Er kwam vuur uit de bek van de schildpad, waardoor er een prachtig licht gecreeerd werd. ‘Dat zijn de develinen,’ zei de professor. De keizer was blij de professor en Roodvinger te zien. Hij liet hen direct allerlei machines zien, en voertuigen.

De keizer liet hen ook veel wapens zien, vooral zwaarden die gestoken waren in doodskoppen als hun schedes. Ook onder het diepste punt waren er witte hekken, de struiken, muren en natuurlijk het witte vuur. In het verleden waren hier veel oorlogen geweest tegen een ondergronds volk, het land van de bakkersvliegen. Maar uiteindelijk had het land van de paardenvliegen overwonnen, en de keizer vertelde er vol trots over. Vanuit een raam kon Roodvinger wat van die muren zien, die tot diep onder de grond liepen. Roodvinger had nog nooit zoveel soldaten bij elkaar gezien. Ook liepen er leeuwen en panters met verenkronen. De keizer leidde hen naar een hal met acht vlammen. Het waren de acht vlammen van vrede. De keizer zei dat die acht vlammen ook in zijn kroon zaten. Professor Rood Barenhout zei dat het acht drakenvlammen waren. Er leefden acht draken in de dieptes van het kasteel. De eerste was de draak van vuur, de tweede de draak van water, de derde de draak van bos, de vierde de draak van het rode, de vijfde de draak van het roze, de zesde de draak van het bruine, de zevende en de achtste waren onbekend.

Hoofdstuk 2. De zevende deur

Roodvinger bleef een tijdje in het kasteel van de keizer logeren. In de nacht wilde hij toch wel meer weten van de zevende en de achtste draak. Hij ging naar de gang waar de acht drakendeuren waren waarachter de draken leefden in grote grotten. Eerst ging hij door de zevende deur naar binnen. Hij zag hier mannen die zo zwart waren als teer, en ze dansten. In de verte was een zwarte draak die direkt met zijn hoofd dichterbij kwam. ‘Van wie is dit domein ?’ vroeg Roodvinger.

‘Van Ruf, de bokkenherder,’ zei de draak. ‘Hij is de smid van de keizer.’

‘Oh, wat maakt hij allemaal dan ?’ vroeg Roodvinger.

‘Wapens,’ zei de draak. Van achter de draak kwam een man tevoorschijn. ‘Welkom,’ zei de man, ‘ik ben Ruf, roodsmid van de keizer. Dit kasteel is grotendeels door mij gemaakt en ontworpen.’

‘Waar is de draak dan voor ?’ vroeg Roodvinger.

‘De draak is mijn helper,’ zei Ruf.

‘En wie woont er dan achter de achtste deur ?’ vroeg Roodvinger.

‘Ook een draak,’ zei Ruf, ‘mijn andere helper. Achter de achtste deur wonen de bokken. Maar dat is geheim. Hier heb je de sleutel voor het geheime pad. Het zal je leiden naar het verborgen deel van het land van de paardenvliegen.’

Met de sleutel kon Roodvinger door allerlei poorten heen. ‘Hoe heet dat verborgen deel ?’ vroeg Roodvinger aan Ruf.

‘Kuzaponia,’ zei Ruf.

Het was een groot, uitgestrekt land, een verborgen land. Hoe kon het zo groot zijn ?

‘Een land vol met tovenaars,’ zei Ruf. ‘Ze leven allemaal op verborgen plaatsen. En dat kan goed hier, want dit is een verborgen land. Heb je gehoord van de Rode Ring ? Boze tovenaars hebben het gesmeed om het land te regeren en om de prins in een kerker op te sluiten.’

‘Waar is die ring nu ?’ vroeg Roodvinger.

‘Niemand weet het,’ zei Ruf, ‘maar waarschijnlijk heeft een van de boze tovenaars het.’

Plotseling stopte er een metalen paard vlak naast hen, waar een heleboel mannetjes aan vastzaten. ‘Oh,’ zei een van de mannetjes. ‘We hoorden jullie spreken over de rode ring. Wij weten wie die ring heeft.’ Een wat grotere en oudere man stapte uit het paard. Hij had een lange witte baard en hield een zilveren ring met vleugels in zijn hand. ‘Kijk, de ring van vuur,’ zei de man. De ring verspreidde een vreemd vuur. Deze ring is voor degene die de rode ring weet te vinden.

‘Wie heeft de ring,’ vroeg Ruf.

‘De zeeprins,’ zei de oude man. ‘Hij is een boze tovenaar. In de diepte van de zee is onze prins opgesloten.’

‘Wat verschrikkelijk,’ zei Roodvinger.

‘Ik weet wel een lift waarmee je tot de dieptes van de zee kan komen,’ zei de oude man.

Hoofdstuk 3. Waar is Roodvinger ?

De koning van Loupe was een aparte koning van het land van de paardenvliegen. Eigenlijk bezat hij alleen nog maar macht over Loupe zelf, de hoofdstad van het land der paardenvliegen, maar hij werd nog steeds koning genoemd, omdat hij dat lang geleden was. Maar sommigen zeiden dat hij nog steeds regeerde achter de schermen, door geheime apparaatjes.

Hij vond het heel interessant dat Roodvinger in het land van de paardenvliegen was, en liet hem ontvoeren. Twee zwarte ruiters namen Roodvinger, Ruf en de oude man mee naar het kasteel van de koning van Loupe.

‘Vergeet de zeeprins,’ zei de koning, toen hij de oude man erover hoorde praten. De ruiters hadden ook het metalen paard meegenomen. ‘Dat is interessant,’ zei de koning. ‘Werp hen in de kuil. Dit paard kan ik verder wel gebruiken.’ De twee zwarte ruiters deden wat hen gezegd werd. Na een tijdje haalden ze Roodvinger er weer uit.

‘Ach,’ zei de koning, ‘wat kom je hier eigenlijk doen. Loupe is een keurige plaats. Ik hoorde dat je een rotzooi-schopper was. Ik zal je er hoog voor belonen als je mijn generaal wil worden.’

‘Waar gaat dit eigenlijk over,’ vroeg Roodvinger.

‘Macht, mijn zoon,’ zei de koning. ‘Ik wil de macht over het gehele land der paardenvliegen en jij zult mij daarmee helpen.’

‘Dat nooit,’ zei Roodvinger.

‘Werp hem weer in de put,’ zei de koning.

De koning was een beetje bang voor Roodvinger. Hij had al zoveel over Roodvinger gehoord, dat de zwarte draak zijn vriend was, en nog veel meer dingen. De koning wreef over zijn rode ring. Niet de zeeprins had de ring, maar hij.

Roodvinger dacht diep na over wat de koning tegen hem had gezegd. De koning noemde hem zijn zoon. Zou hij zelf de prins zijn ?

De dag erna was het feest. De koning reed door de stad op een heleboel stieren. De koning was dol op stieren. Weer wreef de koning over de rode

ring. ‘Ringetje, ze zullen jou nooit krijgen.’

In de nacht zag Roodvinger de rode ring voor zijn ogen vliegen. Roodvinger kon hem makkelijk pakken. ‘Jij bent de prins,’ zei de ring. Toen begon de ring te branden, en veranderde in een rood zilveren ring. Roodvinger deed de ring om zijn vinger.

Er was een andere koning die wel wat in Roodvinger zag : de spinazie koning. Ook deze koning wilde de macht over het hele land van de paardenvliegen. Ook deze koning liet Roodvinger ontvoeren. Strompelend kwam Roodvinger het kasteel van spinazie binnen. Deze koning was nogal dol op varkens, die door het hele kasteel heenliepen.

‘Ik wil varkensvlees,’ bulderde de koning. Direkt kwamen er bedienden aanlopen met schalen vol varkensvlees. ‘Buig voor me,’ zei de spinaziekoning tegen Roodvinger. Twee grote spinazie-soldaten stonden naast hem. Deze hadden Roodvinger ontvoerd. Roodvinger boog. ‘Ken jij het geheim van de spinazie-tenen ?’ vroeg de spinazie-koning. Roodvinger schudde zijn hoofd en staarde wat naar zijn ring.

‘Ja, ik weet dat jij een belangrijke ring hebt,’ zei de spinazie-koning. ‘Jij moet me helpen.’

‘Wat is dat geheim ?’ vroeg Roodvinger.

‘Goed, ik zal het je vertellen,’ zei de koning. ‘Het gaat om een brug, ja, de brug, …. Een brug van de spinazie wereld naar de komkommer wereld. Er is een reusachtig ravijn in het land der paardenvliegen die deze twee werelden gescheiden houdt. Daarom zijn er ook zoveel problemen, en gaat niet alles zoals wij het willen. Er zijn wel lieden geweest die deze brug geprobeerd hebben te bouwen, maar tevergeefs. Niemand is er nog in geslaagd. De hoftovenaar zei dat er maar een manier was de brug te bouwen : cacao, komkommers en spinazie-tenen.’

‘Wat zijn spinazie-tenen in hemelsnaam ?’ vroeg Roodvinger.

‘Tja, weet jij het ?’ vroeg de koning. ‘Ik buig me al jaren over die vraag, en zelfs de hoftovenaar weet het me niet te vertellen.’

Opeens begon de ring van Roodvinger te piepen. ‘Ik weet wel waar die spinazie-tenen zijn,’ zei de ring. ‘En ik weet ook wel wat het is.’

‘Wat is het dan ?’ vroegen de koning en Roodvinger tegelijkertijd.

‘Ach, het zijn gewoon de wortels van bepaalde spinazie-planten,’ zei de ring.

‘Wat voor spinazie-planten ?’ vroeg de koning.

‘Zee-spinazie,’ zei de ring.

‘Nou, dan weet ik genoeg,’ zei de koning. ‘Zeg, spinazie-soldaten, haal zoveel zee-spinazie als je kan.’

De brug was op die manier snel gebouwd. De wortels van de zee-spinazie waren heel erg lang.

Daar schrok Roodvinger ineens wakker. Alles was maar een droom geweest, Roodvinger was nog steeds in een kooi van een bergheks. Daar had hij al de tijd gezeten. Hier had hij ook een bedje. Een raaf kwam hem soms eten brengen.

Hoe kwam dat, dat Roodvinger hier was ? Eens liep hij langs de grachten, en ging hij een winkel binnen. Hij heeft er toen iets gekocht, maar het bleek dat de spullen van een bergheks waren, en hij werd behekst. Zo nam de bergheks hem mee naar haar huisje in de bergen, waar hij in een kooi terechtkwam. De raaf zorgde voor hem. Hij zag de heks niet vaak. De raaf vertelde aan Roodvinger dat de bergheks hem in de kooi had gestopt om hem te beschermen tegen iets veel ergers.

Moest Roodvinger dat geloven ? In ieder geval kon hij hier niet meer weg. Soms leek het alsof de kooi ineens veel ruimer was. Soms leek het alsof dingen aan het veranderen waren, soms leek het alsof hij vrij was, maar hij werd uiteindelijk altijd weer wakker in zijn kooi. Dat is wat Roodvinger is, slechts een dromenmannetje. Daar moet hij het mee doen.

Alle ontsnappingen zijn niet echt. Hij wordt altijd wakker in de kooi. Maar hij probeert het in ieder geval. Hij blijft dromen. Zou hij echt beschermd worden tegen iets ergers ? Kan hij beter in de kooi blijven ? In ieder geval kan hij nog dromen.

Is de bergheks zijn vriend of zijn vijand, en de raaf ?

Hij moest denken aan wat hij gekocht had, zo'n mooie kleine helicopter. Maar de bergheks zat erachter, en nam hem mee. Wat was er van hem geworden ?

Hij had spijt, heel veel spijt, dat hij de helicopter had gekocht. Maar wat als hij niet naar de winkel was gegaan, en hij was een ander weggetje ingegaan ? Was hij dan in de handen gevallen van iets ergers ?

Roodvinger wist het niet.

Op een dag kwam niet de raaf naar de kooi van Roodvinger, maar de heks.

'Ik moet je laten gaan,' zei de heks.

Ze opende het kooitje, maar Roodvinger wilde niet.

Hij was bang voor het ergere.

Toen heeft de heks de kooi buiten gezet, en toen is Roodvinger maar gegaan. Het was een hele lange tocht door de bergen, terug naar huis.

Maar toen Roodvinger bijna thuis was gekomen, ja, je raad het al, toen werd hij weer wakker in zijn kooi. Alles was maar een droom geweest. Maar wat nu als de kooi van de bergheks ook maar een droom was ? Of is alles een droom, waar je dan ook bent ?

Roodvinger keek naar zijn dromenhorloge. Het had zoveel mooie kleuren. Telkens leken de plaatjes te veranderen. Droomde hij of was hij wakker ? 'Ik wil wakker worden, ik wil wakker worden,' zei Roodvinger telkens tegen zichzelf.

Daar bonste hij tegen een lantaarn paal op. ‘Wat doe ik hier ?’ vroeg Roodvinger zich af. ‘Ik liep gewoon te slaapwandelen ?’ Hij keek naar het stoplicht. Het waren telkens andere plaatjes. Het was een dromenstoplicht. ‘Waar ben ik ?’ vroeg Roodvinger zichzelf.

‘Oh, ik weet het al, ik weet het al,’ zei Roodvinger. ‘Ik was op weg naar ... grootmoeder. Ik heb veel te veel getreuzeld, ik heb veel te veel lopen dromen.’

Einde

VERHALEN UIT DE NIEUWE KINDERBIJBEL

Behemma

Het boek Behemma in de nieuwe bijbel begint eigenlijk heel droevig.
De kleine Samuel had zijn vader verloren.
Samuel weende bij het graf van zijn vader.

Samuel had door de tuin gelopen, en daarachter stond een kerk.

Nu zoekt hij naar een nieuwe vader.
Nu zoekt hij naar een nieuwe tuin.
Bovenal moet hij op zoek gaan naar het goede werk en de goede strijd.
Bovenal moet hij op zoek gaan naar God.

Hij mag hiervoor dieper de natuur ingaan,
dieper in de tuinen, om de hemelse bloemen met hemelse woorden te ontmoeten.

Elk blad vertelt een verhaal.
Lees eerst de bladeren, voordat je van de vruchten neemt.
Sommige vruchten zijn goed, andere vruchten zijn niet goed.

Samuel moest dus naar school en goed opletten.
Hij moest een goede leerling zijn, een goede lezer.

Ook moest Samuel op zoek gaan naar zijn moeders.
Samuel mocht teruggaan naar de paradijselijke tuin.

De kleine Samuel genoot van de bloemen en de vogels in de tuinen.
Maar hij moest ook zelf als een bloem en een vogel worden,
want er waren zoveel gevaren.

Hij moest terug naar de paradijselijke tuin.
Hij genoot van de gele bloem die van hemel tot hemel groeide.
Hij moest veel vergeten. Het was een bloem van vergetelheid.
En er waren overal bloemen.
Zijn hart kreeg de vleugels van een adelaar, totdat hij zelf een bloem was geworden.

Oh, Samuel, wat sta je prachtig in die tuin.
Je groeit en bloeit boven alles uit, en neemt velen mee met jou.

Door een poort kwam Samuel eindelijk tot een bos.
Er was daar ook een bosmeer waar Samuel in ging zwemmen.
Maar er waren hier zoveel gevaren.
Aan de overkant raakte Samuel in worsteling met een slang.
Hij raakt verwond, en bloedt, maar weet wel van de slang af te komen,
om zo tot de zanderige heuvels te gaan waar het zand zijn wonden kan bedekken.

Daarachter is een veld van wilde bloemen.
Maar hier wordt Samuel aangevallen door wespen.
Er is een enorme afgrond aan het eind van het veld.
Ook hier moet hij worstelen met beesten.
In de verte ziet hij de hemelse bloem.
Daar is het allemaal om te doen.
Alleen door zijn verwondingen en littekens kan hij daar komen.
De hemelse bloem trekt hem tot de hemelse zee.

Aan zee, op het strand, ontmoette Samuel een jongen.
Samuel vroeg aan de jongen waar hij vandaan kwam.
De jongen zei dat hij uit de zee van tranen kwam.
Toen vroeg Samuel hem wie hij was.
De jongen zei dat hij een spiegeling van Samuel was.

De jongen zou weer teruggaan naar de zee van tranen, maar hij kwam een boodschap brengen aan Samuel. De jongen zei dat tranen sleutels zijn tot de hemelse dingen,
en dat tranen bruggen zijn van de één naar de ander,
en dat ze voertuigen zijn.

Tranen zijn spiegelingen van de hemel.
De hemel is waar alle tranen samenvloeien.
Tranen zijn onze ogen.

Als je wijsheid wil, vraag om een traan, en je kunt het zien.
Als je een vriend wil, vraag om een traan, zodat je de vriend kunt bereiken.
Voordat je iets vraagt, vraag om een traan, en daarin zullen alle andere dingen die je nodig hebt verschijnen.

Tranen zijn onze ware sieraden.
Nadat de jongen deze woorden tot Samuel had gesproken ging hij weer de zee in, en verdween in de golven van tranen.

Samuel werd geraakt door een pijl van de hemel.
En Samuel werd getrokken tot een veld van bruine bloemen.
En de bloemen trokken hem in een put waardoor hij tot een paradijs kwam.
En de voorhangels van het paradijs begonnen te scheuren,
en Samuel zag het Woord van de Hemel.

Samuel werd aangevallen door wespen in de paradijselijke tuin.
Door zijn verwondingen had hij een sleutel tot de hemelse bloem.
Hij kwam tot een haag van gele bloemen, waar hij alles vergat,
waar hij in slaap viel, en waar hij vreemde dromen droomde.
Deze bloemen groeien uit putten, en groeien aan de kant van de zee.
Dan worden ze tot muren, en iedereen die daar komt raakt verward
en valt in slaap. Dat was het lot van Samuel.

De vrouw van de hemelse gele bloemen reikte naar hem uit in zijn diepste put.
Zij leerde hem de geheimenissen van het bos, ze leerde hem vele talen, en het schrijven.
Ook leerde ze hem de goede strijd te strijden.
Ze was wonderlijk voor Samuel.
Ze was als een moeder.

In een boot gingen ze langs de gele bloemen aan de waterkant.
De gele bloemen hielden hem dromerig.
Telkens weer brachten ze hem het hemelse Woord.
Hij vindt hier zijn plaats, als een opgenome.
Zij is als zijn moeder en zijn lerares.

Maar ... de planten hier steken. Ze geven hem vreemde gevoelens in zijn buik.
Het gaat niet goed met Samuel.
Alles lijkt steeds meer op een nachtmerrie.
Hij wordt heen en weer geslingerd.
Waar is hij terecht gekomen ?
Alles moet toch mooi en goed zijn in het paradijs ?
Maar deze planten steken.
Deze planten trekken aan hem.
Deze planten lijken hem te pesten.
Waar is hij terecht gekomen ?

Hij probeert er van weg te rennen, maar het lukt niet.
De planten hebben hem overmeesterd.
Ze steken genadeloos.
Samuel vraagt hen te stoppen, maar ze doen het niet.
Samuel wordt er bang van.

Deze planten met bloemen groeien aan de randen van de rivier.
Of is hij in zee ?
Alles lijkt zo ver weg.
Alles is tot zijn mond gerezen.
Hij zakt er helemaal in weg, en dan drinkt hij.
Warmte komt met golven om hem heen.
Waar is hij ?

Samuel heeft een droom. Hij woelt in zijn bed.
De golven overweldigen hem en nemen hem mee.

Iemand roept hem om de goede strijd te strijden.

Toen werd hij weer meegesleurd door de golven naar een tuin rondom de

hemel, nadat hij zo diep was gegaan. Diep was hij gegaan. Nu was hij hier. Hij voelde het warme zand. Hij had weer grond onder zijn voeten.

In de tuin was een gat die tot een stenen trap leidde.

Samuel ging de stenen trap op en bovenaan de trap stond een vrouw met een mes en een speer. Ook had zij een boog met pijlen. Samuel was bang en probeerde weg te rennen, maar het lukte niet. Alles begon te duizelen voor zijn ogen. Hij was gevallen en had geen kracht meer om op te staan.

Er kwamen gele vlinders uit de vrouw, en zij begonnen Samuel te omsingelen en te steken. ‘Nee, nee, niet weer,’ wilde hij roepen, maar hij kon niet meer praten. Hij kon alleen nog maar fluisteren, en zelfs dat lukte bijna niet meer.

Toen namen de vlinders hem op, en wierpen hem in de zee.
Hij was zoveel gestoken. Maar toch had hij er een honing smaak van in zijn mond.
Hij was bang in de zee, maar hij bleef maar aan de honing denken.
Het leek wel alsof hij zelf in een golf begon te veranderen.
Het was alsof de honing aan zijn gezicht plakte.
Hij was als door bijen gestoken.
Alles stak.
Het veranderde hoe hij over dingen dacht.
Het veranderde zijn dromen.
Hij woelde in de nacht, in zijn bed.
Diep in de wildernis was hij omgeven door wespennesten die hem leken te bewaken.
En ze bleven maar steken.
Er waren ook watervallen hier, en hier was ook de hemelse melk.
Daar zag hij de vrouw van de hemelse gele bloemen weer.
Hij was blij haar te zien.
Ze nam hem mee naar een markt.
Het was een markt vol van woorden en herinneringen.
Ook zag hij weer gewapende vrouwen, en hij was bang.
Er werd gehandeld en gestreden.

De vrouw van de hemelse gele bloemen hielp hem.
Hij wilde een goede leerling zijn.
Hij was in een gevaarlijk doolhof.
Hij wilde de weg weten, en de gevaren kennen.
Je kon niet zomaar van de vruchten eten.
Er waren zowel goede als slechte vruchten.
Daarom moest je eerst de bladeren lezen.
Daarop stond het hemelse Woord geschreven.

Al zijn tranen waren tot sieraden geworden,
tot edelstenen. Samuel keek er graag naar.
Hij kon er zoveel in zien.
Het weerspiegelde de hemel, het paradijs,
en het weerspiegelde de vrouw van de hemelse gele bloemen.
Hij zag bruggen gebouwd van tranen.
Er stonden spiegels in het paradijs, gemaakt van tranen.

En Samuel keek om zich heen, en zag zijn verleden achter glas,

achter tranenglas.
Het verleden was nog slechts als een boek, als een museum.
Alles had zijn plaats.

Er stond een hek daar verderop. En Samuel ging over het hek heen,
want hij wilde het paradijs verkennen.
In de verte lag de rode zee.

Samuel liep naar de rode zee, maar halverwege begon hij zich steeds stijfer te voelen.
Hij wilde weg van het verleden, ook al was het achter glas.
Maar hij kwam niet ver.
Halverwege begon hij te verstijven, totdat hij niet verder kon.
Toen voelde hij zichzelf versnipperen.
De snippers waren herinneringen.
Hij kon niet loskomen van het verleden.
En Samuel weende, zoveel tranen, en zijn tranen vormden de zee om hem heen,
maar zijn tranen vormden ook een schip.
Hij voelde alles steken, maar hij hoorde ook dat hij geroepen werd.
Een vrouw riep hem.

Zijn tranen waren eindeloos, en de zee was eindeloos.
Alles was onbereikbaar. Hij kwam nooit aan leek het wel.
Het leek alsof hij op de rug van een vis zat.
De vis bracht hem uiteindelijk aan land, waar een hei was met een doolhof.
Hier moest hij zijn weg zien te vinden.
Er was hier armoede en honger.
Hij zag hier uitgestoken lege handen, maar hij had niets om ze mee te vullen.
Hij was zo arm als hen.
Hij verdwaalde hier diep, totdat hij een pad zag wat terugleidde tot de zee.

De planten staken hier.
En Samuel werd geroepen tot het goede werk en de goede strijd.
Hij moest alles eerlijk verdienen, als een loonwerker.
Er waren vele gevaren.
Hij moest strijden tegen wilde, gevaarlijke beesten die de mensen wilden verleiden tot zonde.
Het goede moest beloond worden, en het kwaad moest ontmaskert worden.

Samuel kwam in een grot met vreemde tekens.
Die wilde hij vertalen.
Hij moest dieper de grot in, waar nog veel meer vreemde tekens waren.
Hij wilde ze ontcijferen, maar hij twijfelde.

De vreemde tekens spraken over een oorlog.
In deze grotten is een doorweg naar het bos, en daar zijn vele lange bruggen tot een ondergrondse wereld.
De bloemen groeien hier meters diep in het ravijn.

En hij las de vreemde tekens.
Steeds meer begon hij de tekens te verstaan.
En hij zag een verhaal in de tekens.
Er waren tekeningetjes bij.

Er was een zwijn bij getekend, en het zwijn betekende het niet willen luisteren.
Het was het zwijn van de zonde.

Er was een man die langs een ravijn ging en uitgleed.

Gelukkig kwam hij slechts in een kleinere inham van het ravijn terecht, maar daar waren doornenstruiken waarin hij verstrikt raakte.

Uiteindelijk kon hij uit de inham komen, maar hij was zo verzwakt en verwond dat hij niet meer naar boven kon, dus hij trok dieper in het ravijn. Na een lange tijd van omlaag klimmen kwam hij aan in een andere inham waar een grot was.

Toen hij dieper de grot inging in de inham raakte hij in gevecht met een wolf. Hij had geen krachten meer. Hij was zwak en verwond, en kon niet veel tegen de wolf beginnen. Hij stortte ter aarde, maar plotseling werd de wolf weggetrapt.

Een jongen stond voor hem. De jongen ontfermde zich over de man, terwijl de wolf wegvluchtte. De jongen verbond zijn wonden en droeg de man dieper de grot in waar hij leefde in een stam.

De stamhoofden hadden verschillende dochters en zonen, en nadat de man hersteld was trouwde hij met een van de vrouwen, en werd aangenomen in de stam. Hij kreeg zeven zonen met deze vrouw. Op een dag besloten de zeven zonen dieper te gaan in het ravijn.

Ze klommen verder naar beneden, totdat ze bij een andere inham kwamen. Ze gingen naar binnen in een grot waar ze een enorm grote steen vonden. Achter de steen was een vruchtbaar land.

De steen sprak tot hen dat hij ze getrokken had tot het vruchtbare land, maar een van de zonen begon de steen uit te lachen en te bespotten, zeggende dat het slechts een steen was.

Daarop sprak de steen :

‘Omdat gij deze woorden van waanzin hebt gesproken, en niet hebt opgemerkt dat er leven is in de steen, zult gij sterven.’

En de zoon die de woorden van spot gesproken had en had gelachen tot de steen viel dood neer.
Grote vrees viel op de andere zonen, en sindsdien gehoorzaamden zij de steen, en hadden veel respect voor de steen.

En zij spraken :

‘Ja, inderdaad heeft de steen ons tot vruchtbaar land gebracht.’

En ze leefden in het vruchtbare land, en kregen kinderen, en hadden goede oogsten.

Omdat de steen niet meer tot hen sprak en niets meer deed begon hun vrees voor de steen af te zwakken. En zij deden wat goed was in eigen ogen. Maar op een dag toen zij de steen weer eens bezochten, wat ze uit gewoonte deden, begon de steen weer tot hen te spreken.

En de steen sprak :

‘Zie, ik ben het die u tot dit vruchtbaar land hebt geleid, en u vruchtbaar hebt gemaakt. Zie, ik zal u leiden dieper in het ravijn. Laat dit land dat ik u gegeven heb achter opdat ik u beter land zal geven.’

Maar een van de zonen begon te protesteren, en begon met de steen te argumenteren, zeggende dat ze het hier goed genoeg hadden, en dat het geen zin had om verder te trekken omdat ze alles al hadden wat ze nodig hadden, en dat hij zijn gezin niet in gevaar wilde brengen.

Hij wilde hier achter blijven met zijn gezin om in rust en vrede te leven.

Maar de steen begon te spreken :

‘Omdat gij deze woorden van onwil en zelfgenoegzaamheid hebt gesproken zult gij sterven.’

En de zoon viel dood neer nadat de steen was uitgesproken.

Grote vrees viel op de overige vijf zonen, en zij gehoorzaamden de steen, en trokken met hun gezinnen dieper in het ravijn.

Na een lange tijd omlaag klimmen kwamen ze in een inham, waar een grot was, en waar een stam leefde, en zij kwamen in grote oorlog met deze stam.

Het was een wilde en woeste stam, en een van de overgebleven zonen begon te klagen over de steen, waarna hij ook dood neerviel. Nu waren er nog vier zonen over, die de steen zeer vreesden. En zij gehoorzaamden de steen, en vochten terug tegen de stam die hen de oorlog had verklaard.

En zij verloren de oorlog en werden in de gevangenis geplaatst. En zij leefden in kooien in de grot. Maar geen van hen durfde te klagen over de steen. En zij moesten voor hun ogen zien hoe hun vrouwen en kinderen door de wilde stam werden afgenomen.

En in hun hart twijfelden zij aan de steen, maar zij durfden dit niet uit te spreken. Na een tijd werden zij uit hun kooien gehaald en leefden in slavernij tot de wilde stam, en zij begonnen de steen te vergeten, en de vrees voor de steen begon af te zwakken, want de steen was niet meer in hun leven, en er werd niet meer door de steen tot hen gesproken.
Ze hadden zich neergelegd bij hun lot. Zo moesten zij werken voor de wilde stam. Alles wat zij hadden was hen afgenomen.

Ook hun vrouwen en kinderen leefden in slavernij, maar enkelen van hen herinnerden zich de steen, en hielden vast aan wat de steen hen had gezegd, dat het een beter land zou zijn, en begonnen hierover te spreken tot de wilde stam die hen in slavernij hield.

Maar de wilde stam geloofde het niet, en zij dreven de spot met de steen. Een vreemde ziekte kwam over de wilde stam, en zij verzwakten zeer. Ook waren enkelen van hen blind geworden. En zij begonnen de steen te vrezen. Zij spraken : ‘Zie, gij hebt de waarheid gesproken,’ en zij lieten hun slaven vrij, en gaven hen een stuk van hun land.

En het land was inderdaad beter dan het vruchtbare land wat zij hadden. En ook zij gaven toe dat de steen de waarheid had gesproken.

En het nageslacht bezocht de steen, en op de steen stonden grote woorden

geschreven, in allerlei lagen. En de steen was als gestolde tranen, als het tranen glas. En er kwamen stemmen uit de steen, en echo's. En zij tekenden deze woorden op in de grotten voor de nageslachten, tot een eeuwig teken.

En de woorden van het tranengesteente staan opgetekend in dit boek. Eeuwen later na deze gebeurtenissen werd er gezocht naar de steen, maar zij konden de steen niet vinden. Wees daarom wijs met dit boek, en ga er goed mee om, als een boodschap en les voor de nageslachten.

En het nageslacht ging nog nog dieper in het ravijn, en zij kwamen tot een nog dieper gelegen inham, waar zij een gevecht hadden met holenberen en wilde stammen. Er waren hier veel zandholen, en ze vonden hun weg tot een oerzee, waar holenstammen leefden aan de kust, en waar stammen leefden die woningen op palen hadden in de zee. Er waren ook veel eilanden.

Ook met deze stammen raakte het nageslacht in oorlog, en zij wonnen deze oorlog, en namen bezit van de holen en van de woningen op palen. Op een dag was er een wonderlijk verschijnsel boven de zee. Een ladder van touw kwam uit de hemelen. Het nageslacht klom erover naar boven en ze kwamen in een hemel van holen.

Zij zaaiden toen zaad tot de aarde en het ravijn, waaruit bloemen voortkwamen die richting deze plaats groeiden, en waardoor vele anderen deze plaats zouden kunnen bereiken. Deze bloemen waren taai en weelderig als oerwoudsbloemen.

Ze dachten dat ze nu echt in het paradijs waren gekomen, in het beloofde land, maar het ging al snel mis. Er was nog zoveel te doen. Er was nog zoveel strijd te voeren. Het was een oorlogshemel.

Toen Samuel het verhaal had gelezen wat in de grotten was opgetekend op de wanden las hij verder. Er waren nog veel meer tekens en tekeningetjes. Op één van de tekeningetjes stonden vrouwen met schilden en speren.

Hij las toen het vehaal verder. Er waren hen die niet over het touw klommen tot de hemelse plaats, maar die dieper in het ravijn gingen, en zij gingen door tot de bodem van het ravijn, en tot onder het ravijn, en zij bemerkten dat er een zee was onder het ravijn. Hier kwamen zij tot een eiland, maar ook daarvan trokken zij weg, verder tot zij aan land kwamen, en zij bemerkten dat zij onder een ander ravijn terecht waren gekomen, en dit ravijn was als een vruchtbare vallei, vol begroeiing.

En zij trokken verder onder het ravijn, en kwamen aan bij een ravijn van een zee, en zij begonnen op te klimmen tot boven het ravijn. En zij bemerkten dat de wereld anders was dan zij dachten. En zij begonnen de woorden te prediken die hen waren overgedragen in het ravijn, en de woorden die zij hadden opgetekend over de gebeurtenissen in de ravijnen.

Weer waren er tekeningetjes van vrouwen. Zij waren bewapend.

Samuel vroeg zich af of hij alles wel goed had gelezen, of hij alles wel goed had begrepen. Er waren tekeningetjes van vrouwen met kinderen.

Er waren tekeningetjes van bamboe huizen hoog aan de kusten van de zee en de rivieren, en tekeningetjes van een vissersstam.

De tekens wezen erop dat het geen echte jacht en strijd was, maar een jacht en strijd tegen het kwaad, tegen de zonde.

Samuel mocht het dus niet letterlijk nemen, maar moest de symboliek ervan begrijpen, waar de tekens op wezen. De wilden die dit hadden opgetekend hadden er echt werk van gemaakt.

En hij zag tekeningetjes waarin mensen in vissen veranderden. Het was als een boek van gelijkenissen.

Samuel moest leren wat het betekende.

Hij zag tekeningetjes van mensen met een halssnoer met doorzichtige stenen waarin tranen waren.

Ook zag hij tekeningetjes van bijen die honing bewaakten en mensen aanvielen die te dichtbij kwamen.
Hij herinnerde hoe hij was aangevallen.

En zij die veelvuldig gestoken waren, zonder dat het stopte, zouden tot God mogen naderen.
Samuel dacht erover na, en herinnerde hoe hij ook telkens werd gestoken zonder dat het stopte, en dat hij zo kwam tot het hemelse woord.

Zo kwamen ze tot het hemelse boek. Was dit het hemelse boek ?
Hiertoe was Samuel door zijn tranen gedreven, door alle vele steken.
Hij had zo de sleutel tot de hemelse bloem die sprak.
De hemelse bloem had het hemelse woord met hem gedeeld.

De mensen die tot God waren genaderd kregen een honingkroon op hun hoofd.
Hij zag tekeningetjes waarin kinderen uit bloemen kwamen.
Ook waren er vlinders.
Hij herinnerde hoe hij door vlinders was aangevallen.
Hij moest leren luisteren.
Daar waren alle steken goed voor.
Het moest zijn aandacht trekken.
Het wilde hem iets vertellen.

Op weg naar het paradijs was Samuel vaak gestoken door stekende planten, stekende vlinders, bijen en wespen.
Telkens als hij dacht dat hij in het paradijs was gekomen was er nog veel te doen, en moest hij de goede strijd strijden om het beloofde land in te nemen, en dan was er wel weer een nieuw probleem.

Als Samuel dacht dat hij het paradijs in zijn handen had gleed het wel weer uit z'n vingers. Je kon hier niets grijpen. Er was honger in het paradijs, honger in het beloofde land. Dromen konden hier niet waargemaakt worden, dromen konden hier niet uitkomen. Alles was maar half. Alles stroomde alleen maar in kleine beetjes, en zoveel hopen problemen zwommen er omheen. Het land wat een paradijs had moeten wezen was helemaal geen paradijs.

De mensen leefden hier in grote duisternis, en als men het ijs oprende om aan de duisternis te ontsnappen, dan was het ijs veel te dun, en zakten ze er doorheen. Nee, dit was helemaal geen

paradijs. Of moest Samuel leren wat een paradijs eigenlijk betekende ? Het was een beloofd land, dat wel, maar hij moest de goede strijd strijden en verder trekken. De zonde zat namelijk achter de mensen aan. Er zat heel wat achter de mens aan wat de mens probeerde tegen te houden. Men moest leren leven met de kleine beetjes.

Ook in het paradijs was er nog heel veel bedrog, en dat begon al als je opstond, als de morgen was gekomen. Ook de morgens konden nog heel bedrieglijk zijn, en daarom moest Samuel verder op zijn zoektocht. Samuel moest dieper het dal in om het geheim van het tranenglas te leren kennen. Zijn gehele verleden was achter het tranenglas gekomen. Hij kon er niet meer bij.

Er was een zee waar alle tijd was gestopt. Het was de zee van de eeuwige jeugd. Als je dacht dat je wakker was geworden droomde je nog steeds. Het was de zee van dromen. Die zee was ergens in het diepste dal, en die zee was eindeloos. Die kon je niet overbruggen. Je kon alleen maar dromen. Maar de zee was ook vol met nachtmerries. Iedereen zou hier in verwarring vergaan. Het was een tranenzee. Maar er groeiden ook bloemen in de zee, en er waren ook verschijnselen van touwen die de mens tegemoet kwamen in de woeste zee. Gelukkig maar. Het was als een afgrond waar zoveel werkelijkheden door elkaar heenliepen, zoveel dromen en nachtmerries, zo'n roepende diepte. En daar riep God de mens in de diepte. De mens moest hier leren niet zomaar te bidden, maar te luisteren, en men moest hier op andere ideeën komen. Hier onderwees God de mens, en liet God de mens de andere kant van het verhaal zien. Er moest nog zoveel veranderen. De mens moest nog zoveel leren, ook Samuel.

Pas als je iets niet kan bereiken, dan ga je de diepte zien.
Eerst moet je de diepte in.
Er is geen rechtstreekse weg.
Er was geen doorkomen aan in deze zee, en hier was het waar mensen in vissen begonnen te veranderen.
In de zee werden de mensen gezogen tot de nachtmerrie, en daarin werden ze tot vissen om zo in de baarmoeder van de zee te gaan.
Zo werden ze opnieuw geboren in bloemenvelden.
Ze moesten hier een heleboel vergeten.
Samuel was er verbaasd over toen hij het zag.

De aarde scheurde open, en Samuel zag de verschillende lagen, en die waren als veranderingen.
Hier was waar Samuel zijn eigen tuin kreeg, en hij moest tuinjongen worden.
Hier moest hij het geheim van het tranenglas leren,
de tranen gestold tot steen, tot muren.
Hij was in een oorlogshemel.
Er moest nog veel gestreden worden.
De tuin had een hek met hele hoge punten.
Als je erover heen zou gaan dan zou je sterven.
Velen stierven daar.
Er waren ook grotten in de tuin van Samuel.
En door de grotten kon je in het bos komen.
In de grotten waren veel verhalen opgetekend met vreemde tekens.
Die moesten de mensen eerst leren.

Ze konden niet zomaar het hek over.
Hier in de grotten werden de mensen jonger.
Er was hier een bijzondere steen die je kon aanraken,
en vaak als mensen de steen aanraakten dan werden ze jonger.

Ze moesten hier weten wat anderen waren vergeten.
Het was een school.

In de grotten werden de mensen onderwezen over de jacht en de oorlog tegen het kwaad, tegen de zonde. Ze moesten veel leren. Door de grotten konden ze uiteindelijk de wildernis ingaan. Dat kon niet door zomaar spijbelend over het hek in de tuin te gaan, want die punten waren hoog en scherp en dat zou niet goed gaan. Door de grotten kwamen ze uiteindelijk in een ondergrondse wildernis aan, waar ze moesten wezen. Hier waren twee delen : een deel waar je kon jagen, en een deel waar je niet kon jagen. Deze twee delen waren van elkaar verwijderd door een hek.

Er waren echter deugnieten die het hek over klommen en gingen jagen in het verboden gedeelte. God was hier heel verdrietig over, want ze joegen op onschuldigen, terwijl ze hadden moeten strijden tegen het kwaad. Daarom stuurde God de dochter van de hemel om hen op het rechte pad te wijzen, maar haar vielen ze ook aan.

Samuel was er ook verdrietig over toen hij hoorde wat ze de dochter van de hemel hadden aangedaan. Ze zouden het eerst goed moeten maken met de dochter van de hemel voordat ze naar God zouden kunnen teruggaan. Maar dat deden ze niet. Ze waren koppig en vol van zelfzucht en trots.

Samuel wilde de dochter van de hemel wel leren kennen, maar daarvoor zou hij de goede strijd moeten strijden, en hij zou haar geboden moeten houden. Daarom was Samuel in deze leerschool.

De Hemel stuurde haar dochter naar de aarde.
Zij die in geloof tot haar komen zullen zien dat zij waarlijk zorg is, als in een nieuw verbond.
Wie zal naar haar luisteren ? Wie zal haar Woord ontvangen ?
Zij voert de goede strijd tegen het kwaad, tegen de zonde, en geeft haar geboden aan de mensen.
Zo is er een hemelse weg tot de hemel, maar de mensen hebben haar verraden, en daarom leeft de hemel ver van de mensen.
Toch ligt het pad naar de hemel nog open. Gelukkig maar.
Maar wie zou het pad begaan en zoeken ?
Samuel in ieder geval wel.

Het is een moeilijk pad, dat wel, vol met gevaren, maar de dochter van de hemel zal de pelgrims leiden.

De rivier die vanuit de zee kwam was een pad door de wildernis. Samuel moest dicht bij de rivier blijven.
In de Delta splitste de rivier op. Samuel moest de rivieren daar leren kennen, want ze lieten de verschillende werken zien die gedaan moesten worden.

Zij die in het verboden gedeelte hadden gejaagd op onschuldigen veranderden

in zwijnen.

Samuel las nog steeds de vreemde tekens en de tekeningetjes in de grotten. Ook in de verdere wildernis waren zulke grotten.

Anderlech

Samuel werd door zijn tranen en zijn wonden beschermd tegen de zonde. Hij was veel gestoken door planten en insecten op zijn tocht naar het paradijs. Telkens als hij in het paradijs dacht te zijn gingen er dingen mis.
Er was nog veel werk te verrichten, veel te leren, en er was nog een goede strijd te strijden om het beloofde land in te nemen. Dat was geen strijd tegen mensen en dieren, maar een strijd tegen het kwaad, tegen de zonde.
Samuel moest leren luisteren naar God.

Samuel moest leren dat zijn tranen zijn wapenrusting waren.
Daarom moest Samuel leren dankbaar te zijn voor zijn tranen, zijn schrammen en zijn wonden.
Ze hadden een functie. Zoals we in het boek Behemma zagen zijn ze de sleutel tot de hemelse bloem. Zo komt het Woord van de hemel tot de mens.

De tranen en de wonden zorgen ervoor dat de mensen niet zelfzuchtig zijn, maar voor elkaar zorgen, want zo kunnen ze zich inleven in de ander. Tranen zijn daarom bruggen tussen mensen. Zo kunnen ze elkaar verstaan, en gedeeld leed is half leed. Dat is al de halve oplossing.

Zijn tranen en wonden zouden hem leiden naar het Woord van de hemel dieper in het paradijs. Het leerde Samuel om stil te zijn, zodat hij kon luisteren naar wat God hem te zeggen had. En het ging niet slechts om het luisteren op zich, maar om het leren. Samuel moest geoefend worden. Samuel moest leren wat gedaan moest worden.

Samuel moest leren zoeken naar de diepere betekenissen, en niet zomaar met alles omgaan als met dingen. Een heleboel mensen blijven oppervlakkig en gaan de diepte niet in, en zo ontstaat verkeerd gebruik. Samuel moest de gebruiksaanwijzing van het leven leren, door het Woord van de hemel wat tot hem was gekomen. Hij moest naar de school van de symboliek gaan.

Ook leerde hij dat alles aan elkaar tegengesteld was, als contrasten, wat ook wel de paradox wordt genoemd. Dat was ook een belangrijk vak op de school van symboliek. Hij moest zien waar het voor nodig was, en hoe er mee om te gaan. Het waren gelijkenissen. Samuel moest leren kijken met zijn hart, niet alleen met zijn ogen. Als je kijkt met zowel je hart als je ogen zie je diepte en de betekenis. Maar om niet in je hart te dwalen moet je dicht bij de natuur blijven, en dicht bij God.

De mensen hadden een gouden varken gebouwd, trots en hebzucht zonder regels. Zo konden de mensen graaien wat ze maar wilden, ook ten koste van anderen. Samuel was er erg verdrietig over, zoals God er ook verdrietig om was. De mensen hadden hun huisjes rondom het gouden varken gebouwd, maar Samuel wilde verder, op zoek naar het paradijs, op zoek naar het Woord

van de hemel, niet het woord van het gouden varken. Het gouden varken was een spijbelaar.

Samuel was langs de rivier gegaan en was bij deze stad terecht gekomen. Hier waren mensen gestopt met leren, gestopt met goeddoen, want het ging hier slechts om plezier. Alles ging om gemak en snelheid, ook ten koste van de ander. Het was de stad van het gouden varken. Ze wilde alleen maar van het fijne horen, niet wat er verkeerd was gegaan. Alles was al goed, en alles was al mooi, maar Samuel wist dat het een leugen was. Samuel moest dit zien. Hij moest er langsheen. Deze stad trok niet meer verder, en was door de zonde ingehaald en door de zonde bedrogen.

'Och mensen, ga toch mee naar het Woord van de hemel dieper in de wildernis,' riep Samuel. Maar ze luisterden niet, want ze dachten dat ze alles al hadden. Ze wilden ook de oorlog niet beginnen tegen het gouden varken, want het was hun knuffelbeest. Het goud gaf af, en dat wilden ze overal laten zien. Zo pronkten ze met het gouden varken. Het was een stad van lachen, eten en feesten.

Over de zonde wilden ze niet horen, tegen het kwaad wilden ze niet strijden, want het had hen rijk gemaakt en groot. Tenminste dat dachten ze. Maar ze waren zeer arm en klein van binnen, zeer nietig. Het was allemaal bluf en grootspraak om hun onkunde te verstoppen. Van Samuel moesten ze niets weten. Wat moest die indringer daar, die oproerkraaier ? En toen hebben ze hem weggejaagd.

Maar Samuel wilde hier ook helemaal niet blijven. Hij wilde naar de grotten om het Woord van de hemel te bestuderen, en diepte te vinden. Hij wilde niet bij deze spijbelaars blijven. Het was als een nachtmerrie. Het was zeer verkeerd in die stad. En Samuel was blij toen hij er weer weg was.

Toen Samuel bij de grotten aankwam in de wildernis, langs de rivier, besefte hij dat je niet alleen maar boos moet blijven op het kwaad, maar ook leren het beste ervan te maken, het goede op te bouwen. Samuel wilde dieper gaan en eerlijk blijven, geen theater spelen zoals in de stad van het gouden varken.

Samuel ging dieper en dieper in de grotten.
Hij leerde zoveel van het Woord van de hemel.
De grotten leidden tot allemaal mooie plaatsen die hij nog niet kende.
Hij ging langs de rivieren van tranen waar deze grotten waren.
De hutten hier hadden voorhangsels geregen van tranen.
Zo is ieder mens gemaakt van tranen.
Er zijn tranen van droefheid en tranen van geluk, en mengsels ervan.
Voor Samuel was het belangrijk om goed op te groeien en een diep mens te worden.
Hij wilde het schrift in de grotten ontcijferen.
Telkens weer kwam hij tot vreemde talen, vreemde tekens en andere soorten tekeningetjes.
Wat ging het hier diep, zeg.
Samuel droomde van tranen als bruggen over woeste rivieren en ravijnen, waar hij anders in te pletter zou zijn gevallen, maar de bruggen waren zeer fragiel.

Samuel moest nog veel meer leren over de tranen.

Deze tranen moesten gif omvormen tot medicijn.

De mensen hadden hier allemaal sieraden gemaakt van tranen.
Er was een stad die geheel gemaakt was van tranen, die op pilaren van tranen was gebouwd.
Ze zeiden dat de stad een verhaal was.
Samuel keek zijn ogen uit.

Het stadje lag aan de zee van tranen, en soms waren er overstromingen.
Dat vertelden ze hem.

Soms kwam de zee om de mens mee te nemen.
De mensen in het stadje waren zeer gastvrij naar Samuel.
En hij kwam bij mensen terecht die een kamer voor hem hadden waar hij kon slapen.
Op een nacht kwam de zee om Samuel mee te nemen.
De zee trok hem mee naar een onbekend eiland.
Er waren hier ook grotten.
In de grotten waren veel vreemde tekens die Samuel nog niet kende.
Hij wilde ze bestuderen.
Er waren hier ook bewapende vrouwen.

Zij zeiden hem ook hoe belangrijk het was om hier te leren.
Door de grotten kwam Samuel weer tot de tranenrivier.
Er waren daar woningen op palen.

De tranenrivieren leiden allemaal tot het Woord van de hemel.
En hier moest Samuel leren de werken van de hemel te doen.
Woord en werk.
Er was hier zoveel te doen.
De mens moest de aarde nog tot volkomenheid brengen, en hiertoe moet de mens vrucht dragen.

Ook in de rivieren lagen diepe geheimenissen verborgen waar Samuel naar mocht duiken.
Samuel ging in de rivieren zwemmen en duiken om ernaar op zoek te gaan.
Hij wilde er niet alleen maar over horen, maar wilde het ook zelf zien en ontdekken.
Hij moest wel voorzichtig zijn, want het leven was nu eenmaal niet zonder gevaren.

Er waren veel valstrikken van het kwaad en van de zonde.
En ook van de vruchten kon Samuel niet zomaar eten.
Sommige vruchten waren goed, en andere vruchten waren slecht,
dus hij moest de bladeren lezen. Daarop stond het Woord van de hemel geschreven over de vruchten, over goede vruchten en over slechte vruchten, wat je wel mocht nemen, en wat je niet mocht nemen, en ook over in welke mate je ervan mocht nemen, want je mocht nooit teveel ervan nemen.
Samuel moest leren leven met de kleine beetjes.
Daarom moest Samuel waakzaam en ijverig blijven.
Maar de ijver moest ook weer gematigd zijn door het goede lijden en het goede strijden.
Sommige gevechten waren onbegonnen.
Sommige gevechten kon Samuel niet winnen, en dan moest hij wachten totdat

het beest zou slapen.
Soms moest Samuel de berg op om alles achter zich te laten.
Soms werd Samuel geraakt door hemelse pijlen die hem riepen.
Ja, Samuel was een geroepene.
Soms moesten de hemelse pijlen hem helpen om van dingen los te raken waarin hij vast was geraakt.
Daarom was Samuel blij met de hemelse boogschutters.
Ook al doet het pijn kunnen we toch dankbaar zijn.

Het is soms niet makkelijk, het leven.
Maar het Woord van de hemel weet raad.
Dat mag ons telkens weer leiden en voorttrekken.
Dat mag ons telkens weer doen ontwaken en werk geven.
Zoveel te doen.

En telkens weer waren er overstromingen van de hemel die Samuel meenamen.

Op een dag kwam Samuel een natuurvrouw van de hemel tegen in de wildernis.
Zij leidde hem naar een markt, een nederzetting, in de wildernis.
Hier kon Samuel van alles kopen, maar hij moest het eerst verdienen of winnen.
Dit kon hij doen door zorg te leren dragen.

Behemma 1

We lezen in Behemma 1, in de psalm van de vierde bloem :

22. Bloem van Maria, vlieg weer, open je baarmoeder en laat me je kinderen zien.
23. Je melk was zachter dan de zachtste honing en zoeter dan het zoetste fruit.
24. Je bracht me het zwaard van Adam, om de poorten van Eden weer te openen.
25. Vlieg, mijn regenboog, de hemel zal voor je opengaan.
26. Bloem van Eva, moeder van duizend moeders, breng me naar je huis en begrip, breng me naar de bloem der bloemen, want je sleutels reiken tot in de laatste hemelen.
27. Open de rivieren met je bloem, de bloem van geboorte.
28. Breng me naar de laatste oceaan die de laatste traan wegspoelt.

Beste jongens en meisjes,

We lezen in het Eeuwig Evangelie dat Maria de tweede Eva is, zoals Yeshua de tweede Adam was. Nu, het geheimenis ligt in de donkere Eva verborgen, want zij staat voor de zonde-overtuiging en de zonde-kennis. Eerst moeten wij het probleem kennen, hoe diep de zonde is gegaan, en hoe diep de mens van God is afgedwaald. Dat is de hogere kennis van Eva, van de tweede Eva. In deze psalm van de RV-Bijbel, van het eerste boek, Behemma, oftewel de Genesis van de nieuwe bijbel, wordt er aandacht geschonken aan dat geheimenis.

Opdracht : Leer de psalm uit je hoofd, en geef het door aan een andere persoon en help die ook de psalm te leren.

Eva, oftewel de hogere Eva, de tweede Eva, heeft sleutels tot de laatste hemelen. Wat betekent dit ? Ken je het spreekwoord : de laatsten zullen de

eersten zijn ? Het zijn de hemelen, en het is de kennis, die door de zonde van de mens ver weg zijn gedrukt. Ze zijn verlaten, verworpen, vergeten, maar Eva gaat daar weer naar terug, de tweede Eva, Maria, net zoals haar zoon Yeshua, de tweede Adam, want die ging ook altijd op zoek naar het verloren schaap. Dat heeft een hele diepe betekenis. Wij moeten de minsten zijn, niet altijd haantje de voorste willen zijn. Wij moeten nederig zijn, en elkaar de helpende hand bieden. Wij moeten opkomen voor de mensen en de dieren die het minder hebben. We moeten niet de meerderheid in het kwaad volgen. In de psalm moeten we gaan tot de bloem van Eva die tot het huis van Eva leidt. Die bloem zal tot de rivieren leiden tn tot geboorte. Dat is een geboorte in nederigheid en armenhulp, een geboorte in het zijn van de minste, niet haantje de voorste, niet grijp maar raak. Dan kom je op een heel ander pad, namelijk het smalle pad, wat ook een lang pad is. Dan ben je een pelgrim. Dan zul je gaan tot de laatste oceaan die de laatste traan wegspoelt. Het is een hele lange tocht, waarin de mens veel moet leren. De mens is door de zonde een heleboel dingen vergeten. Maar wij moeten teruggaan naar moeder Eva, die de moeder der levenden genoemd wordt, de tweede Eva, die het geheim laat zien van het smalle pad, waarop Yeshua, haar zoon, ook was, als een voorbeeld. Dat is de tweede Adam, als een beeld van het overwinnen over de zonde. Eerst moet je dan de zonde onder ogen komen en de grootte inzien van de zonde, en dan is het zaad van de vrouw de overwinning, oftewel van de moeder van duizend moeders die geboorte geeft, waar de tweede Eva voor staat.

Als kind moet je terugkeren tot je hemelse moeder. In haar ligt het geheimenis van de wedergeboorte. Dat is wat de bloem van Eva is, die allerliefste bloem van Eva. Zij is lief in de zin dat zij ons onderwijst en ons kastijdt en beschermt waar nodig. Zij waakt daadwerkelijk over onze zielen. Zij zal ons ook alle andere kinderen laten zien, hen die verborgen zijn in haar bloem. Dat zijn kinderen van allerlei taal en afkomst, want de bloemblaadjes laten de variëteit zien. Iedereen is uniek in het geheimenis en heeft een eigen plaats en taak.

In het eeuwig evangelie is Eva ook een beeld van het heilige geestelijke wat we moeten ontvangen. Denk aan de pinksterdag. Het is het terugontvangen van de geestelijke moeder.

Werktuigen

En Samuel kwam in het beloofde land.
Het was een soort school.
Er waren sieraden van de hemelse kennis die je dingen lieten zien van andere kanten.
Samuel was er verwonderd over.
Hij wilde ook wel zo’n sieraad.

Het sieraad liet hem zien hoe de schepping ontstond.
Het was een droom. Hij zag de watervalletjes.

Het was van binnen, maar de mensen gingen steeds meer aan de buitenkant leven.

Daarom moeten de hemelse visnetten weer terugkomen, om de mensen op te

vissen waar ze afgedwaald zijn.

Samuel zag een heleboel mensen die water naar de zee droegen, en het in de zee goten.

Samuel vroeg zich af waarom ze dat deden. Het waren mensen die niet wilden studeren. Ze bleven slechts aan de rand van het beloofde land. Samuel moest dieper het beloofde land ingaan.

Het waren slechts landstroken. Er waren zeeën tussen, en de zeeën namen Samuel mee, niet naar buiten maar naar binnen. Het was als een reusachtige baarmoeder. Samuel was nog maar aan de rand van het beloofde land. Samuel moest nog veel meer leren. De golven trokken hem zowel dieper als hoger, en zo kwam hij tot het binnenste van het beloofde land. Hij werd naar binnen gezogen.

II Werktuigen

Samuel was nog maar aan de rand van het beloofde land gekomen.
Nu moest hij leren over de werktuigen om dieper in het beloofde land te komen.
Het zou hard werken worden.
Samuel was gestoken door een bloem, door een doorn, en die doorn had zich in hem vastgehecht, en die doorn had weerhaken, en Samuel kon het er niet uitkrijgen.
Maar Samuel merkte dat juist omdat hij deze doorn in zijn huid had hij beter kon kijken, beter kon luisteren, en beter kon leren.
Het hielp hem om dingen te zien die andere mensen niet zagen.
De pijn was geen vijand, maar een kleine leraar.
De pijn was als zijn gereedschap geworden op zijn tocht dieper in het beloofde land.
Het lijden was één van zijn werktuigen.

Hij kon door zijn pijn ook mensen beter begrijpen, beseffen waar ze doorheen gingen, zodat hij zachter kon zijn en ze beter kon helpen. Samuel had door de doorn in zijn huid invoelingsvermogen gekregen. Soms helpt iets moeilijks je om beter te leren en een beter mens te zijn.

Samuel merkte dat de doorn soms echt heel pijn deed. Hij merkte ook dat hij niet alles in één keer kon leren. Hij leerde ook wat anders, dat je niet op alles direct kon afgaan.

Je moet er omheen lopen, en nog een keer kijken, het van andere kanten zien, om te weten wat het is. Je moet het eerst onderzoeken. Je moet kijken, kijken, en nog een keer kijken, en nog een keer, net zoals kringen in het water. Steeds een beetje dichterbij, zodat het steeds zachter wordt en je het steeds beter begrijpt.

Maar er zijn zoveel bloemen. Bijen gaan van bloem tot bloem. Ze raken alles maar lichtelijk aan. Het pad wijst zich vanzelf. Zo mocht Samuel ook als een bij zijn. Hij moest leren op tijd weer weg te gaan, op naar het volgende. Dat was ook één van zijn werktuigen op zijn tocht. Zo kon hij steeds dieper gaan. Zo bleef hij niet vast plakken. Je hoeft niet alles meteen te snappen. Je mag er rustig omheen groeien. Begrijpen groeit

langzaam. Samuel moest geduld leren.

Soms raakte Samuel verstrikt in de planten en struiken hier, en soms moest hij hier worstelen met taaie oerwoudsbloemen die hem niet lieten gaan, en die hem pijn deden, maar hij wist nu waar het nodig voor was. Het was om hem af te remmen en af te stemmen. Het was om hem geduld en diepte te leren. Eerst moest Samuel de gebruiksaanwijzing van het beloofde land lezen en leren. Het zou anders te gevaarlijk zijn. Samuel wist nog niet veel.

Vaak leek het wel alsof de struiken, bloemen en planten hem terugtrokken, vaak duwden ze hem terug de zee in, en werd hij weggesleurd door de zee, door de sterke stroming, helemaal weer terug, weg van het beloofde land.

Soms werd Samuel hier moedeloos van, alsof hij weer helemaal overnieuw moest beginnen. Maar Samuel begreep waarom. Samuel moest veel herhalen, want het kon al snel verkeerd gaan, het kon al snel te snel gaan. Samuel mocht natuurlijk geen lessen overslaan, of lessen te haastig doorhuppelen. Soms moest hij terug om het nog een keer te doen. En daarom werd Samuel vaak verdreven uit het beloofde land, want hij was er helemaal nog niet klaar voor. Het leek wel alsof het beloofde land steeds verder van hem af begon te liggen. Hij kon het niet meer bereiken. Hoe harder hij rende, hoe verder het van hem af begon te schuiven. Het leek wel alsof het beloofde land hem uitlachtte.

Samuel werd er erg moe van. Hij vond hier ergens een stad.

In de stad werd gelachen, feest gevierd, alles ging heel snel, en er werd niet naar elkaar geluisterd. Er werd gekocht en verkocht, en veel gegeten, en veel geslapen. Mensen droegen er allemaal glanzende dingen, en hadden glanzende kleren. Het deed Samuel soms pijn aan zijn ogen. Er was ook zoveel lawaai. Niemand verstond elkaar. ‘Kom hier, kom hier, kijk wat wij hebben,’ werd er geroepen. De mensen hier wilden alleen maar meer hebben. Toen ze Samuel zagen begonnen ze hem uit te lachen, en over hem te liegen. Dat ging door totdat Samuel er tranen van in zijn ogen kreeg. Hier wilde Samuel niet wezen. Ze begonnen al achter Samuel aan te komen, en Samuel moest snel wegrennen.

Er was ergens een gat in de grond, daar ging hij in. Het was een tunnel onder de grond. Achter hem hoorde hij het geroep en gelach. Hij hoopte dat ze hem niet zouden vinden. Samuel ging dieper de tunnel in. Misschien was dit de weg tot het beloofde land ?

Samuel wist dat hij dieper onder de grond moest. Hier was het stil. Hier kon hij weer luisteren. Hij moest naar binnen, niet naar buiten. Er was hier niemand. Het leek wel alsof ze dit allemaal vergeten hadden. En zo kwam Samuel tot een wilde ondergrondse zee. Er waren hier allemaal stenen muren waar woorden opgeschreven waren. Het waren leerregels. Samuel moest ze leren om verder te komen. Er stond ergens geschreven : ‘Wil je alles bezitten, of wil je alles leren ?’ Samuel dacht aan mensen die alles wilden hebben, mensen die altijd groter wilden lijken. Nee, Samuel wilde leren, leren en nog

eens leren. Samuel wilde niet de grootste zijn, of het meeste hebben. Samuel wilde niet bedrogen worden.

Samuel las telkens teksten op de muren : ‘Ga niet te snel,’ en ‘Wordt kleiner om meer te zien.’ Samuel merkte dat hij het niet alleen moest lezen maar ook moest oefenen. Even later zag Samuel iets schitteren in het water als goud. Hij wilde het pakken, maar toen voelde hij de doorn in zijn huid prikken.

Hij stopte en herinnerde zich : ‘Wil je alles bezitten, of wil je alles leren ?’ Samuel liet het liggen, en toen verdween het alsof het nooit had bestaan. Samuel wist dat de pijn zijn gids en wachter was.

Het lijden was zijn kompas. Het was een belangrijk werktuig van het beloofde land. Op de muren stond ook : ‘Wie hier alles wil hebben raakt verdwaald. Wie hier wil leren vindt een weg.’ Toen besefte hij dat het beloofde land in zichzelf was. Het kompas stak, maar het was om hem op de ware weg te houden. Telkens weer stak de doorn hem, en telkens weer leerde Samuel hierdoor, om richting te houden, koers te houden. Zo kwam Samuel uiteindelijk weer aan bij het beloofde land.

De doorn stak nog een keer, alsof het zei : ‘blijf wakker.’ Samuel knikte. Dat zou hij doen.

Belech

Op weg naar het beloofde land kwam Samuel aan bij een tranenrivier. Langs de tranenrivier waren holen.
Samuel weende want hij had veel verloren.
Achter de tranenrivier was een oerwoud dat tot de tranenzee leidde.
Samuel wilde er naartoe.
Het was een lange tocht door het oerwoud, maar uiteindelijk kwam hij bij de tranenzee aan.
Daar was ergens een tunnel die onder de grond leidde.
Het liep uit op een grottenstelsel waar veel boeken waren.
Samuel begon in de boeken te bladeren toen hij daar kwam.
Na een tijdje kwamen er twee bewapende vrouwen op hem af.
‘Hier is hij,’ spraken ze.
Samuel keek op.

‘Samuel,’ zei één van de vrouwen. ‘Je moet ook de moeilijke lessen in het leven leren. Je bent hier om te leren. Je kunt er niet van weglopen.’

Samuel keek de vrouwen aan. ‘W... wie bent u ?’ vroeg hij.

‘Wij zijn van de natuur, om je te onderwijzen,’ zei de vrouw.

Samuel moest leren en het beste uit alles halen.

De vrouwen spraken over de tranenrivieren dieper in de aarde.
Daar kon hij alleen komen door te leren in de grotten, en dieper in de grotten te gaan.
Toen gingen de vrouwen weer weg.
Samuel voelde zich alleen. Vaak viel hij wenend in slaap, en vaak herinnerde hij wat de vrouwen zeiden : ‘Je moet je les

leren, ook de moeilijke.’

Uiteindelijk leidden alle tranenrivieren tot de tranenzee, waar Samuel zou moeten leren minderen, zoals hij al had gedaan, waar hij tot de leegte zou moeten komen, opdat de stilte tot hem zou spreken. De warme golven van zijn tranen zouden hem meesleuren naar een andere natuur, de natuur van het beloofde land.

Hier moest hij leren dat wat hij uitzendt tot hem terug zou komen.
Hier moest hij leren dat kleine dingen heel groot kunnen zijn.
Hier moest hij alles leren ontdekken door veel twijfel heen.

En Samuel hoorde een stem. En de stem sprak : ‘De zeeën zullen alles innemen. En dan zal er nieuw land zijn, en alles zal anders zijn.’

De natuurvrouwen hadden hem verteld over het medicijn, en over de bijwerkingen van het medicijn.
Dat was een natuurmedicijn.
Het was het medicijn van de tranenzee.
Daarvoor moest je diep gaan.
Samuel moest leren duiken, op zoek naar het medicijn.
Hij moest de bijwerkingen op de koop toenemen.
Ook mocht hij niet teveel nemen van het medicijn.
Dat moest Samuel allemaal leren.
De natuurvrouwen zouden komen en gaan.

In de tranenzee moest Samuel komen tot alles wat hij was vergeten.
Hij moest in de tranenzee gaan tot nieuw land.
Hij moest alles achter zich laten.

De Paradijselijke Tuin
Op reis naar de waarheid
De markt van vreemdelingen
De zee van de waarheid
Het eiland van nut en dankbaarheid
De zaaier
De puzzeltocht van de waarheid
Het puzzel avontuur in de grote bibliotheek
De Puzzel School

De Paradijselijke Tuin

In het paradijs liep een jongetje. Het jongetje heette Elwin. Het paradijs was de prachtigste tuin die je je maar kon voorstellen. Achter een boom stond een meisje genaamd Sandra. Het meisje had een vrucht in haar hand, en zei tegen Elwin : 'Moet je een hapje ?'

Elwin had geen honger. De vrucht zag er wel lekker uit.

'Later misschien,' zei Elwin.

'Een banaan dan misschien ?' vroeg Sandra.

'Ik heb geen honger,' zei Elwin.

'Ik heb nog wel meer fruit hoor,' zei Sandra. 'Maar kies het later dan maar uit. Het groeit hier trouwens overal.'

Elwin liep door over het zanderig paadje door het paradijs, door de paradijselijke tuin.

Het meisje achtervolgde hem.

'Van wie is deze tuin eigenlijk ?' vroeg Elwin.

'Van mijn moeder,' zei Sandra.

'Wie is zij ?' vroeg Elwin.

'Oh, een doodgewone vrouw met een schortje, die heel lekker kan koken,' zei Sandra.

'En mooie tuinen kan maken, want dit is een prachtige tuin,' zei Elwin.

'Nee,' zei Sandra, 'tuinen maken doet zij niet. Zij heeft deze tuin eens gevonden, en toen zijn we erin gaan wonen. Maar hoe kwam je hier eigenlijk ?'

'Oh, het hek stond open,' zei Elwin.

Sandra giechelde. 'Welkom dan,' zei ze.

'Bedankt,' zei Elwin. Toen liep Elwin verder, en het meisje achtervolgde hem nog steeds.

'Waar ga je naartoe ?' vroeg Sandra.

'Naar boven,' zei Elwin.

'Mallerd,' zei Sandra. 'Er zijn geen hogere verdiepingen.'

'Nee, maar het loopt een beetje schuin omhoog, dit paadje,' zei Elwin.

'Welnee,' zei het meisje. 'Het lijkt maar zo. Had je soms van de bessensap gedronken wat aan de ingang bij het hek op het tafeltje stond in een flesje ?'

'Ja,' zei Elwin. 'Ik had dorst.'

'Zie je,' zei Sandra, 'want dan ga je dingen zien die er niet zijn.'

'Misschien ben jij er dan ook niet, en je moeder ook niet,' zei Elwin.

Ineens was het meisje verdwenen. 'Wat een wonderlijke tuin,' dacht Elwin.

En wat kunnen we hier van leren, jongens en meisjes ?

Dat niet alles wat we denken dat waar is ook echt waar is, maar het kan natuurlijk heel goed waar zijn.

Op reis naar de waarheid

Op een dag klopte Elwin aan bij de uitvinder. Toen de man opendeed zat het haar van de man helemaal in de war. De professor zou hem een machine laten zien die altijd loog en bedroog. In een kamertje stond die machine. 'Dit is hem,' zei de professor. 'De machine die altijd liegt en bedriegt.'

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg Elwin.

'Nou,' zei de professor, 'dat zit namelijk zo. Als hij altijd liegt, dan weet je dus tegelijkertijd wat de waarheid is. Druk maar eens op het knopje, Elwin,' zei de professor.

Elwin moest op een rood knopje drukken op de machine, en toen zei de machine : 'Je neus is heel groot.'

'Hij liegt,' zei Elwin. 'Mijn neus is klein.'

'Precies,' zei de professor. 'Dus altijd als hij wat zegt dan weet je dat het tegenovergestelde de waarheid is.'

'Dus hij spreekt nooit de waarheid ?' vroeg Elwin.

'Nooit,' zei de professor.

'Maar de mensen om me heen spreken soms leugens en soms de waarheid,' zei Elwin. 'Hoe kan ik dan weten wat de waarheid is ?'

'Kom maar mee,' zei de professor, en nam Elwin toen mee naar achteren naar een kamer die eindeloos lang was. 'Helemaal aan het eind staat een scherm. Daarop staat de waarheid.'

'Maar ik kan het niet zien,' zei Elwin.

'Dan zul jij een hele lange reis moeten maken, Elwin, een reis naar de

waarheid,' zei de professor.

'Helemaal alleen ?' vroeg Elwin.

'Je zal een heleboel anderen tegenkomen,' zei de professor, 'maar sommigen zullen liegen, dus blijf op je hoede, en stop niet met reizen voordat je bij de waarheid bent gekomen.'

En zo ging Elwin op een hele lange reis, op zoek naar de waarheid, want die kon je niet zomaar even kopen of van een boom plukken. Die kon ook niet zomaar iemand even vertellen. Elwin moest er zelf achter komen. Is dat ook niet zo in ons eigen leven, jongens en meisjes ? De waarheid is niet makkelijk te vinden. Je moet er echt wat voor doen. En op je reis zal er veel worden gelogen, net zoals de lieg machine van de professor dat doet, maar dan weet je dat het net andersom is. Andere keren zal het minder duidelijk zijn, en moet je verder blijven reizen naar de waarheid. Gaan jullie mee, jongens en meisjes ? Pas heel in de verte is de waarheid.

De markt van vreemdelingen

Elwin was op een vreemde markt terechtgekomen. Er werd hier niet met geld betaald, maar met medailles. Medailles kon je alleen krijgen als je iets goeds had gedaan, en wanneer je iets wat je fout had gedaan weer in orde had gemaakt. Als iemand iets kapot had gemaakt, moest zo iemand het ook weer heel maken. Alleen zo kon iemand medailles krijgen, en alleen zo kon er op de markt betaald worden. Je kon zo alleen maar rijk worden als je goed was, en niet als je slecht was. Maar wat hield die rijkdom dan in ? Wat werd er op deze markt verkocht ? Elwin was op de markt van de waarheid terechtgekomen. Ieder mens moest een beter mens worden om bij de waarheid te kunnen komen. Die is dus niet te koop voor geld, maar alleen maar door een goed hart te hebben.

Wat zou jij doen als je op deze markt zou staan ?

Het is een markt van vreemdelingen. Niemand kent elkaar, en iedereen spreekt een andere taal, maar door het goede te doen kunnen ze elkaar verstaan.

De zee van de waarheid

De vreemdelingen markt was diep in de woestijn. Een vreemdeling nam Elwin mee naar een dichtbijzijnd woestijnstadje. Elwin kreeg daar ook een kamertje. De vreemdeling vertelde aan Elwin dat hier alleen maar de halve waarheid te krijgen was.

'Maar ik wil de hele waarheid,' zei Elwin.

'Daarvoor moet je naar de zee gaan,' zei de vreemdeling.

'Hoe kom ik daar ?' vroeg Elwin.

'Je komt er door je problemen,' zei de vreemdeling. 'Dat is de woestijnreis.'

De volgende ochtend ging Elwin op pad.

Het was inderdaad een vermoeiende, moeilijke reis, maar gelukkig had Elwin al iets van de waarheid gezien. De vreemdeling had hem verteld dat hij het pad van de vreemdelingen moest volgen, maar er was hier geen pad. Alles was woestijn.

Soms kwam Elwin vreemdelingen tegen, maar vaak spraken ze niet, of spraken ze in een andere taal. 'Waar is de zee !' riep Elwin.

Elwin opende het kruikje wat de vreemdeling hem had meegegeven. 'Ja, dit is water,' zei Elwin, 'maar het is niet de zee.' Toen begon Elwin te drinken.

Een andere vreemdeling begon Elwin te wenken. 'Die kant op,' zei de vreemdeling, en wees recht voor zich uit. Elwin besloot met de vreemdeling mee te lopen. Er leek geen einde aan te komen. Er was hier helemaal geen zee, en aan het einde van de dag moesten ze in de woestijn overnachten. Gelukkig had de vreemdeling een tent bij zich.

'Ik wil de hele waarheid,' zei Elwin de volgende dag, 'niet de halve.'

En de vreemdeling nam Elwin mee tot de tuin van vreemdelingen, zo in de woestijn. Deze tuin liep helemaal tot aan de zee. Elwin keek zijn ogen uit. Zo'n prachtige tuin had hij nog nooit gezien. En vreemdelingen liepen in en uit, en ze gingen heen en weer tussen de tuin en de markt, door de woestijn. En hier groeide alles wat ze op de markt verkochten, maar het was maar de halve waarheid. Want iedereen draagt maar een heel klein stukje van de waarheid. Wel kwam Elwin steeds meer stukjes van de waarheid te zien, en hij verlangde de zee van de waarheid te zien. Toen Elwin dieper in de tuin was gekomen kon hij de zee al in de verte zien. Alle stukjes van de waarheid fonkelden daar. En Elwin begon steeds harder te rennen. Toen hij op het strand was aangekomen rende hij hard naar de zee toe, en rende er toen in. Maar dit waren zoveel stukjes. En het stroomde zo snel. Elwin kon het helemaal niet volhouden. Snel ging hij het water uit. En hij bleef maar kijken en kijken naar de hele waarheid. 'Stukje voor stukje

dan maar,' zei hij tegen zichzelf. 'Niet alles in één keer. Alles heeft tijd nodig.' En hij ging terug naar de vreemdelingen, die allemaal een stukje van de waarheid hadden. Wat kunnen we hiervan leren, jongens en meisjes ? Dat iedereen een stukje waarheid draagt, en dat we de tijd moeten nemen voor ieder stukje. Daarmee mogen we puzzelen, en ons leven bouwen met elk stukje.

Het eiland van nut en dankbaarheid

Op een dag stond Elwin weer naar de zee van de waarheid te kijken. Hij vond het zo prachtig, al die fonkelende stukjes. Opeens pikte een grote rode vogel hem op, en bracht hem de zee over, naar een eiland. Op het strandje van het eiland werd Elwin afgezet. Er was ook een oerwoud achter het strandje. Achter een struikje stond Sandra. Elwin herkende haar direct.

'Waar is je moeder ?' vroeg Elwin.

'In het oerwoud in onze hut,' zei Sandra.

'Ik dacht dat jullie in de paradijselijke tuin woonden,' zei Elwin.

'Je hebt zeker weer te veel bessensap gedronken,' giechelde het meisje.

'Niet echt,' zei Elwin. 'Alleen veel water.'

'Wat kom je hier doen ?' vroeg Sandra.

'Ik ben op zoek naar de waarheid,' zei Elwin.

'En, heb je het al gevonden ?' vroeg Sandra.

'Nee,' zei Elwin, 'alleen stukjes, maar ik kan het al wel zien. En jij ?'

'Ik woon hier met mijn moeder,' zei Sandra.

'Ik heb je moeder nog nooit ontmoet,' zei Elwin.

'Dan moet je niet zoveel bessensap drinken,' giechelde Sandra. 'Maar kom maar mee, dan zal ik je haar laten zien.'

Ze trok Elwin dieper het oerwoud in, en gingen een zanderig pad over totdat ze bij de hut van Sandra en haar moeder kwamen. Een vrouw was aan het roeren in een grote ketel, en ze had een schort om.

'Ik ben Elwin,' zei Elwin. 'Wie bent u ?'

'De waarheid,' zei de vrouw.

'De halve waarheid of de hele waarheid ?' vroeg Elwin.

Toen zei de vrouw niks meer.

'Ze praat niet veel,' zei Elwin.

'Ze is bezig,' zei Sandra.

'Stoor ik ?' vroeg Elwin. 'Ik kan ook weer weggaan.'

'Nee, blijf,' zei de vrouw.

'Goed dan,' zei Elwin.

Ook Sandra werd toen stil, en ze bleven stokstijf staan, alle twee. Ze bewogen niet meer.

'Vreemd,' zei Elwin. 'Ik heb de waarheid ontmoet, maar ze spreekt niet. Ik denk dat ik maar weer ga. Ik begrijp dat ik alles moet verzamelen en puzzelen door goed te doen, net zoals op de vreemdelingen markt. Ik denk dat ik weer terugmoet. Ik ben dankbaar voor deze nieuwe stukjes waarheid die ik heb gevonden.'

En zo ging Elwin weer terug naar het strandje, om even later weer door de rode vogel opgepikt te worden. Zo kwam hij weer over de zee terug aan land, en hij kon net als de vreemdelingen heen en weer gaan tussen de markt en de tuin. Soms was de rode vogel er wel, en soms niet, maar Elwin was altijd dankbaar, en zag het nut in van dit alles.

Soms gaat het misschien even niet goed in ons leven, of staat alles ineens stil en komen we niet verder. Dan moeten we soms even wat stapjes terugnemen, terug naar de wat kleinere stukjes die we over het hoofd hadden gezien. Ken je daar voorbeelden van in je eigen leven ?

De zaaier

Boven de zee zweefde de hemel, wat ook gewoon een eiland kon zijn. Elwin had het nu gezien, en het was telkens alsof het steen was, zoals ook Sandra en haar moeder versteenden. Hij moest en zou de waarheid kennen. Elwin kon er niet bij. Hij piekerde zich suf. Wat was er toch met Sandra en haar moeder aan de hand ? Of misschien was er iets met hemzelf aan de hand ? Misschien was voor hem alles steen, maar niet voor iemand anders ? Elwin stond voor een raadsel. Was de hemel niets anders dan een puzzel die opgelost moest worden ?

Er waren veel meer eilanden in de zee van waarheid, en al die eilanden waren in oorlog met elkaar, vertelde een vreemdeling. Hoe kon dat nu ? Oorlog in de hemel ? Elwin snapte het niet.

'Ze hebben allemaal stukjes van de waarheid,' zei de vreemdeling, 'maar ze

denken dat het de hele waarheid is.'

'Hoe kan dat ?' vroeg Elwin.

'Zo zijn ze opgevoed,' zei de vreemdeling, 'en ze kunnen de hele waarheid niet zien.'

'Wat doen we eraan ?' vroeg Elwin. 'Dus de hemel is voor iedereen anders ?'

De vreemdeling knikte. 'Het gebeurt als mensen stoppen met reizen naar de waarheid, als ze denken dat ze de hele waarheid al hebben,' zei de vreemdeling.

'Ik blijf reizen,' zei Elwin.

'Sommigen zitten opgesloten,' zei de vreemdeling.

'Hoe kunnen we ze helpen ?' vroeg Elwin.

'Door het delen van de waarheid,' zei de vreemdeling, 'maar niet teveel, want dat kunnen ze niet aan. Kleine stukjes, als een zaaier. Het zijn maar hele kleine slotjes, en er passen alleen maar hele kleine sleuteltjes op. Als je bloemetjes teveel water geeft dan gaan ze dood.

Heb je zelf al kleine stukjes van de waarheid met anderen gedeeld ? En ben je hierin voorzichtig geweest dat je ze niet teveel hebt gegeven ? Heb je hiermee al anderen kunnen helpen ? Zo mag je zijn als een zaaier.

Elwin wilde een ladder naar de hemel bouwen, naar een hogere hemel, een betere hemel. Dat hadden de mensen nodig. Maar Elwin moest leren zaaien. Zo gingen er vanzelf planten en bloemen groeien, en die groeiden hoger en hoger. En zo klom Elwin naar de hogere hemelen, ver boven de hemelen die mensen hadden gebouwd. En Elwin had een goed overzicht. Hij kon zo naar beneden kijken en alles zien. En hij begon nog meer zaad naar beneden te gooien, stukjes waarheid. En nog hoger wilde Elwin, door de wolken heen, van wolk tot wolk, hoger en hoger, totdat hij niet meer verder kon. En Elwin moest weer helemaal terug naar beneden om verloren en vergeten stukjes waarheid te zoeken. Die waren niet allemaal op één plaats. Hebben jullie dat ook weleens, jongens en meisjes, dat je wat stappen terug moet doen, dat je niet meer verder kan, en even moet kijken of je iets hebt laten liggen, iets hebt vergeten ? En als dat gebeurd is kun je weer verder.

Elwin begreep dat om bij de waarheid te komen had je veel wijsheid en veel kennis nodig. Maar als het goed is leer je dat op je woestijnreis, je reis over zee, en je reis naar de hemel. Het is een puzzeltocht, en geef daarin nooit op, want als je de waarheid zoekt, dan komt het jou ook tegemoet.

Op een dag was Elwin weer bij de vreemdeling in het woestijnstadje van de vreemdelingen. Die nacht werd hij

wakker in zijn kamertje en zag hij een grote oranje gele bol voor zich hangen. Het was de bol van de waarheid. Hij voelde de waarheid aan hem trekken. 'Aanvaard me,' zei de bol van de waarheid, 'in je hart.'

'Maar wie bent u ?' vroeg Elwin.

'Ik ben de waarheid,' zei de bol.

'Hoe kan ik het zeker weten ?' vroeg Elwin.

'Kijk in je hart,' zei de bol. 'Ik ben al in je hart. Je hebt mij gevonden.'

Toen aanvaardde Elwin de waarheid in zijn hart. Hij wilde niets lievers. Hij haalde diep adem. Wie zou de waarheid niet willen ? En jullie, jongens en meisjes ? Hebben jullie al de waarheid in jullie hart aanvaard ? Er mag geen mens tussen jou en de waarheid instaan. En de waarheid is altijd een pad, en altijd maar een stukje. Laat het je niet weerhouden om te zoeken naar meer waarheid, de hele waarheid. Het aanvaarden van de waarheid in je hart is nog maar het begin van je reis naar de waarheid. Het is iets waarin je mag groeien, puzzelen en leren. Zo bouw je zelf aan de waarheid, en wordt je er zelf door gebouwd.

Het puzzel avontuur in de grote bibliotheek

En Elwin bouwde zijn eigen woestijnstadje in de woestijn met de stukjes waarheid, als een oase, om dorstige reizigers en vreemdelingen te drinken te geven en een plaats te geven, een beschutting. En het werd een stukje oerwoud in de woestijn, waar alles volop kon groeien. Elwin werkte er hard aan, en er kwamen steeds meer werkers bij. En er werd niet betaald met geld in zijn woestijnstadje, maar alleen maar met medailles. Dat had hij van de vreemdelingen geleerd. Alleen het goede was een betaalmiddel.

Elwin bouwde ook een hele grote bibliotheek voor het verdere puzzel avontuur. Wat verhalen uit die bibliotheek kun je lezen in dit boek, de tweede bijbel voor kinderen.

Zo kun je dus tot de waarheid komen alleen door veel kennis, door veel te leren, en dat kun je doen door op zoek te gaan naar de stukjes van de waarheid en ermee te puzzelen. Als je dan twee stukjes waarheid hebt gevonden en je kan ze aan elkaar puzzelen, dan kan er ook weer een derde bij, of misschien gaat dat wel vanzelf. Ken je daar voorbeelden van ?

Ik zal je een beetje helpen : Als een zaadje in de aarde is gekomen, dan

groeit er een boom, en dan komen er vanzelf vruchten aan de boom. Ken je nog een voorbeeld ?

Leren doe je dus door te zoeken en te puzzelen, en zo mag je ook vrucht dragen.

Op een dag nam een vreemdeling Elwin mee naar een berggebied. Ergens boven een berg hing een grote oranje gele bol, de bol van de waarheid. Elwin zag het vanuit de verte, en toen ze er naartoe liepen kwamen ze steeds dichterbij. Nu moesten ze de berg nog beklimmen. Die klimtocht duurde vele dagen, want het was een hele hoge berg.

Eindelijk kwamen ze aan bij de bol. Het was een prachtige doorzichtige bol, oranje en geel. 'Waarom ben je gekomen ?' vroeg de bol.

'Ik ben op zoek naar de waarheid,' zei Elwin.

'Ik heb je geroepen,' zei de bol. 'Omdat je naar mij riep, riep ik jou. Het is een soort echo, een soort spiegel. Door mij kun je tot andere planeten gaan, tot andere werelden.'

Elwin was heel verbaasd, maar ook dankbaar. Ook was Elwin dankbaar naar de vreemdeling die hem hier had gebracht. 'Kom, Elwin,' sprak de bol. En Elwin kon zo de bol binnenlopen. Ineens was Elwin ergens anders, op een andere planeet.

'Dit is de planeet van de waarheid,' sprak de bol. Elwin keek goed om zich heen. 'Het is prachtig hier,' zei Elwin. Hij stond in een oerwoud op een zanderig pad. Daar kwam Sandra aangelopen, met haar moeder.

Elwin was verbaasd. 'Hoe komen jullie hier ?' vroeg Elwin.

'Wij wonen hier,' zei Sandra.

'Oh, ik dacht dat jullie op het eiland woonden,' zei Elwin.

'Mallerd,' giechelde Sandra. 'Heb je weer teveel bessensap gedronken ?'

'Dat niet,' zei Elwin, 'maar er is wel veel gebeurd.'

'Welkom op de planeet van de waarheid,' zei Sandra. 'Mijn moeder en ik behoren tot een stam van oerwoudbewoners.'

'Wat doen jullie hier dan ?' vroeg Elwin.

'Wij wonen hier, en wij voeren oorlog tegen de leugen,' zei Sandra.

'Hoe gaat dat precies ?' vroeg Elwin.

'De leugens zijn de slechte dingen, de verkeerde dingen, die mensen doen. Het zijn monsters in het oerwoud. Je moet ze verslaan en als het je is gelukt dan komt er weer een stukje waarheid vrij,' zei Sandra.

'Interessant,' zei Elwin.

'Maar daar moet je wel heel veel voor leren,' zei Sandra, 'want anders val je misschien de verkeerden aan, en val je de waarheid lastig. Het is niet voor gemakzuchtige mensen, maar je moet je onderscheidingsvermogen trainen, want

anders ga je fouten maken, en dan wordt je zelf ook een leugenaar. We mogen bijvoorbeeld de dieren van het oerwoud niet voor monsters aanzien. Wij moeten de dieren van het oerwoud tegen de monsters beschermen.'

'Klinkt goed,' zei Elwin. 'Ik zou het graag willen leren.'

'Kom maar mee dan, naar de stam,' zei Sandra. Toen liepen ze verder het oerwoud in. Het was heel lang lopen. Eindelijk kwamen ze aan bij het kamp waar de stam was. Ze liepen allemaal rond met wapens. Sandra begon Elwin direct uit te leggen wat de wapens waren. Het waren de wapens van de waarheid. Die wapens kon je niet zomaar kopen voor geld, maar je moest ze verdienen door medailles, door goed te doen, en je kon ze verdienen door goed te leren. Je kon ze ook bouwen en in elkaar puzzelen met stukjes van de waarheid, en je kon ze ook krijgen als je een bepaald monster had verslagen.

Elwin kreeg ook zijn eigen hutje.

De volgende dag gingen ze op monsterjacht, en Elwin mocht ook mee. Het eerste monster wat ze zouden verslaan was het monster van betweterigheid, dat je het altijd beter denkt te weten dan de ander, terwijl je eigenlijk nog niks weet. Het gebeurt veel als mensen te lui zijn om te leren. Dan gaan ze liegen en bedriegen om hun eigen waarheid te maken, ten koste van de ander. Dat is het monster van de betweterigheid. Kennen jullie dit monster, jongens en meisjes ?

Elwin kreeg een katapult mee. Daar moest hij het mee doen. Ze moesten naar het grottengebied gaan, waar het monster van betweterigheid ergens woonde. Elwin schrok heel erg toen hij het monster zag. Het monster was heel groot, en had hele grote tanden. Het monster zou Elwin zo kunnen opslokken. Daar had Elwin geen zin in natuurlijk. Elwin keek naar zijn katapult. Er stond op geschreven : leergierigheid. Het monster begon enorm te brullen, en Elwin begon nu wel heel bang te worden. De anderen begonnen al met speren te gooien, en sommigen schoten met pijl en boog. Het monster had al die tijd in de grot opening gestaan, maar kwam nu naar buiten. Elwin moest wel even slikken, en hij wilde wegrennen. Wat moest hij beginnen met zo'n klein katapultje. Vlak voor de stam stopte het monster. 'Ha,' brulde het monster. 'Ik kan jullie allemaal in één keer opslikken. Pijlen en speren doen me niet veel, en al helemaal niet zo'n klein katapultje.

Elwin keek naar Sandra die dichtbij hem stond. 'Schiet, Elwin,' zei ze.

Elwin pakte een steentje en schoot het naar het monster toe.

Het monster begon nog harder te lachen. 'Ha ha, moet ik daar bang van worden ?' brulde het monster.

Elwin keek weer naar Sandra. Tot Elwin's grote schrik stond Sandra weer stokstijf, en ook de anderen. Dit had hij eerder meegemaakt. Elwin was nu helemaal alleen nu de anderen als van steen leken, en Elwin begon terug te rennen naar het kamp, maar hij kon het kamp niet meer vinden. Hij hoorde het

gebrul van het monster achter hem. 'Oh, wat moet ik nu doen,' jammerde Elwin.

'Rennen maar, Elwin,' zei Elwin tegen zichzelf, en rende door. Hij hoorde het monster achter hem hijgen. Hij voelde de warme adem van het monster al in zijn nek, maar gelukkig was daar de bol van de waarheid, zo midden in het oerwoud. De vreemdeling was daar ook nog, maar ook die stond stokstijf als steen. Snel sprong Elwin de bol in, en kwam weer terug op de berg. 'Dat was op het nippertje,' zuchtte Elwin. Maar Elwin wist nu wat zijn taak was. Hij moest eerst meer leren over de monsters van de leugen, en over de wapens van de waarheid. Het was nog geen tijd voor de monsterjacht. Hij moest eerst meer stukjes waarheid verzamelen en verdienen.

De Puzzel School

Op een dag nam een vreemdeling Elwin mee onder de grond. Diep onder de grond was er een gevangenis die bewaakt werd door het monster van hebberigheid. Velen zaten daarin opgesloten. Toen Elwin het monster zag stonden zijn haren recht overeind. Het monster was helemaal wit en heel groot. Er zaten daar veel kinderen opgesloten.

'Ik moet hier een wapen tegen maken,' zei Elwin. 'Maar niet zomaar een wapen, want wapens zullen niet werken op zo'n groot beest.'

Elwin zag dat er veel kinderen in de gevangenis zaten, en die waren allemaal hebberig gemaakt door het monster. Ze puzzelden niet meer, en leerden niet meer. Ze waren gestopt met hun reis naar de waarheid. Ze zaten nu opgesloten door het monster. Elwin wist dat ze weer leergierig moesten worden, als puzzelaars. Elwin wist diep in zijn hart dat het enige wapen tegen dit monster een puzzel school zou zijn.

'Ik weet genoeg,' zei Elwin tegen de vreemdeling. 'Laten we teruggaan.'

En zo ging Elwin bouwen aan zijn puzzel school. En hij zou zijn weg helemaal naar beneden puzzelen tot diep onder de grond, om een tunnel te maken tussen de school en de gevangenis, zodat de kinderen en de andere gevangenen zouden kunnen ontsnappen. Dat was wel slim bedacht van Elwin, maar nu moest hij het nog voor elkaar zien te krijgen. Het was een heel groot werk.

Zou jij wel naar de puzzel school willen, om te leren anderen los te puzzelen die ook gevangen zijn door het monster van hebberigheid ? Hoe zou jij dat doen ?

Elwin was nog maar net begonnen toen het monster naar boven kwam. Nu zat Elwin goed in de problemen. Het witte monster was heel groot en had grote tanden. Elwin zou hier niets tegen kunnen doen, en ook de anderen niet. Het monster van hebberigheid had het nu op Elwin gemunt, en Elwin moest

rennen voor zijn leven. Maar waar moest Elwin naartoe ? Hij rende en rende maar, en durfde niet om te kijken. Hevig gebrul hoorde hij achter zich. Gelukkig werd hij toen opgepikt door de rode vogel, die hem helemaal terugnam tot op de berg bij de oranje gele bol van de waarheid. De rode vogel vloog er zo met Elwin doorheen, en zo kwamen ze tot het oerwoud van de planeet van de waarheid. Nog steeds stond daar een verstijfde vreemdeling, als steen, alsof hij helemaal was bevroren. Maar de rode vogel vloog verder met Elwin, ook langs het kamp, en langs het grottengebied. Ook de oerwoudbewoners van de stam stonden daar nog steeds verstijfd als steen, als bevroren, maar toen bracht de rode vogel Elwin naar een berggebied in het midden van het oerwoud. Ergens op een hoge berg, boven op de punt, zweefde een rode bol. Daar zette de rode vogel Elwin neer.

'Wie bent u ?' vroeg Elwin.

'Ik ben de puzzel school,' zei de rode bol.

'Dus het is al klaar ?' vroeg Elwin.

'Het was altijd al klaar,' zei de rode bol, 'maar nu pas heb je het gevonden.'

'Maar ik zie alleen maar een rode bol,' zei Elwin.

'Loop maar naar binnen,' zei de bol.

Elwin ging de bol binnen. Dit was de puzzel school. Het stond vol met boekenkasten, en tafeltjes en stoeltjes. 'Vreemdelingen geven hier les,' zei de bol.

Maar toen hoorde Elwin ineens verschrikkelijk gebrul en keek naar buiten. Tot zijn grote schrik zag hij in de verte het monster van hebberigheid op de bol afkomen. 'Het is weer tijd om naar de volgende halte te gaan,' zei de rode bol. 'Dit is de reden waarom ik altijd op reis ben. Het is dus een rijdende puzzel school, anders zou het monster van hebberigheid ons te pakken krijgen. Ik ga dus overal, en dat is ook het geheim van de ontsnapping van de gevangenen, want ik kom ook bij hen langs.'

Net op het nippertje begon de rode bol toen met Elwin naar de volgende bergtop te zweven, maar ook daar moesten ze na een tijdje weer weg. Het monster van de hebberigheid zat achter hen aan.

'Maar dat beest moet toch eens uitgeschakeld worden ?' vroeg Elwin.

'Daar zijn we mee bezig,' zei de rode bol. 'Alles op zijn tijd, maar voor nu helpt het luie en hebberige kinderen om altijd verder te gaan op hun zoektocht naar de waarheid.'

Na een hele lange reis kwam de rode bol inderdaad bij de ondergrondse gevangenis aan. Er was daar een bepaalde halte waar kinderen konden instappen. Elwin was verbaasd. 'Ik wist niet dat deze gevangenis ook een halte had,' zei Elwin. 'Velen weten het niet,' zei de rode bol. 'Maar er is dus toch nog hoop.'

'Maar hoe kunnen zij die het niet weten

dan bevrijd worden ?' vroeg Elwin.

'De rode bol komt overal,' zei de bol. 'In de diepste gevangenissen, in de meest afgezonderde plaatsen, al is het maar om te fluisteren, al is het maar om een druppeltje hoop te geven. Ze vinden hun weg er dan wel uit.'

'Ook waar degenen zijn die hopeloos verdwaald zijn of vergeten ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de rode bol. 'Zolang ze een kaartje hebben kunnen ze mee, en knippen we de kaartjes.'

'Wat zijn dat voor kaartjes ?' vroeg Elwin.

'Kaartjes van leergierigheid,' zei de bol.

'Dan wil ik wel conducteur worden,' zei Elwin.

'Versla jij je monsters nu maar,' zei de rode bol.

'Wat is het volgende monster ?' vroeg Elwin.

'Het monster van belangrijker zijn,' zei de bol, 'jezelf belangrijker wanen dan de ander, waardoor je alle aandacht wil hebben en vereerd wil worden door anderen, niet omdat je beter bent en goed voor anderen zorgt, maar omdat je meer hebt, misschien rijker bent, meer spullen hebt dan de ander, duurdere kleren, een duurdere kapper, allemaal door oppervlakkige en nutteloze dingen. Dit is dus als het ware het gevolg van hebberigheid, de volgende stap op het pad van de leugen en het doen van het slechte, en vele kinderen worden ook door dit monster opgesloten gehouden.'

'Hoe kunnen we ze helpen ?' vroeg Elwin.

'Willen ze wel geholpen worden ?' zei de rode bol.

'Ze moeten het kaartje van leergierigheid hebben anders komen ze er niet in,' zei Elwin.

'Versla eerst je monsters maar, Elwin, en laat die andere dingen maar aan mij over,' zei de rode bol.

'Waar woont het monster van belangrijker zijn ?' vroeg Elwin.

'Hij groeit aan een boom, en de kinderen eten er maar wat graag van,' zei de rode bol.

'Waar staat die boom ?' vroeg Elwin.

De rode bol nam Elwin helemaal mee naar een vreemd stadje.

'Waar zijn we ?' vroeg Elwin.

'Hier is ergens de monstervrucht,' zei de rode bol.

Ze kwamen aan bij een boom waar kinderen omheen dansten.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Elwin.

'De boom moet omgehakt worden,' zei de bol. 'Hier groeien de monstervruchten.'

'Hoe doen we dat ?' vroeg Elwin.

'Door het bijltje van leergierigheid,' zei de bol.

'Waar is het ?' vroeg Elwin.

'Nou, niet hier,' zei de bol. 'Het is gemaakt van vreemdelingen waarheid.'

En zo moest Elwin eerst terug naar de vreemdelingen. Het bijltje moest eerst helemaal in elkaar gepuzzeld worden met de kleine stukjes waarheid van de vreemdelingen. Maar het leek wel alsof het bijltje nooit afkwam. Er ontbrak altijd weer wat aan. De bol zei dat er eerst iets anders moest gebeuren. Het laatste stukje wat nodig was zou verborgen zitten in het monster van nieuwsgierigheid. Nieuwsgierigheid is het tegenovergestelde van leergierigheid, en soms is het moeilijk van elkaar te onderscheiden, dus moet je extra goed oppassen. Zij die willen leren om anderen daarmee kwaad te doen, en om leugens te kunnen verspreiden zijn nieuwsgierig. Zij zijn alleen maar gericht op de oppervlakkige, nutteloze dingen die er niet toe doen. Maar de leergierigen zijn op zoek naar de nuttigheid, en zij willen zichzelf steeds meer verbeteren. Alles kan altijd weer beter. Maar het monster van nieuwsgierigheid was nergens te vinden. Het was overal en nergens. Het was iets in de lucht. Elwin begreep er niks van, en moest dus eerst verder leren.

De rode bol zei tegen Elwin dat het monster van nieuwsgierigheid alleen opgespoord zou kunnen worden als hij het monster van eenzijdigheid zou verslaan, want die had alle landkaarten en mappen die daarvoor nodig waren. Het monster van eenzijdigheid zorgde ervoor dat alles maar op één manier kon gaan, op één manier gezegd kon worden, in één taal. Zo niet dan gaf het monster zware straf. Het was het monster van discriminatie. Het mocht maar van één kleur zijn, dus of wit, of zwart. Maar het vreemde ervan was dat het monster zelf wel alle kleuren kon hebben. Het was een soort kameleon die mensen bedroog en tegen elkaar opzette. Het was een bedrieger en een stoker. Alles moest zoals hij het wilde. En dat kon altijd weer anders zijn. Dit monster woonde in een fles, en kon zo van de ene fles tot de andere fles overspringen, en van het ene tot het andere glas, om iedereen te vergiftigen.

Elwin had al wel in de gaten dat de rijdende puzzel school helemaal niet zo gemakkelijk was, en voordat hij het wist was het alweer verder gegaan. Elwin kon het niet altijd bijhouden, en soms rende hij er achteraan. Elwin moest leren bij de puzzel les te blijven. Nu zou de rode bol hem laten zien waar het monster van eenzijdigheid woonde. Ze moesten hiervoor ergens naar een café. Een barman was daar zijn glazen aan het afwassen en afdrogen. Toen de barman Elwin zag begon hij te lachen. 'Wat moet je kereltje ?' vroeg de barman.

'Ik ben op zoek naar het monster van eenzijdigheid,' zei Elwin. 'Woont die hier ?'

De barman begon nog harder te lachen. 'Je ziet ze vliegen, kereltje. Er wonen hier geen monsters.'

'De rode bol zei dat hij hier woonde, in een fles,' zei Elwin.

De barman gierde van het lachen. 'Nu ga ik toch echt van mijn stokje !' gierde hij. 'Een sprekende rode bol ? Iets verkeerds gedronken misschien ?'

Elwin begon toen boos en ongeduldig te worden. 'U bent wel erg eenzijdig en discriminerend. Het monster moet wel heel dichtbij zijn.'

Maar toen begon ook de barman boos te worden. 'Zeg, niet beledigend gaan doen, hè. Er zijn hier geen monsters, en nu wegwezen, kereltje,' zei de barman.

Elwin liep weer het café uit naar de rode bol. 'Ga weer naar binnen,' zei de rode bol.

'Hij zegt dat het er niet is,' zei Elwin.

'Het is de kameleon,' zei de rode bol. 'Hij mag alles bij je doen, denkt hij, en je mag je niet verdedigen.'

'Wat moet ik doen ?' vroeg Elwin.

'Gewoon teruggaan,' zei de rode bol. 'Het pad wijst zich vanzelf.'

Weer ging Elwin naar binnen.

'Wat heb ik nu aan mijn klomp hangen !' bulderde de barman. 'En nog terug durven te komen ook na je beledigingen ?'

'Jij begon,' zei Elwin. 'Ik kom hier voor het monster. Wen er maar aan.'

Toen kwam de barman van achter de bar vandaan. Hij trok al een pistool. 'Wen er maar aan ?' bulderde hij. 'Wat zijn dat voor manieren. Je bent wel een erge brutale vlegel. Pas maar op, straks schiet ik je aan flarden.'

'Ja kom,' zei Elwin, 'je bent de dominee niet. Geef dat waterpistooltje maar aan mij. Het is niet voor hele kleine kinderen.'

Toen werd de barman buiten zichzelf van woede. 'Nu weg, of ik schiet !' bulderde hij met een hoofd zo rood als tomaten. 'Ik tel tot drie !
Eén .....
twee .....
drie !' Maar Elwin bleef gewoon staan, want de rode bol was inmiddels om hem heen gekomen. De man schoot, maar de kogel werd door de rode bol afgeketst, en die ging toen dwars door een fles heen.

'Hoera,' zei de rode bol. 'Dat was de fles waarin hij woonde.'

De barman begon weg te smelten, en er begon vreemd spul uit de kapotgeschoten fles te druipen. 'We moeten hier nu weg,' zei de rode bol. 'Dit stadje zal snel onderlopen.' Elwin reiste vliegensvlug in de rode bol weg het stadje uit.

'Waar is de landkaart ?' vroeg Elwin. 'We moeten nu naar het monster van nieuwsgierigheid.' Maar Elwin keek om zich heen, en de rode bol was weg, en hij stond midden in de woestijn.

Na een tijdje slenteren in de woestijn vonden vreemdelingen hem, en namen

hem mee naar een ander woestijnstadje. Hij begon het hele verhaal te vertellen en ze keken hem met grote ogen aan. Ze spraken Elwin's taal maar heel gebrekkig, en Elwin dacht dat ze hem soms verkeerd begrepen.

Hij kreeg een kamertje waar hij de nacht kon doorbrengen. Die nacht peinste Elwin over alles wat hij had meegemaakt. Hij moest maar weer gewoon wachten totdat de rode bol weer voorbij zou komen, of misschien moest Elwin ergens anders heen, iets anders leren.

Elwin begon echt heel erg aan zichzelf te twijfelen nu de rode bol niet meer bij hem was. Of had hij iets verkeerds gedronken ?

Op een nacht werd hij wakker van luid gebrul. Vanuit zijn kamerraampje kon hij gewoon de woestijn inkijken. Het was het monster van nieuwsgierigheid. Het was een heel woest monster, nog wel veel erger en groter dan een tijger of een leeuw. Maar toen veranderde het woeste monster ineens in een krantenverkoper. 'Nieuws, nieuws,' riep hij. 'Wie wil er wat nieuws ?' Hij had een pet op en een lange grijze jas aan met een tas vol kranten. Hij ging toen bij Elwin's raam staan en riep toen weer hetzelfde. 'Mijnheer, het is midden in de nacht,' zei Elwin. 'Wie gaat er nu midden in de nacht kranten lopen verkopen ?'

'Kan ik overdag bij je terugkomen ?' vroeg de krantenverkoper.

'Ik ben niet geinteresseerd in nieuws, maar in puzzel lessen,' zei Elwin. 'Ik ben niet nieuwsgierig, maar leergierig.'

'Ja, dan moet je niet bij mij wezen,' zei de krantenverkoper.

'U kwam hier, niet andersom,' zei Elwin, 'dus wegwezen.'

'Ik kwam niet voor jou,' zei de krantenverkoper.

'Waarom kwam je dan naar mijn raam ?' vroeg Elwin.

'Zijn er nog anderen daar ?' vroeg de krantenverkoper.

'Die slapen nog,' zei Elwin. 'Wij zijn niet geinteresseerd, en al helemaal niet als woeste monsters van nieuwsgierigheid zomaar in krantenverkopers veranderen.' Toen gaf de krantenverkoper hem een mep met de krant.

Elwin greep de krant en verscheurde die voor de ogen van de krantenverkoper.

'Ik heb er toch velen van,' zei de krantenverkoper.

'Goed,' zei Elwin, 'eet ze maar lekker op. Eet smakelijk.'

'Mij niet gezien,' zei de krantenverkoper. 'Ik zal jou opeten.'

Toen veranderde de krantenverkoper weer in een woest monster en probeerde door het raam te komen. Elwin probeerde uit zijn kamer te ontsnappen maar die bleek op slot te zitten. Het monster was inmiddels de kamer binnen gekomen en Elwin stond stijf tegen de

muur. 'Ik zal je vermalen tot krant !' brulde het beest. 'Het zal groot nieuws zijn !'

Maar Elwin voelde iets in zijn hart opborrelen. Het was de rode bol, de puzzelschool. En de bol begon zich helemaal in lagen om hem heen te vormen. Toen gaf de rode bol het beest een mep, en het beest werd zo door het raam naar buiten geslingerd.

Het kleine stukje waarheid wat toen vrijkwam maakte Elwin's bijltje compleet.

De boom met de monstervruchten van belangrijker zijn moest omgehakt worden. In de rode bol ging Elwin er naartoe met het bijltje van leergierigheid. Maar toen ze daar aankwamen was de boom al omgehakt, en er dansten geen kinderen meer omheen. Iemnand anders had het boompje al omgehakt. Wie ? Sandra. Sandra stond dichtbij de omgehakte boom met een bijltje, en met haar moeder. Ze keek Elwin glimlachend aan. 'Kom, ik wil je wat laten zien,' zei Sandra. Dichtbij was een bos, waar ook een waterval was, en daarachter was een grot. In de grot was een groen blauwe waterige bol, de bol van nut. 'Veel mensen zijn op zoek naar geluk,' zei Sandra, 'maar er is iets veel groters dan geluk, en dat is nut. Geluk kan zelfs vaak bedriegelijk zijn. Soms kun je je gelukkig voelen en soms ongelukkig. Dat hoort bij het leven. Maar waar het om gaat is of het nuttig is. Als je het nut hebt gevonden, dan heb je iets groters gevonden dan geluk. Dit is de bol van nut. Het is heel waterig, om ons te herinneren aan de golven die op en neer gaan. Of je nu op gaat of neer, gelukkig bent of ongelukkig, de golf is altijd verbonden aan het water, als een boodschap van nut, om ons iets te leren. Soms leer je juist meer als je ongelukkig bent, en vaak leren mensen die altijd maar gelukkig zijn er niets meer bij. Nut is een veel hoger gevoel. Het is verbonden aan de eeuwigheid.'

Elwin keek naar de bol. De bol was niet zo groot. 'Je mag het nut aanvaarden in je hart, Elwin,' zei Sandra. 'Het nut wil heel diep in je hart wonen, of je nu gelukkig of ongelukkig bent.'

'Ik wil het,' zei Elwin, 'kom in mijn hart, nut.'

'Het nut glijdt dieper in het hart dan welk geluk of ongeluk ook, omdat het eeuwig is en diep,' zei Sandra. 'Het heeft een hele andere waarde, en een heel ander doel, namelijk de mens het nut te doen inzien van alles. Het is kalm en spreekt niet altijd, maar laat ook het nut inzien van de stilte.'

'Ik voel het,' zei Elwin. 'Het stroomt door me heen als water, op en neer. Ik voel me niet eens meer gelukkig of ongelukkig, alsof dat er niet meer toe doet. Ik voel alleen maar nut, en het is inderdaad veel groter.'

'Laat je niet meer afleiden door het zoeken naar geluk,' zei Sandra, 'maar zoek naar het nut. Geluk en ongeluk is maar tijdelijk, maar het nut is eeuwig. Als je het nut gaat inzien heb je iets beters gevonden, waardoor je helemaal vergeet te denken aan geluk of ongeluk.'

'Ik aanvaard het nut in mijn hart, dieper

dan elk geluk of ongeluk,' zei Elwin.

'Dan ben je nu een nuttige, Elwin,' zei Sandra. 'Nut is iets hogers dan pijn of plezier.'

De dagen erna moesten allerlei monsters Elwin hebben, en ging de strijd door. Elwin voelde alsof het water van nut zo tussen zijn vingers weggleed, want hij zag vaak het nut er niet meer van in. 'Waarom, waarom ?' vroeg Elwin zich telkens af. Misschien heb je dat ook weleens gehad dat eerst alles zo goed ging, en daarna ineens zo slecht, en dat je je dan ook afvraagt waarom, en dat je er ook het nut niet van inziet. En Sandra en haar moeder stonden er vaak weer stokstijf bij, als steen, als bevroren. Ze zeiden dan niets. Elwin was er al een beetje gewend aan geworden.

Soms is het zo dat wanneer je een probleem hebt opgelost, dan staat er alweer een nieuw probleem voor de deur. Misschien heb je dat zelf ook weleens gehad. Maar zo is het in het puzzel avontuur. Als je een puzzel hebt opgelost, dan ga je tot de volgende puzzel, en soms is die puzzel nog wel veel groter en veel moeilijker.

Op een dag nam een vreemdeling Elwin mee weer diep onder de grond. 'Elwin,' zei de vreemdeling. 'Ik wil je iets laten zien.' Ze gingen toen tot een grot diep onder de aarde. Ze gingen door allerlei tunnels heen en putten. Elwin wist hier de weg niet, maar de vreemdeling wist het wel. Elwin zag nergens het nut nog van in. Telkens als hij een monster had verslagen of een probleem had opgelost leek het nog wel erger te worden, leek hij nog erger vast te lopen. Maar hij was blij dat de vreemdeling hem hielp. Ze kwamen in een soort kamertje aan onder de grond, een soort grotje. 'Het nooit gemaakte,' zei de vreemdeling. 'Ik zie niks,' zei Elwin.

'Dat komt omdat het het nooit gemaakte is,' zei de vreemdeling.

'Het bestaat dus niet ?' vroeg Elwin.

'Het bestaat wel,' zei de vreemdeling, 'maar het is alleen nooit gemaakt.'

'Hoe bestaat het dan ?' vroeg Elwin.

Elwin keek om zich heen, maar zag niets. 'Het nooit gemaakte komt vanzelf, wanneer je verbonden blijft,' zei de vreemdeling. 'Denk aan de boom die verbonden blijft aan de aarde en dan vanzelf vruchten voortbrengt. Alles wat de boom moet doen is verbonden blijven.'

'Waaraan moet ik verbonden blijven ?' vroeg Elwin.

'Aan het nooit gemaakte,' zei de vreemdeling.

'Maar ik zie het niet,' zei Elwin.

'Dat maakt niet uit,' zei de vreemdeling. 'Het is nooit gemaakt, het kan ook nooit gemaakt worden. Het komt ergens anders vandaan.'

'Waar vandaan ?' vroeg Elwin.

'Vanuit het verbonden blijven met het nooit gemaakte,' zei de vreemdeling. 'Denk aan de boom die vrucht draagt

door verbonden te blijven aan de aarde. Het gaat allemaal vanzelf als je maar verbonden blijft en daaraan vasthoudt.'

'Ah, nu zie ik het,' zei Elwin. 'Het is heel donker. Het is nog wel donkerder dan de aarde en de duisternis zelf. Het is een bol donkerder dan donker, zwarter dan zwart.' Elwin liep naar het nog donkerdere toe, wat als een bol daar zweefde. Het bleek op een steen te staan, en juist omdat het nog donkerder was scheen het ook licht te geven, maar dat was gezichtsbedrog. Het maakte gewoon een duidelijk contrast omdat het donkerder was. Dit was dus het tegenovergestelde van licht, maar tegelijkertijd ook een soort licht. Als iets duisterder is dan iets anders, dan zie je het ook. Als alles even donker is dan zie je niets.

'Dit gebeurt er als je slaapt,' zei de vreemdeling. 'Je doet er niets voor, je maakt het niet, maar het is er toch. Het is het nooit gemaakte. Het gebeurt als je droomt. Het kan ook komen als je vergissingen hebt gemaakt, of per ongeluk fouten. Heb je dat weleens meegemaakt dat iets per ongeluk kapot ging, en dat je toen iets beters ervoor in de plaats kreeg ? Of dat je een verkeerde weg was ingegaan en iets vond of iemand tegenkwam wat je nooit had willen missen, en die je anders nooit tegen zou zijn gekomen ? Dat zijn de betere fouten. Dat is ook het nooit gemaakte. Het kwam door vergissing, of misschien zelfs door een ongelukje.'

Die nacht sliep Elwin zo lekker. Hij droomde over het nooit gemaakte, over de de bol die donkerder was dan donker, zo diep in de aarde, waardoor al het leven kwam. Het werd niet gemaakt, maar het kwam ergens anders vandaan, gewoon door verbonden te blijven.

Elwin wilde verbonden blijven. Hij wilde het zo graag dat hij huilde. Hij wilde vrucht dragen. En door zijn tranen voelde hij de bol in zich komen, in zijn hart. Ja, het nooit gemaakte, het verbonden blijven, wat was dat wonderlijk. Daardoor groeide en bloeide alles. Het ging vanzelf. En Elwin werd de volgende ochtend blij wakker. Er waren nog steeds tranen in zijn gezicht, en tranen in zijn mond.

En toen Elwin die dag naar buiten ging waren er allemaal vreemdelingen in monnikenpijen met kappen, en zij gingen de straten over, en zij zongen liederen over het nooit gemaakte. Het nooit gemaakte was zo goed, dat het nog nooit in een mensenhart was opgekomen, want het was boven denken. Het kwam van ergens anders, en het was nu gekomen. Ook Elwin kreeg een monnikenpij met een kap, en ging mee met de stoet. Er was ook een muziekkorps bij. Ook de muzikanten hadden monnikenpijen met kappen op. Elwin ging met de grote stoet langs het bos zo de bloemenvelden door, alhoewel het heel traag ging. Steeds meerderen kwamen erbij. Ze hadden een boodschap te vertellen. Het was een eeuwig evangelie, een goede boodschap, wat nog nooit eerder in iemand was opgekomen, maar nu was het er.

'Hey, pssst,' zei de monnik die naast Elwin liep in de stoet. Elwin herkende het gezicht van Sandra. Haar moeder

was er ook bij. Sandra glimlachte, en gaf hem toen een knipoog.

Einde

HET LEVEN IS EEN PUZZEL AVONTUUR
DEEL 2

Het verhaal van het paradijs
De gebruiksaanwijzing voor het paradijs
De afgebroken brug van verhalen

Het verhaal van het paradijs

In het paradijs liep een vrouw in het wit tussen de witte paradijsbloemen.
Zij was de waarheid.
Er was ook een klein kind bij.
Zou jij wel een kind van de waarheid willen zijn ? En waarom ?

Het paradijs wordt ook wel de tuin van de waarheid genoemd.
Er was ook een stationnetje bij de tuin.
Dat stationnetje wordt ook wel de leergierigheid genoemd.
Er zijn daar ook een heleboel huisjes, de huisjes van leergierigheid.

De leergierigen zijn altijd op reis, op reis naar de waarheid.
Zij zijn allemaal kinderen van de waarheid.

De vrouw in het wit is een droomkoningin.

Zij heeft een heleboel medailles, de meeste van allemaal.
Zij is de waarheid.

Zij zend altijd weer vreemdelingen om de mensen tot de waarheid te trekken.
Maar alleen door de medailles kan de mens tot de waarheid komen.
De mens moet namelijk het goede doen, het goede leren en de monsters van het slechte, van de leugens, verslaan. Zo mag de mens door die medailles de trein van de waarheid in om tot het paradijs te gaan, de tuin van de waarheid.

En ieder mens moet het kaartje van de leergierigheid hebben, want de conducteur komt telkens langs.

Hoe kom je bij de trein van de waarheid ? Door de medailles van het goede doen, het goede leren en de monsters van het slechte, van de leugens, verslaan, krijg je steeds meer stukjes van de landkaart, zodat je weet waar het is. Onthoud dat goed, jongens en meisjes.

Het goede doen betekent ook dat je dat wat je verkeerd hebt gedaan weer goed maakt, en dat wat je kapot hebt gemaakt weer hersteld. Maar nu is er een monster die dit helemaal niet leuk vindt. Dit is het monster van luiheid, en die verzint altijd truukjes om hieraan onderuit te komen. Hij vertelt de mensen : 'Ach, dat hoeft allemaal niet. Je kunt gewoon sorry zeggen of vergeef me, en dan ga je weer door met je slechte leven en dingen kapot maken, en dan zeg je gewoon weer sorry of vergeef me. Dan is het ook goed.' Dit monster is dus een leugen-monster, want zo wordt alles nog wel veel erger. Kennen jullie daar voorbeelden van, jongens en meisjes ?

Dit monster moet dus verslagen worden. Maar waar woont dit monster ? Een vreemdeling zei dat dit monster in het hart van de mensen woont. Hoe krijg je het er uit ? En hoe kwam het er in ?

Dat is een heel lang verhaal. En als je het wil horen, luister dan maar.

Op een dag liep de vrouw in het wit in het paradijs. Zij was de waarheid, en zij hield niet van de leugen. Zodra zij een leugen-monster zag, dan greep zij haar speer of haar pijl en boog, en ging achter het monster aan om het uit haar tuin te jagen. Zij leerde dit ook aan haar kinderen, de kinderen van de waarheid. Maar de leugen-monsters vonden dat natuurlijk helemaal niet leuk. Zij hielden van de leugen, van al wat slecht was, en zij haatten de waarheid.

Op een dag bedachten de leugen-monsters een heel gemeen plan. Ze zouden henzelf veranderen in vruchtenbomen en niet meer als leugen-monsters komen. Als dan een kind van de waarheid even niet goed oplette en hun vruchten zou plukken om ervan te eten, dan zouden ze het hart van zo'n kind kunnen binnenkomen. Ze zouden dan ook het kind meer en meer kunnen misleiden om het kind te trekken tot hun leugen-tuinen waar ze vandaan kwamen. Ze begonnen kinderen te lokken met hun truken.

De vrouw in het wit kende deze gevaren, en waarschuwde haar kinderen

vaak, maar sommigen waren nog te klein en moesten nog veel leren. Daarom zond de vrouw in het wit vaak haar vreemdelingen om de kinderen weer terug te halen. De vreemdelingen bewaakten ook haar tuin.

En degene die dit gemene plannetje had gemaakt ? Dat was het monster van de luiheid, een heel dik, bruin monster met maar één oog en één tand, die nog gulzig was ook. Alleen door het onderwijs van de vreemdelingen en de vrouw in het wit kon het monster van luiheid verslagen worden.

Maar de kinderen die door de monsters waren meegenomen werd geleerd vreemdelingen te haten. Ook de vrouw in het wit kwam soms als een vreemdeling.

Remio was een jongetje die was geholpen en onderwezen door een vreemdeling. Remio was heel ver van het paradijs afgedwaald, meegenomen door de leugen-monsters, maar de vreemdeling had hem gevonden, en hem naar een stationnetje gebracht, waar Remio een huisje kreeg, en waar hij kon wachten op de trein van de waarheid. Maar de trein kwam maar niet.

De vreemdeling had hem verteld dat hij eerst meer van de waarheid moest leren, en zo luisterde Remio goed naar de vreemdeling.

Achter het spoor was het bos. Op een dag maakte Remio een boswandeling. Daar zag hij de vrouw in het wit. Hij durfde niks te zeggen, en durfde zich ook niet te bewegen. Ze kwam dichterbij en hij begon te trillen.

'Je hoeft niet bang te zijn,' zei ze. 'Ik ben de waarheid. Kom, laat me je meenemen in het bos.' Remio liep met de vrouw in het wit dieper het bos in. Zij had zijn hand vast. Zij was veel groter dan hem. Ze gingen naar een huisje waar zij woonde met haar dochter.

'Ik dacht dat u in het paradijs woonde,' zei Remio.

'Daar woon ik ook,' zei de vrouw in het wit, 'maar als vreemdeling kom ik hier ook vaak.'

'Op vakantie ofzo ?' vroeg Remio.

'Voor het werk van de waarheid,' zei de vrouw in het wit glimlachend.

'Mag ik ook een werker van de waarheid zijn om u mee te helpen ?' vroeg Remio. 'Ik wachtte al zo lang op de trein van de waarheid, maar die kwam maar niet.'

'Natuurlijk,' zei de vrouw in het wit glimlachend.

'Wat moeten we doen ?' vroeg Remio.

'Allereerst luisteren,' zei de vrouw in het wit.

'Naar wie ?' vroeg Remio.

'Naar de waarheid,' zei de vrouw in het wit. 'De waarheid zal je vertellen over het werk. Zo zul je het monster van luiheid verslaan.'

'Is het een bedrijf ?' vroeg Remio.

'Het bedrijf van de waarheid. Er wordt alleen betaald met medailles, met het goede, en zo kun je stukjes landkaart verdienen om het werk te kunnen uitbreiden,' zei de vrouw in het wit, terwijl ze glimlachte naar haar dochter die de hele tijd niets had gezegd. Haar dochter was ook in het wit.

'Het is ook een oorlog,' zei de dochter van de vrouw ineens. 'Wij moeten de monsters van de leugen verslaan, en zij dragen soms ook stukjes landkaart in hen.'

'Hoe gaan we het doen ?' vroeg Remio.

'Je wilt te snel,' zei het meisje. 'Je moet eerst afremmen. Het monster van te snel leeft in jou, en die moet je eerst verslaan.'

'Hoe ?' vroeg Remio.

'Je gaat nog steeds te snel,' zei het meisje. 'Leer te luisteren. En voor luisteren moet je stil zijn.'

Remio zei niets meer, en keek naar de vrouw en het meisje heel afwachtend.

'Je gaat nog steeds te snel,' zei het meisje. 'Ik zie het aan je ogen. Sluit nu je ogen, en wees minder gehaast.'

Remio sloot rustig zijn ogen.

'Wat zie je nu ?' vroeg het meisje.

Remio hoorde even een tinkelend belletje, één tikje. 'Ik zie een man met lang grijs haar en een punthoed op, een piraat,' zei Remio.

'Dat is het monster van te snel,' zei het meisje. 'Het is een dief. Hij grijpt de tijd, maar je moet tijd verdienen. Je kan stukjes klok verdienen door medailles, en door monsters te verslaan. Zo win je tijd, en kun je het werk van de waarheid uitbreiden.'

'Dus monsters verbergen soms ook stukjes klok ?' vroeg Remio.

'Ja,' zei het meisje. 'Ik ben je onderwijzeres, samen met mijn moeder.'

'Goed,' zei Remio, 'ik zal goed luisteren.'

'Goed,' zei het meisje, 'wat zie je nu ?'

'Veel meer monsters, als druipende drilpudding,' zei Remio.

'Dat zijn de monsters die je moet verslaan,' zei het meisje. 'Zoals ik al zei is het oorlog. Ze willen je maar wat graag meenemen naar hun domein.'

'Ik begrijp het,' zei Remio. 'Dat zal niet gebeuren.'

'Dan moet je goed luisteren,' zei het meisje, 'en je niet laten afleiden. Houd vaak je ogen gesloten.'

Remio kreeg ook een kamertje in het huisje. Op een nacht stond het meisje in zijn kamer in haar witte nachtjapon. 'Kom, Remio,' zei het meisje. 'Ik wil je wat laten zien.' Op hun blote voeten gingen ze toen naar buiten, en het meisje bracht hem ergens naar een grot

dichtbij. Er druppelde daar wat, en er droop daar wat, als dril pudding. 'Dat zijn de monstertjes van de leugen,' zei het meisje.

'Wat doen we er tegen ?' vroeg Remio.

'Shhh,' zei het meisje. 'Blijf eerst goed kijken. Heel diep onder de grond is de zee van druip. Daar komen ze vandaan. Het zijn de druipers. Zij hebben daar hun eigen wereld, een druip wereld, waar ze met druip geld betalen, een soort dril puddinkjes. Het zijn de valse leugenmedailles van het slechte, het bedriegelijke loon wat je krijgt als je tegen de waarheid strijdt.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Remio.

'Ja,' zei het meisje. 'Ze hebben hun hele wereld met dat valse geld gebouwd. Het is druip geld.'

'Bah,' zei Remio. 'Ik moet er niet aan denken. Het stinkt er ook zeker.'

'Ja,' zei het meisje, 'het is heel smerig en vies spul. Dat kun je van de leugen-monsters verwachten. Ze brouwen het voor allerlei smerige doeleinden.'

'Ze eten het zeker ook,' zei Remio.

'Ja,' zei het meisje. 'Ze eten het, drinken het, en wassen zich ermee.'

'Bah,' zei Remio. 'Ik kan me niets viezers voorstellen.'

'Het is troep,' zei het meisje, 'maar daar houden leugen monsters van. Hoe meer hoe beter.'

'Wat doen we er tegen ?' vroeg Remio.

'Blijf kijken,' zei het meisje.

'Het begint te branden,' zei Remio.

'Dat lijkt maar zo,' zei het meisje.

'Nee, echt, ik zie het branden,' zei Remio. 'Het is als kaarsvet.'

'Ja, maar die kaars is hier niet,' zei het meisje. 'Die staat ergens in de zee van druip op een eilandje op een rots, en die heeft de hele zee van druip met alle druipers voortgebracht.'

'Maar zo lang het brandt druipt het,' zei Remio. 'De vlam moet gedoofd worden.'

'Nee,' zei het meisje, 'het is een monster kaars, en die druipt om een hele andere reden. Het is een ijskaars, als een druipende ijspegel.'

'Nu begrijp ik het,' zei Remio. 'Wat doen we eraan ?'

'Kom er maar niet te dichtbij,' zei het meisje. 'Het kan je zo bevriezen. Maar je hebt het nu in ieder geval gezien. Kom, we moeten terug.'

En zo gingen ze beiden weer terug naar het huisje om verder te slapen totdat het ochtend was.

Ze waren alweer vroeg op, en zo ook de vrouw in het wit.

'Ik voel me een beetje stijf, alsof ik bevroren ben,' zei Remio.

'Dat komt door vannacht,' zei het meisje. 'Je hebt veel gezien en veel gehoord.'

De gebruiksaanwijzing voor het paradijs

De nacht erop riep het meisje hem weer, en weer gingen ze naar de grot toe. Dit keer liet ze hem een geheime put zien die als een tunnel schuin naar beneden liep. 'Kom,' zei ze, toen ze naar binnen liep. Ergens diep beneden waren trappen die nog dieper gingen. Toen kwamen ze helemaal aan bij de druip wereld. 'Is het hier niet gevaarlijk ?' vroeg Remio.

Het meisje zei niets. Ze moesten door een grote poort, maar daar stonden twee wachters. 'Wat moeten jullie ?' vroeg de ene. 'Zonder druip geld komen jullie er niet in.'

De ander richtte al zijn vreemde speer op hen waar allerlei scherpe haken aanzaten en uitsteeksels als messen. 'Ik ben de dochter van de koningin,' zei het meisje.

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de andere wachter.

'De koningin van de waarheid,' zei het meisje.

'De waarheid komt er hier niet in,' zei de ene wachter weer. 'Alleen de leugen. Laat me je leugen-medailles zien of maak weer dat je wegkomt, tenzij je in stukjes gehakt wil worden om in blik terecht te komen.'

Remio keek het meisje stomverbaasd aan, dat ze dat zomaar durfde. Het waren piratenwachters, en ze stonken naar drank. 'Laten we weer teruggaan,' zei Remio.

'Nee,' zei het meisje, 'we gaan niet terug.'

Er kwamen nog meer piraten bijstaan, en ze gingen om Remio en het meisje heenstaan. 'Daar komt mijn moeder,' zei het meisje, 'want als je bent ingesloten door de leugen, dan zal de waarheid komen.' Het meisje hield haar hand op en een klein druppeltje viel erop.

De piraten begonnen te lachen. 'Het is maar een klein druppeltje,' lachten ze.

'Niet het grote is goed, maar het goede is groot,' zei het meisje.

'Maar zo'n klein druppeltje,' lachten de piraten.

'Dit kleine druppeltje is als een zaadje wat jullie hele druip wereld zal verwoesten,' zei het meisje.

Nog harder begonnen de piraten te lachen, en er kwamen er steeds meerderen bij, die allemaal om Remio en het meisje heen gingen staan. Sommigen dreigden met hun messen, en anderen hadden hun speren al

uitgestoken.

Ineens viel er nog een druppeltje. 'Meer leugen zal alleen maar meer waarheid roepen,' zei het meisje. En het begon heel zacht te regenen. 'Het is de regen van de waarheid,' zei het meisje.

'Dat zal de monsterkaars niet leuk vinden,' zeiden de piraten.

Opeens kwam vanuit de regen de vrouw in het wit, de moeder van het meisje. 'Weg, jongens,' zei ze tegen de piraten. 'Ik heb jullie niet geroepen.'

Snel gingen de piraten weer weg. 'Hij moest zien wat er zou gebeuren wanneer hij zou zijn ingesloten door de leugen,' zei het meisje tegen haar moeder. De vrouw in het wit glimlachte. 'Je hebt hem goed onderwezen,' zei ze. Toen gingen ze weer terug door het trappenportaal en de tunnels, totdat ze weer de grot uit waren. Toen gingen ze terug naar het huisje om de rest van de nacht nog wat te slapen tot de ochtend.

Toen Remio die ochtend wakker werd lag hij gewoon ergens in het gras in het bos. Er was geen huisje te bekennen, en ook geen vrouw in het wit en haar dochter. 'Zou ik het allemaal gedroomd hebben ?' vroeg Remio zichzelf af. Hij stond op, en liep weer de hele weg terug naar huis.

De vreemdeling vertelde hem dat het misschien echt was geweest, maar dat de waarheid niet goedkoop was, dus hij moest eerst verder leren. De vreemdeling gaf hem een heleboel boeken over de waarheid, over de witte vrouw en haar dochter, en over hoe de leugen-monsters te verslaan, en over hoe te werken voor de waarheid. De boeken gingen ook over het druiprijk van de leugenmonsters en over de ijskaars waar het allemaal vanaf droop. Erover te lezen en te leren was natuurlijk veel veiliger dan er zomaar naartoe te gaan. Daarom wordt er weleens gezegd dat een boek de mens voor veel problemen kan besparen. Heb je daar zelf voorbeelden van ? Denk bijvoorbeeld eens aan de gebruiksaanwijzing van een moeilijk apparaat. Misschien werd je oudere broer weleens tuureluurs als hij een bepaald apparaat niet begreep omdat hij geen gebruiksaanwijzing had, of de gebruiksaanwijzing was te onduidelijk. Dan had hij dus nog wat meer boeken erover nodig.

De ijskaars had dus geen vlammetje van vuur, maar een vlammetje van ijs.

De vreemdeling liet Remio ook wat anders zien, wat hij uit een tas haalde. Het was een boekkaars. Het vlammetje ervan was geen echte vlam, maar een letter, en die veranderde telkens in andere letters, waardoor het boek sprak. Het waren sprekende boeken, en die boeken waren eeuwig. Remio stond er met grote verbazing naar te kijken. 'Het zijn allemaal zaadjes,' zei de vreemdeling. 'Uiteindelijk zal er zoveel gezaaid zijn dat de druipwereld niet meer zal bestaan. De ijskaars van de druipwereld houdt de mensen tegen veel te lezen en te leren. Het monster van luiheid leeft in hen. Maar de boekkaarsen zullen overwinnen. Zij zijn de soldaten die ons zullen helpen.' Remio zette de boekkaars op een

tafeltje, en bleef er maar naar kijken.

Ineens werd er gebeld. De conducteur van de trein van de waarheid was gekomen. Remio mocht mee, maar moest eerst wat spullen pakken. Natuurlijk vergat hij ook zijn boeken niet, en de boekkaars. Met een grote koffer zat hij even later in de trein van de waarheid. Hij zou nu naar de paradijselijke tuin van de waarheid gaan. Het was een hele lange rit. Ze moesten langs vele haltes.

Toen hij eindelijk bij de tuin van de waarheid was aangekomen en van het stationnetje stapte kreeg hij daar een huisje. Daar kon hij eerst alles uitpakken om in zijn kamertje te zetten. Hij was heel moe, dus hij zou eerst slapen. De volgende dag ging hij zijn huisje uit, en liep door zijn eigen tuin. De tuin van de waarheid was nu heel dichtbij. In de verte zag hij het al, maar hoe dichterbij hij kwam hoe prachtiger het was, en hij durfde eigenlijk niet meer verder. Hij is toen uiteindelijk maar naar huis gegaan om verder te studeren in de boeken, en om naar de boekkaars te luisteren. Er was ook een bibliotheekje dichtbij waar een heleboel boekkaarsen stonden. Ook daar ging hij vaak naartoe. Hij moest veel weten van hoe de waarheid werkt, maar ook hoe de leugen werkt.

Op een dag werd er aangebeld. Remio deed open. Het was de vrouw in het wit met haar dochter. Remio was erg verbaasd en verrast. 'We willen je een rondleiding geven in de tuin van de waarheid,' zei de vrouw in het wit.

'Het is te prachtig,' zei Remio. 'Ik ben bang dat ik het niet aan zal kunnen.'

'Er is een bepaald pad voor beginners,' zei de vrouw in het wit glimlachend. 'En wij zijn bij je,' zei de dochter van de vrouw glimlachend.

'Goed dan,' zei Remio. Toen liep hij met hen mee.

Het was lang lopen, maar ze maakten een omweg. Ze zouden door een andere ingang gaan, een beginners ingang. Bij het hek stond een hele lange boekkaars, als een soldaat. 'Halt,' zei de soldaat, die ook een speer vasthield. 'Uw kaartjes.'

De witte vrouw glimlachtte. 'Ik ben de waarheid, en dit is mijn dochter,' zei ze, 'en hij is onze gast, een beginner.'

'Kan wel wezen,' zei de boekkaars, 'maar ik wil toch jullie kaartjes zien, anders komen jullie er niet in.'

'Heel goed, mijn waakzame wachter,' zei de vrouw in het wit. Ze liet hem toen drie kaartjes zien, die hij begon te knippen als een conducteur. 'Zonder kaart geen taart,' zei hij.

'Zo is het,' zei de vrouw in het wit glimlachend. 'Ik ben trots op je. Mede door jou blijft alles veilig.'

'Er wil teveel gespuis naar binnen tegenwoordig,' zei de boekkaars streng, 'en ze zijn heel goed in vermomming en bedrog.'

'Zo is het,' zei de vrouw in het wit. 'Je hebt je werk weer goed gedaan.' Toen gaf ze hem een medaille. 'Weer eentje er bij voor jou,' zei ze glimlachend.

'Koop er maar wat moois voor. Je verdient het.'

'Zal ik doen, mevrouw,' zei de boekkaars stralend.

Toen liepen ze de tuin in, de vrouw in het wit, haar dochter en Remio. Het was prachtig weer. 'Dit is dus het beginners pad,' zei de vrouw in het wit tegen Remio. 'Het wordt streng bewaakt zoals je ziet. Alleen de leergierigen mogen hier komen. We kunnen hier niet blijven. We moeten nu dieper de tuin in, want de tuin accepteert geen rondhangers. Het is voor reizigers, niet voor rondhangers. Als je stopt of niet snel genoeg gaat, dan zal de grond je opslokken. De tuin van de waarheid houdt niet van treuzelaars.' Ze moesten dus stevig doorlopen, anders zouden ze in de problemen komen in deze tuin. 'Daarbij wil ik ook zeggen dat je zeker niet te snel kunt gaan. Ga niet zomaar rondrennen, want ook dan slokt de grond je op.'

De schrik sloeg Remio om het hart. 'Wat moeten we dan doen ?' vroeg Remio bijna in paniek. 'Hoe weten we of we te snel of te langzaam gaan. Dat is toch bijna onmogelijk ?'

'Niets is onmogelijk bij de waarheid,' zei de vrouw in het wit glimlachend. 'En daarom zijn wij ook bij je. Sommige mensen proberen de tuin in te gaan zonder de waarheid, en dan hebben ze een groot probleem. De grond is hongerig.

'Ik zal dichtbij jullie blijven,' zei Remio, die al een beetje trilde.

'Ga geen gekke dingen doen,' zei de vrouw in het wit. 'Blijf bij ons, luister goed, en er zal je niks overkomen.'

Remio's hart begon sneller te kloppen. Dat had hij niet verwacht in het paradijs. Maar het moest wel. Er waren teveel gevaren. 'Wat gebeurt er met hen die door de grond zakken ?' vroeg Remio.

De vrouw in het wit zei niks, en ook haar dochter niet. Paniekerig keek hij hen aan. 'Dit had ik echt niet verwacht. Kunnen we nog terug ?' zei hij trillerig en bijna stotterend. 'Het is alsof we zijn omringd door krokodillen.' Maar de vrouw en haar dochter zeiden niets meer, en hij besloot maar stil te zijn. Hij moest ook zeker niet in slaap dutten nu. Soms liepen ze rustig, en soms wat sneller, en soms stonden ze stil. Ze liepen richting een hutje. In het hutje lagen wat wapens. 'Tegen de leugen monsters,' zei de dochter van de vrouw, 'de monsters van te snel en te langzaam.'

'Ik wil het graag leren,' zei Remio. 'Is het veilig in dit hutje ?'

'Je bent nooit veilig,' zei het meisje. Zij was ook in het wit, net als haar moeder. 'Je moet altijd op je hoede blijven.'

Na een tijdje liepen ze verder. Dieper in de tuin leek het meer en meer op een oerwoud. Toen liepen ze over een zanderig pad door het oerwoud wat leidde naar een kamp op een zandvlakte, waar veel meer hutten stonden. 'Hier woont de stam,' zei de vrouw in wit.

'Welke stam ?' vroeg Remio.

'De stam van de waarheid,' zei de vrouw, 'oerwoudbewoners.'

'Wat doen ze ?' vroeg Remio.

'Jagen op de leugen monsters, maar niet op de dieren,' zei de vrouw in het wit. 'Er is een groot verschil. Zij moeten de dieren tegen de leugen monsters beschermen. Als dat niet zou gebeuren, dan zou het oerwoud verdwijnen.'

Remio kreeg een hut waar hij kon slapen. Maar hij kon die nacht geen oog dichtdoen. Hij was veel te bang om te snel of te langzaam te gaan. En hij vroeg zich nog steeds af wat er zou gebeuren als je door de grond opgeslokt zou worden. Zou je dan naar de druip wereld gaan ? Hij moest er niet aan denken. De druipers waren wel het verschrikkelijkst wat hij ooit gezien had.

Toch viel hij op een gegeven moment in slaap, maar toen hij weer wakker werd lag hij in het gras net buiten het paradijs. 'Wat is er gebeurd ?' dacht hij bij zichzelf. 'Ben ik te snel of te langzaam gegaan ? Nee, want ik ben niet onder de grond.' Trillerig stond hij op, en durfde niet meer terug te gaan. Het paradijs was moeilijker dan hij had gedacht. Je moest er eerst veel voor leren. Hij besloot weer terug te gaan naar zijn huisje bij het stationnetje. Hij trilde nog steeds, en hij kon alleen maar strompelen. Misschien had hij beter eerst naar de boekkaars kunnen luisteren die aan de ingang stond als wachter, in plaats van daar zomaar binnen te gaan.

Maar hij begreep het wel. Als je te snel of te langzaam bent kan dat gevaarlijk zijn. Hebben jullie daar ook voorbeelden van, jongens en meisjes ?

Op een dag kwamen de vrouw in het wit en haar dochter weer bij hem aan de deur. Dit keer hadden ze iets voor hem meegenomen : een snelheids waarschuwer. Dat was een enkelbandje wat je kon aandoen en wat je zou waarschuwen als je te snel of te langzaam dreigde te gaan. Remio was er erg blij mee. Het was als zijn eigen verkeers agent voor het paradijs. Hij voelde zich direct al een stuk beter. Hij trilde minder, en hij wilde direct alweer mee met hen terug naar het paradijs, maar dat kon nog niet. Hij zou eerst moeten leren hoe de enkelband werkte. Daarvoor hadden ze een nieuwe boekkaars voor hem meegenomen die hem erover zou vertellen. Dankbaar nam Remio het aan. Dat gaf toch weer wat hoop. Het was een soort gebruiksaanwijzing voor het paradijs.

De afgebroken brug van verhalen

In een ander paradijs was een vrouw in het rood. Zij was de wijsheid.
Haar dochter was ook in het rood.
Het lag veel dieper in de wildernis.
Er was geen stationnetje dichtbij.
De mens die hier zou komen zou alles achter zich moeten laten.
Soms denken we misschien dat we niet veel hebben, of hebben we iets heel waardevols verloren, maar dan mag je

weten dat het je dichter bij de natuur brengt.

Alles moeten we achterlaten om tot het paradijs van de wijsheid te komen.
Alles moeten we loslaten, want het zijn maar hele kleine poortjes waar we doorheen moeten, en als we nog iets vasthouden of met ons meenemen, dan blijven we steken.

Ook de vrouw in het rood is een dromenkoningin, en zij zend altijd weer vreemdelingen om de mens tot de wijsheid te trekken. Maar hoe behandelen wij de vreemdelingen ?

Zij zingt een lied en vertelt verhalen, om haar grote wijsheid te delen. Maar luistert de mens wel ?

De wijsheid is een brug tussen de mens en het paradijs, een brug van vreemde talen en vreemde culturen. Maar wat heeft de mens met het vreemde gedaan ?

De brug gaat over de zee van eiland tot eiland, als een mooi sieraad.

En het is een brug van verhalen, van een mooi lied.
En blind is de mens die dat niet ziet.

Op een dag ging ik de brug over, en ik verbaasde me erover hoe wonderlijk het was.

En ik zag dat het haar sieraad was, van de vrouw in het rood.
Het was een sprekend sieraad van het paradijs.

Maar verder op de brug waren zware stormen, en ik werd door de storm van de brug geblazen, en ik viel in de diepe zee. En de golven waren hoog, en ik zwom en ik zwom, totdat het weer rustig werd. Maar ik zag de brug niet meer. Ik zwom toen door, totdat ik in de verte een schip zag, en toen ben ik naar het schip toegezwommen en zij namen mij aan boord. En het schip ging tot bloemenwateren. Daar ergens was het ondiep, en gingen we het schip uit om te zwemmen. Ik had nog steeds wonderlijke fragmenten van de verhalen van de brug in mijn hoofd, en als ik ze uitsprak dan kwamen er sieraden uit mijn mond, en daar versierde ik de anderen mee.

Na een tijdje gingen we weer in het schip, en toen na vele dagen varen kwamen we op zee de brug tegen waarover ik had gesproken, maar de brug was gebroken. Ergens stopte de brug. En we gingen diepzee duiken om de afgebroken stukken te zoeken.

We wilden naar het paradijs, maar we hadden alleen maar afgebroken stukken, en zo begon het grote puzzel werk. We hadden zoveel verloren, er waren zoveel stukjes die ontbraken. Maar uiteindelijk konden we de brug weer verder bouwen helemaal tot het paradijs, en we bouwden er ook een treintje op.

En het treintje ging door de harten van de mensen om de leergierigen en de verhaalgierigen op te pikken.

Ik weet nog wel, ik weet nog wel, wat ik zag toen ik in het paradijs kwam.
Er waren daar boekflessen, waar niet zomaar water inzat, maar letters, en die stroomden eruit en vertelden verhalen.

En je kon het ook drinken. Niet alleen van water leeft de mens, maar ook van verhalen.

En wat was het paradijs ? Het was een verhaal, waar je zelf ook in kon meespelen. Telkens als je dieper wilde moest je eerst helemaal door het verhaal gaan totdat je er zelf ook in meespeelde. Je kon de verhalen dus lezen en beleven, en soms was het verschil er bijna niet. Er waren soms rode wanden tussen de lezer en de speler, maar soms waren die wanden er niet. Zo kon je dieper en dieper in het paradijs. Soms waren de verhalen heel spannend, maar ze liepen altijd goed af.

Er moesten een heleboel puzzels opgelost worden, en een heleboel monsters worden verslagen, en zo verdienden de kinderen stukjes landkaart en stukjes klok, om zo steeds verder te komen, steeds dieper in het paradijs. Het was een groot puzzel avontuur.

Dieper in het paradijs woonden er stammen van puzzelstukjes die met elkaar in oorlog leefden, en de kinderen moesten de puzzels oplossen. De stammen van puzzelstukjes zouden oorlog voeren zolang de puzzel nog niet opgelost was, maar als de puzzel opgelost werd, dan kreeg degene die het had opgelost toegang tot een portaal die tot de kinderplaneet zou leiden. Bij het portaal stond een boekzandloper, dat was een boek die je op de kop kon zetten, en dan stroomden er letters uit, wat tegelijkertijd een klok was. Alleen door de boekzandloper kon je door het portaal heengaan. De boekzandloper was de wachter, en die vertelde een verhaal.

Ik puzzelde heel lang om die puzzel af te krijgen, zodat ik ook door het portaal tot de kinderplaneet kon komen. De boekzandloper bracht mij daar. Toen de boekzandloper het verhaal had verteld was ik op de kinderplaneet en moest alleen verder. Er was hier allemaal woestijn. Er waren hier geen verhalen of puzzels. Ik bleef maar lopen en lopen en het werd steeds donkerder, maar na een tijdje lopen zag ik het eerste kinderstadje in de woestijn. Daar waren weer volop verhalen en puzzels, maar de poortwachter van het kinderstadje was weer een boekzandloper. Toen het boek uit was moest ik weer verder. Het was zo'n mooi stadje, met allemaal watervalletjes, en ik had er graag willen blijven, maar ik moest verder. Ik ging door de woestijn die toen nog wel erger was, en het werd even later nog wel donkerder. Ik hoorde beesten in de verte, monsters. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik ben toen maar gewoon doorgelopen. Na een tijdje kwam ik aan bij het volgende kinderstadje in de woestijn. Weer waren er hier allemaal verhalen en puzzels. Ook dieper op de kinderplaneet waren er stammen van puzzel stukjes met elkaar in oorlog. Er was niet overal vrede op de kinder planeet. Er moesten vele puzzels opgelost worden. In dit kinderstadje was er een stationnetje van de puzzel trein. Er liepen hier spoorwegen tot andere kinderstadjes en tot dieper op de kinderplaneet. Eerst moest ik veel lezen, luisteren en leren. Alleen puzzelaars zouden verder kunnen op deze planeet.

Om die oorlogen op te lossen moest je

vaak ontbrekende puzzel stukjes opspeuren. Als twee puzzelstukjes niet in elkaar passen, dan moet er namelijk vaak een derde bijkomen, en dan kan het soms wel passen. Voor mij was het dus belangrijk om op ontdekkingsreis te gaan naar de vergeten en verloren puzzel stammen, naar de missende puzzel stukjes. Ik moest dus een ontdekkingsreiziger worden.

Er zou een gids met me meegaan die veel wist van de kinderplaneet. Die gids was een paars puzzelstukje en heette Hector. Dichtbij het kinderstadje was ook een haven, en daar gingen we naartoe met de puzzel trein. Zo kwamen we op ons schip. Hector zei dat we naar een puzzel stukje op zoek moesten gaan dat 'de brug' heette. Dit puzzel stukje zou tussen alle puzzel stukjes passen die niet in elkaar pasten. Zo konden ze door dit ontbrekende puzzel stukje dus wel in elkaar passen, en zou de oorlog opgelost zijn. Er zou ook ergens een stam leven met zulke puzzel stukjes, ergens op een eiland, maar niemand wist waar het was. Velen dachten dat deze puzzel stukjes niet meer bestonden, maar Hector had goede hoop en goede moed, en zei dat ze nog ergens moesten bestaan. Ook als we er maar één van zouden vinden, dan mochten we al blij zijn. We gingen de zee op en keken met onze verrekijkers. Hector zei toen dat het eiland waarop deze puzzel stukjes leefden zo moeilijk te vinden was, omdat het eiland altijd verschoof, als een schip. Sommigen zeiden dat ze het eiland weleens hadden gezien, maar het dreef dan altijd weer weg.

'Het eiland wordt bewaakt door monsters,' zei Hector. 'Als we de monsters niet verslaan, dan komen we er nooit.'

Ik vroeg toen wie de monsters waren, maar dat moesten we nog ontdekken, zei Hector.

Hector begon me steeds meer te vertellen. Hij zei dat de puzzelstukjes gemaakt waren van modder. Het waren dus modder puzzel stukjes. Het kon ook wezen dat ze diep onder de grond leefden, maar dan moesten ze eerst naar het eiland gaan.

Hector had zijn kompas meegenomen, en na een tijdje zei hij : 'Oh oh, gevaar. Er zijn piraten in de buurt.' Hij zag dit door zijn verrekijker. De piraten waren blauwe puzzel stukjes. Ze begonnen te roepen vanaf hun schepen, en al snel werden we onsingeld. 'Alleen blauw mag hier komen. Jij bent paars !' riep een piraat.

'Wij zijn op zoek naar de modder puzzel stukjes !' riep Hector. 'Dat zijn bruggetjes. Dan passen we misschien wel bij elkaar !'

Maar toen werden er schoten gelost. Het hele schip verging snel door al die kanonskogels, en al snel lagen we in het water. Nu moesten we zwemmen voor ons leven. 'Onderwater,' zei Hector. Ik merkte dat ik gewoon onderwater kon ademen. We zwommen toen heel diep naar beneden. 'Een geluk bij een ongeluk,' zei Hector. 'Ik zie een tunnel opening op de bodem.' Daar zwommen we toen naartoe. We konden de tunnel inzwemmen die nog dieper naar beneden ging. Het ging over in een buis en de buis was doorzichtig. We

zwommen heel diep en kwamen toen in een ondergrondse wereld terecht onder de zee waar we de modder puzzel stukjes zagen. 'Een geluk bij een ongeluk !' riep Hector weer. Maar we konden niet uit de buis. De bruine puzzel stukjes begonnen tegen de buis aan te tikken, en sommigen hadden hun mes gegrepen of hun speer. 'dat gaat niet goed,' zei Hector. 'Ze zijn bang of boos, of allebei.'

'Wat moeten we doen ?' vroeg ik.

'Doorzwemmen,' zei Hector. De buis ging nog dieper en ging verder onder de grond. Hier was het een stuk donkerder. Ik vroeg me af hoe lang dit door zou gaan. Toen maakte de buis een bocht en konden we niet verder. Even dacht ik dat we weer terug moesten, maar Hector liet zien dat er een luik was verborgen achter wat grond. Daar gingen we toen doorheen, en toen was er weer een stuk buis, met weer een luik, waar we ook weer doorheen gingen. Er bleef steeds minder water over. 'Daar zijn ze,' zei een stem. Het was nog steeds erg donker. Ineens ging het licht aan, en we keken regelrecht in het gezicht van een bruin puzzel stukje. Het was een prinses met een kroontje op.

'Dag lieverds,' zei de prinses. 'Komen jullie me redden ?'

'Van wat ?' vroeg Hector.

'Ik weet het niet,' zei de prinses. 'Ik wordt hier opgesloten gehouden. Ik denk dat ik ergens vast ben geraakt met puzzelen.'

'Waar woon je ?' vroeg Hector.

'Ik ben de prinses van de bruine puzzel stukjes,' zei de prinses.

'Misschien waren ze daarom zo kwaad,' zei Hector.

'Heb je ze gezien ?' vroeg de prinses.

'Even,' zei Hector, 'toen we door de buis heenzwommen. Maar daar kunnen we niet door, en zij konden er ook niet doorheen.'

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg ik.

De prinses liet een vreemde puzzel zien. Het was een deur die op slot zat. Het leek wel op een vreemd gokspel, maar ze kreeg de deur niet meer open. 'Laat mij maar even,' zei Hector. 'Ik ken dit soort sloten.' Hij ging achter het slot staan en begon knoppen in te drukken. Er liepen stroompjes water doorheen en die begonnen verbindingen te maken. 'Hebbes,' zei Hector. Toen ging de deur open. De prinses was erg verbaasd en erg blij. 'Ik heb hier ik weet niet hoe lang opgesloten gezeten,' zei ze. Na een tijdje lopen door een andere buis kwamen we aan in een soort ondergronds oerwoud. Al snel werden we omsingeld door andere bruine puzzelstukjes, maar die deden direct heel aardig, omdat ze hun prinses terughadden. 'Zij hebben ons gered,' zei de prinses terwijl ze op Hector en mij wees. 'Zij mogen dus een wens doen.'

Hector begon direct uit te leggen over de oorlogen tusen de stammen van puzzel stukjes, en dat zij zouden kunnen helpen om het op te lossen omdat zij

brug puzzel stukjes waren, die tussen alle puzzel stukjes konden die niet pasten, zodat ze zouden passen. Maar dat wilden ze niet. Dat ging hen te ver. 'We hebben maar één bruin puzzel stukje nodig,' zei Hector. Maar er was niemand van hen die dat wilde. 'Laten ze maar hier komen als ze hun oorlogen opgelost willen hebben. Dan hakken we ze in de pan, en dan bakken we ze bruin,' zei een bruin puzzel stukje.

'Weten jullie niet iets anders om de oorlogen tussen de puzzel stukjes te stoppen ?' vroeg ik.

'Nee,' zei een ander bruin puzzelstukje, 'wij willen niets met ze te maken hebben. Het is dat jullie onze prinses hebben gered, maar anders hadden wij jullie ook in de pan gehakt.'

'Jullie zijn dus helemaal geen bruggen, maar ravijnen,' zei Hector. 'Wij hebben een grote vergissing gemaakt.'

'De lucht is het puzzel stukje wat jullie zoeken,' zei de prinses. 'Want door de lucht zijn alle puzzel stukjes aan elkaar verbonden. De lucht is de brug. Als je hen die boodschap vertelt, misschien stopt dan de oorlog. Of vertel hen gewoon over het ontbrekende puzzel stukje die zorgt dat ze aan elkaar passen. Vertel hen gewoon over ons, hoe oorlogszuchtig wij zijn, en hoe zij allemaal onze vijanden zijn, en misschien worden ze dan wel elkaar's vrienden.'

'Nee, dat zal niet gaan,' zei Hector. 'Er zijn nog meer missende puzzel stukjes, want zelfs deze brug werkt niet. We zullen verder op ontdekkingsreis moeten.'

'Kom hier in ieder geval niet meer,' zei de prinses nu wat strenger. 'Wij willen alleen blijven. Wij horen niet bij de andere puzzel stukjes.'

'Goed,' zei Hector. 'We mochten nog een wens doen. Ons schip was door de piraten tot zinken gebracht. Wij zouden graag een nieuw schip willen, anders moeten we helemaal terugzwemmen.'

'Hoe durven jullie zo iets groots te vragen,' zei de prinses, die steeds onaardiger begon te doen sinds ze was bevrijd. 'Jullie vragen het onmogelijke van ons.'

Toen zei ze tegen de andere bruine puzzel stukjes : 'Werp hen in de put van gevangen puzzel stukjes. Dan mogen ze elkaar opvreten.'

We werden meegenomen naar een put verderop, en daar werden we ingesmeten. We vielen heel diep. We werden direct omsingeld door een heleboel verschillende puzzel stukjes, ook puzzel stukjes die we nog nooit hadden gezien. Ze hadden allerlei kleuren, en waren van allerlei stammen.

'Welkom,' zei een wit puzzel stukje. Hij glom een beetje, alsof hij van zilver was. 'Ik ben de brug.'

'Een geluk bij een ongeluk,' zei Hector. 'Dus jij bent de brug waar we zo lang naar zoeken, en die de oorlogen tussen de puzzel stukjes zou kunnen stoppen ?'

'Ja,' zei het witte puzzel stukje, 'dat ben ik. Maar ik zit hier opgesloten. In ieder

geval heb ik alle puzzel stukjes hier al met elkaar kunnen verzoenen. Door mij passen ze allemaal aan elkaar, maar we zijn hier in de diepe put van de bruine puzzelstukjes. Wij zijn hun gevangenen.'

Ik keek naar de gezichten van die puzzel stukjes. Ze zagen er inderdaad niet vijandig uit. 'Hoe komen we hieruit ?' vroeg ik.

Het witte puzzel stukje keek naar Hector, het paarse puzzelstukje. 'Jouw vriendje hier is wat wij nodig hebben,' zei het witte puzzel stukje. 'Dat is Hector,' zei ik.

'Een geluk bij een ongeluk !' riep Hector weer.

'We zijn nu eindelijk compleet,' zei het witte puzzel stukje. 'Hier hebben we lang op gewacht.'

'Hoe is het compleet ?' vroeg ik.

'Nou,' zei het witte puzzel stukje, 'nu kunnen we het schip bouwen. Alleen paars ontbrak nog.'

'Maar met een schip komen we hier toch nooit weg ?' vroeg ik.

'Moet je opletten,' zei het witte puzzel stukje.

Ineens viel ik in een diepe slaap, en toen ik weer wakker was was ik op een prachtig schip, gemaakt van alle puzzel stukjes bij elkaar die ik in de put van de gevangenen was tegengekomen. En er was een voltallige bemanning van alle kleuren puzzel stukjes, ook van de witten, de brug puzzel stukjes, die glommen alsof ze van zilver waren. Hector stond bij me. 'We hebben een boodschap te brengen,' zei Hector. 'Voorwaarts, mars. Schip, ahoy !'

Als er een trede van de ladder mist, dan kom je moeilijk boven, en dan heb je op een bepaalde manier oorlog, met de ladder. Daarom moeten alle tussenstappen er zijn. Vandaar dat puzzelaars ook verzamelaars zijn. Alleen als de ladder alle tredes heeft kun je ermee naar het paradijs klimmen. Als twee volkeren dus niet met elkaar overweg kunnen, dan heb je een derde nodig. Daarom moet je ook niet altijd strijden tegen monsters. Soms moet je eerst wat puzzelen, en op zoek gaan naar de ontbrekende puzzel stukjes. Zo kun je een heleboel nutteloze oorlogen voorkomen.

Puzzelstukjes hebben allemaal hun eigen magie, en zo kunnen er dus dingen gebeuren die nooit in je gedachten of dromen waren opgekomen, boven verwachting. Dat noemen we de magische afleiding of paradijselijke afleiding, dat wanneer je soms iets niet rechtstreeks kunt bereiken, dan moet je eerst een cirkeltje maken, zodat je het vanuit een andere kant bereikt.

Soms worden puzzels ook niet opgelost omdat de puzzel stukjes zelf kleine puzzeltjes bevatten die eerst opgelost moeten worden. Daarom zijn er dus puzzels in puzzels.

Ik had een goede boodschap, een eeuwig evangelie. Het was moeilijk om in één keer uit te leggen, en daarom was

het een uitnodiging tot een groot puzzel avontuur.

Er zijn puzzels in puzzels in puzzels totdat je er duizelig van wordt. Dat is het leven, en het heeft zijn eigen taal en zijn eigen wereld.

Alles past al in elkaar, alles is al opgelost, als je maar diep genoeg puzzelt. Toen ik de puzzel had opgelost moest ik een hele hoge berg beklimmen. Helemaal bovenop de berg was de bol van de grote puzzelaar, dat wat altijd puzzelt. Er kwamen allemaal vraagtekens voort vanuit de bol, en raadseltjes. En de bol begon heel snel te draaien. Het was ineens alsof ik in het drukke verkeer was, en ik wist niet welke kant ik opmoest.

Toen zag ik ineens de puzzel bol weer. 'Volg mij,' zei de bol.

Ineens veranderde de bol in een vrouw, en zei : 'Puzzel maar, puzzel maar. Het paradijs is een puzzel. Je bent er al. Je moet het alleen nog uitpuzzelen.'

En zo ging ik met mijn rugzak terug waar ik vandaan was gekomen, niet alleen om een goede boodschap te brengen, maar nog wel meer om verder te puzzelen, want velen zouden niet naar mij luisteren. Zij moesten eerst nog uitgepuzzeld worden.
Het leven is een onontdekt paradijs.
Het leven is een puzzel avontuur.

Einde

ELWIN

IN HET TOETS KASTEEL

Elwin was al heel diep in het bos gekomen. Plotseling zag hij iets glinsteren. Er leek licht te zijn. Zijn gedachten begonnen als balletjes in hem te borrelen. Zou het dan toch waar zijn dat hij eindelijk het bos was uitgekomen ? Hij was goed verdwaald. Maar wilde hij eigenlijk het bos wel uit ? Het was hier zo prachtig. Hij zag een kasteel in de verte. Toen hij bij het kasteel was aangekomen stond er een mannetje in de opening van de kasteelpoort. 'Ben je daar eindelijk ?' zei het mannetje. 'Al je gedachten moeten getoetst worden, anders verbeeldt jij het je allemaal maar, mannetje,' zei het mannetje.

Toen moest Elwin het kasteel in. Het mannetje zei dat dat heel belangrijk was, want al Elwin's gedachtes moesten getoetst worden op waarheid. Ze kwamen hiervoor in een grote ruimte. Er stond daar een grote spiraal met een trechter. De spiraal was gemaakt van allerlei buisjes die in een lange lijn verbonden waren aan de trechter. Elwin's gedachten bubbelden nog steeds als bolletjes. 'Hoeps,' zei het mannetje. De bolletjes van Elwin's gedachten begonnen de trechter in te dwarrelen. Het leek wel alsof het uit zijn hoofd begon te spuiten. Het mannetje begon te lachen.

Gierend van het lachen ging het mannetje achter een piano zitten. 'Wie bent u eigenlijk ?' vroeg Elwin.

'Ik, weet je dat dan niet ?' proeste het mannetje. 'Ik ben de tovenaar van het toets kasteel. Al jouw gedachtes moeten de trechter in. Dan gaan ze door verschillende buisjes in de spiraal, keer op keer, totdat we zien wat het is.'

'Interessant,' zei Elwin, die naar de balletjes keek die bubbelden in de trechter. Toen zag hij ze een voor een in het eerste buisje rollen. Het eerste buisje in de spiraal was genaamd de waarheid.

'De waarheid,' zei de tovenaar. Hij begon wat te spelen op de piano. 'Alles wordt getoetst aan de waarheid, getest door een oranje vuurtje.' Plotseling zag Elwin glinsterend vuur in de buis. Het was inderdaad oranje. 'Wat voel je nu ?' vroeg de tovenaar.

'Vogeltjes,' zei Elwin, 'in mijn buik. Het is alsof ze vliegen.'

'Dat zijn je gedachten,' zijn de tovenaar. 'Die komen van heel diep, vanuit de buik.' Elwin zag dat de vogeltjes toen uit hem kwamen en ook de trechter in vlogen.

'Interessant,' zei Elwin weer.

'Nu moet je opletten,' zei de tovenaar. De tovenaar begon veel ruiger te spelen op de piano. Alle bolletjes en vogeltjes waren nu inmiddels in het eerste buisje gekomen. Elwin keek naar de buis, naar het oranje vuur.

'De waarheid,' zei de tovenaar weer, 'want er mag geen leugen zijn. Alle leugens zullen hier verbranden. Maar denk dan niet dat het klaar is, Elwin, want er is ook nog zoiets wat we valse waarheid noemen. Het moet dus nog verder getest worden in de buisjes die erna komen in de spiraal.'

Elwin voelde zich heel vreemd in zijn buik, leeg worden, en keek naar het oranje vuur. Het had de hele buis van de waarheid gevuld. Elwin was er even helemaal stil van. Heel veel van zijn balletjes en vogeltjes waren tot as geworden. Het as liep door een filter in neergaande spiraal naar beneden. Het stonk heel erg. 'Mest,' zei de tovenaar. 'Het zal allemaal tot mest worden wat de boeren op hun land zullen gebruiken zodat alles wat ze verbouwen kan groeien.' De neergaande spiraal, de afvoer-spiraal, liep helemaal de grond in. 'Gaat allemaal het riool in,' zei de tovenaar. 'De boeren werken hiermee. Komt allemaal goed. Is het toch niet voor niets geweest. Alles is bruikbaar.'

Elwin glimlachte. Er waren ook wat vogeltjes en bolletjes die wel door het oranje vuur waren heengekomen in de buis van de waarheid, maar dat waren er al een stuk minder. Soms kwamen er nieuwe gedachtes in Elwin opborrelen en die moesten ook direct de trechter in. Het hield eigenlijk nooit op. Het was een altijd-durend proces. Het overblijfsel liep in de tweede buis, in een opgaande spiraal.

'Zoals ik al zei,' zei de tovenaar, 'is er valse waarheid, dus alles moet verder getest worden. De volgende buis is de buis van nederigheid, want de valse waarheid is sluw en eerzuchtig. Altijd wil de valse waarheid haantje de voorste zijn. Begrijp je wat ik bedoel ?'

Elwin knikte. Dat wist Elwin maar al te goed. De valse waarheid was een opdringer, nam altijd meer dan hij nodig had. In nederigheid kon je dat testen. Het was een groene doorzichtige buis in de spiraal die naar boven liep. Daar gingen alle overgebleven vogeltjes en balletjes in. Ze dwarrelden allemaal door elkaar heen. 'Ik zie nog niks,' zei Elwin. 'Ik zie de vogeltjes en balletjes dwarrelen, maar nog geen vuur.'

'Ho ho,' zei de tovenaar. 'We pakken dat anders aan.'

'Hoe dan ?' vroeg Elwin.

'Gas,' zei de tovenaar. 'Er stroomt daar een tovergas van nederigheid.'

'Ik zie het niet,' zei Elwin.

'Je kunt het niet zien,' zei de tovenaar. 'Het gas is onzichtbaar.'

Wel zag Elwin toen dat sommige vogeltjes en balletjes in de buis begonnen neer te vallen en ze werden tot mest en het stonk. 'Oh, ik zie het al,' zei Elwin. 'Ja.'

'Wat ja ?' vroeg de tovenaar.

'Gewoon,' zei Elwin. 'Ik zie hoe het tovergas van nederigheid de waarheid scheidt van de valse waarheid. De valse waarheid wordt hier tot mest. Ik zie hoe het wordt afgevoerd door een filter en door een buisje wat het naar beneden zuigt. Het gaat zo de grond in door die spiraal.'

'Goedzo, Elwin,' zei de tovenaar. 'De valse waarheid is een opschepper, maar het tovergas van nederigheid weet daar wel raad mee.'

Elwin knikte. 'Heel mooi,' zei Elwin. 'Die boeren zullen er vast blij mee zijn.'

'Vast en zeker,' zei de tovenaar.

'Wat nu ?' vroeg Elwin.

'Ho ho,' zei de tovenaar. 'Er is ook nog zoiets als valse nederigheid, dat je toch nog een beetje met de ellebogen wil werken, voor aandacht bijvoorbeeld, eerzuchtige strijd om de meeste te willen zijn, om aanbeden te willen worden, en dan ga je erg sjoemelen, dus als in een hele egoïstische nederigheid, verwaand bijna. Daarom moet het verder getest worden, Elwin.'

Toen ging alles in het derde deel van de spiraal, het derde buisje, dat wat was overgebleven tenminste. Er waren nu nog minder vogeltjes en balletjes, maar heel soms kwamen er wat bij omdat Elwin nieuwe gedachten kreeg die getoetst moesten worden en ook door de trechter in de spiraal kwamen. Elwin keek naar de derde buis. Het was een blauwe doorzichtige buis. 'De buis van vrede,' zei de tovenaar glimlachend.

'Wat gebeurt hier ?' vroeg Elwin.

'Let maar op,' zei de tovenaar. En toen gebeurde er iets wonderlijks. Er kwamen zingende jongetjes naar boven in de buis. Ze waren heel klein. Maar ineens begonnen ze te gillen. 'Wat zijn het ?' vroeg Elwin.

'De gillende jongens,' zei de tovenaar glimlachend. 'Ze komen uit een klok.

Soms zingen ze, soms gillen ze, en soms zijn ze wild. Het zijn een soort kaarsjes.' Elwin zag ook vlammetjes op de hoofdjes van de jongetjes. 'Ze moeten met hun gegil de overgebleven vogeltjes en bolletjes testen, je overgebleven gedachten,' zei de tovenaar.

'Interessant,' zei Elwin. 'Maar het is totaal niet vredig.'

'Nee,' zei de tovenaar. 'De vrede is bang en gilt, omdat er gevaren op de loer staan, en daarom moet het getest worden, en zo wordt het getest.'

'Hebben ze ook pijn ?' vroeg Elwin.

'Zeer zeker,' zei de tovenaar. 'Ware vrede kan heel pijnlijk zijn. Het is een beveiligings systeem wat ervoor zorgt dat alles eerlijk verdeeld is, om veilig te zijn tegen de truken van valse nederigheid. De valse nederigheid is zeer, zeer bedrieglijk, als een clown. Hij komt gewoon om te roven.'

'Dus eigenlijk zijn de jongetjes in een oorlog ?' vroeg Elwin.

'Zeer zeker,' zei de tovenaar. 'Dit is de klok van de gillende jongetjes, en zij zullen ook heel wild worden. Het zijn de wilde jongens.'

Elwin bleek kijken naar de gillende jongetjes in de buis, die inderdaad als kaarsjes waren. 'En wat nu ?' vroeg Elwin.

'Kijk goed,' zei de tovenaar. Veel vogeltjes en bolletjes werden weer tot mest. De jongetjes begonnen toen in boertjes te veranderen. 'Vreemd,' lachte Elwin.

'Goed kijken,' zei de tovenaar. Elwin zag hoe de jongetjes harkjes hadden, en andere instrumenten die boeren en tuinmannen hebben. 'Oh, tuinjongens !' riep Elwin.

'Ja, jaha,' zei de tovenaar. 'Maar goed opletten.' Elwin bleef kijken. Nog steeds waren de jongetjes als kaarsjes. Sommige jongetjes waren al bijna opgebrand, en er was een reuk van rook. 'Dit is gevaarlijk, heel gevaarlijk,' zei de tovenaar. 'Kijk nu snel naar de vierde buis, want we hebben nog een buis nodig. Er is namelijk ook valse vrede. Sommigen van die jongetjes dutten in, en zien de gevaren niet meer, en gaan lopen luieren, en blijven boertjes, terwijl ze veel meer moeten zijn. Daarom moet het verder getoetst worden.' Elwin zag de overgebleven jongetjes de vierde buis in dwarrelen. Deze buis was pikzwart, maar doorzichtig. Deze buis lag hoger op de spiraal. Alles wat hier binnenkwam was al ver gekomen. 'Het is de buis van dapperheid,' zei de tovenaar. 'De valse vrede moet verslagen worden, anders is er geen goed beveiligings systeem.'

Hier werden de boertjes en gillende jongetjes tot wilde jongens, tot indiaantjes. 'Verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Moet je dat zien.'

'Wat ?' vroeg de tovenaar. Elwin liep ergens naar de buis toe en wees. Er waren daar wat jongetjes aan het zingen. 'Ze zingen zo vals,' zei Elwin. De tovenaar lachte. 'Het is ook nog niet klaar,' zei de tovenaar. De hele spiraal

begon toen te branden, als een klok, als een kaars, een klokkaars, maar het waren meerdere kaarsjes. Elwin greep naar zijn hoofd. Er was zoveel rook. 'Nu het getest is,' zei de tovenaar, 'zijn er alleen nog maar vlakketjes.'

'Vlakketjes ?' vroeg Elwin.

'Ja, een soort vlammetjes die getest zijn, maar ze branden maar heel kort,' zei de tovenaar. 'Het is het zuivere deel van je gedachten wat over is gebleven, door de toets heen is gekomen.'

Er waren overal kaarsjes. De kaarsjes leken op jongetjes. En ze hadden de vlakketjes op hun hoofd. Ze zongen een vreemd lied, en ze waren wild. Sommigen gilden. 'Het zijn harde mannen,' zei de tovenaar. 'Zachte jongens worden harde mannen in de nacht.'

Elwin keek naar de jongens. 'Begrijp je wat hier gaande is ?' vroeg de tovenaar.

Elwin greep weer naar zijn hoofd. 'Ik ben in de war. Ik begrijp het niet,' zei Elwin. 'Alles is chaos in mijn hoofd, alsof de wilde jongens in mij zijn.'

'Eerst moet er chaos zijn,' zei de tovenaar, 'en dan worden er nieuwe dingen gemaakt.'

Elwin voelde zichzelf wegsmelten, als in een ketel. Hij keek om zich heen en hij was in een woeste zee. Wat was er gebeurd ? Wat was dit ? Hij werd meegesleurd door woeste golven. 'Help, help !' riep Elwin. Hij hoorde de jongetjes gillen in zijn hoofd. Hij zag ze gebonden aan palen, en indianen dansten er omheen. Alles liep hier in elkaar over. 'Waar ben ik !' riep Elwin.

'Je wordt getest, Elwin !' hoorde hij de tovenaar roepen. 'Helemaal getest. Er zal niets ongetest blijven.'

'Nou, bedankt !' riep Elwin. 'Moet dit allemaal ?'

'Ja !' riep de tovenaar. Elwin voelde nu zelf ook hoe hij aan een paal was gebonden en indianen dansten om hem heen. Elwin begon te gillen. Maar toen werd hij wilder en wilder. Ook hij voelde hoe zijn hoofd als een kaars was. Hij wilde oorlog voeren tegen het kwaad, tegen alles wat vals was, maar hij wist ook hoe bedrieglijk dat kon zijn, dus daarom moest het wel getoetst worden. Er stonden zoveel gevaren op de loer, zoveel valstrikken, maar het leek alsof Elwin nu ook in een valstrik was, en hij kon er niet uit. 'Help !' riep Elwin weer.

'Zoek het maar uit !' riep de tovenaar toen.

Elwin keek rond, en zag dat het een grote puzzel was. Alle stukjes vlogen om hem heen. Alles liep door elkaar heen ook. Hij was in een ketel. In de ketel was een paal waaraan Elwin was gebonden, en zijn hoofd brandde als een kaars.

'Al je gedachten moeten getoetst worden, Elwin,' riep de tovenaar, 'alles waarvan jij denkt dat het de waarheid is, ook alles waarvan je denkt dat het goed is.'

'Ik begrijp het !' riep Elwin. Hij merkte

dat alles wat op een afstand bleef. Het draaide woest om hem heen, maar het kwam niet verder.

'Waar ben ik ?' riep Elwin. 'Nee !'

'Kijken of je dapper bent !' riep de tovenaar.

'Ik wil niet !' riep Elwin.

'Dan stopt de reis hier, en wordt je tot mest !' riep de tovenaar.

'Nee, dat wil ik ook niet !' riep Elwin.

'Zoveel !' riep Elwin.

'Zoveel wat ?' hoorde hij de tovenaar roepen.

'Veren !' riep Elwin, 'witte veren ! Waar ben ik ?'

'Het is een klok !' riep de tovenaar. 'Alles gaat terug naar het begin, en dan wordt het weer getoetst.'

'Waarom ?' vroeg Elwin.

'Het is een toetsklok,' zei de tovenaar. 'Je kan jammeren wat je wil, maar dit gaat eeuwig door.'

'Ik wil niet !' riep Elwin. Elwin greep naar zijn hoofd. Dat kon hij weer. Hij moest zich ook goed vasthouden. Hij was zo duizelig.

'Dan wordt je mest,' zei de tovenaar. 'Of nog erger.'

'Nog erger ?' vroeg Elwin.

'Valse vrede doet pensioneren. Dan wordt je een opaatje,' zei de tovenaar.

'Nee, dat wil ik niet !' riep Elwin. 'Ik wil altijd een kind blijven !'

'Goedzo,' zei de tovenaar. 'Dan is er hoop.'

Elwin begon te snikken. 'Ik voel me zo vreemd, zo ziek.'

Hij zag de jongetjes om zich heen. Sommigen waren boertjes, anderen waren indiaantjes, tuinmannetjes, of gewoon wilde jongens, en weer anderen leken op het punt te staan te gaan gillen. Ze waren een stuk groter nu.

'Ik kan wel janken,' zei Elwin. 'Zijn we nu klaar ?'

'Nee,' zei de tovenaar. 'Het beste moet nog komen.'

Op hun hoofden waren de vlakketjes. Dit waren de gezuiverde en getoetste gedachten. Toen werd Elwin wat rustiger. Ook op Elwin's hoofd waren de vlakketjes. 'Dit zijn de nieuwe dromen,' zei de tovenaar, 'zacht als veren.'

Elwin zuchtte. Weer greep hij naar zijn hoofd. 'Ik begrijp dit niet, ik begrijp dit niet.'

'Hoeft ook niet,' zei de tovenaar. 'Niet alles hoeft begrepen te worden, maar je bent hier in het toets kasteel. Er valt hier veel te leren.'

'Ik kom hier nooit meer uit ?' vroeg Elwin.

'Dat zou dom zijn,' zei de tovenaar. 'Je kunt er alleen maar dieper in, en zoals je weet veranderd hier alles. Het is immers een klok.'

'Je denkt dat je heel wat bent, hè ?' zei Elwin ineens heel brutaal.

'Ik ben ook getoetst,' zei de tovenaar. 'Maar ik heb dit alles gemaakt.'

'Dan zou ik dat ook weleens willen toetsen !' riep Elwin, en rende op het mannetje af en raakte met het mannetje in gevecht. 'Dit is dan zeker het beste, hè !' riep Elwin. 'Een gevecht met jou, om te zien of je wel echt bent !'

Eerst was het mannetje heel klein, maar toen ineens stond er een leeuw voor Elwin.

Elwin zuchtte. 'Ik kan het nu wel opgeven. Je bent immers een tovenaar.'

Elwin was in slaap gevallen. De leeuw was groot en zwart en stond voor hem. Alles was donker. 'Waar ben ik ?' vroeg Elwin slaperig. 'Droom ik ?'

Hij zag toen een jongetje. 'In het toets kasteel,' zei het jongetje. 'Je bent bij de gillende jongens van de klok.'

'Vreemd,' zei Elwin, en viel weer in slaap.

'W... wat heb ik gedronken,' stamelde Elwin slaperig … 'Ik …'

'Wij worden altijd wild in de nacht,' fluisterde de jongen. Er was nu ook een andere jongen bij.

'A... als een kaars ?' vroeg Elwin terwijl hij half sliep … 'Ik ben zo …'

'Ja, als kaarsen,' zeiden de jongens. Er kwamen steeds meer jongens bij. Elwin was omsingeld.

'Welkom in de klok van de gillende jongens,' zei één van de jongens. 'Je bent nu één van ons. Wij worden ook wel de wilde jongens genoemd. Wij zijn het geheim van het toets kasteel.'

'E... en jullie kunnen ook zo mooi zingen,' zei Elwin …

'Soms,' zei één van de jongens.

'Het is oorlog,' zei één van de jongens.

'Ja, en zoveel valse vrede,' zei een andere jongen.

'En daarom zijn wij hier,' zei weer een andere jongen.

Ze hadden zulke mooie stemmen.

'Nou, bedankt,' zei Elwin. 'Ik wil graag bij jullie horen, maar ik ben nogal dom vergeleken met jullie, in de zin dat ik nog eigenlijk helemaal niets van deze plaats afweet.'

'Komt wel,' zei één van de jongens.

'Elwin, malle jongen,' zei een andere jongen, die hem een klap gaf.

'Au,' zei Elwin. 'Jij bent zeker de pestkop van het stel ?'

'We zijn allemaal pestkoppen min of

meer,' zei weer een andere jongen, 'op onze eigen manier. Moet wel. Het is meer spelen en toetsen. Het is meer onderzoeken, van verschillende kanten bekijken, eraan draaien, zien hoe dingen werken.'

'Oh, reacties uitlokken,' zei Elwin.

'Het is een soort voorzichtigheid,' zei één van de jongens. 'Maar er is ook vals pesten, dus vandaar dat het toets kasteel er is. Er wordt geplaagd, het is een plaag kasteel, maar dus om te toetsen, als voorzichtigheid, en dat is een goede basis. Het is hier een studie kwaliteit, een onderzoeksdrang, en niet zomaar met alle winden meewaaien, en daarom gillen wij. Wij plagen en worden geplaagd. Wij plagen en worden geplaagd.'

Toen bleef de jongen het maar opnieuw zeggen : 'Wij plagen en worden geplaagd.' Het ging maar door, en ook de anderen begonnen het op te zeggen, als een versje.'

'Hey, stop daarmee,' zei Elwin. 'Nu weet ik het wel.'

Maar ze stopten niet. Het ging maar door. 'Volgens mij moeten jullie de toets spiraal weer in,' zei Elwin.

Ze begonnen toen te zingen, de meest wonderschone liederen. Ze waren als koorknapen. Elwin vond het prachtig. Elwin zag de grote trechter weer. Daar moest alles in. Al zijn gedachten, alle vogeltjes en bolletjes, want was het allemaal wel waar ? Ook dit moest getoetst worden. Elwin voelde zichzelf een harde werker, alsof hij in de mijnen werkte. Hij droeg alles wat hij maar kon vinden tot de grote trechter, ook de zingende jongetjes, die daar maar stonden en steeds kleiner werden. 'Hup, de trechter in,' zei Elwin. En toen ging hij naar de buisjes kijken van de spiraal, waar alles doorheen ging, en zoveel, ja zoveel, werd tot mest.

'De boeren zullen er blij mee zijn,' grinnikte Elwin, maar hij was ook verdrietig, omdat sommigen van die jongetjes niets dan mest bleken te zijn. Het was vals. Er rolden soms wat tranen over zijn wangen als hij dat zag. Hij hield van die jongetjes. Maar hoevelen van hen waren echt ? Hoevelen van hen waren van een pure waarheid ? Vaak zat er weer een addertje onder het gras, maar nu wist Elwin hoe hij het kon toetsen. Uiteindelijk moesten ook alle vlakketjes de trechter in. Ook alles waarvan hij dacht dat het nu wel zuiver moest zijn. Alles moest weer de trechter in. Dit was eeuwig, iets wat herhaald moest blijven worden, anders zou Elwin zelf tot mest worden.

Waarheid, Nederigheid, Vrede en Dapperheid, daaraan moest alles getoetst worden, en ook de toetsresultaten moesten weer opnieuw getoetst worden, want het was immers een klok. En daarom gilden de jongens, als een hypergevoelig alarm. Er stonden ook teveel onbekende en geheime gevaren op de loer. Dit was niet iets simpels. Elwin moest hier een harde werker worden, een wilde jongen. Het was hard werk in deze mijnen. Altijd maar weer moest hij terug naar de trechter.

DE VUURVLIEG ELVEN

Hij werd wakker van het geluid van Wuz in de tent.
‘Oma wil echt zo weg,’ zei Wuz.
Het was al 10 uur ‘s avonds.
Hij kon het ook niet helpen dat hij zo lang had geslapen.
Hij was zo moe geworden van het spelen met zijn nieuwe cd recorder uit China.
Het was een heel goedkoop ding, 1,75 slechts.
Het was een heel plat apparaatje, vierkant, in een hoesje, en het mooiste waren nog wel de shortlinks, want daar kon hij mee teleporteren op een mapje en mee tijdreizen,
waar hij maar wilde, zolang er shortlinks waren, want hij moest ze wel verdienen,
en er werd uitgelegd hoe hij de shortlinks kon verdienen, zodat zijn mapje steeds groter werd.
Maar hij was het al een beetje vergeten allemaal, alsof de slaap zoveel had weggewist.
Hij keek naar Wuz.
Wuz had een nieuw horloge met een heleboel schermpjes en een heleboel knopjes,
ook allemaal vol met shortlinks en mapjes.
Hij keek ernaar en was wel een beetje jaloers op Wuz.
Wuz had het gekocht in het winkelcentrum achter de camping, en oma was op een camping aan de andere kant van het winkelcentrum, aan de voorkant, op een heuvel, en de vakantie zat er weer op.
Oma wilde weer naar huis, en wel vandaag nog, maar het was al 10 uur ‘s avonds, en hij zou eerst al zijn spullen bij elkaar moeten zoeken, en dan ook nog naar oma moeten lopen, en dan pas zouden ze kunnen vertrekken, maar toen dacht hij ineens aan de shortlinks, dat hij zo naar haar zou kunnen teleporteren, en zelfs gewoon weer naar huis konden teleporteren, en dan hoefden ze ook niet eerst een hele reis te maken met oma’s voertuig.
Hij had nog niet geteleporteerd, want hij was alleen nog maar bezig geweest met de cd’s en moest eerst allerlei dingen bekijken, en speelde er een beetje mee, heel lang, en daar was hij zo moe van geworden dat hij moest slapen.
Maar hij wilde eigenlijk ook wel in het winkelcentrum dezelfde soort horloge kopen nog als Wuz had, en dat wilde hij nog doen voordat ze weg zouden gaan.
Wuz was al op weg naar oma.

Hij is toen naar het winkelcentrum gegaan om het shortlinks horloge te kopen, en ging toen zijn spullen bij elkaar zoeken, en teleporteerde toen naar oma en Wuz, en toen zijn ze naar huis wezen teleporteren. Dat ging allemaal heel gemakkelijk met het shortlinks horloge. De volgende dag teleporteerde hij naar de badkamer. Er kwam licht door het badkamer raam, licht van vuurvliegjes. Het was een prachtige dag. Oma had verschillende huizen, dus ze konden zo heen en weer teleporteren, als vuurvliegjes. Zij waren namelijk ook vuurvlieg-elven, maar ze konden allang niet meer vliegen. Eens waren ze van hun vleugels beroofd. Door de shortlink apparaatjes uit China scheen dat opgelost te zijn.

Hij had zelf ook een huis, maar hij was

vaak bij oma. Oma veranderde vaak in een ijsstandbeeld. Dan had ze paniek aanvallen. Daarom was Wuz ook altijd bij haar. Wuz woonde bij oma.

Toen hij met Wuz in zijn eigen huis was gekomen om daar een nachtje te slapen werden ze die ochtend vroeg wakker gemaakt door de school directeur die met hen wilde spreken. De school directeur had een baardje, en een net pak. Hij was gezonden door president Trompels, die even later ook binnen kwam, en 'lang geleden' zei. Het ging over plaaggeesten. Die waren er veel in het land. Die hadden eens ook de vleugels gestolen van de vuurvlieg-elven, maar nu, door de shortlink apparaatjes uit China, was daar verandering in gekomen. De plaaggeesten begonnen steeds meer te verstijven en te veranderen in wuzzel groente. Dat moest verbouwd worden, en gegeten worden, opdat er geen plaaggeesten meer zouden zijn.

De shortlinks waren een soort vuurvliegjes, en door de shortlink apparaatjes, konden er ook shortlinks in de hersenen komen. Uiteindelijk zouden de vuurvlieg elven zo weer hun vleugels terug kunnen krijgen. In zijn linker hersenhelft zag hij een enorm woud, met allerlei vuurvliegjes, die shortlinks waren. Hij kon er zo naartoe gaan. Er was daar ook ergens een rivier waarover een vuurvliegjes brug ging met allerlei shortlinks. De president en de school directeur legden het uit. Ze waren China erg dankbaar. Door de straling zou er nu veel wuzzel groente zijn, en moesten ze veel wuzzel groente eten. Plaaggeesten waren in principe slechts het zaad van de wuzzelgroente. Ze zouden helemaal verstijven tot stijve stengels, en dan konden ze zo gegeten worden.

Ze aten wat van de wuzzel groente die de president had meegenomen. Het was heel lekker spul, maar je werd er zo moe van, zo moe. Pas de volgende ochtend werden ze weer wakker. Toen hij wakker werd keek hij naar de muur achter het voeteneinde van zijn bed, waar de grote stellage stond, en er lagen zulke grote vissen op in prachtige, hele zachte kleuren.

Zijn rechter hersenhelft was een grote zee met eilanden en shortlinks. Daar kwamen de vissen vandaan.

Oma was een vuurvlieg fee. Zij had hen eens gered uit de klauwen van plaaggeesten, en sindsdien noemden ze haar oma, omdat ze al een hele oude vrouw was. Oma veranderde dus vaak in een ijsstandbeeld. Dat was om te beschermen tegen plaaggeesten. Ze had ook familie leden die ook vuurvlieg feeen waren, en die veranderden soms in schilderijen. Sommigen van hen waren al geheel in een schilderij veranderd, en veranderden niet meer terug. Oma nam die schilderijen altijd mee als ze ging kamperen, en hij en Wuz kregen dan ook een schilderij in hun tent. Hij was in de tent van Wuz geweest, waar hij naar zo'n schilderij keek, en ook in zijn eigen tent hing er zo'n schilderij waar hij soms naar keek. Maar nu was de vakantie voorbij en waren ze weer thuis. De volgende vakantie zouden ze er weer naartoe gaan.

Ondertussen was er werk aan de winkel.

China had het land ingenomen, wat zo lang geteisterd was door plaaggeesten, en China had het land vrijgezet. De plaaggeesten werden gezaaid op de akkers als zaad, of gewoon al direct naar de winkels genomen, naar de supermarkten, want zo waren verstijfd tot wuzzel groente. Het zou de ontwaking betekenen van de vuurvlieg elven, en ze zouden hun vleugels terugkrijgen. Zoveel nieuwe apparaatjes waren er nu. China was het buurland van het land waar ze woonden, op de planeet Orion. Het was een hele grote planeet. De vuurvliegjes zongen die dag, en omhulden de planeet. Uit een duister gat kwamen zij, waar zij lang opgesloten hadden gezeten. Zij waren gekomen om de vuurvlieg elven vrij te zetten, en daarna de vuurvlieg feeen.

Ze hadden ook een geadopteerd zusje uit China. Oma had haar ook eens gered, waar China haar altijd dankbaar voor is gebleven. Hij was eens verliefd op het meisje, maar dat ging snel weer over. Wuz plaagde hem er wel eens over. Uiteindelijk noemde hij haar daarom maar gewoon zusje. Het meisje kon goed rekenen, en kon goed met allerlei apparaatjes overweg. Altijd als hij aan haar dacht dan vlogen er vuurvliegjes in zijn hart, niet meer in zijn buik. Vroeger kon hij daar flink ziek van worden. Uiteindelijk heeft Oma hem daarvan genezen, door haar ijs magie, want het was immers het werk van plaaggeesten dat hij zo zwaar verliefd op haar was. Oma noemde het een ziekte. Soms werden de vuurvlieg elven verliefd door plaaggeesten, en dat zou de grootst mogelijke ongelukken kunnen veroorzaken, maar gelukkig had Oma ingegrepen. Door verliefdheid waren eens de plaaggeesten in het land binnengekomen. De koning had er erg veel berouw van, en stierf door een gebroken hart. Daarom moet de ziekte zo snel mogelijk genezen worden.

Oma weet wel raad met haar ijs magie. De vuurvliegjes leiden op een hele andere weg, dieper het woud in, of verder op zee. Nee, een vuurvlieg elf mag nooit zomaar verliefd worden. Daar komen de grootste ongelukken van. Zo raakten zij eens hun vleugels kwijt. De vuurvliegjes brug over de rivier leidt tot het ijsland. Dat zijn de boven hersenen. Daar moet eerst het goede rijpen. Daar moet eerst wijze raad gegeven worden, zoals Oma altijd doet, want ook Oma is daar gegaan. En alleen zo, en niet anders, kom je tot het land van de vuurvliegjes, de onder hersenen. En alleen zo kan de magie van de vuurvlieg elven je bijstaan. Uit dat gat stroomt het. Vandaar komt het, en daar stroomt het altijd weer naar terug. De onder hersenen lopen namelijk helemaal door tot bij je hart. Dat is een kap van vuurvliegjes, en een honing boom. En dat is wat de vuurvlieg elven de ware liefde noemen : de liefde voor het werk. Hij en Wuz zijn daarom ook nooit getrouwd, alleen met het werk. Oma heeft het huwelijk zo bevestigd, op de bruiloft van de vuurvlieg elven.

Einde

DE WUZZEL FOKKERS
de ontwaking van de vuurvlieg elven
in de strijd tegen de plaaggeesten

Hoe met vuur om te gaan ?
Je moet er heel voorzichtig mee zijn.
De mens heeft vreemd vuur gegrepen en heeft er alles mee verwoest,
alles verdraaid ook.

Stel je linker hersenhelft voor als een woud, en je rechter hersenhelft als een zee.
Zo heb je in je hoofd aan je linkerkant het woudland, en aan de rechterkant het zeeland.
De zee staat voor het twijfelen, dat je niet zomaar tot snelle conclusies komt.
Dat kan een groot lijden zijn, maar dat is nodig om de mens te behoeden voor valsheid.

Het woud staat voor het volharden, het aarden en wortelen. Mensen die hun zeehelft niet ontwikkelen groeien al snel helemaal vast in het bos, en komen niet meer verder. Leer de woudhelft dus te balanceren met je zeehelft. Zo kun je dieper in het woud komen, helemaal tot de rivier aan de bovenkant, waar ergens een brug van vuurvliegjes is. Over die brug kom je tot het ijsland, je boven hersenen. Het ijs is voor de afzondering, dat je niet op anderen steunt, niet door anderen verkeerd wordt beinvloed, want het is namelijk iets tussen jou en het hogere. Dit is dus heel belangrijk in het toetsen, dat je alles in het ijs brengt. daar kun je dus je rugzakje aan gedachten, zienswijzen en herinneringen leegkieperen. Stel je boven hersenen dus voor als een ijsvlakte, reusachtig groot. Hier moet eerst het goede rijpen. Daar moet eerst goede raad gegeven worden. Hier moet ergens een tweede vuurvliegjes brug zijn die helemaal naar onderen leidt, naar het vuurvliegjes land, je onder hersenen. De onder hersenen lopen helemaal door tot bij je hart. Dat is een kap van vuurvliegjes, en een honing boom. En dat is wat de vuurvlieg elven de ware liefde noemen : de liefde voor het werk.

In dit proces, in dit plaatje, leer je dus remmen. Leer je niet zomaar overal maar gris gras naar te grijpen en met vuur te spelen. De vuurvliegjes willen je leiden. Ga er maar mee aan de slag, om gevoelig te worden voor de onderdelen van je lichaam. Alles is al ingebouwd. Dit is telkens weer een principe in de tweede bijbel. Met name in het verhaal van de vuurvlieg elven. Door deze principes toe te passen zullen de vuurvlieg elven ontwaken. Dat is dus wat de vuurvlieg inhoudt, de schoolbegeerte en werkbegeerte, en omdat vuur al snel uit de hand kan lopen is het dus belangrijk dichtbij de vuurvliegjes te blijven. Die zullen je altijd weer terugleiden tot de balanzen, tot je woudkant, je zeekant en je ijskant. Je doet dus niks zomaar, springt nergens zomaar in. Er zijn teveel gevaren, de plaaggeesten, die met vals vuur werken, om alles te vernietigen en te verdraaien. Zij roofden eens van de vuurvlieg elfjes hun vleugels af, maar door met deze principes aan de gang te gaan, zoals ook in het verhaal van de vuurvlieg elven, zullen de plaaggeesten weer verstijven tot wuzzel groente, wat verbouwd en gegeten moet worden. Dat gebeurd in het centrum van je hersenen. Door goed je wuzzel groente te eten

blijven je hersenen in balans, ook met je hart. Als je niet goed je wuzzel groente eet, dan kunnen de vuurvliegjes je ook niet helpen. Daarom zullen de vuurvliegjes je vaak zeggen om je wuzzel groente te eten.

Hoe kon het dan dat de plaaggeesten eens alles konden overnemen en de vleugels van de vuurvlieg elven konden wegroven ? Door verliefdheid. Ze kunnen je verliefd doen worden op dingen die er helemaal niet toe doen als je niet oppast. Dit gebeurt als ze je kunnen afleiden van school en werk. Het is een ziekte die zo snel mogelijk genezen dient te worden. Daarom is er dit medicijn van de vuurvliegjes. Zo kun je weer leren richten in je hersenen en hart, om in de juiste richting te komen, voor de liefde voor het vak, door op die manier het land van de vuurvliegjes te leren kennen wat helemaal terugloopt tot je hart, waar de honingboom bloeit.

Oh, zoveel vuurvliegjes in de nacht. Verbouw je nog wel je wuzzel groente ? Of laat je de plaaggeesten maar aanrotzooien ? Er is een oorlog te voeren en een werk te gebeuren.

VOLG DE VUURVLIEGJES

Eens was het elvenland verwoest door een vuur.
Dit vuur was gebracht door plaaggeesten.
Omdat sommige elven de landbouw verwaarloosden ontstond er een virus op de wuzzel groente.
Met als gevolg dat de wuzzel groente zich ging ontwikkelen tot plaaggeesten.
Zo werden de elven beroofd van hun vuurvlieg vleugels en van hun kennis van de hersenen, door de plaaggeesten.
En zo kwamen vuurvliegjes bijna niet meer voor in het elvenland, want die werden verdreven door de plaaggeesten.
Wanneer er toch weer vuurvliegjes opduiken, dan zullen ze de verloren kennis van de hersenen onderwijzen.
Volg daarom de vuurvliegjes.

Wat is dan die kennis ?
Alles wat om je heen is is eigenlijk gewoon in je hersenen.
Je linker hersenhelft is een woud, en je rechter hersenhelft is een zee. Probeer dat eerst in evenwicht te krijgen.
Zo heb je in je hoofd aan je linkerkant het woudland, en aan de rechterkant het zeeland.
De zee staat voor het twijfelen
dat je niet zomaar tot snelle conclusies komt.
Dat kan een groot lijden zijn
maar dat is nodig om de mens te behoeden voor valsheid.
Het woud staat voor het volharden, het aarden en wortelen.
Mensen die hun zeehelft niet ontwikkelen groeien al snel helemaal vast in het bos, en komen niet meer verder.
Leer de woudhelft dus te balanceren

Ergens in het woud moet de brug van de vuurvliegjes zijn over de rivier die leidt tot het ijsland.
Het ijsland is de boven hersenen. Door het ijs leer je perspectief te houden
zodat je je niet laat afleiden en beinvloeden door anderen.
Door de elementen woud, zee en ijs te leren kennen en toe te passen zullen de plaaggeesten verdreven worden.
Ook zul je zo in het ijsland een tweede brug van vuurvliegjes vinden, die naar beneden leidt.
Die leidt helemaal tot de onder hersenen, tot het land van de vuurvliegjes.
De onder hersenen zijn rechtstreeks verbonden met het hart.

Als dit contact gemaakt is zal de wuzzel groente weer groeien, in de centrale hersenen, in het elvenland.
Volg de vuurvliegjes.

Als je dan door de vuurvliegjes door de hersenhelften bent heengeleid, en je hebt de hersenhelften in balans, dus links, rechts, boven en onder, om zo op je hart aansluiting te vinden, dan kun je weer terug naar het centrum in de hersenen, naar het elvenland. Die balans is dus WEL een vereiste, anders kun je er niet in, of moet je er weer UIT.

Als je ergens vast komt te zitten is het altijd belangrijk te gaan tot de zeekant van je hersenen, de rechterkant van je hersenen, en daar vanuit te leven, zodat alles weer los kan raken, want dat is nu juist de twijfelzone, waar alles heroverdacht wordt, alles getoetst, en zo kun je ook weer dieper in het woud komen, uiteindelijk tot de vuurvliegjesbrug over de rivier tussen het woudland en het ijsland. Het woud is dus je linker hersenhelft, en het ijsland is je boven hersenhelft. Het ijsland is voor nieuwe, hogere perspectieven, richting krijgen, dus dat doen we NIET zomaar met licht, maar met ijs. Zo worden de ijsstralen opgewekt, die veel eerlijker en genuanceerder zijn dan zomaar licht. We hebben het dan dus over ijszicht.

Hebben de vuurvliegjes je weer teruggeleid tot het centrum van de hersenen, tot het elvenland, dan zal de wuzzel groente weer volop groeien, want je hebt immers de hersenhelften weer in balans, en de sleutel tot je hart gevonden, en zo ook de sleutel tot het elvenland. Mocht je door plaaggeesten in je hoofd, plaaggedachten, worden lastig gevallen, of door

plaagherinneringen, dan is het altijd weer belangrijk om vanuit je rechter hersenhelft te leven, je zeekant, totdat er weer balans is. Richt je dan dus op de zeekant aan de rechterkant van je hersenen. Laat het vandaaruit stromen. Ga dus niet zomaar de aanval aan, maar ga twijfelen, ga aan alles twijfelen. Ze zeggen weleens : Spreken is zilver, zwijgen is goud, maar het twijfelen is de zee.

Als je dan in het elvenland bent aangekomen, in het centrum van de hersenen, dan groeit daar dus volop de wuzzel groente, en die wordt verbouwd door boeren. Dat zijn de zogenaamde wuzzel boeren. Wuzzel groente is een hoofdbestanddeel van het voedsel van de elven, levensbelangrijk, want als het niet verbouwd wordt, en niet gegeten wordt, dan komen de plaaggeesten. Als plaaggeesten hun macht verliezen, dan worden ze ook gewoon weer tot wuzzelgroente. Als de wuzzelgroente rijp is en klaar, dan wordt de wuzzelgroente getransporteerd tot de wuzzeliers die de wuzzelgroente verkopen. De wuzzeliers zijn dus de groente winkeliers. Ze verkopen ook vaak wel andere dingen, maar de wuzzelgroente is het belangrijkste, en wat ze vaak ook het meest verkopen. Dat gebeurt dus in de winkels en de wuzzel supermarkten. De elven moeten het veel eten, maar niet teveel. Als je het teveel eet dan zou alles weer uit balans gaan. Ook bij de wuzzel groente zijn er grenzen. Als er teveel van gegeten wordt dan zouden de plaaggeesten weer komen. Het elvenland haat daarom de vraatzuchtigen, en die worden ook verdreven, of komen in de gevangenis terecht. Ja, er staat gevangenisstraf op vraatzucht. Zo gevaarlijk is het. Het wordt gezien als een misdaad.

Als je over de grens gaat van de hoeveelheid wuzzelgroente die je mag eten, en je stopt dan nog niet, dan kom je na een tijdje aan bij de tweede grens, en dat is de dood. En daarom is teveel wuzzelgroente eten niet alleen crimineel, maar ook levensgevaarlijk, maar dat is eigenlijk met alles zo. Je moet nooit teveel eten of teveel drinken. Alles heeft zijn grenzen en zijn gevolgen. En daarom moeten de elven ook goed onderwezen en geschoold zijn over deze dingen. Dat wordt ook nog eens goed uitgelegd in de gevangenis. De gevangenis is tegelijkertijd een ziekenhuis en een school. Mocht dat allemaal niet baten, dan wordt je het land uitgezet. Dat wil je voorkomen natuurlijk.

Zalig is dus hij die met gematigdheid overal kan komen. Het hart houdt alles in balans. Als er overmaat ergens dreigt te komen, en iemand dreigt vast te groeien, dan gaat het hart waarschuwings signalen zenden, als een alarm, door de vuurvliegjes. Als zo iemand dan niet wil luisteren, dan moeten er andere maatregelen getroffen worden. Als dat niet zou gebeuren, dan zouden de plaaggeesten vrij spel hebben. Dat ze het elvenland al een keer hebben kunnen verwoesten is al meer dan genoeg. Het is daarom belangrijk dat de elf goede verstandhoudingen onderhoudt met zowel de wuzzelboer als de wuzzelier, opdat hij met de juiste mate de wuzzelgroente tot zich neemt, en zo de samenleving niet in gevaar brengt. Dat begint allemaal dus met de

juiste verstandhouding met de vuurvliegjes. Volg daarom de vuurvliegjes.

Vaak zullen de vuurvliegjes je dus naar de zee leiden, om veel te twijfelen, want als de mens te snel te zeker is van zijn zaak, dan gaat het al snel mis, en dat is vaak de hoofdzaak van het probleem. Daarom is het van belang dat de elven ook goede zee-elven zijn, en de zee vaak bezoeken, om dit principe helder te houden. Er worden daarom vaak dagjes naar zee georganiseerd. Het is om de machine gesmeerd te houden. En elven zijn dol op de zee. Ze gaan daar vaak zwemmen.

En de grootste geheimen van de zee zijn er te vinden op de eilanden. Ben je daar al geweest ? Ken je ze al ? Voor een elf is het daarom ook zaak een goede verstandhouding te hebben met de zee en de zee wachters die daar werken, zoals er ook woud wachters zijn, en ijs wachters. Allemaal hebben ze hun taak. Een heleboel elven weten dat er leven is in de zee, dat daar werelden zijn die ze nog niet kennen, en iedere elf wil daartoe ontwaken. Daarom gaan ze vaak in de zee op ontdekkingsreis. En dan komen ze vaak met hele verhalen erover terug, die tot beroemde boeken worden, of ze komen nooit meer terug. Wat is er met die elven gebeurd die nooit meer zijn teruggekomen ? Dat kun je je afvragen. Alleen de vuurvliegjes weten het.

En wat wil jij worden ? Wuzzel boer, of wuzzelier, of zee wachter, woud wachter, ijs wachter, of wachter van het land van de vuurvliegjes, of gewoon ontdekkingsreiziger ? Natuurlijk zijn er veel meer beroepen. Sommigen werken in de gevangenissen om de vraatzuchtigen te helpen. Dat zijn dus ook scholen en ziekenhuizen. Weer anderen werken op campings, en weer anderen zijn gidsen. Trouwens, als wachter ben je ook een soort gids, maar je moet zelf ook goed balans houden, want een wachter uit balans moet op ziekenverlof of wordt per direct ontslagen. Ook plaaggeesten paraderen graag als wachters, sluw en bedrieglijk als ze zijn. Er is daarom altijd een strenge keur als het om het wachterschap gaat. Daarom zijn er ook inspecteurs. Ook de inspecteurs moeten in balans zijn, anders is het hetzelfde liedje. Zij die deze ambten misbruiken komen uiteindelijk ook in de gevangenis. Terug naar school, of naar het ziekenhuis. Soms moeten ze heropgevoed worden, en moeten ze een cocon in om weer een baby te worden. Dan moeten ze naar de creche. Als dat dan nog niet werkt, en ze hebben teveel de natuur van een plaaggeest, dan moeten ze weer tot wuzzel groente worden. Dat is uiteindelijk het lot van alle plaaggeesten. Zij die plagen worden wuzzel groente, wordt er daarom vaak tot de kinderen gezegd, maar trouwens ook tot volwassenen. Zij die graag plagen hebben dus een groot probleem, alhoewel er een groot verschil is tussen goed plagen en slecht plagen. Een beetje speelsigheid is niks mis mee, en vaak is dat wat men als plagen ziet helemaal geen plagen, of men plaagt uit zelfverdediging, of men plaagt om te helpen. Maar het echte boze plagen moet gestrafd worden, en uitgebannen. En daar moet een goed begrip over komen, dat er niet verkeerd gesneden wordt. Veel elven willen

dokter worden, of rechter, maar daarin zijn ook veel plaaggeesten. Een plaag geest zal juist al het andere om hem heen als plaaggeest bestempelen, en doet zo zijn operaties, en spreekt zo zijn onrecht. En daarom zijn de inspecteurs zo belangrijk, en de scholen, anders gaat alles mis. En daarom is er het harts alarm van de vuurvliegjes, van de honingboom. Uiteindelijk bepalen de vuurvliegjes wie mag blijven en wie weg moet, en wat wat is, en niet al die duizend en een beroepen, die vaak uit balans zijn.

Het vuurvliegje gaat altijd de hogere weg, en daarom zijn de vuurvlieg elven zo belangrijk, dat zij hun vleugels weer terugkrijgen, terugvinden ook. De plaaggeesten werken graag met overmatig vuur om hun verwoestende werk te doen, maar de vuurvliegjes zijn een soort brandweer, om het vuur te blussen en te matigen. En zo ook de vuurvlieg elven. Maar dat wordt je niet zomaar. Je moet een lange en diepe verstandhouding hebben onderhouden met de vuurvliegjes. Volg daarom de vuurvliegjes.

Goed je wuzzelgroente eten doet wonderen. Sommigen verbouwen het in hun tuin. Maar eet dus niet teveel, want dan komen de plaaggeesten van het vuur, en dat is dus crimineel. Dat leidt tot de gevangenis, tot zitten. En dan moet je op de blaren zitten. Niet alleen met vuur kan het misgaan, maar ook met ijs. Sommigen hebben zoveel ijs, en hebben de andere kanten veracht, dat ze onverschillig en zorgeloos zijn geworden, en zij kunnen ook hun verwoestend werk doen. Maar de vuurvliegjes en de vuurvlieg elven zijn niet alleen brandweer, maar ook ijsweer. Zij kunnen de balans weer herstellen. Dat gebeurt door het aan te sluiten op het hart, wat het allerbelangrijkste is, want zij die geen aansluiting meer op het hart hebben kunnen hele koude, afstandelijke personen worden, op een verkeerde manier, op de manier van de plaaggeesten. Ze twijfelen niet meer aan zichzelf. Ze moeten terug naar de zee, en terug naar het hart, om het pad van de vuurvliegjes te leren. Volg daarom de vuurvliegjes. Heb een hart. Herstel de hersenhelften, en eet goed je wuzzel groente, maar niet teveel. Echt, het zal je goeddoen.

Heks en plaaggeest Ralwin was de verantwoordelijke voor de verwoesting van het elvenland. Maar het zal weer tot wuzzel groente worden, al haar werken. Zij zal verdwijnen als sneeuw voor de vuurvliegjes. Laten wij daarom onze blik vooruit richten, en leren goed om te gaan met de wuzzel groente, het goed leren te verbouwen, en goed leren te eten. Laten wij daarom ook zeker tot de landbouw school van de elven gaan, opdat zoiets nooit meer zal gebeuren, wat er in het elvenland was gebeurd. Ralwin de heks, wat een naar sprookje. Ik zal het nooit meer vergeten. Zij verlokte kind en volwassene. Ze bracht een waas over de wuzzel groente. Ze bracht een waas over de landbouw, en misleidde de elven tot het doen van andere dingen. Ze bracht vreemde hobbies die er niet toe deden. Ze vernietigde de balans. Ze liet de regenboog opdrogen en allerlei andere kwalijke zaken, in de boeken beschreven. Maar tot wuzzel groente zal zij worden, zij en haar werken. Tot

wuzzel groente zal zij worden, zij en al die haar volgen. Deze heks zal het nooit leren. Ze is het kwaad zelf, het plaagkwaad. Kwam eens uit een flesje. Iemand deed iets teveel van iets erop, en wham. Daar begon het al, en niemand kon het meer stoppen. Alleen de vuurvliegjes konden het uiteindelijk stoppen. Volg daarom de vuurvliegjes. Luister niet meer naar het woord van de heks. Het grote kwaad is zij, het plaagkwaad. Tot wuzzel groente zal zij worden.

Eet er niet teveel van, oh nee, want dan groei je tot een reus, en weet je de weg niet meer. Reuzen kunnen de vuurvliegjes niet volgen. Daar zijn ze te groot voor, en dat horen ze niet, zien ze niet. Ze volgen alleen de heks. Als je alleen maar bezig bent in je centrale hersenen met het eten van wuzzel groente, dan kun je je hersenhelften niet meer balanceren. En dan eet je zoveel wuzzel groente totdat je zelf wuzzel groente bent geworden. Volg daarom de vuurvliegjes. Waak op tot de strijd om de hersenhelften. Het is een strijd om jezelf. Daarom zijn er ook elven soldaten, zoveel, zoveel. Zij strijden tegen het grote plaagkwaad, maar moeten zo goed oppassen dat ze niet zelf dat grote plaagkwaad gaan worden. Het is maar al te snel te bedrieglijk. Volg daarom de vuurvliegjes, volg ze tot je hart. Vandaaruit kan het stromen, om weg te wassen al die bedrieglijke dromen.

Ralwin woont in het ijsland, zo diep zo diep. Zij is de ijsheks die al het kwaad schiep. Ben je haar nog nooit tegengekomen, dan moet je opgroeien, rijp worden, ontwaken. Het is een strijd tegen de ijsheks. Zoveel elven zijn nog steeds bevroren. Zoveel vuurvliegjes houdt ze in haar ijs, en in haar gouden bol. Vuurvliegjesbrood, dat is wat zij eet. Zij is een kok voor al de vraatzuchtigen. Maar zij eet slechts haarzelf. Zij is zo dun dat niemand haar kan pakken. Ze is zo ijl als het licht. Zo vluchtig als een straatkind. Elven soldaten zijn al lang naar haar op zoek, maar velen kwamen in haar valstrikken terecht. Nu slijten ze hun dagen in haar kooien. Elvenbloed drinkt zij, en elvenvlees eet zij, met als delicatesse haar speciale vuurvliegjesbrood. Voor alle vuurvliegjes betekent zij de dood. Zij schreef haar naam in elvenbloed, als een contract met de duivel, haar kwade hart. Plagen en bedriegen is haar lust en haar leven, alles omdraaien, tot het zwart. In elvenbloed baadt zij, dag in en dag uit. In plaagijs troont zij, waar de dood bloedt. Druppelende naar beneden naar wie zij maar kan wegnemen. Haar duivels en plaaggeesten zendt zij op paardjes naar beneden, om kinderen uit hun bedjes te roven, van elke onoplettende ouder. Kinderbloed drinkt zij, dat is haar wijn. Zo maakt zij haar beslissingen. Velen vielen in haar strikken, en kwamen er niet meer uit. Dit grote duivelse kwaad moet daarom stoppen. Volg daarom de vuurvliegjes. Bij haar kasteel aangekomen zul je bevriezen en niet meer dezelfde zijn. Alles zal ze omdraaien, alles wie of wat je denkt. Maar dan ga je twijfelen in de zee. Tenminste, als je niet zoals haar wil worden. Geloof haar leugens niet. Alleen de zee zal haar kunnen wegwassen. In het grote ijs troont zij, als het licht van de hel. Ren voor je leven. Kinderbloed drinkt zij, maar alles is slechts in je hersenen. Je moet

contact maken met de zeehelft van je hersenen, aan de rechterkant. Daar de eilanden leren kennen, daar naar vluchten, want daar zal zij ontvellen, en zal zij ontzegeld worden, ontsluierd, door het voorhangsel heen. Vlucht, vlucht, en keer niet meer om. Wees die ontdekkingsreiziger, ga terug naar Orion. En wie zegt dat zij niet ontzegeld hoeft te worden, zij wiens naam 'de zondagen' is, die is zelf de grootste plaaggeest, vanuit haar hart gezonden. Je vele wachters heeft zij, als de wachters van Heidelberg, waar zij woont en troont, in het ijsland. Velen willen die strijd niet aan, en verzinnen excuses, lezen haar dagelijkse krant, die over allerlei andere dingen gaat, om juist die strijd te verdoezelen. Laffe soldaten zijn het, helden op sokken, die nog graag willen pronken in de stad, met hun kranten onder de arm. Tot standbeelden zullen zij worden, tot wuzzel groente.

En maar klagen over dagelijks nieuws, om hun krantje maar te kunnen verkopen. 'Oh, moet je dit toch eens lezen, en dat, oh wat hebben wij het slecht, wat hangt ons boven het hoofd,' terwijl het kwaad allang is gekomen en allang troont, daar in Heidelberg, en ontzegelt dient te worden. Een diepere krant dus, ja, jawel. Terug naar Orion. Alles wat om je heen is, is slechts in je eigen hersenen.

Daar in Heidelberg marcheren ze, ze marcheren hier ook. Allemaal om hun valse krant te verkopen, om het bestaan van deze heks te verdoezelen. Het is haar schuilplaats, haar voorhangsel, om de dapperen te bedriegen, om de tuin te leiden. Door een krant van plaaggeesten. Tot wuzzel groente zullen zij worden, ook die kranten. Het blijft maar doormalen in het hoofd, en de ware strijd gaan ze niet aan. In Heidelberg ligt het grote geheim verborgen.

VOLG DE VUURVLIEGJES - 3

Als de mens te zelfverzekerd is en te weinig twijfelt aan zichzelf en alles om hem heen, dan moeten er overstromingen komen. De mens moet niet denken dat hij zijn zeehelft kan onderdrukken. Dan zal de zee terugslaan en gebied innemen. Geef daarom voldoende aandacht aan je rechter hersenhelft, in complete samenhang met de andere hersen helften, en het hart.

Ralwin, de ijsheks van de plaaggeesten, houdt ervan elvenbloed en kinderbloed te drinken, en vuurvliegjesbrood te eten, in haar ijspaleis in Heidelberg. Ken je de zondagen al ? Weet je al wat het betekent ? Ze houdt vuurvliegjes opgesloten. Het zijn haar gevangenissen. Zij worden klaargestoomt voor het vuurvliegjesbrood. De heks is haarzelf aan het vergiftigen, maar sleurt hierin zo veel mogelijk met haar mee. Ze sluit de vuurvliegjes op in een magnetisch veld. En dan worden ze meegebakken in het brood. Wie daarom denkt dat we zomaar Heidelberg kunnen overslaan, en denkt dat we het niet zo nauw hoeven te nemen met bijbel onderwijs, is zelf al bedrogen door de plaaggeesten, hun harten geroofd door

de ijsheks om in haar leger te strijden, verblind en verdwaasd als ze zijn. Het zijn blinde zielen. Zonder schaamte eten zij hun vuurvliegjesbrood. Nee, dapper zijn ze niet, maar laf en lui.

Volg de vuurvliegjes is een bevel, een strijd op leven en dood. Waar de mens het twijfelen negeert, daar komen de zondvloeden, daar slaat de zee terug. Er is zoveel vals land, dus dan moet de zee wel komen. De mens moet terug naar de stenen tijdperken, naar de kusten van Orion, want er is zoveel natuur verloren gegaan. Deze kennis dragen de eilanden in het zeeland. En deze kennis der eilanden kan alleen ontsloten worden, als de heks van Heidelberg ontzegeld zal worden. Totaal lomp en gevoelloos strijdt de mens in het hier en nu, met geen gevoel voor poezie, verhalen en mysterien. De mens is een bot monster die geen literaire euforie en nostalgie meer kent. Ook zal de zee het ijsland moeten overstromen. Alleen de zee zal haar kunnen verslaan.

De enorme zee zal komen, want de mens is te zelfverzekerd, met de verkeerde dingen bezig. De mens schuilt in het valse ijs, en daarom zal de zee terugkomen. Orion roept, de zeeen van Orion, en de stenen tijdperken.

Alle elven strijden om Heidelberg. Ze zijn niet in slaap gevallen in het nu. Geschiedenis is namelijk een terrein, niet een verleden. In de elvenwereld is er geen wand tussen nu en het verleden. Alles loopt door elkaar heen. Ook is er geen wand tussen leven en dood, en tussen verleden en toekomst. Alles is hetzelfde, en alles loopt door elkaar heen. Wel zijn er wanden tussen goed en kwaad.

Ook zijn er geen wanden tussen groot en klein, en ook geen wanden tussen arm en rijk. Alles is hetzelfde. En het is iets waar zelfs de elven toe dienen te ontwaken. En er is natuurlijk nog zoiets als tijd en terreinen, en dat is een mysterie. De heks danst haar dansen, maar de zee dringt zichzelf aan haar op. De zee zal geen medelijden hebben. Alles is voorbestemd te twijfelen.

De zee zal niet netjes aankloppen. De zee is een bruut. De mens heeft al genoeg afgeroofd van de natuur. Nu slaat de natuur terug. De natuur hoeft niet netjes te vragen datgene wat van haar was afgeroofd. Wie denkt de mens wel niet dat hij is. De mens is te zelfverzekerd. Oh nee, de mens mag niet lijden, mag geen haar op zijn hoofd gekrenkt worden. Zelfs de huid van de mens heeft hij afgeroofd. Ook mag de zee niet op religieuze tenen staan, maar de zee is de zee. De zee zal zich niet storen aan geroep, gecommandeer en gegil als het komt. De zee is immers de zee.

De zee zal komen, dat is een feit, het woudland en ijsland ten spijt. Het zal allemaal onder moeten lopen voor een nieuwe schepping. Slechts eilanden zullen er overblijven.

De zee zal komen. Het zal meedogenloos brullen tegen de bolwerken van de mensheid en de plaaggeesten. Het zal het grote plaagkwaad bespringen als een groot allesverwoestend roofdier.

De zee zal alleen ontketend kunnen

worden door de geheimen van de eilanden, en door die geheimen kun je ook tot de achter hersenen komen, het slaap gedeelte of slaap land, wat ook als een zee is, een slaap zee, en zo kun je uiteindelijk tot de voor hersenen komen, de steen wereld. De mens denkt vaak in voor de hand liggende tegenstellingen, zoals slapen en ontwaken, maar je moet juist dieper de slaap in gaan tot de steen wereld, wat dan de ware tegenpool is van de slaap. De steen wereld is een beeld van de geoefendheid. In de steen wereld of door de steen wereld, wordt het slaap gas opgewekt, en stroomt zo tot de andere hersendelen. Als er niet genoeg slaapgas is dan gaat alles verkeerd, maar het mag ook weer niet teveel zijn. Daarom moeten de hersendelen in balans komen. Alles met mate.

Het slaapgas wordt in elvenland voor allerlei dingen gebruikt, zoals voor voertuigen, voor het koken, en voor allerlei andere apparaten.

DE GOKKONING VAN OVVEN

Hoofdstuk 1.

Op de kermis sloeg hij toe. Hij was een dief. Hij stal van kinderen, en hij stal soms zelfs de kinderen zelf. Hij was een kinderdief. Hij maakte hun dromen kapot.

Elwin wist hier allemaal niets van.

Het reizen door de natuur kan op een kameel. Elwin heeft dat ook weleens gedaan. Op een kameel ging hij door riviertjes, en vlaktes met wat bosjes. De zon scheen fijn, en het was een fijne dag waarop hij een reis maakte op een kameel. Hij had zijn spulletjes vastgemaakt met een riem aan de bult van de kameel, en ging er toen opzitten.

Waarom Elwin op reis ging ? Hij had gehoord dat er in de bergen ergens een hele bijzondere steen zou zijn, gemaakt door dwergen, door kabouters. Het zou een heel bijzondere droom steen zijn, die de mensen hele bijzondere dromen zou kunnen geven. Voordat Elwin op reis ging had hij daar weleens over in boeken gelezen, en zelfs een paar keer in de krant. Alles zou misschien zoveel mooier zijn als de droom steen in Ovven zou zijn.

Elwin ging helemaal alleen op de kameel. Hij wist wel waar hij ergens moest zijn, en hij had de reismap meegenomen. Daar keek hij zo nu en dan op. Hij had weleens plaatjes van de steen gezien, met daarop elfjes en kabouters die rondom de prachtig flonkerende roze-rode steen dansten. Ook waren er op die plaatjes allemaal

vlindertjes te zien.

Maar toen Elwin eindelijk aankwam bij de grot waar de steen moest wezen, werd hij tegengehouden door groene bewakers met bruine helmen en slagtanden. 'Halt,' zei één van de bewakers die zijn speer al had uitgestoken om Elwin tegen te houden. 'Wat wil je ? Niemand kan zomaar tot de droom steen komen.'

'Maar ik zag op plaatjes dat er allemaal elfjes, kabouters en vlindertjes omheen dansten,' zei Elwin.

'Niks mee te maken,' bromde de groene wachter.

'Nou, u bent ook niet echt in de stemming vandaag,' zei Elwin. 'Met al dat gesnauw.'

'Ik ben wel in de stemming,' zei de groene wachter. 'Het is mijn werk. Ik moet de droom steen met hand en tand bewaken. Alleen de koning bepaalt wie er bij de steen mag komen.'

'Zo zo,' zei Elwin die inmiddels van zijn kameel was afgestapt. 'En wie mag die koning dan wel niet wezen ?'

'Koning Kabeljauw,' zei de groene wachter mopperend. 'En maak nu dat je wegkomt.'

'Kan ik de koning niet spreken ?' vroeg Elwin. 'Ik zou graag de droom steen willen zien.'

'Daarvoor moet je bij Wat-Glim-Je-Mooi zijn, zij is een elfje met gele vleugels,' bromde de groene wachter.

De groene wachter legde Elwin even uit waar dat elfje woonde, en toen ging Elwin weer op pad. Na een tijdje kwam hij aan bij een klein bosje, aan de rand van de bergen. Bij een huisje klopte Elwin aan. Een klein elvenmeisje deed open. Ze had lang haar en ze had een gele jurk aan. 'Hallo, Wat-Glim-Je-Mooi,' zei Elwin.
'Dank je,' zei het elvenmeisje.

'Ik dacht dat dat je naam was,' zei Elwin.
Het elvenmeisje begon te giechelen. 'Ja, dat is ook zo. Wat kom je doen ?'

'Ik zou graag koning Kabeljauw willen spreken voor het zien van de droom steen,' sprak Elwin.

'Dat is een vis met een kroontje, hier vlakbij in de rivier,' sprak het meisje. 'Ik kan je wel aan de koning voorstellen, maar dan moet je wel eerst glimmen.'

'Hoe moet ik glimmen dan ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje zuchtte. 'Jammer dat je nog niet glimt, want dan hadden we direct naar de koning gekunt. Ik zal het je wel even uitleggen : 'Je kunt alleen glimmen door de droom steen.'

'Ja, maar ik ben verboden de droom steen te zien, en daarvoor moest ik juist eerst met de koning spreken,' sprak Elwin.

'Tja,' zei het elvenmeisje, 'dan weet ik het ook niet.'

'Kan ik niet eerst de droom steen zien

om te glimmen, en dan pas naar de koning gaan ?' vroeg Elwin.

'Onmogelijk,' sprak het elvenmeisje met een diepe zucht. 'Dat laat hij nooit toe. Eerst moet je glimmen, en dan kun je pas met de koning spreken, en dan pas naar de droom steen.'

'Ja, dan is het inderdaad onmogelijk,' zei Elwin. 'Ik glim niet, en mag niet bij de droom steen komen.'

'Helaas,' zei het elvenmeisje. 'Ik kan je niet helpen.'

'Wat een nare belevenis,' zei Elwin. 'Ik ben hiervoor speciaal naartoe gekomen. Ik heb een hele lange reis gemaakt, op mijn kameel, en nu dit.'

'Ik begrijp het,' zuchtte het elvenmeisje.

'Is er dan echt geen andere oplossing ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt. Tenzij je …'

Het elvenmeisje werd stil.

'Tenzij ik wat ?' vroeg Elwin.

'Laat maar zitten,' sprak het elvenmeisje. Ze ging aan een tafeltje zitten, en ging verder met haar naaiwerk.

'Wat ben je aan het maken ?' vroeg Elwin.

'Oh, iets voor de buurman,' zei het elvenmeisje.

'Maar ik zie helemaal geen ander huisje in de buurt,' sprak Elwin.
'Het is voor een mol, die net onder de grond woont, in een hol,' zei het elvenmeisje.

Elwin dacht na. Hij moest en zou bij die droom steen komen, maar die groene wachters waren natuurlijk ook een probleem. 'Zeg, wie hebben die steen eigenlijk gemaakt ?' vroeg Elwin.

'Kik en Kes,' zei het elvenmeisje.

Kik en Kes woonden helemaal aan de zee, en volgens het elvenmeisje zou dat de enige oplossing zijn, om daar naartoe te gaan. Elwin ging het huisje weer uit en klom op zijn kameel na het elvenmeisje bedankt te hebben. Het elvenmeisje wenste Elwin een goede reis en zwaaide hem na.

Door bosjes, langs rivieren en over bergen kwam Elwin na dagen reizen eindelijk aan bij de zee waar Kik en Kes woonden. Het waren twee kabouters. Ze huppelden en dansten om een kampvuur heen. Ze leken wel broertjes, en dat waren ze ook, en zij hadden beiden de droom steen gemaakt.

De broertjes kregen al snel in de gaten dat Elwin bij hen was gekomen, en begonnen hem aan te staren. 'Goedendag,' zei Elwin, en stapte van de kameel af. Al snel begon hij het verhaal te vertellen, en de kabouters luisterden aandachtig.

Aan het einde van het verhaal sprak Kes : 'Beste Elwin, de droomsteen is eens van ons gestolen door koning Kabeljauw, oftewel de gokkoning. Het

is een smerige dief, die nu door de droomsteen de dromen van kinderen probeert te stelen.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak Elwin. 'Hoe doet hij dat ?'

'Nou,' zei Kes, 'heel simpel. Hij lokt de kinderen naar zijn kermis en dan laat hij ze gokken, en als ze verliezen dan steelt hij hun dromen, en als ze winnen, dan neemt hij ze met hem mee. Natuurlijk laat hij dan wel een namaak-kind achter voor de ouders.'

'Maar is hij geen vis ?' vroeg Elwin verbaasd.

'Soms,' zei Kik. 'Hij kan van gedaante veranderen. Hij is een tovenaar.'

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg Elwin.

'En nog eens iets,' zei Kik, 'de droomsteen in de grot waar je naar op zoek was is namaak om bandieten te misleiden. De echte droomsteen is in het gokpaleis van koning Kabeljauw, hoog in de bergen.'

Elwin zuchtte. 'Hoe ga ik daar ooit komen ? Waar is het ?'

'Het gokpaleis is goed verborgen, maar Utsmul, onze raaf, weet wel waar het is. Niemand waagt zich verder daar. Wij hadden de moed al opgegeven, totdat jij er weer over begon,' sprak Kes.

Elwin knikte. 'Ik wil er wel naartoe. Hij zal de gestolen droomsteen vast goed verborgen houden, maar ik wil het er op wagen.'

'Wees maar voorzichtig, Elwin,' waarschuwde Kes. 'Hij is niet zomaar voor een dubbeltje te vangen. Hij is erg ervaren in het toveren.'

'Ik begrijp het. Maar iemand moet hem tegenhouden,' sprak Elwin dapper.

'Goed dan, als je er op staat,' sprak Kes, en begon op zijn vingers te fluiten. Na een tijdje kwam er een grote raaf aanvliegen. Dat moest Utsmul wezen.

'Utsmul,' sprak Kes. 'Kun jij deze jongen afzetten bij het gokpaleis van koning Kabeljauw en dan direct weer terugkomen ?'

Elwin mocht op zijn rug klimmen, en na een kort afscheid steeg de grote raaf op, en ging richting de bergen. De raaf wist precies waar het was, maar eigenlijk wilden de kabouters hem daar niet hebben. Daarom moest hij ook direct weer terugkomen.

Het gokpaleis was gemaakt van een doorzichtig gesteente en was verlicht. Elwin wist dat van hieruit de gokkoning zijn grote toverij bedreef door de droomsteen. De raaf zette hem af, en vloog direct weer weg. Elwin hield zich goed verscholen achter een heuveltje. Er waren ook wat struiken. Ook hier kon hij zich achter verschuilen, en liep zo dichter en dichter naar het gokpaleis toe. Hij hoorde harde muziek vanuit het gokpaleis komen. Het leek wel alsof er een feestje was.

Elwin zag wachten staan bij de grote poort van het gokpaleis. Daar moest hij niet zijn. Achter struikjes liep hij

helemaal naar de achterkant van het gokpaleis. Ergens door een achterdeurtje van de keuken ging hij naar binnen. Hier werkte een vrouw met een grote witte koksmuts op. 'Wat mot je !' snauwde de vrouw die aan de maalmachine stond. Elwin keek naar de plakjes ham en trok een vies gezicht. 'Wat doet u hier kan ik beter vragen,' sprak Elwin.

'Zeg, brutaal ventje,' sprak de vrouw. 'Zal ik jou eens een draai om je oren geven ?'

'Nou, dat hoeft nu ook weer niet,' zei Elwin. 'Het was gewoon een vraag.'

'Het antwoord op de vraag is : Gaat je geen klapperjanus aan, meneertje kwekgraag,' snauwde de vrouw.

'Okay, goed,' zei Elwin. 'Ik kan wel zien dat u een slecht humeur heeft. Is er soms iets gebeurd ?'

'Ophoepelen nou, ventje !' riep de vrouw die ineens stopte met de maalmachine. 'Of zou ik jou eens door de maalmachine halen, want je staat er nogal om te trappelen.'

'Nou,' zei Elwin, 'dat hoeft nu ook weer niet. Waarom doet u zo boos ? Iets verkeerds gegeten !' Nu werd de vrouw echt woedend en greep een slagersmes van de muur. 'Zeg, akelig ventje, vlegel, zal ik jou eens aan het mes rijgen ?' riep ze terwijl ze op Elwin afstapte. Elwin deed direct een stap achteruit. 'Nou, vertel op, oude heks, wat doe je daar ?' vroeg Elwin brutaal. 'U gaat me toch niet vertellen dat hier niets gebeurd is, hè ?' En toen begon Elwin het hele verhaal zonder een blad voor zijn mond te vertellen. Elwin was een openlijke en eerlijke jongen, en zei altijd alles recht voor zijn raap. De vrouw stond hem met open mond aan te kijken, terwijl het mes uit haar hand gleed. Zo slap waren haar handen geworden. Ze begon te stamelen : 'H... hoe weet jij dat allemaal ?'

'Ik heb met Kik en Kes gesproken,' sprak Elwin.

De vrouw wreef over haar kin. 'Hmmm, het is inderdaad waar dat hier een droomsteen verborgen wordt gehouden waar toverij mee wordt bedreven. Ik ben de kokkin hier. Eens won ik een gokspelletje op de kermis, en werd ik hier mee naartoe genomen. Sindsdien moest ik hier werken.

Elwin knikte. 'Jongen, je bent in groot gevaar,' sprak de vrouw. 'Als de koning erachter komt dan ga je eraan, ik zeg het je.'

'Ik moet die steen hebben,' sprak Elwin. 'Hij is van Kik en Kes, en de gokkoning moet stoppen met het lastigvallen van kinderen.'

'Ach,' sprak de vrouw. 'Je kunt toch niet tegen hem op, maar ik wens je geluk.'

Elwin liep door de grote keuken heen, en kwam toen door een deur op de gang. Direct ging hij weer terug, want hij had wachten gezien. 'Ga de kelder maar in,' sprak de kokkin, 'want hoogstwaarschijnlijk wordt de droomsteen ergens ondergronds verborgen gehouden of op een hogere verdieping. Zoek het maar uit, want in

de kelder is een lift.'

De vrouw wees op de kelderdeur ergens aan de zijkant van de keuken, en daar liep Elwin toen naartoe en ging de kelder binnen door van de trap af naar beneden te gaan. Daar stond inderdaad de lift. De lift kon zowel dieper als omhoog.

'Eerst maar eens omhoog,' zei Elwin tegen zichzelf, en drukte op een rode knop voor de hogere verdieping. Na een tijdje stapte hij uit en keek direct goed om zich heen. Hier was ook een lange gang zoals op de begane grond waar hij de wachten zag. Gelukkig zag hij nu niemand. Er waren hier een heleboel deuren. Elwin was vastbesloten de droomsteen te vinden.

'Welke deur zal ik eens nemen ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Hmmm,' zei hij, terwijl hij langs de deuren begon te lopen. Het leek maar niet op te houden. De gang was erg lang, en hij liep over een langwerpig rood tapijt. Het leek wel alsof de gang een beetje naar beneden liep, en daarna weer een beetje omhoog ging. 'Het lijkt wel alsof hier olifanten hebben gelopen,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Het is hier een beetje ingezakt.' Ook ging de gang in een bocht, en toen ging de gang weer verder. Er leek echt geen einde aan te komen. Aan beide kanten waren er deuren. Toen ineens ging er een deur open. 'Wie is daar !' werd er geroepen. Het gebeurde ergens achter Elwin, en hij liep weer een beetje terug. Hij wist dat hij erg voorzichtig moest zijn. Er kwam een lange man met een lange hoed uit de deur-opening. Hij had een hele deftige jas aan. 'Wat moet dat hier, ventje,' zei de lange man.

'Wie bent u eigenlijk ?' vroeg Elwin op een hele brutale manier. 'U doet zomaar de deur open en begint te roepen.'

'Ja, wat nou,' sprak de man, 'dit is mijn domein. Ik ben een kermisbaas.'

'Oh, toch niet de koning hoop ik,' sprak Elwin.

'Ach welnee, de koning is dood. Ik bedoelde deze kamer hier is mijn domein, en als ik geluid oppik vanuit mijn kamer dan wil ik graag weten wie het is,' sprak de man.

Elwin keek verbaasd. 'De koning is dood ? Dat wist ik niet. Wanneer is dat gebeurd, en is er inmiddels alweer een nieuwe koning ?'

De man keek hem met grote ogen aan. 'Eh, nee, er is geen nieuwe koning. De koning is allang dood, al wel vijfhonderd jaar.'
'Ik vraag me af of ik dan wel in het juiste paleis ben,' zei Elwin, en begon toen het verhaal over de droomsteen te vertellen.

De man begon hard te lachen. 'Ach jongen, wat zijn dat toch allemaal voor sprookjes. Er is hier geen droomsteen, en al helemaal geen gokkoning.'

Elwin wist niet of hij de man kon geloven. Het kon natuurlijk ook een valstrik zijn. Misschien had de man wel wat te verbergen, of misschien was hij de gokkoning wel.

'Eh, i... ik loop nog even verder,' zei

Elwin. De man maakte even een vreemd gebaar en ging toen zijn kamer weer in. Elwin liep verder. Zou hij echt in het verkeerde paleis zijn, of werd hij door de man bedrogen ?

'Ik ben Emiel,' hoorde hij iemand zingen. 'Erg sterk, maar een beetje fragiel, zo mooi als een bloem, niet op zoek naar roem. Ik houd mij graag stil, maar soms geef ik een gil. Soms zing ik een lied, zo verdwijnt het verdriet.' Een man met een accordeon kwam ineens door een deur de gang op. Toen hij Elwin zag schrok hij. 'Wel alle kermisklanten !' riep hij. 'Wie ben jij !'

'Ik ben Elwin, en wie ben jij ?' vroeg Elwin.

'Emiel is de naam,' sprak de man, en stak zijn hand uit. 'Laat het handenschudden maar zitten,' zei Elwin brutaal. 'Wij zijn nog geen vrienden.'

'Beleefdheidsgebaar,' sprak de man. 'Ik ben van goede wil.'

Elwin begon zijn verhaal te vertellen, maar weer kreeg hij hetzelfde antwoord dat de koning al vijfhonderd jaar dood was, en dat er hier geen droomsteen was. De man scheen ook op de kermis te werken. 'Maar de kokkin zei dat het allemaal waar was,' sprak Elwin.

De man begon te schudden van het lachen. 'De kokkin ? Dat mens is hartstikke gek,' zei de man. 'Dat mens praat met iedereen mee, en je kan haar van alles wijsmaken. Zij is degene die dit soort zotte verhalen de wereld in helpt. Ze hebben me weleens verteld dat ze vroeger van een hooiwagen is afgevallen.'

'Hmm,' zei Elwin, 'maar ook Kik en Kes zeiden dat het waar was. In feite hebben zij mij gezegd dat hier de gokkoning woont en hier de droomsteen verborgen houdt waarmee hij kinderen betovert.'

'Ach welnee,' sprak de man. 'Kik en Kes ? Ik zou niet weten wie dat zijn, maar daarvan is geen sprake. Dit soort dingen gebeuren hier niet. Dit paleis is voor een ieder die op de kermis werkt, als een soort ontmoetings-plaats. Het heeft geen koning.'

Elwin trok zijn wenkbrauwen op. 'Okay, dan zijn we uitgepraat. Ik ga het nog even verder proberen, want ik krijg nu tegenstrijdige verhalen te horen.'

'Succes ermee, jongen,' sprak Emiel, en ging weer zijn kamer in. Elwin begon nu hard door de gang te rennen. Hij wilde weten wanneer de gang nu eens eindelijk zou ophouden, maar het leek niet op te houden. 'Is dat gebouw dan zo groot ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Van buiten leek het wel groot, maar ook weer niet zo groot, of zou het toverij zijn. Misschien ben ik al onder een betovering gekomen ?' Elwin rilde even, en rende toen verder. 'Ik ga gewoon wat deuren binnen,' zei Elwin tegen zichzelf, en trok een deur open. Weer zag hij een hele lange gang. En weer begon hij te rennen, en leek het wel alsof de vloer een beetje was ingezakt. 'Weer die olifanten,' dacht Elwin bij zichzelf, en toen ging de vloer weer een beetje opwaarts. Ook aan deze gang leek geen einde te komen. Hij ging weer een willekeurige deur naar binnen, en weer was het precies

hetzelfde. Het was weer een lange, eindeloze gang. 'Ik ben goed verdwaald,' sprak Elwin tot zichzelf. 'Wat een doolhof is dit, zeg.'

Welke deur Elwin ook probeerde, het waren alleen maar gangen. Er waren hier helemaal geen kamers. Elwin begon erg moe te worden. 'Hoe kon ik ook zo dom zijn,' sprak Elwin tegen zichzelf. 'Is er iemand !' begon Elwin te roepen. Maar er was geen antwoord. Het bleef doodstil, en het leek steeds stiller te worden. Het leek wel alsof de muren en deuren hem aanstaarden. Elwin merkte dat hij niet goed kon ademen. Hij had frisse lucht nodig. 'Ik wil eruit !' riep hij. Na een tijdje stortte hij moe op de grond neer. Hij draaide zich om met zijn gezicht naar het plafond, waar hij een luik zag. Elwin kreeg weer een beetje hoop. Er hing een klein touwtje aan het luik. Maar Elwin kon er net niet bij. Toen sprong Elwin in de lucht, en greep het touwtje. Direct ging het luik open, en er gleed een trap naar beneden. Voorzichtig ging Elwin de trap op, die als een ladder was. Het was hier erg donker. Een zwart beest, als een zwarte kat, staarde naar hem. 'Wat kom je doen ?' sprak de kat.

Direct begon Elwin zijn verhaal te vertellen. De kat begon te lachen. Elwin kreeg weer hetzelfde te horen, dat er geen koning was en al helemaal geen droomsteen. 'Hoe zou jij dat weten ?' vroeg Elwin.

'Ik ken het paleis van binnenste buiten,' sprak de kat. Ik ben hier geboren en opgegroeid.'

'Oh,' zei Elwin. 'Waarschijnlijk ben ik dan echt in het verkeerde paleis, of jullie zijn allemaal bedriegers, kermis-bedriegers, oplichters.'

'Wat maakt het uit,' sprak de kat. 'Je komt hier toch niet meer weg.'

'Waarom niet ?' vroeg Elwin. 'Wat is dat voor iets belachelijks, een paleis waar je niet meer uit weg kan.'

'Je had hier nooit moeten komen,' sprak de kat.

'Oh, nu begrijp ik het,' zei Elwin boos. 'Jij bent natuurlijk die gokkoning die het altijd maar weer op kinderen heeft gemunt.'

'Natuurlijk niet !' schreeuwde de kat plotseling. 'Ik bedoel als je hier niet bent uitgenodigd dan had je niet moeten komen. We hebben het niet zo op indringers en dieven. Die worden dan ook netjes in de val gelokt.'

'Oh, dus zo zit het !' schreeuwde Elwin woedend terug. 'Meneer de gokkoning mag de droomsteen stelen en het leven van kinderen zuur maken, en zij die daar wat aan willen doen hebben het ineens gedaan ?'

De kat begon te grijnzen. 'Kereltje, waarom zo moeilijk ? Ten eerste zoals ik al zei is er hier geen gokkoning of droomsteen, en ten tweede : Ook al ben je verkeerd ingelicht is dat nog geen goede reden om zo maar ergens in te breken en politie-agent te spelen. Daar zijn andere wegen voor. Je had het op z'n minst kunnen vragen.'

'Dat doe ik nu toch ?' zei Elwin.

'Nee,' zei de kat. 'Je had bijvoorbeeld eerst kunnen bellen of een brief kunnen schrijven.'

'Ja, zeg, doe me een lol,' zei Elwin. 'Ik had jullie telefoonnummer niet, ik wist het adres niet, en naar mijn informatie had ik te maken met zware criminelen, dus die vlieger ging niet op.'

'Je bent een valse beschuldiger !' brulde de kat. 'Daar zijn geen bewijzen voor. Wij zijn eerlijke kermiswerkers.'

'Wat is jouw taak dan ?' vroeg Elwin.

'Simpel,' zei de kat. 'Afrekenen met kermis-dieven zoals jij.'

'Ah, dus jij bent van de kermis-beveiliging ?' zei Elwin. De kat knikte.

'Ik begrijp het,' zei Elwin, die een beetje moedeloos begon te worden. 'Ik heb een fout gemaakt, een grote fout. Ik moest in een ander paleis zijn. Ik heb de verkeerde deur genomen. Hoe kom ik eruit ?'

'Dat had ik je al gezegd,' zei de kat. 'Je komt hier niet meer uit. Vergeet het maar. Dit is je verdiende loon.'

'Maar ik had goede bedoelingen,' sprak Elwin. 'Ik wilde de kinderen helpen, en Kik en Kes, en ik wilde van de kermis weer een veilige plaats maken.'

'Jij beledigt ons beroep,' sprak de kat. 'De kermis is de meest veilige plaats in Ovven, en Kik en Kes zijn leugenkabouters, treiterkabouters, trollen.'

'Okay, okay,' zei Elwin, die wist dat hij niet zomaar van de kat zou afkomen. 'Ik zal het niet meer doen. Laat me er nu alsjeblieft uit. Hoe lang zal ik hiervoor gestrafd worden ?'

'Zoals ik al zei,' sprak de kat, 'kom je hier niet meer uit.'

'Dat is misdadig,' sprak Elwin. 'Jullie zijn criminelen.'

'Nu moet je de boel niet gaan omdraaien,' sprak de kat.

'Wat ga je met me doen ?' riep Elwin.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de kat. In grote woede trapte Elwin plotseling de kat van zich weg, en ging snel de ladder af, drukte de ladder terug, en gooide vliegensvlug het luik dicht. Snel trok Elwin het vloertapijt op om te zien of daar misschien ook een luik zat, en ja hoor. Elwin trok vliegensvlug het luik open, terwijl er een ladder uitschoof naar beneden. 'Ik krijg je nog wel, ellendeling !' hoorde hij de kat roepen. Elwin stoorde zich er niet aan, en ging over de ladder naar beneden. Hier was ook een gang. Dat zou de begane grond moeten zijn. Hier moest ergens de keuken zijn met de kokkin. Maar het waren weer veel gangen met allemaal deuren naar gangen, dus Elwin werd al snel duizelig. 'Je komt er toch niet meer uit !' hoorde hij de kat krijsen. Elwin werd helemaal naar van het gekrijs. 'Houd je kop !' riep Elwin. Maar het gekrijs leek alleen maar erger te worden. Elwin stopte zijn vingers in zijn oren en begon te beven. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg en

zag weer een luik. Snel deed hij zijn vingers even uit zijn oren om het luik open te trekken, maar tot zijn grote schrik was daar weer alles donker. Hij hoopte maar dat hij hier geen tweede kat zou tegenkomen. Hij had zijn vingers weer in zijn oren gestopt vanwege het gekrijs, en direct toen hij over de uitgeschoven ladder de diepte was ingegaan werd hij door een hele groep zwarte katten aangevlogen.

'Nee !' jammerde Elwin, die om zich heen begon te slaan en te schoppen. 'Help !' riep hij. De katten beten hem en krabten hem. Elwin werd hoe langer hoe bozer, maar ook banger. Op de grond was alles nat. Er lag hier water en tot zijn grote schrik lag er dichtbij hem een krokodil. Elwin begon door het water te rennen, maar al gauw begon het water dieper te worden. Er stond hier een sterke stroming. Hij hoorde het water bruisen, alsof er ergens een grote waterval dichtbij was. Elwin gilde bijna van angst toen de sterke stroom hem meesleurde. 'Help !' schreeuwde hij, en toen ging hij kopje onder. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd even later wakker in een bed, terwijl een boerin zich over hem heenboog en bezorgd naar hem glimlachtte. 'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Je was op een gevaarlijke plaats.'

'Waar ben ik ?' vroeg Elwin.

'Op de boerderij,' sprak de vrouw.

'Welke boerderij ? Is dit nog steeds het gokpaleis ?' vroeg Elwin.

De vrouw knikte. 'Je ging door een gat heen. Het water zoog je erdoor, en toen kwam je hier. Dit is nog een verdieping lager. Het gebeurt wel vaker. Wij zorgen voor de slachtoffers. Er gebeuren vreemde dingen op de hogere verdiepingen.'

'E... en dit is een boerderij ?' Elwin keek om zich heen, en het leek inderdaad op een boerderij. Elwin begon zijn verhaal te stotteren en kon het niet laten de boerin te vragen of het gokpaleis ook een gokkoning had en een verborgen gehouden droomsteen. De vrouw begon te lachen. 'Dus je hebt het ook gehoord ?' vroeg ze.

'Ja, van Kik en Kes,' sprak Elwin, 'en van de kokkin in de keuken.'

'Luister goed,' sprak de boerin. 'Ja, het is waar dat er een gokkoning is, en een droomsteen die hij bewaakt, maar daar mag eigenlijk niet over gesproken worden.'

'Zie, dus het is toch waar !' riep Elwin.

'Shhhh !' zei de vrouw hardop, en legde haar vinger op zijn mond. 'Mondje dicht, jongen, want we willen niet in de problemen komen.'

'Okay,' zei Elwin, 'sorry.' De vrouw glimlachtte naar hem. Elwin merkte dat hij droge kleren aanhad. Het was een pyjama. De vrouw had hem goed verzorgd. 'Weet u dan ook waar de droomsteen is ?' vroeg Elwin fluisterend. De vrouw schudde haar hoofd. 'Die wordt veel te goed verborgen gehouden,' sprak ze.

Elwin was erg moe, en viel al snel weer

in slaap. Na een hele lange tijd, hij wist niet hoe lang, werd hij wakker. Het leek wel alsof hij verschillende dagen had geslapen, maar hij was ook zo moe geweest. Hij stapte uit bed, en keek rond in de boerderij. Het was een beetje donker, dus hij deed wat lampjes aan. Hij zag de boerin niet. Even later vond hij haar slaapkamer en zag dat ze sliep. Voorzichtig liep Elwin weer terug naar zijn kamer. Over een stoel hingen wat droge kleren die hij kon aantrekken. Nadat hij dat had gedaan ging hij de gang op. De gang was heel lang, en het deed hem denken aan de gangen van de hogere verdiepingen. 'Nee, niet weer,' zuchtte hij. 'Laat ik maar weer teruggaan.' Maar hoe ver hij ook terugliep, hij kon de boerderij niet meer vinden. 'Dat moet ik weer net hebben !' sprak hij luid. Hij begon de boerin te roepen, want angst begon weer over zijn rug te glijden. Alles was doodstil. 'Wat is er, jongen ?' werd er ineens geroepen. Het was de boerin. Na een korte tijd kwam ze eraan lopen, met een glimlach. Ze nam hem bij de hand en samen liepen ze terug naar de boerderij. 'Zij die hier niet wonen verdwalen altijd,' sprak de vrouw glimlachend.

Ze gingen naar de woonkamer, en de vrouw gaf hem wat te eten en te drinken. 'Hier, je zult wel honger hebben,' sprak ze.

'Eigenlijk niet,' zei Elwin. 'Ik weet niet hoe het komt.' In ieder geval nam hij wat te drinken. De vrouw glimlachtte weer naar hem. 'Heeft u ook kinderen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei de vrouw.

'En een boer ?' vroeg Elwin.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik woon hier helemaal alleen. Toen ik een kind was won ik eens op de kermis, en toen werd ik hier mee naartoe genomen om als boerin te werken.'

'Dat moet heel eenzaam zijn,' sprak Elwin. De vrouw knikte. 'Wij zijn onder een betovering,' sprak ze. 'De gokkoning gebruikt de droomsteen voor zijn kwade doeleinden.'

'Daarom ben ik hier,' zei Elwin. 'Weet u ook wat onder deze verdieping is ?'

De vrouw schudde haar hoofd. Elwin dacht na. Hij wilde de vrouw graag helpen, maar hij wist niet hoe. Wat hij wel wist is dat de droomsteen zo snel mogelijk terugmoest naar Kik en Kes. Hij wilde het geheim kennen van het gokpaleis en de gokkoning. Hij wist dat het geen optie was om naar de hogere verdieping te gaan, want daar zouden de katten en de krokodillen hem al opwachten. Samen met de boerin wilde hij kijken of er ergens een luik zou zijn onder het vloertapijt op de gang. De boerin knikte, en nam zijn hand, stond op, en liep met hem de gang op. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg, en zag inderdaad een luik. Samen maakten ze het luik open. Er kwam veel licht doorheen.

Hoofdstuk 2.

Er kwam een narretje door het luik heen naar boven. 'Bedankt,' zuchtte het narretje. 'Ik heb hier zolang opgesloten

gezeten. Ik dacht dat ik er nooit meer uit zou komen.' Het mannetje was erg opgelucht. 'Wie bent u ?' vroeg Elwin.

'De naam is Rotenstein, en ik zing graag een refrein,' sprak het mannetje. Elwin keek hem verbaasd aan. 'Wat is daar beneden ?' vroeg Elwin.

'Oh, het is daar verschrikkelijk,' sprak Rotenstein. 'Allemaal krokodillen en katten, en water, veel water, en vaak donker.'

'Maar nu was het licht, en het klinkt wel een beetje als waar ik vandaan kwam,' sprak Elwin.

'Ja, licht, eens in de week ofzo, voor een paar uurtjes, veel licht,' sprak Rotenstein.

'Hoe kwam je daar ?' vroeg Elwin.

'Op de fiets,' zei het mannetje. Elwin was verbaasd. 'Daar ben je zo een keer ingefietst ?' vroeg Elwin.

'Nou, eigenlijk fietste ik gewoon eens een keer naar de kermis, won iets, en toen namen ze me op de fiets hier naartoe,' zei het mannetje.

'Wie waren dat ?' vroeg Elwin.

'Dat kan ik me niet meer herinneren,' sprak het mannetje. 'Het is al zo lang geleden, maar sindsdien moest ik nar zijn, mensen aan het lachen maken, maar dat ging niet echt goed, en toen hebben ze me hieronder gebracht.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Ik denk dat we hier nu allemaal vastzitten.'

'Oh, dus jij kunt ook niet weg ?' zei het mannetje. 'En u, boerin, ook niet ?'

De boerin schudde haar hoofd. 'Allemaal vast,' sprak ze.

'Wat een waardeloze bedoening, zeg,' sprak het narretje. 'Er moet toch iets op te vinden zijn ?'

'Ja,' zei Elwin, 'en er moet hier ook nog ergens een kokkin zijn, die zit in hetzelfde probleem als ons.'

'Nou, mooi is dat,' sprak het narretje. 'Hoeveel meer zouden er hier opgesloten zitten in dit reusachtige paleis ?'

'Ik heb geen idee,' zei Elwin.

'Maar we hebben in ieder geval elkaar,' sprak het mannetje. 'Laten we dichtbij elkaar blijven.'

'Ik wil hem hier niet hebben,' zei de boerin. 'Ik vertrouw hem niet. Hij lijkt op een kermiswerker.'

Elwin keek bedenkelijk. 'Echt niet, mevrouw !' riep het narretje. 'Ik zweer u dat ik nooit zo ben geweest. Ze hebben mij dit pakje aangetrokken en ik moest gek doen om de mensen aan het lachen te maken.'

'Ik vertrouw hem niet, Elwin,' zei de boerin. 'Ik wil weer terug. Ik voel me niet op mijn gemak.' De boerin draaide zich om en liep terug naar de woonkamer. 'Kom je, Elwin ?' zei ze nog, en toen verdween ze door de bocht

van de gang. Elwin raakte in paniek, want hij wist dat hij de boerin nodig had om terug te komen in de boerderij. 'Boerin !' riep hij. Hij rende de bocht om, maar zag alleen maar een eindeloos lange gang. Elwin zuchtte, en ging weer terug naar het narretje. Hij hoopte dat de boerin snel weer zou terugkomen, maar dat gebeurde niet. 'Jij gelooft me toch, hè, Elwin ?' vroeg het narretje. Elwin keek het narretje aan en knipperde even met zijn ogen. 'Ik weet het niet, narretje,' sprak Elwin. 'Ik ken je niet lang genoeg om het zeker te weten.' Het narretje keek hem strak in zijn ogen. 'Je gelooft me toch wel, hè, Elwin ? Je gelooft toch niet die praatjes van die gekke, dikke boerin ? Hé Elwin !' zei het narretje die steeds harder begon te praten, en toen zelfs vlak voor Elwin begon te roepen. De rillingen vlogen Elwin over zijn rug. Plotseling haalde het narretje vanuit het niets een knuppel te voorschijn, en sloeg Elwin op zijn hoofd. Na een tijdje werd Elwin wakker. Hij voelde een bult op zijn hoofd, en er was bloed aan zijn hand. Hij lag op het tapijt. Het luik was dicht, en er was geen narretje meer te bekennen. Trillend stond Elwin op, en begon verder te zoeken. Hij riep naar de boerin, maar tevergeefs.

Hij wist dat de gangen hier eindeloos waren. Naar boven wilde hij niet, en ook niet naar beneden. Maar als hij moest kiezen, dan toch liever naar beneden, maar eerst wilde hij wat anders proberen. Hij begon de muren te onderzoeken. Ook begon hij de deurknoppen te onderzoeken. Uiteindelijk begon hij te schreeuwen van ellende. Hij voelde zich bedrogen, en hij was bang. Hij begon geklop te horen op de vloer, en toen ook op het plafond. Het spookte hier verschrikkelijk. Dit was niet zomaar een gokpaleis, maar een spookhuis. 'Wat moeten jullie van me !' riep Elwin.

'Ik kan het niet meer verdragen,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Ik kan dit niet lang meer volhouden. Iemand moet me helpen.' Elwin begon op de muren te kloppen, om te zien of er ergens misschien zwakke plekken waren, maar voor wat ? Na een tijdje was hij zo moedeloos dat hij weer het tapijt wegschoof met zijn voet. Er waren veel luiken onder het tapijt. Hij maakte er eentje jammerend open, niet wetende wat hij dit keer zou aantreffen. Alweer was er licht, en het narretje verscheen weer. Elwin schrok en hysterisch gooide hij het luik weer dicht. 'Dat was op het nippertje,' zuchtte Elwin, terwijl hij beefde van de schrik. 'Ik weet wel waar je bent !' krijste het narretje. 'Ik zal je wel krijgen !' Elwin begon te rennen, maar het narretje bleef krijsen. De boerin had gelijk had, maar hij wist niet of de boerin wel te vertrouwen was, want waar was ze gebleven ? Hij wenste dat hij gewoon dichtbij de boerin was gebleven. Of misschien kon hij wel niemand hier vertrouwen, en was alles één groot bedrog ? Elwin had zijn vingers in zijn oren gestopt terwijl hij bleef rennen. Hij wilde alles van zich afschudden. Alhoewel de gang eindeloos leek bleef hij toch rennen. Hij moest en zou hier doorheen komen. Hij moest een manier zien te vinden om de betovering te verbreken. Hij gooide alle deuren open aan beide kanten, en bleef allemaal gangen zien. Dit moest toch ergens een keer stoppen ?

Hij begreep nu waarom Kik en Kes niet meewilden en hem nog hadden gewaarschuwd. Oh, had hij nu maar naar hen geluisterd, maar eigenlijk wilde hij de moed nog niet opgeven. Iemand moest deze tovenaar een halt toeroepen. Alhoewel hij er aan twijfelde of hij daar wel de juiste persoon voor was. Hij begon te schelden op de vele deuren en de lange gangen, maar niets hielp. Opeens stond er een oude vrouw voor hem met een kaars. 'Geef de moed maar op, jongen,' sprak ze.

'Nooit !' riep Elwin. De vrouw leek op een oude boerin.

'U bent toch niet dezelfde boerin die ik al eerder was tegengekomen toch ?' vroeg Elwin. De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee, Elwin, ik ben iets veel ergers.'

Elwin schrok. 'Hoe kent u mijn naam, en hoezo bent u iets veel ergers ?' Plotseling stond de vrouw in de vlammen, en donder en bliksem verscheen boven haar hoofd. 'Ik ben een heks !' krijste ze, terwijl ze geheel in een vuurvlam veranderde, en toen verdween ze. Elwin greep naar zijn hoofd en jammerde. 'Wat is er toch met mij aan de hand. Zijn dit verbeeldingen ? Word ik straks gewoon weer wakker in mijn eigen bed ? Oh, was ik maar thuisgebleven. Ik ook altijd met mijn stomme ideeen.' Elwin begon uit pure wanhoop te springen op de vloer. Plotseling gingen alle deuren voor hem en achter hem open en door elke deur kwam er een clown met een mes uit. Allemaal begonnen ze langzaam op hem af te komen. Elwin aarzelde geen moment, schoof het tapijt met zijn voet opzij, opende vliegensvlug een luik en sprong naar binnen. 'Narretje of geen narretje,' zei hij tegen zichzelf. 'Hierboven moet ik niet meer wezen.' Alles was hier licht, en direct hoorde hij het narretje krijsen, maar hij viel dieper en dieper. 'Kom terug !' schreeuwde het narretje in de verte. Na een tijdje leek het wel alsof Elwin op een grote hoop kussens was gevallen. Alles was zo zacht hier. Hij begon zich direct een weg door de kussens te graven, nog steeds bang voor de clowns en het narretje.

Na een tijdje had hij de bodem bereikt, en baande zich een weg door de kussens heen. Hij begon steeds meer zand onder zijn voeten te voelen, en na een tijdje kwam hij aan in een woestijn. Hij kon zo eindelijk uit de hoop kussens stappen. Het was hier licht, en toch wist hij dat het slechts een verdieping was van het gokpaleis, diep onder de grond.

Er was een oase dichtbij, en verderop in de woestijn was een cafeetje. Elwin liep daar naar binnen, waar een lange cowboy, en twee kale mannen met een lange baard een spelletje met dobbelstenen deden. De cowboy hief even zijn grote hoed op, en sprak : 'Goedenavond, heer.' Ook de twee kale mannen met de lange baarden knikten naar hem. 'Wat zal het wezen, hoe kan ik je helpen ?' vroeg de lange cowboy met de grote hoed.

'Nou, als het zou kunnen,' zei Elwin, 'dan kunt u mij uitleg geven over waar ik terecht ben gekomen, en waar de gokkoning is en de droomsteen ?'

De cowboy en ook de twee kale

mannen trokken hun wenkbrauwen op. 'Wat zeg je me daar ?' snauwde de cowboy. 'Alsof ik jou dat ga vertellen ! Dat is een groot geheim, en daar kun je ook beter niet over beginnen,' terwijl hij zijn twee revolvers trok. 'Ik daag je uit voor een duel !'

'Kalm maar, het is nog maar een kind,' zei één van de kale mannen, terwijl de andere knikte. Nu werd de cowboy pas echt woedend. 'Wat heb ik daar mee te maken ? Hij heeft zijn mond over zulke dingen te houden. Dat is niet goed voor mijn zaken. Straks komt niemand hier nog.'

'Luister,' zei de andere kale man. 'Ben je nu niet een beetje aan het overdrijven ?'

De cowboy trapte de tafel om, terwijl de dobbelstenen over de grond begonnen te rollen. 'Ik daag jullie ook uit voor een duel !' brulde hij. 'Ik kom hier over een uurtje terug, en als ik jullie hier dan nog zie, dan schiet ik een grote barst in jullie !' Toen rende hij scheldend het café uit.

'Die moet even afkoelen,' zei de andere kale man weer. 'En wie ben jij ?'

'Ik ben Elwin,' sprak Elwin, en begon toen zijn hele verhaal te vertellen. De kale mannen keken hem aan in grote verbazing. 'Laten we hier eerst weggaan,' sprak één van de kale mannen, 'anders komt dat heethoofd terug, en dan hebben we goed de poppen aan het dansen.' De andere kale man knikte, en sprak : 'Het is inderdaad nogal een heethoofd.'

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg Elwin.

'De woestijn in natuurlijk,' zei één van de kale mannen. 'In de oase zal hij ons ook vinden.' En daar gingen ze, dieper de woestijn in. Ze hadden volgens de kale mannen geen andere keuze, en ze hoopten dat ze hem niet hier ergens tegen zouden komen. Er waren hier veel zanderige heuveltjes. 'Vertel me eens,' sprak één van de kale mannen, 'dus jij gelooft echt dat dit slechts een verdieping is van een gokpaleis, en nog wel onder de grond ?'

Elwin knikte. 'Ja,' sprak Elwin. 'Ik heb het zelf gezien, en ik ben er geweest, en kwam toen hier terecht toen ik dieper ging.' De oude kale mannen begonnen te lachen. Ze hadden bijna geen tanden meer. 'Wat een kletspraat,' zei één van hen. Dus als we hier dieper graven dan komen we misschien in een andere verdieping van dat zogenaamde gokpaleis ?' Elwin knikte weer. 'Ja, dat denk ik wel, tenzij dit de onderste verdieping is.' De oude mannen begonnen nog harder te bulderen van het lachen.

'Wees maar voorzichtig,' zei Elwin. 'Straks hoort de boze cowboy ons nog.'

Toen werden de oude mannen met de lange baarden wat stiller. 'Hij heeft gelijk,' zei één van hen. Toen sprak de ander : 'Jongen, kijk nu eens goed om je heen en naar boven. Lijkt dit op een verdieping van een paleis ? Zie je boven je een plafond hangen ?'

Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, maar vergeet niet dat het het gokpaleis is van een tovenaar.'

De oude mannen keken bedenkelijk. 'Hmmm, misschien heeft hij gelijk,' zei één van hen. 'Er gebeuren hier soms inderdaad vreemde dingen.'

'Ja,' zei de ander, 'en als die droomsteen echt bestaat en hier ook ergens ligt, misschien zijn er dan nog veel meer schatten.'

'Wees daar maar niet zo zeker van !' zei een stem opeens. Ze stonden ineens recht voor de lange cowboy en keken in de loop van zijn revolver. 'Ik daag jullie uit voor een duel !' riep hij weer. 'Ik doe dertig passen achteruit, en jullie doen hetzelfde, en dan zal het duel beginnen. Moge de beste winnen.'

De cowboy draaide zich om en begon de dertig passen al te maken. Hij nam lange passen. 'Kom,' fluisterde één van de oude mannen hard, en rende de andere kant op, om zo snel mogelijk uit de buurt van de gevaarlijke cowboy te komen. De anderen volgden hem. 'Graven nu,' zei de oude man luid, 'misschien dat de jongen gelijk heeft. We moeten van die cowboy af zien te komen. Alledrie begonnen ze haastig op dezelfde plek met hun handen te graven, en Elwin hoopte maar dat het een dunne laag zand was. Snel vonden ze een marmeren luik, en begonnen het zand ervan weg te halen zodat het geheel zichtbaar zou worden. Maar de cowboy stond al in de verte naar hen te kijken, en kwam steeds dichterbij. 'Het duel is begonnen !' riep de cowboy, en ze hoorden al schoten. Elwin's hart klopte in zijn keel. 'Sneller, sneller !' riep één van de oude mannen. Maar toen ze het luik wilde opentrekken merkten ze dat er een groot slot opzat. Eén van de oude mannen werd in zijn arm geraakt en schreeuwde van de pijn. 'We zijn verloren !' riep de andere kale man. Elwin begon al weg te rennen, maar ineens riepen de oude mannen hem terug. 'Kom terug, kom terug. Eén van de kogels heeft het slot van het luik opengesloten !' Haastig draaide Elwin zich om, en zag hoe de oude mannen door het luik heengingen. Hij rende naar het luik toe zo hard als hij kon, maar tot zijn grote schrik zag hij toen de cowboy die bij het luik was aangekomen. 'Dat doen we dus niet,' sprak de cowboy, en maakte het luik weer dicht.

'Kom, Elwin !' werd er weer door de oude mannen geroepen, maar Elwin zat in de val. 'Ik kan niet !' riep Elwin. 'De cowboy heeft het luik dichtgegooid, en staat hier voor me !' Toen werd het heel stil. De cowboy kwam dichter en dichter bij Elwin, en Elwin wist dat rennen geen zin meer had. Elwin keek recht in de loop van de revolver die de cowboy op hem gericht hield. 'Er gaat hier niks meer gebeuren,' sprak de cowboy. 'Alleen een klein kogeltje.' Toen begon hij te lachen. 'Zeg je laatste wens maar, doe een optelsom, of zing een versje, dat kan mij niet schelen. Je laatste minuut is geslagen. Ik wacht.'

Elwin begon te beven en te trillen. 'I... ik weet het niet,' zei Elwin.

'Wat weet je niet ?' vroeg de cowboy.

'Wat ik moet zeggen,' zei Elwin.

'Goed,' zei de cowboy, 'dan doen we het zonder …'

Maar verder kon de cowboy niet komen. Eén van de oude mannen had hem van achteren met een grote koekepan op zijn hoofd geslagen. De cowboy zakte in elkaar. 'Kom nu vlug, Elwin,' zeiden de oude mannen. 'Er is een keuken onder de woestijn. Weer gingen ze door het luik, en dit keer samen met Elwin. Toen deden ze het luik achter zich dicht. Ze hoopten nu dat de cowboy hen niet meer zou kunnen kwellen.

Het was een reusachtige ondergrondse keuken waar ze in terecht waren gekomen, maar er was niemand. 'Laten we dit gebouw onderzoeken,' zei één van de oude mannen. Er waren hier overal pannen en potten, en er hingen overal messen en hakbijlen aan de muren. 'Het lijkt wel oorlog,' sprak één van de oude mannen. Ze gingen een deur door, en kwamen toen in een andere zaal. Er stonden een heleboel ovens en fornuizen. Ze gingen toen door een enorme metalen schuifdeur en kwamen in een grote witte eetzaal terecht waar een heleboel tafels stonden. Hier was ook niemand. Ze liepen de hele zaal door en gingen toen door een zijdeurtje, waardoor ze in een grote hal terecht kwamen. Hier was een grote trap naar boven, bekleed met rood fluwelen tapijt, en er was een lift, en nog een kleinere gang en wat deuren.

'De jongen heeft gelijk gehad,' zei één van de oude mannen. 'Waarschijnlijk heeft hij ook gelijk over de droomsteen. Die moet hier dus ergens zijn, of op een andere verdieping. Zijn verhaal klinkt aannemelijk. De andere oude man knikte.

'Die lift ga ik niet in. Dat brengt alleen maar narigheid,' sprak Elwin. Hij liep naar de kleinere gang, en sloeg daar een deur open, maar tot zijn grote schrik zag hij toen een hele lange gang die precies leek op de eindeloze gangen waar hij vandaan was gekomen. Snel gooide hij de deur dicht. 'Hier moeten we ook niet wezen,' beefde hij. Hij liep verder op het kleine gangetje en maakte geen deuren meer open. Aan het einde van het kleine gangetje was een trap naar boven. 'Laten we dit proberen,' sprak hij. De oude mannen volgden hem op de voet. Elwin was blij dat hij twee vrienden had gevonden. Op een hogere verdieping waar de trap naartoe leidde stond een deur open van een kamertje. Elwin en de oude mannen gingen er naar binnen. Elwin keek door het raam en zag allemaal woestijn. 'Hmmm, daar komen we vandaan,' sprak één van de oude mannen. Elwin knikte. 'Laten we nog verder de trap op,' sprak Elwin. Op een verdieping hoger was weer een kamer, en een badkamer. Ook was er een grote hal. Hier stonden allemaal antieke spullen, zoals planeetbollen en oude stoelen. Ook hingen er antieke koninklijke gordijnen. 'Misschien woont de gokkoning hier ?' zei één van de oude mannen.

'Ik hoop het niet, want anders zouden we in grote problemen kunnen zijn,' sprak Elwin.

'Maar dat zou ook betekenen dat we dichter bij de droomsteen zouden kunnen zijn, en dat is toch wat we willen ?' zei de andere oude man. 'Dat is waar,' zei Elwin. Ze keken door een groot raam, en zagen een herfstbos

buiten, als een koninklijke tuin. Ze hoorden gebrul in de verte. Even gingen de rillingen door Elwin heen. Hij hoopte echt dat ze dit keer niet in de problemen zouden komen. De oude mannen begonnen de kamer te doorzoeken, terwijl Elwin uit het raam bleef kijken. Het was alsof hij deze plaats ergens van kende. Buiten zag hij een tuinman de bladeren bij elkaar harken. Opeens stond er een dienstmeisje in de grote deur opening. 'Ah, de gasten zijn er al,' sprak ze opgewekt. 'Hoe kan ik jullie helpen ?'

'Eh, bedankt,' sprak één van de oude mannen. 'Wij komen voor de gokkoning, Hoe laat komt hij ?'

Het dienstmeisje hief haar wenkbrauwen op en begon te lachen. 'Meneer maakt zeker een grapje. Gokkoning ? Daar heb ik nog nooit van gehoord, tenzij u de gokautomaten in de kantine bedoeld.' De oude man kreeg een rood gezicht. Elwin begon haar toen het hele verhaal uit te leggen, maar het dienstmeisje begreep er niet veel van. 'Dat klinkt als een sprookje,' sprak ze. 'Dus als ik het goed begrijp heeft u deze kamer niet gereserveerd ?'

Opeens stond er een dikke man met een sigaar en een gestreept pak in de deur opening. 'Wat moet dit hier !' bulderde hij. 'Jullie komen me niet bekend voor, en hebben geen plaats in dit sjiek hotel. Nu, wegwezen, of ik laat jullie verwijderen met de harde hand. Maak dat je wegkomt nu.'

Maar dat liet Elwin niet op zich zitten. Hij stapte op de man af en gaf hem een stomp in zijn dikke buik. 'Wie heeft jou geleerd om zo tegen ons te praten ? En jullie hebben hier gokautomaten ? Dan moet hier vast en zeker ook de gokkoning ergens zijn en de droomsteen die hij verborgen houdt.'

Ruw greep de man Elwin bij zijn arm, en begon hem door elkaar te rammelen. 'Zeg, wat is dat, ventje ? Er woont hier geen koning, en al helemaal geen gokkoning. Droomstenen komen verder alleen in jouw praatjes voor.' Toen duwde de man Elwin weg. Nu begon Elwin echt kwaad te worden. 'Maar dit is een onderdeel van het gokpaleis !' riep Elwin boos naar de man.

'Ja ja,' lachte de man in het donkere gestreepte pak. Hij had ook een donkere hoed op, en zijn sigaar gleed bijna uit zijn mond. 'En mijn tante is een olifant, en mijn oom draagt driehonderd brillen. Zeg, kom nou, onderdeel van een gokpaleis ? Wie denk je wel niet dat je bent ? Allemaal hazentaal.' Ook de dikke man die de hotelbaas leek te zijn trok een revolver en richtte de loop op Elwin om hem onder schot te houden. 'Daar gaan we weer !' riep één van de oude kale mannen. 'Tegenwoordig wordt er bij het minste of geringste al naar een pistool gegrepen ! Belachelijk !'

'Houd je muil, ouwe,' sprak de dikke hotelbaas. 'En nu allemaal ophoepelen, want mijn pistool jeukt.' De dikke hotelbaas stond daar al rood van woede en begon al lampen kapot te schieten als waarschuwing.

Het dienstmeisje keek geschrokken. 'Weet u dat zeker dat u die dure porseleinen en kristallen antieke lampen

kapot wil schieten vanwege een stel belhamels ?' riep ze.

'Ach klets niet, hoela hoep,' zei de hotelbaas. 'Dat laat ik hen allemaal betalen.'

Elwin begon de kamer uit te rennen, en de oude mannen volgden hem. 'En nu betalen voor de lampen !' gilde de hotelbaas. 'Ja !' riep het dienstmeisje. 'Het is jullie schuld !' Elwin rende de trap weer op naar een hogere verdieping. Hier waren een heleboel kamers in een cirkel waar allemaal Chinese meisjes stonden in zijden Chinese pyjama's en jurken. 'Het lijkt wel kerstfeest,' sprak één van de oude mannen. Achter zich hoorden ze schoten. Dat moest de hotelbaas zijn. 'Laten we nog hoger gaan,' zei Elwin luid tegen de oude mannen, en weer rende hij de trap op. Maar op de volgende verdieping waren de eindeloze gangen weer. 'Hier niet, hier niet !' riep Elwin. Maar ook de hotelbaas was verder de trap opgegaan, met het dienstmeisje achter hem. 'Jullie kunnen me nu niet meer ontkomen !' sprak hij gemeen. 'Hoezo niet ?' vroeg Elwin. 'Kijk eens naar al die gangen hier.' De hotelbaas begon te lachen. 'Het is mijn hotel,' zei de hotelbaas. 'Ik ken de weg. Jullie niet. Verstoppen heeft geen zin.'

'Oh, dus die eindeloze gangen zijn van jou ? Dan moet jij dus wel de gokkoning zijn !' riep Elwin. De hotelbaas kwam steeds dichter bij hem. 'Ren dan, ren,' sprak de hotelbaas. 'Als je wil leven.' De oude mannen begonnen al zo'n eindeloze gang op te rennen. 'Nee, nee, kom terug !' riep Elwin. 'Die gangen zijn eindeloos, daar kom je nooit meer weg !' Maar ze hoorden hem al niet meer, en al snel verdwenen ze in een bocht.

Elwin keek de hotelbaas recht in zijn ogen. Wat waren die ogen gemeen. 'U moet de gokkoning wel zijn,' sprak Elwin. 'Wat gaat u met mijn vrienden doen ?'

'Welke vrienden ?' lachte de hotelbaas. 'Ze bestaan niet meer.'

'Hoe weet u dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat ze goed in de val zijn gelopen, die indringers,' sprak de hotelbaas. 'Vooruit, ren dan.'

'Ren zelf,' zei Elwin.

'Ik heb de revolver hier, en het is mijn hotel,' zei de hotelbaas.

'Ik waag me er niet meer aan,' sprak Elwin. De hotelbaas bewoog de loop van de revolver helemaal tegen Elwin's kin aan en drukte er tegen. 'De droomsteen ligt daar ergens. Waarom zou je er niet op afgaan ?' sprak de hotelbaas.

'Ik ben niet gek,' zei Elwin.

'De droomsteen wacht al op je, ventje, nou, komt er nog wat van ?' sprak de hotelbaas.

Opeens werd de hotelbaas van achteren neegeslagen met een koekepan. Het was de cowboy. 'Zo, die had je nog van mij tegoed,' sprak de cowboy. Het dienstmeisje begon gillend weg te rennen. Toen richtte de cowboy zich op

Elwin. 'Jij weer, hè ?'

Uit de zak van de hotelbaas die op de grond lag gleed een bos met sleutels. Elwin bedacht zich geen moment en greep de bos met sleutels. 'Nee !' krijste de cowboy. 'Doe die sleutels weg !' Elwin hield de bos sleutels voor de neus van de cowboy. Hij hield ze stevig vast en liet ze daar bungelen. De cowboy zakte slap in elkaar en begon te jammeren en te smeken : 'Ik smeek je, haal die ellendige dingen van me weg. Ik kan er niet tegen, ik kan er niet tegen.' Zijn handen waren slap geworden, en de koekepan en de revolver gleden eruit weg en vielen op de grond. Elwin trapte ze weg met zijn voet. Met zijn andere hand haalde hij de tweede revolver weg van de cowboy, en toen ook een mes. 'Die sleutels zijn van mij nu,' sprak Elwin. 'Nu, maak dat je wegkomt !' De cowboy kruipte één van de eindeloze gangen op en begon toen hard en gillend weg te rennen, totdat hij in een bocht verdween.

'Ziezo,' zei Elwin, maar toen hij zich omdraaide werd hij onder schot gehouden door het dienstmeisje die één van de revolvers op de grond had gegrepen. 'Terug met die sleutels,' sprak ze streng. 'Op de grond ermee.' Elwin liet van schrik de sleutels vallen. 'Handen omhoog,' sprak ze. Elwin deed zijn handen omhoog. De andere revolver en het mes schopte ze bij hem weg, en bukte toen om de sleutelbos te pakken, terwijl ze hem strak bleef aankijken en onder schot hield.

'Hier ga je zwaar voor betalen,' sprak het dienstmeisje.

'Ik weet het,' zei Elwin. 'Dat was dom van mij.'

'Een beetje heel dom,' zei het dienstmeisje. Langzaam begon de hotelbaas bij te komen. 'Hmmm, goed werk,' zei hij tegen het dienstmeisje. 'Hij is nu van ons. Misschien kunnen we hem goed gebruiken.'

Maar daar zagen ze ineens de cowboy terugkomen vanuit de eindeloze gang die met een enorme snelheid op hen afkwam. Van schrik richtte het dienstmeisje de revolver op de aanstormende cowboy, terwijl Elwin dankbaar van het moment gebruik maakte en de benen nam. Hij ging de trap af naar beneden, en wist dat hij nu zo diep mogelijk weer moest, want boven liep het spoor dood. Hij hoorde de hotelbaas en de cowboy al op elkaar schelden, en ook het gekrijs van het dienstmeisje klonk er doorheen. Ze leken hem helemaal vergeten te zijn. In de hal naast de eetzaal zocht Elwin onder het tapijt naar een luik, maar dat scheen er niet te zijn. Hij liep toen naar de andere kant van de hal naast de eetzaal waar hij een deur opende, maar daar zag hij weer zo'n eindeloze gang. 'Dan de lift maar,' sprak Elwin tegen zichzelf en rende naar de lift. 'Dit zijn probleem-dingen,' mompelde hij. Hij drukte op een gloeiende rode knop voor een verdieping lager toen hij in de lift was.

'Ik ben benieuwd,' zei Elwin tegen zichzelf, terwijl hij rilde. Hij voelde zich niet echt goed. De lift leek maar niet te stoppen. Na een hele lange tijd, en dat leken wel uren te zijn, stopte de lift eindelijk. Maar toen Elwin uitstapte

was hij weer op precies dezelfde verdieping als waar hij was ingestapt, namelijk van het hotel, in de hal dichtbij de eetzaal. Toch leek alles net iets anders. Hij stapte uit, en zag tot zijn grote schrik de hotelbaas, de cowboy en het dienstmeisje op hem afkomen. Hij wilde weer de lift instappen, maar de deur zat dicht, en hij kreeg de liftdeur met geen mogelijkheid meer open. Elwin begon op het knopje te rammen. 'Toe nou, ga open, kreng !' riep hij. Toen ineens voelde hij van achter een hand op zijn schouder. Het was de hotelbaas. Elwin kromp ineen toen hij zich omdraaide, en had erge buikpijn. Hij keek naar het dienstmeisje die breed glimlachte. Toen keek hij naar de cowboy die ook breed glimlachte, en de hotelbaas keek heel bezorgd naar hem.

'Ummm, wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin die er niets van begreep. Hij had eerder pistool onder zijn neus verwacht of een klap met een koekepan. 'Niets,' zei de cowboy glimlachend en vriendelijk. 'Helemaal niets. We vroegen ons af hoe het met je ging als onze gast.'

'Ttttt,' zei Elwin. 'Eerst loop je me nog achterna met een pistool en moest ik weg, en werd ik onder schot gehouden, enzovoorts, en nu zijn jullie ineens mijn vrienden ofzo ?' Elwin was heel verbaasd.

Ook de cowboy, het dienstmeisje en de hotelbaas waren heel verbaasd, en keken hem bezorgd en liefdevol aan. 'Maar jongen toch, waar haal je dat toch allemaal vandaan ? Pistolen ? Heb je soms eng gedroomd ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse.

'I... ik weet het niet meer,' sprak Elwin, en begon het hele verhaal te vertellen. 'Oh, jij komt van boven,' zei het dienstmeisje met een aardige stem. 'Nu begrijpen wij het. Daarboven is alles omgekeerde wereld. Daar moet je ook niet komen, jongen.'

'Maar die lift dan ?' vroeg Elwin. 'Leidt die dan niet naar boven, want daar kom ik vandaan.'

'Die lift gaat alleen maar door de verdiepingen van het hotel, maar niet hoger,' sprak de cowboy. 'Jij moet van heel hoog zijn gekomen, waar je alleen maar van kan komen, maar nooit naartoe kan gaan.'

'Ik snap het niet,' zei Elwin. 'Ik kan dus nooit meer terug ?'

'Precies,' zei de hotelbaas. 'En gelukkig maar, want daar is alles omgekeerde wereld.'

'Ja maar, Kik en Kes dan ?' vroeg Elwin. 'Zij moeten hun droomsteen terugkrijgen, en er zijn zoveel kinderen door de gokkoning naar die plaats ontvoerd, en die moeten daar werken.'

'Oh,' zei de hotelbaas, 'maak je maar niet ongerust, hoor. Die zullen ook hun weg hier naartoe wel vinden.'

'Ik kan ze toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?' vroeg Elwin. 'En waar is die droomsteen dan ?'

'Tja,' zei de cowboy. 'Dat weten we niet, en dat weet niemand, alhoewel sommigen zeggen dat deze verdieping

de droomsteen is.'

'En wat is hier onder dan ?' vroeg Elwin.

'Oh, hieronder moet je ook niet wezen,' sprak het dienstmeisje vriendelijk. 'Dit hier is een verdieping uit duizenden. De rest is allemaal omgekeerde wereld. Ook wij vonden ooit onze weg naar deze plaats, en we wilden sindsdien nooit meer weg. Voor ons is dit de droomsteen.'

'Maar ik zou graag over deze plaats willen vertellen aan mijn vrienden, de kokkin, de boerin, de twee oude mannen en Kik en Kes,' sprak Elwin.

'Ze moeten daar zelf achter komen, Elwin,' sprak de cowboy. 'Iedereen moet die reis voor zichzelf maken en de juiste lessen leren en de juiste beslissingen maken.'

'Maar toch wil ik ze helpen,' sprak Elwin.

'Dat kan niet,' zei de cowboy. 'Dat is te gevaarlijk. Je wilt toch niet dat de verkeerde personen deze plaats vinden ? Het is te riskant, en daarom kan niemand ooit nog terug naar waar ze vandaan kwamen. Begrijp je dat ?'

'Ik begrijp het wel,' zei Elwin, 'maar we zitten hier toch niet opgesloten ?'

De cowboy schudde liefdevol zijn hoofd. 'Elwin, Elwin, Elwin. Jongen, het heeft niets met opgesloten te maken, maar met beveiliging. Dat is toch een goede zaak dan ?'

Elwin boog zijn hoofd. 'Maar is er dan niets wat we voor hen kunnen doen ? Helemaal niets ?'

'Helemaal niets,' sprak het dienstmeisje.

Elwin keek haar even aan en boog toen zijn hoofd weer. 'Maar Kik en Kes zullen hier nooit komen. Ze zijn veel te bang voor het gokpaleis. Ik moet ze gaan opzoeken. Ik kan het niet over mijn hart halen om hen in de steek te laten.'

'Goed,' zei de cowboy plotseling. 'Er is één manier om je vrienden te bezoeken, maar dan zullen we allemaal gaan. We zullen jou nooit in de steek laten. Jij bent één van ons.'

Het dienstmeisje en de hotelbaas keken de cowboy verbaasd aan. 'Wat is die manier dan, cowboy ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse. 'Oh,' zei de cowboy, 'ik moet gewoon even de lift anders instellen. Ik ben de mechanicus, dus dat komt wel goed. Het is voor mij een koud kunstje. Ik heb ook ooit eens het hele gokpaleis voor de gokkoning gemaakt.'

Elwin keek verbaasd. 'Dus jij hebt dit alles gemaakt ? Wacht eens even. Betekent dat dat er op deze verdieping ook een aardige gokkoning is, net zo aardig als jullie ?'

De hotelbaas begon breed te glimlachen en ook het dienstmeisje. 'Die is nog wel aardiger dan wij allemaal bij elkaar,' lachte de hotelbaas.

'Hmmm,' zei Elwin, 'dus als ik het goed begrijp heeft de cowboy alle andere

verdiepingen gemaakt om alles te beveiligen tegen gespuis ?' De anderen knikten. 'Hmmm,' zei Elwin. 'Betekent dat dat de cowboy onaantastbaar is, omdat hij alles gemaakt heeft ?'

'Was dat maar zo,' sprak de cowboy. 'Ik heb alles zo lang geleden gemaakt, en er houdt zich daar zoveel verschrikkelijk tuig op, en alles slaat soms echt op hol.'

Elwin zuchtte. 'We moeten toch echt naar Kik en Kes gaan.'

'Komt voor de bakker,' zei de cowboy. 'Stap allemaal in de lift, dan stel ik hem even bij, en dan kunnen we hoger.'

'Spannend,' zei Elwin.

Toen ze allemaal in de lift waren schroefde de cowboy even een kastje open, draaide even wat hier en daar, en schroefde toen het kastje weer dicht. Toen drukte hij op een rood gloeiende knop, en daar gingen ze. De lift begon na een tijdje zwaar te piepen. Ze keken allemaal even verschrikt, behalve de cowboy, die glimlachtte wat. 'Ach, negeer dat gepiep maar. De lift is er niet aan gewend, dus die protesteert even, maar als het goed is houdt hij zich zo wel stil, want ik heb hem nu anders ingesteld.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Elwin. Het gepiep werd alleen maar erger, zo erg dat Elwin zijn vingers in zijn oren had gestopt. En toen opeens stopte het geluid. Elwin en de anderen haalden opgelucht adem. Toen na een tijdje de liftdeur open ging keken ze recht in een eindeloze gang. 'Daar ga ik dus niet in !' riep Elwin geschrokken.

'Elwin, de maker van de eindeloze gang is hier,' zei de hotelbaas, 'dus we hebben niets te vrezen,' terwijl hij op de cowboy wees. De cowboy glimlachtte een beetje. 'Volg mij,' sprak hij. De cowboy liep de gang op, en de anderen volgden hem. 'Er zit een code in,' sprak de cowboy. 'We nemen eerst de tiende deur aan de linkerkant, en dan in de volgende gang nemen we weer de tiende deur aan de linkerkant, en in de volgende gang doen we precies hetzelfde.'

'Interessant,' zei Elwin, die alweer een beetje hoop kreeg. Ze telden tien deuren aan de linkerkant van de gang, en gingen toen door de tiende deur binnen. Toen telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Daarna telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Zo kwamen ze in een kamer terecht. 'Geweldig !' riep Elwin. 'Dus alleen zij die deze code kennen hebben een kamer in het gokpaleis ?' De cowboy knikte.

'Geniaal, en zo goed tegen dieven !' lachte Elwin.

'Dat dacht je maar,' sprak de cowboy. 'Er zijn genoeg bandieten die deze code kennen, en daarom zit het gokpaleis vol met vagebonden.'

'Had ik die code maar gekend toen ik naar het gokpaleis kwam,' lachte Elwin, 'dan was het allemaal zo erg niet geweest.'

'Er zijn wel meer codes,' sprak de

cowboy.

'Dat geloof ik graag,' lachte Elwin, die zich al een stuk opgeluchter voelde.

'Als je drie keer de zevende deur aan de linkerkant neemt, dan vind je daar iemand die verdwaald is in de gangen,' sprak de cowboy.

Elwin rende de kamer uit. Hij kon niet wachten om het uit te proberen, want hij wilde de oude mannen weer zien. Hij wilde ze graag verrassen. Hij rende naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer. Tot zijn grote verbazing kwam hij toen op een gang waar de twee oude mannen waren. Ze zaten vermoeid op de grond, en keken verbaasd en verrast op naar Elwin. 'Ik heb ze gevonden !' riep Elwin.

'Eindelijk heb je ons gevonden !' riep één van de oude mannen, en stond op om Elwin te omhelzen. Ook de andere oude man stond op en omhelsde Elwin. 'Daar zijn we blij mee,' sprak hij. 'We dachten dat we hier nooit meer uit zouden komen.' Ook de cowboy, de hotelbaas en de dienstmaagd kwamen, en Elwin begon het hele verhaal te vertellen.

'En hoe komen we uit het gokpaleis ?' vroeg één van de oude mannen.

'Simpel,' sprak de cowboy. 'Neem drie keer de derde deur aan de linkerkant, en je komt op de gang die naar de paleispoort leidt. Kom, ik zal het je laten zien.' De cowboy nam de derde deur aan de linkerkant geteld vanaf de deur waardoor ze op deze gang kwamen. De anderen volgden hem. Toen nam hij weer de derde linker deur, en toen weer. Zo kwamen ze in een grote hal terecht die naar de poort van het paleis leidde, maar er stonden wachten daar.

'Problemen,' sprak de cowboy. 'Ik ken die wachters niet.' Maar de wachten hadden hen al gezien en kwamen met speren op hen af. 'Wat moet dat daar ?' riep een wacht, die snel dichterbij kwam. 'En wie zijn jullie ?' Ze waren met z'n tweeen en ze hadden zware zwarte pakken aan, en hadden vreemde, angstaanjagende helmen op.

'Genoeg praatjes,' sprak de cowboy. 'Ik ben de maker van het gokpaleis.' Hij boog naar de anderen toe en sprak : 'Nu zijn we in de problemen.' Elwin verstijfde van de schrik.

De wachten deden net alsof ze de cowboy niet hoorden. 'Wie zijn jullie ?' vroeg de wacht weer.

'Gaat je niks aan,' sprak de cowboy. 'Ik heb dit gokpaleis gemaakt. Nou, maak dat je wegkomt.'

De wachten begonnen te lachen en elkaar aan te stoten. 'Dat zeggen ze allemaal dat ze het paleis hebben gebouwd.' Plotseling grepen ze de cowboy vast.

'Hey, laat hem los !' riep Elwin.

'Waarom zouden we ?' zei één van de wachten. 'Hij is een onbevoegde, net zoals jullie. Dit is verboden terrein voor onbekenden.'

'Laat maar, Elwin,' sprak de cowboy. 'Ze zullen er nog wel achter komen.' De cowboy werd afgevoerd, en was al snel verdwenen met de twee wachten. 'Laten we dit spookpaleis uitgaan nu het nog kan,' sprak Elwin, en rende toen op de poort af. De anderen renden achter hem aan. Daarna stonden ze allemaal buiten. Elwin blies op zijn vingers op dezelfde manier als Kes eens deed. Niet lang daarna kwam er een grote raaf aanvliegen. Het was Utsmul. 'Fijn dat je er bent, Utsmul !' riep Elwin. 'Breng ons snel naar Kik en Kes !' Elwin en de anderen klommen op de raaf, die direct richting de zee vloog waaraan Kik en Kes woonden. Toen ze daar aankwamen waren Kik en Kes weer aan het dansen rondom een kampvuur. 'Kijk,' zei Kes tegen Kik, 'daar komt Utsmul. Hij heeft Elwin met wat anderen meegenomen.' Kik en Kes waren blij hen te zien. 'Ha, Elwin !' riep Kes, 'wat een verrassing ! We hopen dat je met goed nieuws komt. Heb je de droomsteen inmiddels gevonden ?' Elwin stapte van de vogel af, en ook de anderen. Hij liep op Kik en Kes af en omhelsde hem. Elwin begon direct het hele verhaal te vertellen.

Hoofdstuk 3.

'Dus de droomsteen is een bepaalde verdieping in het gokpaleis, en de cowboy heeft alle andere verdiepingen gemaakt om de droomsteen te beveiligen ?' vroeg Kes. Elwin knikte.

'Hmmm,' zei Kes. 'Dan is dat vast een andere soort droomsteen, want onze droomsteen is gewoon een steen, een flonkerende roze-rode steen,' terwijl hij een plaatje van de steen uit zijn broekzak haalde.

'Er loopt veel gespuis rond in het spookpaleis,' sprak Elwin. 'Misschien houden zij de steen daar wel verborgen. De cowboy had het er ook over dat er veel bandieten zijn daar.'

'Waarom heeft hij het gokpaleis dan gemaakt ?' vroeg Kek. 'Dat klinkt nogal dom.'

'Het gokpaleis zit vol met valstrikken,' sprak Elwin, 'en alles werkt daar door codes. Nu kunnen sommige bandieten misschien wat codes kennen, maar lang niet allemaal. Uiteindelijk zal het gokpaleis dus wel met hen afrekenen.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Kes. 'Maar wat kunnen we doen om die arme cowboy te helpen, want het lijkt erop alsof hij in één van zijn eigengemaakte valstrikken is gelopen ?'

'De cowboy zal zich wel redden,' sprak de hotelbaas glimlachend en vol vertrouwen en zekerheid. 'Hij is slim genoeg om er iets voor te vinden. Hij heeft immers alles gemaakt, en waarschijnlijk test hij nu alles uit, en zal die twee vagebonden van wachten flink op hun nummer zetten.' Ook het dienstmeisje knikte glimlachend.

Plotseling zagen ze vanaf de bergen een enorm lange clown komen. Zijn benen bleven gewoon in de bergen staan, en zijn enorm lange lichaam schoof zich naar hen toe. In zijn armen droeg hij de flonkerende roze-rode droomsteen, en

de cowboy zat erop. 'Dat is de gokkoning !' riep de hotelbaas, 'de gokkoning van onze droomsteen-verdieping !' De clown zette de steen met de cowboy erop bij hen neer, en stapte toen met zijn lange benen naar hen toe, terwijl zijn benen weer kleiner werden. Hij was als elastiek. 'Hoera !' riepen Kik en Kes toen ze de droomsteen weer terughadden.

'De gokkoning heeft mij van de valse wachten bevrijd,' lachte de cowboy. Elwin maakte een buiging voor de gokkoning, en de clown nam hem in zijn armen en knuffelde hem. Elwin herkende de clown. Heel lang geleden had Elwin eens over deze clown gedroomd, die hem overal mee naar toe nam in zijn armen, en heel snel ging, van plaats naar plaats. Hij kon inderdaad heel lang worden. 'Elwin, dit is nu het geheim van de droomsteen,' sprak de cowboy glimlachend.

Einde

DE ZANDMAN VAN OVVEN

Hoofdstuk 1.

Overal lag er zand in het paleis. Klaas Vaak was net langsgekomen. Op zijn dromenwagen betoverde hij het hele land van Ovven. Hij werd ook wel de zandman genoemd.

Maar op een dag gebeurde dat niet meer. Klaas Vaak was ontvoerd. De mensen konden niet meer goed in slaap komen.

Elwin ging op onderzoek uit. Hij ging op reis op een kameel, door de woestijnen, om op zoek te gaan naar een spoor van Klaas Vaak. Die kon natuurlijk niet ver van het zand vandaan zijn, dacht Elwin. Eerst ging Elwin naar het domein van Klaas Vaak diep in de woestijn. Hij kwam aan bij de huizenhoge poort van het woestijngebied, en zag direct dat er een steen miste die gewoonlijks altijd hoog in de boog van de poort was. Er miste een grote rode steen aan de rechterkant waar de poort naar links begint te buigen. Die rode steen was de steen van de zee. Zonder de steen zou de zandman zijn werk niet kunnen doen. Maar die steen was nu weg, en daarmee ook de zandman. Elwin stond voor een groot raadsel.

Elwin voelde alsof er een stuk uit zijn hart was gesneden, alsof hij een stuk van zijn hart miste, en hij was er van overtuigd dat het met elkaar te maken had. Ook Elwin kon sinds de verdwijning van de zandman niet meer goed in slaap komen, zoals zoveel anderen in Ovven.

De zee is één van de door de mens meest gevreeste natuur-elementen, omdat de zee de tijd laat zien, zowel het verleden als de toekomst. De zee is de tijdmachine van de natuur. Deze tijdmachine wordt bestuurd door de grote Zeeman, Aart Golf, ook wel koning Oceanus genoemd, van de zeemeerminnen en zeemeermannen. Hij is zelf ook een zeemeerman. Hij heeft een kaal hoofd en een hele lange baard. Nu de steen van de zee was geroofd had Klaas Vaak zijn macht over de zee verloren. Elwin hoorde de zee bulderen in de verte. Elwin wist dat waarschijnlijk spoedig de zee het gebied van Klaas Vaak totaal zou overnemen. En wat zou er dan gebeuren ? Ovven zou niet kunnen bestaan zonder Klaas Vaak. Elwin wist niet hoeveel tijd hij nog had. Met zijn kameel besloot hij naar de zee achter de woestijn te gaan om op onderzoek uit te gaan. Hij wilde met Aart Golf, oftewel koning Oceanus spreken om te horen wat er aan de hand was.

Toen hij bij de zee was aangekomen wist hij dat hij voorzichtig moest zijn, want er was daar een piratenschip bij de kust. Ineens werd Elwin van achter hard geslagen op zijn hoofd en van zijn kameel afgetrokken. Het was een piraat. Een andere piraat stond erbij, en toen sleurden ze hem beiden naar het piratenschip. Elwin werd pas wakker toen hij in een kooi op het schip was. Hij had in het hooi op de grond gelegen. 'W... wat heeft dat te betekenen,' stamelde Elwin van de doffe pijn die hij nog in zijn hoofd had.

Toen de piraten-kapitein en hoofdman hem kwam bekijken begon die direct te lachen. 'Ha ha, die moet overboord. Die kunnen we echt niet gebruiken, alleen als vissenvoer.'

'Hij zou het dek kunnen schrobben,' sprak een andere piraat.

'Mond houden,' sprak de kapitein. 'Dat is jouw taak, en dat blijf jij doen. Vannacht nog gaat deze jongen overboord. De vissen moeten ook eten.' Wat andere piraten begonnen te lachen.

Elwin beefde en rilde in zijn kooi. Hij voelde zich echt niet lekker, vooral niet met zo'n naar vooruitzicht. Elwin begon om hulp te schreeuwen toen ze allemaal weer weg waren, maar niemand kwam hem te hulp. 'Je bent er goed bij,' sprak een raaf in een kooi aan de andere kant van de ruimte waarin Elwin was opgesloten.

'Kunt u me niet helpen ?' vroeg Elwin.

'Wat kan ik doen ?' snauwde de raaf. 'Gebruik jij je ogen wel ? Ik zit ook in een kooi. Ik ben zo hulpeloos en machteloos als jij.'

'Snauw niet zo, vreemde vogel,' sprak Elwin. 'Ik kon het toch proberen ? Iedereen maakt fouten.'

'Maar jij wel heel erg veel,' sprak de raaf.

'Je kent me niet eens,' snauwde Elwin terug. 'Ik hoop dat ze jou opbakken.'

'Nu ga je te ver, ventje !' kraaide de raaf. 'Als ik niet in deze kooi zat dan zou ik je ogen uitpikken.'

'Rotvogel,' sprak Elwin. De raaf zei niets meer terug en ging een dutje doen. Ook Elwin was erg moe geworden en viel weer in slaap. Midden in de nacht werd hij uit zijn kooi gehaald door piraten.

'Laat die jongen met rust,' kraaide de raaf. 'Hij heeft jullie niets gedaan.'

'Snuit houden, raaf,' bulderde een piraat. 'Met jou rekenen we later af. Door de soep zal je misschien goed smaken.' Terwijl de andere piraten begonnen te bulderen van het lachen. Elwin keek dankbaar naar de raaf, maar wist dat de raaf ook verder niets kon doen. 'Doe met mij wat je wilt,' sprak Elwin dapper, 'maar geef die raaf zijn vrijheid terug. Laat de vogels met rust, anders zullen de grote vissen jullie schip zeker opslokken voor jullie slechte daden.'

De piraten lachten hard. 'Wat een druiloor ben jij, jongen !' gromde een piraat dichtbij zijn oor. Het was een hele dikke piraat met een rode doek om zijn hoofd met witte ballen erop geschilderd. 'Wij moeten ook eten ! Daar zijn vogels voor.'

'Je bent al veel te dik,' sprak Elwin. 'Geef die vogels maar eens te eten, hebzuchtig kreng.'

'Kreng ? Jij durft mij kreng te noemen, maffe druiloor ?' gromde de dikke piraat terwijl hij zijn mes trok en onder Elwin's kin zette. 'Wij zullen nu voor de visjes zorgen, en jou aan hen voeren.' De piraat bond zijn handen op zijn rug en aan zijn voet bond hij een touw waaraan een hele grote steen was vastgemaakt. 'Zo zal je snel zinken,' lachte een andere piraat die maar één tand had. 'Dat is makkelijker voor de vissen. Zou jij het fijn vinden dat als je zou gaan eten en je voedsel zou ineens van je bord afspringen om weg te rennen ?'

Elwin zei niets. 'Ik waarschuw jullie, piraten,' kraaide de raaf. 'Als jullie de jongen ook maar een haar krenken dan zal de afrekening volgen.'

De piraten lachten. 'Wie ga je daarvoor meebrengen, domme vogel ?' riep een piraat hard.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de raaf. 'Jullie worden goed in de gaten gehouden.'

'Negeer die maffe kippebout. Eten hoort niet te spreken !' gromde de dikke piraat die het helemaal gehad had. Hij sleurde Elwin het dek op, terwijl een andere piraat de grote steen droeg. 'Ik heb jullie gewaarschuwd !' riep de raaf hen na. 'Ik zal die vogel zo de strot doorsnijden,' sprak de dikke piraat, en duwde Elwin naar de reling. 'Laat me met rust !' riep Elwin. 'Hier zullen jullie voor boeten.'

'Wees blij dat we nog iets van jouw zinloze leven maken,' gromde de dikke piraat. Hij begon Elwin al over de reling te duwen, die daar al snel aan het touw om zijn voet bungelde. De andere piraat hield nog steeds de steen vast. 'Gooi,' brulde de dikke piraat, en zo werd de zware steen waaraan Elwin vastzat met een touw in de zee geworpen, waardoor Elwin als een pijl meeschoot in het bruisende zeewater. Elwin begon direct snel te zinken. 'Dit

is mijn einde,' dacht Elwin, die heel diep adem had genomen. Elwin begon te tellen, maar na een tijdje begon hij zijn bewustzijn te verliezen. 'Vaarwel' was het laatste woord wat Elwin sprak. Toen werd het zwart voor zijn ogen. Een zeemeermin zag hem in de zeediepte glijden en aarzelde geen moment en schoot op hem af. Vliegensvlug maakte ze het touw van zijn voet los, en trok hem met haar mee. Ze bracht hem naar een grot. Ze wist dat hij snel adem nodig had. Ze legde iets op zijn mond. Het was een soort kwal die niet stak. De kwal gaf adem aan Elwin, en begon zich te vormen om het hele hoofd van Elwin, als een soort doorzichtige helm, als een adem masker. Elwin nam diep adem, en kwam weer bij zijn positieven. 'W... waar ben ik ?' stamelde Elwin.

De zeemeermin keek hem aan. 'Je bent hier diep onderwater,' sprak ze. Elwin was verwonderd dat hij gewoon kon ademen. Hij begon te glimlachen. Hij keek de zeemeermin aan. Ze had lang golvend haar en juwelen om haar nek. De juwelen waren prachtig blauw, en ze fonkelden. Ze hadden een zachte kleur. Elwin voelde zich als betoverd.

'Kom,' sprak de zeemeermin, 'ik zal je naar onze koning leiden.'

'Koning Oceanus ?' vroeg Elwin. 'Die moest ik net spreken. Er is namelijk wat verschrikkelijks gebeurd met Klaas Vaak.'

De zeemeermin begon te glimlachen. 'Ook al ? Van mijn vader hebben ze de tijdmachine gestolen. Ze zijn flink bezig.'

'Ja,' sprak Elwin, 'ze hebben de rode zee steen uit de poort van Klaas Vaak gestolen, zijn droommachine en zelfs Klaas Vaak zelf hebben ze ontvoerd.'

De zeemeermin schrok van deze woorden. 'Ontvoerd ? Maar dat is verschrikkelijk. Laten we gauw vader raadplegen.' De zeeemeermin trok hem verder en zwom naar een grotere grot die leidde tot een hele grote hal waar een grote troon stond bezet met schelpen, waarom een reusachtige gestalte zat met een vissenstaart en een lange, grote witte baard. De koning leek een klein kroontje op te hebben bezet met diamanten en andere witte of doorzichtige fonkelende steentjes. Elwin's mond viel bijna open toen hij de zeemeerman zag. Dit moest Aart Golf, oftewel koning Oceanus zijn.

'Kom verder,' sprak een donkere, zware stem die door de hele hal begon te echoën. 'Met wie heb ik het genoegen ?' sprak de koning vriendelijk. Elwin maakte een buiging, en vertelde het verhaal.

'Zo zo,' sprak de koning, 'en jij denkt dat ik weet wie de daders zijn ?'

Elwin knikte. 'U staat bekend als een groot koning met groot inzicht en groot overzicht over Ovven. U blijkt daar ook allemaal apparaten voor te hebben.'

'Het probleem is,' sprak de koning, 'dat mijn tijdmachine gestolen is, het bron-apparaat voor alle andere apparaten. Niet veel werkt er nog nu de tijdmachine weg is.'

'Dat spijt me heel erg, beste koning,' sprak Elwin. 'Ik zal er alles aan doen om uw tijdmachine terug te vinden nu ik toch bezig ben Klaas Vaak op te sporen. Ik weet zeker dat er een verband is tussen deze diefstallen.'

De koning knikte. 'Ik kan je niet helpen nu mijn tijdmachine er niet is. Mijn inzicht reikt niet verder dan mijn troon op het moment.'

'Ik begrijp het,' sprak Elwin.

'Jittefes, kun jij deze jongen weer even naar de zee-oppervlakte brengen ?' sprak de koning tegen zijn dochter, 'en oh, wacht eens even, jongeman. Ik zou je aanraden om in het bos op zoek te gaan naar de Bosman. Arend Gluur heet hij, en hij bewaakt een zekere groei-machine. Misschien dat hij meer weet, en in het ergste geval is hij de dader, maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen. In ieder geval : Wees op je hoede, want zijn onderdanen zijn kannibalen.'
'Komt voor elkaar, vader,' sprak de zeemeermin, en na een kort afscheid zwom ze met Elwin naar boven. Aan de zee-oppervlakte aangekomen zagen ze nog steeds het piratenschip in de verte. 'Ik zal je naar de boskust brengen naast de woestijn,' zei de zeemeermin. De zeemeermin zwom met grote vaart met Elwin op haar rug naar de boskust en zette hem daar aan land. 'Bedankt,' sprak Elwin. 'Ik zal kijken of ik hier de Bosman kan vinden.'

'Ik wens je geluk !' riep de zeemeermin die alweer wegzwom. Elwin liep direct het bos in. Hij was namelijk bang dat piraten hem weer op het strand zouden vinden. Angstig keek hij om zich heen, wetende dat er ook gevaren in het bos waren, maar hij moest en zou met de bosman spreken. Na een tijdje lopen zag hij in de verte op een open plek in het bos een groep wilden met botjes door hun neus dansen en jammeren rondom een ketel. Elwin wist dat hij voorzichtig moet zijn, maar ze jammerden zo erg dat Elwin ze wilde proberen te helpen. Misschien waren het wel de onderdanen van Arend Gluur, de bosman.

Dapper liep hij op de jammerende wilden af, maar bleef zijn afstand bewaren. 'Kan ik jullie ergens mee helpen ?' vroeg Elwin, terwijl hij zijn hand opstak. Verbaasd keken de wilden op. 'Daar ! Eindelijk voedsel !' riep één van de wilden. Ze namen hun speren en begonnen op Elwin af te rennen. Ook Elwin zette het op een rennen. 'Hongerige kannibalen dus,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ik kom ook altijd op het verkeerde moment.' Plotseling struikelde Elwin over een boomstronk, en al snel was hij omsingeld door de wilden die hun speren op hem gericht hadden. 'Sta stil, voedsel,' sprak één van de wilden. Hij werd vastgebonden en meegeduwd naar de ketel, waar hij in werd gestopt. 'Toe nou,' sprak Elwin. 'Ik ben geen banaan. Ik ben op zoek naar Arend Gluur de bosman.' De wilden begonnen om hem heen te dansen, terwijl het vuur oplaaide. 'Eindelijk vlees !' riepen ze. Elwin begon het al snel heet te krijgen. 'Heus, jullie vergissen je !' riep Elwin. De wilden begonnen steeds woester te dansen.

Elwin boog zijn hoofd. 'Ik ook allemaal met mijn domme ideeen,' sprak hij tot

zichzelf. 'Ik heb een belangrijke boodschap voor Arend Gluur. Ik ben gezonden door koning Oceanus !' riep Elwin hard. De wilden schenen niet te luisteren, en Elwin begon het steeds heter te krijgen. 'Ik stik hier !' piepte Elwin. Elwin begon zijn bewustzijn te verliezen. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in het zand, terwijl een grote man naar hem staarde. Elwin was nog steeds drijfnat en nog steeds vastgebonden. De man prikte met een stok in hem. 'Nog niet gaar zie ik,' sprak de man. 'Welkom. Ik ben Arend Gluur. Ik redde je leven. Ik hoorde dat je mij wilde spreken voor een belangrijke boodschap. Spreek op, anders gooi ik je weer terug. De man had een bril op en een hoed. Ook had hij een blouche aan met sterretjes erop. Hij leek op een toerist. Toen begon Elwin het verhaal te vertellen.

Arend Gluur begon te jammeren. 'Zij ook al ? Mijn groei-machine is gestolen. Ik kon dingen, mensen en dieren groter of kleiner maken door die machine. Daardoor had ik macht over het bos, maar ik lijk het te verliezen. Nu hebben mijn kannibalen altijd honger. Ze kunnen nog geen druif of appel bemachtigen.'

'Dat spijt me zeer,' sprak Elwin.

Het was even een tijdje stil. Plotseling zei Arend Gluur : 'Ik weet wie het gedaan heeft. Het is Berend Blok, de vuurman. Hij heeft onze machines gestolen omdat hij een geld-machine wilde bouwen, om zo over heel Ovven te heersen.'

'Waar woont hij ?' vroeg Elwin.

'Onder de grond,' zei Arend Gluur. 'Daar houdt hij ook de zee steen verborgen, en Klaas Vaak die hij heeft ontvoerd.'

Elwin wilde daar wel naartoe. Arend Gluur en de kannibalen zouden met hem mee gaan.

Hoofdstuk 2.

Ze zouden eerst de nacht afwachten om wat proberen te rusten, alhoewel niemand goed in slaap kon komen doordat Klaas Vaak was ontvoerd. En in de nacht viel de vuurman al aan. Vlammen kwamen om Elwin te grijpen en de diepte in te sleuren. Elwin werd naar een grote put getrokken waar de vlammen hem joelend introkken.

Diep onder de grond werd Elwin in een kooi gestopt. Dichtbij was de kooi van Klaas Vaak. Klaas Vaak lag op de grond. Hij leek zijn bewustzijn te hebben verloren. Voor de kooi van Elwin danste Berend Blok, de vuurman. 'Geld, geld, ik nam het met groot geweld !' riep hij, terwijl hij als een gek geld begon rond te strooien. 'De geld-machine werkt !' riep hij. 'Ik ben een rijk man !' Uit pompen verderop begon geld te spuiten. 'Ik heb een grote vangst gedaan !' lachte de vuurman. De geld-machine die hij had gebouwd van de gestolen machines was op hol geslagen. Er bleef maar geld uitrollen, en ook de twee olifanten van Berend Blok waren onder de betovering ervan gekomen, en hun slurfen stopten niet met het spuiten van geld. Overal lag geld, en de laag op

de grond werd steeds hoger, ook in de kooi van Elwin. De vuurman gierde van het lachen. Ook hij was op hol geslagen. Plotseling kwam de piraten-raaf aanvliegen. Hij vloog recht op de kooi van Elwin af, en pikte het slot open. 'Hoe ben je uit jouw kooi losgekomen ?' vroeg Elwin verrast, terwijl hij uit de kooi rende. 'Toen een piraat het kooitje opendeed om me te voeren pikte ik in zijn hand en vloog weg,' kraste de raaf. De vuurman was al helemaal onder het geld bedolven. Vlug vloog de raaf naar de kooi van Klaas Vaak en pikte zijn slot ook open. Maar Klaas Vaak was nog steeds bewusteloos, en begon ook langzaam onder het geld te verdwijnen. 'Iemand moet die machine stoppen !' riep Elwin. Plotseling zagen ze koning Oceanus en zijn dochter, Jittefes, komen aanzwemmen door het geld. Elwin wees hen de plaats waar Klaas Vaak onder het geld lag, en beiden begonnen ze hem op te duiken. Spoedig waren er nog veel meer zeemeermannen en zeemeerminnen, een heel leger, en ze begonnen de geldmachine op te duiken.

Elwin zwom in het geld, en keek hoe de geldmachine werd opgedoken. Hij vond het wel een schitterende uitvinding. Het geld begon machtige rivieren te vormen die door de armste delen van Ovven begonnen te stromen. Proestend kwam Berend Blok naar boven zwemmen, want ook hij was kopje onder gegaan. Hij werd direct door een paar zeemeerminnen vastgegrepen. 'Ik bedoelde het niet verkeerd !' riep hij. 'Ik wilde de armsten van Ovven helpen, en dat kon ik alleen maar als ik de droommachine, de tijdmachine en de groeimachine zou hebben om daar de geldmachine van te maken !'

'Maar waarom vroeg je dat niet dan ? En waarom heb je daar zelfs Klaas Vaak voor ontvoerd ?' riep Elwin, die naar hem toe begon te zwemmen. Elwin begreep er niet veel van.

'Omdat niemand me geloofde !' riep Berend Blok. 'Ik moest wat doen tegen de hongersnood in grote delen van Ovven die door de piraten was veroorzaakt ! Klaas Vaak wilde me laten opsluiten !'

'Maar je had koning Oceanus kunnen vragen voordat je zijn tijdmachine stal !' riep Elwin.

'Ik moest snel handelen !' riep Berend Blok. 'Klaas Vaak zat al achter me aan, en ik kon geen risico's meer nemen. Ik moest eerst de geldmachine maken, en dan zouden ze zelf wel zien waar het goed voor was.'

Elwin zuchtte. Hij hoopte maar dat Klaas Vaak in orde was. Hij kon Berend Blok ook wel een beetje begrijpen. Het leek op een daad van zelfverdediging, maar hij wilde eerst de kant van het verhaal van Klaas Vaak horen.

Het leger van koning Oceanus nam iedereen mee naar het rijk van de koning om daar berecht te worden. Ook Arenhd Gluur en zijn kannibalen werden meegenomen. Ze moesten allemaal voor de troon van Arend Golf verschijnen, de grote Zeeman, oftewel koning Oceanus. Klaas Vaak was inmiddels weer bijgekomen, en ze hadden allemaal een ademkwal over

hun hoofd gekregen, zodat ze goed in de zee konden ademen. Ook konden ze zo alles goed horen, en konden ze goed spreken. De kwallen zorgden voor goede communicatie.

Toen Klaas Vaak het verhaal van Berend Blok kreeg te horen knikte hij en bood hij zijn excuses aan. Hij wist niet dat Berend Blok goed werk wilde doen. De kannibalen waren zo geworden door de honger, maar daar zouden de geldrivieren verandering in brengen. De enigen die nog een probleem waren waren de piraten. Daarom vielen de legers van koning Oceanus op een nacht alle piratenschepen binnen, en trokken de piraten de zee in om te worden berecht door koning Oceanus.

Elwin vond dat een goed plan, want de piraten stonden hem naar het leven.

Toen de piraten waren berecht begon eindelijk de rust weer in Ovven terug te keren en konden de mensen weer normaal slapen. En de zandman reed weer op zijn koets om zijn zand te strooien alsof het nooit anders was geweest. Maar nu strooide hij niet alleen zand, maar ook als het nodig was strooide hij geld voor de allerarmsten. En zo werd de zandman van Ovven nog wel geliefder dan ooit tevoren.

En Berend Blok ? Die werd gezien als een grote held die het land van Ovven eens van de hongersnood redde.

Einde

DE BIBELEBONSE PAP

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin
Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas
Hoofdstuk 3. De Bostrein

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin

In een heel oud Nederland, wel honderden jaren geleden was Lelystad een poortstadje aan de zee. Er waren veel piraten die tijd, en die konden alleen via Lelystad in Nederland komen als ze zich gedroegen. Nederland had goed bewaakte dijken, en Lelystad was de enige haven en poort tot Nederland. Verder was Nederland stevig ommuurd tegen allerlei ander gespuis ter land. Alleen de vogels konden makkelijk binnengaan, en zo ook de sprekende duif Oerling. Oerling was al een hele oude vogel, al vele honderden jaren oud, maar hij ging maar niet dood, omdat hij eens van de Bibelebonse pap had gegeten. Hij werd dus eigenlijk ook niet ouder, maar leefde gewoon als dezelfde door.

Groot was Nederland wel, heel groot, met vele dorpjes en steden. Vooral dorpjes, en vele grote dorpen. Lelystad was de grootste stad, aan de kust, maar Renkum was de hoofdstad van Nederland. Zo is dat eeuwen geweest.

Je zou denken dat Nederland dan ontzettend goed beveiligd was met al die zwaar bewaakte dijken en stevige muren, maar niets is minder waar. Nederland was niet goed beveiligd, of niet goed genoeg, want eens vielen de piraten binnen via Lelystad. Ons hele landje werd toen een piraten natie. Het laatste tovenaarsgeslacht wat Nederland had, het geslacht Buis, werd toen omgebracht. Alleen Zaderling Buis en zijn broer Georgius lieten ze in leven, want die waren nog jong, en die leken onschuldig. Tientallen jaren later werd Joost geboren, en Zaderling Buis was de trotse vader, en Georgius de trotse oom. Er was weer hoop gekomen voor het geslacht Buis, alhoewel er van een tovenaarsgeslacht niet meer echt te spreken was, want de piraten hadden alle tovenaars van de familie uitgemoord.

Toch was dat niet helemaal waar. Georgius had een boek van zijn vader geërfd waar nog veel over tovenarij instond, en hierdoor leerde Georgius zichzelf de kunst aan. Zijn neefje, Joost, werd toen later zijn tovenaarsleerling, alhoewel hij toen inmiddels in de gevangenis terecht was gekomen door onbekende redenen. Zijn neefje bezocht hem veel en leerde zo het vak. Joost wilde iets tegen de piraten doen die het land regeerden, maar hij kon niet veel doen. Hij was jong, en had niet veel kennis. Zelfs zijn oom Georgius zat met zijn handen in het haar. Hij vroeg zich af waarom hij in de gevangenis zat, maar niemand wilde het hem zeggen. Misschien had het ermee te maken dat hij een Buis was, maar zijn iets jongere broer, Zaderling, was nog op vrije voeten. Of misschien had het ermee te maken dat hij de oudste was en ze het toch niet vertrouwden ?

Joost zat in de klas van meester Tulp. In deze klas zat ook Klaas de Wit, de ergste pester van Nederland. Ze zeiden dat hij een sleutel bewaarde, de sleutel van de Bibelebonse pap waardoor je nooit oud wordt.
De Bibelebonse pap werd niet verkocht in Nederland. Er waren een heleboel verhalen over dat het alleen maar voor het kwade tovenaarsgeslacht was van Klaas de Wit, zodat zij altijd jong bleven. Ieder ander mens in Nederland werd oud.
Joost en Klaas zaten dus bij elkaar in de klas en waren altijd in gevecht. Klaas de Pester, zoals hij weleens werd genoemd, was het zoontje van de bakker. En het was ook zo, die familie leek maar niet ouder te worden. Zouden die verhalen toch waar zijn ? Zou er nog een soort van laatste tovenaarsgeslacht zijn, maar dan een kwaad tovenaarsgeslacht ? Joost dacht van wel. Hij geloofde al die verhalen. Hij had teveel met Klaas meegemaakt. Klaas zei zelf al altijd dat het waar kon zijn, maar dat hij er niets over wilde zeggen. Sommigen zeiden dat ze hem er weleens over hadden horen opscheppen, maar Joost had dat nog nooit meegemaakt.

Meester Tulp leerde de kinderen van alles, vooral voetballen. Daar was de meester verzot op. Hij deed dit altijd met zijn lange zwarte onderwijzersjas en zijn onderwijzerspet op, met een fluitje in zijn mond. Op een dag nam hij de kinderen mee het bos in. Hij vertelde hen dat hier ergens kruid voor de Bibelebonse pap moest groeien. Maar Klaas lachte hem uit. "Dat kruid groeit hier niet, meester," lachte hij. "Dat kruid wordt door onze familie bewaakt, het beste bakkersgeslacht van Nederland, en het wordt alleen verkocht aan de piraten, zodat zij altijd jong zullen blijven." Joost schrok. De meester negeerde gewoon wat Klaas zei, en zei : "En toch is het zo." Klaas lachte alleen maar harder. "Ga hier maar op zoek, meester, met al uw domme uilskuikens. Jullie zullen het kruid toch niet vinden," lachte hij.

Die nacht kon Joost niet slapen. Hij bleef maar denken over wat de meester had gezegd. Zou het kruid dan toch ergens in het bos groeien ? Oom Georgius had hem veel geleerd over toveren, maar hij had het gevoel dat het niet werkte. Hij hoopte maar dat hij eens het Bibelebonse kruid zou vinden, want dan zou hij nooit oud worden, en dan zou hij misschien echt allerlei toverkrachten hebben. Misschien was het ook wel goed dat hij geen echte toverkrachten had, en dat al het getover toch niet werkte, want anders zou hij misschien ook wel opgesloten worden. Joost moest ook altijd oppassen met oefenen. Oom Georgius zei dat hij het alleen 's nachts mocht doen, zodat niemand het kon zien.

Ook had Joost het geluk dat hij nog steeds jong was, dus snel in de gevangenis belanden zou hij toch niet. Hij was nog een kind. De volgende dag nam meester Tulp hen weer naar het bos. "Meester, waar groeit ergens het Bibelebonse kruid ?" vroeg Joost.
"Ken je de trap van Gorrestein ?" vroeg de meester. "Die staat ergens diep in het bos, en daar moeten we zijn." Klaas begon weer te lachen en de meester te bespotten. Ze waren het wel gewend en

negeerden hem gewoon zoals altijd.
"Ergens diep in het bos moet dus die trap zijn die leidt naar het Bibelebonse kruid," zei de meester, "maar niemand weet waar die trap is. De piraten weten het ook niet."
Weer begon Klaas te lachen en te spotten. "Mijn vader, bakker de Wit, heeft dat kruid, en hij zal echt zijn ingrediënten niet verklappen, aan niemand," lachte hij. "Alleen onze familie eet van de Bibelebonse pap, en de piraten die het land besturen."
De meester schudde zijn hoofd. "Dat is niet waar, kinderen." Klaas begon steeds harder te lachen.

"Waarom is het niet waar, meester ?" vroeg Joost.

"Niemand weet waar de trap van Gorrestein is, Joost. Alleen de oude tovenaars wisten het, maar die zijn dood zoals je weet."

Joost zou het oom Georgius wel vragen. Misschien wist hij het. Natuurlijk vertelde hij dat niet aan de meester en de kinderen. Hij hield het voor zich. Toen hij thuisgekomen was van school ging hij direct naar de gevangenis om zijn oom te bezoeken. Van oom Georgius kreeg hij het geërfde boek mee. Daar zou het volgens zijn oom wel in staan. Joost was helemaal door het dolle heen. Altijd had hij al in dat boek willen lezen, en nu mocht hij het zelfs mee naar huis nemen. Joost fietste zo hard als hij kon, en kwam helemaal buiten adem thuis. Snel ging hij zijn kamer in, en nam het grote zwarte boek met het vreemde gouden teken erop uit zijn tas. Dit was dus het familie boek. Hier zou dus alles instaan wat hij moest weten volgens oom. Hij ging achter zijn bureautje zitten en sloeg het grote boek open. Als eerste werd er gesproken over een oude duif genaamd Oerling. Die duif zou niet kunnen sterven, omdat hij van de Bibelebonse pap had gegeten. De duif zou leiden tot de trap van Gorrestein diep in het bos. De duif zou komen als je een bepaald versje zou zingen. Het versje stond in het boek beschreven. Het was een heel klein en vreemd versje. Joost begon er nog doller van te worden. Hij zou het aan meester Tulp vertellen. De volgende dag na schooltijd ging Joost naar meester Tulp toe die achter zijn bureau zat. Hij had goed gewacht totdat alle kinderen uit de klas waren. Toen vertelde hij over het boek, over de trap en de duif, en dat de duif zou komen door een bepaald versje. Van oom Georgius mocht hij het boek niet overal mee naartoe nemen, maar moest hij het verborgen op zijn kamer houden. Daarom ging meester Tulp met Joost mee naar zijn kamer. Daar liet Joost de meester het versje zien.

"Zou het echt werken, meester ?" vroeg Joost.

Meester Tulp begon het versje te zingen, en ze keken beiden uit het raam. Maar er gebeurde niets. "Zing jij het eens, Joost."
Joost begon het vreemde rijmpje te zingen.
Ineens fladderde er wat voor het raam. Het was een grote duif. Joost deed het raam open en liet de duif binnen. Het was de sprekende duif Oerling.
Oerling keek meester Tulp en Joost aan. "Waarom hebt gij mij geroepen ?" vroeg de duif.

"Wij zouden graag weten waar de trap van Gorrestein is," sprak Joost. "We zijn namelijk op zoek naar het Bibelebonse kruid."

"Ah," zei de duif, "volgt u mij maar."

Ze gingen over de trap naar beneden en toen het huis uit. Eerst leidde de duif hen naar het bos. Ze moesten diep het bos in. Oerling kende de weg. Ze kwamen op plaatsen waar ze nog nooit eerder geweest waren, en het was zo stil hier en zo prachtig. Ze kwamen langs een grote rivier. "Hier moet het ergens wezen," sprak Oerling.

"Wat kunnen we daar verwachten ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei de duif.

Ze liepen nog een lang eind door langs de rivier, totdat de rivier ergens ophield. Hier was het bos woester, en ze moesten nog dieper. Het werd donkerder en donkerder, maar er waren gelukkig lichtgevende insecten.

"Ik dacht dat we er al bijna waren," zei Joost.

"Nog even doorlopen," zei Oerling.

Na een tijdje begonnen ze erg moe te worden. "Hier moet het ergens zijn," zei Oerling.

"Ik ben zo moe," klaagde Joost. Ook de meester was moe, maar stapte stevig door.

"Kom, Joost," zei hij, "het is voor een goed doel."

In de verte zagen ze een lichtgevende trap. Het was heel zacht licht. Het stond daar zomaar diep in het bos. "Woe," zei Joost, "wat griezelig. Het is een lichtgevende trap en het houdt zomaar ergens in de lucht op."

"Dat is de mist," zei Oerling. Steeds dichter kwamen ze bij de trap. Het was heel bijzonder lichtgevend steen. "Dit is de trap van Gorrestein," zei Oerling.

"Wie is precies Gorrestein ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," kraste Oerling.

"Komt u verder," sprak een stem. Er ging een deur open aan de zijkant van de trap, en een oude man in een lichtgevend gewaad en met een lange witte baard kwam naar buiten.

"Wat kan ik voor u doen ?" zei hij met een donkere stem.
Joost vertelde het verhaal.

"Ah, het Bibelebonse kruid zei u ?" zei de oude man. "Komt u maar mee naar binnen."

Hij leidde hen door de deur de trap binnen. Toen moesten ze over een trap naar beneden. "Ik woon heel diep," zei de man. "Maar als u het geheim wilt weten, dan moet u dus deze kant op en niet de trap omhoog."

"Oh," zei Joost.

"Zo, dus je hebt je opa meegenomen ?" vroeg de oude man.

"Nee, dat is meester Tulp," zei Joost.

"Ah, meester Tulp," zei de oude man. "Welkom, u ook, meester Tulp."

"We reizen vaak samen," zei meester Tulp.

"Ah, ik zie het," zei de oude man, "gezellig, en twee is beter dan maar alleen."

"Zo is het," zei meester Tulp, "goed gezelschap is een groot geluk, en brengt goede hulp en raad op zijn tijd."

"Heeft u weleens van de Bibelebonse pap gegeten ?" vroeg Joost.

"Ik ?" vroeg de oude man. "Nee. Het is mij te ver. Ik zal het u zo aanwijzen."

"Maar wie bent u dan ?" vroeg Joost.

"Ik ben Gorrestein," zei de oude man, "en dit is mijn trap."

"Ik begrijp het," zei Joost, "maar ... wat doet u hier dan ?"

"Het is beter hier te zijn dan bij de piraten," lachte de oude man. "Die zeeschuimers zijn nergens goed voor."

"Daar heeft u gelijk in," zei Joost. "Gelukkig maar dat ze u nooit hebben gevonden. Bent u een soort tovenaar ?"

"Nee," zei de oude man. "Toveren doe ik niet. Dan zou ik allang alles hebben veranderd."

"Ik begrijp het," sprak Joost.

Ze kwamen aan bij een ondergrondse rivier waar een bootje stond. "Als u hier instapt," zei de oude man, "en u gaat met de stroom mee, dan komt u vanzelf bij het Bibelebonse kruid."

"Waarom wilt u niet mee ?" vroeg Joost.

"Het is mij te ver, twee dagen in een boot," zei de oude man.

"Twee dagen ?" vroeg Joost.

"Laten we het maar doen," zei meester Tulp. "Het is voor een goed doel."

"Daar heeft u gelijk in," zei de oude man. Meester Tulp en Joost stapten in het bootje en de oude man duwde het bootje de rivier op. "U heeft geen peddels nodig. De rivier doet het vanzelf," zei de oude man. Het was hier erg donker, maar weer waren er lichtgevende insecten. Ze moesten een hele lange tijd in het bootje zitten. Overal aan de zijkanten van de rivier waren grote boomstronken en wortels van bomen, als in een muur van grond. De rivier ging door een soort ondergrondse bostunnel, dieper en dieper. Er begon steeds meer kruid langs de zijkanten te groeien. "Zou dit het Bibelebonse kruid al zijn, meester ?" vroeg Joost. Maar de meester sliep. Ook Joost viel na een tijdje in slaap.

Toen ze weer wakker werden leek het alsof ze dagen hadden geslapen. Het bootje was bij een grote keuken terechtgekomen, als een open paleiskeuken. Ze werden door twee

kokken gegrepen. "Wat komen jullie hier doen ?" werd er gebulderd.

Joost vertelde het verhaal, maar kon zijn zinnen niet afmaken. Meester Tulp deed toen het verhaal. "Bibbelebons kruid ?" snauwde één van de kokken. "Zijn jullie gek geworden ?"

"Bibbele wat ?" vroeg de andere kok.

"Ik kan geen wijs worden van deze snaters," zei de ene kok weer.

Ze werden meegesleurd de keuken in door een gang, en kwamen toen in een donkere kelder terecht waarin ze werden geduwd. De deur ging op slot, en er zaten tralies voor het kleine raampje van de deur, wat zo vuil was dat het niet veel licht doorliet.

"Nu zitten we mooi in de penarie," zei Joost.

"Rustig afwachten, Joost," zei de meester. "Het is voor een goed doel. We komen er heus wel langs."

"Dat zegt u altijd dat het voor een goed doel is," zei Joost. "Misschien zijn we ergens verkeerd gegaan."

"Misschien," zei meester Tulp. "We komen er wel achter."

Na een tijdje deed een grote dikke kok de deur open. De man was kaal op zijn hoofd, en sleurde hen beiden naar buiten. "Wat moet dit hier, en wie zijn jullie ?" bulderde de dikke kok. "Verstekelingen ?"

"Is het hier een schip dan ?" vroeg meester Tulp.

"Zeg op," zei de dikke kok. "Wie zijn jullie ?"

Meester Tulp deed weer het verhaal.

"Bibbelebonse wat ?" snauwde ook deze kok. "Zeg, ik ben de hoofdkok hier en heb nog nooit zoiets belachelijks gehoord. Pap waarvan je nooit oud word, ja ja. Je hebt nogal wat praatjes, en jij noemt jezelf meester ?"

Meester Tulp zuchtte. "Waarschijnlijk zijn we hier verkeerd. Kunt u ons eruit laten en ons verder de rivier laten opgaan. Nee, ik weet zeker dat we hier verkeerd zijn."

"Of misschien moesten we er eerder uit," zei Joost, "maar we vielen in slaap."

Opeens kwam Oerling aanvliegen. "Wat moet die smerige duif hier ?" bulderde de hoofdkok.

"Laat ze met rust," krijste Oerling. De kok moest snel zijn vingers in zijn oren stoppen, en ook meester Tulp en Joost. Oerling was flink kwaad, en begon de kok te pikken met zijn snavel. "Het zijn mijn gasten," tierde Oerling. Toen de kok ze in schrik losliet begon Oerling wat rustiger te worden.

"Ze hadden er eerder uitgemoeten, maar ze vielen in slaap," zei de vogel.

"Volg mij," zei de vogel. Oerling bracht hen weer helemaal terug naar het bootje. Aan een touw begon de grote vogel het bootje tegen de stroom in te

trekken, nadat Joost en meester Tulp waren ingestapt. Het touw was in de grote klauwen van het beest. Ergens anders moesten ze een andere tunnel inslaan. Hier was het een stuk lichter. Nu gingen ze weer met de stroom mee, en ook Oerling ging in het bootje. Ze gingen af op een groot bulderend licht wat als water was. Het was als een lichtgevende waterval. Ineens gingen ze met het bootje de tunnel uit en gleden over een waterval naar beneden. Snel greep Oerling Joost en meester Tulp in zijn klauwen en vloog met hen weg.

Oerling bracht hen over een meertje tot de oever waar hele hoge bomen stonden. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een toren die geen top bleek te hebben, maar alsmaar hoger was. Oerling noemde het de eindeloze toren. Hier moesten ze zijn. Ze moesten door een deurtje om de trap op te kunnen gaan. Die zou cirkelend naar boven leiden. Na een tijdje kwamen ze aan bij een deur langs de trap. Hier moesten ze aankloppen. Een oude vrouw deed open. Zij was genaamd Jorit, een heks. Zij vertelde hen nadat ze hun verhaal hadden verteld dat het kruid van Bibelebons levensgevaarlijk was. Het werd gesponnen van spinnenrag, en groeide bovenop de eindeloze toren om eens in de driehonderd jaar vruchten te geven. Van het kruid zelf mocht je niet eten, want dan zou je sterven.

"Hoe kan er nu kruid op de top van de toren groeien als er geen top is, als de toren eindeloos is ?" vroeg Joost verbaasd.

"Dat komt," zei de heks, "omdat je het geheim van de vruchten nog niet kent. Je kunt alleen op de top van de eindeloze toren komen door de zeven winden van het bos."

"Waar kunnen we die vinden ?" vroeg Joost.

"Een paar verdiepingen hoger," zei de heks.

Joost en meester Tulp bedankten de heks, en gingen de trap weer op. Maar het leek wel zeshonderd jaar te duren. Hoeveel trappen ze ook opgingen, ze zagen geen deur.

"Of misschien hebben ze wel helemaal geen deur, die zeven winden van het bos ?" vroeg Joost. Joost begon erg moe te worden, en ook meester Tulp. "Volhouden, Joost," zei meester Tulp.

"Ik kom bijna niet meer verder," zei Joost.
"Laten we anders even gaan zitten," zei meester Tulp. "Dit is ook geen doen, en misschien zijn we wel weer te ver gegaan."

Beiden gingen ze op de trap zitten. "Het is zo eindeloos," zei Joost. "Ik ben zo moe. Ik moet er niet aan denken nog verder te gaan, en ook niet om weer helemaal terug te gaan."

"We zitten vast lijkt het wel," zei meester Tulp. "Maar laten we de moed maar niet opgeven. We komen er heus wel." Na een tijdje begonnen ze beiden in slaap te dutten. Opeens werden ze opgenomen door een enorm sterke wind en werden hoger in de toren getrokken.

"Daar zijn ze," bulderde de wind. Hij

riep naar de zes andere winden. In een loeivaart werden ze getrokken naar een deur veel hoger in de toren. De wind zoemde over de trappen heen. Wat was dat een eind weg, zeg. Daar zouden ze nooit in hun eentje kunnen komen. Dat zou jaren duren, zo niet eeuwen. Plotseling stonden ze voor de deur. Een ijzige gestalte die helemaal doorzichtig was deed open. "Zo, zijn jullie daar eindelijk," zei de gestalte. "Dat mocht weleens tijd worden."

"Kent u ons ?" vroeg Joost.

"Nee. Nee, nee," sprak de ijzige gestalte. "Ik ken jullie niet. Waarom zou ik jullie moeten kennen."

"Omdat u net zei dat we daar eindelijk zijn," zei Joost. "U heeft op ons zitten wachten ?"

"Ja, natuurlijk," zei de ijzige gestalte. "Maar ik ken jullie verder niet."

"Oh, zit dat zo," zei Joost.

"Ja, wij voelen dingen aan, weet je," zei de doorzichtige gestalte. "Dat is de kwestie met winden. We voelden jullie aankomen, maar jullie kwamen maar niet."

"Het was ook zo'n eind," zei Joost.

"Natuurlijk," lachte de gestalte. "Moeten jullie een kopje thee, bosthee ?" vroeg de gestalte.

"Graag," zei Joost.

"Doet u mij ook maar," zei meester Tulp.

Binnengekomen zagen ze nog meer doorzichtige gestaltes, in verschillende heel vage kleuren. Het waren de zeven boswinden.

De ijzige gestalte, die de ijzige wind van het bos was, scheen IJshout te heten. Hij scheen al te weten waarvoor ze kwamen, want winden schijnen dat aan te voelen. Hij keek hen aan, en zei : "Het Bibelebonse kruid is zeer gevaarlijk, zeer gevaarlijk. Dat mag u niet onderschatten."

"En het duurt driehonderd jaar voordat het kruid nieuwe vruchten geeft ?" vroeg Joost.

"Helaas wel, helaas wel," sprak IJshout, "maar je moet het geheim van de vruchten kennen. Ziet u, het topje van de eindeloze toren is een droom. Daarom heeft u een slaap nodig zo diep waarin het ijs breekt om zo dit geheim te kunnen zien. IJs is alles wat de spin gemaakt heeft, ziet u. Het spint zowel het ijs als het kruid, als een web, maar alleen de vrucht geeft leven. Zij die van het kruid eten zullen sterven. Ook het kruid is ijs. Voor hen die niet diep slapen is de driehonderd jaar een probleem, maar niet voor hen die van de vruchten van de warme slaap hebben gegeten, om zo tot de vruchten van het Bibelebonse kruid te komen."

"Mag ik u wat vragen ?" vroeg Joost. "Hoe komen we aan die vruchten van warme slaap ? En een jongen uit mijn klas beweert te hebben gegeten van het Bibelebonse kruid, en dat hij net als zijn familie en de bestuurders van het land nooit oud zal worden. Hij zegt de

Bibelebonse pap is van dat kruid gemaakt."

"Dan is hij al dood," zei IJshout, "een schim, want allen die van het kruid eten zullen sterven. Zij zijn gevangenen van de spin, en zij worden slechts bereid om opgegeten te worden. Het zijn slechts de voorbereidingen van de kok. Het is misschien naar om te zien allemaal hoe ze spartelen, maar het zijn slechts stuiptrekkingen. Ze zijn dood. Er zit geen leven in hen."

Joost slikte even. "Het is de grootste pestkop van Nederland."

"Ach welnee," zei IJshout. "Hij suddert slechts in de pan. Allemaal schaduwen en weerspiegelingen, schimmen. Spookachtig griezelig, dat wel, maar een kookkunst. En om je andere vraag te beantwoorden : Mijn broer, Warmhout, brengt de vrucht van de warme slaap die al het ijs breekt, zodat je tot de vrucht van het Bibelebonse kruid kunt komen. Die vrucht is goed en levengevend. Hier wordt de pap van gemaakt, gebrouwen, maar kom er niet aan voordat het klaar is."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Omdat het anders giftig is," sprak IJshout.

"Dus ook de vruchten van het Bibelebonse kruid zijn giftig ?" vroeg Joost schrikkend.

"Als het niet goed bereid is," sprak IJshout. "Daarom heb je een goede kok nodig, anders kun je het wel vergeten."

In een hoek zat Warmhout, de broer van IJshout. Hij was de warme wind van het bos, in tegenstelling tot zijn broer. Hij had het gesprek glimlachend aangehoord. "Ja hoor, bij mij moet je wezen," zei hij. "Ik zal jullie straks hogerop nemen totdat het ijs breekt, in een diepe warme slaap. In die slaap zul je komen tot de droom van de Bibelebonse vruchten, in plaats van driehonderd jaar erop wachten."

IJshout glimlachte. "Dan zit mijn werk erop voor nu."

Nog even praatten ze door, en toen was het tijd dat Warmhout hen nog verder mee naar boven zou nemen. Warmhout was dus de warme wind van het bos, en nam hen toen beiden in zijn armen, ging door de deur naar de trappen, en toen steeg hij omhoog. Ook dit ging weer erg snel, en ook geruisloos. Het leek nog wel sneller te gaan dan de eerste keer. Met gemak vloog hij snel over duizende trappen heen. Joost en meester Tulp begonnen al langzaam in slaap te vallen. Joost voelde helemaal niets meer, alsof hij in de ruimte zweefde. Hij voelde niet eens meer dat hij vooruit ging. Alles was zo zacht. Alles verliep zo soepel. Er gleed een warmte over hem heen, en al snel zag hij niets meer. Hij was in de warme slaap. Ook meester Tulp kwam in de warme slaap. Warmhout moest nu door de ijsbarrière van de eindeloze toren heenbreken, om zo tot de droomtop te komen, en tot de vruchten van het Bibelebonse kruid. Overal was kruid nu. Het leek wel alsof de lucht er vol mee was. Iemand hijgde en kreunde, alsof er een baby geboren zou worden, als een boom die vruchten zou geven.

"Ik kan het niet !" schreeuwde iemand.

"Je kan het wel," zei iemand anders.

"Nee, ik kan het echt niet," werd er weer geschreeuwd.

"Jawel, het is niet de eerste keer. Het zal je heus wel weer lukken."

En toen was het doodstil.

Joost en meester Tulp werden wakker tussen de vruchten. Het waren allerlei soorten vruchten die ze niet kenden. Gevaarlijk waren die vruchten wel, zoals IJshout had gezegd, want ze moesten door een kok goed worden bereid. "Raak ze niet aan, Joost," zei meester Tulp.

"We moeten wachten op de kok," zei Joost.

"Raak ze maar niet aan, meester, anders ontploffen ze."

"Nou, dat zal nog wel meevallen. We mogen ze alleen niet eten, Joost."

"Laten we maar geen risico nemen, meester. Voorkomen is beter dan genezen."

Maar de vruchten leken pootjes te hebben, en kwamen naar ze toe. Het leken wel een soort kevers, insecten. Ze hadden allerlei kleuren rood. De vruchten begonnen steeds agressiever te worden. Toen begonnen ze te bijten.

Joost begon te gillen en te schreeuwen. "Dit lijkt wel een nachtmerrie !"

"Dat is het waarschijnlijk, Joost," zei meester Tulp die de vruchten van zich af begon te slaan.

"Als ze hier Bibelebonse pap van maken, dan hoef ik het niet meer !" schreeuwde Joost.

"Zoei," zei de wind, "het zijn de vruchten van de warme slaap. Zonder deze vruchten kom je niet in een diepere slaap, het is een soort narcose spuit."

Joost en meester Tulp werden zo geprikt en gestoken dat ze in een nog diepere slaap vielen.

"Ik wil eruit !" werd er geroepen.

"Nog even," zei iemand anders.

"Ik wil niet !"

"Je hebt niets te willen. Sommige dingen zijn nu eenmaal nodig."

Toen werd het doodstil. Hier konden ze de trappen weer zien. Ze zagen dat hier ergens de toren begon af te buigen. Het ging helemaal scheef totdat het over de kop ging, en toen weer. De trappen gingen hier recht door enorme watervallen heen, en bloemenvelden. Hier nam een andere broer het over : Waterhout, de natte boswind.

"Heb je ze ?" vroeg Warmhout.

"Ja, ik heb ze. Laat maar los," zei Waterhout.

De top van de eindeloze toren was een

draaikolk waardoor ze in een andere natuur kwamen. Ze werden er doorheen gezogen totdat ze in de bloemenvelden waren omgeven door watervallen. Er stroomde een rivier rondom de bloemenvelden heen. Waterhout stond voor ze, als een waterige, doorzichtige gestalte. "Ziezo," zei hij. "Ik ben de kok."

"Om duizelig van te worden," zei Joost.

Waterhout glimlachte. "Het trekt wel weg," zei hij.

"Dus zo kook jij," zei meester Tulp.

"Zo kook ik," glimlachte Waterhout.

"Dus het is echt waar van de Bibelebonse pap ?" vroeg Joost.

Waterhout knikte. "Ja, waarom niet ?" zei hij. "Het is allemaal wiskundig en natuurkundig eenvoudig te beredeneren."

"Waar is uw keuken ?" vroeg Joost.

"Hier," glimlachte Waterhout.

"Ziet u, wij kwamen voor de Bibelebonse pap om zo niet oud meer te hoeven worden," zei Joost. "Een kok is nodig zodat het niet giftig is. Heeft u nu zo'n middel wat niet giftig is ?"

"Bakken vol," zei Waterhout. "Alle ingrediënten zijn op de juiste manier toebereid, in de juiste verhouding, en de processen waren stipt op tijd, niet te lang en niet te kort. Het is een heel wiskundig vak, want anders gaat er van alles mis. Dat wil je niet weten, maar dit vak is levens en levensgevaarlijk. Dat mogen alleen de volleerden, de bevoegden, beoefenen. Zo niet dan zou het een ramp kunnen betekenen. Dan zou het koorddansen zijn tussen twee hoge flatten in."

"Zonder vangnet zeker," zei Joost.

"Precies," zei Waterhout. "Ik zou er dus maar niet aan beginnen. Beunhazen zijn een groot gevaar, en die komen dan ook achter de tralies terecht. Daar zorgt de spin wel voor. Alles wordt hier fijn getest."

"Ik begrijp het," zei Joost. "Is er ook een school voor dit soort dingen."

"Jazeker, mijn jongen, mijn lieve jongen," zei Waterhout ineens dolgelukkig. "Ik ben zo waanzinnig blij dat je deze vraag stelt. Het is namelijk een zaak van leven of dood, wat maar weinigen beseffen, of ze beseffen het te laat. Een andere broer, Spinrag, heeft hiervoor een school. Hij is de zachte boswind. Hij wordt ook wel "de spin" genoemd."

"Ik besef dat ik maar erg tijdelijk ben," zei Joost, "en ik weet niet hoeveel tijd ik en meester Tulp nog hebben, maar zouden wij daarom direct wat van de Bibelebonse pap mogen eten, zodat we niet meer ouder kunnen worden ?"

"Wij verkopen alleen het poeder voor de pap," zei Waterhout. "Dat kan niet zomaar vermengd worden met melk of water. Dat zou levens en levensgevaarlijk zijn."

"Hoe duur is dat poeder ?" vroeg Joost.

"En hoe en met wat moet het poeder gemengd worden ?"

"Heel duur, heel duur," zei Waterhout. "Dat kan een sterfelijk mens niet zomaar betalen. En met wat en hoe het poeder vermengd moet worden wordt allemaal op onze school onderwezen, zodat er absoluut geen fouten gemaakt kunnen worden."

"Maar dat lijkt op een onmogelijke opgave," zei meester Tulp.
Joost begon verschrikkelijk te zuchten en werd steeds wanhopiger.

"U moet weten, meester Tulp," sprak Waterhout, "waar een wil is is een weg. Als u een volleerde Bibelebonse bakker bent geworden kunt u hopen goud verdienen."

"Het gaat mij niet om goud of geld," sprak meester Tulp. "Ik blijf het liefst schoolmeester."

"Oh, maar als u een volleerde Bibelebonse bakker bent geworden, dan kunt u ook lesgeven op de school van mijn broer, en dan verdient u ook bakken geld," zei Waterhout.

"Geld interesseert me niet. Maar anderen te leren goed te doen, en ook iets van hen te leren, daar gaat het mij om," zei meester Tulp.

"Prijzenswaardig, zeer prijzenswaardig," zei Waterhout.

"Ja," zei Joost. "Mij gaat het ook niet om het geld. Waar het mij om gaat is een middel te vinden om niet meer oud te worden, en daar anderen ook mee te helpen."

"Jullie hebben beiden een goed hart," zei Waterhout, "en dat doet me goed. Maar denk je eens in als niemand oud zou worden en niemand zou sterven, dan zouden ook de slechterikken nooit oud worden en nooit sterven. Ze zouden eeuwig kunnen bestaan als een groot eeuwig kwaad."

"Maar daar zorgt de spin toch voor dat het niet in de verkeerde handen valt ?" vroeg Joost.

"Precies, slimme jongen," glimlachte Waterhout. "En daarom zijn jullie hier, en daarom hebben de piraten en hun gespuis de trap van Gorrestein ook nooit kunnen vinden. Ook al zouden ze het vinden, dan zou de spin wel met ze afrekenen."

"Of ze zouden de trap naar boven nemen in plaats van naar beneden, want de trap naar beneden is verborgen," zei Joost. "Aan de zijkant van de trap verscheen in de steen een deur die er eerst niet was, en toen kwam de oude man, Gorrestein zelf, naar buiten."

"Precies, slimme, lieve jongen," zei Waterhout. "Maak jij je daarom maar niet druk. Alles zal wel goedkomen. De Bibelebonse pap is alleen een verdienste op school. De spijbelaars zijn voor de spin."

Waterhout vertelde dat het giftige Bibelebonse kruid in de oorlog werd gebruikt, samen met boswind, in speciale Bibelebonse kanonnen. Joost zei dat dat hard nodig was vanwege de piraten die Nederland bezet hielden. Van het kruid werden speciale Bibelebonse kanonkogels gemaakt. Op een dag was het oorlog. De boswinden en hun legers kwamen boven de grond en voerden oorlog tegen de piraten die Nederland bezet hielden. Renkum, de hoofdstad werd eerst terugveroverd, en toen Kampen, Nunspeet, Lelystad en Amsterdam. Ook Joost en meester Tulp vochten mee tegen de piraten. Door de oorlog begon het Bibelebonse kruid overal in hagen door Nederland heen te groeien. De piraten waren woedend, want zo waren de inwoners van Nederland een stap dichterbij de Bibelebonse pap gekomen.

Joost Buis was de smerige piraten goed beu, en begon de inwoners te onderwijzen over de Bibelebonse pap, alles wat hij wist. Ook begon hij pakken Bibelebonse pap-poeder met gebruiksaanwijzing te verspreiden, en maakte hij de pap zelf. De mensen wilden dat hij de Bibelebonse pap koning zou worden. Nederland moest een Bibelebons land worden. Er werd verschrikkelijk gevochten, en oom Georgius zat nog steeds in de gevangenis. De zeven boswinden vochten krachtig mee, en bliezen de piraten weg. Warmhout, de warme wind van het bos, bracht de warme slaap over de mensen, om ze in zo'n diepe slaap te brengen dat het ijs zou breken. Hierin zouden ze het geheim van de Bibelebonse vruchten zien.

De eindeloze toren groeide nu door in Utrecht. Het was boven de grond uitgekomen. Hier woonden Jorit en de zeven boswinden nu, en van hieruit waaiden ze door heel Nederland, om de piraten weg te blazen, weg over de muren en de dijken, en om Nederland te beschermen tegen de piraten. Nederland werd nu beter beveiligd dan ooit, en overal over de muren en dijken groeide het Bibelebonse kruid. Het Zuiden van Nederland, wat eerst België heette, heette nu Suriname, en ook dat deel was geheel omgeven met hagen en struiken van het Bibelebonse kruid.

Overal reden tanks door de straten. Een Surinaams meisje moest de nieuwe pap koningin worden naast Joost Buis. Oom Georgius had dat tegen Joost gezegd. Meester Tulp zou wel een meisje voor hem uitzoeken in Suriname, in het Zuiden van Nederland. Utrecht zou de nieuwe hoofdstad worden van het Bibelebonse Nederland. Meester Tulp bracht vele Surinaamse meisjes naar het paleis om ze daar aan een pap test te onderwerpen. Het meisje wat de beste Bibelebonse pap zou koken zou de nieuwe pap koningin worden. Meester Tulp en Joost Buis, de nieuwe pap koning, zouden beiden de pap proeven. Na een tijdje was het gebeurd, en het was wel duidelijk. Er was een pap koningin uitgekozen. Het volk was blij. Het tovenaars-geslacht was nu hersteld.

Door de Bibelebonse pap zou het volk nooit meer oud worden, nooit meer sterven, maar het hield de piraten en ander gespuis op een afstand. Warmhout, de warme wind van het bos,

lette er goed op. Spinrag, de zachte wind van het bos, rekende ook met de piraten en het gespuis af. De eindeloze toren waarin Jorit en de zeven boswinden woonden werd een toren van het paleis in Utrecht.

De nieuwe Surinaamse koningin die uit het Zuiden van Nederland kwam kon heel goed koken en was een echte lekkerbek. Daarom werd zij ook wel koningin Lekkerbek genoemd. Zij had wel honderdduizenden recepten, en leerde het volk een goede kookkunst. Hierin was zij erg bedreven, en gaf nooit op. Een goed recept is de sleutel, zei zij altijd. Zij zag de kookkunst als een oorlog, en ze moesten wel, want oom Georgius zat nog steeds opgesloten. De strijd was nog niet gestreden. Er waren nog steeds bezette gebieden. Maar in ieder geval was het Bibelebonse leger gekomen, en het Bibelebonse leger zou niet meer vertrekken. Het geslacht Buis moest weer opgericht worden.

Soms moesten Joost en zijn koningin er even tussenuit, en dan gingen ze naar hun vakantie-huis in Amsterdam, in een flat. Dan nam meester Tulp altijd het bestuur van het land over. Dat kon hij erg goed. De nieuwe pap koning en pap koningin hielden er ook van om vaak bij mensen door het hele land te logeren. Dat hield het contact met het volk levendig. Dat was goed voor de onderlinge verstandhoudingen. Ja, Joost was een jongen die op dezelfde lijn als het volk stond, dichtbij de mensen. Zowel Joost als zijn koningin hadden beiden van de Bibelebonse pap gegeten en werden dus niet meer ouder.

De indianen in het woeste Amerika aten rode pap. Hierdoor werden zij snel boos, en waren zij oorlogszuchtig. Het gaf hen nachtmerries, rode paarden, die zij bereden. Oerling sprak er wel eens over. Hij had hen afgeluisterd, en ze waren van plan in bootjes te komen om het Bibelebonse Nederland te bezetten. Joost wist niet wat erger was : piraten of indianen. Joost zou in ieder geval op zijn hoede zijn.

Op een dag kwamen ze : met hun bootjes en hun rode paarden, de nachtmerries. Ze brachten storm met zich mee, waar de boswinden niet tegenop konden, en namen het Bibelebonse Nederland in via Lelystad, het poortstadje aan de kust. Joost was in rep en roer, want nu zou het niet lang duren voordat ze in Utrecht zouden zijn. Joost en koningin Lekkerbek zouden in de eindeloze toren naar beneden gaan, onder de grond. Dat zou het veiligst zijn. Joost wilde het er niet op wagen met zulke woeste indianen. Hij nam zoveel spulletjes mee als hij nodig dacht te hebben, en ging naar de eindeloze toren waar koningin Lekkerbek hem al opwachtte.

"Drommels," riep Joost. "Die drommelse indianen." Ook meester Tulp zou meegaan in de eindeloze toren naar beneden. "Tegen storm kunnen we niet op," zei meester Tulp. Ook meester Tulp had een tas meegenomen. En daar kwam ook Oerling aan die zei dat ze snel moesten wezen. De indianen kwamen in een stormdraf af op Utrecht, en walsten alles plat. Alle drie renden ze met Oerling de trappen af. Joost durfde niet meer naar boven. Iets hield hem in een verlammende schrik.

Nederland zou in de ketenen van het woeste Amerika komen, en iedereen moest zichzelf maar zien te redden. Joost kon zo geen pap koning zijn. Door de eindeloze toren kwamen ze weer onder de grond, in het onderaardse rijk, maar tot hun grote schrik waren daar de indianen ook al. Vurig reden ze daar op hun rode paarden, de nachtmerries. Ze moesten nog dieper, maar de indianen waren inmiddels al in de toren gekomen. "Rennen, jongens !" riep Oerling. "Ze komen achter ons aan !"

"Kun jij niets doen ?" riep Joost.

"Niemand kan tegen de rode pap op !" kraste Oerling.

"We zitten goed in de problemen," hijgde Joost. Ze gingen dieper en dieper, terwijl ze achter hen het gejoel van de indianen hoorden, en het gesuis van pijlen.

"We gaan eraan !" riep Joost.

Plotseling kwam er een wind die hen opnam, en sneller in de diepte begon te trekken over de trap naar beneden binnen de eindeloze toren. De wind ging sneller en sneller, maar zei dat ze achterna werden gezeten door stormen. Plotseling konden ze niet meer verder. Ze waren op de donkere grond terechtgekomen en keken recht in de ogen van woeste indianen op hun vurige paarden.

"Ik denk dat we verdwaald zijn," zei Joost.

Een indiaan stapte van zijn paard af. "U bent koning pap ?" vroeg de indiaan.

"Ja, dat ben ik," zei Joost. "Wat wilt u ?"

"Pap," zei de indiaan. "Wij willen wat van uw Bibelebonse pap."

"Om nooit oud te worden zeker," zei Joost.

"Precies," zei de indiaan, "om eeuwig te kunnen leven."

"Wat betaalt u ervoor ?" vroeg Joost.

"Niets," zei de indiaan die zijn schouders optrok. "Wij bezetten immers uw land."

"Als ik het u geef, gaat u dan weg ?" vroeg Joost.

"Natuurlijk niet," zei de indiaan. "Het is pas het begin. Zo kunnen wij het land beter besturen."

"Maar het is ons land," zei Joost.

"Nee," zei de indiaan. "U begrijpt er niets van. Nederland was eens van ons, maar piraten stalen het van ons weg, en hakten het los van Amerika. Het heeft toen eeuwen op de zee gedreven, en nu is het hier."

"Ik vind dat u vreemde verhalen vertelt," zei Joost. "Vind u dat zelf ook niet ?"

De indiaan greep zijn tomahawk en sloeg met de achterkant van het bijltje op Joost zijn hoofd. "Au !" zei Joost.

"Het is de waarheid," sprak de indiaan. "We hebben niets aan leugenaars. Je klinkt piraats. Geef op die pap. Wij willen eeuwig leven."

Joost was duizelig van de klap. Hij keek naar meester Tulp. "I... is het waar wat de indiaan zegt ?" vroeg hij aan meester Tulp, stotterend.

"Ik denk het wel," zei meester Tulp. "Dat stond al in het lesboek van geschiedenis, maar daar waren we nog niet aan toe gekomen."

"D... dus Nederland was oorspronkelijk een deel van Amerika ?" vroeg Joost.

Meester Tulp knikte.

"Neemt u me niet kwalijk," zei Joost tegen de indiaan. "Neemt u zoveel Bibelebonse pap als u wilt. Het wordt overal in Nederland gemaakt tegenwoordig."

"Maar hoe moeten we het maken ?" vroeg de indiaan. "Wij hebben alleen pap-poeder gevonden."

"Als u ons over de rode pap leert, dan leren wij u over de Bibelebonse pap," zei Joost.

De rode pap bleek aan net zoveel regels onderhevig te zijn als de Bibelebonse pap, anders zouden de groots mogelijke ongelukken kunnen gebeuren. Eens hadden piraten zelf een rode pap gemaakt, zonder zich aan de juiste voorschriften te houden, omdat ze die niet kenden. Zo hebben ze Nederland van Amerika kunnen losscheuren. Door de indianen werd deze vervalste rode pap de piraten pap genoemd, maar de piraten zelf noemden het de Bibelebonse pap.

"Maar dat is helemaal de Bibelebonse pap niet," zei Joost toen de indiaan het hem vertelde.

"Precies," zei de indiaan. "Dat wisten wij vanaf het begin. Wij waren in Nederland, toen het nog tot Amerika behoorde, al op zoek naar de Bibelebonse pap. Het moest ergens diep onder de grond zijn."

"Wij hebben het gevonden," zei Joost. "We worden nooit oud."

"Alleen door de Bibelebonse pap kan Nederland weer aangesloten worden aan Amerika," zei de indiaan.

"Hoe zal dat gaan ?" vroeg Lekkerbek.

"Als wij van de Bibelebonse pap eten en daardoor niet oud worden, dan kunnen wij de piraten voorgoed verslaan," zei de indiaan. "Alleen dan kan Nederland terugdrijven tot Amerika."

"Wow," zei Joost. "Wij behoren tot Amerika."

Amerika was enorm groot, en Nederland begon in die dagen terug te drijven tot Amerika. Of dreef Amerika tot Nederland, of beiden ? Het leek wel alsof Amerika dreef tot Nederland. Het was wat meester Tulp beweerde. En de zee tussen Nederland en Amerika werd steeds kleiner en kleiner, totdat het een

rivier was. Vanaf de dijken en vanaf Lelystad kon je Amerika gewoon in de verte zien. Het waren allemaal woeste bossen. De rivier tussen Nederland en Amerika werd de Bibelebonse rivier genoemd.

De rode pap, hoe werd die eigenlijk gemaakt ?

Allereerst ging het over de indiaanse vlieg die in de Amerikaanse bossen leefde. Deze vlieg bracht honingwebben voort, van een hele taaie witte stof. Hiervoor had de vlieg een honingklier. De witte stof zou dromen brengen, en moest vermengd worden met een rode poeder om er pap van te maken. De indiaanse vlieg, een Amerikaanse bosvlieg, was dus een soort droom-camera of droom-projector. Het ontmoeten van zo'n vlieg was niet zonder gevaren. Ze werden als gevaarlijk beschouwd. Sommige van die vliegen waren zwaar giftig. Ze waren bewapend met gifklieren. Daarom was het werken met de honing van de indiaanse vlieg, de witte stof, ook niet zonder gevaren, en moest men daarvoor naar school. Piraten gingen niet naar school. Die rommelden maar wat aan, en zo hadden zij Nederland eens gestolen van Amerika. Piraat was een ander woord voor spijbelaar. De indiaanse vlieg kwam nog veelvuldig voor in de Amerikaanse bossen, en zij werden door de indianen als heilig beschouwd. Zij gingen zorgvuldig met de indiaanse vliegen om.

Piraten joegen vaak op indiaanse vliegen. Een gevangen exemplaar was veel geld waard, vooral als ze gedroogd waren, maar ze werden dus ook veelvuldig gebruikt in boerderijen en fokkerijen, voor hun honing. Piraten maakten er drugs van, medicijnen en hadden hun eigen pappen. Ook werden de indiaanse vliegen zelf gebruikt als ingrediënt, alhoewel sommige soorten dodelijk waren. Niet alleen dodelijk als ze gegeten werden, maar sommigen konden ook dodelijke steken toebrengen. Er waren allerlei indiaanse soorten steekvliegen. Hierom was het zo dat niet alle piraten zich waagden aan de jacht op zulke insecten. Sommigen hadden hier allerlei speciale pakken voor, maar de indiaanse vliegen waren gewiekst. Sommigen hadden zelfs angels die door metaal heen zouden kunnen steken. En die angels konden ook heel lang worden.

Sinds Amerika en Nederland alleen nog maar een rivier tussen hen in hadden, en daardoor eigenlijk weer bij elkaar hoorden, kwamen er ook steeds meer indiaanse vliegen in Nederland voor. In Nederland werden zij gezien als de brengers der dromen. Sommige indianen zagen de komst van de piraten als een boze droom veroorzaakt door de piraatse vlieg, een vliegensoort dat voornamelijk voorkwam op de zogeheten Piraatse eilanden van Piratië, maar anderen zeiden dat het was veroorzaakt door een hele speciale indiaanse vlieg genaamd de doktersvlieg. Het zou medicinaal zijn voor iets, als een antistof waarin een kleine hoeveelheid van het probleem zat, om zo de tegenpool op te wekken, het medicijn zelf. Het was dus een heel diagnostisch proces. De vele doktoren in Nederland begonnen zich te buigen over dit soort indianen-verhalen. Zo ook dokter Tulp, de broer van meester

Tulp. Hij was heelmeester op het paleis sinds Joost en Lekkerbek daat hun intrede hadden gedaan.

Hij deed een uitgebreid onderzoek naar de indiaanse doktersvlieg, en ging over de Bibelebonse rivier naar Amerika. Hij kwam tot de conclusie dat het inderdaad de doktersvlieg moest zijn geweest die alles aan had gericht. Tegelijkertijd kwam hij tot de conclusie dat ook de oplossing te vinden was in de doktersvlieg, en dat de Bibelebonse pap dus een ingrediënt miste. De doktersvlieg was uiterst zeldzaam. Het was een beschermde soort, want er waren er nog maar een paar over. De indianen hadden hem verteld dat hij daarvoor naar het Turfwoud moest gaan aan de kust van Amerika. De laatste doktersvliegen zouden leven met de heks Komeini, die in de diepte van het Turfwoud woonde. Haar huis zou omgeven zijn door een ravijn, en over het ravijn zou het regenen met speren in plaats van gewone regen. Joost huiverde toen hij het verhaal hoorde, maar hij zou ook meegaan met dokter Tulp, samen met meester Tulp. Ook Joost zag het belang in van deze soort van indiaanse vliegen. Hij zou daarom meegaan voor het voortbestaan van Nederland en Amerika. Op een nacht gingen ze met een boot de Bibelebonse rivier over, geleid door Oerling. Oerling zou aangeven waar ze ergens moesten stoppen. In het woud zou Oerling zeggen waar ongeveer de speren regen begon. Het was een algemeen gevaar waar ook de indianen goed van op de hoogte waren. Niet velen waagden zich daarom in het Turfwoud. Ook de heks Komeini was zeer gevreesd.

In de verte hoorden ze een stem krijsend als de bliksem. Het was de stem van heks Komeini. "Wie zijn jullie dat jullie tot mijn domein hebben durven komen ?" krijste de heks. "Amerika is van mij, en daarom ook Nederland, en het geheim van de doktersvlieg is in mijn hand. Ik voel waar jullie voor komen. De laatste doktersvlieg zal sterven, en dan zal alles van mij zijn !"

Het gekrijs ging Joost door merg en been. Hij stond stokstijf, en durfde zich niet meer te bewegen. Oerling zei dat ze hier moesten stoppen, want hier zou ergens de sperenregen beginnen. Die regen zou genadeloos zijn. De speren zouden door alles heengaan, zelfs door de botten. Het waren bottenspietsers, de wachters van de heks.

"Hoe komen we hier ooit doorheen ?" rilde Joost. "De heks weet al dat we zijn gekomen, en waar we voor gekomen zijn."

"Rustig blijven, Joost," zei Oerling. "Laten we nu naar de zijkant gaan, want we kunnen hier niet recht doorheen."

Na een tijdje lopen langs de zijkant van de sperenregen kwamen ze aan bij een diepe put. Hier moesten ze in. Oerling zou ze één voor één in de diepte brengen, want op de bodem van de diepe put zou een tunnel zijn die onder het ravijn door zou gaan. Joost zou eerst gaan. De put was heel diep, en het was een lange vliegtocht. Op sommige plaatsen was de put heel nauw, waarin Joost bijna vast kwam te zitten, maar gelukkig kwam hij er door. Even later stonden ook dokter Tulp en meester

Tulp naast hem. Oerling zou als eerste de tunnel ingaan, en de anderen zouden hem volgen. Maar hier klonk de stem van de heks zelfs harder, als zware donder. "Ik weet wel dat jullie er zijn !" bulderde en krijste ze. Ze leek wel een dubbele stem te hebben, een zware en een hoge stem. Eén van de stemmen was heel laag, en er leken steeds meer stemmen bij te komen die allemaal hetzelfde zeiden. "Het zal jullie lijkenkist worden !" krijste, bulderde en gromde ze. "Ik heb nog hout nodig voor het vuur. Botten is ook goed, gespietste botten. Hmmm, en wat zullen jullie lekker smaken. Of ik voer jullie aan mijn visjes of varkentjes, of aan de laatste doktersvlieg die daarna zal sterven !" De heks gromde en kreunde als een wild dier. In de tunnel waren fakkels aan de wanden. Plotseling stond de heks voor hen in een zwarte mantel. Oerling vloog wat naar achteren, terwijl Joost een fakkel greep van de wand. "Laat ons erdoor heks. Amerika en Nederland is van de indianen, en wij zijn nu bevriend. Wij kennen de geschiedenis," zei Joost luid.

"Oh niks," zei de heks. "Jullie weten niets van de geschiedenis."

Er rolde bliksem over haar hand heen. "En nu, achteruit !" gilde ze. "Jullie zijn dwazen om jullie noodlot te tarten !"

"Wij gaan niet achteruit," zei dokter Tulp. "In naam van de wetenschap, laat ons erdoor !"

De heks begon te lachen. "Wetenschap ?" krijste ze. "Zeg, doe me een lol, en ga terug naar school. Wat weet jij van de wetenschap af, puntmuts ? Onder piraten zijn jullie opgegroeid, en dan denken jullie alles even op je luie sloffen te weten ? Zeg, laat me niet lachen. Achteruit nu, dwazen, of je krijgt hier een lel van." De heks stak haar hand in de lucht, en de bliksem begon nog sneller op haar hand te tollen. "Achteruit nu, of ik begin mijn geduld te verliezen ! Moeder wacht thuis op jullie met pap !"

"Wij gaan niet achteruit !" riep Joost. "Ik ben de pap koning van Nederland, en wij hebben vriendschap gesloten met Amerika. Wij willen alles weten over de doktersvlieg die onze laatste redding zou zijn, om voor eens en altijd los te komen van de piraatse onderdrukking. Wij komen voor het missende ingrediënt van de Bibelebonse pap !"

"Ach jongen," krijste de heks lachend en spottend. "Wat weet jij af van Bibelebonse pap. Jullie zullen allen sterven, inclusief de piraten, en dan zullen de heksen overnemen."

"Genoeg heks !" riep meester Tulp, terwijl hij naar Oerling keek. "Wat nu ?" fluisterde hij hard naar Oerling.

"Wat nu, wat nu ?" riep de heks spottend. "Je weet het niet meer, hè, schoolmeestertje ? Dat is wat om met je mond vol tanden ineens te staan tegenover een echte heks. Wij weten veel meer dan jullie, juliie door piraten opgeleid tuig. Wat weten jullie van de geheimen van het bos en de ondergrond ? Helemaal niets."

Ineens spoot de bliksemstraal voort van haar hand. Ze had het gemunt op Oerling die net op tijd kon wegduiken.

Joost vloog de heks aan, maar die kreeg direct een klap van de bliksem waardoor hij met een grote vaart tegen de wand werd geslingerd. Joost lag daar als dood op de grond. Oerling keek de heks aan. "Bitter oud mens," kraste hij. "Als je denkt zoveel te weten, waarom deel je je kennis dan niet ten gunste van het volk ?"

"Wat heb ik met het volk te maken !" krijste de heks. "Het volk is ten dode gedoemd. Waarom denk je dat ik zo diep in het Turfwoud woon ? Niemand kan hier komen. Ook jullie niet." En weer schoot er bliksem vanuit haar handen. Dit keer werd meester Tulp geraakt en tegen de wand geslingerd. Ook hij lag als dood op de grond. Opeens was er overal blauw vuur met bliksem rondom de heks, terwijl ze lachte. Toen was ze verdwenen. Dokter Tulp moest achteruit springen. Toen ontfermde hij zich over Joost en zijn broer. Met wat middeltjes kon hij ze even later weer op de been helpen.

"Zonder de Bibelebonse pap zouden jullie dood zijn geweest," zei dokter Tulp.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

Na een tijdje hoorden ze weer gekrijs, maar dit keer was het niet van de heks. Volgens Oerling en dokter Tulp was het het geluid van de doktersvlieg. "We moeten snel zijn," zei Oerling. Hij vloog voor hen uit dieper de tunnel in, terwijl de anderen hem volgden. Na een tijd kwamen ze uit de tunnel waar de bodem was van een andere put die omhoog liep. Oerling zou ze één voor één omhoog trekken uit de put. Na een tijdje stonden ze alledrie aan de overkant van het ravijn, dichtbij het huisje van de heks. Hier was het gekrijs nog wel harder. Het leek wel alsof de doktersvlieg tegen de heks krijste. Dichter en dichter kwamen ze bij het huisje. Plotseling zagen ze de vlieg in een glazen kooi, en de heks stond ervoor met haar rug naar hen toe.

"Ik weet wel dat jullie gekomen zijn !" krijste de heks, en draaide zich toen grommend om. De doktersvlieg spoot een soort gif tegen het glas aan, terwijl er rook van het glas afkwam.

"Waar ben je mee bezig, heks ?" riep Joost.

"Ga ik jou aan je neus hangen," zei de heks.

"Als je nou slim bent, heks, dan laat je ons even naar de doktersvlieg kijken voor de wetenschap," zei dokter Tulp. "Dat zou jou ook nog ten goede kunnen komen."

"Geen sprake van," krijste de heks. "De laatste doktersvlieg is van mij, en met de doktersvlieg sterven alle geheimen. Dan is het ook afgelopen met de Bibelebonse pap."

Oerling keek de heks strak aan. "Vertel op, heks, wat wil je ons zeggen ? Wat weet jij van de geschiedenis wat wij niet weten ?" kraste Oerling.

"Dom," zei de heks. "Jullie zijn domoren, maar goed, luister goed wat ik zeg, want ik zeg het maar één keer. Amerika behoorde tot het land Heksië, maar het land ging grotendeels in de

golven verloren. De doktersvlieg draagt hiervan de geheimen, maar ik zal het spoedig verpulveren om er een zalfje van te maken. Het zal mij alle macht schenken die ik begeer."

Joost bedacht zich geen moment en raapte een steen van de grond af om het tegen het glas van de kooi te gooien. Direct sprong het glas kapot en de doktersvlieg kwam vrij. "Wat doe je nou !" krijste de heks met een hoge en tegelijk lage stem, terwijl de doktersvlieg haar direct in het gezicht spoot met een witte gifstraal.

De heks krijste terwijl ze begon weg te smelten. "Stap achteruit !" riep Oerling. "Dat beest is levensgevaarlijk !" Direct renden ze naar achteren, terwijl ze naar de heks keken die wegsmolt. De doktersvlieg was woest als een dolle wesp, en probeerde Oerling te raken met een gifstraal. "Als hij ons raakt is het afgelopen !" riep Oerling, die net op tijd opzij kon vliegen. Een boom werd geraakt die direct wegsmolt.

"Zelfs de Bibelebonse pap kan hier niet tegenop !" riep Oerling. "De vlieg heeft het ontbrekende ingrediënt."

De doktersvlieg was razend, en in de verte leken er meerdere doktersvliegen aan te komen. "Rennen !" riep Oerling. Ze renden richting het huisje van de heks, en gingen daar naar binnen. Snel deden ze de deur op slot. In het huisje van de heks tikten allerlei klokken door elkaar heen. De doktersvliegen begonnen op de ramen te tikken en te spuiten. Snel was het hele huisje omsingeld met de doktersvliegen.

Joost ging naar de boekenkast en begon door de vreemde boeken te bladeren. Het ging allemaal over doktersvliegen, en over het land Heksië wat eens was gezonken. Alleen Amerika, een deel van het reusachtige Heksië, werd niet door de golven verslonden. Buiten krijsten de doktersvliegen. Ze waren woedend.

Joost las ook nog wat anders. De doktersvlieg scheen naast de gifklier ook een belangrijke melkklier te hebben. De melk zou piratendodend zijn, net als het gif overigens. De melk zou een bepaalde stof in de hersenen uitdoven die de boze piratendroom zou aanmaken. Het was een onderdeel van de hersenwetenschap van de natuur.

Ook dokter Tulp en meester Tulp grepen een boek om te zoeken naar antwoorden. Er stonden hier vele bijzondere boeken over de natuur, maar ze waren in groot gevaar. "Vlug," zei Oerling. "Neem wat boeken mee, maar dan moeten we toch echt naar de kelder, want de heks gebruikte speciaal glas voor de kooi van de doktersvlieg, en de ramen van het huisje zullen het echt niet lang meer houden." Oerling vloog de gang op naar de kelderdeur, terwijl de anderen hem volgden met zoveel mogelijk boeken in hun armen. Over de trap van de kelder gingen ze haastig naar beneden, de deur achter hen sluitende. Maar ook in de kelder waren de doktersvliegen al. "Ingesloten," kraste Oerling. Weer renden ze naar boven. Oerling vloog de trap op en opende de deur van de badkamer waar geen ramen in zaten, en wat in het midden van het huisje was. "Hier zijn we voorlopig veilig," kraste Oerling.

Ook de anderen gingen naar binnen met de boeken.

"Ik vraag me af hoe we deze beesten moeten temmen," zei Joost. Ze waren alledrie druk met lezen, op zoek naar een oplossing, naar kennis.

"Hier staat wat," zei dokter Tulp. "De doktersvlieg, als drager van de geheimen van Heksië, geeft in het holst van de nacht in een bepaald uur rode melk vanuit een melkklier. Zo laadt de doktersvlieg zichzelf op, en geeft leven aan zichzelf. Niemand komt tot dit geheim, dan hen van de schat van Zuskus."

"Ik begrijp er niks van," zei meester Tulp. "En waar halen we de schat van Zuskus zo één, twee, drie vandaan ?'

"Dat staat er niet bij," zei dokter Tulp.

"Dan hebben we er niet veel aan," zei meester Tulp.

"Jawel," zei Oerling. "Alle beetjes helpen. Laten we de moed niet opgeven."

Inmiddels begonnen de doktersvliegen al op de badkamer deur te pikken. Ze waren het huisje dus al binnengekomen. Ze bonkten hard, en dan waren er kleine pauzes. Joost begon het benauwd te krijgen.

"Hier staat wat over de schat van Zuskus," zei Joost. "De schat van Zuskus is een piratenschat, ergens in Heksië. De heksen hebben het eens bemachtigd. Het kan geroepen worden door een rijmpje." Joost begon het rijmpje hardop te zeggen, en toen nog een keer. Een grote blauwe gestalte begon te verschijnen in de badkamer van het huisje van de heks. "Waarom hebt gij mij geroepen ?" zei de blauwe gestalte met een lage, trage en zware stem.

"Wie bent u ?" vroeg Joost die diep was geschrokken, maar ook verheugd was over de mogelijkheid dat ze nu eindelijk hulp zouden krijgen.

"Ik ben het spook van de schat van Zuskus," zei de blauwe, doorzichtige gestalte. "Die schat ligt diep op de zeebodem waar eerst Heksië lag. Alles is vergaan, behalve Amerika. Waarmee kan ik u van dienst zijn ?"

"Wij worden achterna gezeten door de doktersvliegen," zei Joost. "We hadden hun melk nodig, maar het is uit de hand gelopen."

"Nogal," zei meester Tulp.

"Goed dan," zei de blauwe gestalte. "Ik kan u dit zeggen : Ik ben een wind van de zee. Zonder zeewind zit het je niet mee. Ik ken alle geheimen van de doktersvliegen. Het is voor mij eenvoudig hen te temmen en weg te leiden waar ik maar wil. Zij zijn een gif tegen piraten en heksen en mogelijkerwijs iedereen, maar in juist gebruik zijn zij ook een medicijn. Alleen een volleerd dokter kan hen de baas, een volleerd dokter zoals mij. Het is een waar gezegde je niet bezig te houden met de doktersvliegen, want zij zullen je zeker vernietigen, maar koop en leer het medicijn van mij."

"Weet u zeker dat u de doktersvliegen aankunt ?" vroeg Joost.

"Jazeker," sprak de blauwe gestalte. "Ik zal ze ver weg leiden, en dan zal ik terugkomen om jullie te helpen."

De blauwe gestalte opende de deur, en begon de zwerm doktersvliegen te omhullen, en toen mee te zuigen en blazen van de trap af, om zo met hen het huisje uit te gaan. Na een tijdje was de rust teruggekeerd. De blauwe gestalte had alle doktersvliegen geroepen om hem te volgen. Na een tijd kwam hij terug zonder de doktersvliegen. Hij begon toen honderduit te vertellen over de melk. "Een flesje zeewind is alles wat je nodig hebt," zei de blauwe gestalte. "Eén druppel per bord pap is alles wat je nodig hebt om de piraten weg te houden, en het flesje raakt nooit op, want het is immers zeewind, ziet u. Dat kan niet opraken. Dat groeit vanzelf, en vermenigvuldigt zichzelf wanneer het wil."

"Hoeveel kost het ?" vroeg Joost.

"Ach ja, de kosten," zei de blauwe gestalte, "het kost niks, en dat is heel wat. Ik bedoel ermee dat je goed de gebruiksaanwijzing moet lezen bij het flesje, en je aan de toegestane hoeveelheden moet houden, anders gaat alles verkeerd. Bij verkeerd gebruik komen er meer piraten dan je lief is, meer dan je ooit in je hele leven hebt gezien."

"Begrepen," zei Joost. Ieder van hen kreeg een flesje mee, en zo was het missende ingrediënt van de Bibelebonse pap aangevuld. Met de zeewind in een flesje konden ze zo de laatste piraten uit Nederland verdrijven. Het Bibelebonse leger kon nu eindelijk de gevangenis bestormen waar oom Georgius opgesloten zou zitten, maar ze vonden hem niet in zijn cel.

Joost wist dat er hekserij in het spel moest zijn. Er zou meer moeten gebeuren om oom Georgius vrij te zetten. De indianen hadden hem verteld dat er wel meer heksen in de Amerikaanse bossen woonden die met alle problemen rond de Bibelebonse pap te maken hadden. Zo was er het Lattenwoud achter het Turfwoud. In het Lattenwoud groeiden er speren aan de bomen en in de bloemen, en in het midden van het woud waren de sperenvelden waar speren naast en achter elkaar in de grond waren gestoken. Als je zo'n speer zou aanraken, dan zou je sterven. Achter de velden gaat het woud verder en staat het grote huis van de heks Zwolle, die voortdurend rijmpjes opzegt. Ook de rijmpjes zijn dodelijk als je geen tegenrijmpjes kent. Het zijn zware toverspreuken.

Indianen vertelden over haar. Dat ze dan bijvoorbeeld zei tot een ieder die het door de sperenvelden heeft gehaald tot haar huis :
"Door de sperenvelden ben je heelhuids gekomen,
Maar zie, het zijn slechts bedriegelijke dromen,
Want door vele speren ben je geraakt,
En de illusie van leven is die hier de dienst uitmaakt."

En dan zou je zelf een tegenrijmpje

moeten opzeggen, anders zou het vuur uit haar mond je verslinden :
"Oh heks, je denkt een ander te bedriegen,
Maar het is slechts tot jezelf liegen,
Want niemand kan die macht dragen dan die weet,
Dat alles wat hij de ander denkt aan te doen slechts aan zijn eigen hart vreet."

De rijmende heks van de dood werd zij wel genoemd. Alleen volleerde dichters zouden door haar domein heen kunnen komen. Maar hoe vaak had zij wel niet dichters gestrikt tot hun noodlot ? Want zij was een zeer gewiekste vrouw met vele truken. Hoeveel dichters had zij wel niet in haar macht gekregen ? Want zij had vele rijmpjes klaar, en ging door tot diep in de nacht, totdat zij in slaap vielen, en zij hen kon kooien. Ja, door haar rijmen werden zij bewaakt. Zij was de strik der tovenaren die door een verkeerd uitgesproken spreuk zichzelf betoverden. Zij wachtte altijd geduldig haar tijd af, totdat zij ergens een gaatje zag waardoor zij hen kon pakken, of hen kon laten struikelen. Zij draaide alles in hen om. Zo werden zij hun eigen grootste vijanden, totdat grote wroeging hen verscheurde. Zij was de strikkende dichteres van de hel, van een groot kwaad. Hier was geen Bibelebonse pap tegen opgewassen. Zij lachte al die pap eters uit. De Bibelebonse pap miste nog een ingrediënt. Nederland was nog steeds in de macht van de heksen.

Zij speelde woordspelletjes. Zij legde verbale valstrikken. Met gewiekste toverspreuken in een gladde, snelle, giftige tong, bond zij hen allen, en zo moesten zij allen van haar pap eten, gedwongen pap, heksenpap.

Ze mochten geen speren aanraken toen ze daar naartoe gingen. Ook moesten ze oppassen niet onder een boom door te lopen, want de speren vielen er zo uit. Ook moesten ze uit de buurt blijven van de bloemen, want ook door sprongen de speren zo uit. Joost ging er naartoe samen met dokter Tulp, meester Tulp en Oerling. Oerling ging zoals gewoonlijks voorop. Hij voelde vaak de gevaren haarscherp aan. Helemaal uitgeput kwamen ze aan bij het grote huis van heks Zwolle, waar ze al klaarstond om de meest gemene rijmpjes over hen uit te spreken. Ze zei de meest verschrikkelijke dingen over hen, en bespotte hen in de rijmpjes, terwijl zij met tegenrijmpjes moesten komen. Oerling was hier gelukkig heel goed in, maar ze waren moe, en de heks ging maar door. Waar hield dit ergens op ?

Joost stond dichtbij haar, en zag dat ze een vreemd kettinkje om haar hals droeg. Met zijn laatste krachten boog hij snel voorover om het kettinkje te grijpen, en trok het met een ruk van haar hals af. De heks krijste. "Geef hier, dat is mijn rijmmacht !"

De heks kon niet meer rijmen, en begon weg te smelten in afschuwelijk gekrijs.

Ze gingen haar huis binnen om onderzoek te doen. Ze bladerden wat door haar boeken. Er stonden daar de meest vreemde rijmpjes in, die ze allemaal uit haar hoofd had geleerd. De boeken gingen over de zogenaamde rijmende planten. Achter haar huis konden ze die in haar door een hek

omgeven tuin vinden. De planten krioelden daar als slangen, klaar om te worstelen en te wurgen. "Wat komen jullie doen ?" krijsten de planten. Ze leken rusteloos. Joost vertelde het verhaal. De planten gaven toe dat zij haar al die rijmpjes hadden geleerd, en zij had die in boeken opgetekend.

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Rijmen zijn het leven," sprak een woest kronkelende zwarte plant. Hij schoof vlak voor het gezicht van Joost en Joost moest een paar stappen achteruit zetten. Toen begon de plant ook naar hen te rijmen, en al snel begonnen de andere planten ook rijmen op te zeggen, allemaal door elkaar heen. "De heks is dood," sprak Joost.

"Echt waar ?" vroeg de zwarte plant. Joost knikte. Plotseling begonnen alle planten te juichen. "Die rotheks dwong ons te rijmen, altijd maar weer," sprak de plant. "Nooit was er tijd voor iets anders. We houden van rijmen, daar niet van, maar we houden ook van losse verhalen zonder rijmen."

"Jullie zijn vrij nu," zei Joost.

"Wat kunnen we voor u terugdoen ?" vroegen de planten.

"Ik zoek naar een ontbrekend ingrediënt voor de Bibelebonse pap wat hier zou moeten wezen," zei Joost.

"Wij zijn allen zeeplanten," zei de zwarte plant. "De heks bracht ons hier. Wij dragen het kruid met alle geheimen van het land Heksië, wat nu grotendeels op de zeebodem ligt. Wij moesten rijmen om deze geheimen verborgen te houden. Heus, je moet deze geheimen leren kennen om te begrijpen wat er met je land aan de gang is. De geschiedenis van Heksië is de sleutel van de Bibelebonse pap. Wij hebben het ontbrekende sleutel ingrediënt."

Dokter Tulp, meester Tulp en Joost bekeken de planten, en zagen het kruid ertussen. Het groeide overal, en ze moesten het in zakken verzamelen. Ook legden de planten hen uit hoe ze het moesten gebruiken in de pap.

In het Zeewoud achter het Lattenwoud leefde Sylva, de zeeheks. Alhoewel het een gewoon bos was waren er hier zeeplanten, vliegende vissen en vissen met poten die aan en in rivieren leefden. Sylva was de ergst mogelijke opgemaakte heks, met de meeste sieraden. Hier waren sieraden op sieraden gelegd. Alles lag er dik bovenop. Sylva was een lopend sieraad. Ze woonde in een soort tempel, met grottenstelsels van trappen en tunnels. De meest verschrikkelijke roofdieren bewaakten haar tempel, en vaak ging ze in lange gewaden helemaal bedekt met sieraden trage wandelingen maken door de tempeltuinen. Ook zij droeg de geheimen van het gezonken Heksië. Zij had grote maaimachines om alles wat leefde te oogsten, bloemen en planten. Die moesten aan haar geofferd worden. Zij waande haarzelf de heksengodin van Heksië. Zij diende haarzelf. Eens moest zij baren, en zelfs het kind wat zij baarde moest aan haar geofferd worden. Zij gooide het kind in het water. Zij was de heksenkoningin. Ook vissen moesten er aan haar geofferd worden, en allerlei soorten andere dieren. Zij leefde van de

dood. Overal in het Zeewoud stonden haar boskerken, maar niemand kwam daar. Indianen bleven ver van hen vandaan. Het was Sylva de zeeheks die Heksië had laten zinken als een offer aan haar. Alleen Amerika bleef nog boven water, opdat zij daar zou wonen en tronen.

Zij hield van de eenzaamheid, en van het eten en drinken van gif. Het gaf haar macht. Maar ze begon oud te worden, en ook was ze op zoek naar de Bibelebonse pap. Ook was ze bijna blind.

Haar werkers waren onzichtbaar, de machten van de natuur, en de bomen en planten die haar dienden. Zij moesten voor haar een trage duivelse dans opvoeren, opdat alles platgemaaid zou worden, tot een offer aan haar. Zij was het geheim van de muntstruik. Haar soldaten zond zij tot de uiteinden om haar oogsten binnen te halen, tot offer aan haar. Zij klopten op hoge deuren, en vroegen om kind en dieren offers. Geen medelij hadden zij. Haar soldaten waren religieus, als een dekmantel van haar kwaad. De lamp van het witte geweld werd bedekt door haar mantel. Zij was een schoonprater, waarvoor zij de kunsten van de literatuur gebruikte. Een liturgie was altijd haar excuus. Zij hield ervan bij nacht over kerkhoven te dwalen. Zij had lange kanonnen van de natuur op haar muren. Ja, zij gebruikte de natuur te pas en te onpas. Ook door de natuur praatte zij alles goed. De natuur was haar excuus. "Het is de natuur," zei zij dan, en : "Het staat geschreven." Boeken waren haar liefhebberij. Zij had bibliotheken vol, allemaal door haarzelf geschreven, door de eeuwen heen, maar zij begon oud te worden, heel oud. Zij was op zoek naar de Bibelebonse pap.

Zij bewaakte het diepzee kruid van Jonas, een kruid waardoor je met alles en iedereen kon communiceren. Het zou veel misverstanden en gemis uit de weg kunnen ruimen. Maar het kruid was ook vervloekt. Een ieder die van het kruid nam, leefde niet lang. Deze vloek zou alleen opgeheven kunnen worden als het kruid toegevoegd zou worden aan de Bibelebonse pap als ingrediënt. Toen Joost, dokter Tulp en meester Tulp de heks bezochten keken ze hun ogen uit in de wondere wereld van het Zeewoud. Het was als diepzee natuur, maar gewoon in het bos, boven de grond. Ze waren verbaasd en verwonderd door de pracht van deze natuur, en zelfs de vele boskerken waren een stuk adembenemende natuurkunst. Maar ze konden wel begrijpen waarom al deze plaatsen zo verlaten waren. Ze vonden de heks dolend op een kerkhof. Toen ze hen zag barstte ze in snikken uit. "Eindelijk hebben jullie mij gevonden !" riep ze, en rende op hen af.

"Ik ruik Bibelebonse pap !" krijste ze. "Zijn jullie van de Bibelebonse pap waar ik al zo lang naar op zoek ben ?"

Joost, dokter Tulp en meester Tulp keken haar verbaasd aan. "Heus, ik wil mijn leven beteren," snikte de heks. "Als ik maar van de Bibelebonse pap kan nemen. Al is het maar één hapje."

"Zeg heks," zei Joost, "hoe weten wij dat het waar is dat u uw leven wil beteren ?"

"Jullie mogen alles hebben, mijn gehele rijk," snikte de heks. "Als ik maar met jullie meemag. Ik ben zat van dit leven, dit eenzame, slechte leven. Heel mijn leven ben ik een slechte heks geweest, en het heeft mij geen goed gebracht."

Joost deed een stap achteruit, want de heks wilde haar omhelzen. Oerling bleef tussen hen en de heks invliegen. "Vertrouw haar niet," kraste Oerling. "Laat haar je niet aanraken."

De heks begon nog harder te snikken. "Jullie begrijpen mij niet. Ik wil echt veranderen. Ik zal jullie alles geven."

"Maak dat je wegkomt, heks," kraste Oerling. "Je bent vol truken, daar sta je om bekend."

De heks begon te veranderen in een enorme zwarte zeedraak. "Goed !" krijste ze. "Ik weet waar jullie voor komen, maar jullie krijgen het niet.

Oh kruid wat op de zeebodem woont,
Waardoor alle dingen spreken, maar horen doen ze het niet,
Zo leeft een ieder eenzaam en in misverstand,
Het kruid ver weg van hun land,
Zo leven zij in groot verdriet, alle dagen weer,
Een ieder die het kruid dan vindt,
Zal slechts kort leven, doch bemind,
Het kruid van Jonas in diepe zee,
Een offer voor mij, het nam zovelen mee,
Maar nooit kunnen zij ervan vertellen,
Zij leven slechts in zeebellen,
Het kruid van Jonas doet hen horen,
Maar spreken kunnen zij niet lang,
Zij zijn hopeloos verloren."

Zij hadden goed door hoe gevaarlijk dat kruid was. De heks vertrok weer. Ze hadden haar in een verschrikkelijke gedaante gezien. Oerling vloog vooruit, en zij volgden hem naar de tempel van de heks. Er stond een jongetje met een teddybeertje hangend aan zijn hand. Het jongetje had een pyama aan. "Hallo, wie ben jij ?" vroeg Joost. "Dat moet Jonas zijn," zei dokter Tulp.

"I ... ik ben .... Jonas," zei het jongetje stotterend.

"Waarom ben je hier, kleine jongen ?" vroeg meester Tulp.

"I ... ik weet het niet," zei het jongetje. "Ik moet hier altijd staan."

"Van wie ?" vroeg Joost.

"Van de heks," zei het jongetje.

"En wat moet je doen voor haar ?" vroeg Joost.

Toen rende het jongetje naar binnen in de tempel.

"Vreemd," zei Joost.

Toen hoorden ze een zachte vrouwenstem zingen :

"Eens, zoveel jaren geleden, ik weet het niet meer,
Kwam er een ridder, met een piraat en een heer,
Zij dobbelden om mijn kleren, en zo stond ik daar naakt,
De avond viel, en snel had de slaap hen aangeraakt,

Een slaap zo dodelijk en stil,
Zij hadden van het kruid van Jonas gegeten,
Hun lichamen na een golf van warmte zo koud en zo kil,
Zoek je wat plezier in de herberg voor vier, drie of twee,
Het is slechts van korte duur, olé, olé."

"Het is hier zeker vreemd," zei dokter Tulp.

Langzaam en voorzichtig gingen ze de tempel binnen, Oerling voorop.
Maar daar kwam het jongetje weer aanrennen, en begon hen te slaan en te schoppen.
"Mijn moeder wil niet dat jullie komen," zei hij.

"Wie is je moeder ?" vroeg Joost.
"Gaat je niks aan," zei het jongetje zacht. Ze konden het bijna niet horen.

"We komen voor het kruid, jongetje," zei dokter Tulp. "Het kruid van Jonas."

"Mijn moeder zegt dat het te gevaarlijk is," zei Jonas.

"Dat weten we," zei dokter Tulp, "en daarom is het beter dat we het kruid bestuderen en onschadelijk maken."

"Het heeft een bedoeling," zei het jongetje. "Het is de wachter van de heks. Mijn moeder heeft het voor haar gemaakt."

"De heks is slecht en gevaarlijk. We kunnen haar niet vertrouwen, jongetje" zei meester Tulp.

"Nietwaar !" riep het jongetje, terwijl hij weer begon te stompen en te slaan. Ook begon hij te knijpen.

"Wil je dat laten, jongetje ?" zei meester Tulp.

"Nee, jullie moeten weg !" riep het jongetje. Ineens kwam er een indiaanse vrouw aanlopen.

"Hoe kan ik u helpen," zei ze zacht, terwijl ze zich over het jongetje ontfermde.

Joost vertelde het verhaal. De vrouw glimlachte. "Ik kan u daaraan niet helpen," zei ze. "Het is de wachter van de heks. Zij heeft u al een aanbod gedaan in ruil voor de Bibelebonse pap."

"Wij onderhandelen niet met heksen die vol truken zijn," zei dokter Tulp.

"Dan moet u het zelf weten," zei de vrouw, en liep met het jongetje weer weg.

Er waren verschillende gangen in het grottenstelsel van de tempel. Ze gingen één van de gangen binnen. Oerling ging voorop. Weer hoorden ze gezang van een zachte vrouwenstem :

"Weet je wel, heb je het al gehoord,
Zij kunnen niet meer spreken,
Eens hebben zij van het kruid genomen,
Het kruid van Jonas in de diepte van de zee,
Waar zijn nu hun dromen ?"

Toen vaagde het gezang weer weg. "Het spookt hier goed," zei dokter Tulp.

Toen hoorde ze een krassende stem zingen :
"Weet je het al, weet je het al,
Snoep verkoopt zeer goed,
Maar goed gezelschap veel beter,
En als je dan mens en dier kunt verstaan,
Dan heb je van het kruid van Jonas gegeten,
Het is snel met je gedaan."

De gang leidde naar een grotere grot waar ze een heks in een zwart gewaad in een ketel zagen roeren.

Toen kraste ze verder, zingend : "Het kruid van Jonas, het kruid wat zoveel leven gaf, en dan de dood,
Het kruid van Jonas, zoveel helden vonden het, en vonden nooit de weg terug,
Het kruid van Jonas, een doodlopende weg van zoveel geluk, en dan slechts tranen,
De wachter van de heks, de wachter van haar krater,
Het kruid van Jonas, als een vulkaan, als een lopend vuurtje,
Het geheim van de zee voor eeuwig.

Het kruid van Jonas, dat kleine kind,
Dat kleine aapje, je sterft altijd bemind,
Het liefdesvuur gaat altijd snel,
Je bent afgebrand voordat je het weet,
Slechts brandhout voor de hel."

Ze stonden met open mond naar de heks aan de grote ketel te kijken. Er kwam een mysterieuze rook uit de ketel. Hier werd waarschijnlijk het kruid van Jonas gekookt en gebrouwen.

"We hebben maar heel iets nodig," fluisterde dokter Tulp, "en vooral niets eten of drinken hier."

Aan de zijkanten van de grot waarin de heks stond groeide vreemd kruid. Ook stonden er wat dozen met het kruid erin. "Zullen we het erop wagen ?" vroeg Joost. Plotseling vloog Oerling naar binnen, en greep met zijn snavel wat kruid uit een doos, en vloog toen weer terug. De heks draaide zich ineens naar hen toe. "Blijf staan waar je staat !" riep ze. "Iemand heeft van het kruid genomen !" Ze haalde haar grote lepel uit de ketel en riep : "Dan zullen jullie het eten ook !" Ze richtte haar grote lepel op hen. "Kom hier, dan zul je eten wat je zo graag wilde. Dan zul je eten wat je stal !"

Ze zetten het toen op een rennen. Ze renden terug de gang door, maar het leek wel alsof de gang veranderd was, en ze kwamen alleen maar in andere gangen terecht. "Als ratten in de val !" hoorde ze de heks roepen. Ergens op een gang was een deur die ze opendeden. Ze keken ineens recht in het gezicht van een man met een plat hoekig oranje-geel achtig petje op waar aan de voorkant een klein kwastje hing. "Tokijn is de naam," zei hij. "Jullie hebben het kruid gevonden, en niet gegeten. Dat komt niet vaak voor." Hij begon heel snel te praten, en ging toen steeds langzamer. "Luister," zei hij, terwijl zijn stem was als het golven van de zee. "Eet het niet. Alleen als ingrediënt in de Bibelebonse pap is het veilig. Ik was een gevangene van de heks, maar jullie hebben mij gevonden. Ik kan jullie helpen. Het is een duivel, die heks. Jullie komen op het juiste moment."

"Wie zijn Jonas en zijn indiaanse moeder ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei Tokijn geheimzinnig. "Wat nu belangrijk is, is dat we door de gangen gaan. Ik ken de weg," zei Tokijn. Ze gingen de gang weer op. Tokijn had een lange, dunne mantel aan wat ook oranje-geel achtig was, en hij droeg pantoffels.

"Jonas !" riep hij. "Er is bezoek !"

Daar kwam Jonas al aanrennen. "I ... ik ken hen," stotterde Jonas. "Ze zijn niet aardig. Ze komen het kruid stelen."

"Welnee, Jonas," zei Tokijn. "Ze komen het kruid onschadelijk maken. Heus, het is het beste voor ons allemaal."

"W... wij houden van het kruid," zei het jongetje. "Het is mijn kruid. Mamma heeft het voor mij gemaakt."

"Moet je opletten," zei Tokijn, die even met zijn vingers knipte. Het jongetje viel direct in een diepe slaap. Toen kwam ook de indiaanse vrouw aanlopen. "Wat heb je gedaan, Tokijn ?" vroeg ze zacht.

"Zing dat mooie lied eens wat je laatst voor mij hebt gezongen," zei Tokijn.

"Oh, Tokijn," zei ze ineens heel verlegen. "Dat kan ik hier niet doen."

"Toe nou," zei Tokijn, "het is zo'n mooi lied. Iedereen moet dat horen."

Toen begon de indiaanse vrouw te zingen, zo mooi. Het ging over het indiaanse kruid van Jonas.
Het was een kruid wat groeide op de zeebodem, een kruid wat in het hoofd van Jonas groeide,
Wat verhalen vertelde, indiaanse verhalen, om het jongetje ergens tegen te beveiligen.
Het jongetje had die verhalen zelf gemaakt, onder invloed van het kruid.
Hij mocht het kruid niet eten. Hij hield van het kruid. Hij sprak met het kruid.
Het leefde in zijn hoofd. Het was zijn wachter. Het suste hem altijd in slaap.

Plotseling greep de vrouw naar haar buik en stopte met zingen.
"We moeten hier weg, Tokijn," zei ze kreunend van de pijn. "Er is iets goed mis."

"De betovering wordt verbroken," zei Tokijn. "De Bibelebonse pap koning is gekomen."

Een woeste zwarte zeedraak kwam in de verte op hen af, maar de gangen begonnen te draaien en ketsten de zeedraak af. De zeedraak krijste verschrikkelijk.

"We hebben niet veel tijd," zei Tokijn. "Kom mee," zei hij, terwijl hij even in zijn vingers knipte. Ook de indiaanse vrouw viel op de grond in slaap. "Het waren de verschillende gedaantes van de heks," fluisterde Tokijn. "Nu moeten we hier zo snel mogelijk weg." Het leek wel alsof er een aardbeving plaatsvond. "Kom nog eens terug op een beter moment !" werd er geroepen. Toen stonden ze ineens allemaal buiten de tempel met Tokijn. "Ik kan wel een beetje toveren," glimlachte Tokijn. Overal begon het Zeewoud om hen heen vlam te vatten. "Rennen," zei

Tokijn. "We moeten zo snel mogelijk het Zeewoud uit. Tokijn kende wel een korte weg. Ze volgden hem, en met wat magische truken waren ze snel uit het bos. Achter hen was een enorm krijsend vuur wat als een woesteling om zich heengreep. Ze wisten niet hoe snel ze in de rivier moesten komen. Amerika stond in brand. Voor hoe ver wisten ze niet, maar Tokijn zei dat het alleen de heksenwouden betrof, niet het indiaanse gebied. Ze vonden een bootje waarmee ze zo snel mogelijk de Bibelebonse rivier overgingen. Terug naar Nederland. Oerling had het kruid van Jonas goed vast tussen zijn snavel.

Toen ze in Utrecht op het paleis waren aangekomen onderwierp dokter Tulp het kruid direct aan een onderzoek. Het was een zaaddragend kruid, waarmee ze meer van het kruid konden kweken. Dit gebeurde in kassen van speciaal glas. De Bibelebonse pap werd zo tot een middel waardoor mensen elkaar beter konden verstaan, en ook dieren en planten.

Hoofdstuk 3. De Bostrein

Lotus Koek was de kannibalen koning van het land Chagerijnië wat onder Suriname, het Zuiden van Nederland lag. Hij woonde op de Kanarische eilanden, wat eilanden in het centrale bosmeer van het bos. Rondom het meer lag een enorm bos, en rondom het bos waren huizen gebouwd. De inwoners van dit land waren, zoals de naam al doet vermoeden, enorm chagerijnig, en niemand wist waarom. Lotus Koek zelf was echter de vrolijkheid zelve. En zoals de inwoners van het land Chagerijnië enorm gierig en ongastvrij waren, zo was Lotus Koek de gulheid zelve, en enorm gastvrij. Altijd deelde hij taartjes uit en snoep, of hij liet het uitdelen. De Chagerijnen, zoals de inwoners van Chagerijnië genoemd werden, hadden daar nooit veel belang in. Zij wisten immers dat hun koning een kannibaal was, en dat was wettelijk zo bepaald dat dit toegestaan was. Daarom zorgden de Chagerijnen ervoor zo dun mogelijk te blijven. Zij die hier niet meer tegen konden gingen dikwijls de rivier over die tussen de huizen en het bos inlag, om zo zelf een kannibaal te worden, maar dit liep niet altijd goed af.

Het land Chagerijnië was onderdeel van een veel groter gebied, genaamd Kannibalië. Joost had hier veel over gehoord en wilde hier iets aan doen. Op een dag ging hij samen met dokter Tulp, meester Tulp, Tokijn en Oerling naar het land toe. Hij moest hiervoor helemaal de Surinaamse grens van Zuid Nederland over. Dit was een zwaar bewaakte grens, ook door de Chagerijnen. De Chagerijnen hadden er

niks mee te maken dat hij de Bibelebonse pap koning van Nederland was. Joost en de anderen moesten streng onderzocht worden door de Chagerijnen voordat ze het land binnen konden gaan. De Chagerijnen lieten hen duidelijk merken dat ze niet welkom waren. Van de Bibelebonse pap hadden ze nog nooit gehoord, en ze hadden er ook geen interesse in. Toch mochten ze na lang praten erdoor. Ze kwamen eerst in de woonwijken. De straten hadden hier allemaal vreemde namen, vaak verbonden aan voedsel. De Chagerijnen zelf bleken hier niet blij over te zijn. Overal liepen ze rond met chagerijnige gezichten, en er werd niet gegroet. Oerling ging voorop, en leidde hen door de vele woonwijkjes naar de rivier die tussen de huizen en het bos inlag. De rivier werd genoemd : de Kannibaalse rivier. Met een bootje zijn ze die overgestoken, want er waren geen bruggen. Zo kwamen ze in het bos aan. Er hing hier een zoetige geur. Van achter de bomen kwamen bakkers tevoorschijn met schalen vol taartjes. Die werden aan hen aangeboden, maar ze wisten natuurlijk dat ze daar niets van moesten eten. Gelukkig werd het niet opgedrongen. Dieper in het bos kwamen ze uiteindelijk aan bij een meer. In dit meer moesten zich de Kanarische eilanden bevinden waar kannibalen koning Lotus Koek zou wonen.

Weer namen ze een bootje om het meer op te gaan. Het was een groot meer. Ze hadden allemaal een peddel waarmee ze vooruit kwamen. Alles ging tamelijk rustig. Ze kwamen bij een eerste eiland aan. Plotseling sprong er een woeste dikke man uit de struiken, en rende op hen af met een pollepel. Hij was woest in de zin dat hij een botje door zijn neus had, en botjes in zijn haar. Ook waren zijn sieraden gemaakt van botjes. Hij had grote ogen, en zijn huid was donker. Hier en daar waren strepen verf. Verder was hij heel vriendelijk, en gastvrij. Het bleek kannibalen koning Lotus Koek te zijn.

"Waar zijn de anderen ?" vroeg Joost.

"De hort op," lachte hij. "Welkom op de Kanarische eilanden," zei hij met een vreemd accent. "En ik ben kannibalen koning Lotus Koek."

"En kannibalisme is hier wettig ?" vroeg Joost.

"Uiteraard," zei de kannibalen koning. "Het staat in het wetboek, gekerfd in een boom. Wat wil je nog meer ?'

"Ja, ik vind het niet zo netjes," zei Joost.

"Wij eten verder heel netjes," zei de kannibalen koning. "Zin in een taartje, snoep of koeken ?"

Joost en de anderen schudden hun hoofd. "Begrijpelijk," zei de kannibalen koning. "Zeer begrijpelijk zelfs. Ik was eens ook zo, maar nu heb ik alle trossen los."

"Uw burgers zijn chagerijnig ?" vroeg Joost.

"Ja, heel chagerijnig," zei de kannibalen koning. "Dat moet wel, hè ?"

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Nou, anders eh ... anders ... Niet van die moeilijke vragen stellen," lachte de kannibalen koning vriendelijk, terwijl hij Joost op zijn schouder klopte. Toen sloeg hij een arm om Joost heen. Joost schudde zichzelf weer los.

"Ik vind het maar vreemd," zei Joost. "Moet ik dit zomaar normaal vinden ?"

"Het is onze aard," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Het zit in ons bloed. Wij hebben met alles bijbedoelingen. Daar leven we van."

"Nou, ik vind het niet zo lekker," zei Joost.

"Ach, het went wel," zei de kannibalen koning sussend.

"Hoe bent u zo geworden eigenlijk ?" vroeg dokter Tulp. "Heel eigenaardig, heel eigenaardig."

"Ik ben zo geboren," zei de kannibalen koning. "Zo ben ik altijd al geweest. Ik was altijd al een gulle gever, en de beloning zit erin als ze het aannemen."

"Dan beloont u uzelf ?" vroeg Joost.

"Jazeker," zei de kannibalen koning. "Wie eens wat aanneemt, zal ook wel meerdere dingen aannemen, als het bevalt, nietwaar ? Ik kan dan een heleboel proberen. Lukt het ene niet, dan lukt het andere wel."

"Dus u ziet mensen gewoon als een stuk vlees ?" vroeg Joost. "Ons ook ?"

"Ja, natuurlijk," zei de kannibalen koning vriendelijk als altijd. "Het is helemaal niks om je voor te schamen of verlegen over te doen. Iedereen is gemaakt van vlees, en vlees is er om gegeten te worden, om genoten te worden."

"Ik ben het er niet mee eens," zei Joost. "Je rooft zo het leven van iemand anders voor je eigen gulzigheid."

"Ach nee," zei de kannibaalse koning. "Zo moet je dat niet zien. Kip is zo gezond als mensenvlees. Waarom zou je daar niet van mogen genieten," terwijl hij op Oerling wees. "U moet weten : Een kip is een kip. Zo is het dier gemaakt."

"Het is een duif," zei Joost, "en het heeft van de Bibelebonse pap gegeten."

"Biebele wattus ?" vroeg de kannibalen koning.

"De Bibelebonse pap, waar je nooit oud van wordt," zei Joost. "Dan kun je eeuwig leven."

"Wie zit daar nou op te wachten om eeuwig te leven ?" vroeg de kannibalen koning vriendelijk, met een brede glimlach. "Dat is toch niks aan ? Dat is toch saai ? Nee, de dood hoort bij het leven, om het leven op smaak te maken. Wat is vuur zonder ijs, en wat is water zonder lucht ?"

"U begrijpt het niet," zei Joost. "De Bibelebonse pap is er om een mensenleven en dierenleven beter te maken, en ook het plantenleven, de bomen, de struiken, de planten, alles."

De kannibalen koning begon te lachen. "Ik heb het goed naar mijn zin, jongen. Ik eet liever een kippenboutje of een mensenarm of been dan saaie pap."

"Saaie pap ?" vroeg Joost. "Werkelijk, u kent de Bibelebonse pap nog niet. Uw lief en vriendelijk gedoe komt heel ongeloofwaardig over, onbetrouwbaar."

De kannibalen koning begon steeds zachter en liever te praten, maar Joost trapte er niet in. "Jullie zijn van harte welkom," lachte de kannibalen koning vriendelijk. "Ook al hebben wij totaal verschillende ideeën. Vrede is heel wat waard, vind je niet ? Ik zal een hut speciaal voor u laten klaarmaken. Ik zal ervoor zorgen dat u op uw wenken bedient wordt."

"Ach laat maar," zei Joost. "Het is niet nodig."

De kannibalen koning was verder totaal niet opdringerig, maar dat had natuurlijk een reden. Na een tijdje stond hij voor hen met een mes, en vroeg wie van hen het eerste eraan wilde gaan. Nooit hadden ze gedacht dat kannibalen zo beleefd konden zijn.

"Doet u dat mes maar weer weg," zei meester Tulp. "Niemand van ons is daar voor gekomen." De kannibalen koning was de vriendelijkheid en gastvrijheid zelve, en legde het mes weer weg. "Zoals u wilt," zei de kannibalen koning. "Het is allemaal voor uw plezier. De gast is koning."

Toen de andere kannibalen terugkwamen was de sfeer ineens heel anders. Zij waren veel ruiger, en veel chagerijniger. "Waarom zijn die toeristen nog niet in de ketel ?" vroegen ze.

"Het zijn onze gasten," zei de kannibalen koning. "En dat had ik aangeboden, maar dat wilden ze nog niet. De gast is koning natuurlijk. Het mag hen aan niets ontbreken, en hen mag ook niets opgedrongen worden."

"Ja, maar we hebben voedsel nodig," zei de kannibaal. "Laten ze opschieten."

"Ze hebben inderdaad voedsel nodig," zei de kannibalen koning. "Heel attent dat je dat hebt opgemerkt. Ik heb ze wat fruit aangeboden, maar ze hadden nog geen honger. Ik ben trots op zo'n zorgzame onderdaan als jij. Niemand kan aan jou tippen.

De kannibaal begon te grommen, en trok een mes. "Nog even en ik rijg ze zelf aan het mes."

De kannibalen koning keek hem vriendelijk aan. "Ga je maar even wassen. Dat zal je goed doen. Dat zal de honger wel stillen. En dan kun je daarna een pruimpje eten misschien."

"Ik eet geen pruimpjes !" bulderde de kannibaal. "Bij Lazarus ! Ik heb mensenvlees nodig !" Toen rende hij boos en stampvoetend weg.

"Wie is Lazarus ?" vroeg Joost.

"Oh, Lazarus is een zaadboom die wij vereren," zei de kannibalen koning vriendelijk.

"Wat doet het zaad ?" vroeg dokter Tulp.

"Het zaad is als een stuifmeel wat zich in de lucht vermengd en in de wind," zei de kannibalen koning, "en het maakt mensen nieuwsgierig. Ook maakt het mensen gewillig. Zonder de Lazarus boom zouden wij niet kunnen leven."

"Ik ben blij dat ik nog niets gegeten of gedronken heb hier," fluisterde Joost naar meester Tulp die naast hem stond.

"Zijn er nog meer bomen die u vereert ?" vroeg dokter Tulp.

"Nee," zei de kannibalen koning.

"Mag ik vragen," zei Joost, "U zei het zaad van de Lazarus boom maakt gewillig. Gewillig tot wie ?"

"De heks van Kannibalië waartoe dit eenvoudige land behoort," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Zij woont in het Lazarus woud achter het land Chagerijnië."
"Dan heeft die heks u vast zo vriendelijk en week gemaakt door het Lazarus zaad," zei Joost. "Oh ja," zei de kannibalen koning. "Zij is een zoet mens. Zij wordt weleens de snoep heks genoemd."

Daar de heks van Kannibalië onder de grond woonde zouden ze onder de grond gaan met een bootje door het ondergrondse rivierengebied onder Chagerijnië tot onder het Lazarus woud. Natuurlijk wilden ze deze heks bezoeken, ter bevordering van de Bibelebonse pap. Het werd een lange reis onder de grond in een bootje, totdat ze bij het domein van de heks van Kannibalië waren gekomen in de diepte van het Lazarus woud. Haar ondergrondse rijk was ook zoetig, met bloemen in allerlei kleuren, bijna betoverend. Zelfs het rivierwier was kleurig. Het water was hier zeer helder. Ze konden er vanuit het bootje gewoon doorheen kijken. Er zwommen hier ook wonderlijke vissen, oranje met felle strepen, blauw, geel, en hele kleine groenen. Verderop waren er weer andere soorten, groter en met donkere kleuren. Dikwijls hadden ze gepuilde lippen. De natuur was prachtig hier. Ze kwamen aan bij een dichte heg waar een opening was. Hier gingen ze het bootje uit en gingen door de opening van de heg. Ze kwamen over een lang tuinpad in een grottengang terecht. De grottengang liep uit op een veldje waar een soort kruidig graan groeide. Achter het veldje waren nog wat bomen. Er was wat rook, maar ze wisten niet waar het vandaan kwam. Achter de bomen was een soort vallei, wat ook weer overliep in een bos. Ze kwamen aan in een bosdorpje. Overal waren er oude bosgebouwen waarin kinderen woonden. De kinderen ontvingen hen hartelijk, en ze deden hun verhaal.

"Oh, de paarse heks ?" vroeg één van de kinderen. "Want dat is degene die Kannibalië bestuurt, dit hele gebied."

"Ik wist niet dat ze de paarse heks was," zei Joost. "De kannibalen koning van Chagerijnië noemde haar de snoep heks."

"Ja, dat is dezelfde," zei het kind.

"En ze is zoet ?" vroeg Joost.

"Ja," zei het kind. "Ze komt vaak in haar paarse gewaad om ons snoep te brengen en speelgoed. Ze zorgt goed voor ons."

"Hoe vaak gebeurt dat ?" vroeg dokter Tulp.

"Meestal op feestdagen," zei het kind.

"Dankzij haar kunnen we hier leven," zei een ander kind. "Zij heeft ons verlost."

"Van wat ?" vroeg Joost.

"Van de wolven," zei het kind.

Joost zag een paarse gestalte op één van de daken staan. De paarse gestalte had een kap op.
"Is ze dat ?" vroeg Joost.

"Ja," zeiden sommige kinderen.

"Wat moet dat hier ?" zei de vrouw. "Excuseert u mij. Ik heb de zorg over deze kinderen."

Joost vertelde het verhaal.

"Bibelebonse pap ? Nou, dat is interessant," zei de vrouw, die haar kap afdeed. Ze liet een ring om haar vinger zien. "Eens gekregen," zei ze. "Het is een Bibelebonse ring. Mijn vader nam het eens mee van zijn reizen, en gaf het aan mij."

"Zo, zo," zei Joost, "zeker zuinig mee."

"Zeker," zei de vrouw.

"Bent u de snoepheks ?" vroeg Joost.

"Ach welnee," zei de vrouw. "Ik breng ze soms wat, en ik maak soms ritjes met hen in de bostrein, maar ik ben slechts een gezant van de heks."

"Met wat voor doeleinden ?" vroeg dokter Tulp.

"Ik kan u daar geen inzage in geven, maar als u de heks zelf wil spreken, dan kan de bostrein daarin behulpzaam zijn," sprak de vrouw.

Ze stemden in, en de vrouw leidde hen naar de bostrein achter het kinderdorp. Deze trein zou dieper het bos ingaan en ook langs allerlei bosvelden gaan. Het was een verschrikkelijk lawaai, maar in de trein zelf hoorde je het haast niet. Ze gingen met de vrouw in een grote coupé zitten.

"Vertel ons eens, is het een zoet mens, zoals de kannibalen koning zei ?" vroeg Joost.

"Ik kan u daarop geen antwoord geven," zei de vrouw. "U moet dat zelf ondervinden." De trein zou helemaal leiden tot aan de poort van de woning van de heks. Zij woonde in een gebied waar bomen pijlen voortbrachten die door de bomen werden afgeschoten. Die bomen waren dus levensgevaarlijk en bewaakten haar gebied. Alleen door de bostrein kon veilig het gebied ingegaan worden.
Buiten door het raam zagen ze telkens hoe vogeltjes door zulke pijlen werden doorspietst. De trein was in een bergachtig gebied terecht gekomen. Plotseling was alles donker. De trein

ging door een tunnel. Steeds vaker ging de trein door lange tunnels onder bergen door. Toen ging de trein langs vele velden waar geel kruidig graan groeide. Haar reusachtige paleis in de bergen was geheel gemaakt van snoep. Het was een oogverblindend paleis, als een paradijs zo prachtig. De trein stopte aan de paleispoort, waar twee zwarte ridders stonden. Aan beide kanten naast het paleis en achter het paleis was een stad gebouwd, zo in de bergen, Er waren veel palmbomen en velden. Een donkere vrouw kwam naar buiten rennen, helemaal versierd met snoep. "Welkom tot mijn paradijs," zei ze warm. Ze vertelde hen een heel verhaal over hoe blij ze was dat ze waren gekomen, en legde hen uit hoe alles werkte. Zij had de bostrein laten maken, omdat ze verzot op zulk speelgoed was. Ze nam hen mee het paleis in, en leidde hen rond. Ook zij wilde dat ze snoep zouden eten. Ze vroegen zich af waarom, maar ze waren immers in Kannibalië. Overal stonden kooien met kinderen, en ze deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Als jullie goed eten, dan eten wij er ook goed van," zei ze, wat volgens Joost een verdachte opmerking was.

"Waarom zijn al die kinderen in kooien ?" vroeg Joost.

"Oh, het zijn gevaarlijke belhamels," zei de heks.

"Wat gaat er met hen gebeuren ?" vroeg dokter Tulp.

"Dat hangt van hun gedrag af," zei de heks.

Er stonden in het paleis ook boompjes waar kinderen in groeiden.

"Kinderen komen hier uit de bomen ?" vroeg Joost.

"Ja," zei de heks. "Het is het Lazarus zaad."

Nu begrepen ze wat de Lazarus boom werkelijk was. Het bracht kinderen voort.

"Wat gebeurt er met de kinderen die in de bomen groeien ?" vroeg meester Tulp.

"Wij eten wat de pot schaft," zei de heks, wat Joost weer een verdachte opmerking vond.

"Kom, ik zal jullie mijn slaapkamer laten zien," zei de heks. Ze ging een trap op en toen een hal in, waar de anderen haar volgden. Hier was ergens haar kamer. De kamer stond vol met spelletjes en speelgoed. Ook lag er veel snoep. Haar bed was een hemelbed met een rode sluier. "Hier gebeurt alles," zei ze.

"Wat bedoelt u ?" vroeg Joost, die een beetje overrompelt was door alles.

"Dit is mijn troonzaal," zei ze. "Eenvoud siert de mens, zeg ik altijd."

Joost keek rond in de kamer. "We hebben ook bomen waar varkens in groeien, en bepaalde stenen doen dat ook. Daarmee hebben we onze stad gebouwd, zodat de mensen altijd genoeg te eten hebben," zei de heks.

"Waarom eet je niet gewoon pap, Bibelebonse pap waar je nooit oud van wordt en waar je eeuwig door leeft," zei Joost.

"Ah, de Bibelebonzen," zei de heks, "onze verre voorouders," terwijl ze naar een schilderij aan de muur wees. "Hier is een Bibelebonzer," terwijl ze glimlachte. Het was een portret van een oude man. "Heus wij eren de voorouders, maar het leven gaat door, en zo ook de dood."

Joost had het gevoel alsof er niet met deze vrouw te praten viel. Hij zuchtte. "Heus, je zou het eens moeten proberen," zei hij. "Mens, dier en plant zullen zo in vrede leven."

"Vrede verkoopt niet," zei de heks. "De mens wil oorlog, en dan zijn spelletjes de gouden middenweg. Kinderen spelen met soldaatjes en indiaantjes. Dat is wat hen bezig houdt, het avontuur. Vrede wordt al snel saai."

"U bent een zakenvrouw," zei Joost, "maar de Bibelebonse pap heeft niets met geld te maken. Je kunt het hemelse niet kopen, en geld maakt niet gelukkig."

"Kijk eens om je heen en zie waar geld mij heeft gebracht," zei de heks. "Geld heeft mij gelukkig gemaakt, en het groeit hier aan de bomen, en de stenen brengen het voort. Ik heb dit paradijs gekocht. Geld heeft me gelukkig gemaakt."

"Geld is geen goede raadgever," zei Tokijn. "Geld leidt altijd tot de valstrikken. Het geld liegt. Ik heb dat altijd weer gezien."

"Ja," zei meester Tulp, "en denk eens aan die arme kinderen die in de bomen groeien. Egoïstisch geluk is geen waar geluk. Het leidt tot de dood."

"Zij die leven voor en door de dood, zullen ook sterven door de dood," zei Tokijn.

"De dood verkoopt goed," zei de heks. Allemaal wisten ze dat er met de heks niet te praten viel.

"Nu, zeg op, wat wil je," zei de heks.

"Die Lazarus bomen en Lazarus stenen die kinderen, dieren en geld voortbrengen zijn zeer merkwaardig," zei dokter Tulp. "Waar heeft u die ergens vandaan gehaald, en hoe werkt dat precies ? Ik begrijp dit niet."

"Het is een bijzonder soort snoep wat hier in de bergen groeit, als stenen of bomen," zei de heks, "en dan brengt het deze goederen voort."

"Zeer merkwaardig, zeer eigenzinnig," zei dokter Tulp. "Dat heb ik nou nog nooit eerder gezien."

"Al het goede leven is van snoep," zei de heks, "en snoep moet gegeten worden, anders heb je er niks aan."

"Het is een vreemd soort geluk," zei meester Tulp, "maar het lijkt mij erg schadelijk."

"Jullie begrijpen het gewoon niet," zei de heks. "Maar dat zal mij niet tegenhouden. Mij maken jullie niet gek.

Hebben jullie weleens een peperkoek mannetje gegeten ?"

"Weleens," zei meester Tulp.

"En had je toen ook medelijden met het peperkoek mannetje ?" vroeg de heks. "Had je er achteraf spijt van omdat je het zielig vond ?"

"Nee, niet echt," zei meester Tulp, "maar het was geen echt mannetje."

"En dit hier zijn geen echte kinderen !" riep de heks geirriteerd. "Nooit van automatisch speelgoed gehoord ? En het is van snoep. Snoep heeft nooit pijn. Snoep gaat nooit dood."

"De kinderen in de kooien en in het kinderdorp leken echt," zei Joost. "Zit u niet een beetje de boel te bedriegen ?"

"Jullie zijn onkundig !" riep de heks. "Jullie zijn spijbelaars. Eigenlijk horen jullie in de kooien thuis. Jullie weten niets van snoep af. Jullie zijn een gevaar voor de geschoolde samenleving."

"U heeft maar een vreemd bedrijf," zei Joost, "en ik geloof er allemaal niks van wat u zegt. Ik houd het bij de Bibelebonse pap. Ik ben notabene de koning van de Bibelebonse pap."

"Daar heb ik allemaal niks mee te maken," zei de heks.

"Wat is nu precies het geheim van het Lazarus snoep wat op deze eigenaardige manier hier in de bergen groeit ?" vroeg dokter Tulp.

"Dat ... gaat u niks aan," zei de heks. "Het is niet alleen staatsgeheim, maar ook het geheim van mijn ambacht en mijn succes. Het is een beetje brutaal om dat zomaar te vragen."

"Oorspronkelijk was het Lazarus zaad een ingrediënt van de Bibelebonse pap," zei Tokijn. "Maar door schurken is het verdoezeld, en zo kwam de Lazarus boom onder een vloek."

"Hoe weet jij dat !" krijste de heks.

"Ik heb zo mijn eigen geheimen," zei Tokijn. Hij greep de pols van de heks en liet niet meer los. "Ik ben een Bibelebonse tovenaar. Ik heb lang in ballingschap gezeten. Ik weet meer dan je denkt."

Met deze woorden kwam er een vuur uit Tokijn's ogen. "De Lazarus boom was oorspronkelijk een Bibelebonse boom," zei Tokijn kalm. "Ik weet dat jij het zaad bewaakt."

"Niet waar !" krijste de heks. Ze begon te roepen naar de zwarte ridders die direct de trap opstormden.

"Wat is er, heks ?" riepen ze haar toe. Ze keek hen aan en sprak : "Tokijn is teruggekomen. Hij was de oorspronkelijke bewaker van de Bibelebonse pap. Ik moet hem het Lazarus zaad geven. Ga het halen in de paleiselijke kluis."

Even later kwamen ze terug met een glazen bol waarin het Lazarus zaad lag. "Geef het aan Tokijn," zei de heks. Toen overhandigden ze hem de glazen bol. Tokijn nam de bol aan, en liet toen

de pols van de heks los.

De heks zuchtte, en begon in een pijlschietende struik te veranderen, en ook de zwarte ridders. "Kom vlug," zei Tokijn. "We moeten terug naar de bostrein. Haastig liepen ze terug naar de trap en renden even later naar de bostrein. Ditmaal bracht de bostrein hen helemaal terug naar de eindeloze toren diep onder de grond. Door de boswinden waren ze even later terug in het paleis. Er was weer een belangrijk ingrediënt van de Bibelebonse pap teruggebracht.

Toen ze thuis waren gekomen had Lekkerbek een grote verrassing voor Joost. Daar stond oom Georgius. Joost was erg blij en begon direct vragen te stellen. "Shhh," zei oom Georgius, "dat is een heel lang verhaal. Dat vertel ik je nog wel, maar eerst is het feest." En zo was er een groot feest in heel Nederland ter ere van de terugkeer van oom Georgius, en natuurlijk ter ere van de Bibelebonse pap.

Einde

JAAP EN ANDRÉ EN DE RUSLAND MACHINE

Hoofdstuk 1.

"Jaap !" riep moeder, "Opstaan. Het is dinsdagochtend, drie uur in de nacht. We zouden naar professor Malerus gaan." Even was het toen stil, en toen riep ze "André ! Opstaan. Het is tijd !" Het was heel vroeg in de ochtend. De meeste kinderen zouden rondom deze tijd nog slapen, maar Jaap en André waren nu klaarwakker door het gegil van hun moeder. En ze waren blij, want ze mochten naar professor Malerus toe. Dat vonden ze veel leuker dan school.

Na zich aangekleed te hebben zaten ze al snel met moeder aan het ontbijt. Moeder had haar krulspelden in. "Ga je zo naar professor Malerus toe met die krulspelden in je haar ?" vroeg André lachend.

"Welnee," sprak moeder lachend. "Die haal ik er zo uit, maar eet nu snel je bord leeg. We gaan zo weg."

Zo gezegd zo gedaan. Moeder haalde na het ontbijt de krulspelden uit haar haar. Ze stond voor de grote spiegel. Ze deed de krulspelden in een roze gevlochten mandje. De kinderen trokken alvast hun jassen aan. "Gaat u zo naar professor Malerus toe ?" vroeg André lachend. "In uw nachtjapon ?"

Moeder lachte terug. "Waarom niet ? Goed idee. Daar was ik nog niet opgekomen," sprak moeder.

"En met uw pantoffels ?" lachte Jaap.

Moeder lachte. "We hebben nog wel even de tijd." Toen ging ze naar boven, en even later kwam ze naar beneden in een flitsend pak. Het was een zwart pak met allemaal glitters. Ook had ze laarzen aan.

"Gaat u zo naar professor Malerus, in dat flitsende zwarte pak ?" vroeg Jaap. "Hij zou zich rot schrikken."

"Welnee," sprak moeder. "Hij is wel wat gewend."

"U lijkt wel op een superster, mamma," zei André. "Professor Malerus gaat echt schrikken."

"Misschien houdt hij me dan wel," lachte moeder. "Wie zou er nu niet bij professor Malerus willen wonen."

"Mogen wij dan ook bij u wonen ?" vroeg Jaap.

"Natuurlijk," zei moeder. "Jullie zijn toch mijn kinderen ?"

"Maar wat zou pappa daar van vinden ?" vroeg André.

"Dat weet ik niet," lachte moeder. "Maar hij moet er maar aan wennen."

Ze gingen de voordeur uit, en moeder sloot netjes de deur. Toen moesten ze nog even door een stukje bos of park lopen, en kwamen zo aan bij het huis van professor Malerus. Ze belden aan, en hij deed al snel open. Hij keek niet eens naar hen, maar maakte een gebaar dat ze binnen konden komen, en liep door de lange gang heen. "Volgen jullie mij maar," riep hij. Het was diep in de nacht. "Jullie zijn precies op tijd !" riep hij weer. In de woonkamer kregen ze thee, en toen nam hij ze mee naar de kelder over een trap naar beneden, door een andere deur in de woonkamer.

Hij deed een beetje haastig. Ze hadden hun thee nog niet opgedronken, maar stonden daar met hun kopjes in hun handen. Hij liet ze een machine zien. De machine pruttelde verschrikkelijk.

"Wat is het ?" vroeg André.

"Mijn nieuwe uitvinding," sprak professor Malerus.

"Dat begrijp ik," zei André, "maar waar is het voor ?"

"Dat zul je wel zien," zei professor Malerus die niet op of omkeek. Hij was alleen in grote concentratie naar de machine aan het kijken. Hij keek naar wat schermpjes. Er verschenen allerlei ingewikkelde getallen en vreemde symbolen op die André en Jaap niet begrepen.

"Niet te dichtbij komen," sprak professor Malerus. Toen ineens waren er kleine ontploffinkjes in de ketel. Professor Malerus keek naar de stangen die vanuit de ketel liepen. "Het werkt," sprak professor Malerus.

Zachte muziek kwam uit de machine. Met een knopje draaide hij de machine om, en er was een grote open cabine met stoeltjes waar ze op konden zitten. Toen schoof de professor een kap over

hen heen. "Donker," zei André.

"Dat moet ook," sprak professor Malerus.

"Ik zie niks," zei Jaap. Toen schoof professor Malerus de kap iets op, en ging toen op het voorste stoeltje zitten. "Nu gaat het beginnen," sprak professor Malerus. Het was alsof er iets bewoog, maar ze wisten niet of het de stoeltjes waren of de machine zelf. Plotseling was alles wit. Ze begonnen het enorm koud te krijgen. Ze waren in de sneeuw. Er was overal ijs.

"Hoe kan dat ?" vroeg Jaap.

"Heel simpel," sprak professor Malerus. En toen volgde er een onnavolgbaar verhaal van ingewikkelde wiskunde en natuurkunde. Jaap en André begrepen er niet veel van. "Ik heb het koud," zei André.

"Oh, het zal nog wel veel kouder worden," zei professor Malerus.

"Waarom zijn we hier dan ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," sprak professor Malerus. De stoeltjes zweefden gewoon over het ijs en de sneeuw heen, totdat ze bij de zee aankwamen. "In de zee is het lekker warm," sprak professor Malerus. Na een tijdje lagen ze in de zee, en professor Malerus lachte. Er waren hier ook zwembanden. "Mijn pak !" riep moeder. Jaap en André lachten. "En uw haar !" riep André. Professor Malerus gaf hen zwemkleding en sprak : "Doe je kleren maar uit, daar heb je allemaal niets meer aan." Het water was inderdaad lekker warm. Het was hier heel tropisch, terwijl verderop nog sneeuw en ijs was. "Dit is een oase in het ijs," zei professor Malerus. "Komt niet vaak voor."

"Is het zeldzaam ?" vroeg André. Professor Malerus knikte.

Ineens was alles zwart. Het bleek dat ze al die tijd gewoon in de machine zaten. "Het leek net echt," zei Jaap. "Ik had het ook echt koud, en daarna warm."

"Dit was maar een voorbeeldje," zei professor Malerus.

"Waar waren we ?" vroeg André.

"Gewoon in de machine," sprak professor Malerus.

"Gewoon allemaal nep ?" vroeg André.

"Ja, een gesimuleerde werkelijkheid," sprak professor Malerus.

"Mogen we hier blijven ?" vroeg Jaap. "Ik zou hier wel naar school willen."

"Nee," zei moeder. "Het ritje is nu afgelopen. We gaan nu naar huis. Je vader zou het vast geen goed idee vinden als jullie hier blijven."

"Ah, toe nou," zei André. "U zei dat u zelf wel heel graag bij professor Malerus zou willen blijven wonen."

"Dat was maar een grapje," zei moeder. "Het zou me wel leuk lijken, maar het is niet haalbaar. Je vader zou dat nooit goedvinden."

"Ah," zei Jaap, "mams, toe nou, doe niet zo flauw. We kunnen het toch proberen ? Misschien vindt pappa het wel heel leuk, en komt hij ook."

"Daar zou ik niet van uitgaan," zei moeder streng.

"Mams, doe niet zo flauw !" riep André. "U gunt ons niets. Wij willen hier blijven, en nu loopt u moeilijk te doen."

"Professor, doe iets," zei moeder.

"Tja," zei professor Malerus, "als ze het zo graag willen. Er is hier ook een school in de machine. Een veel betere school, al zeg ik het zelf. Het zou veel beter voor de kinderen zijn. Waarom denk je dat ik al deze uitvindingen heb gemaakt ?"

Moeder schoof de kap omhoog, stond op en liep de cabine van de machine uit. "Goed, maar ik heb jullie gewaarschuwd," zei ze boos. "Jullie horen nog van mij en je vader."

Stampvoetend liep ze de kelder uit de trap op. Professor Malerus ging ook de machine uit, want hij zou verder gaan met nieuwe uitvindingen. Professor Malerus was nooit klaar. De jongens bleven op hun stoeltjes zitten, en even later waren ze weer in het ijsgebied, en toen in de warme zee. "Waar moeten we nu naartoe ?" vroeg André. "De professor zei dat er hier ook een school was, dus die moeten we dan eerst zoeken," zei Jaap.

"Kom mee," zei André, terwijl hij Jaap het water uittrok. Samen renden ze het strandje over totdat ze in een klein bosje kwamen. Hier was een pad met kiezelsteentjes, en die leidde naar een dorp. Ze begonnen steeds meer huizen te zien tussen de bomen, dus ze wisten dat ze hier dichtbij de school moesten zijn. Ze waren erg benieuwd. "Wat zouden we daar leren ?" vroeg Jaap.

"Ik hoop een hoop leuke dingen," zei André, "niet zo saai als op onze school. Al die getalletjes en dat netjes schrijven gedoe, daar wordt je toch helemaal gek van ?"

Na een tijdje kwamen ze bij een school aan. Ze liepen het pleintje over en gingen direct naar binnen. Een juffrouw zat in een leeg klaslokaal.

"Kom, kom," fluisterde de juffrouw.

"Wie bent u ?" vroeg André, "en waarom is uw klas leeg ?"

"Ik ben juffrouw Amulek," fluisterde de vrouw, "en mijn klas is leeg omdat het nog geen tijd is."

"Waarom fluistert u ?" vroeg Jaap die om zich heen keek.

"Ik geef altijd fluisterend les," fluisterde de juffrouw. "Jullie zijn hier in het Fluister dorp. Iedereen fluistert hier."

"Vreemd," zei André.

"Okay," fluisterde Jaap. "En waarom is dat ?"

"Dan letten de kinderen beter op," fluisterde de juffrouw. "Iedereen heeft zo meer aandacht voor elkaar. Alleen op donderdag spreekt men. Donderdag

is praatdag, en de andere dagen zijn de fluisterdagen."

"Waarom is dat ?" fluisterde Jaap weer.

"Omdat Donderdag de vrije dag is," fluisterde de juffrouw. "Dat is de rustdag, de dag waarop je niet hoeft op te letten."

"Is dat overal zo hier ?" vroeg Jaap ineens, niet meer fluisterend. "Ik zou moe worden van al dat gefluister."

"Nee," fluisterde de juffrouw, "alleen hier. Dit is het fluisterdorp, oftewel het Dinsdag Dorp. Als je gewoon wil praten dan moet je naar het Donderdag Dorp gaan, hier verderop."

"Dat lijkt me beter," zei André. "Hoe komen we daar ?"

"Gewoon het dorp uitlopen tot aan het kiezelpad, en dan door het bos loop je er vanzelf tegenaan," fluisterde de juffrouw. "Maar voordat je gaat is er wel iets wat je moet weten. Alleen op Donderdag kan men het dorp in en uit. Op de andere dagen laten de dorpwachters je er niet door."

"Dan wachten we wel," sprak André.

"Maar dan moet je wel zorgen dat je vandaag nog uit het Dinsdag Dorp gaat," fluisterde de juffrouw. "In het bos tussen het Dinsdag Dorp en het Donderdag Dorp moet je wachten. Je kunt alleen maar op Dinsdag in en uit het Dinsdagdorp."

"Wat een gedoe allemaal," zei Jaap.

"Waar is het allemaal goed voor ?" vroeg André.

"Om veiligheidsredenen," fluisterde de juffrouw.

Zijn er ook dorpen waar je gewoon op alle dagen van de week in en uit kunt ?" vroeg Jaap.

"Nee, die zijn er niet," fluisterde de juffrouw. "Dit is het Donderdag Land, en dat land kent alleen maar twee dorpen. Dit dorp, en het Donderdag Dorp. Het Dinsdag Dorp is het eerste dorp van het land, en je komt er alleen in op Dinsdag. Dinsdag is de poortwachter van het land Donderdag. Dinsdag Dorp is het poortdorp."

"Belachelijk," zei Jaap.

André stootte hem aan.

"Ik heb die poortwachter genaamd Dinsdag niet eens gezien," zei Jaap. André begon te lachen.

De juffrouw zei niets. Na een tijdje fluisterde ze : "Het is een reus. Hij is eerst heel koud, en dan heel warm."

"Oh, dat ijsgebied met die warme zee," lachte André. "Dus de reus is een soort landschap, verder onzichtbaar als reus ?"

"Zoiets," fluisterde de juffrouw, "maar zo is hij niet altijd. Reus Dinsdag noemen we hem."

"En wanneer kan iemand het Donderdag land weer uit dan ?" vroeg Jaap.

"Ook alleen op Dinsdag," fluisterde de juffrouw.

"Griezelig," zei Jaap.

"Elk land heeft zijn eigen wetten," fluisterde de juffrouw. "De reus beschermt het land goed. We zijn zeer trots op hem."

Er begonnen al wat kinderen fluisterend de klas binnen te komen. Jaap en André bedankten de juffrouw en liepen toen door het dorp heen totdat ze bij het kiezelpad aankwamen. Het was dinsdag, dus ze konden het dorp uit. Ze wisten dat ze in het bos moesten wachten tot donderdag om het Donderdag Dorp in te kunnen. Het lopen duurde niet lang, en ze konden in ieder geval al om het Donderdag Dorp heenlopen om het te bekijken. Het was gelukkig warm, dus ze konden gewoon in de open lucht slapen. Er stonden zelfs wat lege tentjes hier en daar.

Hoofdstuk 2.

Donderdag Dorp was van de buitenkant prachtig, en Jaap en André werden steeds nieuwsgieriger. De hele dag waren ze bezig met onderzoeken, en aan het einde van de dag waren ze verschrikkelijk moe, en gingen één van de tentjes binnen om daar te slapen. De volgende dag was het woensdag, en ze waren al vroeg op. Ze zagen er naar uit Donderdag Dorp te kunnen binnengaan, maar dan moesten ze tot donderdag wachten. Weer gingen ze de buitenkant van het dorp onderzoeken en liepen om het hele dorp heen. Het was prachtig natuurgebied, en het lag aan een meer. Maar plotseling werd alles donker. En ineens werd de kap van de cabine van de machine opgetrokken. Regelrecht keken Jaap en André in de gezichten van drie politie agenten. "Eruit, jongens," sprak een agent. Hij trok hen één voor één aan hun arm de cabine uit. "Waar is professor Malerus ?" vroeg André.

"Die is gearresteerd," zei de agent. "Kinderen van school weghouden is een kwalijke zaak. Bovendien heeft hij verdachte uitvindingen gemaakt, waarvan deze machine er één is. Kom op, jongens, dat is geen plaats voor kinderen. Ga terug naar huis."

"Ja maar ..." zei Jaap.

"Niets te ja-maaren," bromde de agent. "Wegwezen nu." Hij begon hen al met zijn politie knuppel te slaan, dus toen zijn ze maar gegaan. Thuisgekomen zagen ze hun woeste vader op de bank zitten, en moeder was ook niet al te vrolijk. Hun vader stond op en begon te tieren. "Dat wordt de hele week straf," bulderde hij. "Geen televisie, en vroeg naar bed."

"Ik zei het jullie toch !" riep moeder. "Maar toch maar koppig en eigenwijs zijn."

"Professor Malerus is in de

gevangenis," zei André sip.

"Dat heeft hij verdiend ook !" brulde vader. "Die man moet met zijn tengels van kinderen afblijven. Hij zou jullie totaal verpesten door zijn vreemde machines. Een kind moet naar school."

"Ja maar in het Donderdag land zijn ook scholen," zei Jaap.

"Donderdag land ?" lachte vader spottend. "Hoe kom je daar nu weer bij ? Dat zal me een school wezen dan. Die professor is niet goed bij zijn hoofd."

"Hoe weet u dat nou ?" vroeg Jaap.

"Naar boven nu," brulde vader. "Naar jullie kamer. Ruim die maar eens op om ergens mee te beginnen."

Jaap en André liepen mopperend naar boven. Hun vader had vast en zeker de politie gebeld.

André en Jaap begonnen hun kamer op te ruimen zoals hun vader hen had opgedragen. Bij het avondeten vroegen ze of ze professor Malerus in de gevangenis mochten bezoeken. "Eén keer per week," zei vader. "Want er is maar één keer per week bezoekuur."

"Welke dag is dat ?" vroeg Jaap.

"Altijd op de donderdag van vier tot vijf," sprak vader.

"Oh donderdag," zei André. "Dat is morgen al." Beiden kregen ze een dikke glimlach. Ook moeder zou met hen mee gaan. "Doet u uw zwarte pak met glitters weer aan, mamma ?" vroeg Jaap.

"Nee, Jaap," zei moeder streng. "Die gaat trouwens in de was."

"Wat gaat u dan aandoen, mams ?" vroeg André.

"Dat doet er niet toe," sprak moeder. "Professor Malerus heeft toch nergens oog voor, vooral niet nu hij in de gevangenis zit. Hij zal wel genoeg aan zijn hoofd hebben."

"Maar wij hebben wel altijd oog voor u, mams," zei Jaap.

"Het zou handig zijn als je ook eens wat oor zou hebben voor je moeder in plaats van alleen maar een oog," sprak moeder streng.

"Ach, die stomme politie agenten kwamen weer net op het verkeerde moment," mopperde Jaap. "We waren net ons aan het voorbereiden om Donderdag Dorp te bezoeken."

"Heb maar niet zulke praatjes," zei moeder nijdig. "Wat als je daar iets in de nek zou springen waar je niet op had gerekend ? Je weet het maar nooit met zulke gevaarlijke uitvindingen van professor Malerus."

"Eerst was u nog enthousiast !" riep André, "en toen we het leuk begonnen te vinden werd u een grote spelbreker."

"Daar zijn moeders voor," zei moeder. "En jullie vonden het iets te leuks. School gaat altijd voor het leuke."

"In Donderdag Dorp zou er ook school zijn," zei André.

"Afgelopen nu, en dooreten," bromde vader. Er werd toen niets meer gezegd. De volgende dag gingen ze met moeder professor Malerus in de gevangenis bezoeken. Moeder begon hem direct uit te foeteren met het bezoek uur. "Zie je nu wel waar het je allemaal gebracht heeft !" tierde ze. "En wees maar blij dat we je nog bezoeken."

André en Jaap waren kwaad op hun moeder, en dat lieten ze ook merken. "Ga jij dan maar weer weg !" riep Jaap. En dat deed moeder. Na haar woordje gezegd te hebben liep ze stampvoetend weg.

"Klaarblijkelijk ben ik een gevaar voor de samenleving," sprak professor Malerus. "Ze willen mij opgesloten houden in de gevangenis voor de rest van mijn leven."

"Dat nooit !" foeterde Jaap. "Dat is belachelijk. Uw uitvindingen zouden zoveel voor de samenleving kunnen betekenen."

"Blijkbaar denkt de politie daar anders over," sprak professor Malerus.

"Wat een stelletje apen," foeterde Jaap.

"We kunnen toch terug naar uw machine om hulp te halen uit het Donderdag land ?" fluisterde André, die niet wilde dat de bewakers het zouden horen. "Ze hebben daar ook een reus genaamd Dinsdag, de poortwachter van het land. Misschien dat hij iets kan betekenen ?"

Professor Malerus glimlachte. "Slimme jongen," zei hij zacht. "Onder de deurmat voor de voordeur ligt een extra sleutel. Beproef ons geluk maar, jongen, want hier heb ik geen leven," zei hij toen fluisterend. Even legde de professor de jongens nog uit hoe de machine op gang gezet kon worden. Ook dit deed hij fluisterend. De jongens moesten direct terugdenken aan de fluisterende juffrouw Amulek in het Dinsdag Dorp, wat het fluisterdorp was.

Maar toen ze bij het huis van professor Malerus aankwamen zagen ze agenten in en rondom het huis. Ze hoopten maar dat de machine niet in beslag genomen zou worden.

Toen ze thuiskwamen waren vader en moeder weer erg chagrijnig. André stootte Jaap aan en zei fluisterend : "Waren we nog maar in het Donderdag land."

Fluisterend zei Jaap terug : "Daar komen we hopelijk snel weer terug. Even afwachten totdat dat politie gespuis weer weg is."

Ze gingen direct weer naar hun kamer. Ze moesten toch nog huiswerk doen, en bij hun vader en moeder te zitten was nu echt geen pretje. Midden in de nacht maakte André Jaap wakker. Ze zouden het nu alles rustig was nog een keer proberen. Heel stilletjes kleedden ze zichzelf aan en gingen het huis uit. Ze hoopten maar dat vader en moeder niets zouden merken, want dan zou het huis te klein zijn. Gelukkig ging het goed. Het was diep in de nacht, en gelukkig was er ook geen politie bij het huis van

professor Malerus. André keek onder de deurmat voor de voordeur, en daar lag inderdaad de sleutel, die hij toen pakte. Beiden konden ze zo het huis binnenkomen. Ze liepen de lange gang door naar de woonkamer en gingen toen direct door de andere deur in de woonkamer de trap af om in de kelder te komen. Tot hun grote opluchting stond daar nog steeds de machine. Het was een heel groot ding, en professor Malerus had hen precies uitgelegd hoe het ding op gang te krijgen. Al gauw pruttelde de machine. Even later waren er de kleine ontploffinkjes die nodig waren om de machine te laten starten. Ze gingen de cabine binnen en gingen op de stoeltjes zitten.

'Wacht,' sprak een stem. 'Wat doen jullie hier ?"

De jongens schrokken. "Wie bent u ?" vroeg André.

"Ik ben reus Dinsdag, de poortwachter van het Donderdag land," sprak de stem. "Het is nu geen dinsdag, dus ik kan jullie niet toelaten, helaas."

"We hebben u nodig," smeekte André, en begon het hele verhaal te vertellen over hoe professor Malerus in de gevangenis terecht kwam.

"Maar dat is verschrikkelijk !" zei reus Dinsdag luid. "Door hem bestaan wij. Hij is onze vader, onze uitvinder, onze ... Maar wacht eens even ... Hebben jullie die twee stangen gezien aan de voorkant van de machine ? De roze dinsdag stang, de fluisterstang, en de blauwe donderdag stang. Ze lopen vanuit de ketel."

"Ja, die hebben we gezien," zei Jaap.

"Nu, luister goed," zei reus Dinsdag. "Als die stangen verwisseld worden, dan wordt jullie wereld verwisseld met de onze, dus dan is onze wereld buiten de machine, en jullie wereld binnenin de machine. Ik ben de poortwachter van de machine, dus dan is het voor mij een koud kunstje om professor Malerus uit de gevangenis te halen."

"Maar hoe werkt dat dan ?" vroeg André.

"Daar hebben we juffrouw Amulek voor nodig," sprak de reus. "Die kan ze zo verwisselen. Die is zo handig met dit soort dingen. En dan hoeft ze ook niet meer te fluisteren. Ze moeten in het Dinsdag Dorp alle dagen van de week, behalve donderdag, fluisteren, anders zou de machine ketel te veel onder druk staan en dan zouden we er allemaal aangaan. Dat komt omdat professor Malerus de stangen verkeerd heeft geinstalleerd. In zijn verstrooidheid heeft hij de stangen met elkaar verwisseld."

"Maar waarom zegt u dat nu pas ? Had u dat niet even aan professor Malerus kunnen doorgeven toen hij nog hier was ?" vroeg Jaap, "Dan had dit allemaal voorkomen kunnen worden."

"Ik ben zelf ook nogal vergeetachtig," sprak reus Dinsdag. "Maar ik herinnerde me het ineens weer."

Hoofdstuk 3.

"Juffrouw Amulek !" riep reus Dinsdag.

"Ja," fluisterde iemand.

"Kun je even komen helpen met het verwisselen van de stangen," vroeg reus Dinsdag. "Professor Malerus had ze per ongeluk verwisseld. De roze stang moet op de plek van de blauwe, en de blauwe moet op de plek van de roze."

"Komt voor elkaar," fluisterde juffrouw Amulek.

Ze zagen verder niets, maar voelden een warme wind over zich heenkomen. Er was ineens veel gekraak in de machine, en zelfs gekrijs. Er was toen een enorme ontploffing in de ketel, maar gelukkig ging alles goed. Dat hoorde erbij volgens reus Dinsdag. "Gepiept," zei juffrouw Amulek.

"We zijn buiten de machine !" riep de reus. "Je kan weer gewoon praten, juffrouw Amulek. De ketel zal er niet meer door onder druk staan."

Juffrouw Amulek zuchtte diep. "Dat is een hele opluchting," sprak ze op normale toon.

"U heeft een mooie stem, juffrouw Amulek," sprak Jaap.

"Dank je," sprak juffrouw Amulek.

"Dus nu zijn vader en moeder, en professor Malerus in de machine ?" vroeg André.

"Ja," sprak de reus. "Nu is hun wereld de gesimuleerde werkelijkheid die bedient kan worden door knopjes."

"En hoe komt professor Malerus nu vrij ?" vroeg Jaap.

"Ik ga er vannacht naartoe," sprak reus Dinsdag. "Juffrouw Amulek kan mooi de knopjes bedienen."

En zo gebeurde het. De machine stond nu in de school van juffrouw Amulek, en het huis van professor Malerus was waar zij die door de machine heengingen terecht kwamen. André en Jaap bleven bij juffrouw Amulek, want het zou veel te gevaarlijk zijn. Wel konden ze alles op een scherm volgen. Reus Dinsdag kwam in het huis van professor Malerus terecht, en ging toen naar buiten op weg naar de gevangenis. Maar plotseling viel het beeld weg. Ze zagen niets dan sneeuw op het beeld. Toen herinnerden André en Jaap het weer. Reus Dinsdag kon in een ijsgebied veranderen. Daarna zagen ze de warme zee op het scherm, en toen ineens het hoofd van professor Malerus die door een zwemband naar boven kwam. André en Jaap moesten lachen. Ze waren erg opgelucht. De operatie leek geslaagd. "Kom maar uit de cabine, professor Malerus," sprak juffrouw Amulek vriendelijk. En daar kwam professor Malerus onder de cabine-kap vandaan. "Goed gedaan jongens, en meisje," sprak professor Malerus. "Ik dacht even dat ik er nooit meer uit zou komen. Ik ga er nu heel lang aan werken om het een totaal nieuwe wereld te maken in de machine."

André en Jaap glimlachten. Ze wilden niet meer terug. Ze zouden nu hierblijven. Ze zouden voorlopig wonen in het huisje van juffrouw Amulek. Ze kon hele lekkere lommer-soep maken. Maar op een dag was de machine van professor Malerus kapot, en niemand kon het meer aan de praat krijgen, zelfs juffrouw Amulek niet, en langzaam begon alles weer te worden als vanouds. De machine stond gewoon weer in de kelder van professor Malerus. Het Donderdag land leek niet meer te bestaan sinds de machine kapot was. Ook reus Dinsdag en juffrouw Amulek waren verdwenen. Maar gelukkig was professor Malerus nog steeds vrij. "Ik moet onderduiken, jongens," sprak hij. "Alles is teruggedraaid zoals het was, omdat de machine stuk is. Als ze me vinden zullen ze me weer opsluiten," sprak professor Malerus.

"Maar hoe kan dat ?" vroeg Jaap. "U bent toch de professor ? Wat is er dan gebeurd ?"

"Er is iets doorgebrand," sprak de professor. "Het is heel kostbaar en zeldzaam spul wat alleen in Afrika groeit. Ik moet hier weg, en misschien zoeken in Afrika, en dan weer terugkomen om de machine proberen te herstellen, maar ach, laat maar, ik weet zeker dat ik gezocht wordt, overal. Ik ben in hun ogen een gevaarlijke ontsnapte crimineel. Ik zou nooit ver komen."

"Maar kunt u dan geen ander materiaal ervoor in de plaats gebruiken ?" vroeg Jaap.

"Onmogelijk," sprak de professor. "Zonder dit materiaal werkt het gewoon niet. Het is doorgebrand en ik krijg het niet meer goed."

André en Jaap keken sip. "En onze vader en moeder zullen ons snel terugvinden," zei Jaap. "Wij zullen dan ook met u moeten onderduiken. Waar zullen we naartoe gaan ?"

"Ik heb nog wel ergens een vriendin," sprak professor Malerus. "Ik weet zeker dat zij mij wel zou willen helpen, en jullie natuurlijk. Ze heeft een groot huis met veel kamers, dus dat komt wel goed. Dan nemen we de machine mee."

Met een telefoontje was het snel geregeld. De machine was gemaakt van speciale opvouwbare materialen. Zelfs het metaal was opvouwbaar, en alles paste net in een koffertje. André en Jaap keken er verbaasd naar toen de professor de machine opvouwde. Met wat koffers gingen ze even later naar het station. Professor Malerus had een hoed en een zonnebril op omdat hij niet herkend wilde worden. Ze zouden met de trein gaan.

Penitide heette de vrouw. Ze kwam hen na de treinreis van het station afhalen. Ze begreep het hele verhaal en stond achter zijn uitvindingen. Ze vond dat professor Malerus een onbegrepen genie was die tegen de staat beschermd moest worden. In het huis van Penitide kregen ze alle drie hun eigen slaap kamer. In een speciaal kamertje werd de machine uitgevouwen. Ook Penitide kreeg het verhaal te horen wat er mankeerde aan de machine. Toen ze hoorde over het ontbrekende Afrikaanse materiaal sprak ze : "Laat ik nou net

daar iets van hebben. Drie jaar geleden was ik in Afrika, en vond het gesteente los in een grot. Ik heb het meegenomen als aandenken. Het ligt in een mandje op zolder, maar als het gebruikt kan worden om die machine weer aan de praat te brengen, dan graag. Dan heeft het toch nog een functie in plaats van alleen maar in een mandje te liggen de hele dag. Er keek toch geen ene kip naar. Het lag daar maar te liggen. Het is inderdaad een soort brandbaar schuimsteen. Het schijnt ook na verloop van tijd te krimpen, dus het is na een bepaalde tijd altijd weer aan vervanging toe. Zeg, zou je niet iets kunnen uitvinden wat ervoor zorgt dat het spul niet meer doorbrand of krimpt ?"

Professor Malerus keek verbaasd, en het gaf ook de jongens weer wat hoop. "Ik kan me dat bijna niet voorstellen dat dat hetzelfde spul is als wat ik nodig heb voor mijn machine," sprak professor Malerus. "Dat spul is zo zeldzaam dat je dat echt niet ergens zomaar in een Afrikaanse grot tegen kan komen. Het groeit alleen diep onder de grond. Het is ook niet echt gesteente, maar meer iets plantaardigs. Waarschijnlijk heb je je vergist. Ik kan het me haast niet voorstellen. Het is een soort kruid. Het is brandbaar en krimpt, en om bruikbaar te zijn voor mijn machine moet het aan een heleboel voorwaardes voldoen. Ik denk dat ik de moed maar moet opgeven."

"Ik zal het wel even halen," sprak Penitide, en ging naar het zolder. Even later kwam ze met het mandje terug, maar professor Malerus begon al direct met zijn hoofd te schudden. "Nee, nee nee, dit is het echt niet." Toen begon hij wat te mompelen, en vreemde formules op te zeggen. "Er mankeert heel wat aan, en ik kan dit nooit voor mijn machine gebruiken. Geen denken aan. Het lijkt misschien een beetje op dat wat ik bedoel, maar het is het echt niet."

Hoofdstuk 4.

"Zou ik jou eens wat zeggen ?" vroeg Penitide. "Volgens mij is dit net wat je nodig hebt, en zit je het gewoon moeilijker te maken dan wat het is. Waarom probeer je het niet gewoon ? Nee heb je en ja kun je krijgen."

"Nee, Penitide," sprak professor Malerus. "Ik zou er alleen maar mijn tijd mee verdoen om jou valse hoop te geven. Echt niet, meisje."

Maar ook de jongens begonnen aan te dringen. Ze wisten namelijk hoe verstrooid de professor kon zijn. Dat hadden ze wel gemerkt met die stangen.

Na een lange tijd stemde professor Malerus eindelijk toe, maar gewoon om van het gezeur af te zijn. Hij begon met een mesje in het spul te snijden, en begon even later het spul te installeren. Toen startte hij de machine. "Lieve hemel," zei hij na een tijdje terwijl hij op de schermpjes keek. "Het schijnt te werken. Ik kan mijn ogen niet geloven."

"Zie je nu wel, verstrooide professor,"

sprak Penitide. "Nu moet je alleen nog een middeltje vinden waardoor het spul niet meer door kan branden en niet meer kan krimpen, maar voorlopig hebben we meer dan genoeg." Ook de jongens waren blij. Professor Malerus trok de kap van de cabine open, en ze gingen alle vier op de stoeltjes zitten. Hij trok de kap weer dicht totdat het pikkedonker was. Al snel begonnen ze het koud te krijgen. Ze hoorden het loeien van een ijsstorm, wat bijna krijste in hun oren. "Ik ken dit helemaal niet !" riep de professor. "Er is iets goed fout."

Overal was ijs en sneeuw, en er was veel storm. In de verte zagen ze lawines. "Laten we dan teruggaan," sprak Penitide kalm.

"Dat kan ik niet," zei de professor in paniek. "Daarom zei ik dat er wat goed fout zit."

Ook de jongens begonnen in paniek te raken. "Wat is er mis dan, professor ?" vroeg Jaap.

"Het mechanische systeem van de machine is al bevroren," sprak de professor.

"Hoe komt dat ?" vroeg André.

"Waarschijnlijk door het nieuwe spul wat jullie koste wat het koste wilden gebruiken voor de machine," sprak de professor.

"Ik wist niet dat er gevaren waren," sprak Penitide kalm. "Dan had je me dat moeten uitleggen."

"Dat heb ik gedaan, maar je wilde niet luisteren," foeterde de professor.

"Niet waar," zei Penitide. "Je zei alleen dat het niet zou werken, niet dat er gevaren zouden zijn."

Even later keken ze in een afgrond van lava. "We zijn er geweest," sprak de professor. "Het gat komt steeds dichterbij om ons op te slokken."

"Doe iets, Malerus," sprak Penitide.

"Ik kan niks, dankzij jou," sprak de professor.

"Nee, nee !" krijste André. "Ik wil niet dood."

Jaap begon te huilen. "Ik heb het zo heet. Straks smelt ik weg."

"Nee joh," zei Penitide. "We verzinnen wel wat."

"Allemaal blijven zitten," zei de professor.

Het begon steeds heter te worden, en ze waren nu gevaarlijk dicht bij het lava gekomen, totdat ook Penitide haar kalmte verloor. "Nu begrijp ik waarom ze jou lieten opsluiten ! Je bent levensgevaarlijk ! Moet je zien wat je gemaakt hebt !" riep ze. "Dat is toch niet meer normaal ? We worden zodadelijk gegrild. Wie wil er nu een gebakken eitje zijn hier ?"

"Jouw idee," zei de professor, die ook al zwaar aan het zweten was. "Als jouw verdachte materiaal zich aan de voorschriften had gehouden dan was er

niets aan de hand geweest. Jij dwong mij om het te gebruiken."

"Geef anderen maar weer de schuld," foeterde Penitide. "Dat is altijd makkelijk. Jij had moeten ingrijpen als je wist hoe gevaarlijk dit kon zijn."

"Ik kon niet meer ingrijpen, want jij had het roer overgenomen," zei de professor. Hij was al aan het beven vanwege de warmte.

"Je hebt gewoon geen ruggegraat," foeterde Penitide. "Ze kunnen je als watje verkopen bij de drogist."

"Nu niet zwaar beledigend gaan doen, Penitide," sprak de professor, "doe dat niet." De professor was aan het klooien met een klein apparaatje wat hij uit zijn zak had gehaald. "Ik zal kijken of ik .... ik zal kij ... Ik zal kijken of ik reus Dinsdag door een bepaalde code kan bereiken," zuchtte de professor bevend en verzwakt.

"Ik kan niet meer," jammerde André. Ineens werden ze weggeduwd van de lava door een frisse wind. Het was reus Dinsdag. "Hier moet je niet komen !" riep de reus.

"Het is het verkeerde materiaal in de uitgangen A en U !" riep de professor.

"Nee, professor !" bulderde de reus. "Dit is komen te ontstaan omdat de machine te lang kapot is geweest. Onze hele wereld is ten onder gegaan. Er is geen Donderdag land meer."

"Waar is juffrouw Amulek ?" riep Jaap, "en alle kinderen van haar school ?"

Een zachte wind had hen inmiddels meegenomen. "Ze zijn allemaal veilig in een grot waar ik ze naartoe genomen heb."

De zachte wind leidde hen naar een berg waar een grote grot was. Daar waren alle inwoners van Donderdag land ondergebracht.

"Zie je nu wel," foeterde Penitide kwaad. "Het lag niet aan mijn materiaal, maar aan jouw kapotte machine."

"Ik heb een andere mening," zei de professor.

"Ik had je nooit moeten binnennemen," zei Penitide. "Grootste vergissing in mijn leven. Het is mijn eigen dikke schuld."

"Deze situatie was al voordat de machine gerepareerd werd door het nieuwe materiaal," sprak de reus. "Door het nieuwe materiaal kon ik eindelijk een schuilplaats vinden voor mijn volk."

"Je kletst," foeterde de professor. "Het nieuwe materiaal sluit niet aan op mijn machine. Er gaat teveel fout."

"Zitten we niet goed hier, professor ?" vroeg de reus.

"We kunnen er niet meer uit," sprak de professor, "en dat komt door het nieuwe materiaal. Het heeft mijn toegang tot het centrale systeem geblokkeerd. Ik kan mijn machine niet meer bedienen."

"Wat nu ?" vroeg de reus.

"De enige oplossing zou zijn een extra derde stang in de ketel te plaatsen," sprak de professor. "Die stang zou dan een vervanging moeten zijn voor het systeem met het zeldzame Afrikaanse materiaal. Dat systeem moet echt weg, want het veroorzaakt teveel problemen, en zal ook altijd weer aan vervanging toe zijn na een bepaalde tijd."

"Wat voor stang is het, professor ?" vroeg de reus.

Er gaat van alles mis als die stang er niet is," sprak de professor. "Er komen de grootst mogelijke ruzies en oorlogen van. Ja, ik herinner het me weer, ik herinner me het weer. Ik ook altijd met mijn verstrooide kop." De professor begon toen steeds meer geheimzinnig te kijken. "Het is de woensdag stang, het geheim van Woensdag."

"En waar kunnen we het vinden, professor ?" vroeg de reus.

"Eens even kijken, even nadenken," sprak de professor. "Ja, ik weet het weer. Ik heb het weer. Het gebeurt alleen op woensdag. Het is een rode stang. Zodra het komt zullen de dorpen weer terug zijn, en er zal een nieuw dorp bij zijn : het Woensdag dorp. Reus Dinsdag, herinner jij je reus Woensdag nog ? Heel lang geleden. Hij kwam bij je wieg staan. Ik herinner me dat als hij kwaad werd dan waren er ijstormen, lawines, en veel lava. Ik denk dat hij het was. We waren hem vergeten. Ik was hem vergeten. Hij wil weer terug. Reus Woensdag heeft de woensdag stang. Eens ging hij zeilen, maar hij kwam nooit meer terug. Ik ben hem vergeten, en dat neemt hij me kwalijk. Maar hij zou ons nooit daadwerkelijk kwaaddoen. Daarom zijn we hier."

"Nou, het was anders knap eng," zei Jaap.

"Hij houdt van griezelen," zei de professor. "Het is een griezelreus, maar hij is heel goedmoedig."

"Waar woont hij, professor ?" vroeg reus Dinsdag. "Dat moet dan wel van heel lang geleden zijn, want ik kan hem niet meer herinneren. Ik was nog te jong."

"Ik weet niet waar hij woont," sprak de professor. "Maar hij moet dichtbij zijn, heel dichtbij. Hij is teruggekomen."

Plotseling stond er een vurige gestalte in de opening van de grot. "Gij hebt mij gewekt. Wat moet gij van mij ?" brulde de gestalte.

"Ah, daar is reus Woensdag," sprak de professor. "Ben je teruggekomen, jongen ? Ik heb de rode stang nodig."

"Die krijg je niet !" bulderde reus Woensdag.

Hoofdstuk 5.

"Jij bent de enige die ons kunt redden, reus Woensdag," sprak de professor.
"Dan red ik je niet, red jezelf," bulderde de reus.
"Alles wat we willen is de rode stang," sprak de professor.

"Die heb ik niet," bulderde de reus.
"Woensdag geef ik het je," bulderde de reus weer.

"Het is vandaag woensdag," sprak de professor.

"Laat maar zitten dan !" bulderde de reus. Toen vertrok hij weer.

"Zie, hij wil niet meewerken," sprak de professor.

Na een tijdje kwam reus Woensdag weer terug. Ditmaal was hij een gestalte van ijs. Hij gooide een rode staaf naar de professor. "Ik kan hem toch niet langer houden, want mijn vingers beginnen ervan te branden," bulderde de reus.

"Dat komt omdat de stang terug wil waar het hoort," sprak de professor.

"Je hebt me nogal babbels," bulderde de reus.

"Wat is het geheim van woensdag ?" vroeg reus Dinsdag.

"Woensdag was ooit de slaapdag van de reuzen," sprak de professor. "Dan bleven ze de hele dag slapen, en dan gingen ze dromen, de mooiste dromen."

Plotseling begon de rode stang te spreken : "Werp me naar boven. Dan zal ik me in de machine installeren." Dat deed de professor. Er was toen een enorme ontploffing. De ketel begon anders te werken. Jaap en André keken hun ogen uit. Het Donderdag land begon weer terug te komen. Maar ineens waren er nog meer explosies. Versuft zaten ze alle vier op de grond in het kamertje waar de machine stond, in het huis van Penitide : André, Jaap, de professor en Penitide. De machine was overhit geraakt, en was ontploft. Er was niet veel meer van over.

"Mijn arme kunstwerk !" jammerde de professor.

"Jij altijd en je goede ideeën," foeterde Penitide. "Je bent levensgevaarlijk, ook vooral levensgevaarlijk voor kinderen. In de gevangenis hoor je thuis. Eigenlijk zou ik nu direct de politie willen bellen. Je rommelt maar wat aan met je verstrooide kop."

"Maar dan zullen ze jou als medeplichtig houden," sprak de professor. "Je bent al te diep in de nesten geraakt, vriendin. Er is geen weg terug meer voor jou nu."

"Puh, dat maak ik zelf nog wel uit," foeterde Penitide. "Pak jullie spullen en maak dat je wegkomt. Ik wil niets meer met deze zaak te maken hebben. Ik ben er helemaal klaar mee. Je mag hopen dat ik niet alsnog de politie telefoneer."

"Je weet dat jij dan ook goed erbij bent, vriendin," sprak de professor.

"Ik ben je vriendin niet, als je dat maar

weet," sprak Penitide. "Pak je spullen en vertrek, nu."

"Die machine mag je houden als aandenken," zei de professor. "Ik ben er ook klaar mee. Ik kan het toch niet meer gebruiken, en de rommel valt ook niet op te vouwen."

"Mij met de rommel achterlaten zeker," sprak Penitide. "Komt niks van in. Neem je rommel mee, en ga terug naar je trein."

"Kom jongens," zei de professor. Ze pakten hun spullen en vertrokken. De jongens hadden beiden een klein stukje van de ontplofte machine meegenomen als aandenken. Verder lieten ze de machine bij Penitide achter die er maar over bleef foeteren. Zelfs toen ze allang wegwaren. Uiteindelijk besloot ze het bij het grof vuil te zetten.

"Wat een heks was dat, die Penitide," sprak Jaap.

"Ja, een walgelijke vrouw," sprak de professor. "Ik weet zeker dat zij met dat materiaal heeft lopen knoeien. Alles, maar dan ook alles liep verkeerd."

"Waar gaan we nu naartoe ?" vroeg André. Ze zaten inmiddels in de trein.

"Wat denk je zelf ?" vroeg de professor.

"Ik weet het niet," zei André.

"En jij, Jaap ?" vroeg de professor.

"Ik mis juffrouw Amulek," zei Jaap.

"En reus Dinsdag," zei André.

"Ik ben er klaar mee," sprak de professor. "Misschien hoor ik wel in de gevangenis thuis."

"Nee !" riepen André en Jaap. "We verzinnen wel wat. U moet Donderdag land redden. U kunt toch gewoon leren van de fouten, en opnieuw beginnen ?"

"Geen denken aan," sprak de professor.

"U bent slim genoeg," sprak Jaap. "Donderdag land gaat verloren zonder u."

"Hmm," zei de professor. "Ach weet je, ik denk dat ik gek aan het worden ben. Het was per slot van rekening maar een gesimuleerde werkelijkheid. Het was niet echt."

"Dus dat we bijna in de lava terecht kwamen was ook niet echt ?" vroeg André. "Het was zo verschrikkelijk heet."

"Allemaal simulaties," zei de professor. "Het zenuwstelsel reageert daar weer op. Het is allemaal inbeelding. Ik liet me er teveel in meesleuren, en zelfs voor mij leek het op een bepaald moment net echt. Ik was echt bang geworden, en echt in paniek geraakt, omdat ik de machine niet meer kon bedienen. Het ding was op hol geslagen, maar na oververhitting schakelt de machine vanzelf uit, en als dat niet lukt, dan heeft de machine een ingebouwd self-destruct programma, als laatste redmiddel, en zo is dat ook gegaan. Sorry jongens, ik liet me er teveel in meesleuren, ik liet me er teveel in meegaan."

"Dus juffrouw Amulek en reus Dinsdag bestaan helemaal niet ?" vroeg Jaap bijna huilend.

"Sorry jongens," zei de professor. "Het is mijn fout geweest, mijn schuld."

"Ja, maar reus Dinsdag heeft u wel mooi de gevangenis uit gehaald," sprak André.

"Welnee," sprak de professor. "Dat was allemaal trucage. De machine speelde met jullie verbeelding en simuleerde dat ook. Ik moet jullie wat bekennen, jongens. Ik heb nooit echt in de gevangenis gezeten. De machine simuleerde alsof jullie er door politie agenten weer werden uitgehaald, maar jullie zaten er nog steeds in. Ook dat was een gesimuleerde werkelijkheid."

"D... dus Penitide was ook maar gewoon een onderdeel van de gesimuleerde werkelijkheid van de machine ?" vroeg Jaap. De professor knikte. "Nog sterker ...," sprak de professor. "We zitten nog steeds in de machine. Ik kan het laten stoppen op elk moment, en dan schuif ik de kap weg en dan kunnen jullie eruit."

"Dus de machine was helemaal niet kapot gegaan, maar dat verzon de machine gewoon zelf ?" vroeg Jaap. De professor knikte.

Hoofdstuk 6.

"We weten zo nooit of we er wel echt uit zijn," sprak Jaap die een beetje in paniek raakte. "Maar goed, werkelijkheid of gesimuleerde werkelijkheid : Ik wil terug naar Donderdag land, naar juffrouw Amulek en reus Dinsdag."

Ze zaten in de trein, maar ze wisten dat ze nog steeds in de machine waren. Toen werd alles zwart, en de professor schoof de kap van de cabine omhoog. "Nee, ik stop ermee, jongens," sprak de professor. "Het is al te ver gegaan. Ik dacht jullie voor de gek te houden, maar ik werd later zelf voor de gek gehouden. Het is een gevaarlijke machine."

"U gaat het toch niet weggooien ?" vroeg André. "We kunnen heus wel tegen een grapje."

"Het grapje liep uit de hand," sprak de professor. "Nogmaals, sorry jongens. Groeten aan jullie vader en moeder. Het was leuk, maar aan alle leuke dingen komt een eind."

Jaap keek op de klok. Het was nog geen zes uur 's ochtends. "Wat voor dag is het vandaag ?" vroeg Jaap.

"Dinsdag," zei de professor. "Jullie kwamen hier een paar uur geleden."

"Het leek wel dagen te duren in de machine," sprak Jaap.

"Dat klopt," sprak de professor. "Dat is gesimuleerde tijd, ook trucage. Dat doet de machine."

"Ik wil niet weg," zei André.

"Ik ook niet," zei Jaap.

"Jullie lijken wel een stelletje verslaafden," sprak de professor.

"Uw schuld," sprak Jaap. "Wij eisen juffrouw Amulek weer te zien en reus Dinsdag."

"Dat gaat niet gebeuren," sprak de professor. "Wat ik wel kan doen is jullie beiden een boek mee te geven over juffrouw Amulek en reus Dinsdag. Het is een boek over het Donderdag land."

Dat leek André en Jaap wel wat. Glunderend namen ze het boek in ontvangst. Ze kregen beiden hetzelfde boek, zodat ze er geen ruzie over konden maken.

Nog steeds was er een grote glimlach op hun gezicht toen ze thuiskwamen.
"Zo," sprak moeder, "jullie zijn vroeg thuis."

"Ja, het ging allemaal erg snel," zei Jaap, "en we hebben een leuk boek van de professor gehad."

"Leuk," zei moeder, "en wat hebben jullie allemaal bij de professor gedaan ? Wat heeft hij jullie laten zien ?"

"Ehm, mamma," zei Jaap. "U was er toch ook bij in het begin, toen we de machine binnengingen ? We waren in het ijsgebied, en toen in de warme zee met u en de professor."

"Waar heb je het over, lieve jongen ?" vroeg moeder. "Jullie zijn alleen naar de professor gegaan."

"Vreemd," zei Jaap. "Zou dat ook al een truuk van de machine geweest zijn dan ?"

Ook André keek verbaasd naar moeder.

"Nou, dat vind ik toch wel vreemd dan dat je dat denkt," sprak moeder.

"Hoe weten we nu of we niet nog steeds in die machine zitten ?" fluisterde André in Jaap's oor.

"Ja, dat weten we dus niet," fluisterde Jaap terug, "maar er gebeuren hier dus wel hele vreemde dingen."

"Ik vertrouw die hele professor voor geen cent meer," fluisterde André.

"Wat als we vanaf onze geboorte al in die machine zaten ?" fluisterde Jaap.

"Eng idee," zei André.

's Avonds in bed gingen ze beiden lezen in hun boek. Het ging niet alleen over reus Dinsdag en juffrouw Amulek in het Donderdag land, maar ook over een toversteen. Die toversteen moest ergens in het bos zijn, en de steen was het portaal tot het donderdag land. In het hele boek kwam de machine van de professor niet eens voor. De jongens waren helemaal enthousiast na het lezen van het boek. Ze moesten en zouden de toversteen vinden. Het boek beschreef ook waar de toversteen ergens moest zijn. Omdat het boek over hun eigen dorp ging moest het dichtbij zijn. De steen was ergens onder de grond in het

bos, volgens het boek. Eigenlijk konden Jaap en André niet wachten tot de volgende dag. Ze wachtten totdat hun vader en moeder sliepen, en gingen toen met een zaklamp naar buiten, naar het bos. Ze hadden het boek meegenomen. Er moest ergens een groot hol zijn in het bos wat onder de grond liep. Daar moesten ze doorheen. Het zou leiden tot een tunnel die nog dieper onder de grond zou gaan. Na een tijdje zoeken, met de aanwijzingen van het boek, hadden ze het hol gevonden. Het was heel donker, maar de zaklampen hielpen goed. Het hol was in een heuveltje, en liep schuin naar beneden. Het was er erg modderig. Na een tijdje kwamen ze aan bij de tunnel, zoals het boek had uitgelegd. De tunnel liep nog dieper tot onder de grond, en zou tot een open ruimte leiden waar de steen ergens moest liggen.

"Ik ben benieuwd," fluisterde Jaap naar André. Soms waren er bochten die naar beneden liepen, en het leek zigzaggend naar beneden te gaan, dieper en dieper. André begon het benauwd te krijgen, en ook Jaap. "Ik hoop dat we het snel vinden," zei André. Jaap begon inmiddels al te hoesten. "Ik voel me niet goed," zei Jaap.

"Ik ook niet," zei André. "Waar zou het door komen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap, "maar ik krijg bijna geen lucht."

De tunnel leidde uiteindelijk inderdaad naar een open ruimte, zoals het boek zei. Hier was een grote gloeiende steen. Er kwam heel broeierig zacht licht vanaf. "Ik ben duizelig," zei André. André liep er naartoe en raakte de steen aan, maar hij werd direct achteruit geslingerd. "Au, het lijkt wel alsof er stroom op staat," zei André luid.

"Oppassen geblazen dus," zei Jaap. Jaap liep om de steen heen ... "Het lijkt wel ..." zei Jaap.

"Wat ?" vroeg André.

"Zou dit het portaal zijn ?" vroeg Jaap.

"Ik denk het," zei André, "als we het boek kunnen geloven."

"Ik vraag me af wat we nu moeten doen," zei Jaap.

"Een steen, een steen," sprak de toversteen, "nog even en jullie zullen smelten."

"Wat bedoelt u ?" vroeg Jaap.

"Nou, gewoon zoals ik het zeg," zei de steen.

"Maar ik begrijp u niet," zei Jaap.

"Dat is mijn probleem niet," zei de steen.

"Hoe komen we tot het donderdag land ?" vroeg André.

"Er is hier geen donderdag land," sprak de steen.

"Ja maar het boek zei dat de toversteen het portaal is tot het donderdag land," sprak Jaap.

"Je boek kan me nog meer vertellen,"

zei de steen. "Wie denk je dat het beter weet, een boek of een sprekende steen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap. "Heeft het boek ons dan bedrogen ? We hadden het namelijk wel van iemand gehad die ons al eerder had bedrogen."

"Ga er maar vanuit dat jullie weer bedrogen zijn," sprak de steen. "Er is hier geen portaal naar een donderdag land. Wie verzint nu zoiets ?"

Jaap en André keken de steen sip aan. "We hadden ons er zo op verheugd," zei Jaap. "We missen reus Dinsdag en juffrouw Amulek."

"Daar heb ik allemaal niets mee te maken," zei de steen. "Verwacht niet dat je bij mij kunt gaan lopen uithuilen op mijn schouders. Ik ben zo hard als steen. Het zou alleen maar erger worden."

Jaap en André begonnen het steeds warmer te krijgen. "Wat is hier aan de hand !" riep Jaap. Hij begon weer weg te rennen uit de open ruimte de tunnel in, en toen ook André. "Het is hier niet pluis !" riep Jaap. "Alsof we gekookt worden !"

"Ren maar !" riep de steen. "Ik zei het jullie toch ! Jullie zullen smelten !"

"Maar waarom, waarom !" schreeuwde Jaap, die harder en harder begon te rennen. Maar ze konden de steen niet meer verstaan. Het was te ver weg. "Naar de uitgang !" riep Jaap bijna zonder adem. Na een tijdje stonden ze weer buiten het hol. "Eindelijk frisse lucht," zei Jaap.

"En gelukkig is het hier kouder," zei André.

"Ja, we werden gewoon gegrild," zei Jaap. "Wat nu ?"

"Volgens mij hebben we het boek niet goed gelezen," zei André.

"Denk je ?" vroeg Jaap. Weer begonnen ze in hun boek te lezen. Ze hadden beiden het boek meegenomen.

"Een vorst komt altijd van onderen naar de toversteen toe, niet van boven, anders zou hij smelten," staat hier," zei André.

"Een vorst ? Is dat het koude weer of een koninklijk iemand ?" vroeg Jaap. "Wij zijn geen van beiden."

"We zijn rechtstreeks van boven naar beneden tot de open ruimte gegaan, maar waarschijnlijk moeten we een weg zien te vinden die onder de open ruimte terecht komt, en dan moeten we naar boven, want ik kan me herinneren dat er wel een opening van een hol was achter de toversteen," sprak André. "Een vorst is misschien een prins ? Als het voor een prins geldt, waarom dan niet voor ons ? Als we daar gebleven waren dan zouden we echt gesmolten zijn. Blijkbaar accepteert de toversteen het niet als iemand van boven komt."

"Vreemd," zei Jaap. "Misschien heb je gelijk. Laten we goed zoeken naar een ander hol in de buurt."

"Hier staat : "Alleen zij die onder de

modder de toversteen bereiken zullen het geluk vinden, want kwam de toversteen niet uit het diepste der aarde ?" zei André.

"Hmmm," zei Jaap. "Misschien herkent de toversteen ons als één van hen als we ons hebben ingesmeerd met datgene waarin hij geboren is : aarde ?"

"We kunnen het proberen," zei André.

Jaap begon te lachen en begon zijn kleren uit te trekken, behalve zijn onderbroek, en begon zichzelf in te smeren met modder. André deed toen precies hetzelfde, en lachte ook. "Het kietelt," lachte André. Toen gingen ze terug het hol in. Ze voelden zich veel beter nu, en kregen het ook niet meer benauwd. Ze voelden zich steeds beter naarmate ze dieper onder de grond gingen. Toch begon het ook steeds warmer te worden. "Dat gaat niet goed," zei Jaap. "Het is beter dan de vorige keer, maar ik zie vuur in de verte."

"Ja," zei André, "laten we teruggaan en naar een ander hol zoeken. Ik denk dat er niks anders opzit."

Ze bleven zoeken met hun zaklantaars toen ze weer uit het hol waren gekomen. Ook bleven ze doorlezen in hun boek.

"Oh kijk," zei André. "Het hol om onder de toversteen te komen is in een andere stad," staat hier.

"We hadden het boek veel beter moeten lezen," sprak Jaap. "Dan waren we niet zo in de problemen gekomen als nu."

"Laten we maar naar huis gaan, en het eerst helemaal nauwkeurig lezen," zei André, "anders vergeten we straks weer wat."

"Gelijk heb je," sprak Jaap. En toen zijn ze maar naar huis gegaan. Wel moesten ze toen eerst een bad nemen, want ze waren helemaal onder de modder. Gelukkig werden vader en moeder er niet wakker van.

De volgende dag waren ze alweer vroeg op, en natuurlijk gingen ze direct lezen. Het boek zei dat ze naar een stadje verderop moesten waar de broer van professor Malerus zou wonen, professor Hagelaar. Ze zouden daar met de trein naartoe moeten. Jaap en André waren zo enthousiast dat ze niet meer konden wachten. Ze zouden het boek wel verder lezen in de trein. In het boek stond precies beschreven waar professor Hagelaar woonde, en hoe ze daar zouden moeten komen. Ze hoopten maar dat de professor daar nog steeds zou wonen, want het leek nogal een oud boek.

"Stel dat hij daar nog steeds zou wonen, dan worden we misschien weer bedrogen. Vaak zit het in de familie," zei Jaap.

"Laten we het er toch maar op wagen, want ik zie geen andere weg om terug te komen tot het Donderdag land," zei André.

"Dat is waar," zei Jaap. "En ik ben erg nieuwsgierig."

De jongens waren erg zenuwachtig. Vader en moeder lagen nog te slapen.

Van hun zakgeld zouden ze treinkaartjes kopen. Het stadje waar ze naartoe moesten was niet ver. Vijf minuten in de trein. In de trein lazen ze nog even in het boek, en toen waren ze er al. Ze moesten toen over een pad langs een hele lange heg lopen, en zo kwamen ze de stad in, waar professor Hagelaar ergens moest wonen. Ze letten goed op de beschrijvingen van het boek. Na een tijdje kwamen ze aan bij het huis. Professor Hagelaar woonde boven een winkel, althans als hij daar nog steeds zou wonen, want dat was nog maar de vraag. Er stond wel Hagelaar op een bordje boven de bel. Dat was al een hele opluchting voor de jongens. Jaap belde aan. Na een tijdje deed een vrouw open. Ze mochten mee naar boven komen, waar professor Hagelaar woonde. De vrouw leek op een dienstmeisje. Een man met een grote baard en een pijpje stond bovenaan de trap. Hij was direct erg vriendelijk. De jongens vertelden hem het verhaal. "Oh, dat boek ?" lachte hij. "Ja, dat heb ik ooit eens geschreven onder een valse naam, een pseudoniem."

"Ik hoop dat verder het verhaal over de toversteen en het Donderdag land niet vals is," zei Jaap.

"Nee, nee nee, dat is allemaal echt waar," sprak professor Hagelaar. Hij nam de jongens mee naar de woonkamer. Hier hingen een heleboel koekoeksklokken. Professor Hagelaar was een maker van levend speelgoed. Het was heel griezelig, zo griezelig dat het beneden in zijn speelgoedwinkel niet verkocht mocht worden. Hij vertelde over het hol in de achtertuin van de winkel, wat helemaal tot onder de open ruimte van de toversteen in het bos liep.

"Hoe werkt dat portaal tot Donderdag land dan precies ?" vroeg Jaap. "Is dat de toversteen zelf ?"

"Nee," zei professor Hagelaar. "De steen moet op een bepaalde manier gedraaid worden om het portaal te openen."

"Maar toen ik de steen aanraakte werd ik achteruit geslingerd," zei André.

Professor Hagelaar lachte. "Ja, ja ja, dat komt omdat je er niet aan mocht zitten. Je voldeed nog niet aan de voorwaardes. Je had het boek maar half gelezen," sprak de professor.

Hoofdstuk 7.

"Dus als we door dat hol in de achtertuin gaan en ons insmeren met modder, dan kunnen we veilig naar de steen toe om de steen in de juiste positie te draaien om het portaal tot het Donderdag land te openen ?" vroeg Jaap.

"Vergeet het maar," zei professor Hagelaar. "Er komt veel meer bij kijken. De steen kan niet zomaar gedraaid worden. Daarvoor zit het veels te vast, en de steen is daarvoor ook veel

te heet. Je handen zouden er vanaf branden."

"Het leek wel of er stroom opstond toen ik het aanraakte," sprak André.

"Dan mag je geluk hebben dat je nog leeft," sprak professor Hagelaar.

"Wie schrijft nu zulke gevaarlijke boeken dan ?" vroeg Jaap. "U bent al net zo gevaarlijk als uw broer. Daar hebben we ook al heel wat mee meegemaakt."

"Vergelijk me alsjeblieft niet met mijn broer," sprak professor Hagelaar. "Alles was duidelijk in het boek uitgelegd."

"Ja, maar kinderen lezen er overheen," sprak Jaap.

"Nu, luister," sprak professor Hagelaar, "de steen kan alleen draaien door een toverliedje."

"Ja, houd maar op," zei Jaap. "Ik heb het idee dat we weer gigantisch in de maling worden genomen."

"Volgens mij ook, Jaap," zei André.

"Zeg professor Hagelaar," zei Jaap, "kunnen we hier niet gewoon bij u blijven logeren, en dat we dan leuke spelletjes gaan doen, en dan de stad in ?"

"Goed kinderen," glimlachte professor Hagelaar, "als jullie het niet willen geloven, dan kunnen we hier ook gewoon spelletjes doen en een leuke tijd hebben. Ik zal jullie vader en moeder er wel even voor opbellen."

En zo gebeurde het. Vader en moeder vonden het goed, en zo bleven de jongens een paar weken bij professor Hagelaar logeren, en ze hadden een leuke tijd. Het was per slot van rekening vakantie tijd. Maar aan het einde van het logeren bij professor Hagelaar schoof professor Malerus toch weer de kap van de machine-cabine omhoog, en bleek het dat ze toch al die tijd weer gewoon in de machine hadden gezeten. "Dacht ik het niet !" riep Jaap. "Ik had het kunnen weten !" Ze keken recht in het lachende gezicht van professor Malerus.

"De toversteen nog gevonden ?" grinnikte professor Malerus.

"Wat bent u een bandiet !" riep Jaap. "Ja, gevonden, maar weer weggezonden. Het is een onmogelijke opgave !"

"Het is gewoon een spel," zei professor Malerus, "en jullie wilden het niet afmaken."

"We hebben wel wat anders te doen dan al die onzin puzzeltochten. Het leidt toch nergens toe," zuchtte André.

"Kom, kom," zei professor Malerus, "Jullie vonden het beter dan school."

"Dat wel," zei André, "maar dan noemt u ook wel wat op. In ieder geval hebben we lekker spelletjes gedaan met uw broer, en zijn we de stad ingeweest."

"En als jullie straks weer op die saaie school zitten, dan zullen jullie er naar terugverlangen," zei professor Malerus

lachend.

"Zeg, heeft u ons allemaal gemaakt ?" vroeg Jaap. "Heeft u misschien ook vader en moeder gemaakt en ons hele leven ?"

Professor Malerus knikte.

"Maar wie heeft u dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"De Machine," zei professor Malerus.

"Ja, maar ik dacht dat u de machine had uitgevonden ?" vroeg Jaap.

"Nee, net andersom," sprak professor Malerus.

"En wat is de naam van de machine dan ?"

"De Rusland Machine," sprak professor Malerus.

"Maar wie heeft de Rusland machine dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"Reus Maandag," sprak professor Malerus, "maar dat is een heel lang verhaal."

"En misschien weer een leugen," zei André.

"Wie weet," sprak professor Malerus. "Het is een puzzel voor de puzzelaars."

Even later liepen Jaap en André trillend en bevend het huis van professor Malerus uit. Ze hadden datzelfde gevoel als wanneer ze op de kermis waren geweest en in vele machines hadden gezeten. Ze waren buitengewoon vrolijk, en ze wisten niet of ze nu blij moesten zijn dat het weer afgelopen was, of blij moesten zijn dat ze er geweest waren, of blij omdat ze er misschien nog steeds inzaten. Met een brede glimlach liepen ze naar huis, en toen ze binnenkwamen zagen ze hun vader op de bank zitten met de krant. Ze schoten direct in de lach. "Wat valt er te lachen," bromde vader.

"Vraag het aan professor Malerus !" riep Jaap lachend, en rende samen met André giechelend naar boven.

JAAP EN ANDRÉ EN DE WAKKELSOEP

Toen Jaap op zijn kamer was om huiswerk te maken zag hij ineens lijm druppelen in zijn kamer, zomaar vanuit het niets. Hij liep er op af en raakte de lijm aan, maar hij kon niet meer loskomen. Wat was dat spul plakkerig. Hij wist niet wat hij moest doen, en begon te roepen, maar niemand scheen hem te horen, of misschien was iedereen wel weg. Hoe meer hij probeerde los te komen, hoe meer hij werd gegrepen door de lijm, en toen ineens werd hij zo de vloer ingetrokken. Hij gilde en schreeuwde, maar er was geen hulp. "Is er dan niemand die me hoort !" riep Jaap.

Hij zag niets meer. Alles was wazig voor zijn ogen. Hij kon zich ook niet meer bewegen. Even later kon hij weer zien, en hij zag dat hij in een bos was. Een meisje van het bos kwam op hem af. "Wie ben je ?" vroeg Jaap. "En waar ben ik ?"

"Ik ben de koningin van de jacht ?" zei het meisje.

"Waar jaag je op, op mij ?" vroeg Jaap.

"Op wakkels," zei het meisje van het bos. "Wakkels zijn gaten in het ijs."

"Dat noemen wij wakken," zei Jaap. "Waarom jaag je daarop ?"

"Omdat ik de ijskoningin ben. Er mogen geen gaten in het ijs zitten, want dan smelten we weg," sprak het meisje.

"Ah," zei Jaap. "Waar ben ik ?"

"In Samaica," zei het meisje.

"Wat is dat ?" vroeg Jaap.

"Een land," zei het meisje.

"Hoe kom ik daar ?" vroeg Jaap.

"Door de lijm," sprak het meisje.

"Wat is dat voor een lijm ?" vroeg Jaap.

"Ik gebruik het in de jacht om het ijs weer dicht te lijmen. Het is ijslijm," sprak het meisje.

"Mag ik nu weer naar huis ?" vroeg Jaap. "Ik moet nog huiswerk doen."

"Dat huiswerk kan wel wachten," sprak het meisje.

Het meisje hielp hem opstaan. "Wat gaan we doen ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," zei het meisje.

Ze nam hem mee naar een rivier van de ijslijm. Alles bruiste hier, spoot en sproeide, zoals een waterval. "Hier worden ze allemaal meegetrokken," zei het meisje. "Zoals jij werd meegetrokken. Ik heb je eruit gehaald."

"Nou, bedankt," zei Jaap. "Ik moet voor het avondeten weer terug zijn."

"Het avondeten kan wel wachten," zei het meisje. "Er zijn veel belangrijkere dingen dan dat."

"Zoals wat ?" vroeg Jaap.

"IJslijmen," zei het meisje. "Je kan zo met een ijslijmstift de gaten in het ijs lijmen. Alles is hier van ijs gemaakt. Het is een kneedbaar ijs in allerlei kleuren."

"Ja, maar ik moet naar huis en naar school," zei Jaap.

"Wat is nu belangrijker ?" vroeg het meisje.

"Ja, maar mijn vader en moeder zullen mij missen," zei Jaap, "en André."

"Ik laat je niet meer gaan," zei het meisje. "Het is veel te gevaarlijk daar, teveel wakkels. Alles is van ijsklei gemaakt, maar jij komt uit de wakkelwereld waaruit ik je verlost heb."

Jaap knipperde even met zijn ogen. "Ik voel me inderdaad heel anders."

"Als er wakkels zijn wordt alles vies en smelt alles," zei het meisje.

"Ja, dat mag niet gebeuren," zei Jaap, die steeds meer en meer onder een vreemde hypnose kwam.

"Wakkels zijn stom, dom en lui," zei het meisje.

"Ik zal aan uw zijde strijden, koningin," zei Jaap onder zware hypnose. "Die wakkels zullen niet ver komen."

Het meisje glimlachte. "Zo mag ik het horen," zei ze.

Ze liep naar hem toe en smeerde wat strepen van ijslijm op zijn gezicht.

"Ik ben nu oorlog," zei ze, "de koningin van de oorlog. Wakkels zijn veelvraten, ze vreten alles op wat los en vastzit om nog meer wakkels te maken."

"Maar dat is verschrikkelijk, koningin," zei Jaap.

"Ja, je moet eens weten," zei het meisje. "Ze laten ons overwerk doen. Ik ben blij dat ik jou heb."

"Ik doe het met groot plezier," zei Jaap, die steeds vrolijker begon te worden.

"Lach niet teveel," zei het meisje. "De wakkels lachen de hele dag door. Dat is alles wat ze kunnen. Ze slapen, eten en lachen, de hele dag door, en maar meer wakkels maken."

"Het is een ramp," zei Jaap.

"Het is een serieuze zaak," zei het meisje. "Heb je hun fabrieken gezien ? Het stinkt."

"Dat moeten we niet hebben," zei Jaap.

"Maar zo weten we wel waar ze zijn," zei het meisje.

"Dat is waar," zei Jaap. "De stank verraadt hen."

"Ze bouwen hun huizen overal en gaan dan familietje spelen," zei het meisje, "de wakkel industrie."

"Ah," zei Jaap, die begon te gapen. Hij

hoorde het meisje verder praten in de verte. Hij begon steeds meer moe te worden. Maar toen het meisje de ijslijm stift weer tegen zijn huid zette was hij weer klaar wakker. "Ze hadden je bijna," zei het meisje.

"Ik trek mijn zwaard van ijslijm en ik strijd voor mijn koningin," zei Jaap.

"Wees waakzaam," zei het meisje. "Ze zitten overal te loeren. Als er één wakkel is zijn er meer in de buurt. Ze komen altijd in groepen. Maar wij hebben onze eigen industrie van ijslijm naaimachines. Het zijn dus eigenlijk lijmmachines. Ze zijn heel productief en creatief."

"Waar zijn ze ?" vroeg Jaap.

"Oh, dieper in het bos," zei het meisje.

"Ik wil ze graag zien," zei Jaap.

"Dan moeten we naar de ijslijm watervallen," zei het meisje. "De wakkels maken ook de mens ziek, en spelen dan doktertje om het nog erger te maken."

Over een zanderig pad gingen ze dieper het bos in. Maar ze werden aangevallen door wakkels die zo uit de struiken kwamen. "Ah !" lachte de koningin. "We eten vanavond wakkel soep, zo lekker." De wakkels waren exotische vruchten die hier groeiden. Jaap begon ze te plukken en ervan te eten. "Ja, mmm, wakkelsoep," zei Jaap, "dat lijkt me wel wat."

En zo hadden ze die avond genoeg om te eten en genoeg om over te praten. Het meisje kookte overheerlijke wakkelsoep, en Jaap keek toe hoe ze dat deed. "Breng me meer wakkels, Jaap, meer. Want zovelen hebben nog nooit van de wakkelsoep gehoord, en zovelen hebben er nog nooit van geproefd, en leiden een miserabel leven. Wakkelsoep is het lekkerste wat er is."

Einde

ZWEMMEN IN DEURSEN

Hoofdstuk 1. Het Grote Avontuur in het Zwembad
Hoofdstuk 2. Het Vreemde Mannetje
Hoofdstuk 3. De Middernachts-Wolf
Hoofdstuk 4. Het Contract

Hoofdstuk 1. Het Grote Avontuur in het Zwembad

Anton reed met Jaap en Susanne door Deursen, op zoek naar een terrasje. Toen ze er een hadden gevonden, parkeerde hij de auto, en zaten al snel aan een tafeltje. Een lange, slanke ober kwam hen bedienen. Ze bestelden ijs. Anton keek omhoog. Ze zaten onder een gezellig dakje met strepen. Al gauw kwam het ijs op een dienblad, met rietjes erin. Alhoewel ze onder een dakje zaten, begon het al snel vochtig te worden. Het begon wat te regenen. Ze namen het ijs en gingen naar binnen. Wat hing er hier een rooklucht. Ze besloten dichtbij de ingang te zitten. Dit was niet normaal. Ze kregen het er benauwd van. Anton maakte een opmerking erover naar de ober. 'Ja, mijnheer, er wordt hier veel gerookt. Daarvoor hebben we het terras voor de niet-rokers.'

'Maar wat als het regent ?' vroeg Anton. 'U kunt ons toch niet zomaar buiten laten zitten ?'

'Ik kan het niet helpen, mijnheer. Dit is een rook-café. U kunt ook een café uitkiezen waar niet gerookt mag worden,' sprak de ober.

'Ik kan wel een beetje tegen rook, maar dit is niet normaal,' zei Anton. De ober trok zijn schouders op.

Even later waren ze weer in de auto. Jaap zat een liedje te neurien. 'Wat een raar café was dat, zeg,' zei Anton. Susanne had haar walkman op en hoorde niets, en Jaap was diep in gedachten weggezonken. Ze waren op weg naar het zwembad van Deursen. Daar aangekomen kochten ze drie kaartjes en gingen zich snel omkleden. In het zwembad lag er een soort reuzen-olifant van plastic in het water, waar op geklommen kon worden. Vanaf de kant keken Anton, Jaap en Susanne ernaar. 'Wat een ding,' zei Anton. 'Ik ga er niet op.' Toen liepen ze naar een ander bad, waar het wat rustiger was. Het water was warm. Het was er niet te diep. Er was ook nog een buitenzwembad, wat helemaal doorliep tot het bos, en wat overging in een bosrivier die tot een bosmeer leidde. Veel mensen begonnen aan een zwemtocht door het bos, vanuit het zwembad.

Ook Anton, Jaap en Susanne gingen daar even later naartoe. Er was een prachtig uitzicht, en het was niet te koud. Het water had een warme gloed, en al snel zwommen ze naar de rivier.

De mensen waren dol-enthousiast. Na lang zwemmen kwamen ze aan in het bosmeer. Er waren hier prachtige oevers waar je kon zonnebaden. Anton keek om zich heen toen hij het bosmeer begon in te zwemmen. Wat waren de mensen hier luidruchtig. Ze keken allemaal omhoog en schreeuwden. Hij kon niet verstaan wat ze schreeuwden. Een man had zijn vinger naar voren gewezen. Toen zag Anton het ook. Grote rookwolken waren in de verte. 'Dat lijkt wel op een bosbrand !' riep Anton. 'Laten we omkeren !' Hij keek om zich heen waar Jaap en Susanne waren, maar hij zag ze niet. Er kwam steeds meer rook. Anton begon het benauwd te krijgen, en probeerde terug te zwemmen, maar hij wist niet meer welke kant hij opmoest. Toen zag hij niets meer.

'Help, help !' riep Anton. 'Jaap en Susanne, waar zijn jullie !'

Overal hoorde hij gegil en gekrijs. 'Er is een vliegtuig neergestort !' hoorde hij iemand roepen. Dat had dan natuurlijk die bosbrand veroorzaakt. 'Kom, kom !' hoorde hij iemand roepen. Hij zwom op het geluid af. 'Allemaal komen !' werd er geroepen. Na een tijdje was hij weer in de rivier, en toen kon hij steeds beter zien. Maar alles leek wel wit. Wat was er met zijn ogen gebeurd ? Het was alsof er een schuim op zijn ogen was, als een waas. 'Jaap, waar ben je ?' riep Anton. Opeens voelde hij handen op zijn schouders. 'Ik ben hier. Gaat het ?' vroeg Jaap.

'Waar is Susanne ?' vroeg Anton.
'Bij mij, achter me,' zei Jaap. 'Laten we terugzwemmen.'

Toen ze bij het zwembad aankwamen waren er allemaal mensen van de EHBO. Sommige zwemmers hadden last van benauwdheid. Sommigen moesten op de kant getrokken worden. Ze hadden geen kracht meer. Anton keek om zich heen of hij nog mensen kon helpen. Hij kon hier weer alles zien. Ook Jaap en Susanne hielpen mee. Ze ontfermden zich over wat huilende kinderen.

De baas van het zwembad was er ook. 'Ik vind dit verschrikkelijk,' zei hij. Hij nodigde iedereen uit om naar een zaaltje binnen het zwembad te komen. Daar zou hij de mensen toespreken. Anton, Jaap en Susanne liepen met hem mee naar het zaaltje. Er waren daar inmiddels veel mensen. De zaal was bijna vol. De baas van het zwembad liep naar de microfoon. 'Zodadelijk krijgt u uw geld terug. Ik vind dit verschrikkelijk,' sprak hij. 'Gelukkig doet de politie en de brandweer er alles aan om de schade minimaal te houden. Het is een ramp, beste mensen, een vliegtuig ramp, en tegelijkertijd een zwembad ramp. Maar wij laten het er niet bij zitten. Er zullen zo wat bussen komen, en u bent allen uitgenodigd om mee te reizen tot de raket-basis om de nieuwste raket te bezichtigen. Ik hoop dat dit de schrik wat zal verzachten.' Er werd geklapt in de zaal. Iedereen kon nu zich aankleden, om zo naar de bussen buiten het zwembad te gaan. Ook Anton, Jaap en Susanne gingen naar de kleedhokjes, en even later zaten ze alledrie in de bus. Ze waren wel benieuwd naar de raket. Ze hadden er al veel over gehoord.

De bus ging door vele weilanden, en

kwam toen in een bos aan. Na lang reizen door het bos kwamen ze aan in een zandgebied met veel heides. In de verte was ergens de raket-basis. De bus-chauffeur sprak hen toe. 'Zodadelijk zullen we de raket-basis binnenrijden, en dan zult u aan de rechterkant de basis met de nieuwe raket zien.' Anton keek uit het raam. Toen ze bij de basis waren aangekomen zagen ze de professor die de raket had uitgevonden. Hij liep daar rond in zijn lange witte jas. Hij heette iedereen welkom. Hij zou een rondleiding geven in de raket.

Iedereen moest hem volgen tot de ingang van de raket. De professor had een pijp in zijn mond en een brede glimlach. Je kon zien dat hij erg trots op zijn werk was. Anton, Jaap, Susanne en de andere mensen keken hun ogen uit. Er was zelfs een kleine bioscoop in de raket, in een klein zaaltje. Er werd een film gedraaid in de kleine bioscoop. Er verscheen een hand op het witte doek, en er waren wat aftitelingen. Het was waarschijnlijk al afgelopen.

De professor liep zenuwachtig heen en weer. Niemand wist goed wat er aan de hand was. Hij had een telefoontje in zijn hand, als een soort walkie talkie. Hij knikte maar, en zweet stond op zijn voorhoofd. Toen richtte hij zich tot de mensen. 'Dames en heren, ik vraag u allen rustig te blijven. De bosbrand heeft zich snel verspreid, en ook onze velden branden nu. We zijn totaal omsingeld. Niemand weet hoe dit kan. Misschien door het hete weer, maar ook een oorlog is niet uitgesloten.'

'Een oorlog ?' riep Anton. 'Maar professor, wat loopt u nu allemaal te bazelen ?'

'Als we omsingeld zijn, start de motor dan, professor, waar wacht u nog op ?' riep Susanne.

'Ik wil eruit !' riep iemand.

'Niemand kan er uit,' zei de professor. 'We zijn omsingeld door grote vuurzeeen, maar dit is gelijk de gelegenheid om mijn raket te testen.'

Meer en meer mensen begonnen in paniek te raken, maar ze wisten dat het starten van de raket de enige oplossing zou zijn. De professor liep naar een kleine cabine en begon op de knoppen te drukken.

'Allemachtig,' zei Anton. 'Ik vertrouw dit voor geen cent. Die gek loopt volgens mij gewoon wat te verzinnen om zijn raket te kunnen uitproberen. Een oorlog ? Laat me toch niet lachen.'

'Hij zei niet dat het een oorlog is,' zei Jaap. 'Hij zei alleen dat een oorlog niet uitgesloten is. Zag je dan niet dat hij een telefoontje kreeg ? Er is meer aan de hand.'
Anton rende naar een klein raampje, en begon naar buiten te kijken. 'Mensen !' riep hij. 'Er is helemaal geen vuur ! Deze professor neemt iedereen in de maling.'

'Je bent gek !' riep de baas van het zwembad. 'Hoe durf je zo over de professor te spreken.'

'Kom het zelf dan zien, halve gek !' riep Anton. 'Kijk door dit kleine raampje, en vertelt u mij eens waar het vuur is !'

De baas van het zwembad liep op Anton af, en gluurde door het raampje. 'Je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur,' sprak hij. 'Kom op, mensen, deze raket en deze professor zijn niet pluis. We gaan eruit.' Met grote stappen liep hij af op de uitgang, maar de deuren waren op slot. 'Professor, ik gebied u de deuren te openen !' riep de baas van het zwembad woedend.

'Komt niks van in, toffe jongen !' riep de professor. 'Je zou ons allemaal laten omkomen. De raket is al opgestart, dus ik kan niets meer opendoen.'

'Maar er is helemaal geen vuur buiten !' schreeuwde de baas van het zwembad zo hard als hij kon.

'U gaat mij toch niet in de maling nemen !' riep de professor. Ook andere mensen hadden inmiddels door het raampje gekeken en zagen geen vuur. Ook de professor liep naar het raampje en gluurde naar buiten. 'Verhip, nee, je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur.'

'Doe die raket dan uit, malle man !' riep de baas van het zwembad. 'Wat sta jij hier nog te staan !'

'Mijn excuses,' zei de professor. 'Ik kan de raket niet uitzetten, want dan gaan we er allemaal aan. Hij is al op gang gebracht.'

'Wie heeft jou getelefoneerd met die draken-onzin ?' bulderde de baas van het zwembad. Anton keek naar het gezicht van de man wat helemaal rood was. Hij had nog nooit iemand zo boos gezien.

'Jax Bladerdeeg,' zei de professor. De baas van het zwembad greep een brandweer-bijl van de muur en rende naar de cabine om alles kort en klein te slaan. De professor keek verslagen toe. 'Mijn mooie kunstwerk naar de knoppen !' riep hij. 'Dit zal je duur komen te staan !'

'Maak jij je maar klaar voor een trip naar de gevangenis !' bulderde de baas van het zwembad. 'Aan één ramp hebben we vandaag wel genoeg, circus-clown. En nu mag jij ons vertellen wie die Jax Bladerdeeg wel niet is.'

'Mijn baas,' zei de professor.

Er werd op de deuren van de raket nogal hard geklopt, alsof er met gereedschap op werd geslagen. Even later werden de deuren ingetrapt, en gewapende mannen renden de raket binnen. Ze droegen geweren. 'Iedereen op de grond, dit is een overval !' Er klonken al wat schoten. Anton, Jaap en Susanne doken op de grond, en ook de andere mensen namen geen enkel risico. Een andere man in een lange witte jas en met een hoed liep de raket binnen. 'Goed werk, jongens,' zei hij. De baas van het zwembad keek op met open mond. 'Wel heb ik ooit,' zei hij. 'Hoe durf jij hier op zo'n smerige manier binnen te komen !' bulderde de baas van het zwembad.

'Snoer hem de mond !' riep de man met de hoed. Tegelijkertijd vlogen twee overvallers op hem af, en begonnen hem vast te binden, om vervolgens een grote prop in zijn mond te duwen. 'Laat me los !' probeerde de baas van het

zwembad te schreeuwen, maar er kwam niet veel uit.

'Dit is Jax Bladerdeeg, mijn baas,' sprak de professor.

'Ja, ja, ja, houd nu maar op,' zei de man met de hoed. Anton probeerde voorzichtig naar de zijkant van de raket te kruipen, waar een trap was. Ook wenkte hij Jaap en Susanne. Voorzichtig kropen ze op de trap, maar de overvallers begonnen hen door te krijgen. 'Ren !' riep Anton. Ze stoven de trap op, terwijl ze al schoten hoorden. Bovenaan de trap was een gordijn, waarachter een andere trap was. Die renden ze ook op. 'Jullie kunnen geen kant op !' werd er geroepen. Er waren hier vele trappen, die vaak door een deur of een gordijn van elkaar gescheiden waren, en soms was er een klein gangetje tussenin. 'We vinden jullie wel !' werd er geroepen. Na lang rennen op de trappen kwamen ze aan op een soort zoldertje van de raket. Anton sloeg een raam in en keek naar buiten, maar dat was veel te hoog. Er was ook een ander trappenstelsel waar ze naar beneden konden rennen, zonder dat ze de overvallers zouden tegenkomen. Nu moesten ze snel zijn. Ze hoorden al stemmen dichterbij. Anton sprong bijna van de eerste trap naar beneden af, en ook de anderen volgden hem snel na. Dit was een ander trappenstelsel. Een zware rook rookten ze hier. Ineens kwamen ze de buschauffeur tegen. Die was op eigen houtje de raket gaan onderzoeken, en wist nog niets af van wat er gebeurt was. 'Kom mee !' zei Anton hard fluisterend tegen hem. 'Er is een overval in de raket.' De bus-chauffeur wist een andere uitgang in dit trappenstelsel, en al snel waren ze uit de raket. Buiten de raket was er nog een trappenstelsel waar ze vanaf moesten rennen.

'Naar de bus !' riep Anton. Zo snel als ze konden renden ze de metalen trappen buiten de raket af, en renden naar de bus toe. Ook de overvallers waren al buiten, en begonnen te schieten. In de bus aangekomen startte de bus-chauffeur snel de bus. Direct belde hij de politie door een soort intercom. Ook de bus-maatschappij werd op de hoogte gebracht, terwijl Anton duidelijk uitlegde wat er was gebeurt. 'Zovelen zijn gegijzeld !' riep de bus-chauffeur door de intercom.

De volgende dag stond het in de kranten. Jax Bladerdeeg had weer toegeslagen, een beruchte maffia baas. En de professor scheen voor hem te werken. Het zwembad in Deursen was helemaal afgebrand door criminelen. Jax Bladerdeeg was niet de echte naam van de maffia baas. Niemand wist zijn echte naam, maar hij werd ook wel Achtus Zudelknopfen genoemd.

Hoofdstuk 2. Het Vreemde Mannetje

Een week later zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Ze hadden weer ijs besteld, en spraken na over wat er op de raket-basis was gebeurd. Niemand wist waar de gegijzelden waren, want de overvallers ontvoerden hen met de overgebleven bussen. Er werden nog steeds grote onderzoeken gedaan.

Inmiddels werd er een nieuw zwembad gebouwd en er kwam een nieuwe baas

van het zwembad. Anton, Jaap en Susanne hadden het zwemmen niet afgeleerd. Nog steeds gingen ze zo nu en dan zwemmen, en nog steeds zwommen ze dan helemaal tot het bosmeer. Maar op een dag gebeurde er iets vreemds. Een klein mannetje met een lang paarsachtig jasje en een paars mutsje stond op de kant van het bosmeer. Hij had een grijs baardje. Ook had hij een munt in zijn handje. De munt was bijna groter dan zijn hand, en glom. 'Weet je wat dit is ?' vroeg hij.

'Wie bent u eigenlijk, als ik vragen mag ?' vroeg Susanne.

'Gaat je geen snars aan,' zei het mannetje. 'En ik vroeg jou het eerst, dus je mag mij eerst antwoorden. Ik houd er niet van als mijn vragen genegeerd worden, en dat ik dan ineens vragen krijg in plaats van antwoorden.'

'Nee, ik heb geen idee wat u in uw hand houdt. Het lijkt op een munt,' zei Susanne.

'Mis !' schreeuwde het mannetje. 'Ik heb er een hekel aan als men mij verkeerde antwoorden geeft. Houd dan liever helemaal je mond. Je kon gewoon ja of nee antwoorden, want dat is alles wat ik vroeg, of je wist was het was.'

'Nou zeg,' zei Susanne, 'u hoeft er niet zo naar en moeilijk over te doen.'

'Ach, trut, houd nu je mond,' zei het mannetje.

'Dit gesprek is over,' zei Susanne. Maar ze merkte dat ze zich niet meer kon bewegen. Anton en Jaap waren verderop aan het zwemmen. Ze kon hen niet eens meer roepen. Het leek wel alsof haar stem vast zat.

'Ik ben er niet van gediend op zo'n manier toegesproken te worden,' zei het mannetje. 'Dus nu zul je luisteren in plaats van je mondje op zo'n vervelende, genieperige manier te gebruiken. Kom nu het water uit, en volg mij, dan zal ik je wat laten zien.'

Als gehypnotiseerd stapte Susanne het water uit en volgde het mannetje. Het mannetje leidde haar naar een boshutje. 'Hier woon ik,' snauwde het mannetje. 'Ik drink water met azijn, of gewoon slootwater. Ik eet mos en vuil. Ik eet de grond. Ga nu zitten, dan voer ik je wat.'

Susanne ging gehypnotiseerd in het gras zitten. 'Lekkere kevertjes en torretjes, sprinkhanen. Hier, doe je mond open.' Een vieze lepel met beestjes werd voor haar mond geschoven, maar Susanne hield haar mond stijf dicht.

'Ach, ik zie dat je geen honger hebt,' zei het mannetje, en stopte toen de smerige lepel in zijn eigen mond. 'Wat een ondankbaar meisje ben je, kindje. Iemand anders zou het maar wat graag willen eten.'

Susanne begon rood te worden, en bang. Ze kon zich nog steeds niet goed bewegen. Inmiddels hadden Anton en Jaap door dat Susanne was verdwenen, en gingen op onderzoek uit.

'Weet je wat ik met je ga doen ?' vroeg het mannetje. 'Spek van katten, honden, muizen en ratten, dat ga ik je voeren.' Grote tranen biggelden over de wangen

van Susanne, die nog steeds niet kon praten.

'Of heb je daar geen zin in, ondankbaar kind ?' vroeg het mannetje. 'Ik kan je niet uitstaan, verwend nest.' Hij gaf haar een klap in haar gezicht. Nog steeds kon Susanne niet spreken. Haar tong zat helemaal vast. 'Wanneer vertrouw je mij eens,' snauwde het mannetje. Het mannetje begon steeds dwazer en woedender te worden. Hij raasde en schold dat het een lieve lust was. Ineens hoorden Anton en Jaap het woedende mannetje, en renden op het geluid af. 'Wat doe jij hier, Susanne ?' vroeg Anton. Susanne beefde.

'En wie ben jij, mannetje ?' vroeg Anton.

'Gaat je geen snars aan !' snauwde het mannetje kribbig. 'Ik doe dit niet voor jullie.'

'Nou, waar gaat dit nog over, irritante schelm,' zei Anton. 'En waarom ga jij met dit gespuis mee, Susanne ?' vroeg Anton. Jaap was op haar af gelopen. 'Hey, wat is er. Waarom beef je zo, en waarom huil je ?' Maar Susanne kon nog steeds geen woord uitbrengen. En toen was het mannetje weg, zomaar plotseling verdwenen. Susanne barstte in huilen uit. 'Ik kon me niet meer bewegen,' snikte ze. 'Ik kon zelfs niet meer praten,' huilde ze. Jaap sloeg een arm om haar heen. Anton wist niet wat hij zag. 'Waar is dat mannetje nu ?'

'Weg,' zei Jaap.

'Dat kereltje was er net nog,' zei Anton. 'Dat kan toch niet ?'

Jaap haalde zijn schouders op.

'Ik kan dit niet geloven,' zei Anton. 'Er gebeuren hier vreemde dingen. Er is altijd wat in het zwembad. Laten we teruggaan.' Susanne vertelde het verhaal terwijl ze terugliepen, en Anton en Jaap luisterden met open mond.

'Het spookt in Deursen,' zei Anton. 'We zijn hier niet meer veilig. Er is iets aan de hand.' Snel gingen ze naar de kleedhokjes om zich aan te kleden, en al gauw zaten ze in de auto om naar huis te rijden. Anton zat achter het stuur. 'Ik begrijp dit niet,' snauwde hij. 'Waarom moet ons dat altijd overkomen.'

'Nu praat jij ook al als dat mannetje,' zei Susanne een beetje kribbig. 'Daar hoef je ons toch niet de schuld voor te geven, en ons af te snauwen ?'

'Ik geef jullie niet de schuld,' bromde Anton verder. 'Ik ben gewoon moe van dit alles. En je hoeft mij dan ook niet zo kribbig toe te spreken. Ik snauw jullie niet af, maar ik ben gewoon boos op de omstandigheden. Het is niet meer zoals het was in Deursen.'

Bij een grote villa stopten ze. Hier woonde Anton. Jaap woonde naast hem, en Susanne woonde tegenover hen. Anton parkeerde de auto, en toen liepen ze naar Susanne's huis.

'Gaat het alweer een beetje beter met je ?' vroeg Anton bezorgd. Susanne knikte. Ze opende de deur en even later zaten ze in de huiskamer. 'Wat een gekkenwerk is Deursen geworden,'

mopperde Anton. 'We zijn ons leven niet eens meer zeker.'

'Ja, en nu ook al een mannetje dat ervoor zorgt dat je je niet meer kan bewegen en niet meer kan praten,' zei Susanne. 'En zomaar ineens was hij verdwenen.'

'Ja, het is raar,' zei Anton. 'Zou het allemaal met elkaar te maken hebben ? De vliegtuigramp, de overval en dat rare mannetje ?'

Ze besloten op onderzoek uit te gaan. Ze wilden het wrak van het vliegtuig weleens zien. Na wat gegeten te hebben gingen ze op pad. Het was al een beetje donker geworden, daarom hadden ze zaklampen meegenomen. Na een tijdje rijden door het bos kwamen ze bij het wrak aan. Het was nogal een groot vliegtuig, en daarom had het ook zo'n grote bosbrand veroorzaakt. Met hun zaklampen schenen ze op het wrak. Alles was afgebrand, maar tot hun verbazing zagen ze een vreemd kistje liggen tussen de afgebrande vliegtuig-stoelen. Anton nam het kistje in zijn armen, en droeg het weg van het wrak. Er was een groot dwars kruis op de deksel. Verder was de kist helemaal zwart. Hij tilde het deksel ietsje op en sloeg het toen direct weer dicht. 'Allemaal licht,' stamelde hij. 'Alle duivels, het spookt hier echt.' Ook Susanne tilde het deksel ietsje op, maar werd toen achteruit geslagen door een wind. 'Wel allebarstens,' gromde Anton. Susanne en Jaap waren ook met verbazing geslagen. 'Allemaal achteruit,' zei Anton. 'Kom niet dichterbij.' Hij pakte een tak die ergens lag, en van een afstand tilde hij het deksel op met de tak. Een spookachtige gestalte rees op van de geopende kist, met zacht licht. 'Allemachtig,' stamelde Anton. 'Wie bent u ?'

'Het is vast een truuk,' zei Susanne.

'Nee,' zei Anton, 'dit is je reinste spokerij. Ben je dat mannetje vergeten wat zomaar verdween ?'

'Wie heeft mij opgeroepen ?' sprak de gestalte met een langzame, lage stem die heel ijzig en ver weg klonk.

'Wie bent u ?' vroeg Anton weer. 'Wij hebben niets opgeroepen. We kwamen alleen naar het neergestorte vliegtuig kijken, en vonden deze kist.'

'Het is mijn kist,' zei de gestalte.

'Wie bent u ?' vroegen ze alledrie.

'Het spook van het uur,' sprak de gestalte. 'Elk uur is er een ander spook.'

'Hebben jullie misschien iets te maken met de vliegtuigramp, de bosbrand, de overval van de raket-basis en een vreemd mannetje dat mensen vastplakt en dan in het niets verdwijnt ?' vroeg Anton.

'Het is een mooie vraag,' zei het spook. 'Wonderschoon, zeer elegant.'

'Antwoord ons nu maar in plaats van je gebazel,' zei Anton een beetje ongeduldig.

'Maak anders gewoon dat je wegkomt,' gromde het spook. 'Ik ben jullie niets verschuldigd. Jullie zijn op mijn

terrein.'

'Wij gaan niet weg,' zei Anton. 'Het bos is niet van jou.'

'Maar de kist wel,' sprak het spook beledigd, 'dus nu wegwezen !' En met een strakke en ijskoude wind werden ze alledrie weggeduwd.

'Blijf uit mijn buurt !' schreeuwde het spook. 'Je had dit nooit moeten doen.'

'Wij willen alleen een antwoord !' riep Susanne.

'Wat voor antwoord ?' vroeg het spook.

'Nou, of jullie iets te maken hebben met de vreemde dingen die de laatste tijd in Deursen gebeuren !' riep Susanne.

'Ik weet van niks,' zei het spook. 'Ik zat zolang opgesloten in deze kist, en ik vond het allemaal best, maar nu heb ik het koud. Jullie zijn me ook een stelletje.'

'Als u eerlijk antwoord geeft, dan stoppen we u weer toe in uw kist,' zei Susanne.

'Ik heb nergens iets mee te maken,' sprak het spook.

'Van wie is de kist dan ?' vroeg Susanne.

'Van ons,' zei het spook.

'Maar wie heeft de kist meegenomen in het vliegtuig ?' vroeg Susanne.

'Wij waren besteld …' zei het spook.

'Door wie ?' vroeg Susanne nieuwsgierig.

Het spook wilde niets meer zeggen en trok zich terug in de kist, terwijl hij de deksel greep en op de kist legde. 'Zie, hij kan het zelf,' zei Anton. 'Ze proberen een rad voor ons ogen te dragen. Ik vertrouw ze voor geen cent.'

'Wegwezen !' bulderde het vanuit de kist. 'Of willen jullie nog een zwembad ramp ?'

'Zie, zij waren het,' zei Anton.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Susanne die al een beetje begon te trillen.

'Waarom hebben jullie zoveel rampen veroorzaakt ?' vroeg Anton. 'Het zou me niks verbazen als jullie nog meer rampen op jullie geweten hebben.'

'Wij zijn rampen-spoken. Men betaalt voor ons,' sprak het spook vanuit de kist.

'Wie betaalde jullie, en hoe gaat die betaling in zijn werk ?' vroeg Susanne.

'Jax Bladerdeeg,' sprak het spook. 'En de betaling gaat door offers.'

'Wat voor offers ?' vroeg Susanne.

'Kinderoffers,' sprak het spook.

'Wat ?' vroeg Susanne. 'Zijn jullie gek geworden ?'

'Wij roosteren en eten kinderen,' sprak

het spook. 'Wat is daar zo abnormaal aan ?'

'Ik geloof mijn oren niet,' zei Susanne. 'Weet je wel eens wat je zegt. Luister nu eens goed naar jezelf om te horen wat voor een soort onzin je loopt uit te kramen.'

Ook de anderen waren stomverbaasd.

'We veranderen toch niet voor jullie,' zei het spook. 'We hebben wel andere dingen te doen.'

Anton was een beetje wanhopig. Dit was echt zware misdaad, tenzij het spook hen maar wat zat voor te liegen.

'Moet je horen, spook,' sprak Anton. 'Ik heb een beetje genoeg van je praatjes, maar waar zijn die kinderen dan ?'

'We mesten ze vet ergens diep onder de grond in kooien,' lachte het spook.

'Maar dat kan toch niet !' riep Susanne. 'dat kun je toch niet maken tegenover hun ouders ?'

'Niks mee te maken,' zei het spook. 'En nu opdonderen,' bulderde het spook vanuit de kist. En weer werden ze als door een wind geslagen, maar ditmaal werden ze echt ver weggeslingerd. Verslagen strompelden ze terug naar de auto.

De volgende ochtend waren ze op weg naar het politie-bureau. Maar toen ze hun verhaal brachten werden ze uitgelachen. 'Ach, kom nou,' zei één van de agenten. 'Jullie gaan ons toch niet vertellen dat er hier mannetjes zijn die in het niets verdwijnen, en spoken die rampen veroorzaken en mensen door het bos heen slingeren. Kom eens met een beter verhaal.'

Anton was boos. 'Nou, dan geloven jullie ons toch lekker niet ?'

Boos liep hij het politie-bureau uit, terwijl de andere twee hem volgden. Anton had het helemaal gehad met Deursen.

'Volgens mij is de politie ook al onder invloed van de spoken,' zei Susanne. De broer van de professor van de vlieg-basis was een goede bekende van Anton. Ook hij was een uitvinder. Ze besloten naar hem te gaan om raad. Hij woonde boven een café. 'Oom Aart,' noemde Anton hem altijd. Ook hij was een professor, maar heel anders dan zijn broer. Hij nam hen direct serieus toen ze hem het verhaal vertelden. 'Interessant,' zei oom Aart. 'Weet je, ik vertrouw mijn broer voor geen cent. Het was altijd al een vreemd mannetje. Al van jongs af aan wist hij zoveel van techniek af dat hij al dieren kon laten praten. Ik ben ervan overtuigd dat hij de spook-kist heeft gemaakt.'

Alledrie keken ze oom Aart met open mond aan. Oom Aart liet hen een boekje zien. Het was een boekje met bouw-instructies voor een spook-klok. De spook-klok zou de hele aarde verzwelgen, en alleen hen die goed zouden betalen zouden deel hebben aan de spook-klok om een nieuwe realiteit te creeeren. 'Dit boekje schreef hij toen hij acht jaar was,' zei oom Aart. 'Het is een gevaarlijke jongen, altijd al geweest. Die spookklok moet dus

ergens in die kist zitten.'

'Wat kunnen we eraan doen, oom Aart ?' vroeg Anton.

'Nou ja, ik ben niet zo genieus als mijn broer,' zei oom Aart, 'maar laat me eens denken. Even leek het alsof oom Aart pretlichtjes in zijn ogen had. Dat gaf hen alledrie weer wat hoop. 'Ik ken die spoken van mijn broer,' sprak oom Aart. 'Ze waren elk voor een uur, en hij had ze opgewekt uit hout. Het blijkt dat als je hout op een bepaalde manier bewerkt, dan begint het electriciteit af te geven, en daar heeft hij op een hele slimme manier gebruik van gemaakt. Eigenlijk heeft het helemaal niets met spokerij te maken, maar met de werkingen van de natuur. Ik kan me alleen nog herinneren dat hij zei dat de hele spookklok niet zou werken als er wolven in het spel zouden komen. Er zou een middernachts-wolf bestaan die opgeroepen kon worden vanuit een roos. Hij wist precies hoe dat zou moeten, maar het boekje wat hij daarover had geschreven heeft hij in vuur geworpen. Hij was te bang dat iemand het ooit eens zou gebruiken. De middernachts-wolf zou korte metten met zijn spookklok maken. Ik denk dat hij de spookkist heeft gemaakt voor extra veiligheid.'

Hoofdstuk 3. De Middernachts-Wolf

'Ik zal jullie een geheimpje vertellen,' sprak oom Aart. 'Ik ben de middernachts-wolf. Elke nacht om twaalf uur precies verander ik in een wolf.'

Anton keek oom Aart met grote ogen aan. 'En kunt u wat aan die spookklok doen, en misschien ervoor zorgen dat dit maffia mysterie wordt opgelost ?' Oom Aart knikte.

'De roos gaat het mij vertellen,' zei oom Aart.

'Wie of wat is de roos, oom Aart ?' vroeg Susanne.

'Een fee,' zei oom Aart. 'Zij raakt mij altijd aan in het midden van de nacht met haar toverstaf, en dan wordt ik een wolf.'

'Nog steeds ?' vroeg Susanne.

'Nee,' zei oom Aart, 'niet meer. Toen ik jong was, maar ik weet nog precies waar ze woont. Ze woont diep in het bos. Alleen om twaalf uur 's nachts zou ik naar haar toe kunnen gaan, maar niet ervoor of erna, want dan zou ze me verslinden.'

'Klinkt gevaarlijk,' zei Anton.

'Ze is een monster,' zei oom Aart, 'maar we hebben haar nodig.'

Toen het bijna nacht was besloten ze naar het bos te gaan. Ze gingen heel diep. Ze kwamen aan bij een diepliggende rivier. Er was een brug van touwen over de rivier. Het was hier bijna een oerwoud. Zo wild hadden ze het nog niet gezien. 'Daar achter de brug woont ze,' sprak oom Aart. Ze hadden er wel vertrouwen in. Oom Aart was een kundig en bezonnen man. Het was bijna twaalf uur. Oom Aart ging als eerste de brug op. De brug wiebelde een beetje, en het stormde. Ook begon het te

onweren. Er was donder en toen veel bliksem. Het leek wel alsof de donkere lucht in tweeen begon te splijten. 'Wie heeft mij geroepen !' sprak een suizende stem.

'Ik, tante !' riep oom Aart met een bevende stem. Een lichtende gestalte kwam dichterbij op de brug. 'Volg mij,' sprak ze met een harde, fluisterende stem. Het was nu twaalf uur. Ze volgden haar naar een klein huisje. Er was dichte begroeiing hier. In het huisje gingen ze aan een tafeltje zitten. De fee schonk wat te drinken in. Even raakte ze oom Aart met haar toverstaf aan, en die begon direct in een wolf te veranderen. Wel had hij nog steeds zijn zwarte jas aan.

Anton vertelde de fee het hele verhaal, ook over de kinderoffers die aan de spoken gebracht zouden moeten worden, en dat de kinderen hiervoor diep in de aarde opgesloten werden gehouden.

'Ach welnee,' zei de fee. 'Dat zijn gewoon spookkinderen. En die zijn niet opgesloten. Ze maken jullie maar wat wijs.' Wel zag ze het gevaar van de spookklok in, en wist ze dat het veel rampen bracht, en dat er nog steeds mensen in handen van de maffia waren.

'Ik heb een goed idee,' sprak ze. Ze nam hen mee naar buiten, en leidde hen naar een bootje aan de rand van de rivier. Voorzichtig stapte ze in het bootje, en wenkte de anderen. Even later waren ze allemaal in het bootje, en ze begon te peddelen. Er hing een dikke mist over de rivier, maar ze konden de zijkanten van de rivier nog wel een beetje zien.

'Ik weet waar mensen opgesloten worden gehouden,' sprak ze. 'Onder het zwembad. De nieuwe baas van het zwembad is ook van de maffia.' De wolf begon te grommen. Wat had hij zin om te rennen en te bijten. Zijn ogen waren rood van woede. Het bootje ging richting het zwembad. Eerst kwamen ze bij het meertje aan, en toen gingen ze over de rivier achter het meertje naar het zwembad. Bij het zwembad aangekomen stapten ze uit.

'Dit is toch niet normaal meer,' zei Anton. 'Het lijkt wel alsof iedereen tegenwoordig van de maffia is.' De wolf gromde. Hij leek in de verste verten niet meer op oom Aart. 'Goedzo jongen,' sprak de fee. 'Je hebt zo heel wat te bijten.' Als eerste moest de wolf het slot van het zwembad doorbijten. Direct hoorden ze een alarm. De fee trapte verder de deur in, en al snel gingen ze over een trap naar beneden. Daar kwamen ze bij een lift. Met de lift gingen ze nog dieper onder de grond. Het leek wel uren te duren. Toen ineens ging de liftdeur open, en ze keken in een enorme grot. Daar stonden de kooien met de mensen erin die ontvoerd waren op de raket-basis. De wolf rende op de kooien af en begon de sloten los te kauwen en te bijten. Maar alweer hoorden ze alarms. Bewakers kwamen op hen afrennen en er ontstond een vuur gevecht. De fee kon nog net op tijd bescherming bieden. De wolf bleek immuun te zijn voor de kogels en vloog op de bewakers af, één voor één. De bewakers schreeuwden. Ze konden niet veel tegen de wolf beginnen.

'Als ik het niet dacht,' zei de fee, en

wees omhoog waar een grote spook-klok hing in de grot. 'Spring, wolf !' riep ze. De wolf maakte een reuzensprong en greep de klok met zijn bek. De klok had vele spook-armen, die allemaal door de wolf werden gebeten.

'We moeten weg,' zei de fee. 'De betovering is bijna uitgewerkt.' Allemaal renden ze snel naar de lift, maar de lift ging niet open. De spookklok begon te lachen.

De wolf begon inmiddels weer te veranderen in oom Aart. De spookklok lachte heel gemeen, en met vele armen werd oom Aart gegrepen. 'Verslinden zullen we je,' lachte de spookklok.

'Oh nee,' zei de fee, 'dat gaat zomaar niet. Jullie vergeten dat ik er bij ben.'

'Jou zullen we ook verslinden, ouwe heks !' gierde de spook-klok. Met vele armen grepen ze haar ook. De fee begon te gillen. Anton, Jaap en Susanne stonden nog steeds met de bevrijde gegijzelden voor de lift. Anton drukte op de knopjes. 'Ga dan open, kreng,' fluisterde hij hard.

De armen van de spookklok begonnen flink te groeien en grepen wild om hen heen. Ook begon de klok sneller te draaien, als een tornado of draaikolk. Alles sleurden ze met zich mee. 'We gaan jullie vernietigen !' brulden ze.

Ook Jaap begon op de knoppen van de lift te slaan, maar de deur ging maar niet open. 'We zitten hier vast,' fluisterde hij hard.

'We zijn er geweest, Jaap,' zei Anton. De oude baas van het zwembad was woedend toen hij de spookklok zo zag razen. Hij was helemaal rood, en stond op ontploffen. Hij raapte stenen van de grond en begon naar de spookklok te gooien. Maar niets hielp. De spookklok werd razender en razender en kwam langzaam op hen af. 'We zijn er geweest,' zei Anton weer. Susanne had haar ogen stijf dichtgetrokken. Ze kon het niet meer aanzien.

Mensen begonnen tegen de liftdeur aan te trappen. De oude baas van het zwembad nam een aanloop en trapte de liftdeur open. Iedereen begon zich op te hopen in de lift, en toen iedereen binnen was drukte de oude baas van het zwembad de knoppen in om de lift omhoog te laten gaan. De spook-klok had inmiddels in woede de omhooggaande lift van onderen gegrepen met zijn vele armen, en probeerde zich naar binnen te wringen. De mensen krijsten. Het was gelukkig een hele grote, ruime lift, dus ze konden er allemaal in, maar de spookklok gaf zich niet gewonnen. Mensen begonnen op de binnengekomen armen te trappen. Het was een lange reis naar boven. Het leek wel alsof de lift nooit zou aankomen. Maar toen de lift was gestopt was het niet het zwembad waar ze naar binnen gingen. Neen. Iemand speelde een spelletje met hen. Het leek wel alsof ze zelfs dieper waren gegaan. Ze waren diep onder de aarde. Het leek wel een spooklift.

'Dit zwembad is niet pluis,' zei Anton. Allemaal stapten ze naar buiten. Het was hier donker, en op sommige plaatsen was vuur. 'We zijn hier diep onder de aarde,' zei Anton. Alles was

rustig nu. De spookklok was nergens te bekennen. 'We mogen nog van geluk spreken dat we nog leven,' zei Susanne.

'Laten we rustig blijven, mensen,' zei de oude baas van het zwembad. 'We vinden wel een oplossing.' Sommige mensen waren aan het beven en trillen. De oude baas van het zwembad liep richting de vuren, waar het lichter was. De mensen volgden hem. Tussen de vuren waren wat metalen bruggen. Die bruggen gingen over lava heen. Verderop waren er veel meer lava-rivieren. Er stonden hier grote ketels met lava erin. De mensen vroegen zich af waar ze terecht waren gekomen.

Ze gingen over een heleboel metalen bruggetjes, en kwamen toen in een ruimte waar een heleboel kisten stonden. Anton keek even in zo'n kist. Er zat een levensgrote pop in. Verderop hingen een heleboel van zulke poppen aan haken. De poppen konden bewegen en konden ook zachtjes praten. 'Wat is hier aan de hand ?' zei Anton. 'Het zijn levende poppen, net als mensen.'

'Wie zijn jullie ?' vroeg Anton aan de poppen.

'Wij zijn robotten,' zei één van de poppen. 'Wij zijn gemaakt om te werken voor de maffia.'

Opeens sprong het vreemde mannetje dat Susanne had lastiggevallen tevoorschijn. Anton kon zich direct niet meer bewegen en niet meer praten. 'Ik dacht jij zou ook vast wel zo'n mooie pop willen zijn,' grapte het mannetje. Toen Susanne het mannetje zag slaakte ze een kreet. 'Jullie zijn gekomen waar ik jullie wilde hebben !' krijste het mannetje schaterlachend. 'Jullie zullen snel allemaal mooie poppen worden zoals deze.' Ook Susanne kon zich niet meer bewegen. Jaap kon nog net op tijd wegrennen, en ook wat andere mensen. 'Ze zullen niet ver komen,' bromde het mannetje lacherig.

'Stop, stop !' riep het mannetje, bijna met een mechanische stem. Toen konden ineens de anderen zich ook niet meer bewegen. 'Poppen zullen jullie worden. Poppen zullen jullie zijn,' schaterde het mannetje. Sommige poppen begonnen te giechelen. 'Ja, poppen, jullie krijgen er wat nieuwe broertjes en zusjes bij.'

'Dank u wel,' zeiden sommige poppen. Sommige van die poppen praatten erg traag. Het mannetje begon om zijn gegijzelden heen te dansen, en werd steeds zotter. Ook begon hij hen met een staf te slaan. 'Ik zal jullie temmen !' riep hij. De staf leek onder stroom te staan. Eén voor één begon het mannetje zijn nieuwe aanwinsten naar de kisten te sleuren. 'Allemaal poppetjes, één voor één,' zong het mannetje. En toen begon hij nog meer vreemde liedjes en rijmpjes te zingen. 'Poppetje, poppetje, wat een pret, en we gaan nog niet naar bed.'

'Oh, moeder, wat zijn je poppetjes schoon. Morgen zit ik op de troon.'

'Ach vadertje kijk niet zo sip, ik maak poppetjes voor jou in een wip.'

'Ik zal ze, die vervelende krengen !' riep het mannetje, en begon toen te schaterlachen. 'Niemand die hen hier

vinden kan, ha ha ha. Oh, wat ben ik toch duivels slim.'

Maar toen het weer middernacht was veranderde de door de spookklok opgeslokte oom Aart weer in een wolf. Ook de fee kwam vrij. Ze stormden op de spooklift af, en gingen de diepte in. 'Ik weet waar ze zijn,' sprak de fee, 'ik voel het.' Toen de lift stopte, renden ze er beiden uit. De wolf ging recht op zijn doel af. Hij dook op het mannetje af en beet het kapot als een pop. Direct kon iedereen zich weer bewegen en praten, en konden ze uit hun kisten komen. Ook de andere poppen begonnen weer mens te worden.

Anton was woedend, maar tegelijkertijd opgelucht. Hij nam Jaap en Susanne in zijn armen. Snel renden ze met z'n allen de lift in, maar er waren zoveel poppen weer tot mens geworden, dat ze er niet allemaal inpasten.

De volgende dag zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Alles was goedgekomen. In Deursen was een groot feest, omdat zoveel vermisten waren teruggevonden.

Jax en zijn bende waren opgepakt. Zij gingen de gevangenis in voor hun streken. De oude baas van het zwembad werd weer de baas over het nieuwe zwembad, en zo leek alles weer wat rustiger te worden. Ook de broer van oom Aart, de professor van de raket-basis, was opgepakt en kreeg gevangenis-straf. Oom Aart kon er niet om rouwen. Hij vond het altijd al een belhamel die hij liever achter de tralies zou zien. In zijn ogen was het altijd al een groot gevaarte met veel te veel vrijheid. Niemand wist waar de spookklok was. Maar op een dag tijdens een boswandeling kregen Anton, Jaap en Susanne de schrik van hun leven. De spookklok met zijn vele armen stond ineens voor hen, en begon hen te grijpen. De grond onder hen begon weg te vallen, en zo werden ze de diepte in getrokken. 'Zo snel komen jullie niet van me af !' snauwde de spookklok. De spookklok begon aan hun haren te trekken. 'Wat wil je van ons !' riep Anton.

'Dat zul je nog wel eens zien,' sprak de spookklok.

'Waar breng je ons naartoe ?' riep Anton.

'Niet zoveel vragen stellen,' sprak de spookklok.

Hij sleurde ze alle drie door een diepe tunnel dieper de grond in. Na een tijdje kwamen ze in een grote ondergrondse wildernis. Anton, Jaap en Susanne keken hun ogen uit. 'Maar dat kan toch helemaal niet ?' stamelde Anton. 'Hoe kan er nu een wildernis onder de grond zijn ?'

'Je ziet het toch dat het kan !' snauwde de spookklok. De spookklok begon hen toen door de wildernis te sleuren, totdat ze bij een groot kasteel aankwamen. 'De heks wil jullie zien ?' zei de spookklok. 'Het is bijna middernacht.'

'De heks ?' vroeg Anton. 'Wie is dat ?'

'Dat zul je wel zien,' sprak de spookklok. Hij trok ze alle drie naar binnen, en ze zagen een grote troon in

de verte. Toen sleurde hij ze helemaal voor de troon. Op de troon zat een vrouw in een witte jurk met grijze haren. Achter haar was een grote rode schijf waar ze tegenaan leunde. 'Zo, eindelijk zijn jullie gekomen,' sprak de vrouw.

'Wat wilt u van ons ?' vroeg Anton een beetje kribbig.

'Jongen, daar hoef je niet zo ellendig over te doen. Ik strijdt al tijden voor de wildernis onder de grond, want boven de grond is allemaal vervuiling,' sprak de vrouw.

'Heeft u soms die vliegramp en al die verdere rampen veroorzaakt, sinds het er op lijkt dat mijnheer de spookklok en u dikke vrienden zijn, en hij voor u werkt,' vroeg Anton.

'Oh, de spookramp ? Nee, die heb ik niet veroorzaakt,' sprak de vrouw.

Opeens konden ze zich niet meer bewegen, en praten was ook onmogelijk geworden, terwijl de heks begon te schaterlachen. 'Leidt hen tot de kooien, spookklok, wij kunnen ze nog goed gebruiken !' krijste ze. De spookklok nam hen mee in een ruk, en ging een gang op die leidde naar een ruimte met kooien. Hij drukte ze allemaal in één kooi.

Nog steeds konden ze niet praten, hoeveel ze dat ook probeerden, en ze konden zich niet bewegen. Ze lagen als slappe lappenpoppen op de grond. Deze heks was erg gevaarlijk. Na een tijdje kwam de heks de kooi bezoeken, en grijnste. 'Wel, wel, wie hebben we daar,' zei de heks met een hoge, krijsende stem die pijn deed aan hun oren. 'Ik kan jullie wel gebruiken als gevechts-poppen. Dan gaan jullie aan het front. Levende schilden zullen jullie zijn !'

'Kijk me eens aan. Jullie zullen onder mijn hypnose zijn. Jullie zullen alleen denken en doen wat ik jullie gebiedt, begrepen ?'

'Ja,' zeiden ze alle drie traag.

'Ja, koningin moet dat zijn !' kraste ze.

'Ja, koningin,' zeiden ze alle drie traag. Ze nam Anton en Susanne's handen in haar handen, terwijl er een vreemde kracht door hen stroomde. En toen even later pakte ze de hand van Jaap. Alle drie begonnen ze een beetje waggelend op hun benen te staan. Anton trilde. 'Ja, heks,' sprak hij.

'Goedzo, jongen, je begint het al te leren,' kraste ze. 'Marcheer voor me. Kom achter me aan.' De heks liep de gang op en ging een andere gang in, terwijl Anton, Jaap en Susanne haar gehypnotiseerd volgden.

Op een tafeltje stond een glas met een glazen pot met water. 'Breng me wat water,' snauwde ze naar Anton. Anton liep gehypnotiseerd naar de tafel, en schonk water in het glas, en bracht het toen naar de heks, die er direct gulzig van begon te drinken. Aan de muur hingen wapens. Ze wees op de wapens en sprak : 'Die wapens zullen jullie gebruiken.'

Ze nam de wapens van de muur en

begon ze uit te delen. 'Op het front zullen jullie vechten. De ondergrondse wildernis wordt aangevreten door vliegende reuzen-kevers, met grote, logge lichamen en piepkleine hoofdjes. Jullie zullen wachters op mijn toren worden, en niet alleen mijn kasteel verdedigen, maar ook ten aanval gaan,' sprak de heks. Anton, Jaap en Susanne keken naar hun geweren. Toen keken ze weer naar de heks. 'Begrepen, heks,' zei Anton. Toen leidde de heks hen naar de toren van het kasteel. Ze moesten een heleboel trappen op, en kwamen toen buiten op de toren, vanwaar ze een uitzicht hadden over de wildernis. 'Schiet, schiet !' schreeuwde de heks. 'Als je goed kijkt kun je de reuzen-kevers al zien. En inderdaad vlogen er al snel heel wat vliegende reuzen-kevers om hen heen, en ze moesten vechten voor hun leven. Ook de heks vocht mee met haar toverkrachten. Ze begonnen een beetje in de gaten te krijgen wat er aan de hand was. Deze reuzen-kevers waren inderdaad verschrikkelijk, en al gauw waren ze trots en tevreden met hun taak.

'Goed voor nu,' sprak de heks na een tijdje, en ze moesten de toren weer in. Ze hadden een paar bijtwonden van de kevers, maar verder hadden ze goed gevochten.

'Ik heb jullie hier gebracht door rampen,' sprak de heks. Ze nam hen mee naar een eetzaal, waar hen de meest overheerlijke gerechten werden gebracht op een lange tafel, door een heleboel koks in wit gekleed met hoge witte mutsen. 'Eet, liefjes, dan zijn jullie straks weer klaar voor het gevecht.' Alle drie begonnen ze te eten totdat hun buiken vol waren. 'Pfff... ik kan niet meer,' zei Anton.

'Ik heb veel te veel gegeten,' zuchtte Susanne.

Ergens op een hogere verdieping in het kasteel kregen ze een kamer waar ze konden uitrusten. De hypnose begon een beetje uit te werken, want het was slechts het kasteel van een middernachts-heks, die alleen veel macht hebben in het diepste van de nacht. 'Dat mens is gek,' zei Anton ineens. 'Ik voel me weer normaal. Het lijkt wel alsof de betovering is verbroken. Laten we kijken wat er aan de hand is.'

Stilletjes liepen ze de kamer uit, en gingen over de trappen naar beneden. Ze verscholen zich achter een grote plant in een grote bak, en keken zo de troonzaal in. Ze zagen haar op haar troon zitten. Ze bewoog niet, maar trilde een beetje. 'Laten we ontsnappen nu het kan,' zei Susanne. Stilletjes liepen ze naar de poort van het kasteel, en renden toen de wildernis in. Maar de spookklok kwam achter hen aan. Hij krijste, en leek veel groter. 'Klim in een boom !' riep Anton. Snel klommen ze in een hoge boom, maar de spookklok klom er ook in. Met zijn vele armen kon hij goed klimmen. 'We zijn er geweest,' riep Anton.

'Nee !' riep Susanne, 'hier is een liaan. Houd vast.' Met z'n drieen hielden ze zich stevig vast aan de liaan, en zwiepten de wildernis in. De liaan ging helemaal over een rivier heen, en ze kwamen aan de andere kant terecht. Ze hoorden de spookklok brullen in de

verte. Na lang rennen hoorden ze niets meer. Over heuveltjes kwamen ze steeds hogerop, totdat ze eindelijk door een gat boven de grond in het bos uitkwamen. Vermoeid, maar opgelucht slenterden ze naar huis. Thuisgekomen gingen ze direct slapen.

De volgende dag, ergens in de middag, werden ze wakker.

Hoofdstuk 4. Het Contract

'Deursen is een spookstad geworden,' gromde Anton.
'De spookklok zal ons overal vinden, volgens mij heeft het niks met Deursen te maken,' sprak Susanne.
'Nee, deze dingen gebeuren alleen in Deursen,' zei Anton.
'We moeten weg,' zei Jaap. 'We zijn hier niet veilig.'

'Zeg, ik laat me niet wegjagen door een stuk speelgoed !' snauwde Anton.
'Het is geen speelgoed,' zei Jaap. 'Dat weet je best. Het is gevaarlijke militaire techniek.'
'Jaap, nu moet je ophouden,' sprak Anton geirriteerd. 'Ik probeer mijn hoofd erbij te houden. We moeten het niet groter maken dan het is. We kunnen best dit mysterie oplossen.'

Ze besloten naar oom Aart te gaan, om hem te vertellen wat er gebeurd was. Oom Aart wilde naar de gevangenis gaan om zijn broer op te zoeken, om die om raad te vragen. 'Kunnen we die broer van u wel vertrouwen ?' vroeg Anton.

'We hebben niet veel keuze,' zei oom Aart. Zo gezegd zo gedaan. In de auto van oom Aart reden ze even later richting de gevangenis. Gauw zaten ze om de tafel met de broer van oom Aart. Ook de professor van de vlieg-basis, de broer van oom Aart die nu opgesloten was, kreeg het verhaal over wat de spookklok had gedaan te horen. 'Ik kan het niet helpen. Het is de natuur aan het werk,' zei de professor.

'Toe nou, broer,' zei oom Aart. 'Je weet vast wel wat te bedenken.'

'Ik heb de uiteindelijke spookklok niet gemaakt,' zei de professor. 'Ik heb de spoken uit hout opgewekt, en veel over de spookklok geschreven. Ik was er mee bezig, maar heb later het werk overgedragen aan Leo. Leo heeft het eindproduct gemaakt.'

'Wie is Leo ?' vroeg Anton.

'Leo is een zakenman,' zei oom Aart. 'Hij kwam vroeger veel bij ons thuis, en was een vriend van ons beiden, maar hij was een gevaarlijke jongen. Hij deugde niet.'

'Waarom deugde hij niet ?' vroeg Anton.

'Het was een misdadiger,' zei oom Aart.

'Voor veel geld kocht hij het project van mij over,' zei de professor. 'En hij was de uiteindelijke oprichter van de spookklok. Jullie moeten bij hem zijn als jullie meer willen weten.'

'Waar woont hij tegenwoordig ?' vroeg oom Aart. De professor krabbelde wat op een papiertje en gaf het aan oom Aart. 'Hier, ga daar maar eens kijken.'

'Kom op, jongens,' zei oom Aart, en liep het zaaltje uit. Even later zaten ze in de auto.

Leo had een groot laboratorium voor ziekenhuis-producten. Ze kwamen aan bij een groot gebouw waar oom Aart de auto parkeerde.

Even later kwamen ze aan in het kantoor van Leo. Leo zat achter een wit bureau. 'Nu moet jij eens horen, Leo. Ik hoorde van mijn broer dat jij het spookklok project van hem had overgekocht, en dat jij de spookklok hebt gemaakt. Heb jij enig idee wat de spookklok allemaal heeft aangericht ?' snauwde oom Aart.

'Maar natuurlijk,' zei Leo zonder blikken of blozen. 'En ik ben er zeer trots op. De spookklok is gemaakt om rampen te maken en allerlei ellende, zodat wij onze ziekenhuis-producten goed kunnen verkopen.'

'Maar dat is belachelijk,' snauwde oom Aart. 'Dus jij vindt jouw heilige producten en het geld wat je ermee kunt verdienen belangrijker dan het geluk van mensenlevens ?'

'Daar betalen ze dan maar voor,' sprak Leo kalm. 'Geluk is altijd duur, en hoeft heus niet goedkoop te zijn. Daar worden mensen lui van.'

Oom Aart werd rood van woede. 'Jij bent levens aan het vernietigen met je spookklok, Leo.'

'Dan heeft de politie ook wat te doen,' grapte Leo. 'Ik zorg ervoor dat iedereen aan het werk komt.'

'Je bent een malloot, Leo,' bulderde oom Aart. 'Je denkt alleen aan jezelf en aan geld. Ze moesten jou ook opsluiten.'

'Dat gebeurt zomaar niet,' grijnsde Leo. 'De spookklok regeert ook over de politie. Alle beslissingen liggen bij mij. Ik heb het ding geprogrammeert, dus ik ben de baas over Deursen, en straks over de hele wereld.'

'Allemaal door rampen, Leo,' snauwde oom Aart. 'Je moet je schamen.'

'Hoe heeft u die spookklok gemaakt ?' vroeg Anton.

'Waarom zou ik jou dat vertellen, jongetje,' zei Leo. 'Hoeveel betaal je ervoor ?'

'Hoe kunnen we de spookklok onschadelijk maken ?' vroeg Susanne.

'De spookklok zal jullie onschadelijk maken,' sprak Leo kalm. 'Er valt niet tegen op te boksen. Het is een genie.'

Oom Aart werd wat rustiger. Hij besefte dat hij er niet veel mee opschoot door zo te snauwen. 'Hoe heb je die spoken zover gekregen voor je te werken ?' vroeg oom Aart.

'Ik heb ze alle twaalf ontmoet, en ik moest offers brengen,' zei Leo.

'Wat was het offer ?' vroeg oom Aart.

'Mezelf,' zei Leo. 'De spoken wonen in mij, als hun tweede huis.'

'Ach, Leo,' zei oom Aart. 'Doe toch niet zo mal. Waarom zou je dat doen ?'

'Ze beschermen mij goed, en mijn handel in ziekenhuis-producten loopt prima,' zei Leo.

'Ik denk dat zij eerder de baas over jou spelen,' zei oom Aart.

'Ach welnee,' zei Leo. 'We hebben een goed contract gesloten.'

'Hoe en waar hebt u de spoken ontmoet ?' vroeg Anton.

'Nou, kijk eens even,' zei Leo, 'ik kon het spookklok project alleen overkopen als ik de spoken zou hebben ontmoet en me aan hen bewezen zou hebben. Ik moest ze eerst geinteresseerd maken om in de klok te gaan wonen.

Het eerste spook ontmoette ik diep in het bos. Ik moest over een rivier in de nacht bij dichte mist, over een brug van touw. Hij wachtte me daar op. Hij was het spook van overstromingen. Hij kon rivieren en zeeen laten overstromen. Toen ik over de brug ging was er donder en bliksem. Hij riep mij van de andere kant. Hij had allemaal wit licht om zich heen. Hij woonde in een grot achter een waterval. Door de waterval gingen we naar binnen. Uit zijn vingers droop water, en toen begon het uit zijn hele lichaam te stromen, en het hield maar niet op. Ik rende weg, maar werd door de stroom ingehaald. Toen ging hij bij me naar binnen door mijn mond. Sindsdien ben ik een deel van hem, en is hij een deel van mij. De volgende dag was er een grote overstroming die ervoor zorgde dat Deursen aan zee kwam te liggen met zijn eigen strand- en duinengebied. Dankzij mijn vriendschap met het eerste spook was Deursen gespaard gebleven.

Het tweede spook woonde ook in het bos, en ik moest weer de rivier over, maar ditmaal over een andere brug van touw. Het spook wachtte mij al op. Het was het spook van vuurrampen. Hij veroorzaakte al direct een kleine bosbrand. Ik trilde als een rietje. Ik had nog nooit zoiets gezien. Ik dacht er direct aan hoeveel geld dit spook me zou opleveren. Het spook stak zijn hand uit, en ik schudde zijn hand. Hij leidde mij naar een boshutje. Hier woonde hij. Hij kon geld uit het niets tevoorschijn toveren. Hij sprak niet veel. Ook hij ging door mijn mond naar binnen, en door mijn oren. Mijn oren leken te piepen, en even leek het alsof ik in brand stond. Maar daarna werd alles rustig, en een zacht gevoel overstroomde mij. De volgende dag waren er veel bosbranden, en het kwam op de voorpagina van de krant. Ook het tweede spook wilde in mijn klok wonen, en we waren al snel dikke vrienden.

De derde spook was het ijs-spook …'

Leo stopte met praten. Er begon allemaal ijs uit zijn mond te komen, en het bleef maar stromen. 'Och jongen,' zei oom Aart. 'Wat hebben ze jou toch goed te pakken.' Leo begon te bibberen als een hondje.

'Ik denk dat het voor jou beter is om ermee te stoppen,' zei oom Aart. 'Dit is toch niet meer normaal ?' Het ijs bleef maar stromen, en na een tijdje lag de

hele vloer eronder. 'Kom op, jongens,' zei oom Aart. 'Hier valt toch niet mee te praten.' Hij stond op en liep de deur uit, terwijl Anton, Jaap en Susanne hem volgden. 'Ik ben er klaar mee,' zei oom Aart. 'Het beste is dat we allemaal gaan verhuizen naar een andere plaats. Deursen is niet meer wat het geweest is.' En zo gebeurde het. Alle vier verhuisden ze naar een ander dorp. Ze gingen in Nunspeet wonen. Ze kwamen alle vier bij elkaar in de straat te wonen. Jaap kwam naast Anton te wonen, en tegenover hen woonden Susanne en oom Aart. Of ze ooit nog last hadden gekregen van de spookklok is niet bekend.

DE PIEPENDE TRAPLEUNING

De trapleuning in het trappenhuis van de flat van Keet en Pon was aan het piepen. Alle mensen van de flat kwamen naar buiten en keken naar de piepende trapleuning in grote verbazing. Hoe kon dat nu gebeuren ? De trapleuning was in grote paniek, maar niemand verstond wat de trapleuning zei. Pon liep naar de trapleuning en legde zijn hand erop, en sprak kalm : ‘Zeg eens rustig wat er met je aan de hand is.’ De trapleuning zei toen : ´Ik was vroeger een lintje van een elventasje, maar de heks heeft mij in een toverketel hard gemaakt, en toen maakte ze een trapleuning van me.’

Iedereen keek met grote verbazing naar de trapleuning. ‘Maar als we geen trapleuning hebben dan vallen we straks allemaal naar beneden,’ zei Pon.

‘Nee hoor,’ zei de trapleuning. ‘Als jullie mij naar de fee van Nijverdal brengen, dan zal zij mij om kunnen toveren tot een touw, en dan kan dat de nieuwe trapleuning zijn. Ik voel me niet lekker als ik zo hard ben. Ik wil weer zacht zijn zoals vroeger.’

‘Komt in orde,’ zei Pon, die direct zijn huisje weer binnenliep om gereedschap te halen. Met een schroevendraaier begon hij toen de trapleuning los te schroeven. De mensen keken nog steeds toe in grote verbazing. Toen de trapleuning los was gekomen nam Pon de trapleuning mee naar zijn bestelwagentje. Keet ging ook mee. Toen gingen ze naar Nijverdal waar de fee zou wonen. Maar de weg leek wel eindeloos. Ze kwamen nooit aan in Nijverdal. Pon reed en reed maar.

‘We zijn hier op een eindeloze weg,’ zei Pon. ‘We rijden al uren en uren, maar geen Nijverdal in zicht.’

‘Heus, het zal niet ver zijn,’ zei de trapleuning. Maar toen het al nacht was geworden waren ze er nog steeds niet, en Pon zette de bestelwagen aan de kant. ‘Dan maar hier slapen vannacht,’ zei Pon.

Midden in de nacht gebeurde er iets wonderlijks. Heel zacht begon de trapleuning te piepen, en begon in een touw te veranderen. Pon en Keet werden wakker en riepen : ‘Hoera !’ Het was nu groot feest. Toen ze de

volgende dag terug waren in de flat en Pon de nieuwe trapleuning vastmaakte, die nu van touw was, was iedereen blij. Overal waren er slingers en ballonnen in het trappenhuis van de flat, en sindsdien heeft de trapleuning niet meer gepiept.

DE ZWEMBAD MACHINE

Toen Joep de zwemwedstrijd had gewonnen kreeg hij wel een hele merkwaardige prijs. Hij kreeg een zogeheten zwembad machine. Moeder wist niet waar ze het ding moesten bergen. Het was nogal een groot ding, en niemand wist hoe het werkte. Later kwamen ze erachter dat er een knop opzat die het ding kleiner kon maken, en zo kwam de zwembad machine bij Joep op de slaapkamer. Joep vond het wel een mooi ding. Hij kon er uren naar staren, maar wist eigenlijk niet waarvoor het was. 's Nachts gaf het ding soms vreemd licht, heel zacht, zacht groenig of blauwig. Joep werd er altijd heel dromerig van. Zijn broertje vroeg hem weleens waarvoor het ding nou eigenlijk was, maar Joep kon het hem niet vertellen. Ook zijn vader en moeder wisten het niet.

Op een dag besloot Joep het aan de badmeester te vragen, maar die wist het ook niet. Ze hadden het ding eens aangeleverd gekregen uit een ver land. Er zat wel een gebruiksaanwijzing bij, maar niemand begreep die taal. Het ding heeft toen jarenlang op Joep's kamer gestaan, terwijl niemand wist waartoe het diende. Maar op een dag ging het ding aan de wandel. Hij ging langs de ziekenhuizen en de politie-bureau's en bezocht allerlei winkels, maar deed verder niets dan kijken. De mensen vonden het heel vreemd, maar durfden niets te zeggen.

Joep kwam er al snel achter dat de zwembad machine weg was, en ging richting de stad. Ergens in een winkel vond hij de zwembad machine. De winkelier en de klanten staarden ernaar met open mond. Ze dufden niets te zeggen. Ze durfden zich zelfs niet te bewegen. 'Hey !' riep Joep tegen de machine, die inmiddels weer veel groter was. 'Wat doe je hier ?' De machine bewoog langzaam naar Joep toe. Joep keek naar de winkelier die helemaal stond te zweten van angst. 'Het ding is van mij,' zei Joep tegen de winkelier. 'Hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan.' De winkelier stond er als verstijfd. Ook de klanten bewogen niet, en hadden nog steeds hun mond open van verbazing of schrik. 'Kom,' zei Joep tegen de zwembad machine. 'We gaan naar huis.' De zwembad machine volgde Joep de winkel uit.

'Waarom deed je dat ?' vroeg Joep. 'Of wilde je gewoon eens ergens anders zijn ?' De machine zei niets. De machine had nog nooit gesproken, maar volgde

Joep. Thuisgekomen maakte Joep de machine weer klein met een druk op een knop, en zo kwam de machine weer op Joep's slaapkamer terecht. Maar de dag erna was de machine weer weg. Hoe Joep ook zocht in de stad. Hij kon de zwembad machine niet vinden. Joep ging ook zoeken in dorpen en steden dichtbij, maar tevergeefs. Joep liet een advertentie plaatsen in de krant en meldde het aan de politie. Weken gingen voorbij, maar zonder teken van de machine.

Op een dag was Joep in het bos voor een wandeling. Opeens kwam de zwembad machine achter een struik vandaan. Hij ging recht voor Joep staan op het pad. 'Hey, jij weer !' riep Joep blij, en omhelsde de machine. 'Waar ben je geweest ? Waarom ben je hier ? Je wilde niet meer op mijn kamer staan, hè ?' zei Joep. 'Ik begrijp het wel. Eigenlijk ken ik je helemaal niet. Ik weet eigenlijk niets van je.' De machine voelde warm aan en leek wel te pruttelen. Het leek wel alsof er allerlei pompen aan gingen, en weer werd de machine enorm groot, nog wel groter dan hij ooit was. 'Hey !' riep Joep. Plotseling werd Joep naar binnen gezogen in de machine.

Binnenin was er een groot tropisch zwembad met grote pompen aan de zijkant. 'Wat gebeurt hier ?' vroeg Joep. 'Mijn eigen zwembad !' riep Joep na een tijdje. 'Dat heb ik nou nooit geweten. Je voelde je natuurlijk eenzaam. Je stond veel te lang ongebruikt en klein in mijn slaapkamer. We hebben een grote tuin. Daar kun je wel staan, en dan kunnen we zwemmen zoveel we willen.' Ergens aan de zijkant was een deur waardoor Joep weer naar buiten kon. 'Volg mij,' zei Joep blij. De zwembad machine volgde hem helemaal naar de tuin achter Joep's huis. Hier kon de machine mooi staan. Vanuit het slaapkamer raam kon Joep zo altijd naar hem kijken. Joep ging vanaf die dag vaak zwemmen in zijn nieuwe zwembad. Wel elke dag, maar op een dag was de zwembad machine weer weg. De volgende dag stond er in de kranten dat er zomaar vanuit het niets een nieuw zwembad was gekomen, groter dan ooit. Het was een tropisch zwemparadijs. Joep kon zijn ogen niet geloven. Joep ging direct een kijkje nemen toen hij het in de krant had gelezen. Er waren heel veel mensen. 'Hey !' riep Joep naar het zwembad. 'Vond je het niet meer leuk in de tuin ? Ik begrijp het al. Je wilde nog groter zijn, en je paste niet meer in onze tuin.' De mensen keken Joep vreemd aan. 'Wat loop je daar te schreeuwen,' zei een badmeester tegen Joep. 'Dit is ons nieuwe zwembad. Maak jezelf toch niets wijs.'

'Het is mijn zwembad, mijnheer,' zei Joep. 'Ik heb het eens gewonnen met een zwemwedstrijd.' De badmeester begon hem uit te lachen. 'Grappige jongen die je er bent. Ik heb veel rare dingen meegemaakt, maar jij bent wel het allerraarste,' zei de badmeester. De volgende dag was er met grote koppen in de kranten geschreven dat er ook in andere steden en dorpen zulke grote tropische zwemparadijsen waren gekomen. Iedereen dacht dat de regering het had gedaan, maar Joep wist wel beter. Hij vroeg zich af of zijn zwembad machine misschien eieren had gelegd. Het hele land werd gevuld met zulke wandelende zwembaden. Ook

gingen de zwembaden in steeds groter wordende optochten naar de zee. De hele zee werd drooggepompt, en werd tot een gigantisch groot tropisch zwembaden paradijs.

Joep vroeg zich af of dat niet een beetje teveel van het goede was. Hij vroeg zich af waar het allemaal voor nodig was. Op een dag ging hij terug naar zijn eigen zwembad. 'Hey !' riep Joep tegen de zwembad machine. 'Wat ben je aan het doen ? Wat is het plan ? De hele zee is in een zwembad veranderd !' Maar de zwembad machine zei zoals gewoonlijks niets terug, en weer keken de mensen hem vreemd aan. 'Die jongen is gek,' zeiden ze.

'Ik ben niet gek,' zei Joep. 'Ik heb het zwembad ooit eens gewonnen met een zwemwedstrijd.'

'Ja, ja,' lachten sommige mensen, 'dat zeggen ze allemaal. Kom zeg, maak dat je grootje wijs. Ga lekker naar de Chinees, wat eten, daar knap je van op.'

Maar Joep wist wel beter. Hij brak zijn hoofd over dit raadsel. 'Alsjeblieft, spreek tot me !' riep hij tot het tropische zwembad. 'Herinner je je hoe je altijd op mijn slaapkamer stond met je zachte groenachtige en blauwachtige gegloei waardoor ik zo dromerig werd ? En herinner je je hoe we eens samen een wandeling door het bos maakten ?' Steeds meer mensen keken de jongen lachend aan. 'Kom jongen, kom naar binnen en ga lekker zwemmen,' zeiden ze. 'Zwembaden praten niet. Die zijn er om in te zwemmen. Meer niet.' Maar Joep wist wel beter. Hij liep naar de muur van het zwemparadijs, en begon hem te aaien en te knuffelen. 'Toe nou,' zei hij. 'Wordt nou eens wakker. Ken je me echt niet meer, of is dit waar je wezen moet ?'

Met een gebogen hoofd ging Joep naar huis. Hij ging die avond vroeg naar bed. Midden in de nacht had hij een droom. Hij droomde dat hij langs het strand liep, en een grote vogel kwam in de verte op hem af, en pikte hem toen op. 'Hey !' riep Joep. 'Waar gaan we naartoe ?'

'Naar het zwembad paradijs,' zei de vogel. De vogel vloog heel hoog met hem, naar een andere planeet. Hier stonden allemaal prachtige grote machines met grote pompen. 'Dit lijkt wel op waar ik woon !' riep Joep.

'Met een verschil,' zei de vogel.

'Wat voor verschil ?' vroeg Joep.

'Nou,' zei de vogel. 'Ga maar eens kijken.'

De vogel zette hem af bij een zwembad, en Joep ging door de grote deur naar binnen. Er stonden allemaal lage tropische muurtjes die heel warm waren en waar allerlei struikjes op groeiden. Nog steeds leek het heel erg op zijn eigen zwembad. Overal aan de zijkant waren grote pompmachines.

'Wat gebeurt hier ?' riep Joep.

Een badmeester kwam op Joep af. 'Wat denk je ?' vroeg hij. 'Lijkt me duidelijk, hè ?'

'Zwemmen ?' vroeg Joep.

'Nee, er worden hier aardappels gekookt, nou goed,' zei de badmeester.

'Waarom ben ik hier ?' vroeg Joep.

'Had jij niet ooit eens een zwembad machine gewonnen ?' vroeg de badmeester.

'Ja, ooit,' zei Joep, 'maar die is toen aan de wandel gegaan.'

'Heb je enig idee waarom ?' vroeg de badmeester.

'Waarschijnlijk omdat hij grote ambities had,' zei Joep.

'De zwembaden bevatten de tranen van de mensen, Joep,' zei de badmeester. 'Ze hebben een grote opdracht. Het zijn tranen-pompen.'

'Wat gaat er nu gebeuren ?' vroeg Joep.

'Ze moeten alle tranen verwerken,' zei de badmeester.

'Wat maken ze ervan ?' vroeg Joep.

'Films,' zei de badmeester. 'Aan de achterkant van het apparaat wat je had gewonnen zat een klein knopje waardoor het tot een bioscoopje zou worden.'

'Niemand vertelde me erover,' zei Joep.

'Dan weet je het nu,' zei de badmeester. 'Beter laat dan nooit.'

Joep werd wakker badend in zweet. Alles was een droom geweest, ook dat hij de zwembad machine won. Hij had heel lang en vreemd gedroomd. Vandaag waren de zwemwedstrijden. Joep werd eerste en won de hoofdprijs : een filmprojector met een hele doos vol films. Glimlachend dacht hij terug aan zijn droom.

Einde

HET GEHEIM VAN DE RODE VEER

Saroesia was een echte pyama stad in het land Sinsabijne. Iedereen droeg hier een pyama. De roze prins had een roze pakje aan wat leek op een pyama. Het was in ieder geval net zo zacht. De prins voelde zich er prinsheerlijk in. Hij had zulke roze pakjes vaak aan, vandaar dat hij de roze prins werd genoemd, en Saroesia werd daarom ook wel de roze stad genoemd. Het paleis van de prins was prachtig roze, maar had ook andere kleuren, zoals lichtblauw, rood, zwart,

wit en geel. Ook was de prins dol op groen. Zonder groen zou er niets groeien.
De roze prins heerste over geheel Sinsabijne. Het geheim van zijn macht ? Een vrouwtje genaamd Framboosje. Vrouwtje Framboosje had hem onderwezen van jongs af aan om hem voor te bereiden op deze grote taak. Daarom werd de prins ook soms de frambozen prins genoemd, en ook de stad Saroesia werd weleens de frambozen stad genoemd. Framboosje had de prins onderwezen uit het wetboek van toverij en het wetboek van snoep. Dit moest wel, want er waren een heleboel snoepmonsters die het stadje wilden vernietigen. Er moesten duidelijke wetten van snoep zijn om het stadje hier tegen te beveiligen. En die bracht Framboosje. Ze had de roze prins goed ingelicht hierover.
Het snoep mocht niet gegeten worden. Het was alleen om mee te bouwen en het te dragen als kleding en sieraden. Maar hier waren dus strenge wetten voor die Framboosje aan de roze prins leerde. Zij maakte de mooie roze snoeppyama's voor de roze prins. Het leek een beetje op frambozenvla, en zo kreeg de prins van haar de bijnaam prins frambozenvla.
Snoep was een natuurverschijnsel, als een beloning, als de vrucht van hard werken, van zweet en tranen. Er moest dus heel zuinig met snoep gedaan worden, anders zouden de snoepmonsters komen. Framboosje bleef dat benadrukken bij de roze prins, zodat hij het niet zou vergeten. Er stond teveel op het spel.
De roze prins vertelde de wetten ook aan het volk, en hij liet een wetboek opstellen. De oorlog tegen de snoepmonsters begon. Dit was een grote oorlog, en erg beslissend voor de verdere toekomst van Sinsabijne. Ook kwam er een wetboek voor speelgoed, en als ze zich daar niet aan zouden houden, dan zouden de speelgoedmonsters komen. De roze prins studeerde veel in de wetboeken en luisterde goed naar Framboosje. Hierdoor beloonde Framboosje de roze prins met vele toverkrachten om het land goed te kunnen besturen. Framboosje was een echt tovervrouwtje, maar wel een hele bijzondere, want zij was het vrouwtje van de toverwet. Ze was dol op het toveren met snoep, en daarom werd ze ook wel het vrouwtje van de snoepwet genoemd. Op de snoepwet was het stadje Saroesia gebouwd, en verder het hele land Sinsabijne. Framboosje was degene die het had gebouwd.
Het stadje Saroesia was omringd met oerwoud. Het hele land Sinsabijne was vol met oerwoud. Eigenlijk waren de stadjes en dorpjes er gewoon ingebouwd. Er stroomde een grote rivier door de oerwouden van Sinsabijne, door het hele land. Het was de frambozen rivier, gemaakt van frambozensap. De rivier eindigde aan de ene kant in de frambozenzee en aan de andere kant in het bodemloze ravijn waarmee het hele land Sinsabijne en de frambozenzee was omringd. Het land Sinsabijne en de frambozenzee lag op de stronk van een reuzenboom.
Ook de grachten van het stadje Saroesia waren van frambozensap. Framboosje en de roze prins gingen vaak in een bootje over de grachten, en soms gingen ze de frambozen rivier op om het oerwoud in te gaan.

Het teken van de snoepwet was de rode veer. De rode veer stond ook op de vlag van Sinsabijne. Ook op het wetboek van snoep stond het teken van de rode veer. Ook de framboos stond op de vlag als het teken van Sinsabijne. Aan de frambozenzee ligt het bananenstrand en chocolade stad. Soms bezoeken Framboosje en de roze prins deze stad ook.

Framboosje las de roze prins voor uit het wetboek van snoep :

'De eerste wet is dat al het snoep door omwegen komt, nooit direct. Het is als de bruisende waterval in de verte die in de kolkende rivier kletst en dan langzaam door de rivier langs je heengaat en van je wegvlucht.

De tweede wet is dat het snoep je eerst zal corrigeren en niet zal verwennen. Eerst zul je de raad van het snoep moeten aannemen.

Deze wetten laten zien dat het snoep een klok is en dat je geduld moet beoefenen.

De derde wet is dat zij die geen geduld beoefenen geen deel kunnen hebben aan de orde van de rode veer.

De vierde wet is dat zij die geen geduld beoefenen naar de ondergrondse gevangenis in de stronk van de reuzenboom moeten die als een school is om hen geduld te leren. Deze gevangenis is genaamd de box.

De vijfde wet is dat de ananas hen in de gevangenis voorzichtigheid zal leren en hen testen. Als ze niet door de ananas test heenkomen dan zullen ze verbannen worden uit Sinsabijne.'

Ananas was de zeer gevreesde gevangenisbewaker, de bewaker van de box. Hij had de macht iemand uit Sinsabijne te verbannen. Het was vanwege Ananas dat de meesten zich keurig gedroegen. Ananas leerde hen de snoepwet als geen ander. Soms kwam hij bij Framboosje en de roze prins om even bij te praten, of ze gingen naar hem. In het ondergrondse bos onder de reuzenstronk was een groot klooster. Hier werd het wetboek van snoep vereerd en gediend, en een standbeeld van een jongetje gemaakt van snoep. Dit was de kloosterorde van de rode veer, alleen voor hoge ingewijden. Framboosje wilde ook dat de roze prins daar naartoe zou gaan, zodat hij meer zou kunnen leren over het wetboek van snoep. Framboosje wilde dat Ananas koning zou worden van Sinsabijne. En zo gebeurde het. De roze prins werd uitgezonden naar het klooster van de rode veer, diep in het ondergronds bos. Hij ging daar alleen in een bootje naartoe. Hij kende de weg wel. Bij het klooster aangekomen kreeg de prins een monniken-gewaad aan. Ook werd zijn haar niet geknipt. Hij begon met het werken in de keuken. Het was een grote keuken, waar hij de andere monniken een beetje leerde kennen.

's Avonds waren er vaak bijeenkomsten in de kapel waar het wetboek van snoep werd vereerd en het standbeeld van het jongetje van snoep. De roze prins kwam er al snel achter dat dit standbeeld ook sprak. Het standbeeld gemaakt van snoep hield een lange toespraak vanuit het wetboek van snoep. De monniken zagen dat als een groot wonder. Het was in Sinsabijne de gewoonte dat een koning of prins na een tijdje ook zijn kroon en troon weer aflegde, en dat stond ook in het wetboek van snoep. De roze prins had er dus vrede mee dat Ananas het van hem had overgenomen.

Aan het einde van de bijeenkomst wilde het standbeeld van het jongetje van

snoep nog even met de roze prins spreken, omdat hij nieuw was in het klooster. Alle andere monniken gingen de kapel uit, terwijl de roze prins bleef zitten. Het standbeeld van snoep keek hem strak aan. 'Zo, zo, dus jij bent nieuw hier, hè ?' De roze prins knikte en sprak : 'Ja.'
'Wie heeft jou gezegd dat je mag spreken ?' vroeg het jongetje van snoep.
De roze prins keek in het gezicht van het jongetje en merkte dat het jongetje boos begon te worden. 'U stelde mij een vraag,' sprak de roze prins kalm. Het jongetje werd kwader en kwader, en zijn hoofd was bijna rood als een tomaat. 'Rotjongen,' sprak het standbeeld van het jongetje van snoep. 'Dan vraag je eerst of je mag antwoorden.'
'Dat wist ik niet,' zei de roze prins nog steeds kalm.
'Jij hebt wel praatjes, hè,' sprak het standbeeld. 'Het zal mij benieuwen hoe lang je het hier zal uithouden.'
De roze prins knikte.
'We zijn hier niet zo gesteld op praatgrage lieden,' sprak het standbeeld.
De roze prins knikte weer. Hij had maar wat graag het standbeeld willen omduwen.
'Ik mag jou niet,' zei het standbeeld. 'Net nieuw hier en nu al praatjes. Jij groeit op voor galg en rad, jongen.'

De roze prins zei niets. Even had hij spijt dat hij hier was gekomen. Toen hij even later op zijn kamer was begon hij een brief te schrijven aan Framboosje. Hij had respect voor het wetboek van snoep, maar niet voor het standbeeld. Hij vond het maar een verwend jongetje wat veel teveel macht had gekregen, en hij vroeg zich af hoe dit kreng van een jongetje zoveel macht had gekregen. Na een tijdje kreeg hij een brief terug van Framboosje. Framboosje wist het ook niet, maar ze zei dat hij hen moest confronteren met het wetboek van snoep waarin stond dat na een tijdje elke mahctshebber moest aftreden, ook het standbeeld. Dit deed de roze prins. Hij liet het aan de monniken zien wat er in het wetboek van snoep over stond. Het scheen dat het standbeeld al veel te lang in het klooster aan de macht was. Maar de monniken werden erg kwaad. Zij vereerden het standbeeld van het jongetje van snoep, en voor hen stond het standbeeld gelijk aan het wetboek van snoep. De wet die de roze prins voorlas sloeg volgens hen niet op het standbeeld. De rebellie van de roze prins werd doorverteld aan het standbeeld, die daar erg kwaad over werd, zo kwaad dat hij de roze prins in een kerker onder het klooster liet werpen. Maar na een paar dagen had het standbeeld spijt en liet de roze prins uit de kerker komen. Het standbeeld waarschuwde de monniken ook dat elke monnik die de roze prins nog lastig zou vallen versteend zou worden.
Ook in het klooster mochten de monniken maar tijdelijk verblijven. De roze prins merkte dat het standbeeld van snoep erg grillig was. De straffen waren zwaar : de kerker in, verstening of onthoofding. De roze prins voelde zich niet op zijn gemak. Hij hoopte maar dat hij deze tijd heelhuids zou doorkomen. In het klooster stonden vele versteende monniken, als een waarschuwing voor alle anderen. Hij vroeg zich af hoe het standbeeld zo was geworden, want het leek ook wel op een soort verstening. Met het verschil dat het standbeeld van snoep kon spreken

en zich kon verplaatsen. Ook kon het standbeeld in het niets verdwijnen en zomaar weer tevoorschijn komen. Hij merkte dat het standbeeld vereerd en gediend werd vanuit pure angst. De roze prins studeerde veel in het wetboek van snoep. Alleen zij die de rode veer zouden hebben verdiend zouden het klooster weer mogen verlaten, maar terug naar het bovenland van Sinsabijne mochten ze niet. Ze zouden de ondergrondse bossen worden ingezonden om zo te komen tot het ondergrondse oerwoud, wat nog dieper lag. Tussen het ondergrondse bos en het ondergrondse oerwoud lag het bos van het schreeuwende snoep. Hier leefden de verkeers-agenten van snoep.
Toen de roze prins de rode veer had behaald en tot het bos van het schreeuwende snoep kwam wist hij precies hoe het jongetje in een standbeeld van snoep was veranderd. Door al het geschreeuw van het snoep verstijfde de prins helemaal, en begon steeds meer te verstenen en in snoep te veranderen, totdat hij zelf een standbeeld van snoep was geworden. Ergens in het bos stond hij toen om het verkeer te regelen.

Einde

KRAAK
HET GEHEIM VAN HET GLIBBERGOUD

Kraak was heel erg diep in het bos terechtgekomen, in zijn bootje op een voor hem onbekende bosrivier. Hier was hij nog nooit geweest. Hij zag een eekhoorntje en volgde het. Hij stapte uit zijn bootje aan de oever van de bosrivier en holde achter het beestje aan. Na niet al te lang rennen kwam hij aan bij een huisje. Hij klopte bij het huisje aan, en wist eigenlijk niet wat hij deed. Hij had zo lang gereisd dat zijn bootreis hem gehypnotiseerd had gemaakt. Niemand antwoordde, en toen stapte die brutale Kraak gewoon naar binnen. Hij kon aan die drang bijna niet ontkomen. Hij was te nieuwsgierig om zichzelf in te houden.

Hij ging aan een tafeltje zitten op een stoeltje. Toen rookte hij zijn pijpje, en rustte uit van de lange reis. Op tafel lag een schaaltje met brood waarvan hij begon te eten.

Toen kwam ineens het eekhoorntje binnen. 'Hoe durf je zomaar mijn huis binnen te gaan,' sprak het eekhoorntje.

'Wie ben jij ?' vroeg Kraak.

'En dan ook nog vragen aan mij stellen ?' snauwde het eekhoorntje. 'Ik stel hier de vragen.'

'Ik weet niet wat er met mij aan de hand is,' zei Kraak. 'Ik voel me zo vreemd, en

ik kon het niet laten je te volgen.'

'Ah,' zei het eekhoorntje ineens begripvol, terwijl hij glimlachte. 'Nu begrijp ik het. Jij bent gewoon in voor een nieuw avontuur, misschien zelfs een heel nieuw leven. Nieuwsgierigheid is goed zo nu en dan.'

Kraak knikte. 'Je hebt gelijk, maar toch kan die nieuwsgierigheid mij ook in de problemen brengen,' sprak hij.

'Ach welnee,' sprak het eekhoorntje. 'Je bent welkom. Het gastenkamertje is boven.' De eekhoorn wees op de trap die naar boven leidde, ging naar boven en wenkte Kraak. 'Kom maar. Hier is je bedje, een tafeltje, en een boekenkast. Ik heb het leuk ingericht voor gasten zoals jij.'

Kraak liep naar boven met het eekhoorntje mee, en keek zijn ogen uit in het gezellige kamertje. Er stond ook een stoel, waarop hij direct ging zitten. 'Wat is je naam ?' vroeg Kraak.

Dit keer antwoordde het eekhoorntje wel. 'Kappaka,' sprak de eekhoorn.

'Een gezellig huisje heb je, Kappaka,' sprak Kraak. 'Mijn naam is Kraak.' Aan de muur hingen wat schilderijtjes waar Kraak naar begon te staren. Kraak wees op de schilderijen. 'Wie heeft die geschilderd ?' vroeg hij.

'Ik,' zei de eekhoorn.

'Dan ben je een groot kunstenaar, Kappaka,' sprak Kraak. Het eekhoorntje glimlachtte verlegen. 'Ach, ik ben maar een eenvoudige schilder,' sprak het eekhoorntje. Het eekhoorntje gaf hem een papieren zak met allerlei soorten bosbessen. 'Kom, volg mij,' sprak het eekhoorntje, en ging weer over de trap naar beneden. Het eekhoorntje ging de bostuin van zijn huisje in, en toen het bos zelf in, terwijl Kraak hem volgde op de voet.

Kraak keek zijn ogen uit. De eekhoorn leidde hem naar struiken en bomen die hij nog helemaal niet kende. Het was alsof Kraak hier tot leven kwam, terwijl hij zelf een boommannetje was. Hij leefde altijd alleen in zijn eigen gebied en in de grote eik waarin hij een huisje had, maar nu moest hij er opuit. Hij kon die drang niet stoppen.

Het eekhoorntje rende verder en riep hem telkens. Het eekhoorntje liet hem de buurt verkennen. Haastig at Kraak van de bosbessen uit de papieren zak, terwijl hij zijn ogen uitkeek. Hij kon zich hier goed vinden, en was blij het eekhoorntje gevolgd te hebben.

Al snel waren Kraak en Kappaka de beste vriendjes, en ze deden vaak spelletjes. Beiden waren ze voor een lange tijd erg eenzaam geweest, maar nu niet meer, sinds ze bij elkaar in één huisje woonden. Het eekhoorntje sliep beneden in een slaapkamertje, en Kraak sliep boven.

Kappaka keek Kraak aan met glinsterende ogen en sprak : 'Zeg, Kraak, weet je dat ik ook iets heel bijzonders heb ?' Kraak trok met zijn lippen aan zijn pijpje. Hij richtte zijn wenkbrouwen op van nieuwsgierigheid. 'Ik kan niet wachten,' sprak Kraak. 'Wat is het ?'

'Kom maar mee,' zei Kappaka. Hij deed een luikje open in de vloer achter in het huiskamertje, en gleed toen door een tunneltje naar beneden. Kraak volgde hem, en na een tijdje glijden kwamen ze in een grote zaal terecht. 'Heel voorzichtig,' zei Kappaka. Voetje voor voetje schoven ze de zaal in, waar aan de overkant wat glinsterde, helemaal achter in de zaal. 'Wat is het ?' vroeg Kraak.

'Shhhh,' fluisterde Kappaka. Ze kwamen langzaam dichterbij het geglinster. Het leek wel op goud, maar het leek wel alsof er een soort vlies omheen zat, een soort gelei, en toen ze nog dichterbij kwamen zag Kraak dat het één geheel vormde. 'Wat is het ?' vroeg Kraak weer.

'Oh, jij nieuwsgierige. Shhhh, shhhhh,' sprak de eekhoorn.

De eekhoorn nam wat van de gouden pasta in zijn hand, maar alles gleed weer van zijn handen af. 'Het is glibbergoud,' schaterde de eekhoorn. 'Niemand kan dit ooit stelen zoals je wel ziet.'

'Maar wat heb je er dan aan ?' vroeg Kraak.

'Het glibbergoud voert oorlog,' sprak de eekhoorn serieus. 'Allen die het proberen te stelen worden opgeslokt door het glibbergoud, en worden een deel van het goud.'

'Oei, dat lijkt mij geen pretje,' sprak het bosmannetje.

Kappaka glimlachte. 'Dit is de reden waarom het glibbergoud groeit. Als het hele zaaltje vol is, dan gaat er een luik open in de vloer, en dan glijdt het door een hele diepe tunnel naar de ondergrondse zee.'

'Wat is dat ?' vroeg Kraak met opgetrokken wenkbrauwen.

Kappaka liep naar de zijkant van de zaal en opende een luikje in de vloer. 'Kom, ik zal het je laten zien,' sprak Kappaka. Kraak volgde hem. Weer gleden ze door een tunnel naar beneden. Ditmaal duurde het nog veel langer. Ze kwamen op een klein bosstrandje terecht. Kraak keek zijn ogen uit. Het was hier wel een beetje donker. Er was hier veel begroeiing in de zee met veel bomen. Het was een echte boszee, maar dan ondergronds. 'Het glibbergoud glijdt in deze zee,' sprak Kappaka.

'En dan ?' vroeg Kraak.

Kappaka keek hem aan met grote ogen. 'Dan ? Maar dat is een groot geheim. Wil je het weten ?'

'Graag,' sprak Kraak, die nu wel heel erg nieuwsgierig was geworden. Zijn hoofd was vuurrood geworden van de nieuwsgierigheid. De eekhoorn grinnikte. 'Als je belooft dat je het aan niemand doorvertelt.'

Kraak knikte, en sprak : 'Ja, ja, dat beloof ik, maar al te graag.'

'Goed dan,' sprak de eekhoorn. 'Moet je goed luisteren.'

Kraak kwam wat dichter bij de

eekhoorn staan, en richtte zijn oor extra naar de eekhoorn toe. 'Nou, wat is het ?' sprak Kraak. 'Ik sta te popelen om het van je te horen. Ik denk dat ik nog nooit zo nieuwsgierig ben geweest.'

'Moet je luisteren,' sprak Kappaka. 'Het zit namelijk zo. Ik weet dat je erg nieuwsgierig bent, maar dit is het glibbergoud. Het glibbergoud geeft niet zomaar zijn geheimen weg. Het is namelijk heel glibberig. Volg mij.'

De eekhoorn dook in het water en zwom door de branding heen, langs de bomen en struiken die in het water stonden, en dook toen dieper onderwater. Kraak volgde hem.

Weer zagen ze het glinsteren in de diepte. Wat was het hier donker, zeg. Kraak moest de eekhoorn goed vasthouden. Toen ze bij het glibbergoud aangekomen waren was er een tunneltje waar ze doorheen gleden. Heel lang moesten ze glijden totdat er geen water meer was. Ze waren nu heel diep onder de boszee terecht gekomen. Het was een modderige plaats, en er was nog steeds veel glibbergoud. Het glibbergoud straalde.

'Raak het eens aan,' sprak Kappaka.

'Ik ben daar gek,' sprak Kraak. 'Ik wil er niet door opgeslokt worden en in glibbergoud veranderen.'

'Je bent toch geen dief ?' sprak Kappaka. 'Er zal je niets overkomen. Je bent een vriend.'

Kraak nam wat van het glibbergoud, en het gleed weg uit zijn vingers. Weer zagen ze glibbergoud wegglijden door een tunneltje, nog dieper onder de grond.

'Het glibbergoud leidt tot koning glibbergoud, die diep onder de grond troont,' sprak Kappaka. 'Volg mij.'

De eekhoorn dook het glibbergoud weer achterna, en Kraak volgde hem. Dit keer moesten ze langer dan ooit door het tunneltje glijden. Het leek wel alsof het nooit zou stoppen. Maar toen uiteindelijk kwamen ze in een troonzaaltje terecht. Er zat een klein bosmannetje op een troontje. Het bosmannetje was geheel in het rood gekleed, en had een rood kroontje. 'Ziezo,' zei het bosmannetje. 'Jullie zijn eindelijk gekomen. Mijn naam is koning glibbergoud.'

'Ik heb hier een vriendje voor u meegenomen, koning glibbergoud,' sprak Kappaka. 'Zijn naam is Kraak.'

'Ja,' zei Kraak, 'en ik zou alle geheimen van het glibbergoud willen weten.'
'Aha,' sprak koning glibbergoud. 'Kom dan maar mee.'

Koning glibbergoud stond op van zijn troontje, en leidde hen door een deurtje achterin het zaaltje. Ook het deurtje was volledig van glibbergoud. Ze gingen door een gangetje wat kronkelde en waarlangs allemaal deurtjes van glibbergoud waren. 'Veel is gemaakt van glibbergoud hier,' sprak koning glibbergoud. 'Dan kan het nooit gestolen worden.'

Het gangetje liep uit in een keukentje. Wat duurde dat lang zeg, voordat ze

daar kwamen. Het leek wel op een wereldreis. Dit paleis was groot, heel groot. Het keukentje was heel eenvoudig. Koning glibbergoud ging aan een tafeltje zitten. 'Opgelost,' sprak hij. Ook Kraak en Kappaka gingen aan het tafeltje zitten en keken hem verwonderd aan.

'Wat is opgelost, mijn beste koning glibbergoud ?' vroeg Kappaka.

'Hier eindigt het,' sprak koning glibbergoud. 'Onder dit kleine keukentje is de grote keuken. Hier werken veel bosmannetjes uit mijn rijk.'

'Wat gebeurt er hier met het glibbergoud ?' vroeg Kraak, die met zijn lippen een teugje van zijn pijpje nam.

'Helemaal niks,' sprak koning glibbergoud. 'Dit is het eindstation. Naast de grote keuken staan de treinen. Daar wordt het glibbergoud in vervoerd. Het glibbergoud wordt zo verspreid door mijn hele rijk. Het glibbergoud vormt zich vanzelf tot spulletjes die mijn bosmannetjes nodig hebben, zodat het nooit gestolen kan worden. Goed opgelost, vind je niet ?'

Koning glibbergoud stond op en drukte op een knopje in de muur. Het was een lift. De deurtjes van glibbergoud schoven open, en ze konden naar binnen. Weer drukte koning glibbergoud op een knopje, en toen ging de lift dalen. Ze kwamen aan in een enorme keuken. En inderdaad stonden de treinen naast de grote keuken. Kraak keek zijn ogen uit. Hij had nog nooit zoiets gezien. Veel van de keuken was gemaakt van glibbergoud. Koning glibbergoud leidde hen naar de treinen aan de zijkant van de grote keuken. Hier konden ze instappen.

'We gaan een ritje maken,' sprak koning glibbergoud. Zo liet koning glibbergoud zijn hele rijk zien. Het was een hele belevenis voor Kraak. Aan het einde van de dag was Kraak erg moe, en kon hij geen glibbergoud meer zien. Toen zijn ze weer naar huis gegaan.

Die nacht droomde Kraak dat hij een bad nam in het glibbergoud, en dat er in het hele bos een overstroming was van glibbergoud. De volgende dag aan het ontbijt vertelde hij het aan Kappaka. Kappaka keek hem met grote ogen aan.

'Maar dat is geweldig,' sprak Kappaka. 'Zeg, Kraak, weet jij wie het glibbergoud heeft uitgevonden ?'

Kraak schudde zijn hoofd. 'Nee, dat weet ik niet, maar ik zou het graag willen weten.'

'Vandaag ga ik je het laten zien,' sprak Kappaka. Toen ze hun brood hadden gegeten gingen ze op pad. Ze moesten daarvoor een heel eind lopen. Ze moesten langs de oevers van vele riviertjes, nog dieper het bos in, totdat ze bij een grote zandvlakte aankwamen. Achter de zandvlakte ging het bos weer verder, totdat ze in een grote, diepe vallei kwamen. In de vallei groeiden hele hoge rode bloemen. Langs de hele hoge rode bloemen kwamen ze aan bij een huisje. Kappaka klopte aan op het deurtje. 'Binnen, wie is daar ?' sprak een stem.

Kappaka stapte naar binnen en sprak :

'Wij zijn het, Rozalinda, ik en Kraak.' Op een stoeltje zat de bosprinses. Zij had een rood jurkje aan, en een rode narcis op haar hoofd als een trompet. 'Welkom,' sprak de bosprinses met een glimlach. 'Ik ben blij dat jullie gekomen zijn. Er komen hier nooit zoveel.'

De bosprinses had bolle wangetjes als appels en zag er prachtig uit. 'Zo zo,' sprak ze tot Kappaka, 'dus dit is je nieuwe vriendje ?'

Kappaka knikte. 'Dit is Kraak het bosmannetje, en hij zou graag willen weten hoe u het glibbergoud heeft gemaakt.'

Rozalinda glimlachte breed. 'Dat is een lang verhaal. Hebben jullie tijd ?'

'Voor jou altijd, bosprinses,' sprak Kappaka.

'Mooi,' zei de bosprinses. 'Dan ga ik nu direct beginnen. Op een dag liep ik zingend langs de hoge rode bloemen. Ik maakte muziek door hun stengels even vooruit te duwen. Er begonnen poeders uit hun kelken te stromen. Het rook verrukkelijk. Al snel was ik in een bad van sap. Ik was helemaal nat. Ik kwam thuis en ging aan mijn tafeltje zitten, nog steeds kletsnat. Ik zuchtte diep en viel in slaap. Ik droomde over het glibbergoud dat uit een bloem stroomde. Ik kende de bloem niet. Het was zo geel als het glibbergoud. Toen ik wakker werd wilde ik naar de bloem op zoek gaan.'

Kraak keek in grote verwondering naar de prinses. Haar gezicht was zo dromerig toen ze vertelde. En hij werd helemaal warm van binnen door haar zachte stem.

Toen ging de bosprinses verder met vertellen. 'Ik ging mijn huisje uit en begon naar de bloem te roepen. Ik begon de bloem overal te zoeken. Ik wilde niet rusten voordat ik de bloem had gevonden. Maar ik zocht en zocht en vond de bloem niet. Toen heb ik het glibbergoud zelf gemaakt.'

'Hoe heb je dat gedaan ?' vroeg Kappaka.

'Ik weet het niet meer,' glimlachte de bosprinses. 'Het is al zo lang geleden.'

'Ach toe nou, Rozalinda,' sprak Kappaka. 'Kraak wil het graag weten.'

'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk dat ik een ei heb genomen, een stukje brood, en een zeef. Ik legde het ei in de zeef, met het stukje brood. Toen deed ik er bosbessen bij. Ik heb toen de zeef boven een pot gezet. Toen goot ik er water op en begon in de zeef te roeren. Ik begon het ei, het stukje brood en de bosbessen te prakken. Het werd een vreemd papje. Ik heb het toen nog meer verdunt, en toen ben ik het gaan koken in de pot. Ik heb hier toen poeder en sap van de rode narcis doorheen gedaan. Ik moest het drie uur laten pruttelen.'

'En toen ?' vroeg Kappaka.

'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk, ik weet het niet meer zeker, dat ik toen … ehm … iets wits erin heb gedaan, ik weet niet meer wat. En toen iets geels, iets heel geels,

en heel veel daarvan. Toen heb ik het weer drie uur laten pruttelen. En toen aan het einde van de drie uur kwam er een gele gestalte uit de pot, doorzichtig als gelei. Er was eerst veel rook, maar toen de rook minder werd was het het glibbergoud. De gestalte ging zitten, en begon mij verhalen te vertellen, oh de wonderlijkste verhalen, en ik was als betoverd. Hij is toen bosbessenpastei voor mij gaan maken. Hij wilde alles voor me doen. Oh, hij was zo grappig. Hij zei telkens : 'Het glibbergoud werkt.' Hij heeft toen een tijdje bij me gewoond en is toen onder de grond gaan wonen.'

'Wat een wonderlijk verhaal,' sprak Kraak.

'Ja, en sindsdien heb ik de glibberkoorts,' sprak de bosprinses.

Kraak trok zijn wenkbrauwen op, en keek verbaasd naar de bosprinses. 'De glibberkoorts ? Wat is dat ?'

'Ach,' zei de bosprinses. 'Je moet het zo zien. Ik ben glibberig geworden als het glibbergoud. Ik kan niet gestolen of ontvoerd worden. Ik glijd altijd weg.' Ze begon te lachen. 'Nog even en ik zal weer wegglijden, of liever gezegd : Jullie zullen wegglijden, want dit is mijn huisje.'

Opeens voelde Kraak zich duizelig worden. Hij voelde alsof hij geen houvast meer had. Hij voelde zichzelf wegglijden, uit het huisje, uit de vallei, helemaal terug naar het huisje waar hij met Kappaka woonde. Ook Kappaka gleed weg. Dat was vreemd. Even later zaten ze beiden aan het tafeltje thuis. Kraak knipperde even met zijn ogen. 'Toverij,' sprak hij, 'zware toverij.' Kappaka knikte. 'Dat gebeurt altijd. Ik kan nooit lang bij de bosprinses zijn. Nu ken je in ieder geval het geheim van het glibbergoud.' Kraak glimlachtte. 'Dat was me het dagje wel. Ik ben moe en ga slapen.' Hij stond op en ging het trapje op naar boven, waar hij al snel in zijn bedje ging. Ook Kappaka ging naar bed nadat ze elkaar welterusten hadden gezegd.

Einde

KRAAK

EN HET SPOOK MYSTERIE

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij

een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man ?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden ?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurrood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geirriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet

dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Kraak wist dat hij het maar beter kon meespelen, anders zou hij weer zoveel moeten eten of misschien zouden er dan nog ergere dingen gebeuren. 'Oh, ja, maar natuurlijk,' sprak hij. 'Ik zou al uw hoedjes en huisjes wel willen kopen.'

'Nu, ja, dat is wel een beetje overdreven,' sprak Knol, 'maar de klant is koning. Kies maar een hoedje uit, en daarna kunt u een huisje uitkiezen. Daar werkt u dan voor en dan is het af.'

'Af ?' vroeg Kraak. 'En hoelang moet ik voor een hoed en een huisje werken ?'

'Je hele leven natuurlijk,' grapte Knol.

Kraak werd vuurrood, maar hield zich toen in. 'Dus als ik het goed begrijp is het nooit af ?' sprak hij.

'Precies !' schaterde Knol, terwijl ook Knip begon te gniffelen. 'U werkt altijd om uw hoedje en huisje te houden.'

'Oh, dus het is huur ?' vroeg Kraak die dacht dat hij het nu goed begreep.

'Maar natuurlijk,' sprak Knol. 'Het zal nooit uw volledig bezit zijn. Alles is hier van de koning.'

'Wie is de koning ?' vroeg Kraak.

'Dat weet niemand,' sprak Knol, 'en dat is ook niet belangrijk.'

'Een onbekende koning dus,' sprak Kraak. 'En kan ik mijn hoedje ook gewoon op de schoorsteenmantel zetten ? Want ik draag liever geen hoedjes.'

'Doe ermee wat je wil,' sprak Knol, 'maar zonder hoedje kom je er niet in.'
'Waarin ?' vroeg Kraak.

'In dit bosgebied,' sprak Knol.

'Betekent dit dat ik ook gewoon kan

weigeren en dan gewoon terugkwam waar ik vandaan kwam ?' vroeg Kraak.

'Natuurlijk,' sprak Knol. 'Niemand leeft hier gedwongen. Maar u wilde door ons gebied zonder u aan de regels te houden. Daarom hadden we u tegen uw zin meegenomen.'

'Aha,' sprak Kraak. 'Dat verandert de zaak. Ik wil geen van uw huisjes of hoedjes, en gewoon terug naar mijn bootje. Ik had nooit voet moeten zetten aan uw oever. Ik zal mijn reis bij deze gewoon voortzetten.'

'Zoals u wilt,' sprak Knol deftig, en samen met Knip bracht hij Kraak terug naar zijn bootje en zorgde ervoor dat alle touwen waarmee hij gebonden was waren verwijderd.

'Tot ziens maar weer,' sprak Knol.

'Ik denk het niet meer,' sprak Kraak, die haastig in zijn bootje stapte en begon voort te peddelen.

'Verder op de rivier gaan maar,' sprak hij tot zichzelf. Hij zuchtte diep. Dat was gelukkig goed afgelopen. Verderop de bosrivier was de begroeiing dichter en dichter, en was het ook veel donkerder. Op een gegeven moment kon Kraak bijna niets meer zien, en moest met zijn bootje naar de oever. Hij stapte uit en liep het donkere bos in. Hij voelde zich verschrikkelijk duizelig. Na een tijdje komt hij aan bij een klein torentje. Hij gaat het torentje binnen en gaat op de trap naar boven. De trap eindigt in een klein torenkamertje waar een mannetje in een geruit jasje aan een tafeltje bij een openhaardvuurtje zit te lezen. 'Goedendag, mijn naam is Kraak,' sprak Kraak. Het mannetje keek op. 'Welkom,' sprak het mannetje. Toen vertelde Kraak zijn verhaal.

'Hoedjes ?' sprak het mannetje. 'Oh, de hoedenmannetjes. Ach ja, ze bewaken een grote schat, dus daarom doen ze zo.'

Nu werd Kraak wel erg nieuwsgierig. 'Wat is dat dan voor een schat ?' vroeg hij.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei het mannetje. 'Het is een soort apparaat dat vertelt hoe het met je gaat, en dan adviezen geeft, maar veel meer weet ik er ook niet van. Het apparaat schijnt ook nachtmerries te geven en liegt nogal veel.'

Kraak keek het mannetje met grote ogen en opgetrokken wimpers aan. 'En dat noem jij een schat ?'

'Nou ja,' zei het mannetje, 'de hoedenmannetjes schijnen het als een schat te zien. Waarom weet ik ook niet.'

'Kunnen we niet met z'n tweeen op onderzoek uitgaan daar om te zien wat die schat daadwerkelijk is ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk,' glunderde het mannetje. 'Alleen is maar alleen, en ik heb ook nog een appeltje met hen te schillen.'

'Met z'n tweeën staan we sterker,' sprak Kraak. 'Misschien kunnen we ze wel om de tuin leiden.' Het mannetje glimlachtte.

'Kom mee,' zei Kraak, 'dan gaan we met mijn bootje.'

'Wacht even,' zei het mannetje. 'We moeten eerst een plan maken, en het beste is om ze vanuit het bos te benaderen, en niet vanuit het water.'

'Wat is de naam van het apparaat ?' vroeg Kraak.
'Het is een lieg-apparaat,' sprak het mannetje. 'Het liegt over iedereen, en steekt hen tegen elkaar op, en daar worden hen die het apparaat bedienen erg rijk van.'

'Dat apparaat moet gestopt worden,' sprak Kraak.

Plotseling kwam er een apparaat binnenrijden. 'Ik heb jullie wel gehoord, hoor,' zei het apparaat. 'Een beetje roddelen over mij achter mijn rug om.'

'Moet je maar niet liegen,' zei Kraak.

'Kom toch,' zei het apparaat. 'Liegen is mijn lust en mijn leven.'

'Dan moet je een ander beroep kiezen,' zei Kraak.

'Helemaal niet,' zei het apparaat. 'Het bevalt me best, en waar bemoei jij je eigenlijk mee ? Ik heb jullie op heterdaad betrapt.'

'Wie wil nou jouw leugens horen ?' zei Kraak.

'Zovelen,' zei het apparaat, 'en zo niet, dan koop ik ze gewoon om. Ik geef ze gewoon een heleboel dingen gratis, en maak ze het hoofd dol. Ik kan ze verslaafd maken, en dan ineens vraag ik er een heleboel voor terug, zodat ik ze alles voor me kan laten doen.'

'En dreigen en chanteren doe je zeker ook als je je zin niet krijgt,' zei Kraak.

'Ik doe alles wat nodig is,' zei het apparaat, 'maar waar bemoei je je toch mee ? Ik hoef aan jou geen verantwoording af te leggen.'

'Wat kom je doen dan ?' vroeg Kraak.

'Niks mee te maken,' zei het apparaat.

Plotseling werd er hard geklopt. 'Binnen,' zei het mannetje met het geruite jasje.

Een lopend stuk steen met armen, benen en een hoofd kwam binnen.

'Wat moet jij hier nou ?' vroeg het mannetje.

'Wie is het ?' vroeg Kraak.

'Ik heb niks te doen,' zei de stenen man.

Het apparaat begon de stenen man vreemd aan te kijken en te onderzoeken. 'Wie is dat ?' vroeg het apparaat.

'Oh, een kennis,' zei het mannetje.

'Ik heb hem hier nog nooit gezien,' zei het apparaat.

'Dan heb je je werk niet goed gedaan,' zei Kraak.

De stenen man ging aan het tafeltje zitten en boog zijn hoofd.

'Ben je depressief ?' vroeg het mannetje.

'Nee,' zei de stenen man, 'gewoon moe.'

'Dat is altijd zo rond deze tijd,' zei het mannetje. 'Wel meerderen hebben daar last van.'

'Nee, ik heb gewoon te hard gewerkt,' zei de stenen man.

'Wat doe je dan ?' vroeg het mannetje.

'Och,' zei de stenen man, 'ik heb tijdenlang dit lieg-apparaat in de maling genomen, zonder dat het wist dat ik het was, en zonder dat het mij kende.'

Het lieg-apparaat begon heel kwaad te worden, en begon op de stenen man in te slaan. 'Dus jij bent degene geweest. Je bent op heterdaad betrapt,' zei het apparaat.

'Nee hoor,' zei de stenen man. 'Ik werk bij de geheime politie.'

'Dan is het geen geheim meer,' zei het apparaat.

'Jawel hoor,' zei de stenen man, die opstond, een stenen pistool trok en het richtte op het apparaat.

'Nou niet gemeen en gevaarlijk gaan doen,' zei het lieg-apparaat die direct achteruit reed.

'Zodra ik mezelf bekendmaak gaan er natuurlijk koppen rollen,' zei de stenen man, 'want het moet natuurlijk wel geheim blijven.' Toen schoot hij het apparaat aan flarden.

'Pssst, aan niemand vertellen, hè,' zei de stenen man tegen Kraak en het mannetje, en ging toen de deur uit en het trappetje van de toren af.

Kraak en het mannetje keken elkaar verbaasd aan. 'Nou ja, dat is in ieder geval netjes opgelost,' zei Kraak.

'Dat mogen we natuurlijk hopen,' zei het mannetje die naar de flarden van het apparaat keek die op de grond lagen. Snel raapte hij de flarden op en wierp ze in het openhaardvuurtje. 'Griezelige spoken,' zei het mannetje terwijl hij naar het vuurtje keek. 'Gelukkig gaan ze door de schoorsteen naar buiten.'

'Ik moet weer eens gaan,' zei Kraak. 'Ik hoop dat die spoken me verder niet lastigvallen.'

Toen Kraak die nacht in zijn bedje lag had hij nachtmerries over spoken. Hij draaide in zijn bedje. Hij had eigenlijk gehoopt dat de stenen man ook met de spoken zou afrekenen. Maar dat gebeurde niet. Kraak had er een zware dobber aan. Sinds toen werd hij elke nacht lastig gevallen door spoken. Hij probeerde er allerlei middeltjes tegen te maken, maar eigenlijk hielp niets. Hij dacht : 'Tja, wie schiet er dan ook zomaar een lieg-apparaat aan flarden. Daar komt natuurlijk gespook van. Een lieg-apparaat kon niet zomaar vernietigd worden. Daar moest veel meer voor gebeuren. Kraak moest daar hele wijze boeken voor lezen. Hij studeerde en studeerde. Hij moest de spoken te slim af zijn, net zoals de stenen man het apparaat te slim af was. In een heel dik boek werd er over een

heel vreemd dansje geschreven wat Kraak zou moeten maken, en dat deed hij dan maar. Elke nacht voordat hij ging slapen deed hij het dansje, en dat hielp in ieder geval al een beetje. Maar Kraak moest veel meer studeren. Maar hoeveel hij ook studeerde, hij kwam niet van de spoken af, en op een gegeven moment werd het zo erg dat hij naar ome Dik moest, de laatste hulp bij ongelukken zoals ze hem noemden, als ieder ander middel zou falen. Ome Dik was een apparaat, een gevechts-apparaat, en het was eigenlijk een kaartenmachine, want hij gaf altijd kaartjes met advies erop. Ome Dik woonde in een huisje diep in het bos, en daar zou Kraak naartoe gaan. Kraak pakte wat spulletjes bij elkaar en ging in zijn bootje. Na een uurtje peddelen was hij eindelijk bij ome Dik aangekomen. Dat was weer een hele reis geweest. Ome Dik kwam er in de verte al aan. Ome Dik reed op wieletjes, en was blij Kraak te zien. 'Zo jongen,' zei ome Dik. 'Dat is lang geleden, hè ? Ken je me nog ?'

'Jawel, ome Dik,' zei Kraak.

Ome Dik legde een arm om de schouder van Kraak en samen gingen ze naar het huisje van ome Dik. Er groeiden hier prachtige geurende bloemetjes waar allerlei bijtjes op dansten. 'Het is gelukkig mooi weer,' zei ome Dik.

'Ja, gelukkig wel,' zei Kraak.

Toen ze binnengekomen waren keek Kraak in het rond. Dit herinnerde hij nog wel. Hij was blij ome Dik weer eens te zien, en zijn huisje. 'Zeg het eens,' zei ome Dik. 'Wat kan ik voor je doen, Kraak ?'

'Nou, ome Dik,' zei Kraak, 'moet u eens luisteren. Ik heb de laatste tijd nogal veel last van spoken. Ze geven me slapeloze nachten, en als ik dan eens slaap, dan geven ze me nachtmerries.'

'Tjonge,' zei ome Dik. 'Nou, dat is niet leuk. Hoe is dat eigenlijk gekomen ? Waar heb je die spoken ergens opgetrommeld ?'

En toen vertelde Kraak het hele verhaal over de lieg-machine.

Ome Dik begon te lachen. 'Maar jongen,' zei hij. 'Natuurlijk kun je niet zomaar zo'n machine aan flarden schieten en dan denken dat het af is. De flarden liegen door, en worden tot spoken, vooral als je ze dan ook nog eens in het openhaardvuurtje werpt. Dan worden ze woest, dan worden ze duivels, hels, en tja, dan krijg je spoken die je overal volgen.'

'Ze laten me niet meer met rust,' zei Kraak.

'Ja, jullie hebben ze woest gemaakt, hondsdol,' zei ome Dik. 'Een lieg-machine, neem dat maar van mij aan, die pak je heel anders aan. Met een kaartspel, trek maar een kaart.'

Kraak keek ome Dik even verbaasd aan. 'Trek maar een kaart, jongen,' zei ome Dik.

Voorzichtig liep Kraak op ome Dik af en aarzelde even, en drukte toen op een knop, en daar kwam een kaart uit. Kraak keek naar de enorme machine.

Door het raampje zag hij hoe de kaarten binnenin nog steeds werden geschud.

'Lees het maar voor, Kraak,' zei ome Dik.

Toen las Kraak hardop : 'Op reis. We doen het allemaal wel eens. Maar pas dan goed op wat voorbijgangers allemaal aanbieden. Neem geen sigaretten van ze aan om zomaar je problemen te verbranden. Ga gewoon echt op reis, weg van iedereen, even er helemaal uit, en trek eens een kaartje van ome Dik.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'En dat is goede reclame voor uw machine, ome Dik.'

'Goedzo,' zei ome Dik. 'Trek nu je tweede kaartje.'

Weer drukte Kraak op de knop, en er floepte een tweede kaartje uit.

'Lees weer hardop,' zei ome Dik.

Weer las Kraak hardop : 'Ja, haha, daar is ie weer. Ome Dik is er weer met een kaart. Dingen zomaar verbranden in een open haard is geen goed idee, maar speel eens een spelletje kaart met ome Dik, om dingen eens echt goed te verwerken. Ome Dik weet wel een oplossing, als je maar het geduld hebt om naar hem te luisteren. Kom daarom gauw bij ome Dik, en leg hem je problemen uit. Dan zal ome Dik wel laten zien hoe het hoort, en hoe je met allerlei soort gespuis deftig afrekent. Met de botte bijl alles oplossen doen we niet meer, want het lost eigenlijk niks op, en maakt dingen alleen maar erger.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'Wat nu, ome Dik ?'

'Derde kaartje,' zei ome Dik.

Weer drukte Kraak op de knop en trok er een kaartje uit. De machine begon te gloeien.

Weer las Kraak hardop : 'Stop. Al is het maar voor even. Denk even na voordat je wat doet. Tel even tot tien. Ome Dik is er weer. Tijd om te luisteren. Stop even met alles waarmee je bezig bent.'

'Dat heb ik gedaan, ome Dik,' zei Kraak. 'Zeg, komt er nog wat van. Ik heb geen uren de tijd. Ik kom gewoon voor advies, en niet om allerlei dingen te horen die ik al weet, en dat de machine me vertelt wat ik al gedaan heb. Daar heb ik niks aan.'

'Trek de vierde kaart,' zei ome Dik. 'Wees toch niet zo ongeduldig, jongen. Ome Dik moet eerst opwarmen.'

'Nou, nog eentje dan,' zei Kraak, en trok een kaart.

'Wow, welkom bij ome Dik,' stond er op de kaart. 'Welkom, lieve mensen, ome Dik is er weer. Gaat u maar zitten. De show gaat zo beginnen. maak het uzelf gemakkelijk. U heeft nog wel even tijd om naar de keuken te gaan voor een lekker glaasje sap, thee of koffie. U heeft nog wel even tijd om een lekker gebakje te pakken of een bakje popcorn. Het gaat weer een geweldige show worden, met als gastheer niemand minder dan ome Dik.'

Kraak begon nu echt boos te worden. 'Daar hebben we toch allemaal niks aan, ome Dik. Dat weten we toch allemaal al ? We komen hier niet verder mee. Ik wil van mijn spoken af. Ik ga geen kaartjes meer trekken, want het leidt nergens toe. Alleen maar een hoop onzin en gepraat. Allemaal advertenties.'

'Je hebt geen geduld, Kraak,' zei ome Dik. 'Je bent maar een opvliegerig mannetje. Kletsen is alles wat je kunt, maar luisteren ? Ho maar. Ik heb het met je gehad, Kraak. Je bent van de show weggelopen, terwijl de show nog niet eens was begonnen. Zo maakt ome Dik geen kaartjes. Zo doet ome Dik geen zaken.'

Kraak werd toen zo boos dat hij de machine een mep gaf. Boos liep Kraak toen het huisje uit.

'Succes met je spoken !' riep ome Dik hem na.

'U bent het ergste spook !' riep Kraak. Maar toen hij weer bijna bij zijn bootje was aangekomen kreeg hij spijt hoe hij ome Dik had behandeld en ging weer terug.

'Het spijt me, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik weet dat u gelijk hebt. Ik ben te opvliegerig. Kunt u daar misschien ook wat aan doen ? Ik zal me dit keer proberen beter te gedragen.'

'Trek maar een kaartje,' zei ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar er kwam geen kaartje uit, maar koffie prut. Dat spoot gewoon op Kraak's broek. 'Ik heb het verdiend,' zei Kraak. Kraak drukte weer op de knop, en toen spoot er sinaasappelsap uit, ook op zijn broek. 'Bah !' riep Kraak, 'maar ik heb het verdiend.' Weer drukte Kraak op de knop, en daar vloog eindelijk een kaartje uit, maar het vloog door de hele kamer. Kraak moest er toen van alles aan doen om het kaartje te vangen. Toen hem dat eindelijk lukte en hij het kaartje in zijn hand had kon hij het kaartje niet lezen. De letters waren heel onduidelijk en vaag.

'Ik kan het niet lezen, ome Dik,' zei Kraak.

'Nee,' zei ome Dik. 'Het is de wraak van de kaarten over hoe je hen behandeld hebt. Ze zijn flink boos.'

'Toe nou, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik heb me verontschuldigd.'

'Ik kan het niet helpen, Kraak,' zei ome Dik.

'Wat moet ik nu doen ?' vroeg Kraak.

'Wachten totdat ze afgekoeld zijn,' zei ome Dik.

Kraak wachtte en wachtte. Hij wachtte wel een uur. Toen kwam er eindelijk vanzelf een kaartje uit. 'Spoken, hè ?' stond er op het kaartje. 'Los het zelf maar op.'

'Ze zijn nog steeds boos, ome Dik,' zei Kraak, 'die kaartjes.'

'Tja, jongen,' zei ome Dik. 'Je hebt ze goed boos gemaakt. Kom anders morgen bij me terug en probeer het

opnieuw. Laten we er een nachtje over slapen.'

'Kan ik hier logeren ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk, jongen,' zei ome Dik.

En zo bleef Kraak die nacht bij ome Dik logeren. De volgende ochtend was hij al vroeg op, en ook ome Dik. 'Druk maar op het knopje, Kraak,' zei ome Dik.

Kraak drukte erop, maar er droop alleen maar koffieprut uit de machine.

'Volgens mij is de machine, kapot,' zei ome Dik. 'Dan moeten we naar tante Helmes.'

'Wie is dat ?' vroeg Kraak.

'Oh, die woont dieper in het bos, nog dieper dan ikzelf, en die herstelt apparaten,' zei ome Dik.

En zo gingen Kraak en ome Dik samen nog dieper het bos in die dag, in Kraak's bootje, om naar tante Helmes te gaan. Het was wel een uur peddelen. Helemaal vermoeid kwamen ze aan bij het huisje van tante Helmes die aan de oever van de bosrivier woonde. Ze kwam direct naar buiten rennen. 'Ik zie het al, ik zie het al !' riep ze. 'Spoken hebben je apparaat in bezit genomen.' Ze trok hen direct mee naar haar huisje. Ze haalde ook direct een verband trommel erbij.

'Verband ?' vroeg Kraak verbaasd. 'Gebruik je dat voor kapotte apparaten ?'

'Ja, ja,' zei tante Helmes, 'maar het is speciaal verband.'

'Hoe gaat dat dan, tante Helmes ?' vroeg Kraak.

Tante Helmes begon de machine helemaal te omwikkelen met verband.

'Het lijkt wel een mummie zo,' zei Kraak.

Toen haalde ze er allerlei injectie spuiten bij en begon het apparaat te injecteren.

'Eng hoor,' zei Kraak. 'Met die spuiten.'

'Welnee,' zei tante Helmes. 'Daar knapt hij van op.'

'Het zal allemaal wel,' zei Kraak. 'Ik heb er geen verstand van.'

Na een tijdje haalde ze het verband eraf. Toen drukte ze op het knopje en er floepte een kaart uit.

Hardop las ze : 'Welkom. Je bent net op tijd. Het kaartspel gaat zo beginnen. Neem allen plaats en zeg wat uw probeem is, en we gaan aan de gang.'

'Ach,' zei tante Helmes. 'Volgens mij is er veel meer aan de hand. De kaartenbak van de machine is oud. Met dit soort kaarten kun je niet veel en jaag je iedereen alleen maar weg.'

'Dat zei ik hem al,' zei Kraak, 'maar hij wilde niet luisteren.'

'Er moet een nieuw kaartensysteem in,' zei tante Helmes. Ze schroefde de

machine open, trok het deurtje open, en haalde de kaartenbak eruit, en verving het met een nieuw kaartensysteem. Het nieuwe kaartensysteem glimde heel mooi, en er zaten veel meer kaarten in. Toen deed tante Helmes het deurtje weer dicht en schroefde de machine weer vast.

Toen drukte ze op het knopje. Direct floepte er een kaartje uit. 'Lees maar, Kraak,' zei ze.

Kraak las toen hardop : 'Wawoetsedipan akoemoedoetsi Santanio Palero Kri Krak De Dik Makus, Ha Ha.'

Ome Dik werd woest. 'Die taal ken ik niet ! Je hebt mijn machine verprutst !'

'Nee,' zei tante Helmus. 'Nee, nee, hij moet nog opstarten.'

'Trek weer een kaartje, Kraak,' gromde ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar toen ontplofte de hele machine. Kraak schrok. Ook tante Helmes schrok. 'Ik denk dat hij gewoon te oud was, Kraak,' zei tante Helmes. 'De hele machine moet vervangen worden, en niet alleen maar het kaartensysteem.' En zo werkte tante Helmes uren na uren om alle onderdelen van de machine te vervangen. Het werd een geheel nieuwe ome Dik. 'Waar zijn de spoken ?' gromde ome Dik.

'Ik heb sinds ik bij jullie ben geen last meer van spoken gehad,' zei Kraak.

'Het is oorlog,' gromde ome Dik. 'Het ergste spook is het spook van ongeduld.'

Ome Dik had nu veel meer knoppen, en tante Helmes begon ze in te drukken. Ome Dik begon steeds meer op hol te slaan en begon woest om zich heen te slaan. 'Waar zijn de spoken ?' gromde hij weer. 'Ook een erg spook is het spook van de roekeloosheid.'

'Ga dan even rustig zitten,' zei tante Helmes.

'Ik ga niks rustig,' gromde ome Dik. 'Ik ben op oorlogspad.'

Maar ome Dik werd steeds woester en woester. Het werd zo erg dat zowel Kraak als tante Helmes op de vlucht moesten slaan. 'Snel, naar mijn bootje !' riep Kraak.

'Hij slaat totaal op hol !' riep tante Helmes. 'Hij is een woesteling.'

Kraak en tante Helmes gingen vlug het bootje in, en Kraak begon hard te peddelen. 'Laten we maar naar mijn huis gaan,' zei Kraak tegen tante Helmes. 'Wat is er eigenlijk met ome Dik aan de hand ?'

'Ik weet het niet,' zei tante Helmes. 'Hij is ergens door op tilt geslagen.'

'Misschien moeten we inderdaad meer geduld hebben, ook hiermee, en wachten totdat hij afgekoeld is,' zei Kraak.

'Ja, en de oorlog tegen de spoken is zwaar,' zei tante Helmes.

Kraak zuchtte. 'Ik wou dat ik kon helpen,' zei Kraak.

'Dat doe je al,' zei tante Helmes. 'Meer dan je ooit zult beseffen.'

Ze besloten er maar een nachtje over te slapen. Tante Helmes bleef bij Kraak logeren, en de ochtend daarna was er een mooie en kalme dag begonnen. Toen ze aan het ontbijt waren werd er geklopt. Het was ome Dik. Hij was inmiddels flink gekalmeerd. 'Nou, het is gebeurd, hoor,' sprak hij. 'Ik heb die spoken een flink lesje geleerd.'

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Je bent niet voor niets admiraal van het bosleger.'

Ome Dik glimlachte. 'Ze moeten het maar met me doen,' zei hij. Maar na een tijdje begon ome Dik weer vreemd te doen, en werd woester en woester. 'Ik denk dat het het alarm is,' zei tante Helmes.

'Ik voel me niet goed,' zei ome Dik.

'Ja, misschien het spook alarm,' zei Kraak.

'Waar zijn die spoken ?' gromde ome Dik.

'Ze zijn vaak onzichtbaar, dus ze kunnen overal wel zitten,' zei Kraak.

'Ik haat ze, die spoken,' zei ome Dik.

'Lees eens een goed boek,' zei tante Helmes. 'Er is nu ook een knop voor boeken bijgekomen.'

'Echt waar ?' vroeg ome Dik.

'Ja, hier,' zei tante Helmes, terwijl ze één van de knoppen van het apparaat indrukte. Toen viel er zo een boek uit. Ome Dik raapte het op, en begon direct te lezen. Hij las en las en stopte niet meer, en ging er zelfs voor naar het speciale leeskamertje in het huis van Kraak.

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Dat heeft hem flink gekalmeerd en nu is hij zoet.'

'Gelukkig maar,' zei Kraak.

Tegen de avond kwam ome Dik helemaal blij uit de leeskamer. 'Ik heb zulke mooie dingen gelezen,' zei hij. 'Dat zouden jullie ook eens moeten doen.' En zo gingen ze alle drie de rest van de avond, en zelfs een stukje van de nacht, lezen. En van spoken hadden ze toen nog maar weinig last. Soms als ze dan nog eens een probleem hadden, dan gingen ze gewoon naar ome Dik, en dan drukten ze op de boekenknop voor een nieuw boek, wat hen leerde hoe met het probleem om te gaan en hoe het probleem op te lossen. Vaak waren ze na het lezen van het boek het probleem alweer vergeten.

Op een dag kwam ome Dik hen beiden ophalen met zijn nieuwe schip, en hij liet hen alle mooie plekjes van het bos zien waar ze nog nooit waren geweest, en toen gingen ze over de bosrivier helemaal naar de zee toe. Dat vond Kraak zo mooi dat hij er sinds toen hele mooie dromen over had. Ze beleefden zo een heleboel mooie avonturen, die ook in de boeken van ome Dik kwamen te staan. Iedereen kon bij ome Dik terecht voor advies. En vaak had hij ze dan ook een heel mooi boek te geven. Zo werd ome Dik een hele geliefde en

hele beroemde admiraal van het bos, en Kraak was natuurlijk zijn beste vriend. Vaak gingen ze naar tante Helmes, de apparaten dokter, die vaak aan ome Dik sleutelde om hem nog beter te maken. Vandaar dat tante Helmes en ome Dik ook uiteindelijk met elkaar getrouwd zijn. Ook Kraak ging naar het huwelijksfeest in het bos. Het was een mooie dag, en er stond een hele hoge taart waar iedereen een stukje van kreeg.

Einde

DE JONGENS VAN DAAR

Hoofdstuk 1.

Ze woont in een groot ei.
Niemand weet wat voor ei het is.
Het heeft gouden lintjes, prachtige lichtjes, en is als een paleis.
Het ei danst rond in het bos alsof het vleugels heeft.
Ze heeft ook een gouden paard.
‘s Nachts dansten de feeen.
Zij danste ook.
Zij was de koningin der feeen.
Zij was het zonnestraaltje in het oh zo duistere woud,
waar zoveel verschrikkelijke dingen gebeurden.

Jorrin had haar ring, die hij altijd droeg.
Eens had zij die aan hem gegeven.
Hij stierf jong en werd een van haar spoken.

Het glom in het paleis van de paddenkoning.
Prins Jagertouw was diep opgesloten in de kerker.
Hier kon geen zonnestraaltje binnenkomen.
Als prins Jagertouw huilde, huilde hij bloed.
Zijn hoofd was gebogen.
Morgen zou hij in het moddermeer geworpen worden.
Grote krokodillen woonden hier.
Hij zou niets anders dan vlees zijn.

Feeenkoningin Zeeveertje had maar een middel om hem te redden :
de groeiende broek.
Hiervoor moest zij naar de stad Tanzaria naar de dwerg Ebou.

Maar het scheen dat dwerg Ebou ook al was opgepakt door het leger van de paddenkoning.
Zeeveertje vreesde zelfs voor haar eigen leven.
Gelukkig bleek er nog een groeiende broek in het huis van dwerg Ebou te liggen.
De fee maakte zichzelf en de broek onzichtbaar en ging ermee naar het paleis van de paddenkoning.
Het was een moeilijke reis naar de kerkers ondergrond.

Bij de kerker van prins Jagertouw aangekomen duwde ze de broek door de tralies, en zei :
'Hier, trek dit aan.'

'Nee,' zei de prins. 'Ik hoef het niet eens aan te trekken. Aanraken is genoeg.' Toen de hand van de prins de broek raakte, begon de broek te groeien en te veranderen in een prachtige natuur die alles opzoog. De prins was vrij nu. Er was een boszee met daar in het midden een eiland waar een spookstad stond met een spookkasteel.

De prins werd wakker.
Hij had het maar gedroomd.
Hij was nog steeds gevangen in het kasteel van de paddenkoning op een eiland in de boszee.
Het was wel een soort spookkasteel.
De prins was erg eenzaam.
Hij wilde hier niet oud worden.
Hij voelde zich machteloos, hopeloos.
De prins werd geplaagd door dromen en visioenen.
Hij kreeg paddenvoedsel waarvan je sterk ging hallucineren.
Vanuit zijn celraam kon hij de grachten zien,
waar een dwerg op een dwarsfluit speelde.
En vreemde standbeelden stonden hier ook, en vreemde schilden aan de muren.

De pad regeerde hier. Als de prins met de pad sprak voelde hij zich slaperig.
Het was alsof de pad hem had betoverd.
In zijn gedachten klom hij langs de muur omhoog.
Hij herinnerde de tijd dat koningin Zeeveertje regeerde.
Hij verlangde terug naar die tijd.

Koningin Zeeveertje was dood.
Het leger van de pad had haar vermoord.
Het was een zwarte dag in de geschiedenis, waarmee er een zwarte tijd zou aanbreken.
In de spookstad rondom het kasteel waren veel slaapzalen met kinderen.
De kinderen hadden geen ouders.

De prins zou hun vader wel willen zijn, maar hij zat hier vast.
Hij hoorde kinderen buiten zingen : 'Wanneer je van het drakenvoedsel eet, dan zweef je, dan zweef je. Wanneer je van het drakenvoedsel eet, dan zweef je door de muren heen.' Ineens gooiden de kinderen wat voedsel door de tralies heen.

De prins greep het en begon direct te eten.
Hij voelde zich een beetje licht worden,,
en een beetje duizelig.
Ook voelde hij zich een beetje ziek,
en al snel begon hij te zweven,
dwars door het plafond.
Hij zweefde heel hoog door het kasteel,
totdat hij in een bovenzaal terecht

kwam waar een vrouw op een troon zat.

‘W..wie bent u ?’ vroeg de prins.
Mijn naam is Drakenvuur,’ zei de vrouw.
‘Ik word al heel lang in deze bovenzaal gevangen gehouden.’
De prins gaf ook haar wat van het voedsel en samen zweefden ze verder door het kasteel,
totdat ze boven het kasteel waren.

‘Ik denk dat dit gewoon een droom is,’ zei de vrouw, ‘en dat we straks gewoon wakker worden in de plaats waar we gevangen worden gehouden.’
De prins zuchtte, en werd even later wakker in zijn cel.
Buiten hoorde hij de kinderen lachen en zingen.
Hij had in de gaten dat niets hem echt kon helpen,
alsof hij omringd was met schimmen die niets te betekenen hadden.
Angst begon zich meester van hem te maken.
Hij wilde niet oud worden hier en wegrotten.
Door de tralies zag hij de koningin der vogels buiten dansen.
Ze zag hem niet, en scheen zich niet om hem te bekommeren.

Hoofdstuk 2.

De paddenkoning spuwde vuur.
Wie had het drakenvoedsel naar binnen gegooid ?
Daar zouden die kinderen voor boeten.
Blijkbaar bleek het drakenvoedsel toch een bedreiging te vormen voor de paddenkoning.
De prins kreeg vele stokslagen omdat hij van het drakenvoedsel had gegeten.
En de kinderen die het door de tralies hadden geduwd werden opgepakt.

Bloedend en vol blauwe plekken werd de prins weer in zijn cel geduwd.
Maar ditmaal waren de vogels hem getrouw en brachten hem drakenvoedsel wat ze door de tralies lieten wippen.
De prins aarzelde geen moment en begon er weer van te eten.
Direct zweefde hij weer naar de bovenzaal, waar hij drakenvoedsel aan de vrouw gaf.
Hij had zijn zakken vol gestopt met het drakenvoedsel.
De vogels hadden hem veel gebracht.
‘Eet veel,’ zei hij tegen de vrouw.
De vrouw knikte, at, en samen zweefden ze tot boven het kasteel.

‘We hebben niet veel tijd,’ zei de prins.
Snel waren ze omringd met vele vogels die allemaal drakenvoedsel in hun bekken hadden.
Ze moesten beiden veel eten nu.
Samen moesten ze met de vogels de zee overvliegen.
Maar toen ze aan de overkant kwamen bleek dat weer het eiland te zijn.

‘Wie bent u eigenlijk ?’ vroeg de prins aan de vrouw.
‘Ik ben de koningin der nachtmerries,’ zei de vrouw.
‘Dan moet u vast wel weten hoe we hier weg kunnen komen,’ zei de prins.

‘We hebben het zaad van de bedelaarsbloem nodig,’ zei de koningin.
‘Dat groeit aan de andere kant van de boszee. Er zijn hier veel spiegeleilanden die allemaal hetzelfde zijn, maar we moeten gewoon doorvliegen.

Maar hoe ver ze ook doorvlogen, ze leken geen stap verder te komen.
Ineens vloog de koningin der vogels naast hen.
Zij had wel een idee.
Er was namelijk een vogelsoort die met gemak over de zee naar de overkant kon vliegen : de blauwe pri-vogels.
Zij konden het zaad wel halen en brengen.

En zo gebeurde het.
De prins en de koningin der nachtmerries moesten het zaad opsnuiven,
en zouden zo vrij zijn van de vloek van de paddenkoning.
Maar de prins begon te jammeren.
Hij voelde zich erg duizelig en ziek.
Ze waren nu in het kasteel van de koningin der nachtmerries.

Hij moest ergens op een bed neerliggen.
‘Eindelijk ben ik vrij,’ zei de koningin.
De koningin van de vogels was ook bij hen.
Ze verzorgden de prins goed.
De paddenkoning was woedend,
en wilde alle blauwe pri-vogels laten ombrengen.

‘Het zaad van de bedelaarsbloem moet sterven,’
riep hij.
De koningin der nachtmerries had een lijstje gemaakt voor het schilderij van de paddenkoning.

Het was een lang schilderij.
‘Het is een van mijn nachtmerries,’ sprak ze.
De paddenkoning had een lange degen,
en kostbare kleding aan,
versierd met edelstenen en vreemde sieraden.

Het was een spookschilderij.
‘We hebben deze nachtmerrie overwonnen,’
sprak de koningin.
De koningin der nachtmerries had een hele zaal vol met zulke schilderijen.
De prins was doodziek.
Hij had allemaal rode bultjes.
‘Breng me naar de zaal waar die schilderijen opgesteld zijn,’
sprak hij.

Hij begon er rond te kijken.
Hij kwam tot het schilderij van de paddenkoning.
‘Zoveel kinderen zitten daar nog steeds opgesloten,’ mompelde hij.
‘De bedelaarsbloem zal hen vrijzetten,’ sprak de koningin der nachtmerries.
En zo spuwde het schilderij elk uur kinderen uit.
Ze kregen allen een bed in het kasteel van de koningin der nachtmerries.

De prins liep naar buiten.
Het stadje rondom het kasteel van de koningin der nachtmerries was gebouwd op een kerkhof.
Overal stonden grafstenen, en zelfs de straten waren gemaakt van liggende grafstenen. De prins keek naar de namen.

Hij liep regelrecht naar de poort, waar mannen hem tegenhielden, de poortwachters.

‘Halt,’ zeiden ze. ‘Waar wilt u naartoe ?’
‘Ik wil de stad uit,’ zei de prins.
‘Dat gaat zomaar niet,’ zeiden de poortwachters.
‘Deze stad en alles in de stad is het eigendom van de koning van speelgoed.’

‘Nee,’ zei de prins, ‘het is van de koningin der nachtmerries.’
De mannen begonnen te lachen en begonnen hem te bespotten.
‘Dat vieze wijf ?’ zeiden ze. ‘Niks hoor. Deze stad is in de handen van de speelgoedkoning, en niemand komt er zomaar uit.’ Direct werd de prins teruggedrukt door speren.

De stad leefde in een verschrikking.
Als een jongen achttien jaar was geworden, dan kreeg hij een balletpak en werd opgesmienkt als een marionet om met gouden zwaarden en speren grote honden in een arena te bevechten.
De speelgoed koning was een jongetje dat nooit opgroeide, en liet alle honden die klein bleven onthoofden.
Alleen grote honden werden in de arena gebruikt,
en ze werden flink woest gemaakt.

Toen de prins terugkwam in het kasteel van de koningin der nachtmerries zag hij de schrik van zijn leven. De speelgoedkoning stond daar, en wilde grote honden hadden alle kinderen verslonden.
Ook de koningin der nachtmerries en de koningin der vogels lagen verscheurd op de grond. … dood.

De prins begon te huilen. Hij huilde bloed.

Hij rende het kasteel uit, terwijl de wilde grote honden hem ook achterna kwamen.
De honden waren woest, en al hun haren stonden recht overeind.
De prins rende helemaal over de straten die van grafstenen waren gemaakt tot aan de poorten.
Er stond daar een jongen in balletkleding met gouden zwarden en speren.
‘Ga achter mij staan,’ zei de jongen.
De prins verschool zich achter de jongen, die direct de woeste honden aanviel.
Wollut heette de jongen.
Het leek voor hem een koud kunstje te zijn de honden neer te vellen, een voor een.
‘Ik ben een getrainde hondenvechter,’ zei Wollut.

Wollut leidde de prins naar zijn huis diep in de stad.
Zelfs de vloeren van zijn huis waren van grafstenen gemaakt.
Er stonden wat kasten, wat stoelen, en een bed.
Er was ook een keukentje.

‘Ik ben eigenlijk niet bevoegd honden buiten de arena te bevechten,’ zei Wollut.
‘Dus daar zullen we wel problemen mee krijgen.’
Even later werd er op de deur geklopt.
Het was de speelgoed-koning met een stel poortwachters.
Wollut en de prins werden in de gevangenis geworpen.

‘Ik wou dat we uit deze stad waren,’ zei de prins.
‘Zeg dat maar niet,’ zei Wollut.

‘Buiten de stad zijn de malle bomen, die je verslinden,
en je dan plagerige dromen en de verschrikkelijkste nachtmerries geven.
En de dwerg Kastanje woont daar,
waar hij zijn spookketel heeft waarmee hij al deze nachtmerries heeft gemaakt.

De enige die zonder problemen door het malle bos kon komen was Rildik,
de hond van Wollut, die verschrikkelijk sterk was.
Hij ging daar altijd doorheen om achter het bos op schapenjacht te gaan op de schapenweide.
Hij was daarom de enige die ooit de stad uitkwam.
Wollut zei dat wanneer Rildik thuis zou komen en zou merken dat Wollut verdwenen was,
hij direct op zoek zou gaan, en als hij Wollut en de prins zou vinden, dan zou hij hen wel vrijzetten.

Zelfs koning speelgoed en zijn poortwachters konden niet tegen de hond van Wollut op.
Toen Rildik merkte wat er aan de hand was werd hij buiten zichzelf van woede.
Hij stormde op de gevangenis af, en met een duik sprong hij op de speelgoedkoning af en verslond deze.
Daarna verslond hij vele poortwachters en stortte zichzelf op de gevangenisdeur die direct kapotsprong.
Wollut en de prins sprongen op de grote hond, en moesten maken dat ze de stad uitkwamen.
Sinds de speelgoed-koning dood was, brandde de stad.

Ook het malle bos begon al te branden.
Overal was rook,
maar Rildik wist er goed doorheen te komen.
Plotseling kwamen ze oog in oog met de dwerg Kastanje,
die een mes vasthield en een touw,
klaar om de hond te vangen.
Maar Rildik maakte een geweldige sprong over de dwerg heen.
De dwerg begon te gillen, want hij brandde nu ook.

Na een tijdje kwamen ze aan op de schapenweide.
Hier was alles rustig en vredig.
De hond bracht hen naar een huisje achter de schapenweide.
Hier woonde een oud vrouwtje.
‘Wie bent u ?’ vroeg de prins.
‘Ik ben de koningin van de plagerige dromen,’ kraste het vrouwtje.
Binnen hingen schilderijen van de paddenkoning, de speelgoed-koning,
en de dwerg Kastanje met de malle bomen en zijn spookketel.

‘Ja, dat hebben jullie gehad,’ zei het vrouwtje.
Toen gingen ze zitten.
De hond kreeg wat voedsel, en de anderen kregen thee.
‘Lekkere thee,’ zei de prins.
‘Tijm,’ zei het vrouwtje.
‘Smaakt goed,’ zei Wollut.

‘Weten jullie wie al deze plagerige dromen heeft gemaakt ?’
vroeg het vrouwtje.
Wollut en de prins schudden hun hoofd.
‘Ik,’ zei het vrouwtje.
‘Maar waarom dan ?’ vroeg de prins.
‘Omdat ik jullie graag wilde ontmoeten, en ik wist geen andere manier,’
zei het vrouwtje.

‘Het was verschrikkelijk,’ zei de prins.

‘Ach, het was maar een droom,’ zei het vrouwtje,
‘een toverdroom.’
Midden in de nacht werd Wollut wakker en keek recht in de ogen van de rozenprinses.
‘Ga je mee naar de rozentuin achter het huis ?’ vroeg ze.
Wollut knikte en liep achter haar aan op blote voeten.

‘Waar woon je ?’ vroeg hij.
‘In de rozenstad achter de rozentuin,’ sprak ze.
Ze leidde hem daar naartoe,
en toen naar haar huis.
Er waren overal rozenstruiken hier en ze begonnen wild om Wollut heen te groeien.
Plotseling begon hij duizelig te worden,
en het leek alsof hij in brand stond.
‘Wat heb je met me gedaan, heks,’
riep Wollut.

De rozenprinses begon te lachen.
‘Spoedig zullen ook je vrienden van mij zijn,’
schaterde ze.
Wollut viel neer en de rozen overweldigden hem.
Ze brachten hem tot de rozenheks die over het stadje regeerde.
‘Niets kun je doen,’ schaterde ze.
‘Je bent totaal in onze macht.’

Ze gaven hem verder geen uitleg en wierpen hem in een rozengevangenis.
De rozenkoning, Gramhaldt, had zijn vrouw al lang geleden verlaten vanwege haar gedrag.
Hij schreef haar nog wel brieven,
die de rozenheks altijd openlijk bespotte.
Wollut hoorde haar roepen op het plein.

‘Haha,’ riep ze. ‘Hij komt eens in de zoveel tijd langs om mijn gevangenen vrij te zetten,
want die moeten in zijn ogen wel heel speciaal zijn.
Haha. Wat een belachelijke vent,
en wat kan hij er aan doen ?
Helemaal niks.’

Maar de rozenkoning had een groot leger.
Het was de rozenheks die niet veel kon beginnen,
omdat het leger van de rozenkoning dagelijks haar gevangenissen kwamen controleren.
Ze lieten die gevangenissen bestaan met een doel.
Alleen personen die van belang konden zijn voor Gramhaldt,
zou ze opsluiten.

Daarom was Wollut snel weer vrij,
en werd door het leger van de rozenkoning meegenomen naar diens rijk.
Ze moesten een grote brug over,
en kwamen toen bij een reusachtig groot kasteel aan.
Koning Gramhaldt had nog steeds liefdesverdriet,
maar hij wist dat hij nooit meer terugkon naar de rozenheks.
Hij had al haar verschrikkelijke brieven bewaard,
en had er hoofdpijn van.

Ook had hij een schilderij van haar.
Dat schilderij hing naast de schilderijen van de paddenkoning, de speelgoed-koning en de dwerg Kastanje.
Gramhaldt was in woede over wat de rozenheks allemaal had aangericht.

Hij noemde haar een nachtmerrie.
Maar zij was nog steeds nuttig om de juiste personentot hem te brengen voor zijn leger.

Wollut wilde zijn hond graag bij zich hebben,
en de prins.
Daarom ging hij met het leger van koning Gramhaldt terug naar het huisje van het oude vrouwtje,
maar daar waren ze niet te vinden.
Toen gingen ze naar de gevangenissen van de rozenheks,
maar ook daar waren ze niet.

De koning vreesde het ergste.
Ze waren waarschijnlijk ontvoerd door Zamorrate Humein,
de stierenvechter.
Hij ontvoerde mensen in hun slaap,
om ze te voeren naar de stad Sisselad,
waar ze giftige wijn moesten drinken om zo in stieren te veranderen.

De stad was geheel gebouwd van kerkgebouwen.
Wollut ging direct met een paar soldaten naar Sisselad.
Hij zocht de hele stad door,
maar er was geen spoor te vinden van Rildik en de prins.
Plotseling zagen ze in een steegje de stierenvechter staan.
De stierenvechter had ook wat soldaten bij zich.

Ze hadden pistolen waarin een roodachtig sap zat.
Dat zou de giftige wijn moeten zijn.
Direct toen de stierenvechter hen zag,
begon deze op hen te schieten.
Een paar soldaten van de rozenkoning werden geraakt door de rode straal en veranderden direct in stieren.

Wollut moest maken dat hij wegkwam.
Maar soldaten van de stierenvechter kwamen al achter hem aan.
Het liep uit op een verschrikkelijke oorlog.
Van beide kanten kwamen er soldaten,
en vele soldaten van de koning veranderden in stieren direct toen ze geraakt werden.

Wollut moest zo snel mogelijk naar de koning toe.
Maar het was al te laat.
Toen Wollut de kamer van koning Gramhaldt binnenkwam stond daar een stier.
Wollut vluchtte het kasteel uit,
en rende het bos in aan de andere kant van het kasteel.

Na een korte tijd kwam hij aan in een ander stadje,
genaamd Teperdoloza.
Dit stadje werd geregeerd door een twee-koppig varken en zijn raadsheer Mul.
Alles moest hier gegeten worden,
alles wat niet van de stad zelf was.
Ook Wollut werd direct als een stuk voedsel gezien.

Wollut raakte bedwelmd door de heerlijke geur van wijn en brood,
wat hier op ambachtelijke wijze werd gemaakt.
De bewoners van het stadje waren erg luidruchtig,
maar op een gezellige manier.
Wollut kreeg wijn met brood,
zoals elke nieuwe bezoeker van het stadje,
en viel snel verzadigd in slaap.

Snel werd Wollut naar een kooi gedragen.
Wollut was niets dan een stuk vlees hier.
Overal hingen worsten.
Deze stad had een duister geheim.
Raadsheer Mul begon de lijsten met nieuwe bezoekers op te lezen.
Onder hen waren ook Rikdil en de prins.

Het twee-koppige varken had hele lange snuiten,
en rammelde er lachend mee aan de kooien,
maar niemand werd wakker,
omdat ze onder een sterke bedwelming waren.
De holle koe was de geestelijke van de stad, en tegelijkertijd de slager.
Hij had een zwaard waarmee hij de slacht verrichte.
Hij had een aureoolom zijn hoofd die zeven soorten vlees uitbeeldden.

‘Achterham met kaas,
stukje van de lever,
schouderham,
radijsjes en nog veel meer vertier,’
riep hij.
Maar niemand werd wakker.
‘Stukje van de haas,
salami,
kwartalen-vlees,
deeg van darmen en slaatjes van de maag.

Stukjes van de long,
en oogballetjes,
neusjes en slavinken.
Wij verkopen alles hier op de markt van plezier.’
Er werd geblafd.
Het was Rildik.
Het varken keek een beetje beteuterd.
‘De schijf van zeven zal hem de mond snoeren,’ zei raadsheer Mul.

‘Ja, die hond moet nu dood,’ zei de holle koe.
Ook Wollut en de prins werden wakker, en kregen al snel in de gaten wat er aan de hand was.
De holle koe wilde een zwaard door de tralies steken om Rildik te prikken.
Maar ineens kwam er een wilde stier binnenrennen en sloeg met zijn horens de kooi open.
De stier had een kroontje, dus dat moest wel koning Gramhaldt zijn.

Wollut en de prins sprongen op de stier en de hond volgde hen.
Snel raasden ze de stad uit, dieper het bos in.
Na een tijdje kwamen ze helemaal uitgeput aan bij een huisje waar een oud vrouwtje woonde.
Wollut en de prins stapten van de stier af om het vrouwtje te begroeten.
Binnen kregen ze heemster soep.
Het vrouwtje vertelde hen dat ze immuun zouden worden voor ontvoeringen door de wezens van nachtmerrie als ze goed hun heemster soep zouden eten voor het slapen gaan.
De heemster soep bleek wonderen te doen,
want de stier begon na het eten van de heemster soep weer in rozenkoning Gramhaldt te veranderen.
In ieder geval gingen ze goed van de heemster soep slapen.
Ze hadden het gevoel dat er iemand over hen waakte.
Ook het huisje van het oude vrouwtje hing vol met de schilderijen van de

nachtmerries.
De volgende ochtend zei het vrouwtje :
‘Zie ik heb u hier naartoe gelokt met dromen, plaagmerries en nachtmerries,
omdat de grote tovenaar van de heemsterboom met u wil spreken.’

Het vrouwtje leidt hen naar een hele grote heemster boom,
waarin ze door een deur binnen kunnen komen.
Er zit daar een man met een waterpijp.
De man zit tussen pilaren waar slangen omheen kronkelen.
De man is verschrikkelijk oud en zit er bijna naakt.
‘Ik heb lang op jullie gewacht,’ zegt hij.
‘Luister goed : Eens in de tienduizend jaar laat het Grieregrauwbos een vossendruppel opkomen vanuit de grond.’
De man zat naast een hele sjieke trap waar doodshoofden boven hingen aan de wand,
en ook een lange spiegel.

In de spiegel was een trol te zien die in allerlei gedaantes kon veranderen.
‘Ach ja,’ zei de man, ‘hij heeft van het trollenbrood gegeten.
In ieder geval : Als het bos meer dan een vossendruppel zou loslaten,
dan zou het alles vernietigen, de gehele aardbodem,
en alles wat erop, onder en boven is.
Maar de heemsterboom heeft deze druppel elke tienduizend jaar nodig,
anders zal ze sterven, en daarmee al het leven,
en zal de nachtmerrie geheel alles overnemen.

Er is een heks uitgezonden vanuit het rijk der nachtmerries om deze druppel op te vangen,
zodat de heemsterboom zal sterven.
Tenzij …. jullie daar wat aan doen.
Ik heb jullie speciaal uitgekozen om deze taak te verrichten.

Het Grieregrauwbos was omgeven met vreemde hekken en prikkeldraad.
Rildik zou Wollut, de prins en koning Gramhaldt op zijn rug nemen en over de hekken heenspringen.
Dat waren nogal veel hekken, maar Rildik kon goed springen.
De heks regeerde het Grieregrauwbos,
en er lag een tovervloek op dit bos.
Zodra je dit bos binnen zou gaan, zou alles vertragen totdat je in steen zou veranderen.
Zo rekende de heks met indringers af.

Toen de hond met de drie mannen op zijn rug het bos insprong begon direct de tijd te vertragen.
Ze begonnen direct in paniek te raken,
want het bewegen ging steeds trager en trager en werd steeds moeilijker.
De tovenaar had hen gezegd om een vuur te maken met wat toverzwavelstokken.
Dat deden ze,
en spoedig konden ze zich weer goed bewegen rondom het vuur.
Nu moesten ze met fakkels op zoek naar het lelie-veld, want daar zou de vossendruppel opkomen.

Met fakkels gingen ze dieper en dieper het bos in.
Maar spoedig kreeg de heks hen in de gaten.
Ze verscheen vlak naast hen met een ijskoude wind die uit haar handen stroomde om de fakkels uit te blazen.
De drie mannen versteenden direct,

terwijl de hond nog net op tijd kon wegrennen.
Hij rende naar het vuur toe waar hij veilig zou zijn.

Gelukkig was dat vuur nog aan,
en hij hoopte maar dat de heks hem niet had gezien.
De heks was al bezig om schaterlachend de standbeelden naar haar huis te slepen.
Spoedig stonden ze opgebaard in haar huis.
De hond wachtte totdat het nacht was.
Toen greep hij een tak met zijn bek,
liet het branden als een fakkel en ging ermee naar het huis van de heks.

Hij stak de brandende tak ergens in een nauwe lege pot en ging naar binnen.
De heks lag te slapen op een bed met haar toverlaarzen aan.
De tovenaar had gezegd dat al haar macht in de toverlaarzen zat.
Snel trok de hond met zijn bek de toverlaarzen uit, maar op dat ogenblik werd de heks wakker, en kon een toverlaars teruggrijpen.
Ze gilde,
terwijl de hond met de andere toverlaars naar het vuur rende.
'Ver zul je niet komen, stuk onbenul,'
schreeuwde de heks.

Maar Rildik had de toverlaars al in vlammen gezet.
'Mijn macht !' krijste de heks,
terwijl uit haar handen een stormwind kwam om het vuur van de tak te doven.
Maar haar laars kon ze niet redden.
En die brandde nog steeds.
Maar al snel was de toverlaars geheel opgebrand,
en de hond versteende.

De heks schaterlachte als een oude toverkol,
maar daarna begon ze angstaanjagend te weeklagen.
'Mijn macht is gehalveerd ! Maar net de vossendruppel zal ik mijn macht herstellen,
en daarmee het gehele rijk der nachtmerries,
en wij zullen voor eeuwig regeren !'

Maar toen stond ineens de tovenaar in de deur-opening.
'Je macht is eindelijk gehalveerd, heks,'
zei de tovenaar. 'Dus ik kan je eindelijk tegemoet treden.'
Vuur kwam uit zijn hand om de laatste toverlaars van de heks te verteren.
De heks begon afgrijselijk gillen,
totdat ze neerviel.

Snel bracht de tovenaar de vier standbeelden tot leven,
en toen ze geheel ontdooid waren zette de tovenaar het huis van de heks in vuur.
Toen trokken ze verder naar het lelieveld,
waar de tovenaar al snel de vossendruppel vond.

In een glazen bol ving hij de druppel op,
en ging ermee naar de heemsterboom.
Ook alle hekken en het prikkeldraad werden door het vuur verteerd.

Hoofdstuk 3.

Jiskes woonde in het lelie-veld,
tussen de lelien.

Ze was niet zo groot,
en had vleugels.
Zij was met de tovenaar,
de drie mannen en de hond meegevlogen om te zien wat ze gingen doen.

Haar vader was de elvenkoning,
die onder het Grieregrauwbos leefde vanwege de heks,
diep onder de grond,
waar hij zijn rijk had.
De heemsterboom bloeide die dag,
en alle elven konden eindelijk naar boven komen om in het bos te wonen.

De elvenkoning vertelde echter dat de ziel van de heks tot de wereld dieper dan het elvenrijk was gedaald,
om daar hulp te zoeken bij de beesten.
Het was het rijk van de beesten,
afschuwelijke wachters.

Zij bewaakten de rode pijl,
een gif dat in het laatste der dagen de prins moest doden.
De elvenkoning zei dat het leven van de prins in groot gevaar was.
'Wat kunnen we er tegen doen ?'
vroeg Wollut.

'De oorlog aangaan, en de prins bewaken,'
zei de elvenkoning
'De beesten vrezen de prins.
Daarom willen ze hem doden.'
En dat had te maken met het feit dat de prins de ring van de feeenkoningin zou dragen.
De prins moest zich schuilhouden in de heemsterboom bij de tovenaar,
terwijl de rest zich zou voorbereiden op de oorlog,
maar het gif was veel te sterk.

Het gif was alreeds diep in het hart van de heemsterboom,
omdat de heemsterboom zich als een schild had opgeworpen.
De prins lag ziek in bed.
Het voelde alsof allerlei handen hem in de onderwereld probeerden te trekken.
De feeenkoningin was hem aan het voorbereiden door deze dingen.
Hij voelde de ring om zijn vinger komen,
maar hij stierf.

En zijn ziel daalde tot het spookkasteel van de feeenkoningin,
waar allen die haar ring gedragen hadden als spoken leefden.
Het gras was hier blauw,
en de aarde grauw en grijs.
'Ben ik dood ?' vroeg de prins.
'Kom dichterbij,' zei de feeenkoningin.

Zij zat op een hoge troon en haar licht verblindde hem bijna,
en hij voelde alsof hij wegsmolt.
'De ring heeft je niet gespaard,'
sprak de feeenkoningin,
'maar zij die achterbleven zullen door de beesten worden gegrepen,
nu de vossendruppel is opgekomen.'

'Maar wij hebben de vossendruppel naar de heemsterboom gebracht in alle veiligheid,' zei de prins.
'Jazeker,' zei de feeenkoningin, 'maar de heks heeft een groter kwaad opgeroepen, dus tijdelijk zal de vijand winnen, maar jij bent hier veilig.'

'Ben ik dood ?'
vroeg de prins.
'Ach, hoe zal ik het noemen,'
zei de feeenkoningin.

‘Wakker geworden ?’

Wezens met lange oren gingen om hem heen staan.
Ze leken een beetje op konijnen en vossen,
maar dan anders.
Ze leken een beetje op eekhoorns,
maar toch was het niet te vergelijken.

‘Ach ja,’ zei de koningin.
‘Er is tijd genoeg voorbij gegaan in nachtmerries en dromen,
maar de ring geeft nieuw leven.
Herinner je dat je bij me was,
en dat terwijl je sliep een beest uit de onderwereld jouw ziel stal,
en je meenam naar die andere wereld ?’

‘Nee,’ zei de prins.

‘Die andere werkelijkheid is van de beesten,’ zei de koningin. ‘Het is altijd een doolhof. Maar jij bent nu hier.’
De prins knikte.

‘Herinner je de kikkerkoning ?’
vroeg de koningin.
De prins schudde zijn hoofd.
‘Hij probeerde je nog te redden,
maar tevergeefs.
Maar je moest dit pad wel op, toch ?
Het moest je klaarmaken voor de ring.
Het is een toverring.

Je zal veel macht hebben in de toekomst, prins Jagerstouw, en alleen zij die de ring dragen zullen die macht juist kunnen doseren. Zonder die ring zou je door die grote macht ten onder gaan.’
De prins sidderde even.

‘Wees niet bang dat je het niet aan zal kunnen,’ zei de koningin.
‘De kikkerkoning zal aan jouw zijde staan. Hij zal jouw onderdaan zijn, en jij zal hem leiden. Je zult hem moeten onderwijzen.

‘Ben ik een spookprins ofzo ?’ vroeg de prins.
De koningin lachtte even.
‘We zijn allemaal spoken,’ zei ze. ‘Ik heb je verlost uit een fles.’

‘Oh,’ zei de prins.
‘Je zal veel moeten studeren,’ zei de koningin, ‘om de wetten van magie te leren. Daarom ben je hier. Daarom heb ik je binnengehaald.’
De prins zou in de weekenden over de maneschijn-rivier gaan om de kikkerkoning van het buurland te onderwijzen.
Door de weeks zou de prins studeren.

De eerste kennismaking met de kikkerkoning verliep heel goed.
De prins kon zich nauwelijks iets herinneren van heel vroeger voordat hij ontvoerd werd door de beestachtige wachter.
Dus ze moesten hun relatie helemaal opnieuw opbouwen.
Maar soms had de prins vreemde flashbacks.

‘Je bent veilig nu,’ zei de kikkerkoning.
Het kasteel van de kikkerkoning was vol met geheimen die de kikkerkoning niet wist te bemachtigen, omdat hij de magie daartoe niet kende.
Hij had het kasteel eens als een erfenis in bezit gekregen.
De geheimen werden bewaakt door spookverzen.
De spookverzen waren geschreven op

de muren, tegels van de vloeren, op pilaren en op allerlei andere plaatsen.
De spookverzen vertelden een verhaal over een perenkoning, een perenkoningin, en perenprinsen en prinsessen.
Zij woonden in het kasteel heel lang geleden.
En hun doodskisten zouden een machtig geheim bewaren voor een latere generatie.
De kisten hielden namelijk de platen van een nog diepere geschiedenis van het kasteel : de tijd van de hertenkoningin.
Die platen schenen belangrijk te zijn in het ontrafelen van het geheim van het kasteel.

De kikkerkoning had een groot probleem.
Hij kon zich niet stilhouden.
Hij moest altijd praten, en dat ging altijd heel snel.
De kikkerkoning was onder een vloek.
De spookverzen zeiden dat de platen zo belangrijk waren omdat daarop de weg beschreven stond naar een machtige tovenares waarmee de hertenkoningin in contact stond.

De prins werd wakker door een zachte kus.
Zijn gezicht was helemaal onder het zweet.

‘Heb je gedroomd, lieve prins ?’ vroeg ze.
De prins knikte.
‘Ik was in een warnet van dromen en nachtmerries. En toen ik dacht dat ik wakker was geworden, bleek ik nog steeds te slapen,’ zei de prins.

‘Je hebt vast bezoek gehad van de tovenares. Ze is een orakel van dromen, het labyrint,’ sprak ze.

Hoofdstuk 4.

De roos zong. Ze droeg de sleutel der dromen, en groeide langs de rivieren met zoveel anderen.
Ze was de edelste der bloemen. De heksenbloem was zeer jaloers, en was als het vuur der rivieren om geliefden uit elkaar te scheuren.
Daarom had de bloemenprofeet gesproken dat een mens drie keer geboren diende te worden. Eén keer voor het leven, de tweede keer voor de nachtmerrie, en de derde keer in de droom.

HET ÉÉN-DAGS-KRUID

Hij was ijsziek. Het jongetje op het piratenschip was goed ziek. Ze waren op de ijszee nu, en het was koud. Het werd steeds kouder, en het jongetje begon te ijlen en te hallucineren. Hij begon vreemde dromen te krijgen. Hij dacht dat hij doodging.

Het indianenland lag achter de ijszee, maar hij dacht dat hij het niet zou halen. Hij was te ziek. De piraten waren erg zorgzaam over hem. Ze hadden hem gekocht van zijn vader en moeder die te arm waren om voor hem te zorgen. Ze gaven hem een fles met roze spul erin. Het maakte zijn hart iets warmer, maar het kon niet tegen de kou op. Het enige wat het misschien deed was hem in leven houden.

Sommige piraten waren al bevroren. De wind was snijdend. De kou had hem gestoken, en hij bloedde.

'De ijsheks vraagt om offers !' riep een van de piraten.

'Geef haar het kind !' riep een andere piraat. 'Zonder haar zal het kind toch niet overleven.'

En zo kwam het jongetje in handen van de ijsheks. Het schip van de ijsheks kwam langs met grote zwarte zeilen, en ze droegen het jongetje aan haar over. Op het schip van de ijsheks was het veel warmer. Het was ook een veel groter schip, en het jongetje werd diep in het schip gebracht.

'Kun je me wat beloven ?' vroeg de ijsheks.

Het jongetje knikte.

'Vertel niets over mij aan de indianen,' sprak de ijsheks.

'Ik beloof het,' zei het jongetje. Het was de ijsheks die het jongetje naar het indianenland bracht, een heel warm land. Als de ijsheks er niet was geweest dan zou het jongetje aan ijsziekte zijn gestorven op het piratenschip.

Het jongetje was de ijsheks dankbaar. Midden in de nacht zette het schip van de ijsheks het jongetje af op het strand van het indianenland. Het jongetje liep het oerwoud in achter het strand, en liep door totdat hij bij een indianenkamp aankwam. Iedereen sliep, dus het jongetje besloot te wachten tot de volgende ochtend. Hij ging in het mos liggen en viel al snel in slaap. De volgende ochtend werd hij wakker door het geluid van de oerwoud vogels.

Maar er kwamen maar geen indianen uit hun tenten. Na een tijdje kon hij zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en ging een tent binnen. Tot zijn grote schrik waren er alleen grote indianenbeelden. En ook in andere tenten was dit het geval. Het waren alleen beelden, en het jongetje stond voor een raadsel.

Hij klopte op één van de beelden. 'Hallo, is er iemand thuis ?' vroeg hij. Maar niemand antwoordde. Hij liep de tent weer uit. Ook liep hij het kamp uit, het oerwoud in. Na een tijdje lopen kwam hij een soldaat tegen. De man

zou van het Suba leger zijn. Het jongetje vroeg hem wat er met de indianen was gebeurd die als versteende beelden waren. 'De ijsheks,' sprak de soldaat. 'Iedereen is op zijn hoede.' Nu had het jongetje beloofd niets over de ijsheks te zeggen tot de indianen, maar dit was een soldaat. Hij vertelde de soldaat dat de ijsheks zijn leven had gered.

Er bleken twee ijsheksen te zijn, een goede en een slechte. Het jongetje vroeg zich ook af waarom hij niets tegen de indianen mocht zeggen over de ijsheks. De Suba soldaat zei dat ze dan helemaal gek zouden worden. Ze vreesden de ijsheks meer dan wat dan ook, en konden geen onderscheid maken tussen de goede en de slechte.

Het jongetje knikte. 'Ik zal je met mij meenemen,' zei de soldaat. 'Hier kun je niet blijven.' En zo nam de Suba soldaat het jongetje mee door het oerwoud naar het Suba kamp. In het Suba kamp keek het jongetje zijn ogen uit.

'Hoe kan de slechte ijsheks verslagen worden ?' vroeg het jongetje aan de Suba soldaat.

'Door een speciaal dropkruid wat een diepere slaap brengt,' sprak de Suba soldaat. 'Wij kweken het hier. De slechte ijsheks is namelijk een soort nachtmerrie die optreedt als de hersenen niet diep genoeg in slaap komen.'

In verschillende tentjes groeide het dropkruid. Maar er was nog veel te weinig. Ze wilden dat het hele oerwoud er mee vol zou groeien. 'Het lijkt wel een onmogelijke opgave,' sprak de Suba soldaat. 'Het is een één-dags-kruid. Het komt op, en verdwijnt weer snel. Het plant zich ook niet of nauwelijks voort.'

'Hoe bent u er dan aan gekomen ?' vroeg het jongetje.

'De nacht heeft zo zijn geheimen, mijn jongen,' sprak de Suba soldaat.

Het jongetje begon meer vragen te stellen, maar de Suba soldaat zweeg. 'Alleen de goede ijsheks kan ons helpen,' sprak de Suba soldaat na een tijdje. Tot de grote schrik van het jongetje werd de Suba soldaat steeds stiller, en begon ook in een beeld te veranderen. In de tentjes was het dropkruid aan het wegtrekken. Het jongetje raakte in paniek en rende het oerwoud in. Hij was bang dat hij ook in een beeld zou veranderen. Hij rende tot aan het strand, waar een gevleugelde indiaanse vrouw was. Ze had hele lange witte vleugels. Plotseling veranderde ze geheel in een vogel en vloog weg. 'Kom terug, kom terug !' riep het jongetje, maar ze verdween volledig uit het zicht. Het jongetje begon over het strand te rennen en tot de zee te roepen. Hij riep naar de goede ijsheks.

'In leven en sterven,' sprak een stem,
'Ligt het kruid, het een-dags-kruid,
Het komt op en vaagt dan weg als een zucht,
Hoe de zee van ijs te overbruggen ?
Alles vaagt hier weg,
Het medicijn is nooit blijvende.'

'Wie is dat ?' vroeg het jongetje.
'Laat iemand ons alstublieft helpen. We zijn in beelden aan het veranderen.'

'Ken ik jou, of je stem ?' vroeg de stem, terwijl er een wind om het jongetje heen kwam.
'De vleugelen van de wind ben ik, dragende het medicijn,
Maar ik vaag altijd weer weg,
Nooit kan ik je vasthouden, mijn kind.'

'Alstublieft, help ons, wind,' sprak het jongetje.

'De nacht heeft zo zijn geheimen,' sprak de wind.

Het jongetje wachtte op de nacht, maar die kwam maar niet. De slechte ijsheks had het eiland ingenomen en behekst, en nu was het altijd dag. Er waren alleen nog dagen en geen nachten, en die volgden elkaar op, dag na dag. Het jongetje leefde aan het strand van bessen. Hij kon bijna niet slapen van het licht, en het begon zijn hersenen op te breken. Soms bloedde zijn hoofd. Hij was verwonderd dat hij nog geen beeld was. Hij was aan de andere kant van het eiland, waar de zee niet van ijs was, maar ook hier begon het steeds kouder te worden, en steeds meer ijs begon er te verschijnen op de golven. Het jongetje begon weer ijsziek te worden, en huilde. Een ijzige gestalte stond voor hem. Het was de slechte ijsheks. 'Ik weet waarom ik je niet in een beeld kan veranderen,' krijste ze. 'Mijn goede zuster heeft je betoverd.' En zo raakten de twee zusters met elkaar in gevecht over het jongetje. Het jongetje kon alleen maar toekijken. Het jongetje rende het oerwoud in en het begon weer nacht te worden. Hij herinnerde hoe de Suba soldaat en de wind spraken over de geheimen van de nacht. Hij rende zo diep in het oerwoud totdat hij niet meer kon en in slaap viel. Ditmaal sliep hij heel diep, zo diep als hij nog nooit had geslapen, en toen hij wakker werd was hij omringd met het dropkruid. Het groeide helemaal over hem heen. Het bleef maar groeien. 'Het is gekomen !' riep het jongetje. Waar het jongetje ook ging, overal om hem heen groeide het dropkruid. Hij rende naar het indianenkamp, en ook daar begon het dropkruid om hem heen te groeien. De beelden begonnen te ontwaken. 'W... wie heeft ons doen ontwaken ?' vroeg één van de indianen. Het jongetje wist dat hij niet over de ijsheks mocht spreken. 'De nacht heeft zo zijn geheimen,' sprak het jongetje. Toen rende hij naar het Suba kamp, waar ook het dropkruid om hem heen begon te groeien. 'Suba soldaat,' zei het jongetje. Ook de Suba soldaat begon te ontwaken en kon zich weer bewegen. 'Is ze gekomen ?' vroeg de Suba soldaat.

'Ja, ze is gekomen,' zei het jongetje.

DE IJSHEKS

Eliak keek op naar de planeet die ze de Traan noemden. Hier zouden alle planeten omheen draaien, ook zijn eigen planeet. Eliak vroeg er veel over aan zijn moeder, maar die had niet overal antwoord op. Het was één van die mysteriën van het leven.

Eliak keek naar zijn moeder. Hij deed dat altijd vol liefde en warmte. Het was zijn echte moeder niet, maar zij redde hem eens toen hij met zijn bootje de waterval afgleed. Als zij er niet was geweest dan was hij waarschijnlijk verdronken. Hij was met zijn hoofd tegen een rots gestoten en gleed toen het wilde water in, bewusteloos. Sindsdien kon hij zich niet meer veel herinneren, alleen dat zij hem gered had. Hij werd wakker in een hut, en haar warme, liefdevolle gezicht keek hem aan. Hij noemde haar zijn behouder, maar zij werd ook zijn nieuwe moeder. Hij kon zich niet herinneren wie zijn echte moeder was of waar hij woonde. En alles was zo diep in de wildernis gebeurd dat het onmogelijk was het uit te zoeken.

Eliak voelde zich altijd licht in zijn hoofd, vanwege het ongeluk met de rots. Het was alsof er altijd vliegen in zijn hoofd rondvlogen. Vaak voelde hij zich duizelig, en hij leed sindsdien aan epilepsie. Soms had hij last van hyperventilatie. Zijn moeder was hierin een grote steun.

Moeder zei hem altijd dat hij uit de stad kwam, waar ze niet leefden door de Traan. Al het leven draaide om de Traan, maar de stad draaide om zichzelf. Moeder zei altijd dat de Traan het hogere leven was, maar op vele vragen had ze geen antwoord.

Op de Traan zouden er ook watervallen zijn en rivieren, en wildernis. Maar moeder kon hem niet vertellen hoe hij op de Traan zou kunnen komen. De planeet was erg ver weg en ze konden niet vliegen.

Het jongetje moest en zou er achter komen hoe daar te komen. Op een dag las hij erover in een boekje dat alleen de vliegen tot de Traan konden komen, maar soms namen zij weleens iemand mee. Eliak hoopte dat hij een keer werd meegenomen, maar eigenlijk gebeurde het nooit.

Op een dag maakte hij een hele lange strandwandeling, en kwam na een tijdje bij een struikje een vlieg tegen. 'Ach,' zei Eliak, 'kun jij me niet met je meenemen naar de Traan ?' De vlieg begon hem uit te lachen. 'Denk je dat ik jou kan dragen ?' vroeg de vlieg. De vlieg begon hem te bespotten. Het spotten werd zo erg dat Eliak bijna huilend verder liep.

Toen hij thuiskwam in de hut vertelde hij het aan zijn moeder. 'Je kunt beter wachten totdat het donker is,' zei moeder. 'Dan zijn de vliegen vaak in groepen, en dan kunnen ze je misschien wel dragen.' Dat leek Eliak wel een goed idee. Hij wachtte totdat het avond was geworden, en ging toen weer naar

het strand. Er waren overal vuurvliegjes die het pad naar het strand hadden verlicht. Op het strand kwam Eliak een groep vliegen tegen die daar speelden, en vroeg hen of zij hem mee wilden nemen naar de Traan. Maar ze begonnen hem uit te lachen en te bespotten. Ze zeiden dat het allemaal leugens waren, en dat hij nooit naar de Traan zou kunnen gaan. Hij moest hier voor de rest van zijn leven blijven. Huilend ging Eliak naar huis en toen hij in de hut was aangekomen viel hij zijn moeder in haar armen. Hij stotterde het hele verhaal, en zijn moeder zei : 'Eliak, kijk eens, de Traan is al in je hart gekomen. Je hebt ernaar verlangt en nu is het hier. Maar ik begrijp je wel : Je wil naar de Traan toe, en als de vliegen zo vervelend doen, dan zit er niets anders op dan het de tovenaar te vragen.'

Eliak zag dat als zijn laatste kans. Daarom ging hij de volgende ochtend op pad naar de tovenaar. Hij was vol frisse moed, en was blij dat er nog tovenaars bestonden. Bicardo heette de tovenaar. Hij was een groot kunstenaar die in een kasteel bij het strand woonde, ergens in de duinen. Toen Eliak daar na een lange wandeltocht aankwam was de tovenaar aan het schilderen. Hij maakte wonderschone schilderijen, schilderijen die leefden, en waardoor je andere werelden binnen kon gaan. Bicardo was helemaal in zijn nieuwe schilderij verdiept toen Eliak binnenkwam. Eliak groette en de tovenaar bleef maar doorpeinzen over het nieuwe schilderij, als in een hypnose. Eliak moest meerdere keren groeten voordat de tovenaar hem eindelijk opmerkte. 'Zo, klein jongetje,' sprak de tovenaar. 'Waar kan ik je mee helpen ?'

Eliak begon zijn verhaal te vertellen. De tovenaar begon te glimlachen. 'Oh, maar dat is heel eenvoudig,' zei de tovenaar. 'Ik heb vele schilderijen geschilderd over de Traan, en die schilderijen leven. Het zijn poorten tot de Traan. Het is heel eenvoudig, kom maar mee.'

Met het jongetje liep hij een gang door totdat ze in een groot gallerij kwamen met vele trappen. Aan de muren hingen grote schilderijen van de centrale planeet, de Traan. Eliak keek zijn ogen uit. De golven op de schilderijen van de Traan bewogen gewoon. De tovenaar zei dat het tranen waren. Eliak legde zijn vinger tegen een golf aan en werd direct helemaal nat. Het spoelde over hem heen. De tovenaar moest erg lachen. Eliak deed zijn vinger in zijn mond. 'Het proeft zout,' zei Eliak, 'net als een echte zee.'

'Ja, ja,' zei de tovenaar, 'je kan er zo in zwemmen. En dan zwem je naar de kust en dan ben je op de Traan.'

'Echt ?' vroeg Eliak.

'Ja,' zei de tovenaar, 'of we slaan dit voor nu even over, en gaan direct naar de kust, want ik heb ook schilderijen over de wildernis van de Traan.'

Toen liepen ze naar een schilderij van een oerwoud. 'Is dat niet gevaarlijk ?' vroeg Eliak.

'Welnee, joh,' zei Bicardo. 'Niet als ik erbij ben.' De tovenaar was gekleed in rood en paars en had een grote witte

baard. Even sloeg hij op het schilderij van het oerwoud met een staf en er sprong zo een kikker uit.

'Geweldig,' zei Eliak. 'Mijn moeder zal vast heel blij zijn. Op zoveel vragen kan ze mij geen antwoord geven.'

'Ik weet alles,' zei Bicardo.

'Wat moet u een geweldig leven hebben,' zei Eliak. 'Dat u zulke schilderijen kunt maken.'

'Nou jongen,' zei de tovenaar, 'aan de ene kant wel, maar besef ook goed dat de Traan niet altijd een pretje is. De Traan laat zoveel zien, zowel goede dingen als slechte dingen. Er is zoveel wat de Traan wil veranderen.'

'Ik begrijp het,' zei het jongetje. 'Ik kan bijna niet wachten. Ik zou het zo graag willen zien.'

Toen leidde de tovenaar het jongetje naar een ander schilderij met een stromende waterval. 'Ik was eens van een waterval afgevallen,' zei Eliak. 'Ik stootte mijn hoofd aan een rots, en daarna ben ik nooit meer dezelfde geweest. Mijn geheugen van vóór die tijd is grotendeels weg.'

Bicardo keek hem aan en wreef zijn hand over het hoofd van het jongetje. 'De Traan is al in jou,' sprak de tovenaar.

'Ik weet het,' zei Eliak.

'De Traan roept je voor wonderlijke avonturen,' zei de tovenaar. Toen liepen ze naar een ander schilderij. Op het schilderij stond een grote poort. 'Ben je klaar ?' vroeg de tovenaar.

'Helemaal,' zei Eliak.

Toen nam Bicardo hem door het schilderij. Van alles begon toen door Eliak's hoofd te zoemen. Alles voelde zo zacht en licht aan, nog wel lichter dan het ooit was geweest, en overal waren prachtige vliegen. Ze gingen door de poort en kwamen in een groot oerwoud. Overal waren watervalletjes. Ook waren er overal kampen gemaakt van bamboe van verschillende verdiepingen met hutjes erop. 'Prachtig !' riep Eliak. Wat vrouwen kwamen naar Eliak toe.

'Is hij nieuw ?' vroegen ze aan de tovenaar.
De tovenaar knikte.
De vrouwen keken het jongetje liefdevol aan. 'Hij moet nog veel leren,' zei één van de vrouwen.

'Dat kunnen jullie mooi doen,' sprak de tovenaar, en was toen ineens verdwenen.
Eliak wreef even in zijn ogen.
'Hoe heet je ?' vroeg een andere vrouw warm en liefdevol.
'Eliak,' zei het jongetje.
De vrouw glimlachte. 'Welkom in de wondere wereld van de Traan.'

'Is het echt zo dat alles leeft door de Traan ?' vroeg Eliak.

'Alles,' zei weer een andere vrouw. 'De Traan is ons leven. Zonder de Traan gaat alles dood.'

'Ik ben dus op de juiste plaats gekomen,'

zei Eliak.

De vrouwen knikten. Eliak keek om zich heen. Hij bewonderde alle grote stellages van bamboe. Eén van de vrouwen kwam dichterbij en tilde hem op. Hij omhelsde haar. Ze leek op zijn moeder. 'Wij zullen voor je zorgen,' zei de vrouw. 'Dat doet de Traan. De Traan zorgt voor ons allemaal, en wij zorgen voor elkaar.' Het jongetje glimlachte. Hij kwam tot een diepe rust. Hij keek naar een rivier, en wees ernaar. 'En dat zijn allemaal tranen ?'

'Ja,' sprak de vrouw aan wiens nek hij hing. 'De tranen zijn de dromen.' Ze kuste zijn voorhoofd zacht. Er rolde een traan uit zijn ogen. Het was een traan van geluk.

'Hoe is de Traan ontstaan ?' vroeg hij.

'De Traan heeft altijd al bestaan,' zei de vrouw, 'maar eerst zat de Traan opgesloten in een steen, een ei van steen, en op een dag kwam de Traan uit het ei.'

'Interessant,' zei Eliak.

Een man schrikt wakker van een droom en grijpt naar de rode steen op zijn nachtkastje die hij de dag ervoor had gekocht. Tranen biggelen over zijn wangen als hij de steen tegen zijn hart drukt. Hij maakt zijn vrouw wakker, die hem in haar armen neemt. 'Heb je weer een nachtmerrie gehad ?' vroeg ze warm en liefdevol.

'N... nee,' stotterde de man, 'H... het was zo mooi, zo lieflijk ...'

'Wil je het me vertellen ?' vroeg de vrouw.

De man vertelt de droom.

'Denk je dat het met de rode steen heeft te maken ?' vroeg de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een hele bijzondere steen was.'

'Ik weet het niet,' snikte de man.

'Misschien als je weer gaat slapen krijg je het antwoord wel,' sprak de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een dromensteen was.'

De man probeert weer te slapen en ligt dicht tegen zijn vrouw aan. De volgende dag moet hij vroeg op voor het werk. Hij werkt bij de douane. In de middag komt een collega naar hem toe met een vreemde steen in zijn hand. 'Hier,' zei de collega, 'in de steen is het hol. Daar hebben ze drugs mee gesmokkeld. Ze worden steeds slimmer vandaag de dag.'

De man moest ineens weer aan de droom denken. 'Ik heb vannacht toch zo vreemd gedroomd,' zei hij, en begon de droom aan zijn collega te vertellen. Zijn collega begon hem uit te lachen. 'Ik denk dat je gek aan het worden bent,' zei de collega spottend. Even later had de collega het hele verhaal doorverteld, en het verhaal werd hoe langer hoe gekker. Helemaal gesloopt kwam de man die avond thuis, en vertelde zijn vrouw over alle roddel en spot.

'Ik denk dat dat de keerzijde van de Traan is,' zei de vrouw. 'Denk aan de droom, hoe het jongetje bespot werd, en

hoe de tovenaar al aangaf hoe dubbel alles was.'

'Je hebt gelijk,' zei de man, 'maar het is geen pretje om zo voor schut gezet te worden, en zo in je vertrouwen beschaamd te worden.'

'Is de Traan niet iets wat communiceert ?' vroeg de vrouw. 'Het brengt het gevoel van de ene persoon over naar de andere persoon. Zo kun je je in de ander verplaatsen.'

De man knikte. Nacht na nacht wachtte hij op nieuwe dromen, maar ze kwamen maar niet, en het huilen stond hem nader dan het lachen. Het was alsof de Traan hem van binnen aanvrat. Hij begon boos te worden, ook boos op zijn vrouw. Op een dag kon hij het niet meer langer houden. 'Het komt allemaal door die vervloekte steen !' riep hij. Hij nam de rode steen mee naar het strand en wierp het zo ver als hij kon de zee in. Toen hij thuiskwam voelde hij zich opgelucht.

'Opgelucht ?' vroeg zijn vrouw.

'Ja,' zei de man. 'Ik voel me kilo's lichter. Het leek wel een plaaggeest, die steen.'

'Ik ben het niet met je eens,' zei de vrouw. 'Er gaan dingen mis in je leven, en je hebt behoeftes die maar niet vervuld lijken te worden, en dan leg je de schuld op andere dingen, terwijl je niet de tijd neemt om dingen te onderzoeken, op waarde te schatten en te leren begrijpen.'

Maar hij werd alleen maar bozer. 'Jij hebt makkelijk praten,' zei hij. 'Jij gaat niet door de dingen waar ik doorheen ga.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg ze. 'Weet je hoe lang het duurt voordat je een brug tussen twee personen kunt overgaan ? Het lijkt eindeloos. Dat kan alleen door magie.'

'En die magie is er niet,' zei hij. 'Ik dacht dat het er was, maar nu is het weg.'

'Op de eindeloze brug tussen twee personen kom je altijd eerst het misverstand en de traan tegen,' sprak ze. 'De ander is een puzzel. Het is niet eenvoudig. Het gaat erom geduld te hebben. Ben je in voor het avontuur van ontdekking ?'

'Ik kan het niet meer,' zei hij, en liep de deur uit. In de nacht kwam hij terug en ging in een ander bed liggen. Ze begonnen uit elkaar te groeien, meer en meer. Ze hielden van elkaar, maar ze hadden beiden het gevoel opgesloten te zitten in een stenen ei.

'Toch blijf ik er aan vasthouden dat eens de traan zal losbreken uit het stenen ei zoals in je droom,' zei de vrouw op een dag. Hij zweeg. Ze kwam dichter naar hem toe, en nam hem in haar armen. Hij voelde aan als steen. Zij had het gevoel alsof hij het stenen ei was waarin ze opgesloten zat, maar ze wist ook dat er meer aan de hand moest zijn. Op een dag kon ze er niet meer tegen. Er was iets in haar geknapt, en ook zij begon steeds meer in steen te veranderen, zo erg dat hij het begon op te merken. Hoe hij ook op haar in begon te praten en

haar probeerde te helpen, niets hielp, en het werd alleen maar erger.

'Herinner je al je woorden dan die je naar mij gebruikte,' zei hij.

Vaak zweeg ze dan, of zei dat ze het zich niet meer kon herinneren, of dat het toch niet werkte. Hij begon steeds zachter te worden, maar hij had het idee alsof hij te laat was gekomen, alsof hij de laatste trein had gemist. Hoe hij ook aan haar sleutelde, niets hielp. Hij was weer teruggekomen tot zijn vroegere ideeën en leefde weer vanuit de traan. Hij begreep haar, omdat hij hier zelf ook doorheen was gegaan. Hij zei dat ook altijd tegen haar, maar ze werd met de dag kouder en harder. Hij deed van alles om haar op te vrolijken, maar niets hielp.

'Ik ben er voor je,' zei hij op een dag. 'Waarschijnlijk moeten we hier doorheen. Ik weet wie je echt bent. Dit ben je niet, zoals ik ook mezelf niet was.'

Op een nacht had hij weer een droom, na een hele lange tijd. Hij was in het atelier van Bicardo de tovenaar. Hij smeekte de tovenaar hem te helpen. De tovenaar liet hem een schilderij zien van ijs. Overal waren ijsvlaktes. 'Ben je bereid door deze ijsvlaktes te gaan om je vrouw te ontdooien ?' vroeg Bicardo. 'Je vrouw is in gevangenschap van een ijsheks.'

'Wat !' riep de man. 'Hoe komt ze daar ? Ze is altijd de warmte zelf geweest.'

'Ze is in een ei van ijs,' zei de tovenaar.

'Ja, maar hoe ?' riep de man.

'Ben je bereid ?' vroeg de tovenaar.

'Natuurlijk,' zei de man, 'voor haar heb ik alles over.'

Zonder verder wat te zeggen duwde de tovenaar hem ruw door het schilderij heen, en hij viel diep naar beneden in de sneeuw van de ijsvlaktes. Het was alsof hij met zijn hoofd iets hard raakte, als een rots. Voor een tijdje lag hij bewusteloos en kwam toen langzaam weer bij. Hij begon te strompelen door de sneeuw, voor uren en uren, terwijl het wel dagen leken, en hij begon zich steeds kouder te voelen. 'Ik ga hier dood !' riep hij.

Hij begon te schreeuwen als een wild beest. 'Niemand helpt, hè ?' Na een tijdje kwam hij aan bij iets wat leek op een kasteel. Het was omgeven door een ijzige mist en een bevroren rivier. Hij liep het bruggetje over en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Hij besefte ook dat als dit het kasteel van de ijsheks zou zijn, dan kon hij weleens in grote problemen zijn. Bij de gesloten poort belde hij aan. Een oud vrouwtje kwam even later de poort opendoen.

'Ik ben op zoek naar de ijsheks,' sprak hij.

'Kom verder,' zei het oude vrouwtje. 'Ik kan je daar alles over vertellen.'

'Maar wat als uzelf de ijsheks bent ?' vroeg hij aarzelend.

'Wees maar niet bang,' zei het oude vrouwtje.

'U bent niet de ijsheks ?' vroeg de man.

Ze schudde haar hoofd.

'Ja of nee ?' vroeg de man. 'Ik wordt altijd een beetje zenuwachtig van gebarentaal.'

'Kom nou maar binnen,' zei het vrouwtje. 'Het is koud buiten. En nee, ik ben niet de ijsheks.'

Haar gedrag begon hem meer en meer te irriteren. 'Ik weet wel zeker dat jij de ijsheks bent,' sprak hij. 'IJsheksen doen altijd zo. Maar ik heb geen andere keus. Ik ben aan het doodvriezen.'

'Wees niet bang,' zei ze weer. 'Volg mij.'

Binnen was het een stuk warmer. 'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg hij. Ze leidde hem door een gang naar een soort huiskamer. Hier kreeg hij een stoel.

'Ik ben geen ijsheks,' zei ze weer. 'De ijsheks woont verderop. Ik heb vroeger wel voor haar gewerkt, maar toen ik er achter kwam dat ze een slechte vrouw was ben ik ermee gestopt.'

'Wat voor werk deed u ?' vroeg de man.

'Schoonmaak,' zei de vrouw, 'het huishouden. Soms kookte ik voor haar.'

'Ik zie het,' zei de man. 'Kunt u mij vertellen waar mijn vrouw is, en waarom ? Bicardo zei dat mijn vrouw in gevangenschap leeft van een ijsheks.'

'Ik kan het u niet vertellen,' zei het vrouwtje. 'Het kan persoonlijke redenen hebben. Ik ken geen details. Ik weet alleen waar ze woont en dat ze niet te vertrouwen is.'

'U kunt proberen een reden te geven ?' vroeg de man.

'Zo zit ze in elkaar,' zei het vrouwtje.

De man besefte dat hij niet verder kwam met het vrouwtje. Ook wist hij niet of het vrouwtje de waarheid sprak. 'Breng me naar de ijsheks,' zei hij na een tijdje. De vrouw had hem voedsel aangeboden en wat te drinken, maar dat had hij geweigerd, uit angst vergiftigd te worden. Het vrouwtje stond op, en sprak : 'Volg mij.' Weer liepen ze door de gang, maar dan helemaal naar de andere kant van het kasteel waar een grote tuin was. Ook hier lag overal sneeuw. In de verte was een nog veel groter kasteel, en het kasteel was verlicht. 'Daar woont ze,' sprak de vrouw, terwijl ze de achterdeur opendeed. Hij stapte naar buiten, en ze sloot direct de deur achter zich. Hij groette haar, maar hij zag haar al weglopen door het raam. Hij zette het op een lopen, en rende naar het verlichte kasteel toe. Hij hoorde het gehuil van wolven in de verte.

'Ken ik jou ?' krijste een stem.
'Nee, Madelief !' hoorde hij een man terugroepen.
'Niet jij, maar die man die eraan komt !'

Hij rende tot de verlichte poort, waar een andere oude vrouw was. Ze was aan het schrobben. Hij zag de andere man niet. 'Wie bent u ?' vroeg het vrouwtje

terwijl ze opkeek.

'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg de man.

'Niets,' zei het vrouwtje verbaasd. 'Ik zou niet weten wie je bent of wie je vrouw is.'

'U bent de ijsheks ?' vroeg hij.

'Welnee,' zei het vrouwtje. 'Die woont aan de overkant.'

'Waar ?' vroeg hij.

'Daar waar je vandaan kwam,' zei het vrouwtje.

De man schrikt wakker, en grijpt om zich heen, maar zijn vrouw slaapt in de andere kamer. De volgende ochtend vertelt hij de nachtmerrie. Ze zegt niets.

'Ik begin te geloven dat het waar is,' zei hij. 'Je bent niet meer zoals je was.'

'Geloof je in sprookjes en dromen ?' vroeg zijn vrouw op een spottende toon. 'Blijf met je beide benen in de realiteit. Daar schieten we veel meer mee op.'

'Vroeger was je niet zo,' sprak hij.

'Ik ben eindelijk ontwaakt,' sprak ze. 'Ik ben je spelletjes zat. Ik praatte altijd maar met je mee. Het was allemaal aangeleerd gedrag.'

Hij zuchtte. Hij begon erg aan zichzelf te twijfelen. Misschien was hij wel ontspoord. 'Maar Bicardo ...' zei hij aarzelend.

'Bicardo is een verzinsel,' sprak zijn vrouw spottend. 'Er bestaat geen Bicardo. Er bestaat geen ijsheks, en die verhalen over de Traan zijn ook allemaal belachelijk. Kinderachtig is het. Het helpt ons niet verder.'

Hij zuchtte weer. 'Ik kan niet tot je doordringen, maar dan zou ik je willen vragen : Kun je dan alsjeblieft tot mij doordringen ? Als jij het zo goed weet, onderwijs me dan ?'

'Stoppen met alle onzin,' sprak ze. 'Al dat zweverige gedoe van jou heeft ons nooit verder gebracht, en nu kan ik het niet meer. Ik heb je niets te zeggen. Jij hebt mijn leven kapotgemaakt met al jouw dromen en verhalen.'

Hij schrok. Dit was niet de vrouw die hij eens kende. De dag erna was ze weg. Ze had een briefje achtergelaten : 'Het gaat zo niet meer. We lopen elkaar alleen maar voor de voeten. Denk niet dat het is omdat ik niet van je houd. Ik zal je missen.' Hij voelde zich koud, als in de greep van een ijsheks. Hij ook altijd met zijn verhalen. Had hij nu zijn mond maar gehouden. Of was dit misschien de prijs die hij moest betalen ? 'Hoe duur is die traan wel niet !' riep hij uit.

Hij begon steeds minder te voelen, alsof hij was opgesloten in een steen. Alle hoop begon uit zijn leven weg te sijpelen. Hij had wat nieuwe vriendinnen, maar kwam niet ver op de eindeloze bruggen tussen hen in. Altijd weer dat misverstand en dat onbegrip, alsof ze te verschillend waren. Het was een onmogelijke opgave. Alle wegen schenen dood te lopen, en hij klapte

snel dicht, of durfde het niet meer aan. Hij was bang zijn gevoelens te laten zien, het laatste wat hij nog had, en wat steeds minder leek te worden. Hij was bang zijn tranen te laten zien. Op wat voor vreemd pad was hij terecht gekomen in zijn leven ?

Op een nacht had hij een droom dat hij weer in de ijsvlaktes was, en hij werd omsingeld door vliegen. Ze begonnen over hem te roddelen, en alles wat hij gezegd had begonnen ze om te draaien, en het geroddel en gelieg werd erger en erger, totdat ze hem begonnen aan te vallen en op te vreten. Hij werd gillend wakker van de nachtmerrie.

Hij begon steeds kwader te worden op het leven, maar het was als het aanschoppen tegen steen. Niets veranderde. Hij noemde alles om hem heen kinderachtige fantasie, en zijn enige waarheid waren zijn dromen. Hij had alle hoop gevestigd op Bicardo de tovenaar, maar die kwam maar niet. Ook dit hield hij niet lang vol. Hij was kwaad op zichzelf. Was hij ziek, gek of misschien een leugenaar ? Bedroog hij zichzelf ? Of was hij onder een vloek ? Hij begon meer dingen uit zijn huis weg te gooien uit angst voor vloeken en betoveringen. Steeds weer ging hij naar het strand en wierp zijn bezittingen in de zee. Hij deed dit zelfs met grammofoon platen. Terwijl hij dit deed schold hij altijd op de zee. Hij was bang voor de zee, en voelde zich machteloos naar het grote natuurgeweld van de zee. Hij was tegelijkertijd woedend op de zee en op de natuur.

Iets knaagde aan hem, maar hij wist niet wat. Huilen kon hij niet eens meer, en zo begon hij meer en meer weer als steen te worden, harder dan ooit tevoren. Hij wist dat het nu hard tegen hard was. Hij moest wel, anders zou hij het niet overleven. Hij vertrouwde geen mens meer, en begon zich zoveel mogelijk af te zonderen van mensen. Zijn baan bij de douane gaf hij op. Het was hem onmogelijk geworden. Hij wilde geen mensen meer zien. Het liefst zou hij het bos willen inrennen om daar te wonen. Het kon hem niet meer schelen. Hij zou de prijs wel betalen. Hij maalde er niet meer om, huilde er niet meer om, en klagen deed hij ook niet meer. In de nachten had hij dromen dat hij in steen veranderde. Op een nacht in een droom kwam Bicardo heel dichtbij hem met zijn staf. 'Nee,' smeekte hij. 'Raak mij niet aan met die staf.'

'Het is tijd dat je uit het ei van steen komt, dat het steen wordt opengebroken,' sprak de tovenaar en sloeg tegen de steen aan die hij was geworden. Hij gilde het uit van de pijn, en het leek alsof hij onder grote stroom stond. Hij begon open te barsten, en rivieren begonnen uit hem voort te stromen. 'Ja, ja !' riep hij. 'Ik zie het eeuwige leven !' Hij hoorde toen het gebulder van de zee wat in hem losbrak. Na een tijdje viel hij uitgeput op de grond. Alles tolde voor zijn ogen. Hij was nog te zwak om wat te zeggen. Alles overweldigde hem, overspoelde hem, als groot natuurgeweld. Overal was donder, bliksem, en storm. Het was alsof een orkaan hem opnam.

'Wat weet jij van het leven ?' vroeg Bicardo.

'Helemaal niets,' zei hij zacht.

'Spreek harder,' zei Bicardo.

'Helemaal niets !' riep hij.

'Ben je klaar voor school ?' vroeg Bicardo.

'Ja, helemaal,' zei hij.

'Jij bent Eliak,' zei Bicardo. 'De Traan is ontwaakt in je. Nu moet je opgevoed worden en geschoold worden in de Traan.'

Hij keek om zich heen en zag de bamboe kampen zoals in de droom over Eliak, het jongetje. Hij voelde zich weer een kind, en zag de natuur-vrouwen op hem afkomen. Ze waren warm en liefdevol, en keken hem glimlachend aan.

'Het heeft me verscheurd,' sprak hij.

'Je moest losgescheurd worden om hier te kunnen komen,' sprak één van de vrouwen.

'De stenen zijn duur, en helemaal de sappen die ze dragen,' sprak een andere vrouw.

'Het leven is duur, zeer duur,' zei een andere vrouw.

Hij knikte. 'Laat me nooit meer los,' smeekte hij.

Toen werd hij wakker. Hij was rustig en er was een warmte om hem heen. 'Ik wordt heen en weer geslingerd tussen twee werelden,' zei hij tegen zichzelf, 'maar ze beïnvloeden elkaar. Ergens moet er een kruispunt zijn, een samensmelting.' Hij zuchtte van opluchting. Hij voelde met beide werelden contact. 'Ik moet beide delen accepteren,' zei hij tegen zichzelf. 'Zij horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan, stuwen elkaar op. Zij behoren tot mijn levensverhaal als kostbare stenen met kostbare sappen. Het leven is waardevol. Eerst is er het misverstand, en dan het begrip, het geheim van de Traan.' Hij beefde. Het leek nog steeds alsof hij droomde. Hij zag zijn verleden langs hem heenstromen als een rivier. Hij wist dat hij de rivier niet kon vasthouden. Alles zou weer tussen zijn vingers wegglippen. Hij moest verder. Hij moest het geheim van de rivier ontdekken, het geheim van de Traan.

Hij zou niet teruggaan naar het verleden. Hij wist dat het iets cyclisch was. Het zou vanzelf wel weer terugkomen, maar dan op een andere manier. Niets was blijvend. Alles moest veranderen. Hij keek naar zijn trouwring. Het waren twee handen die elkaar vasthielden. Hij schudde zijn hoofd. De materie zou hem nooit verder helpen. Dit was geen echte cyclus. Het zou hem alleen maar afhouden van de hogere cyclus. Hij moest het loslaten. Hij ging naar het strand en wierp de gouden trouwring zo ver de zee in als hij kon. Hij voelde de brandende hand van Bicardo op zijn schouder. Alsof toen alles ineens door kon stromen. Hij dook de zee in nadat hij zijn kleren had uitgetrokken. Het was een warme, tropische dag. Hij waande zichzelf met de natuurvrouwen uit zijn droom. Hij maakte plezier met hen in de warme zee. Hij proefde wat van het zoute

water. Het leek wel alsof Bicardo naar hem keek vanaf het strand. 'Kom ook in het water, Bicardo !' riep hij. Maar Bicardo begon steeds meer weg te vagen. 'Nee, ik moet nog wat karweitjes doen !' riep de tovenaar. 'Maak jij maar lekker pret met de natuurvrouwen, en leer van hen.' Alles wat nog van deze woorden overbleef was nog een echo.

Een jongen wordt wakker in het klaslokaal door de bel. Hij had zo vreemd gedroomd. Maar ja, alles beter dan zo'n saaie les. Hij had nog steeds de echo van Bicardo's woorden in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. De kinderen zagen hem wakker worden en lachten hem uit. Hij lachte terug naar hen. 'Domme oen !' zei één van de kinderen.

Hij begon nog harder terug te lachen. 'Wie is er nu een dommere oen ? Ik ben in ieder geval weer heel wat wijzer geworden van mijn slaap, en jullie een heel stuk dommer door het luisteren naar de oen die hier lesgeeft. En vergeet later niet je trouwring in je dikke reet te stoppen. Het mocht je nog eens in grote problemen brengen,' zei hij glimlachend. Toen keek hij de verbaasde onderwijzer aan, en liet zijn ogen toen afdalen naar diens trouwring .... 'Gevangen ... door ... de ... ijsheks ...' fluisterde hij brutaal en aanmatigend in het oor van de leraar, op een spottend toontje. Hem konden ze niets meer wijsmaken. 'Nu, dat was het,' zei hij. Hij pakte zijn boeken en zijn tas, en liep trots het lokaal uit.

Toen hij thuiskwam zei hij : 'Mam, ik heb toch zo vreemd gedroomd. Het ging over een trouwring, en over ijsheksen die elkaar beschuldigden, en over natuurvrouwen en tovenaars die levende schilderijen maakte.'

'Zorg jij nu maar dat je je huiswerk doet,' zei zijn moeder, 'anders komt er niets van je terecht met al je gedroom.' Brutaal liep hij naar zijn moeder toe en begon aan haar vinger te trekken. 'Als ik het niet dacht,' zei hij. 'Trouwringetje, hè ? Ringetje van ijs ... Gevangen door de ijsheks.'

'Wat bazel je toch ?' zei zijn moeder. 'Als ik niet getrouwd was, was jij er nooit geweest.'

Hij ging recht voor zijn moeder staan in een trotse, bijna sierlijke en poëtische houding, niet zonder spot. 'Mam, nu moet je eens even goed naar me luisteren,' sprak hij. 'Als jij er niet was geweest, dan leefde ik nog steeds op de Traan, maar je moest er wel zijn, anders kon ik niet dieper in de Traan komen. Het stenen ei is van levensbelang, anders zou de Traan nooit kunnen bestaan. De Traan heeft het stenen ei nodig.'

'Hmmm,' zei zijn moeder. 'Je hebt wel praatjes, maar betekent dit dat ik je vader nodig heb ? Het is soms zo'n rotvent, en ik leef vaak in een tranendal met hem.'

'Precies, mam,' zei de jongen. 'Keurig gezegd, petje af. Jij steekt dingen goed op van de levenslessen.'

'Gelukkig maar,' zei zijn moeder.

Einde

DE SCHOOLHEKS

Leo en Daniël moesten naar de schoolheks in het bos. Zij verkocht de schoolspullen voor het nieuwe jaar heel goedkoop, veel goedkoper dan de winkels in de stad, en omdat de ouders van Leo en Daniël heel arm waren moesten ze naar de schoolheks. Daarvoor moesten ze wel even een eindje fietsen in het bos, want de heks woonde best wel ver weg. Het werd al laat en het begon steeds donkerder te worden, en ze waren nog niet bij de schoolheks aangekomen. Daniël begon al te jammeren, maar Leo zei dat ze er bijna waren. Tenminste, zo hadden hun ouders het hen uitgelegd. Ze wisten precies waar ze moesten fietsen, maar ze leken er maar niet te komen. Na een tijdje werden ze beiden wel erg moe en moesten ze stoppen. Ze zetten hun fiets tegen een boom aan en gingen in het mos liggen. Daar vielen ze in slaap. Toen het morgen was zagen ze een groen licht in de verte. 'Kijk, daar is het,' zei Daniël. 'We waren er dus eigenlijk al. Zijn we net te vroeg gestopt met fietsen.'

'Ja, kom,' zei Leo. 'Ik kon toch al niet meer verder. Het is beter zo. Nu is het een nieuwe dag en kunnen we naar de schoolheks.' Ze konden er zo naartoe lopen en lieten hun fietsen staan. Ze kwamen aan bij een huisje wat helemaal van schoolspullen was gemaakt. Van pennen, schooltassen, rugzakken, passers, papieren, geo-driehoeken, rekenmachientjes en computers. 'Nou, volop keus !' riep Daniël, 'en wat zijn het mooie spullen. Het is gemaakt van onze lievelings tv programma's, en onze sport helden. Ik kan alles er weer op terug zien. Die ken ik, en die ken ik ook.'

'Ja, jottems,' zei Leo, 'deze is van mijn lievelings popgroep.' En zo liepen ze dichter naar het huisje toe en begonnen te grissen.

'Eh, Leo,' zei Daniël, 'gaat zo het huisje niet instorten ?'

'Welnee,' zei Leo, 'daar is het voor gemaakt. We kunnen best wel wat weghalen. Als de schoolheks nog slaapt is het gratis.'

En ze begonnen verder te grissen wat ze nodig hadden voor school. 'Kijk, hier zijn ook schoolboeken voor het nieuwe jaar,' zei Daniël. 'Lekker goedkoop. Vader en moeder zullen heel blij zijn.'

Opeens hoorden ze een stem. 'Wie grist daar van mijn passers en pennen, en wil straks snel wegrennen ?'

'Ehm, schoolheks,' zei Leo. 'Ik zie dat u toch al wakker bent geworden, dus we zullen het zo bij u afrekenen.'

'Maar je wilde het stelen hè,' zei de heks, 'stelen. Ik heb het wel gehoord.'

'Ja, dat was maar een grapje,' zei Leo. 'U kunt toch wel tegen een grapje hoop ik.'

'Nou, eigenlijk niet,' zei de schoolheks, 'want als ik was doorgeslapen was je er vast mee weggerend zonder af te rekenen.'

Leo zei niets. Hij wist dat het waar was wat de heks zei. Hij had het maar wat

graag gratis mee willen nemen.

't Spijt me,' zei Leo. 'Maar het hing er gewoon zo bij alsof het van niemand was. Het hangt hier gewoon in het bos.'

'Ja ja,' zei de schoolheks, 'grote smoesjes. Je wist dat het van mij was. Nou, kom maar binnen, en reken je spullen af.'

En daar gingen Leo en Daniël met hun uitgekozen spullen naar binnen.

'Zo,' zei de heks, die hen op twee stoelen wees. 'Ga maar even zitten, dan zal ik zien wat jullie gekocht hebben.'

Ze begon de spullen te bekijken. Ook raakte ze de spullen even aan. 'Ik zie het al,' zei de schoolheks. 'Het zijn mooie spullen, maar omdat jullie het eigenlijk gewoon wilden wegstelen als jullie konden, zullen jullie er duur voor moeten betalen.'

'Waarom is dat ?' vroeg Leo. 'Mijn broertje heeft het toch niet gezegd ? Ik was het.'

'Dapper van je dat je voor je broertje opkomt,' zei de heks, 'maar hij zou net als jij gewoon met de spullen wegrennen zonder af te rekenen, als hij zou kunnen, maar daar heb ik dus een stokje voor gestoken.'

't Spijt ons,' zei Daniël, 'het was echt niet onze bedoeling. We zouden er graag voor willen betalen, maar onze ouders zijn ook heel arm, en u was er niet, ziet u.'

'Zie, daar praat je jezelf al de problemen in,' zei de heks. 'Weer een dief, net zoals ik al zei.'

'Wat kunnen we doen om het goed te maken, heks ?' vroeg Leo.

'Jullie blijven hier nu voortaan,' zei de heks. 'Jullie ouders zijn te arm om jullie op te voeden en jullie in het gareel te houden.'

Daniël begon te huilen. 'Wat gaat u met ons doen, heks ?' huilde hij.

'Dat zul je wel zien,' zei de heks. Toen bracht ze hen naar een kooi en stopte hen er beiden in.

'Maar heks,' zei Leo, 'dat kan toch helemaal niet ? Wij moeten toch naar school ?'

'Niks mee te maken,' zei de heks. 'Ik ben nu jullie school. Ik ben immers de schoolheks. Geen kind vertrekt van hier. Ik maak schoolspullen van ze.'

Ook Leo begon toen te jammeren. Ook begon hij te smeken, maar de heks was zonder genade. 'Ik weet nog wel iets, heks,' jankte Leo. 'We willen wel alle karweitjes doen die nodig zijn in uw huis om u te helpen, maar verander ons alstublieft niet in schoolspulletjes.'

'Zo mag ik het horen,' zei de heks.

'Zeg ons wat we moeten doen,' zei Leo.

En toen zette de heks hen aan het harde werk. Het was zo moeilijk en naar dat ze het jammerend deden, maar alles beter dan in schoolspulletjes veranderd te worden.

'Wanneer mogen we weer terug ?' vroeg Daniël.

'Nooit meer,' zei de heks. 'Jullie blijven hier. Jullie ouders zijn te arm om jullie op te voeden en in het gareel te houden.'

'Ja, maar we moeten toch echt naar school,' zei Daniël.

'Ik ben jullie school,' zei de heks. 'Ik ben immers een schoolheks.'

En zo moesten Leo en Daniël bij de schoolheks wonen, en ze vroegen zich af waarom hun ouders hen hier naartoe hadden gestuurd.

'Vader en moeder wilden gewoon van ons af,' zei Daniël tegen Leo.

'Nee, ze wisten het niet,' zei Leo.

'Misschien komen ze ons dan halen,' zei Daniël.

'Ik denk niet dat ze tegen de heks opkunnen,' zei Leo. 'Ze waren ook inderdaad veel te arm om ons te kunnen opvoeden.'

Wel hadden ze hier alle schoolspulletjes die ze maar wilden, maar wat konden ze er mee ? Het was allemaal waardeloos geworden hier bij de heks. Werken en werken moesten ze. Op een dag kon de heks het niet meer aanzien. Ze was oud geworden, en Leo en Daniël waren groot geworden. Toen de heks stierf hebben ze alle schoolspulletjes naar het stadje gebracht waar ze vandaan kwamen. Er bleef niets meer van het huisje over. Maar in de stad waren ze inmiddels al vele jaren verder en hadden ze hele andere spullen. Niemand was geinteresseerd in schoolspullen van vele jaren geleden. Ook bleek het dat de vader en moeder van Leo en Daniël al gestorven waren. Omdat ze lange tijd niet naar school waren geweest konden ze geen werk vinden in de stad. Ze waren duidelijk niet gewensd. Toen zijn ze maar weer teruggegaan naar de plaats in het bos waar ze gewoond hadden, met alle schoolspulletjes, en hebben ze er opnieuw een huis van gebouwd waarin ze voor altijd konden wonen. Alle schoolspulletjes hadden een vreemde groene gloed. Het waren de kinderen die eens door de schoolheks betoverd waren tot schoolspulletjes, en op een dag kwamen ze tot leven. Ook zij begonnen verder aan het huis te bouwen, en ook zij bleven daar voor altijd wonen.

Einde

DE WONDERLIJKE BOEKENKAMER VAN OOM BENNO

Hoofdstuk 1. Ziek

Bertram had een boze tante en een vreemde oom. Ze hielden hem opgesloten in een kamer. Hij was altijd ziek, en mocht nooit uit zijn kamer. Zijn eten werd gebracht. Hij mocht dus ook niet naar buiten, maar dat zou hij waarschijnlijk ook niet kunnen, omdat hij te ziek was. Zijn boze tante was de rode heks, en zijn vreemde oom was oom Benno, ook een heks, en een tovenaar. Oom Benno had een boekenkamer, waar een heleboel indianenboeken stonden. Ook stonden er vele andere soorten boeken. Bertram mocht daar beslist niet komen. De goudvis had gezegd dat Bertram in de boeken de sleutel tot zijn ontsnapping kon vinden.

Op een nacht hadden zijn oom en tante vergeten zijn deur op slot te doen. Stilletjes sloop Bertram uit zijn kamer, en liep de boekenkamer van oom Benno in. Bertram griste direct een indianenboek uit de boekenkast. En toen nog één, en toen nog één, en liep toen snel naar zijn kamer terug. 'Ik moet ze maar goed verborgen houden,' zei Bertram tegen zichzelf, en ze alleen 's nachts lezen wanneer oom en tante slapen. Het was nu 's nachts, dus Bertram begon direct te lezen.

'Horlepiep,' zei Bertram tegen zichzelf, wat gebeurt er nu ? Ik ben helemaal duizelig ineens. Hij had de eerste bladzijde van een indianenboek opengeslagen, en werd helemaal warm van binnen. De letters duizelden voor zijn ogen. 'Hoofdstuk één,' las hij. Hij hoorde wat schoten, en gezwiep van een zweep of lasso. 'Hoe kan dat ?' vroeg hij zichzelf af. Hij klapte het boek dicht, maar het was al te laat. Toen hij opkeek was hij in een woestijn, een prairie. Twee cowboys stonden voor hem. 'Wat moet dat daar ?' zeiden ze. Toen ineens vielen ze beiden naar voren. Ze hadden pijlen in hun rug. Een groep indianen op paarden namen Bertram mee. In het kamp merkte Bertram dat hij vastgebonden was. Ze brachten hem naar een paal, waar hij aan vastgemaakt werd.

'Laat me los,' zei Bertram. 'Ik ben ziek.'

'Niks mee te maken,' zeiden de indianen.

'Wat gaan jullie met me doen ?' vroeg Bertram.

'Dat zul je nog wel zien,' zeiden ze.

Bertram begon te huilen. Zijn oom en tante hadden hem weleens verteld wat indianen met hun gevangenen doen. Hij werd naar een grote ketel gebracht even later. 'Gaan jullie me opeten ?' huilde Bertram. 'Nee,' zeiden de indianen. 'Jij moet vanaf nu voor ons koken.'

'Maar ik ben daar veel te ziek voor,' zei Bertram.

'Geeft niks,' zeiden de indianen. 'Daar krijg je wel medicijnen voor.'

Ze gaven hem een soort groene dropjes,

en na een tijdje voelde Bertram zich veel beter.

'Ik houd van jullie,' zei Bertram. 'Jullie hebben mij beter gemaakt.'

'Niks mee te maken,' zeiden de indianen boos. 'Je bent onze slaaf. Je moet voor ons koken nu.'

'Mij best,' zei Bertram, die allang blij was dat ze hem beter hadden gemaakt. 'Ik ben niet ziek meer !' juichte Bertram. 'Stil houden, jongen,' zei een wat oudere indiaanse vrouw.

Bertram roerde in de pan. Hij moest soep maken. Ze legden hem uit wat hij allemaal in de pan moest stoppen. Veel kruiden, en allerlei soorten vruchtjes.

De soep was heel lekker.
'Nu moet je weer terug,' zeiden de indianen.

'Wat ?' zei Bertram teleurgesteld. 'Ik wil niet meer terug naar mijn oom en tante. Ze houden me opgesloten.

'Niets mee te maken,' zeiden de indianen. 'We kunnen je hier niet houden.'

'Alsjeblieft,' smeekte Bertram, 'ik zal alles doen wat jullie willen.'

'Nee, jongen,' zei een wat oudere indiaanse vrouw. 'Je moet terug.'

Bertram begon te huilen. Trillend hield hij het boek in zijn handen, en merkte dat hij weer in zijn kamer was. Ook voelde hij zich weer ziek.

Hoofdstuk 2. De Ontsnapping

Bertram legde de boeken diep onder zijn bed, onder een doek, en ging slapen. De volgende ochtend was hij vroeg wakker. Hij deed de gordijnen open, maar het licht deed zoveel pijn aan zijn ogen dat hij de gordijnen weer dichtdeed. Oom en tante sliepen nog, dus hij kon nog wel even lezen. Hij pakte een ander indianenboek, sloeg het open, en werd weer duizelig. Snel bevond hij zich in een oerwoud. Wilde beesten stonden om hem heen. Hij was wel even bang. Toen hoorde hij schoten. De beesten renden weg, en al snel stond er een indiaan met een geweer voor hem.

'Meekomen jij,' zei de indiaan. Bertram liep mee met de indiaan, die hem naar het kamp bracht. Langs het kamp was een rivier met bootjes. 'Jij bent wie ?' vroeg de indiaan.

'Bertram,' zei hij.

'Oh, ah,' zei de indiaan. 'Ik jouw naam leuk vinden.'

'Haha,' zei Bertram.

'Waarom jongen zij hier zijn ?' vroeg de indiaan.

Toen legde Bertram het uit aan de indiaan. De indiaan begreep er niets van.

'Ik heb tent voor jou,' zei de indiaan. Hij nam Bertram mee naar een lege indianentent. 'Hier mag jij wonen,' zei de indiaan.

'Dank je wel,' zei Bertram. 'Dat is erg aardig van u.'

's Nachts komen de spoken,' zei de indiaan, 'de geesten van de voorouders.'

'Gezellig,' zei Bertram.

'Nee,' zei de indiaan. 'Niet gezellig. Zij zijn boos, altijd boos.'

'En ik ben altijd ziek,' zei Bertram.

'Ik zal de spoken zeggen, jij altijd ziek zijn,' zei de indiaan.
Maar ineens werd hij wild door mekaar geschud door oom Benno. 'Heb jij aan mijn indianen-boeken gezeten ?' brult oom Benno woest.

'Waar komt die man vandaan ?' vraagt de indiaan.

'Heb ik jou iets gevraagd, snotaap ?' brult oom Benno. 'Die jongen moet meekomen, meekomen, nu !'

De indiaan grijpt zijn hakbijl en slaat oom Benno tegen de grond met de achterkant. 'Zo, wijsneus,' zegt de indiaan. 'Jij mij niet beledigen, en van jongen afblijven.' Oom Benno wordt vastgebonden, en naar een paal gesleept. 'Ziezo, die kan mij niet meer beledigen,' zei de indiaan.

Toen de andere indianen terugkwamen vroegen ze : 'Wat moet die dikke man hier ?'

'Het is een uilskuiken,' zei de indiaan. 'Hij heeft ons beledigd, en wilde jongen roven.'

'Wie is die jongen ?' vroegen ze.

'Goed kijken,' zei de indiaan. 'Hij is de machtige zonnedroom.'

De indianen bogen voor Bertram neer. Bertram begon te lachen.

'Maak me onmiddellijk los, Bertram !' brulde oom Benno.

Maar Bertram deed net alsof hij hem niet hoorde. Toen het nacht geworden was brulde oom Benno de hele nacht door. De volgende dag zei de indiaan dat hij naar het gevangenen-kamp moest. 'Wat gaan jullie met hem doen ?' vroeg Bertram.

'Weten we nog niet,' zei de indiaan. Toen oom Benno was afgevoerd was het eindelijk rustig.

Een paar dagen later moest Bertram weer terug. Ze konden hem niet te lang houden. Maar ze wilden oom Benno houden, ook om Bertram een dienst te bewijzen. Bertram knipperde even met zijn ogen, en was weer in zijn eigen kamer, starende naar het boek. Bertram had honger, maar er was geen voedsel op zijn kamer. Hij liep naar de deur en merkte dat de deur nog steeds open was. Tante riep hem. 'Bertram, kom naar mijn slaapkamer. Ik ben ziek, en ik weet niet waar je oom is.'

Bertram liep direct haar kamer binnen. Het was hier heel donker. Hij zag tante in haar bed liggen. 'Jongen, je bent nu oud genoeg geworden om je kamer uit te kunnen,' zei tante. 'Kun je wat voor je oude tante klaarmaken. Ik voel me zo zwak.'

'Natuurlijk tante,' zei Bertram.

Hij liep naar beneden de keuken in, en maakte wat brood voor haar met thee en een eitje. Toen bracht hij het boven. 'Dank je wel, lieverd,' zei tante. 'Ga nu maar doen waar je zin in hebt.'

Bertram ging direct naar de boekenkamer. De goudvis had gelijk gehad. In de boeken had hij de sleutel tot zijn ontsnapping gevonden.

HET MYSTERIE VAN HET IJSKASTEEL

Berend en Albert hadden een vader die opgesloten was in een ijskasteel. Tante Audam kwam met de kinderen praten die helemaal overstuur waren. Ze hadden geen moeder meer, dus ze wisten niet waar ze naar toe moesten. Tante Audam zou ze mee nemen naar een andere tante die wel raad met hen zou weten. Ook zou deze tante kunnen helpen in de bevrijding van hun vader. Tante Jokebed woonde een paar stadjes verder. Tante Jokebed had een zoontje genaamd David. Ze zouden zolang bij David op de kamer slapen. Gelukkig had David een hele grote kamer. Tante Jokebed kende het ijskasteel wel. Haar man werd daar vroeger ook gevangen gehouden. Het had allemaal te maken met een hertog die in een kat kon veranderen. Hertog Kat-Anders heette die. Zijn echte naam was Paulus Wilhelmus de Vijfde. De vader van Berend en Albert had een aantal rekeningen niet betaald, en er waren nog wel meer dingen aan de hand. Hertog Kat-Anders zou voor de staat werken. Het was allemaal nog wel een geheimzinnige bedoeling. Vader was opeens verdwenen, en de ochtend erna vonden de kinderen een brief op de deurmat, waarop geschreven stond dat hun vader nu was opgesloten in het ijskasteel. Dat was een ijskoude, zeer gevreesde, oude gevangenis. De kinderen misten hun vader heel erg.

Tante Katrien had zich het lot van de kinderen ook erg aangetrokken, en kwam de kinderen vaak opzoeken. Soms nam ze de kinderen weleens mee naar haar huis, om te logeren. De tantes waren ervan overtuigd dat hertog Kat-Anders helemaal niet voor de staat werkte, maar dat het een misdaads-organisatie was. Vaak kwam de familie bij elkaar om te overleggen wat ze konden doen. Oom Joep zou weleens een kijkje willen nemen daar bij het ijskasteel, maar sommige tantes waren het daar niet mee eens. Het zou veel te gevaarlijk zijn. Maar oom Joep wilde zich niet laten kennen, en besloot er toch naartoe te gaan. Het ging immers om zijn broer.

Oom Joep ging er met de auto naartoe, maar werd door twee ridderachtige figuren met speren tegengehouden. 'Halt,' zei één van de ridders. 'U komt er niet doorheen. Verboden terrein.'

'Ik wil weten wat jullie met mijn broer hebben gedaan,' zei oom Joep.

'Dat kunnen we niet achterhalen,' zeiden de ridders. 'Er zijn hier teveel gevangenen om daaraan te beginnen.'

'Maar ik heb er recht op,' zei oom Joep. Maar de ridders wilden hem niet antwoorden. 'Mijnheer,' zei één van de ridders, 'nu moet u maken dat u hier wegkomt, anders laten wij u arresteren vanwege betreding van verboden terrein, en wegens het onnodig lastigvallen van het gezag.'

Oom Joep maakte rechtsomkeerds, en lichtte de familie in. Tante Jokebed kende iemand genaamd meester Ed Konijn, een meester in de rechten. Misschien dat die wel wat zou kunnen betekenen. Oom Joep wilde daar wel naartoe gaan samen met Berend en Albert. Het was al laat, maar door een telefoontje kon er nog wel wat geregeld worden, en ze waren meer dan van harte welkom. Meester Ed Konijn woonde diep in het bos. Toen ze aanklopten bij zijn huis deed een lange, gezette man met een lichte huidziekte de deur los. 'Komt u verder,' zei Ed. Even later zaten ze in een sjieke woonkamer met veel schilderijen en antieke meubels. Ook hingen er veel jacht-trofeeen aan de muur. De kinderen begonnen hun verhaal te vertellen over wat er met hun vader gebeurt was, en oom Joep sprak zijn vermoeden uit dat het om een misdaad ging.

'Dat is allemaal waar,' zei Ed Konijn. 'Het ijskasteel is het gevangenis-terrein van een misdaads-organisatie, maar niemand kan daar iets aan doen, zelfs de staat niet.'

'Maar waarom niet ?' vroeg oom Joep.

'Omdat ze te sterk zijn,' zei Ed Konijn.

'Leuke achternaam heeft u trouwens,' zei oom Joep.

'Dank u,' zei Ed Konijn.

'Kunt u ons helpen ?' vroeg oom Joep.

'Luister,' zei Ed Konijn, 'we lopen nu al gevaar omdat we hierover praten. We kunnen beter stoppen.'

'Ja, maar het gaat om mijn broer,' zei oom Joep, 'en zijn kinderen hier hebben hun vader nodig, vooral sinds hun moeder er niet meer is. Is er dan echt helemaal niets wat u voor ons zou kunnen betekenen ?'

'Ik vrees van niet,' zei Ed Konijn. 'En dat vind ik al vreselijk op zichzelf. Ik had u graag willen helpen.'

'U bent meester in de rechten,' zei oom Joep. 'U moet daar wel iets mee kunnen doen. We zijn hier toch niet voor niets gekomen ?'

'Dat is waar,' zei Ed Konijn. 'Hmm..., laat me eens zien. U zou met de hertog zelf kunnen praten. Ik geloof dat hij nogal wispelturig is. Hij heeft een vreemde soort van ziekte. Hij is een weerkat, wat betekent dat hij in een kat kan veranderen. Het heeft natuurlijk wel een risico, maar ik heb de indruk dat u dat risico wel wilt nemen.'

'Waar kunnen we de hertog spreken ?'

vroeg oom Joep.

'Goede vraag,' zei Ed Konijn. 'Achter het ijskasteel is zijn huis. Het is daar niet pluis, dat kan ik u wel vertellen. Het spookt daar.'

'Bent u er weleens geweest ?' vroeg oom Joep. Het hoofd van Ed Konijn begon verschrikkelijk rood te worden. 'Eh..., daar kan ik niet over praten,' stamelde hij.

'Ach, toe nou, kom op,' zei oom Joep.

'Het is mij verboden daarover te praten. Beroeps-geheim,' zei Ed Konijn.

'En hoe kom ik daar ?' vroeg oom Joep. 'Want het ijskasteel is streng bewaakt.'

Ed Konijn stopte zijn hand in zijn zak en haalde er een kaartje uit. 'Zie, hier staat zijn telefoon-nummer op.'

Oom Joep nam het kaartje aan. De kinderen bleven die nacht bij oom Joep slapen. De volgende ochtend belde oom Joep op naar de hertog. Hij kreeg een bediende aan de lijn. 'Kom maar langs om acht uur vanavond,' zei de bediende, 'maar zorg er voor dat u niet langs het ijskasteel gaat. U moet regelrecht naar het huis van de hertog komen, aan de achterkant van het ijskasteel. Even werd er uitgelegd hoe te rijden, en toen wist oom Joep genoeg. Weer zouden de kinderen met hem meegaan.

Om precies acht uur kwamen ze aan bij het huis van de hertog. Er kwam al direct een bediende aanrennen. 'Waar heeft u uw koffers ?' vroeg de bediende.

'Wij hebben geen koffers bij ons,' zei oom Joep.

'Dus u komt niet logeren ?' vroeg de bediende.

'Nee, wij komen niet logeren,' zei oom Joep.

'Komt u maar mee,' zei de bediende ineens heel nors. Ze kwamen binnen in een grote hal. Aan de rechterkant was een lange gang. 'Loop deze hele gang uit, en klop dan vier keer op de deur aan het einde van de gang. De hertog verwacht u daar,' zei de bediende.

In de gang hingen veel schilderijen, en er stonden veel kastjes aan de zijkanten. Even bonkte het hart in de keel van oom Joep. Hij hoopte maar dat de hertog hem kon helpen. Bij de grote deur aangekomen klopte hij vier keer aan. Direct werd de deur opengemaakt, en een kleine man deed open. 'Geweldig, jullie zijn er al,' zei de man. 'Gaat u maar zitten.'

De kinderen vertelden hun verhaal, en daarna sprak oom Joep zijn vermoeden uit dat het om een misdaad ging.

'Ach welnee,' zei de hertog. 'Ik heb de papieren van deze man doorgekeken, van jullie vader, en uw broer, en deze mijnheer heeft nogal veel op zijn geweten, dus zijn gevangenneming is volkomen terecht. Ik kan daar verder weinig aan doen, sorry dat ik het moet zeggen.'

'Oh, en wat heeft hij dan gedaan ?' vroeg oom Joep, terwijl ook de kinderen begonnen te protesteren.

'Luister goed,' zei de hertog. 'Ik kan en mag daar verder niets over zeggen. De raad heeft beslist. Het is tegen de wet om daar zomaar vrij over te praten. U zou daar zelf ook gevaar mee kunnen lopen.'

'Ja, ja,' zei oom Joep. 'U kunt me nog meer vertellen. Wij als naaste familie hebben er recht op te weten wat er is gebeurd, en waarom hij opgesloten zit.'

'Rustig aan,' zei de hertog. 'Ik waarschuw u. U vraagt teveel. Ik ben niet gemachtigd hierover te spreken.'

'En wie heeft u de opdracht gegeven daarover te zwijgen ?' vroeg oom Joep die bijna stond te koken.

'Kan en mag ik u niet vertellen,' zei de hertog zuur.

'Het is alsof ik met mijn hoofd tegen een muur aanloop,' zei oom Joep.

'Het spijt me bijzonder,' zei de hertog.

'Is het waar dat u in een kat kan veranderen ?' vroeg Berend.

De hertog werd ineens erg zenuwachtig. 'Allemaal sprookjes,' zei hij. Hij begon op zijn horloge te kijken. 'Ik vind dat u nu moet gaan, u kunt beter gaan. Deze zaak is afgerond.'

'Afgerond ?' vroeg oom Joep woedend. 'We zijn hier geen steek wijzer geworden.'

'U kunt gaan,' zei de hertog, terwijl hij een wimpelend gebaar met zijn handen maakte.

'Ik laat het er hier niet bij zitten,' zei oom Joep, terwijl hij opstond.

'Dat kunt u beter wel doen,' zei de hertog, 'anders kunt u in grote problemen komen.'

'En wat voor problemen dan wel ?' vroeg oom Joep.

Maar de hertog zweeg.

De familie werd weer ingelicht, en ze zouden opnieuw bij elkaar komen. 'Nou,' zei tante Katrien, 'daar schieten we niet erg veel mee op.'

Ook was er een andere oom bijgekomen : oom Bakus. Oom Bakus zei dat de hertog zoveel macht had, omdat het land oorspronkelijk van zijn voorouders was. Zijn voorouders van ver terug bezaten het land, nog voordat er een staat bestond. Oom Bakus zei ook dat de hertog die macht samen met zijn broer had geerfd, hertog Hernandes. Volgens oom Bakus zou hertog Hernandes veel kunnen betekenen. Oom Bakus wist wel waar die hertog woonde, en wilde er wel met oom Joep en de kinderen naartoe. Ook tante Katrien wilde wel mee. Ze was van mening dat wanneer er meerdere familie-leden zouden meegaan, ze meer kans van slagen hadden. Oom Bakus belde op, en ze konden direct komen. Het was niet zo lang rijden. Het huis van hertog Hernandes was vele malen groter dan het huis van hertog Kat-Anders. Hertog Hernandes wachtte hen al op bij de deur. 'Zo, kom binnen,' zei hij met een warme, hartelijke stem.

'Kan ik jullie iets te drinken aanbieden ?' Even later zaten ze in een grote zaal, aan een soort eet-tafel. Ze kregen allerlei toetjes voorgeschoteld, en andere hapjes. 'Zo zo,' zei oom Bakus. 'Hier is veel werk aan besteed.'

'Ja,' zei hertog Hernandes. 'Jullie zijn namelijk mijn speciale gasten. Ziet u, die krijg ik hier bijna nooit. Alles gaat via mijn broer, Paulus Wilhelmus de Vijfde, oftewel hertog Kat-Anders. Ik ben wat minder bekend, denk ik. Ik ben blij dat jullie er zijn. Blijven jullie ook logeren ?'

'Dat is erg aardig van u aangeboden,' zei oom Bakus, 'maar we zijn hier eigenlijk alleen maar om wat belangrijke dingen te bespreken.'

'Nou ja, dat kan toch ook uitstekend alle dagen dat u hier verblijft ?' sprak hertog Hernandes. De kinderen begonnen weer als eerste hun verhaal te vertellen, en ze lieten duidelijk blijken hoe erg ze hun vader misten. Oom Bakus, tante Katrien en oom Joep spraken daarna hun vermoeden uit dat het om een misdaad ging. Ook vertelde oom Joep hoe hertog Kat-Anders reageerde. 'Ach ja, dat is typisch mijn broer,' zei hertog Hernandes. 'Ik snap jullie verhaal volkomen.' Toen bladerde de hertog wat papieren door. 'Ik zie hier duidelijk de reden waarom jullie familie-lid is opgepakt en gevangen gezet. Deze man heeft namelijk een gevaarlijke ziekte die maakt dat hij soms in een kat veranderd. Hebben jullie daar ooit iets van gemerkt ?'

'Niets !' protesteerde tante Katrien. 'Mijn broer zou zoiets nooit doen. Daar is hij helemaal het type niet voor, en dit is allemaal erg belachelijk. Te meer omdat deze verhalen juist over uw broer, hertog Kat-Anders, de ronde gaan.'

'Eh, dat moet een vergissing zijn,' zei hertog Hernandes ineens heel snibbig. 'En ik stel het niet op prijs dat u zo over mijn broer praat.'

'Daar kunnen wij verder niets aan doen dat die verhalen over uw broer de ronde gaan,' zei tante Katrien.

'Maar u hoeft dat niet op te noemen,' zei hertog Hernandes. 'Het is niet netjes. En u doet daar dan mee aan de verspreiding van verschrikkelijke leugens en ophitserij.'

'Zeg kom,' bulderde tante Katrien. 'Zo zijn we niet getrouwd, hè. U beschuldigt mijn broer ervan deze ziekte te hebben.'

'Het zijn de feiten, mevrouw,' sprak de hertog ineens kalm. 'Het is bij hem waargenomen, en daar kunnen u en ik of wie dan ook niets aan doen.'

'Pardon ?' zei tante Katrien. 'Zeg, pardon ? Daar hebben wij nooit iets van meegekregen, en dat hebben wij ook nooit gesignaleerd. Nogmaals is dat bij uw broer geconstateerd, niet bij mijn broer. U moet hier de dingen niet door elkaar halen.'

'Shhhh...' fluisterde de hertog hard. 'Daar moet u dus absoluut niet over spreken. Daar kan u voor worden opgepakt. Ik zal maar oppassen als ik u was. De muren hebben hier oren.'

'Ja, inderdaad,' zei tante Katrien spottend. 'En al zou mijn broer die ziekte hebben. Waarom zou hij daarvoor de gevangenis inmoeten ?'

'Omdat hij gevaarlijk is,' zei de hertog indringend. 'Zeer gevaarlijk. Weer-katten zijn een ernstig probleem wat niet onderschat mag worden. Het kan op een vervelend moment totaal verkeerd gaan, ziet u.'

'Nee, dat zie ik niet,' zei tante Katrien. 'Het is een schande dat u zo over mijn broer praat. U toont ons niet eens een degelijk bewijs.'

'Verdraaid,' zei de hertog. 'Al het bewijs is in deze documenten. Daaraan te twijfelen, en bovenal het officiele bewijs tegen te spreken, kan u in de problemen brengen. Ik kan u laten arresteren voor het tegenspreken van het gezag.'

'Belachelijk,' zei tante Katrien.

'In ieder geval,' zei de hertog. 'Uw familie-lid is in zo'n ernstige toestand dat ijs-verblijf noodzakelijk is, ver weg van zijn sociale omgeving. Het is voor uw bescherming. En praat ook verder niet over zijn ziekte, want de ziekte wordt namelijk in anderen opgewekt door er over te praten. Het is hyper-besmettelijk en heeft een psychische oorsprong. Weet waar u aan begint. Elk geval van weer-katterigheid moet zo snel mogelijk uit de samenleving verwijderd worden, en het hele geval moet in de doofpot gestopt worden, zodat het zich niet kan verspreiden. Kan ik rekenen op uw medewerking ?'

'Ik denk niet dat we hier ook maar een stap verder komen,' zei tante Katrien.

'En blijft u nog logeren ?' vroeg de hertog ineens enthousiast.

'Geen denken aan,' zei tante Katrien.

'We blijven wèl logeren,' zei oom Bakus. 'Katrien, jij mag naar huis, maar wij moeten dit gewoon doen. We hebben geen andere oplossing.'

'Zeer goed,' glimlachte de hertog.

'Nee, dan blijf ik ook wel,' zei tante Katrien.

Ze kregen allemaal hun eigen kamer. Midden in de nacht sloop oom Bakus naar tante Katrien. Ook maakte hij oom Joep wakker. Hij wilde op onderzoek uit in het huis van hertog Hernandes. In de eetzaal had de hertog de documenten laten liggen. Oom Bakus begon direct te bladeren en te lezen. Inderdaad stond er dat hun broer een ernstige ziekte had. Deze ziekte was vastgesteld door professor Eindricht. Ook gingen ze nog even op andere plaatsen zoeken, maar ze vonden niets wat ze konden gebruiken. De volgende ochtend werden ze vroeg wakker gemaakt door bedienden. De bedienden zeiden dat ze zo snel mogelijk moesten vertrekken. Er was verder geen uitleg bij, maar niemand had nog zin om ook maar iets langer te blijven.

'Wat een vreemd heerschap was dat,' zei tante Katrien in de auto. 'Ja, nog wel erger dan zijn broer,' zei oom Joep.

'En dat terwijl het allemaal zo goed begon,' zei oom Bakus.

'Ach, schijn bedriegt,' zei tante Katrien. 'En wie is nu die professor Eindricht ? Want hij moet hier allemaal veel meer over weten.'

Toen ze even later de kinderen bij tante Jokebed afzetten, en het haar vertelden, zei ze dat professor Eindricht in het ijskasteel werkte. Hij zou ook veel te maken hebben gehad met het oppakken van haar man. Daar werd ook altijd heel geheimzinnig over gedaan. Tante Jokebed wilde daar nooit over praten. En toen ze het haar weer vroegen wat er nu precies met haar man aan de hand was, zei ze dat ze daar niet over mocht praten. 'Begin jij nu ook al,' zei tante Katrien.

'Vreemd,' zei oom Bakus. 'In ieder geval wil ik graag met die professor Eindricht praten.'

'Doe het niet !' zei tante Jokebed luid. 'Je gaat daar erge spijt van krijgen.'

'Ach Jokebed,' zei tante Katrien, 'waarom zo hysterisch ? Hebben wij een andere keuze ?'

'Ik weet wat hij met mijn man heeft gedaan, en wat hij met ons allemaal kan doen,' zei Jokebed in paniek. 'Het is een gevaarlijke man. Hij kan onze hele familie in de vernieling brengen als we niet oppassen. Laten we een andere oplossing proberen te vinden.'

'Nee, Jokebed,' zei oom Bakus. 'Het is mooi geweest zo. Ik ben het zat. Ik wil precies weten hoe de vork in de steel zit.'

'Als je naar hem toe gaat, laat hij je niet meer gaan !' zei tante Jokebed luid. 'Je bent gewaarschuwd !'

Inmiddels was tante Audam ook gekomen. Zij kreeg ook het hele verhaal te horen. 'Kom nou,' zei oom Bakus. 'Ik laat me niet bangmaken.'

'Maar luister,' zei tante Audam. 'Jokebed heeft ervaring met hen. Haar man zat in hetzelfde schuitje. We kunnen beter naar haar advies luisteren, dan dat we op eigen houtje dingen gaan doen tegen deze gevaarlijke misdaads-organisatie. We mogen het niet onderschatten.'

'Ja, maar we moeten wat doen. Het duurt allemaal al veel te lang. Bodelang heeft ons nodig. Ik zal voor mijn broer blijven vechten, ook al moet ik mijn eigen leven en vrijheid daarvoor opofferen,' zei oom Bakus vastbesloten.

'Oh, jij bent gewoon dom,' zei tante Audam. 'Denk je dat Bodelang wil dat jij je leven in gevaar brengt ? Wij hebben je nodig. We kunnen niet ook nog eens jou missen. Berend en Albert hebben je ook nodig.'

'Maar meer dan dat : Ze hebben hun vader nodig,' zei oom Bakus.

'Bakus is mijn held,' zei tante Katrien. 'En ik ben bereid om met hem mee te gaan.'

'Geen sprake van, Katrien,' zei oom Joep. 'Jij blijft hier. Veel te gevaarlijk. En ik kan jou niet missen als er wat

verkeerd gaat.'

'Schat,' zei tante Katrien. 'Dan ga jij toch ook gewoon met ons mee ? Samen staan we sterk.'

'Als jij gaat, dan ga ik ook,' zei oom Joep.

'Goed, dan gaan we met z'n drieen,' zei oom Bakus. 'We zullen die professor eens een lesje leren. Wie denkt hij wel niet dat hij is ? Dan kent hij ons nog niet.'

'Zeg, klets jij niet zo uit je nek,' zei tante Audam. 'En luisteren jullie nu eens even naar mij, want ik heb een niet al te fijne mededeling voor jullie. Jullie weten dat ik de oudste ben, hè ? En jullie weten dat ik Bodelang het langste ken, omdat hij na mij kwam, hè ? Tot mijn spijt moet ik jullie mededelen dat hij wel degelijk weer-katterigheid had, al vanaf zijn geboorte. Het gebeurde niet al te vaak, maar hij veranderde soms in een kat, en dan was het goed mis. Iedereen moest zich bergen.'

'Onze ouders hebben daar nooit een woord over gezegd,' zei tante Katrien. 'Dit is allemaal zottigheid.'

'Nee, dat is het niet, Katrien,' snauwde tante Audam. 'Onze ouders mochten daar nooit wat over zeggen. Dat was verboden. Je kon daarvoor opgepakt worden. Het was verboden over weerkatterigheid te praten, en daar moet je vandaag de dag nog steeds mee oppassen. Ik heb misschien nu al teveel gezegd, maar ik vond toch dat jullie dit moesten weten.'

'Laten we alsjeblieft stoppen hierover te praten,' zei tante Jokebed bijna smekend. 'We zullen pertinent in de problemen gaan komen als we niet stoppen. Alsjeblieft.'

'Al die onzin moet nu maar eens afgelopen zijn,' zei oom Bakus. 'Katrien, ik en Joep gaan met professor Eindricht praten.'

'Dom !' zei tante Audam luid. 'Heel dom, maar je moet het zelf weten.'

'Ja, heel dom van je,' zei tante Jokebed zachtjes. Oom Bakus had de telefoon gegrepen. Ze konden volgende week langskomen.

Het leek wel alsof de dagen eeuwig duurden. Oom Bakus stond te popelen om met de professor te praten. Eindelijk was het dan zo ver, en ze werden direct door de bewakers binnengelaten. Ze konden de auto vlak voor het ijskasteel parkeren. Door een grote deur konden ze naar binnen. Er waren hier allemaal wachthokjes waar bewakers zaten. Ook waren er veel militairen en agenten. Iemand met rechtopstaand blond haar kwam op hen af, in een hele lange zwarte jas. 'Eindricht,' zei hij snel, toen hij hen de hand aanreikte. 'Komt u met mij mee,' zei hij weer snel, terwijl hij een trap oprende. Het was een hele lange brede trap, die heel hoog voerde. In de verte was een hoge deur, waar hij doorheen rende. De deur was ook heel breed. 'Gaat u zitten !' schreeuwde hij. Oom Bakus, tante Katrien en oom Joep renden hem achterna. Wat ging die man snel, en wat praatte hij snel. Hij ging achter een groot zwart bureau zitten, en begon te lachen. 'Ja, haha, ik weet al

waarvoor jullie komen. Familie-lid, hè ? Nou, hij is in goede handen hoor, dat kleine katje.'

Oom Bakus sloeg met zijn vuist op tafel. 'Ophouden met die onzin nu. Hoe lang moet hij hier blijven ?'

'Voor de rest van zijn leven,' zei professor Eindricht met een blij gezicht.

'Bent u gek geworden !' riep oom Bakus. 'En waarom lacht u daarom ?'

'Omdat wij goed voor hem zorgen,' zei de professor stralend.

'U bent gek,' zei tante Katrien.

'Shhh.... tut tut tut,' zei de professor. 'Zeg dat maar niet te hard, haha.'

'En waarom niet ?' vroeg Katrien nijdig.

'Daar kunnen de katten niet tegen,' zei de professor. 'Daar worden ze wild van, en gevaarlijk.'

'Nee, u bent gevaarlijk,' zei oom Bakus. 'U laat mijn broer nu vrij, of u zult wat gaan beleven.'

'Oh, geen denken aan,' lachte de professor. 'We kunnen hem veel te goed gebruiken ?'

'Voor wat ?' riep oom Bakus.

'Gaat u niks aan,' zei de professor. 'Allemaal geheim. Beroeps-geheim, staats-geheim, hoe u het ook wilt noemen.'

'U werkt niet samen met de staat,' zei oom Joep. 'U bent een misdaads-organisatie.'

'Misdaads-organisatie ?' lachte de professor. 'Wij doen proeven. Onze gevangenen bewijzen de voortgang van de wetenschap daarmee een grote eer.

'Proeven ?' vroeg tante Katrien. 'Maar dat is vreselijk.'

'Het is vreselijk, precies,' zei de professor. 'Maar als de wetenschap zich niet ontwikkeld is het nog veel erger. We moeten offers brengen.'

'Zeg, blijf met je handen van andere mensen af dan,' zei oom Bakus.

'Nee,' zei de professor, 'nee, nee. Ik denk dat u het verkeerd begrijpt. Wij zijn bezig om een medicijn te ontwikkelen tegen weerkatterigheid. Het is allemaal voor bestwil van uw broer.'

'Geef onze broer terug,' zei oom Bakus. 'Wij hebben nooit weerkatterigheid in hem gemerkt.'

'Waar heb je je ogen ?' vroeg de professor. 'Het wordt alleen maar erger met hem. Hij is bijna dag en nacht een kat.'

'Ja, ik zou ook een kat worden als ik hier zou zitten,' zei oom Bakus. 'Ik waarschuw u. Ik tel tot drie. Laat hem los.'

'Geen denken aan,' zei de professor. 'U heeft een gevaarlijke wens. U wilt weerkatterigheid terug in de samenleving. Ik kan u daarvoor

opsluiten.'

'Mijn broer bedoelt het niet zo,' zei oom Joep. 'Hij is alleen een beetje overstuur.'

'Overstuur ?' vroeg de professor. 'Volgens mij begint hij zelf al vormen van weerkatterigheid te vertonen.'

'Daar kunt u dan beter niet over praten, want dan kunt u het ook krijgen,' zei tante Katrien.

'Ik ben immuun,' zei de professor.

'Hoe dan ?' snauwde tante Katrien.

'Een pilletje ?' zei de professor.

'Ik dacht dat er nog geen medicijn was,' zei tante Katrien.

'Geen medicijn om het te genezen,' zei de professor, 'maar wel eentje om het te voorkomen.'

'Waarom verspreid u dat medicijn dan niet ?' vroeg tante Katrien.

'Zit al in het drink water,' zei de professor, 'in de tandpasta, in het voedsel, in de shampoo, everywhere.'

'Hoe kan Bakus het dan nu ontwikkelen ?' vroeg tante Katrien.

'Nou, heel simpel,' zei de professor. 'Het zat waarschijnlijk al in zijn genetisch materiaal.'

'Ja, zo ken ik er nog wel eentje,' zei tante Katrien.

'Jullie zijn maar een gevaarlijke familie,' zei de professor. 'Ik zit eraan te denken jullie niet meer te laten gaan.

'Oh nee !' riep oom Bakus, 'oh nee !' Oom Bakus greep zijn buik, en begon in een zwarte panter te veranderen. Hij sprong op professor Eindricht af en beet hem in zijn nek. Toen veranderde hij weer in een mens, en riep dicht bij het oor van professor Eindricht : 'Jouw spelletjes zijn afgelopen. Geef ons nu onze broer terug, en allen die u onrechtmatig hier vasthoudt !' Professor Eindricht drukte al bloedend een paar alarm-knopjes in, en spoedig kwam er een heel legertje bewakers op hen af. Alweer veranderde oom Bakus in een panter, en ditmaal een veel grotere. Toen hij brulde grepen de wachters naar hun oren, en vielen op de grond. De panter rende in een reuze vaart naar beneden, en brak wat gevangenis deuren open. Weer veranderde hij in een mens, greep zijn broer, en rende met hem uit het kasteel, terwijl hij de anderen riep. 'Kom op, we moeten maken dat we hier wegkomen !' Al snel zaten ze in de auto.

Berend en Albert waren blij hun vader weer te zien.

Inmiddels was de man van tante Audam van een lange reis thuisgekomen. Ook hij kreeg het verhaal te horen, en deed mee aan de familie-samenkomsten. Deze oom Arend zei dat de weerkatterigheid waarschijnlijk een uit de hand gelopen vaccin was tegen de ziekte van weerman. De ziekte van weerman was een ziekte waarbij jongens soms veranderden in mannen, vooral 's nachts. Dan renden ze veelal de bossen in om te gaan jagen, en om

op zoek te gaan naar elkaar. Dan vormden ze stammen, en maakten het bos onveilig, ook al waren ze gewoonlijks met het morgenlicht gewoon weer jongens. Veel families verloren hun zonen aan deze ziekte. Daarom werd het vaccin ontwikkeld, maar het had het bijverschijnsel van weerkatterigheid.

'Vreemd,' zei oom Bakus. 'Dan heeft onze familie waarschijnlijk heel vroeger aan die ziekte van weerman geleden, en hebben ze bij ons het vaccin toegedient.'

'Dat kan wel kloppen,' zei oom Arend. 'Bij mij in de familie speelde hetzelfde.'

'Wat moeten we nu doen dan ?' vroeg tante Katrien.

'In het buitenland zijn ze druk bezig met het zoeken naar een vaccin tegen weerkatterigheid,' zei oom Arend.

'Ach wat,' zei oom Bakus. 'Als ik die weerkatterigheid niet had, dan had ik Bodelang nooit uit het ijskasteel kunnen krijgen.'

'Ach, klets geen onzin, Bakus,' zei tante Audam. 'Als onze familie geen weerkatterigheid zou hebben, dan zou Bodelang nooit in het ijskasteel zijn opgesloten in de eerste plaats. Het heeft ons alleen maar in de problemen gebracht.'

'Dat is wel waar,' zei oom Arend, 'maar vergeet niet dat de familie waarschijnlijk was belast met een veel groter probleem in het verleden, waarin vele jongens de ziekte van weerman hadden, en de familie verlieten om in het bos te gaan wonen. 's Nachts groeiden hun baarden, werden ze langer, en gingen op jacht als bezeten wilde mannen, en ook vielen ze iedere onschuldige bezoeker van het bos lastig, met alle gevolgen daarvan.'

'En in het daglicht waren het gewoon weer jongens ?' vroeg oom Bakus. 'Ik zou maar wat graag mijn eeuwige jeugd hebben willen behouden, maar ik heb het waarschijnlijk verloren door dat stomme vaccin. Wat een idioterie, zeg. Het was waarschijnlijk gewoon een stukje natuur.'

'En ik ben mijn man verloren,' zei tante Jokebed.

'Die stammen waren vroeger de oorzaak van het grootste aantal vermissingen per jaar,' zei oom Arend.

'We moeten ons kunnen verdedigen tegen al die geleerden met hun proeven. Ik wil niet hun nieuwe proef-konijn zijn,' zei oom Bakus.

'Is er geen snellere manier om van die weerkatterigheid af te komen ?' vroeg tante Katrien. 'Door een soort recept van grootmoeder's geheim ofzo ?'

'Bestaan die stammen nog steeds ?' vroeg oom Bakus.

'Diep in de bossen waar geen kip komt,' zei oom Arend, 'en onder de grond.'

'Dus daar moet nog ergens familie van ons rondlopen ?' vroeg oom Bakus.

'Waarschijnlijk wel. Het vaccin werd alleen toegedient aan de verdere

familie-leden die er nog waren, maar natuurlijk niet aan de stammen zelf. Die waren te wild, en onbereikbaar,' zei oom Arend.

'Ik wil er naartoe !' riep oom Bakus. 'Ik wil niet nog ouder worden, en ik wil mijn jeugd terug. Mijn weerkatterigheid zal een goed verdedigings-middel zijn, mochten ze willen aanvallen.'

'Hoe is de ziekte van weerman dan eigenlijk ontstaan ?' vroeg tante Katrien.

'Dat is nogal een lang verhaal,' zei oom Arend. 'De verre voorouders van de hertogen hadden een vreemde ziekte waarbij ze soms in hyenas veranderden. Lioporitus heette die ziekte. Ze hadden van alles geprobeerd om die ziekte uit te roeien, maar niets hielp. Ze waren bang dat het ook op andere families zou overspringen. Als voorzorg werden de families in hun naaste omgeving geinjecteerd met een vaccin. En dat vaccin had als bijwerking de ziekte van weerman.'

'Vreemd,' zei tante Katrien, 'maar wel interessant. Zijn er nog steeds mensen die deze ziekte hebben ?'

'Allen die deze ziekte hadden zijn inmiddels overleden, alleen een tweede broer van hertog Kat-Anders blijkt deze ziekte nog te hebben,' zei oom Arend. 'Het bestaan van deze broer is angstvallig geheimgehouden. Hij was met deze ziekte geboren, en heeft altijd geisoleerd diep in het bos gewoond. Hij is genaamd hertog von Brunsga.'

Het omweerde buiten. Er was een harde knal met een bliksemflits die midden in de kamer kwam. Iedereen was onder fel licht.

'Zijn broers zijn hartstikke bang van hem. In het geheim wordt het hele land door hem geregeerd, of zeg maar liever geterroriseerd,' zei oom Arend.

'Zeg Arend,' zei tante Jokebed, 'kun je nu alsjeblieft je mond dichthouden, want je brengt ons allemaal nog in de problemen.'

'Ik heb lang genoeg gezwegen,' zei oom Arend. 'En kom er maar voor uit dat je een spion van hertog von Brunsga bent, Jokebed.' Tante Jokebed trok haar pistool. 'Het is afgelopen, Arend. Draai je om, en leg je handen tegen de muur.' Binnen een paar minuten kwamen er agenten in het zwart binnen, die oom Arend in de boeien sloegen. 'Bedrieger die je er bent !' riep tante Katrien naar tante Jokebed. Nu richtte tante Jokebed ook het pistool op tante Katrien en oom Bakus. 'Doe geen domme dingen, Jokebed,' zei oom Bakus kalm. Er kwamen meerdere agenten binnen, en ook oom Bakus werd in de boeien geslagen. Ook tante Audam had een pistool getrokken. 'Jij ook al !' riep tante Katrien. 'Ook zo'n vuile bedrieger !'

'Ik wist het !' riep oom Arend, 'maar ik kon niet langer zwijgen. De familie is in groot gevaar. De hertog heeft zijn spionnen overal.' Ook Bodelang werd weer in de boeien geslagen, onder veel geprotesteer van Berend en Albert. 'Jullie blijven bij mij, Berend en Albert,' zei tante Jokebed.

'Nee !' riep Albert. 'Wij willen niets

meer met u te maken hebben. U heeft ons bedrogen, en onze vader verraden.'

'Ze gaan met mij mee !' riep tante Katrien. Maar toen werd ook tante Katrien in de boeien geslagen. Oom Joep rende naar de achterdeur toe, rukte die open, en riep : 'Berend en Albert, we moeten hier ogenblikkelijk weg !' Berend en Albert renden achter hem aan. Snel renden ze naar zijn geparkeerde auto toe, en stapten in. Maar al gauw werden ze achtervolgd door agenten. Oom Joep deed de autolichten uit en reed het bos in. Het was nog net licht genoeg dat hij kon zien waar hij reed. Na een tijdje waren ze van de agenten af. Oom Joep wist dat hij niet naar zijn huis kon rijden. Hij reed naar een vriendin. Ze ontving hen direct hartelijk. Oom Joep vertelde wat er allemaal was gebeurd. De vrouw vertelde dat ze een verboden, illegaal boek had over hertog von Brunsga. Het was geschreven door een ex-agent die voor hem werkte : Klaas van Galen.

Ineens waren er agenten binnen. Oom Joep werd geboeid, en de vrouw. Albert probeerde weg te komen, maar werd gegrepen. Berend stond wat verder weg, en kon net door de achterdeur naar buiten ontsnappen. Hij rende de achtertuin in, en sprong in het riviertje. Snel zwom hij naar de overkant, en rende het bos in zo hard als hij kon. Hij rende zonder om te kijken, en na heel lang rennen kwam hij aan bij een verlicht gebouw. Hij rende naar binnen. Hij was helemaal nat. Daar stond een man. 'Wie bent u ?' zei de man.

'Ik heet Berend,' zei Berend. 'Wie bent u ?'

'Ik ben hertog von Brunsga,' zei de man. 'Ik zal u wel even warme kleren geven.' Na een tijdje zaten ze samen in een warme kamer op sjieke stoelen aan een tafel. Berend had inmiddels andere kleren aan. Hij was nog steeds flink aan het hijgen. 'Zo, jij hebt zeker hard gerend, en lang. Waar was je voor op de vlucht ?' vroeg de hertog.

'Kan ik u niet vertellen, mijnheer,' zei Berend.

'Dat kunt u beter wel doen,' zei de hertog deftig.

'Ziet u, het gaat om mijn familie,' zei Berend. Toen vertelde Berend het hele verhaal. 'Maar ik heb absoluut geen hyena ziekte,' zei de hertog. 'Dat is echt een sprookje. Ik snap niet waar mensen zulke verhalen vandaan halen.'

'Ik weet het ook niet, mijnheer,' zei Berend. 'Maar regeert u het land in het geheim ?'

De hertog begon te lachen. 'Ach welnee, joh. Dat zijn ook allemaal verzinsels. Zodra mensen niet veel weten over iets, beginnen ze te fantaseren.'

Berend wist niet meer wat hij moest geloven.

'Ik vind het heel vervelend voor je dat dit allemaal met je familie is gebeurd,' zei de hertog. 'Mijn andere broers regeren het land ook niet. Dat doet de staat, maar dit kan heel goed allemaal een misdaad zijn.'

'Maar twee tantes waren ontmaskerd als spionnen voor u. Hoe kan dat dan ?' vroeg Berend. 'Ik snap er niets meer van.'

'Misschien dat iemand zich voordoet als mij, of ze gebruiken mijn naam zonder mijn toestemming,' zei de hertog. 'Het land is inderdaad niet pluis, en daarom houd ik me er allemaal ver vandaan. Zoveel bedrog gaande. Je mag hier wel zo lang wonen, totdat dit allemaal opgelost is.'

'Ik durf niet meer terug,' zei Berend, 'dus heel graag.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei de hertog. 'Wat een spookhuis daar, zeg.'

Berend kreeg een eigen kamer, een hele grote. Er hingen veel jacht-trofeeen en vreemde schilderijen aan de muur. Midden in de nacht werd hij wakker van een vreemd geluid. Plotseling stond er een hyena in zijn kamer. Hij wreef in zijn ogen. 'Wat is dat nou ?' zei hij slaperig. Hij kneep in zijn arm om te controleren of hij wel echt wakker was. De hyena kwam steeds dichterbij. Toen ineens begon de hyena hem te likken. 'Jij bent wel heel lief,' zei Berend.

De volgende dag vertelde Berend aan de hertog over de hyena. 'Wat vreemd,' zei de hertog. 'Dat heb ik hier nog nooit gezien.'

De volgende nacht werd Berend weer wakker diep in de nacht. Twee agenten stonden naast zijn bed. Berend schrok, en riep meteen hard om hulp. Direct stormde de hertog zijn kamer binnen. 'Zeg heren, wat moet dat daar !' riep hij. 'Laat onmiddelijk die jongen los.'

'Dat is hertog von Brunsga,' zei Berend.

'Ja, ja,' zei één van de agenten. 'Dat zeggen ze allemaal, dat ze hertog von Brunsga zijn. Meekomen, jongetje.'

Maar toen begon de hertog in een hyena te veranderen en sprong de agenten naar de keel. De agenten wisten niet hoe snel ze weg moesten komen. Toen veranderde de hertog weer in een mens. De hertog was erg verbaast. 'Zeg, dat is mij nou nog nooit eerder overkomen.'

'Misschien heeft u wel een speciale gave,' zei Berend.

'Misschien wel,' zei de hertog. 'Het kwam in ieder geval goed van pas.'

'Ik voel me wel veilig bij u,' zei Berend. 'U kan mij in ieder geval beschermen.'

'Ik kan soms erg boos worden,' zei de hertog, 'maar dit heb ik nog nooit meegemaakt.'

'Ik vond het wel tof,' zei Berend. 'U had die agenten goed te pakken.'

'Oh, ze kunnen zo vervelend zijn,' zei de hertog, 'maar ze hebben nu een koekje van eigen deeg.'

'U bent een aardige man, hertog von Brunsga,' zei Berend. 'Veel aardiger en zorgzamer dan uw broers, en minder saai.'

Maar na een tijdje hoorden ze geluiden van auto's en busjes buiten. Ze keken

uit het raam, en zagen een heel leger van agenten staan. 'Lever de jongen uit !' werd er geroepen. De hertog opende een raampje en riep : 'Geen sprake van. Daar komt helemaal niks van in. Wie denken jullie wel niet wie jullie zijn ?'

'Het gezag !' riep een agent. 'We hebben ordes van hertog von Brunsga !'

'Maar dat ben ik zelf, oelewapper !' riep de hertog.

Er werden ramen ingeslagen, en de deur werd ingetrapt. Even later rende een heel leger van agenten naar boven naar de kamer van Berend, waar ze nog steeds waren. De agenten renden op de jongen af, en wilden hem grijpen, maar in één klap veranderde de hertog in een grote massa van grote hyenas. Wel honderden hyenas sprongen op de agenten af, en renden naar beneden om ook de agenten die nog buiten stonden aan te vallen.

'Stop, stop !' riep een agent. 'Dit moet wel hertog von Brunsga zelf zijn. Dat kan niet anders ! Het is een weersplitser. Dat kan alleen hertog van Brunsga. Ren voor je leven, en maak rechtsomkeerds !'

Maar het was al te laat. Vele agenten lagen bloedend op de grond. De hyenas hadden geen medelijden. 'Stop alstublieft,' huilde een agent. 'We zullen alles voor u doen, wat u maar wilt. We weten nu dat we een grote vergissing hebben begaan.' Ineens kwamen alle hyenas weer bij elkaar als in een storm, en er was een enorme donderslag die ook het hele gebouw verlichte, zo sterk dat het leek alsof het gebouw in de vlammen stond. Ineens stond de hertog voor hen, en waren de hyenas verdwenen. De hertog stond daar in de rook. 'Zo heren, ik zal jullie direct vertellen wat jullie moeten doen,' zei de hertog. 'U gaat direct de familie van deze jongen vrijzetten uit het ijskasteel, en u gaat hen hier naartoe brengen. U zult hen met respect behandelen en geen haar op hun hoofd krenken. De jongen is genaamd Berend, en zijn familie-leden heten : Albert, zijn broer, en Bodelang, zijn vader. En dan zijn oom Bakus, zijn tante Katrien, zijn oom Arend, zijn oom Joep, en de vriendin van oom Joep. Verder wil ik dat u Jokebed en Audam, twee tantes van Berend, ontslaat, en laat opsluiten in het ijskasteel.'

'Komt voor elkaar, hertog von Brunsga,' zei de agent. Hij had het snel allemaal even opgeschreven, en vertrok toen met de andere agenten. Een paar uur later kwamen degenen die waren vrijgezet aan. Een agent had ze met een busje gebracht. De agent vertrok direct weer. Berend was erg blij zijn familie weer te zien, en omhelsde ze. De hertog legde hen later uit hoe de vork in de steel zat.

Hoofdstuk 1. De Gevangene van IJs

'Verdwaald in het spiegelijs van de draak,

Alle muren zijn doorgangen hier,

En alle doorgangen zijn muren,

Oh welk toverlied kan bevrijding geven ?

Welke illusie kan ons verlossen,

Of kan de stem van een kind ons doen ontwaken ?

Zoveel stemmen in de nacht doorklieven ons hart,

Als verwarring de meester van ons hart is,

Wie draagt dan de sleutel ?

Een droom ontwaakt hier,

Een grote Exodus,

Waarin alle elven weer dansen,

En de feeen hun spiegel vinden,

Waar de regenboog over ons allen waakt,

Maar is de regenboog wie zij zegt dat ze is ?

Is zij ?

Wie is zij ?

Harten smelt ze in haar hand,

Innemende het verstand,

En dan golven van nieuwe dromen,

Is dit waar wij op uitkomen ?

Maar gebonden is zij in het meer van ijs,

Gebonden is zij, als een danser op zee,

Oh, wie doet haar ontwaken ?'

De ijsdraken waren altijd op jacht … De drakenspiegel van ijs maakte hen dronken, opdat zij slaven waren van geweld, bloedgulzig. Drie drakenspiegels waren er in het land van fee. De drakenspiegel van vuur was alreeds gebroken, en had zijn macht verloren. Alles wat de drakenspiegel van vuur had vergaart vloeide nu uit de gebroken spiegel weg. De draken waren woedend en woest. Ze hielden hun dansen op de bergen, waar de meesters waren, in de hoop dat het ritueel hen de spiegel terug zou geven, maar tevergeefs.

Zalumiel, de goede tovenaar van het land van fee was vanuit zijn kasteel op een reis naar de ijsbergen, waar de ijsdraken zich ophielden. Hij kwam om hen een medicijn te brengen, als een teken van welwillende vriendschap. Maar de ijsdraken wilden zijn vriendschap niet, en toen hij daar aankwam en zijn verhaal had gedaan, wierpen ze hem in een diepe afgrond.

Je zou denken dat het niet slim was van de tovenaar om zich zo maar prijs te geven op die manier, maar Zalumiel was een wijze tovenaar. Het medicijn wat hij hen aanbood en liet zien was zo krachtig, dat wanneer ze ernaar zouden kijken het hun zicht zou veranderen. Ze zouden dingen gaan zien die er helemaal niet waren, en dingen die er waren zouden ze niet meer kunnen zien.

Toen ze het medicijn zagen kon het medicijn hun ogen veranderen, en hun laten denken dat ze Zalumiel in de afgrond hadden geworpen. Terwijl Zalumiel zelf zo langs de ijsdraken kon om te naderen tot de drakenspiegel van ijs. Hij greep zijn sikkel en gooide het naar de drakenspiegel van ijs, en toen richtte hij zijn staf op de spiegel en liet een magisch vuur eruit stromen om het ijs te laten smelten.

Maar de drakenspiegel van ijs herstelde vanzelf weer. De tovenaar wist dat er meer voor nodig was om de spiegel voorgoed te breken. De drakenspiegel van ijs kwam als een octopus op de tovenaar af, en ze raakten in een worsteling, waarin de octopus de tovenaar meetrok tot de spiegelrijken. De tovenaar wist dat hij deze reis moest maken om het geheim van de drakenspiegel van ijs te leren kennen.

De drakenspiegel van ijs had alle ruimtes gescheiden door bewegend, ondoordringbaar ijs, waardoor de illusie van tijd was ontstaan. Door een cirkel van ijskaarten ontstond de illusie van ruimte. Het hutselde alle ruimtes en tijd door elkaar, zodat de tijds-volgordes, de chronologie, en de ruimtelijke volgordes zouden veranderen. De tovenaar ging op een bootje over de ijsrivieren, op zoek naar meer wijsheid, meer inzicht, in dit grote kwaad. Het leek op een web van nachtmerries, en bedrieglijke dromen lokten slachtoffers hiervoor.

Het zwaard van dromen was op de rug van de tovenaar, rustend als een wachter, en soms greep de tovenaar het en had hevige gevechten. Gevechten tegen de beesten die zich verborgen hielden in het ijs en de ijs-rivieren. De tovenaar droeg een duister geheim met zich mee : de Klok van Tamin, die door bewegende, ondoordringbare duisternis de ruimtes had gescheiden, waardoor er een magische tijd ontstond. De duistere wachters van de Klok van Tamin hadden een doel : het vernietigen van de drakenspiegel van ijs. De tovenaar had deze klok geerfd van zijn voorouders, en had altijd in zijn kasteel gestaan. Al deze wachters van de klok droegen een kaart van duisternis.

De tovenaar had de klok uit zijn knapzak gehaald. Het was een klok van een speciaal soort kristal, een kleine klok. Hij aaide de klok, en sprak er tegen. 'Veertien uren in een klok, veertien kaarten, de wachters van de magische tijd,' sprak de tovenaar. Toen kuste hij de klok. De tovenaar kwam aan bij een grote waterval van ijs, waar een groot orakel van ijs was. 'Welaan, met veertien bevroren wachters komt hij aan, zoekende naar de sleutel om hun hart te verwarmen en tot leven te brengen, om het grote kwaad van de drakenspiegel van ijs te bestrijden,' sprak het orakel. 'Zijn wij niet allen bevroren in het land van de draak ? Oh het kwaad gaat diep. Wat kun ik voor u doen ?'

'Precies wat u zegt,' sprak de tovenaar. 'Ik zoek deze wachters van mijn klok tot leven te brengen.'

'Ik kan u niet helpen,' sprak het orakel. 'Help uzelf.' De tovenaar was woedend, en sloeg het orakel aan stukken met zijn staf. Hij wist dat het orakel niets anders dan een spotter was. In de spiegelrijken van de drakenspiegel van ijs vond de tovenaar zijn eigen kasteel weer, maar het was hier heel anders. Hij herkende het bijna niet meer terug.

'In ijs zitten we allen opgesloten,

Waar het ijs ons verstand infecteert,

Schept het zijn eigen realiteit,

De realiteit van de draken spiegel van ijs,

Oh, wie kan die spiegel verbrijzelen ?

Of zijn wie gedoemd hier voor eeuwig te verblijven,

Och, tijd is maar een leugen,

In het beste geval een metafoor,

Om te laten zien dat alles een reis is,

Dat de halsketting vele stenen heeft,

De tovenaar weet het,

De tovenaar ziet het,

Hij kan door stralen kijken.'

'Op de nachtzeeen is de tovenaar,

Iemand was op de zee,

Een fee,

Zij kwam de tovenaar tegemoet,

Zij straalde als de regenboog,

Als de feeenkoningin van de regenboog,

Lang waren zij uit elkaar gescheurd door de drakenspiegel van ijs,

Maar in de dieptes van het ijs vonden ze elkaar weer,

In de dieptes van de spiegelwerelden.'

'Op de nachtzeeen is de tovenaar,

Hij blaast de trompet,

Om het sein van verzoening te geven.'

De feeenkoningin van de regenboog danste in zijn kasteel. 'Eindelijk ben je gekomen,' sprak ze. Ze hield de regenboog spiegel in haar hand. 'Dit heeft jou getrokken,' sprak ze. 'Je bent nu in mijn dromenweb.'

'Dat is een goede hulp,' sprak de tovenaar. 'Ik ben blij dat we elkaar weer gevonden hebben.'

'Ja, maar je kent me niet,' sprak de feeenkoningin. 'Ik heb vele gezichten. De regenboog heeft mij zo gemaakt.'

'Hadden we het niet goed samen ?' vroeg de tovenaar.

'Ik moest dit pad wel opgaan,' sprak de feeenkoningin. 'Er was werk te doen. Ik heb het kasteel bereikt in de spiegelwereld, en vond de regenboog spiegel. Hiermee kon ik je roepen. Je kon deze roep niet tegenhouden, Zalumiel.'

'Ik ben blij dat ik je terugheb,' sprak de tovenaar.

'Je hebt me niet terug,' sprak de feeenkoningin. 'Ik vaag altijd weg als een hand mij grijpt, en altijd smelt ik weg om tot de zee terug te keren, waar ik dans. Ik ben de gevangene van ijs. Geef de moed op mij ooit terug te vinden.'

'Nooit !' bulderde de tovenaar.

'Je zult wel moeten,' sprak de feeenkoningin van de regenboog, en begon weg te vagen, terwijl ze de regenboog spiegel uit haar hand liet vallen. De scherven van de regenboog spiegel was alles wat ze voor de tovenaar achterliet.

De tovenaar raapte de scherven bij elkaar en stopte ze in zijn knapzak. Hij liep terug naar de poort van het kasteel, en wilde alles weer achterlaten, want het deed teveel pijn. Hier waren al zijn herinneringen.

De tovenaar ging weer door de hoge sneeuw terug naar de ijsrivier. Verslagen zat hij in zijn bootje, en peddelde weer door het ijs. Hij moest het verleden achter zich laten, maar wat als zich daar nog een sleutel bevond ? Of zou die sleutel op een andere manier terugkomen door de toekomst ?

Hij volgde de echo's die hem lonkten, en hij voelde zich diep wegzakken in het ijs. Zijn bootje gleed over de benedenwaartse ijsrivieren, steeds dieper en dieper. Er was hier zoveel ijs, en het was zo koud, dat hij niets kon vastpakken. Hij had nergens grip op, en hij kon niet meer peddelen. Er was stroming in de rivier die hem meetrok, en hij zat daar bijna als bevroren.

Het bootje stopte ergens bij een huisje diep onder de sneeuw. De tovenaar stapte als bevroren uit het bootje, en liep langzaam naar het huisje toe. Hij kon zich haast niet bewegen. Hij klopte aan op een houten deur. Een elf deed open. Het was de elvensmid. 'Kom verder,' zei de elf. 'je zult het vast koud hebben.' Binnen was een vuurtje.

'Wat heb je meegebracht om te smeden ?' sprak de elf. De tovenaar leegde zijn knapzak op een tafel, en nam alles behalve de scherven van de regenboog spiegel terug. 'Dit,' zei de tovenaar.

'Ah, scherven van het verleden,' sprak de elvensmid. 'Een lange, duistere geschiedenis.' De tovenaar knikte.

'Jij kan haar terugroepen door de regenboog spiegel,' sprak de elvensmid. 'Ze kon het niet meer dragen. Het lijden was te zwaar voor haar.'

'Ze was mijn koningin,' sprak de tovenaar.

'Elke koningin moet eens de ijs reis maken,' sprak de elvensmid.

'Ik weet het,' sprak de tovenaar. 'Maar nu is ze een gevangene van ijs.'

'Vele gezichten heeft zij,' sprak de elvensmid. 'Ik kan zoveel zien in deze scherven. Wil je haar terug ?'

'Ja,' sprak de tovenaar.

'Waarom ?' vroeg de elvensmid.

De tovenaar zweeg even. Toen sprak hij : 'Wat kunt u voor mij doen ?'

'Zoveel scherven aan jou gegeven,' sprak de elvensmid, 'allemaal haar gezichten. Zij hebben jouw hart doorboort. Waarom wil je haar terug ?'

'Ik weet het niet,' sprak de tovenaar. 'Ik wil haar helpen. Het land van fee heeft haar ook nodig.'

'Ah, daar komen jullie vandaan,' sprak de elvensmid. 'Er is een andere feeenkoningin nu. Keer om, tovenaar. Wees de nieuwe koningin tot steun, want de oude koningin en jij zijn te verschillend. Het past niet.'

'We hadden goede tijden samen,' sprak de tovenaar.

'Ja, maar ze kon het niet dragen. Het ijs trekt haar, meer dan wat dan ook,' sprak de elf. 'Je kent haar niet. Er is veel onheil in haar hart.'

'Onheil ?' vroeg de tovenaar.

'Ja, duisternis,' sprak de elf.

'Ik ben zelf ingewijde op het pad van de duisternis,' sprak de tovenaar. 'De duisternis is het enige wat ons kan redden uit de klauwen van het spiegelende draken ijs.' De tovenaar liet de Klok van Tamin zien die hij ook in zijn rugzak had. 'Dit is de spiegel van duisternis,' sprak de tovenaar. 'Ik zoek de wachters ervan tot leven te wekken. Dit is mijn enige hoop om de drakenspiegel van ijs te breken.'

'Mens allemachtig,' sprak de elvensmid. 'Dat ding is levensgevaarlijk ! Geen manier in leven en sterven dat ik dat ding tot leven ga wekken. Ik zou wel goed gek wezen.'

'Werk je voor de ijsdraken ?' vroeg de tovenaar.

'Ik ? Nee, hoor,' sprak de elf. 'Maar je komt een beetje te dichtbij met dat duivelse ding. Doe het weg, of ik sla het aan diggelen.' Snel stopte de tovenaar de klok van het speciale duistere kristal weer in zijn tas.

'Praatjes begin je me daar te krijgen,' mopperde de elvensmid. 'Alsof ik voor de ijsdraken werk.'

'Het was maar een vraag,' sprak de tovenaar.

'Maar wel een hele beledigende,' sprak de elvensmid. 'Dat je dat over mij durft te denken.'

'Ik dacht niks,' sprak de tovenaar. 'Ik vroeg alleen maar.'

'Ja, ja, ja, ja, het is goed,' sprak de elvensmid geirriteerd. 'Nou, zeg op. Hoe kan ik je helpen ?'

'Ik zoek onderdak tegen de sneeuw en de vorst,' sprak de tovenaar. 'Tevens vraag ik u de regenboog spiegel te herstellen.'

'Bij nader inzien lijkt me dat niet verstandig,' sprak de elvensmid. 'Het zal haar roepen, en ze heeft een hart van ijs.'

'Ze had vele kanten, niet alleen maar ijs,' sprak de tovenaar.

'IJs komt in vele vormen, jongen,' sprak de elvensmid.

'Ik ben ervan overtuigd dat het land van fee haar nodig heeft,' sprak de tovenaar.

'Ik ben ervan overtuigd dat jij uit je nek kletst,' snauwde de elf. 'Hoe meer ik in de scherven keek, hoe meer ik zag hoe gevaarlijk en duister ze is.'

'We hebben de duisternis nodig, vriend,' sprak de tovenaar. 'Het ijs kan niet tegen de duisternis op, alleen maar tijdelijk.'

'Dat dacht je maar, jongen,' snauwde de elvensmid. 'De duisternis is zo gevaarlijk als het licht, en allebei buigen zij voor het ijs !'

'Waarom bent u hier zo diep in sneeuw en vorst dan ?' vroeg de tovenaar.

'Voor mijn missie,' sprak de elvensmid. 'Ik ben een zendeling.'

'Waar komt u vandaan als ik vragen mag ?' vroeg de tovenaar.

'Gaat je niks aan,' snauwde de elf.

'Nou, u heeft me maar een heilzame boodschap te brengen,' sprak de tovenaar.

'Dat heb ik zeker,' sprak de elf. 'Nou, kunnen we nu even ter zake komen ? Wat wil je ?'

'Herstel voor mij de regenboog spiegel, en ik ben weer weg,' sprak de tovenaar.

De tovenaar betaalde de elvensmid die direct onder luid protesteren aan de gang ging. 'Je moet het zelf weten als dit is wat je wil,' snauwde de elvensmid. Na een uurtje was het klaar, en de elvensmid wilde dat de tovenaar direct zou vertrekken. De elvensmid duwde hem bijna de deur uit, maar in ieder geval had de tovenaar nu wat hij wilde : de regenboog spiegel. Er leek veel hitte van de regenboog spiegel af te komen, waarmee de tovenaar zich kon warmen. Achter het huisje van de elvensmid was een bos, waar de tovenaar inliep. Terwijl hij liep keek hij af en toe in de regenboog spiegel. Na een tijdje zag hij daarin het gezicht van de feeenkoningin van de regenboog.

'Waar ben je ?' vroeg de tovenaar.

'Dansende op de nachtzee,' sprak de feeenkoningin. 'Je kan de regenboog spiegel niet houden. Het zal van je wegvluchten zoals ik van je wegvluchtte.'

De tovenaar boog zijn hoofd, terwijl de regenboog spiegel uit zijn handen begon weg te vagen.

Plotseling stond er een man in het zwart voor hem met een zwaard. 'Geen stap verder,' sprak de man. 'Dit is het domein van de tovenaar van de drakenspiegel van ijs.'

'Hem moest ik net hebben,' sprak Zalumiel.

'Hij wil niets met je te maken hebben,' sprak de man. 'Vertrek nu of ik maak dat je vertrekt.'

'Dat verbaast me niks,' sprak Zalumiel. 'Hij is immers een tovenaar van ijs, nogal koud in sociale contacten.'

Zalumiel trok zijn zwaard van achter zijn rug, en sprak : 'Ik ga voor niemand uit de weg. Ik merk dat ik op het juiste pad ben.' Toen volgde er een lang zwaardgevecht. Zalumiel verloor hierin zijn zwaard en zijn knapzak, en werd geraakt aan zijn arm. Toen verdween de man in het zwart weer.

De tovenaar strompelde naar het dichtstbijzijnde huisje, en klopte daar aan. Een oud vrouwtje deed open en liet hem binnen. De tovenaar deed zijn verhaal. 'Oh ja, de tovenaar van de drakenspiegel van ijs is verschrikkelijk,' zei het vrouwtje. 'Wij hebben het bos nodig om tegen hem bestand te zijn. Wij moeten de geheimen van het bos kennen en de bos magie.' Ondertussen verzorgde het vrouwtje zijn wond. 'De nachtzeeen vormen de sleutel,' sprak het vrouwtje. 'Dit zijn de nachtmerries van je leven.' De tovenaar haalde zijn klok tevoorschijn, de spiegel van duisternis, en vertelde haar dat hij de wachters ervan tot leven zocht te wekken. 'Het bos zal het doen,' sprak het vrouwtje.

'Hoe ?' vroeg de tovenaar.

Hoofdstuk 2. De Grote Jacht

'Ergens diep onder de grond moet de beker van Nakordonne zijn, een beker van grote macht, die de bezitter ongekende krachten zal geven,' sprak het vrouwtje. 'Onder de grond zijn de zeven zeeen van de dood. Jij moet hun geheim kennen, voordat jij tot de beker zou komen. Zij die het geheim niet hebben zullen door de beker verslonden worden.

De zeven zeeen van de dood, zij dragen een groot geheim,

In de nachten zijn zij bloed,

Maar het is altijd nacht daar,

Zoutig is hun smaak, en soldaten komen van hen,

Vechtslaven met grote geheimen,

Geriemd zijn zij in de nacht,

Ontsnappen kunnen zij niet,

Ook zij moeten tot het geheim komen.

Komen zullen zij tot het geheim,

De planeet zal sterven,

En alleen zij die de beker van Nakordonne zullen bereiken,

Zullen leven tot in eeuwigheid,

In haar zullen zij de weg vinden tot de andere planeet,

Als door een nieuwe geboorte,

Zij sterven niet.'

De tovenaar had zijn hoop op deze beker gevestigd. Het vrouwtje leidde hem naar een kamer met een bed waar hij kon slapen. Hij had wilde dromen, maar kon zijn weg niet vinden. Hij dacht dat hij het geheim nu kende, maar hij begon de moed op te geven. Totdat op een nacht de beker van Nakordonne aan hem verscheen. Het bleek een poort te zijn waardoor hij ingezogen werd. Hij zag de zeven zeeen van de dood met hun vele schepen. Hij zag de geriemde vechtslaven op de schepen. 'Deze schepen leiden tot de andere planeet,' sprak de beker. 'De zeeen des doods leiden tot aan de andere planeet. Dat is het grote geheim.'

'Wat is de andere planeet ?' vroeg de tovenaar.

'Oh, ver van hier,' sprak de beker. 'Ik ben het schip, ik ben de schepen. Het gaat erom op de juiste schepen te zijn. De meerderheid van de schepen zullen vergaan. Alleen een paar schepen zullen aankomen op de andere planeet.'

'Wat is de naam van de andere planeet ?' vroeg de tovenaar.

'Dat is de naam,' zei de beker. 'De naam is de andere planeet.'

Ineens was de planeet brandende. 'Kom,' sprak de beker, 'de planeet is aan het vergaan. Ik zal je tot de andere planeet nemen.' De beker nam hem op, en even later werd hij wakker in een grote wildernis. Zoetruikende planten en struiken waren om hem heen. Hij aanbad de beker van Nakordonne, en boog voor de beker neer. Hij kuste de beker. Ineens stond er een blootvoetse vrouw voor hem in een geraveld broekje van een lichte hooiachtige kleur. Ze had een boog. De beker was verdwenen. 'Wie bent u ?' vroeg de tovenaar.

'Ik ben de beker van Nakordonne,' sprak de vrouw. 'Kom.' De tovenaar liep achter haar aan. Zij leidde hem tot een kamp in de wildernis, waar een stam woonde. Hij keek naar de rieten hutten gemaakt van gras en riet. 'Dit is je nieuwe woonplaats,' sprak de vrouw. In de verte zag hij een strandje met een zee. 'De zeeen des doods zijn hier ook,' sprak de vrouw. 'Zeven zeeen des doods met grote geheimen.'

Hij kreeg een keten om zijn nek, en de vrouw trok hem mee langs de rivieren

van het gebied. Hij wist dat hij slechts bezit was. Tot zijn grote schrik zag hij in de verte zijn moeder aankomen, degene die hij vreeste. Hij had gehoopt dat hij hier een beter leven zou krijgen. 'Vlug, laten we hier weggaan,' zei hij in paniek. 'Daar komt mijn moeder. Zij zal je vast aanvallen.' De vrouw trok haar speer, en ook de grote moeder had alreeds haar speer getrokken, en een mes. Ook had ze een werpnet aan haar schouder hangen, en aan haar heup hing een grote gesel. Er ontstond een groot gevecht, waarin de vrouw de keten van de tovenaar losliet. In steeds groter wordende paniek rende hij weg. Hij durfde niet meer om te kijken. Hij rende langs de rivieren dieper de wildernis in, en bleef rennen zonder om te kijken. 'Je zal niet ver komen,' werd er geschreeuwd. Hij wist niet of dat de stem van zijn moeder was, of van de vrouw, en of dat tegen hem werd geroepen of tegen de ander. Met bonzend hart rende hij verder. Hij kon bijna niet meer, en na een lange tijd rennen, na uren, stortte hij vermoeid neer op het zand aan een rivier. Even later stond er een blootvoetse vrouw voor hem. Zij had een kort rokje van een hooiachtige kleur. Ook had zij een speer. Ze had kort kroezig haar. Ze nam hem mee naar een kamp, waar rieten hutjes stonden, gemaakt van gras en riet. 'Wie ben je ?' vroeg ze.

'Zalumiel,' zei hij.

'En wat kom je hier doen ?' vroeg ze.

Toen vertelde de tovenaar het verhaal.

'Oh, je kunt hier wel blijven,' zei de vrouw, en bracht hem naar een hut. 'Hier kun je wel slapen.'

'Bedankt,' zei de tovenaar. De vrouw leidde hem toen naar een vuur, waar zij hem te eten gaf.

'Wat als één van de vrouwen hier komt om me terug te nemen ?' vroeg de tovenaar.

'Zij kunnen hier niet zomaar komen,' sprak de vrouw. 'Tenzij ze een speer door hun hoofd willen.'

'Je kent mijn moeder niet,' sprak de tovenaar. 'Ze is gevaarlijk.'

'Wij ook,' zei de vrouw, zichtbaar geirriteerd. 'Luister, als je hier wil blijven, dan moet je ophouden over hen.'

'Begrepen,' zei de tovenaar. Hij boog zijn hoofd.

'Hier zul je ook echt geen vrijheid hebben,' sprak de vrouw. 'Mannen zijn hier onderdanig aan de vrouwen. Deze hierarchie is altijd al zo geweest. Het is onze traditie.'

De tovenaar knikte. Hij hoopte maar dat hij hier een beter leven zou hebben. In de nachten had hij wilde dromen over de zeeen des doods. Hij wist dat ze grote, duistere geheimen hadden.

´Wilde dromen,

Op de zeeen des doods,

Duistere poorten,

Je verliest jezelf,

En weet niet maar waar je bent,

Zoals je eens was,

Ben je niet meer,

Je hart gestolen,

En opgebaard,

In de grote hallen,

Onder de zeeen des doods,

Waar de beker van Nakordonne wordt gevuld´

´Wilde dromen,

hebben hem gegrepen,

Hij weet niet meer,

waar hij is,

Zij hebben hem genomen,

tot duistere poorten,

waar hij van schip tot schip wordt verkocht,

slechts bezit is hij,

zijn hart gestolen,

In de grote hallen,

Onder de zeeen des doods,

Waar de beker van Nakordonne wordt gevuld´

´Er is een geheim in eeuwigheid,

Van de beker van Nakordonne,

Zij die van de beker gedronken hebben kunnen nooit meer terug,

Voor altijd aan haar verbonden,

Zij sleept hen mee, van rivier tot rivier,

Haar beker vullende keer op keer,

Haar beker raakt nooit meer op,

Hun harten in haar verloren gegaan,

Voor eeuwig gedoemd zijn zij´

´Zij draagt een duister geheim,

Zij kent hun zwakke plekken,

Zij heeft hen daar geketend,

En trekt hen met haar mee,

Nee, nooit zullen zij ontkomen,

Van de beker van Nakordonne,

Nee, nooit zullen zij haar begrijpen,

In verwarring zullen zij vergaan´

´Aan de zee danst zij met een mes,

En danst zij met een speer,

Een ontmoeting met haar is dodelijk,

Wanneer zij naar je staart ketent zij je hart,

In een slavenkaravaan trekt zij je mee,

Van zee tot zee ga je,

Want je hebt naar de beker gegrepen´

´Oh gulzigaards en dronkaards ….´

Ben ik dat ? vroeg hij zichzelf af.

Maar ik ben toch vrij van haar gekomen sinds mijn moeder haar aanviel ?

Hij durfde er niet met de vrouw die hem tot het kamp had genomen over te praten.

Hij trilde in wanhoop toen hij wakker werd, en durfde niet meer te slapen.

Maar na een tijdje werd hij weer zo moe dat hij in slaap viel, en weer namen de wilde nachtmerries hem mee.

´In bloed heeft zij zich gewassen. Zij staat op met boog en speer,

Klaar voor de jacht, en zij neemt je mee,

In de duisternis zoekt zij naar prooi,

Dan begint de grote jacht,

Zij zal niet loslaten wat zij heeft gezien,

Haar speer zal het doorboren,

Zij roept je op tot de jacht,

Om te worden als haar,

Maar onbereikbaar is zij,

Zij is de pest der nachtmerries´

´Ik kom tot je in bloed,

Om je mee te nemen over de zeeen des doods,

Om je geheimen te leren,

Mijn duistere hart roept je naam,

Ik heb geen hart, het is een masker,

Het enige hart wat ik heb is jouw hart,

Jouw hart is mijn hart,

Ik heb het geroofd en gaf je nieuw leven´

'Er zijn grote geheimen in de zeven woestijnen des doods,

Van hieruit ging alles verkeerd,

Waar zij kruizen is de stad Texab,

Waar de steen des doods bewaakt wordt.'

Hij had van de beker van Nakordonne gedronken om tot de onderwereld te gaan, om zo de veertien bevoren wachters van de klok van Tamin, de spiegel van duisternis, te ontdooien en tot leven te wekken.

Hij was op de zee van wilde dromen.

LIEFDE EN HAAT

De mannen en de vrouwen kwamen steeds dichter bij de vulkaan. De grond werd steeds heter onder hun voeten. Als ze hierin zouden afdalen, dan zouden ze in het binnenste van de planeet komen. Nog voordat ze zouden afdalen hoorden ze een kreet. Agdan greep Azeda vast. De grond onder haar voeten leek te verdwijnen. Nu moesten ze snel zijn. Agdan wierp zijn touw naar Osdol, en die bond het snel aan een boom. Agdan zwiepte met Azeda neer beneden, en al snel hadden ook de anderen het touw vanaf de boom vastgegrepen. Nu moesten ze snel zijn, want alles leek op instorten te staan. Maar het was al te laat. Ook de boom stortte in, en allen vlogen ze gillend naar beneden. Gelukkig kwamen ze in een zacht vlak terecht waarvan de temperatuur dragelijk was, en zo gleden ze verder in de vulkaan.

Jesmig had Misdan's voet vast, en gleed zo achter hem aan. Ze was bang de groep te verliezen. Maar alles ging goed, en na een tijdje kwamen ze binnen in een enorm grote holle ruimte. Zou dit het binnenste van de planeet al zijn. Osdol schreeuwde dat iedereen elkaar vast moest houden. Er konden hier gevaarlijke wezens rondlopen, en er konden zich ook gevaarlijke valstrikken bevinden. Iedereen hield elkaar goed vast, en gelukkig ging alles goed. Totdat er een deur in de holle ruimte openging. Een man in een zwart gewaad en met een lange witte baard kwam naar hem toe. 'Euspuicius,' zei Osdol.

'Je bent toch gekomen, Osdol,' zei de man. 'Ja, oom,' zei Osdol. 'En we hebben het nog wel snel gedaan. Ik had verwacht dat we ...' Maar de man gebood Osdol om stil te zijn. 'Ik ben jullie tegemoetgekomen. Maar we zijn er nog niet,' zei de man. 'Jullie hebben mij nodig, anders overleven jullie het hier niet. Kom, volg mij. Ik weet de weg.'

Toen ze door de deur gingen zagen ze de ravijnen, en er hingen overal adembenemende sieraden. 'Er zijn hier veel valstrikken,' zei de man. 'En jullie moeten eerst gebrandmerkt worden.'

'Gebrandmerkt ?' vroeg Azeda. 'waarvoor ?'

'Dat zul je wel zien,' zei de man. Plotseling zagen ze allerlei vreemd krijsende reuzeninsecten op hen afkomen. Ze leken een beetje op wespen met lange angels. Iedereen schrok. De insecten drukten hun lange angels in het vlees van de groep, en de groep gilde het uit. De angels waren kokendheet, en gingen diep in hun lichamen. De mannen vochten uit alle macht met hun zwaarden, maar de insecten waren veel sneller. De groep begon hevig te bloeden, maar toen vertrokken de insecten ineens onverklaarbaar.

Wees maar blij, zei de oude man. De ravijnen zullen die littekens herkennen, en zullen jullie doorgang geven. Zonder deze wonden zouden jullie door de ravijnen gegrepen worden en opgeslokt worden ....

Iedereen vond dat wel erg vreemd. De oude man wist gelukkig precies de weg, en na een tijd kwamen ze bij zijn huisje aan.

Iedereen was erg moe. De mannen kregen een kamer, en de vrouwen kregen een andere kamer. In de nacht werden ze allen opgeschrikt door een schel krijsend geluid. Eén van de mannen rende naar buiten, en zag een zwevend platform in één van de ravijnen, op dezelfde hoogte. Een man en wat vrouwen in vreemde klederen riepen hem. Ze schenen zelfs zijn naam te kennen. Als gehypnotiseerd liep de man naar voren, en ook het platform kwam dichtbij. Ook een andere man was inmiddels naar buiten gekomen. 'Doe het niet, Asdor,' zei de andere man. Maar Asdor stapte op het platform en toen ging het platform naar de andere kant van het ravijn, en toen langs de vulkanen van de overkant heen, om vervolgens in een bocht te verdwijnen.

‘Ik kan je geen garanties geven over Asdor,’ zei de oude man de volgende dag. ‘Er zijn hier vele volkeren, soms kwaad van zin, soms goed, maar ook heel vaak ertussenin. Maar als jullie gekrijs hoorden, dan was dat waarschijnlijk een vleermuis, of weer insecten.’

De volgdende nacht hoorden ze weer gekrijs. Azeda bleef direkt klaarwakker, terwijl de anderen weer verder sliepen. Langzaam ging ze uit haar bed, en liep naar buiten. Ook zij zag het platform en moest aan Asdor denken. ‘Nee,’ dacht ze bij haarzelf. ‘Dit is niet goed als ik meega.’ Maar plotseling greep een hand haar van achteren. Ze werd geblinddoekt, en al gauw stond ze op het platform. Na een tijdje werd ze van het platform afgeduwd, en de blinddoek ging er weer af. Er was hier een prachtige natuur. Het was als een jungle, en er stroomde een vreemd soort sap. ‘Je hebt dit altijd al gewild,’ zei een stem. ‘Je wist dat het een natuur was, waarin je hetzelfde zou zijn als die natuur, en die natuur als jou. Je wilde wel dat het je zou omhullen.’

‘Oh god, ja,’ zei Azeda, ‘maar waar is Asdor ?’

‘Asdor is in goede handen,’ zei een stem. Ze wist niet waar die stem vandaan kwam, maar van achter duwde iemand haar voorwaarts. Ze durfde niet achterom te kijken. Plotseling werd ze in een grot geduwd, en ze zag Asdor staan. ‘Asdor,’ riep ze.

Asdor glimlachte. ‘Wat is dit voor een natuur ?’ vroeg ze.

‘Mens en natuur is hier één,’ zei Asdor vriendelijk. De natuur was hier als een stel reuzen bij elkaar. Ze ademde de doordringende lucht in, en de warme geur. Ze liep voorzichtig op Asdor af, maar het leek alsof er glas tussen haar en Asdor was. ‘Asdor, ik kan niet verder,’ zei ze. Ze moest een stukje opzij stappen, toen vooruit, toen weer opzij naar de andere kant, en toen weer vooruit. Asdor omhelsde haar. ‘Ben je in orde ?’ vroeg Azeda.

‘Ja,’ fluisterde Asdor. Na niet al te lange tijd kwamen de volgende van hun vrienden hier, en waren overweldigd door de natuur. Verderop was een meer vol van vreemd sap. Er was een eilandje waar ze naartoe zwommen. Ze konden zichzelf helemaal verliezen in deze omgeving.

Maar toen ze naar de andere kant van het meer waren gezwommen zagen ze daar oude mannen in kooien. Een schaduw leek hun enthousiasme te overvallen. ‘Wat is dit voor land ? krijste Azeda, en rende op de kooien af om ze zo snel mogelijk los proberen te krijgen.

‘We weten wel wie jullie zijn,’ zeiden de oude mannen. ‘Jullie zijn van de Xzeda. Jullie openen onze kooien om ons naar nog verschrikkelijkere kooien te leiden.’

‘Nee,’ riep Azeda. ‘We zijn hier niks. Wat is hier aan de hand ?’

‘Oh, zijn jullie niet van de Xzeda ?’ zei een oude man.

‘Nee, zei Asdor, wij zijn niet van deze

plaats. Wie zijn de Xzeda ?

‘Zij zijn reuzen-insecten als wespen, en ze komen ook in menselijke vorm. Zij hebben ons hier opgesloten,’ sprak de oude man.

In ieder geval waren de kooien nu open, en ze konden beter bij de oude mannen blijven. Er schenen hier veel gevaren te zijn, en ze hadden al allemaal spijt dat ze meegegaan waren. Maar ook hadden ze zin in avontuur.

De oude mannen leidden hen naar een oude grot. Hier lieten ze oude papieren zien waarop de insecten getekend stonden. ‘Ja, die kennen we,’ zei Azeda, en liet haar wond zien. Ook de oude mannen lieten hun littekens zien. ‘Daarmee houden ze ons in de gaten,’ zei de oude man. ‘ze ruiken het litteken. Daarom moeten we doorreizen anders zullen ze ons vinden.’

De oude man vertelde hen dat ze op zoek moesten naar een nieuw litteken, een teken waardoor de Xzeda niet meer bij hen zou kunnen komen, een teken dat hen zou verwarren.

‘Maar hoe komen we bij dat teken ?’ vroeg Azeda.

De oude man opende een put achterin de grot. Eén voor één daalden ze naar beneden. Er was hier veel modder. Het leidde hen naar een vieze stinkende rivier. De oude man dook in het water, en de rest moest volgen. Maar na een tijdje werden ze omsingeld door piranha’s. De piranha’s leken zich te storten op de oude mannen. De rest kon ontsnappen. Iedereen zwom snel door, maar toen de piranha’s de oude mannen binnen een mum van tijd hadden verslonden grepen ze ook de anderen. Alleen Asdor en Azeda konden ontsnappen. Asdor had een paar piranha’s aan zijn mes geregen, en toen bleven ze uit de buurt. Azeda zwom zo dicht mogelijk bij hem. In de verte zagen ze een berg, en na een tijdje konden ze op de oever klimmen. In de verte hoorden ze gekrijs van reuzen-insecten die steeds dichterbij kwamen. Snel gingen Azeda en Asdor door een gleuf de berg binnen. Ze dachten allebei na over het tweede litteken, hoe ze dat konden krijgen, en waar. In een schacht klommen ze op een trappetje omhoog, en kwamen in een ruimte waar een reuzenoog lag. ‘Laten we hier weggaan,’ zei Azeda. ‘Het bevalt me hier niet.’ Een vreemde rook scheen zich te verspreiden.

‘We kunnen niet terug,’ zei Asdor, ‘ik wil niet nog een keer gestoken worden. Laten we op zoek gaan naar het tweede merkteken.’ Ze merkten dat ze door de opening een nieuw pad konden volgen. Het was een soort tunnel, en de wanden voelden erg zacht aan. Plotseling kon Asdor zich niet meer bewegen. ‘Kom op,’ zei Azeda, ‘we moeten verder. Je hebt gelijk. We kunnen niet terug, en straks zetten ze ons ook in die kooien waar die oude mannen inzaten.’

‘H...h...het komt door die tunnel,’ stotterde Asdor ... Azeda nam hem snel op haar rug, en trok hem voort. Na een tijdje gleed ze uit, en ging de tunnel schuin naar beneden. Het was alsof ze in een ruimte waren waar ze niet mochten komen, want ook Azeda kon zich niet meer bewegen. Het was alsof

ze door een vreemd insect waren gestoken. Een vreemd oranje gekruisd litteken verscheen op hun bovenbenen. Ineens konden ze weer ademhalen. Beiden waren opgelucht, en konden zich na een tijdje weer een beetje bewegen. Alles was glad hier, en ze gleden nog steeds naar beneden. Ze hielden elkaar stevig vast.

‘Wat een vreemde tunnel is dit,’ zei Azeda.’ Asdor knikte. Ze hielden elkaar vast. ‘Dit kan niet goed zijn, Asdor,’ zei Azeda. Asdor zei niets. Asdor probeerde grip te krijgen op de tunnel, maar alles ging sneller en sneller. Alles was nat. ‘Ik laat je los, Asdor,’ zei Azeda. En plotseling kwamen ze in twee verschillende tunnels terecht. Allebei kwamen ze in een bron van vreemd stomend sap terecht. ‘Kun je me horen ?’ riep Asdor.

‘Ja !’ riep Azeda op haar hardst.

Plotseling hoorde hij Azeda luid krijsen. ‘Piranha’s !’ gilde ze. Asdor raakte in paniek, want hij wist niet hoe hij bij haar moest komen. Na een tijdje was alles stil. Ze hadden haar verscheurd. Asdor liep verder in de bron, en stapte aan de overkant er weer uit. Hij voelde haat en liefde tegelijk naar de natuur, maar bovenal verwarring, ongeloof en onbegrip. Hij liep op een heuveltje omhoog, en ging door een deur naar binnen. Na een tijdje herkende hij het weer. Hij was dicht bij het huis van Osdol’s oom. Toen hij binnenkwam zag hij Osdol, de oude man, Agdan, Jesmig en Misdan. Hij had een verhaal te vertellen.

De oude man kon hem wel vertellen hoe de vork in de steel zat. De natuur was verdeeld, zoals de mens verdeeld was, en de natuur was op sommige punten net zo hopeloos en hulpeloos als de mens dat was. Osdol omhelsde zijn oude vriend, en was blij dat hij het had overleefd. Maar allen treurden ze over Azeda en de anderen die het niet konden navertellen. Asdor liet hen het litteken zien wat hij erbij had gekregen, het oranje kruisje op zijn bovenbeen. Als dit het teken was waar de oude mannen over spraken, dan zou hij nu niet meer door de reuzen-insecten lastig gevallen kunnen worden, maar omdat Azeda dat kruisje ook had, wist hij dat de strijd tegen de piranha’s in ieder geval nog niet over was. En wat als dat helemaal niet het teken was waardoor hij macht over de Xzeda zou hebben ? Dan kon hij nog steeds hun prooi worden, om in hun kooien een oude man te worden. Daar had hij niet zoveel zin in. Door zijn onwetendheid zou hij dus een groot risico lopen als hij zou teruggaan. Maar iets in hem trok hem.

Osdol en Agdan vonden op een dag een gebied vol vulkanen nog dieper onder de grond. Deze vulkanen waren anders dan ze ooit hadden gezien, en al gauw haalden ze de anderen erbij. Ook Ogdol’s oom ging mee. Er waren hier vreemdsoortige slangen, en sommigen van hen waren erg groot, zo groot dat ze de vulkanen met gemak konden wurgen. Allen keken ze vol bewondering naar hoe de slangen zich over de vulkanische oppervlaktes bewogen. De hittes waren groter dan normaal, maar veel minder pijnlijk. De pijn zou je kunnen vergelijken met gestoken te worden door een steekvlieg. Langzaam zakten de mannen naar

beneden in een krater, en ook de vrouwen volgden hen. Osdol's oom bleef staan, wenste hen een goede reis, en ging na wat waarschuwingen weer terug. Ze waren met z'n vijven : drie mannen en twee vrouwen. Nog steeds treurden ze over Azeda, die door piranha's was verslonden.

Maar de schrik sloeg hen om 't hart toen ze iets onderin de krater zagen bewegen. Het was een been. En plotseling kwam er een heel lichaam uit. Het was Azeda. Iedereen was erg blij, en verbaasd. 'Wij dachten dat je verslonden was door piranha's,' sprak Agdan.

'Nee,' zei Azeda, terwijl ze hen één voor één omhelsde. 'de piranha's trokken mij mee in de diepte van de bron waarin ik was gegleden, en brachten mij hier. De grond is erg vruchtbaar.'

'Hoe bedoel je ?' vroeg Agdan. 'We verwachtten hier de dood, maar je zegt nu dat alles hier leeft ?' Osdol's oom had hen verteld dat dieper in de aarde alles praktisch dood was, alleen vuur, veel vuur, en vulkaan-activiteit. Nu hoorden en zagen ze iets anders. 'Kom mee,' zei Azeda, en leidde hen door het gat waaruit ze gekomen was. Er waren hier meren, en daarin konden ze gewoon zwemmen. Agdan omhelsde Azeda, en samen gleden ze in de diepte van een kratermeer. Dat had hij zolang niet kunnen doen. Ook de andere mannen en vrouwen volgden. Azeda wist hier de weg. Ze konden hier gewoon ademen. Een geur maakte zich van hen meester, als de rook van hete vulkanen. Er groeiden hier vreemde planten met vreemde vruchten. Azeda gaf hen allemaal te eten, en vertelde honderduit.

De bodem van het meer voelde ribbelig aan, en was bruin-roze. Het water was zo helder dat ze alles goed konden zien. Ook het water ribbelde. Hier waren de piranha's niet agressief. Het was alsof ze hier thuis waren gekomen, en hun rust hadden gevonden. Het was hier zoveel beter dan in een gewone rivier of een gewoon meer. Dit was magisch. Iedereen was blij dat Azeda weer terecht was gekomen.

Eén van de mannen gleed door een nauwe opening. Al snel volgden de anderen. Diep van onderen hoorden ze een geluid. Het was een lange tunnel. In de ruimte waar ze terecht waren gekomen was alles heel zacht en donzig, en overal om hen heen stonden prachtige motors door zonlicht overgoten. Boven hen schitterde de roze zon. Al snel crosten ze door de gangen, door licht verhelderd. Niet lang daarna waren ze op de uitgestrekte vlaktes.

De zon ging onder, en het werd nacht. Een kou raasde over de vlaktes, en ze zochten warmte bij elkaar. Er was niets rustgevenders dan hier te wonen, maar al gauw werden ze ergens door opgejaagd wat ze niet konden verklaren. Een vreemd gevoel van binnen. Wat zo mooi had kunnen zijn liep al snel uit op een nachtmerrie. Ze werden gevangen genomen door ratten. Gebonden op de ruggen van de ratten werden ze tot duistere plaatsen gebracht. Hier was de kou de baas, en wanneer er hitte was, dan was het gewoon de pijn. Ze herinnerden hun motors die schitterden

in de stralen van de zon. Ze verlangden terug naar die tijden, maar zij waren nu gevangenen van de ratten. En voor hoe lang ? Misschien wel voor altijd.

Na lange nachten van hopeloosheid, pijn en verdriet hoorden ze ineens schoten. Overal om hen heen zagen ze ratten neervallen. Het was Osdol's oom. Hij had een grote motor meegenomen, en al snel zaten ze allemaal achterop. Met grote snelheid croste de oude man uit de schuur van de ratten. Hij kende de weg hier wel, en kende ook de gevaren. Maar zij die pas waren bevrijd waren geheel afgestompd. Ze voelden niets anders dan een botte pijn. Als dit het leven was. En wie vertelde hen dat niet nog grotere gevaren hen al opwachten ? Ze hadden nergens meer zin in. Het was alsof het trauma van de ratten hen diep verwond had, met eeuwige wonden. Het was alsof de ratten nog steeds binnen in hen leefden. Thuisgekomen bij Osdol's oom namen ze allemaal een warm bad, maar niets scheen te helpen. Eigenlijk wilden ze gewoon helemaal naar huis, want ze hadden genoeg van het leven onder de aarde. In hun ogen was het allemaal te duur.

Op een dag raakte Agdan Azela aan. Azela gilde het uit. Het deed pijn, alsof ze in de brandnetels was gevallen. En dit was zelfs erger .... zo erg dat ze helemaal in paniek raakte bij de gedachte dat hij het weer zou kunnen doen. 'Doe dat nooit meer,' krijste ze. Agdan was de eerste die helemaal herstelde, en wilde terug naar de diepte om uit te vinden wat daar gaande was. Maar de anderen wilden hem niet laten gaan. Bij de vrouwen leken de wonden erger dan ooit tevoren.

Op een dag bood Osdol's oom aan om op de grote motor samen met Agdan terug naar de diepte te gaan. De vrouwen vertrouwden Osdol's oom, en alhoewel ze zelf niet meegingen, gaven ze wel toestemming aan Agdan om mee te gaan.

De motor ging ditmaal dieper dan ooit tevoren, en ze kwamen zelfs op terrein waar Osdol's oom nog nooit was geweest. Hij wist dat het gevaarlijk was, maar het ging om het hogere goed. Zoete geuren leken naar hen te lonken. Maar beiden waren ze op hun hoede. Een vrouw staarde hen aan, een vrouw die ze niet kenden. Toen rende de vrouw weg. Langzaam kwamen Agdan en de oude man dichterbij. Door een gleuf in een rots zagen vulkanen. Er kwam een indringende, hypnotiserende geur door de gleuf heen. Boven de vulkanen hing een duistere bruine zon. Ze konden niet door de gleuf heen, alhoewel ze dat wel zouden willen. Ze vroegen zich af waar de vrouw naartoe was gegaan.

Het beklimmen van de rots was erg gevaarlijk, maar na een tijdje kwamen ze er toch overheen. Ook hesen ze met een touw de motor van de oude man over de rots heen. De lichten die hier waren, waren verzwakkend. Vanuit de meertjes schepte de oude man wat van de vreemde sappen in kruiken en flessen. De man herkende dit spul als geneesmiddelen voor eeuwige wonden. Verder merkten ze dat ze direkt weer moesten vertrekken, vanwege de dreigende lucht, die hun zuurstof begon af te nemen. Thuisgekomen na een

lange reis werden de vrouwen en de overige mannen met het sap ingesmeerd, en begonnen wonderbaarlijk te herstellen. Agdan vroeg zich echter af waarom hij zonder het sap was hersteld. De man zei dat hij waarschijnlijk dat sap al in zijn lichaam droeg.

HET SKELETTENLEGER

Onder de aarde leven de ergst mogelijke indianenstammen, daar waar de dood heerst. Zij leven van de dood, en doden om te leven. Hun meester : Krikwistik, een luguber skelet, die zijn opperhoofden heeft aangesteld over elke stam : elke stam één. Aan Krikwistik hebben zij allemaal verantwoording af te leggen. Als zij niet wreed genoeg zijn, dan komen ze voor de baas. Als zij niet overal dood en ellende brengen, dan zijn zij de pineut. Want wee degene die zich niet aan de wetten van Krikwistik houd, die zal ten prooie vallen aan iets ergers dan de dood, namelijk Krikwistik zelf.

Luid gillend en roepend zit hij op z'n paard om de stammen langs te gaan. En daar waar hij ongehoorzaamheid vind zullen klappen vallen. Harde klappen, want hij is immers Krikwistik, de verschrikkelijke.

Al die armelijke zielen gebonden door zijn ketenen hebben geen hoop wanneer zij voor Krikwistik moeten verschijnen. Hij geeft hen dood op dood. Over skeletten heerst hij, en hun geestverschijningen, om goedbedoelende en onwetende zielen te verstrikken in zijn netten. Over hun hoofden voert hij macht, en zijn toorn daalt op hen in de vorm van visioenen. Nee, niemand kan ontsnappen aan de toorn van Krikwistik. Zij die willen ontsnappen, of zijn valse genade en valse hoop aannemen, zakken alleen dieper weg in zijn valstrikken. Zij vallen ten prooi aan de meest doortrapte en wreedste indiaanse dodenstammen, waar skeletten hun lusten botvieren op hopeloze schepselen.

Op de vlakte van Terezebil rijdt een dodenrijder, hoog op 't paard, met vlag en speer. De vlag is een visioen die hij zijn slachtoffers voorhoudt. Als hij spreekt, bedriegt hij, bedottend. Zijn speer treft altijd. Hij is de rechterhand van Krikwistik, de ondeugd. Dan gilt hij om zijn geestesverschijning te verruilen voor zijn verschijning als skelet. Geen dier of ziel is veilig voor hem.

In de verte zijn de optochten van zielen

die steun zoeken bij elkaar. In lange gewaden gaan zij, met kappen over hun hoofden. Maar de dodenrijder komt naar hen toe, en rijgt hen allen meedogenloos aan zijn speer, om met een slavenleger te vertrekken. Niemand zal werkeloos zijn in de dodensferen van Krikwistik. Niemand zal zich bezig houden met klagende optochten van het ach en wee. Nee, werken zullen ze allemaal, wanneer de speer van de dodenrijder hen doorsteekt.

De achtkoppige hond van Krikwistik gaat langs de huizen waar de zielen der vennen wonen. Speelt daar een kind onbewaakt, dan grijpt één der koppen het kind, en brengt het naar het rijk van Krikwistik. Er is geen hoop voor hen die door Krikwistik geketend worden. Zijn ketens zijn onverbrekelijk.

Een moeder gilt. Haar tweede kind verloren in zo'n korte tijd. De wind huilt en giert, en niemand die helpt. Tovenaars zijn veelal corrupt hier. Vaak werken ze rechtstreeks voor Krikwistik.

Maldachus is een hondenrijder. Ook hij vangt zielen, en brengt ze naar Krikwistik. Hij voert een leger aan van hondenrijders. Als zij de wind bespelen, dan roven zij de zielen uit hun bedden. Dit doen zij door bedriegelijke dromen. Zij zenden hun nachtmerries uit als wilde honden, om later een rijke vangst binnen te halen. Als de dodenvissers zijn zij.

Voor zoveel kinderen is het de laatste dag op school wanneer Krikwistik zelf op zijn wagen door de lucht gaat. Hij gelooft niet in dodenopvoeding. Ze moeten wild gemaakt worden, om aan zijn wetten onderworpen te worden.

Het geheim van zijn macht ? Een apparaat waarmee hij de aarde kan verschuiven, een machine die de ziel van een meisje vasthoudt. Eens vond hij haar op hulpeloze vlaktes. Maar al snel zag hij de bijzonderheid en zeldzaamheid van dit kind, en nam haar eerst onder zijn hoede. Maar toen het meisje zich niet aan hem onderwierp werd ze al snel het slachtoffer van zijn wreedheden.

Oh, begeert is dit apparaat in de onderwerelden. Hiermee maakt hij indrukwekkende progressies van windstreek tot windstreek, en maakt hij iedereen voor hem in siddering.

Niets dan dood en verderf zaait hij, en door de angst maakt hij bezit van hen. Ja, dan schiet hij pijlen van visioenen door hun botten heen, pijlen gemaakt van slangen. En zo voert hij hen gillend aan van dichtbij. Ja, hij woont in zijn slaven, door het vreemde apparaat. En zo, door het apparaat, werd hij Krikwistik, de Bottenspietser. Geen skelet is voor hem onbereikbaar. Door het apparaat heeft hij hen allen in zijn macht. Zijn stem is als het spietsen van botten.

Elke adem komt voort uit het apparaat, elk licht, elke geur. En alles wat het apparaat doet is bottenspietsen, als een schietende naaimachine. Niemand vind zichzelf nog terug die door Krikwistik is gestoken. Zij vallen allemaal als in een diepe slaap, en worden door vreemde dromen weer opgewekt. Zij leven voor en door ... de dood.

Er is geen geest die dichterbij kan komen dan Krikwistik, en er is geen geest die verder weg kan zijn dan hij. En daarom komen klappen dan ook veel harder aan, gaan pijlen sneller en dieper. Hij voert een leger aan van de dood. En allen brengen zij voort : de melk van de dood.

Niemand steekt dieper dan Krikwistik, daar waar geen tovenaar kan komen. Over hun hoofden voert hij macht. Zij die ongehoorzaam zijn doet hij lijden, diep in zijn martelkelders. Zij lijden daar zonder enige vorm van verlichting, omdat zij het hadden gewaagd de meester te dwarsbomen. Nu zijn zij dan vol spijt en wroeging.

Krikwistik is een dun skelet met een klein hoofdje en een reusachtige cape. Hiermee rijdt hij vaak op hoge paarden, of op zijn wagens, gevolgd door duizenden, zo niet miljoenen skeletten die hem dienen en volgen. Over de dood heerst hij.

Op een dag onthoofde hij een meisje, en stopte haar hoofd in een vissenkom. Dit soort lugubere dingen deed hij veel, om zijn koninkrijk van assecoires uit te breiden. Hij was een verzamelaar van vreemde objecten, en alles leek aan kettingen vast te zitten. Zijn lievertjes hadden extra voorrechten. Meestal hield dat in dat zij mochten jagen op de voor anderen verboden terreinen.

Zij waren de verzamelaars van doodskoppen en zielen, waarmee ze hun eigen hutten bouwden. Ze waren dikwijls rumoerig en luid schreeuwend, en waren de schrik onder de dodenstammen. Krikwistik was erg trots op hen, want zij hielpen hem de angst staande te houden. Deze skeletten waren wild, en brachten chaos waar ze kwamen.

Eens bracht hij de vissenkom met het meisjeshoofd naar een dodensmid, die er een lichtgevende punt van maakte op zijn dodenstaf. Hiermee kon hij de doodskoppen doorboren.

De dodenrijder is het voorwerp van zijn trots. Ook de dodenrijder heeft vele voorrechten, en hen die hij voorrechten heeft gegeven. De dodenrijder woont aan de stranden van de dood, en zij die van hem voorrechten hebben gekregen wonen vaak aan strandjes van bosmeren en andere doodsmeren en doodsrivieren. Op een dag gaf Krikwistik hem een speerpunt waarmee hij zielen kon spietsen als door een schietende naaimachine.

De hut van de dodenrijder is gemaakt van botten, doodskoppen, en hopeloos bungelende zielen. Zij gillen wanneer iemand dichtbij komt. De hut van Krikwistik is gemaakt van lugubere voorwerpen, en van de dood zelf. Hopeloos bungelende zielen gillen wanneer hij langskomt, en zij ijlen.

Door een bepaalde vloeistof kan hij de doodskoppen en de botten laten krimpen en laten verkleuren. Hier sterft de dood nooit. Ook slapen zij niet. Er komt nooit een einde aan hun lijden. Alles doet hen gillen en verkleuren.

De hutten van hen die voorrechten hebben zijn ook gedecoreerd door dit soort dingen. Alhoewel velen in wigwams wonen. Wanneer zij klederen

dragen, dan zijn deze gemaakt door een speciale kleermaker van Krikwiktus.

Deze kleermaker woont diep in het dodenbos, waar hij zijn zielenfokkerijen heeft, allemaal voor zijn werk. Ook hij is de trots van Krikwiktus, een man met vele voorrechten, en velen die hij met voorrechten heeft bekleed. In de jungle van de dood werkt hij met zijn vloeistoffen.

De jagers van de kleermaker zijn meedogenloos, omdat ze maar één doel hebben : huiden, botten, en andere assecoires voor de kleermaker. Ook werken de zielen mee aan het bereiden van de vloeistoffen.

Deze zielen slapen nooit, door de dood sterven zij niet. Zij zijn ingespoten met vloeistoffen die hen altijd wakker houden, en om alles gillen zij.

Sommige zielen zijn geheel gemaakt van geluiden, en anderen zijn geheel gemaakt van geuren, maar de kleermaker doorsteekt hen allemaal. Krikwistik gaf hem eens een schietende boor. Ook heeft hij een schietende zaag. Nee, niemand is veilig wanneer de kleermaker op jacht gaat. Meestal laat hij dat doen door zijn jagers, maar soms gaat hij zelf op jacht. Dan gaat hij naar de stranden, naar de doodsmeren en de doodsrivieren. Ook vijvers slaat hij niet over. Het is een beestachtig skelet, met een reusachtige cape die hij telkens om zijn dunne lichaam heenslaat. Krijsend voert hij hen aan in de jacht, en krijsend doorboort hij zijn slachtoffers. In de nachten doorboort hij hun bedden, want zij zullen niet slapen. Daar zal hij wel voor zorgen. Hij legt kreeften op hun huiden, om de vloeistoffen binnen te brengen, en dan staan zij op voor altijd, als zombies. Nooit meer werden zij door de slaap gewassen sinds zij waren aangeraakt door de kleermaker.

’s Nachts liepen zij paniekerig heen en weer, totdat de kleermaker ook hun oren doorboorde, hun keel en hun neus. En zo werden hun geesten doorboort, en stonden zij aan de doodsmeren en doodsrivieren. Ja, de kleermaker bouwde van hen hutten en wigwammen. Ook maakte hij wapens van hen.

Er was niemand gemener dan Krikwistik die zijn dienstknechten zo geprogrammeerd had : de dodenrijder, zijn rechterhand, en dan Maldachus de hondenrijder, de achtkoppige hond, en de kleermaker. Zij waren de werktuigen van een luguber apparaat.

Op een dag maakte hij hen week als lammetjes, en riep hij zijn lievertjes, degenen die hijzelf met voorrechten had bekleed. Dit was de dag dat zijn lievertjes de taken overnamen. Het was de dag waarop de windstreken van de dood begonnen te bloeden. Niemand had deze slachting zien aankomen, en Krikwiktus werd verhoogd in een vloeistof waar niemand meer kon slapen of sterven. Zij waren de levende dood, en werken zouden zij. Het skelet voerde een leger van zombies aan, en sindsdien had zijn koninkrijk geen grenzen meer. Krikwiktus had altijd al gewacht op de dag dat hij zijn metgezellen uit de weg zou ruimen.

Een nieuwe kleermaker stond op, die krijsend de slaven aanvoerde. En deze

kleermaker was zo goed dat er nieuwe lichamen gemaakt werden, de lichamen van de dood. Maar alleen Krikwistik bepaalde wie die lichamen zouden krijgen. Krikwistik had die voorrechten alleen voor zijn lievertjes bepaald. En de hopeloze, hulpeloze en weke zielen die die lichamen zagen werden geteisterd door de bottenketeners, geesten die de botten vastketenden, een grijze massa die hun hersenen scheen te verlammen.

En de broosheid van de zielen zonder hoop begon alleen maar te groeien, en werd een delicatesse voor het skelet. Deze zielen brachten een nieuwe drank voort : de nieuwe melk van de dood. Dit was een stinkende melk waarvan de nieuwe lichamen leefden.

De nieuwe lichamen stelden zich op bij de doodsrivieren en doodsmeren, en vormden nieuwe groepen en stammen. Vaak waren er gevechten, tot groot plezier van Krikwistik. Maar het grootste plezier hechtte hij aan de zorg, die helemaal geen zorg was. Zij die er waren om wonden te verbinden maakten het alleen maar erger. Dit waren de valstrikken van Krikwistik.

Krikwistik had er een genoegen in die valstrikken uit te denken. Het was een meesterbrein. Door indiaanse geesten, skeletten en zombies bracht hij doem op de vlaktes van de dood. Hij was de dood zelf, de levende dood.

Op een dag kwam er een indiaanse geest naar de dodenhut van Krikwistik. De indiaanse geest verkocht skeletten, en was nog niet goed op de hoogte wie Krikwistik was. ‘Skeletten te koop,’ zei de ietwat verwarde geest tegen Krikwistik die verbaasd naar buiten kwam. Krikwistik sloeg de geest neer, en stal zijn wagen vol skeletten. Later kwam Krikwistik erachter dat het een gouden vangst was, want deze skeletten konden doordringen tot in de dieptes van de grond, en van gesteentes. En voor Krikwistik was het een koud kunstje ze te temmen.

Het gebeurde vaak dat verwarde geesten langskwamen om dingen te verkopen. Krikwistik kocht nooit wat. Hij stal alleen.

Een geest genaamd Zeverdijm dacht dat hij een skelet was, maar Krikwistik liet hem keer op keer zien dat hij toch maar gewoon een geest was. Geesten waren hier ondergeschikt aan de skeletten, alhoewel sommige indiaanse geesten veel macht over skeletten konden hebben. Zielen en zombies waren over het algemeen ondergeschikt aan de geesten, maar hierin waren ook uitzonderingen. Er waren zielen die verschrikkelijk veel macht hadden. Dit was dan omdat Krikwistik daar een reden voor had. Krikwistik was sluw en listig, en voor geen gat te vallen. Hij was de oudste van allemaal.

Het ging Krikwistik allemaal niet zozeer om kracht, maar om sluwheid. Hij was een intelligent meesterbrein. Hij kon uren nadenken over zijn machtsgebied, en dacht dingen uit om zijn machtspositie te versterken. Hiervoor riep hij dan vaak de hulp van de dodensmid in.

Op een dag had hij een dodenspiegel neergezet. Het was als een web

waarmee hij zielen, geesten en nog lagere doodsvormen lokte. Door de dodenspiegel zagen ze hun geliefden, maar konden daarna niet meer uit de webben loskomen. Zo werden ze levend voer voor Krikwistik.

Er was geen groter genot voor Krikwistik dan de dodenspiegel, waar hij ook zijn apparaat door liet werken. Zelf kon hij door de dodenspiegel door alle grenzen heen reizen, en werden zijn verschijningen nog machtiger. Krikwistik wilde het 'Al' in handen hebben. En hij wist dat hij daarvoor een labyrint moest bouwen met bedriegelijke, misleidende en verlokkende verschijningen. Ook de lagere doodsvormen kwamen al snel in zijn hand. En er was veel waarvoor hij hen kon gebruiken.

Zij werkten in het labyrint, en al snel begon hij liefde te vatten voor sommige lagere doodsvormen. Hij stelde zijn zielen en zombies over grote hoeveelheden van hen aan. Zij waren als kreeften en kwallen die in de hersenen van hun slachtoffers gingen wonen, en hen zo van misleiding tot misleiding brachten, steeds dieper in het labyrint. Ze maakten hun slachtoffers zo tot altijdgroeiende voedselbronnen.

En zo werd het labyrint van Krikwiktus een stempel dat gedrukt werd op een ieder die zich met de dood inliet. Iedere ziel die zich door de lagere vormen van de dood liet verlokken werd gebrandmerkt. Voor Krikwiktus was het alleen een teken van zijn macht.

Einde

DE SKELETTENRIJDER

Er was eens een jongen die de moeders van andere jongens roofde. Hij had een luchtschip geheel gebouwd van botten, waarmee hij op de winden van de dood dreef. Ook had hij een heleboel muziekinstrumenten van de dood gemaakt. Hiermee betoverde hij de moeders altijd, en maakte hen zo deel van zijn harem.

Maar vrij waren die moeders niet. Ze waren nu voor altijd aan zijn schip geketend. Het was een groot schip, dat wel, en de moeders hadden ook wel veel beweegruimte, maar ontsnappen konden ze niet. De jongen was een schurk, een bandiet, een moederdief, maar hij was bovenal een moordenaar, een huurmoordenaar. Voor geld deed hij alles, omdat hij zo zijn schip kon uitbouwen, en zijn verzameling instrumenten. De jongen was de schrik van de dood, en maakte mooie muziek om te ontvoeren en te moorden. Maar de moeders hield hij veelal in leven. Zij werden de slaven op zijn schip. Tijd om te rouwen was er niet. Er moest gewerkt worden.

Vroeger was de jongen lid van een straatbende, een motorbende, maar nu was zeilen op zijn doodsschip zijn grote liefde. Het was een lieve jongen, die maar hoefde te glimlachen om iemand te betoveren. Hij had van die diepe ogen waar je van weg kon smelten. Vroeger moordde hij altijd door

messen, maar nu verdronk hij zijn slachtoffers. Hij lokte ze eerst naar het water en dan sloeg hij zijn slag. Hij hield zich daarom veel op bij de meren van de dood.

Ook was de jongen een strateeg. Je kon bij hem legers inhuren. Hij was een zakenman van de dood geworden. Zelf was hij al jaren dood, en daarom gaf hij niks meer om het leven. De dood leverde hem alleen maar geld op.

Zo op het eerste gezicht hingen zijn haren altijd voor zijn ogen, maar als je dan dichterbij kwam, dan zag je zijn prachtige donkere ogen er doorheen. Velen smeekten hem altijd hen mee te nemen op zijn boot over de rivieren en de meren van de dood, en om hen de geheimen van de dood te leren kennen.

Iedereen die zijn prachtige muziek hoorde scheen niets meer om het leven te geven, alleen maar om de dood. Het was een zachte jongen, maar wel één die de nachtmerrie bracht. Hij kon je de stuipen op het lijf jagen. Hij dronk al vele jaren van de geheime wateren van de dood, waar alleen zijn schip kon komen. Daar liet hij de vrouwen baden. Dat deed hij altijd als het dodenrood aan de hemel stond.

Maar op een dag viel een wilde indianenstam zijn schip aan. Het waren skeletten, zombies, geesten en lagere doodsvormen. Ze trokken zijn schip de diepte in. De indiaanse dodenstam werd aangevoerd door een skelettenrijder. Hij had een kaal hoofd met een hanenkam. De jongen kende de skelettenrijder wel, want ze hadden vroeger in dezelfde straatbende gezeten. Het werd een lang gevecht, waarin de skelettenrijder uiteindelijk het schip overnam. De vrouwen moesten nu nog harder werken, en werden veel ruwer behandeld. De huid van de jongen werd afgesneden, en zijn skelet werd aan de voorkant van het schip vastgeregen. De skelettenrijder kon niet veel doen met de muziekinstrumenten, en maakte er wapens van en jachtgerei. Ook maakte hij er kooien van waar veel vrouwen in terecht kwamen. Na een tijdje kreeg de skelettenrijder genoeg van het schip, en liet er hutten van maken.

De skelettenrijder roofde vaders, en stopte hen in de kooien. Vaak liet hij de moeders weer vrij. Vaak gebruikte hij de mannen voor zijn legers. Ook hij had vele huurlegers. Maar op een dag stopte hij daarmee. Hij wilde leven door de jacht en niet door geld. Voor hem had de dood niets met geld te maken maar met de jacht. De winden van de dood hielden zich met geld bezig, maar de stormen van de dood hielden zich bezig met de jacht.

Hij jaagde voor huiden, botten en vlees, om zichzelf te kunnen kleden en voeden. Ook zette hij daarvoor een fokkerij op, zodat hij minder hoefde te jagen. Hij zette hiervoor een heleboel vallen uit. De skelettenrijder maakte door botten stevig aan elkaar te binden fuiken van kooien, waardoor de prooi in een fokkooi terechtkwam. Hier stierven de fokprooien niet, maar werden zo een bron van kleding en voedsel. Als de prooien na een aantal jaren geen huid en vlees meer produceerden werden ze skeletten, en daardoor bruikbaar voor andere dingen. De skelettenrijder besteedde het meest aandacht aan de

skelettenfokkerijen. Maar al gauw ontdekte hij een varkenssoort dat eeuwenlang vlees en huid kon voortbrengen. Het waren de doodsvarkens van het Afgazide-soort.

De Skelettenrijder had een kleine doodskop om zijn nek waarmee hij met gemak kon infiltreren onder hen die dachten dat ze leefden. De skelettenrijder zei altijd dat ze in bevroren dromen leefden. In zijn ogen waren ze de lagere vormen van de dood. Ze staarden zich altijd zo blind op de weinige zintuigen die ze hadden, dat de rest er dood bijhing. Zij die van de dood leefden hadden veel meer zintuigen, zoals de jacht en de slacht. Op zijn voorhoofd had de skelettenrijder een steen die zijn fokzintuig was. Maar de skelettenrijder had veel meer zintuigen. De dood had zoveel zintuigen.

Op een dag werd de skelettenrijder lastig gevallen door een apparaat dat zielen doorboorde. In het begin leek de skelettenrijder zich er goed doorheen te slaan, maar later begon het apparaat aan hem te kleven, en drong naar binnen. Sindsdien was de skelettenrijder zichzelf niet meer, en werd alles door het apparaat overgenomen. Hij probeerde zijn drie sterkste zintuigen uit op het apparaat om los te komen, de grote drie : jacht, slacht en fok, maar het apparaat was veel te sterk. Na een lange strijd had de skelettenrijder geen ziel meer, en was nu geheel een skelet geworden. Het apparaat had zijn ziel geheel opgeslokt, en vertrok weer. Sindsdien merkte de skelettenrijder dat zijn reukvermogen sterk verbeterd was, en was daarom het apparaat zelfs dankbaar.

Een steen op zijn buik was zijn slacht-zintuig, en een steen op zijn borst was zijn jacht-zintuig. Het JSF-moduum was een orgaan in zijn voeten die de grote drie bestuurde. Het belangrijkste orgaan wat daaruit voortkwam was de penuum, het geslachtsorgaan, dat creativiteit voortbracht. Hierop was zijn gehele schepping gebouwd. Er werd niet in termen van sex gedacht, alleen maar door dit systeem. Sex was verraderlijk, omdat het de hoofdzintuigen afsloot, en de bijzintuigen opblies, voor de algehele aftakeling van het zintuigelijke.

Het beste wapen dat de skeletttenrijder had was een boog waarmee hij botten kon spietsen. Hiermee ving hij de skeletten. Vaak ging hij er gillend mee op jacht. Door te gillen opende hij al zijn zintuigen, en activereerde hij zijn boog. In de gevangen skeletten plaatste hij implantaten die hun botten automatisch spietsten wanneer ze aangroeiden. En daarom werd hij genoemd : de skelettenrijder.

Het was altijd indrukwekkend als hij op zijn wagen reed, geheel gemaakt van skeletten. Maar op een dag kwam het apparaat terug om zijn botten te doorspietsen. Het apparaat had een veel betere apparatuur dan hijzelf had, en al snel kleefde het apparaat aan hem vast, en drong weer naar binnen. Ditmaal om een implantaat te plaatsen dat zijn botten automatisch zou spietsen. Maar dit implantaat spietste niet eenmalig en niet alleen maar dat wat aangroeide. Nee, dit implantaat bleef spietsen totdat het bot een grijze massa was geworden. De botten werden geheel misvormd tot een nieuwe creatie. De skelettenrijder

begon te groeien. Ook begon de skelettenrijder verfijnder te bewegen. Na een lange tijd vertrok het apparaat weer. De skelettenrijder paste zijn boog aan, en ging weer op jacht. Ditmaal zocht hij ook de grotere skeletten op, omdat hij zelf ook groter was geworden.

‘Necreon !’ sprak een reuzenskelet tot hem. De reus was erg vriendelijk. De reus had een wagen geheel gemaakt van Afgazide-varkensskeletten. De skelettenrijder wist dat het eeuwen zou duren voordat zo’n wagen klaar zou zijn, omdat het doodsvarkens waren wiens huid en vlees bleef groeien. De reus bood de skelettenrijder zijn wagen aan, en zei weer ‘Necreon !’

De skelettenrijder ging in de wagen zitten. Deze wagen was minstens dertig keer zo groot als zijn oude, en de reus maakte hem duidelijk dat deze wagen ook wel minstens dertig keer zo snel ging. Ook brachten de botten telkens een vloeistof voort waar de skelettenrijder van zou kunnen drinken. Die vloeistof was ook het geheim van de kracht en de snelheid van de wagen, en zorgde ervoor dat de wagen niet afbrak. De wagen was erg veerkrachtig en soepel.

De reus liet hem zien hoe de wagen gestart moest worden, en begon te gillen. Zo hard en vibrerend kon de skelettenrijder niet gillen. Toen haalde de reus een implantaat uit zijn borst en plaatste het in de borst van de skelettenrijder. Toen kon de skelettenrijder gillen als nooit tevoren, en kon de wagen starten. De reus rende achter de wagen aan, en ging even later op het achterste gedeelte van de wagen zitten. Samen maakte ze de grootste jacht die ze ooit hadden gehouden. Ze waren op zoek naar skeletten, en dan voornamelijk de reuzenskeletten.

De reus leidde hem naar een plaats waar de reuzenskeletten van varkens woonden, en de reus bouwde een wagen groter dan die van de skelettenrijder. De reus legde hem uit hoe zo’n wagen te bouwen, en al snel kon ook de skelettenrijder zulke reuzenwagens bouwen als de beste. De vriendschap met de reus betekende veel voor de skelettenrijder.

Het implantaat van het apparaat zorgde ervoor dat de skelettenrijder steeds groter en groter werd, en op een dag was hij groter dan de reus, en verliet hem. De skelettenrijder ging zich bezig houden met het fokken van de reuzenskelettenwagens. Steeds weer bouwde hij grotere en betere wagens.

Einde

DE SKELETTENRIJDER II

Op een grote heuvel stond zijn nieuwe wagen, geheel gemaakt van de skeletten van de afgazide-varkens. Vol trots beklom hij de heuvel. De wagen was heel lang, en stond daar gestroomlijnt, schitterende in de zon van de dood. ‘Ik wilde dat ik deze al langer had,’ zei de skelettenrijder tegen zichzelf. Hij startte de wagen door een gil, en reed er mee weg. Hij reed er mee naar een dodenstad geheel gemaakt van botten. Langs de weg stonden wat vrouwen die wel een ritje met zo’n wagen wilden maken. Deze vrouwen hadden vreemde lichtgevende strepen op hun rug. Maar de skelettenrijder had geen tijd voor die onzin. Trouwens, hij wist hoe gemeen die vrouwen konden zijn. Ze konden je wagen stuk maken, of zelfs van je afroven.

In de stad leverde hij even een pakketje af, en racete toen verder. Een heleboel van zijn oude wagens werkten nu in zijn fokkerijen. Op eenzame vlaktes sprong er opeens een vrouw in zijn wagen, die hij er ook snel weer uitduwde. Hij had geen tijd voor die onzin. Die vrouwen moesten zelf maar aan een wagen zien te komen. Maar steeds meer schenen ze zich tussen de skeletten van de wagen te verstoppen.

Op een dag was zijn wagen gestolen, en hij wist wel bijna zeker dat vrouwen dat hadden gedaan. Een skelet van een gorilla trooste hem, en gaf hem een nieuwe wagen, nog groter en langer dan de vorige. De gorilla leerde hem gillen zoals niemand anders kon, zodat hij zijn nieuwe wagen kon starten, en zo niemand anders de wagen kon starten. Het skelet van de gorilla zou voortaan met hem meerijden, in ieder geval voorlopig, om de verstekelingen uit de wagen te smijten.

Maar steeds meer vrouwen probeerden op allerlei manieren een plaatsje in de wagen te krijgen. De skelettenrijder begon eraan te wennen, spietste gewoon hun botten en maakte hen deel van de wagen. De botten van de vrouwen schenen snel weer te verteren. De skelettenrijder had er niet veel interesse in om van vrouwenskeletten wagens te maken, omdat er van de skeletten van de afgazide-varkens veel betere en snellere wagens gemaakt konden worden. Ook liet hij veel mannenskeletten die hij vroeger voor de wagens gebruikte vrij.

Hij ging van dodenstad naar dodenstad voor nieuwe onderdelen voor zijn wagen. Hij wilde van zijn wagenfokkerij af, om zo met zijn nieuwe wagen, die een fokkerij op zich was, de Afgazide-woestijn over te gaan. Zo verkocht hij zijn wagenfokkerijen voor nieuwe onderdelen voor zijn nieuwe wagen. De nieuwe wagen zou zo krachtig en snel genoeg zijn om goed door die woestijn heen te komen, zonder ten prooi te vallen aan allerlei ongemakken.

Alles was in handen van de Afgazide-geleerden, de doodsgeleerden, en als hij over die woestijn zou heenkomen, dan

zou hij vrij zijn van al hun invloeden. Het project slaagde, en hij kuste zijn wagen. Nu was hij vrij.

Er waren een heleboel geleerden die het hem niet gunden. Ze hadden het niet zo op skelettenrijders. Maar dat kon de skelettenrijder niets schelen. Voor hem was het uur van de vrijheid nu aangebroken, en hij zocht een beste heuvel op om daar zijn wagen neer te zetten. Achter de heuvel was een dorp van reuzenskeletten. De skelettenrijder zelf was gelukkig ook niet één van de kleinsten. Maar deze reuzen waren echt groot, en ze fokten varkensskeletten. De skelettenrijder kwam er achter dat ze helemaal geen wagens hadden, alleen hutten. De skelettenrijder moest daar wel een beetje om lachen, want wie geen wagen had was volgens hem ook niet vrij. In de nacht stal hij wat onderdelen van de reuzen die hij voor zijn wagen kon gebruiken, en racete toen snel weer door. Ook verderop kwam hij langs vele dorpen en steden van reuzenskeletten, maar nergens kwam hij wagens tegen. Met grote ogen keken de reuzen naar zijn wagen. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Anderen renden gillend weg.

Later toen hij bij rivieren, meren en bossen aankwam begon hij wat wagens te zien. In het begin waren die niet zo heel groot, maar toen hij bij de jungles aankwam en de velden waren die zelfs groter dan zijn eigen wagen. Toch waren de reuzen daar erg onder de indruk van zijn wagen, omdat die zo anders was, en al snel wilden ze zijn wagen ruilen voor een hele grote wagen van hen. Na wat onderzoek stemde de skelettenrijder toe, want nu had hij een wagen zo snel en krachtig als de stormen van de dood. Deze wagen was gemaakt van de skeletten van hele andere varkenssoorten. De varkens waren veel groter, en maakten veel meer lawaai.

Het was een echte jachtwagen, en de skelettenrijder gilde luid om op zoek te gaan naar de grootste varkensskeletten voor zijn wagen. Als hij er eentje gevonden had, dan doorspietste hij alle botten van het skelet. Vaak liet hij de varkensskeletten ook weer los, als hij nog grotere had gevangen. Zijn wagen moest de beste worden.

Nooit heb ik een snellere wagen gezien dan die van de skelettenrijder. Hij ging sneller dan de storm, komende om te stelen. Toch viel hij op een dag weer in de handen van de Afgazide-geleerden. Ze wilden een bepaald sap uit zijn botten persen. Dit sap zou voor de Afgazide-geleerden belangrijk zijn om op een krachtigere planeet van de dood te kunnen komen. Ze hadden daartoe een ruimtecapsule ontworpen die in de lucht geschoten zou worden. De Afgazide-geleerden doorstaken al zijn botten om het sap eruit te melken. De skelettenrijder werd een dorre gestalte toen hij steeds minder van dat bottensap begon op te geven. Zijn bronnen raakten uitgedroogd. Voor de skelettenrijder was dit de woestijn van zijn leven. De Afgazide-geleerden brachten hem na het project naar de woestijn waar ze hem begroeven. Niet lang daarna vertrokken de Afgazide-geleerden naar de krachtigere planeet van de dood, maar het liep uit op een mislukking. Na eeuwen in zijn woestijngraf te hebben gelegen stond de

skelettenrijder op, ditmaal om wraak te nemen op de Afgazide-geleerden. Hij had geen wagen meer, maar de Afgazide-geleerden zouden hun skeletten daarvoor moeten doneren. In kracht stond de skelettenrijder op, en calculeerde de horror in die hij hen zou brengen. Hij reeg hun skeletten aan elkaar, en bouwde zijn wagen, en werd een grotere doem dan hij ooit was geweest. Niet velen kennen de doem van dit tijdperk, omdat hij van te voren hun ogen liet sluiten. Het zou voor velen te wreed zijn, en dat wilde hij hen besparen. Maar met de Afgazide-geleerden had hij geen medelijden, en zij zijn nog steeds de getuige van deze doem.

Einde

DE SKELETTENRIJDER III

Op een eenzame hoogte rijdt een man op een wagen, als op een paard. Het is de skelettenrijder. Hij gaat trager dan ooit, en zijn stappen zijn droevig. Plotseling trekt hij aan de teugels, en het skelet waarop hij rijdt staat stil. Een andere man komt langs, ook droevig, maar trekt dan een pistool, schiet, en de skelettenrijder valt van zijn skeletwagen. Is dit het einde van de skelettenrijder.

De man raapt het levenloze skelet op, en snijdt de botten van elkaar weg. Thuisgekomen maakt hij er een kleed van. In de skeletwagen was hij niet geinteresseerd, alleen maar in de rijder. Zijn vrouw komt thuis, ziet het kleed en is onder de indruk. Ze tikt met haar hand tegen het kleed van botten, en een prachtig geluid ontstaat als de botten tegen elkaar klikken. Dit lijkt het einde van de skelettenrijder. De man vertelt zijn vrouw over de skeletwagen, en zijn vrouw gaat naar de plek om de wagen op te halen. Zij is er wel in geinteresseerd. De skeletwagen is tam, gedresseerd. Het skelet lijkt op het skelet van een reuzenvarken of een zwijn. De vrouw klimt erop gilt, en het dier begint te steigeren. De vrouw krijgt het beest niet meer stil, en moet er even later vanaf springen. Teleurgesteld gaat ze naar huis. Haar man heeft de doodskop van de skelettenrijder in een kom gestopt. Samen staren ze ernaar.

De man is al oud, de vrouw nog erg jong. Midden in de nacht begint het bottenkleed te bewegen. Door de storm. Een stormrijder komt binnen, grijpt het kleed, en daarna de kom met de doodskop, en vertrekt. Thuisgekomen zet de stormrijder het skelet in elkaar, maar de skelettenrijder leeft niet meer, zelfs niet van de dood. Het is een verloren zaak. En zo staat het skelet jarenlang in een klaslokaal. Totdat een jongetje op een dag moet nablijven, en het skelet eens van dichtbij bekijkt. ‘Ik

wilde wel dat ik zo'n skelet was,' dacht het jongetje bij zichzelf, 'dan zou ik ze eens allemaal een lesje leren.' Even lijkt het alsof het skelet beweegt. Het jongetje schrikt. 'Wat doe jij daar !' zegt de stem van de leraar die net binnen komt.

'Oh niets, meneer,' zei het jongetje, 'ik dacht alleen maar even aan .... ach laat maar.' De leraar loopt naar zijn bureau, steekt een kaars aan, en daarna zijn sigeret. Zo doet hij dat altijd. Het jongetje kijkt naar de leraar. 'Hoeveel skeletten heeft u eigenlijk ?' vraagt het jongetje. De leraar kijkt ongeinteresseerd op, en zegt : 'een stuk of vijftig, allemaal in het magazijn.'

'Mag ik ze eens zien ?' vraagt de jongen nieuwsgierig.

'Natuurlijk,' zei de leraar.

Als de jongen even later in het magzijn is en de skeletten ziet, zegt hij : 'Wauw, een heel skelettenleger.' In gedachten ziet hij zichzelf als de aanvoerder van die skeletten en droomt even weg. 'Kom niet te dichtbij !' roept de leraar. 'Ik wil niet dat ze breken.'

'Hoe komt u daar allemaal aan ?' vraagt het jongetje weer nieuwsgierig.

De leraar komt ook wat dichterbij, en glimlacht. 'Ik heb ze eens gekregen van een indiaan waar ik vroeger mee bevriend was. Ik was bij een indianenstam in Zuid-Amerika.'

'Wauw,' zei het jongetje. 'En denk je dat die skeletten door de indianen waren vermoord ?'

'Nee,' lachtte de leraar. 'De indianen hadden die skeletten gewoon in de loop van de tijd in het oerwoud gevonden. Indianen zijn vaak skelettenverzamelaars.'

'Heeft u ook indianenboeken ?' vraagt het jongetje weer nieuwsgierig.

'Oh, wel honderden,' zei de leraar ineens heel vriendelijk. 'Als je wil wil ik er wel eens een paar voor je meenemen.'

'Graag,' knikte de jongen.

Een paar dagen later gaat de jongen met een tas vol indianenboeken naar huis. Thuisgekomen legt hij de boeken allemaal op zijn bed neer. De boeken zijn erg luguber, over indianen die op skeletten rijden. Eén zo'n indiaan werd de skelettenrijder genoemd. Het jongetje wilde wel dat hij een skelettenrijder was. Dan zou hij ze allemaal eens een lesje leren. Ook leest hij over de bottenknopers, zij die allerlei dingen van botten maken.

Na een paar maanden heeft de jongen alle boeken gelezen, en krijgt dan van zijn leraar een nieuwe tas mee. Deze boeken zijn nog luguberder, en het jongetje kan er 's nachts niet goed van slapen. Hij krijgt er nachtmerries van. Maar toch leest de jongen dapper door, zelfs tot diep in de nacht. Op een dag vind zijn moeder één van de boeken, en wordt erg boos. De jongen moet de boeken direkt terugbrengen, maar hij verstopt gewoon de boeken wat beter.

In de boeken wordt ook de biologie van de dood beschreven, dat gaat over hoe

het lichaam van de doden werkt, en wat voor soorten daar allemaal te vinden zijn. Soms heeft de leraar het er weleens over in de les, en de jongen vind het erg interessant.

Op een dag is de jongen ziek, en droomt dat hij dood is. Hij heeft nu een nieuw lichaam, en ontdekt de vele soorten van de dood. Er zijn skeletten, zombies, geesten, zielen, lagere doodsvormen en zo verder. Maar de jongen is in zijn droom een skelettenrijder, met een wagen geheel gemaakt van skeletten. Ook droomt hij dat de leraar een skelettenrijder is, en zijn moeder. Ze rijden in het oerwoud.

Maar dan schiet een man met een pistool de leraar neer, en daarna zijn moeder. De jongen krijst, en weet te vluchten op zijn skelettenwagen. Hij voelt dat de man ook achter hem aankomt, maar ziet dan een boog met wat pijlen liggen in de skelettenwagen. Hij pakt de boog met de pijlen, draait zich om, en schiet dwars door de botten van de man heen. Maar nu komt er ook een vrouw op hem af. Hij kent de vrouw niet, schiet weer, en schiet dwars door haar botten heen. Zowel de man als de vrouw vallen op de grond, en de jongen snelt weg op zijn skelettenwagen. Even later komt de jongen in een stad geheel gemaakt van botten. ‘Er is een pakje voor u aangekomen, meneer ....’ zegt iemand. Het pakje wordt in zijn wagen gegooid. Als de jongen even later het pakje openmaakt is het een brief : ‘Ik ben dood, maar ik leef,’ staat erop. ‘De leraar leeft ook. Van je mamma.’ De jongen besluit terug te keren naar de plaats waar zijn moeder en de leraar werden vermoord. Maar hij vindt daar niets dan botten. Voorzichtig probeert hij de botten weer in elkaar te zetten, en na een tijdje zijn het twee skeletten. ‘Ik houd van je,’ zegt het ene skelet. ‘Mamma !’ roept de jongen, en omhelst het skelet.

Dan wordt de jongen wakker. Zijn moeder is net op de overloop de was aan het doen. ‘Mamma ?’ vraagt de jongen.

Zijn moeder zegt niets. Wanneer ze zich later naar hem toedraait kijkt hij recht in het gezicht van een skelet. De jongen schrikt maar nauwelijks. ‘Ik heb gehoord wat je wens was,’ zei het skelet. ‘Je bent nu een skelettenrijder als in je droom.’

Als de jongen naar buiten kijkt ziet hij één en al oerwoud.

Einde

DE TERUGKEER VAN DE SKELETTENRIJDER

Een man loopt ’s avonds laat naar zijn kast met glazen en drank. Hij is een drankverslaafde, en gooit weer een nieuw glas vol. Buiten hoort hij wat vreemde geluiden, kijkt uit het raam, maar ziet niets. Dan loopt hij naar boven en gaat naar bed. Zijn vrouw slaapt al. Even later hoort hij weer vreemde geluiden. Als hij weer door het raam kijkt ziet hij een paar jongens op motors. Ze kijken naar boven, en zien hem staan. ‘Hey ouwe, rot op !’ roept één van hen. De man schuift het gordijn voor het raam, doet zijn oordopjes in, en gaat slapen.

Midden in de nacht wordt de deur ingetrapt. ‘Zeg ouwe,’ zegt een stem, ‘ik had je toch gezegd dat je moest oprotten. Je wil niet luisteren, hè ?’ Het is een jongen van die motorbende. Karel heet hij, en is de schrik van de buurt. Vaak is hij dronken. Hij grijpt de oude man uit zijn bed en smijt hem uit het raam. De vrouw van de oude man slaakt een gil.

De volgende dag is het in de krant : jongen uit motorbende vermoord een oud echtpaar. De jongen wordt opgepakt en komt in de gevangenis terecht. Ook daar is hij onhandelbaar. Maar op een nacht verdwijnt hij mysterieus. Ze kwamen hem halen .... zij, de skelettenrijders.

Elke nacht raast hij op zijn motor gemaakt van skeletten over de daken, om iedereen het leven zuur te maken. De skelettenrijder is terug.

De skelettenrijder beukt nog steeds door deuren heen, om niets dan skeletten achter te laten. Met zijn boog doorboort hij hun botten, om slaven op te richten, tot een groot skelettenleger. Ook met zijn oude bendevrienden heeft hij geen medelijden.

‘Karel van Dijk !’ wordt er luid gesproken. Er werd ook luid op de tafel geklopt. Een boze leraar staart de jongen aan. ‘Zit je weer te dromen. Je moet opletten, jongen, anders ...’

‘Ja wat dan, anders ?’ zegt een jongen die achter Karel zit. ‘Anders wat ?’ Hij staat op, grijpt de leraar en drukt hem tegen de muur aan. ‘Wat nou anders ? Laat die jongen toch dromen.’ En dan smijt hij de leraar op de grond. Sommige meisjes beginnen te gillen. De leraar heeft het schuim op de mond staan. Dan staat hij boos op, en rent het klaslokaal uit.

‘Wat doe je nou, man ?’ vraagt een andere jongen.

Even later is de leraar terug met een paar andere leraren, en de jongen wordt meegenomen. Na een paar minuten komt de leraar alleen terug, en gaat verder met de les.

Als Karel thuiskomt rent hij direkt naar boven en gaat op zijn bed liggen. Een uur later is er telefoon. Het is de jongen die de leraar had gegrepen. ‘Ze hebben me van school gestuurd, Karel. Maar ja, dat is beter dan naar die saaie lessen te moeten luisteren. Ik zeg maar zo : lang leve de lol. En droom jij maar lekker verder. We pakken die lui nog wel een keer.’ Karel zegt niets. Hij laat de

jongen maar praten. Karel is geen jongen van geweld.

Karel is een stille jongen, iemand die niet veel praat.

De dag erna belt de jongen weer, en hangt hele verhalen tegen Karel op. De jongen vraagt Karel voor een fietstochtje.

Midden in het bos vertelt de jongen dat hij eigenlijk een skelettenrijder is. Karel schrikt. Hij herinnert dat ze dat boek eens moesten lezen voor een project. Was het hem nu echt in het bolletje geslagen ? Maar de jongen was serieus.

‘Moet ik nu bang voor je worden ?’ vroeg Karel benauwd.

‘Nee,’ zei de jongen, ‘we zijn toch vrienden, jij en ik ?’ Opeens begint de jongen een hele andere toon aan te slaan, en Karel wordt steeds banger en banger. ‘Weet je eigenlijk wel waarom ik je mee naar het bos heb gevraagd ?’ vraagt de jongen.

‘Nee,’ zei Karel, ‘eigenlijk niet. Maar ik begin al een vermoeden te krijgen.’ Ineens maakt Karel rechtsomkeerts en fietst hard weg. De jongen komt hem achterna. ‘Ik krijg je wel, Karel, wees maar niet bang. Ik krijg je, en dan zal de afrekening volgen.’ Bij een bosmeertje is de weg afgezet. Karel springt van zijn fiets af, en rent verder in het bos. De jongen heeft hem al bijna ingehaald. Dan rollen ze samen door het zand. De jongen grijpt hem, en zegt dan dat hij maar een grapje maakte. Karel haalt diep adem, en kan er achteraf wel om lachen. Maar op zijn gemak voelt hij zich niet.

‘Doe nou eens rustig,’ zegt de jongen. ‘Waarom doe je altijd zo gehaast. Ik weet je bent een stille jongen, maar doe nou eens gewoon normaal, zoals ik.’

‘Wat wil je dan dat ik doe ?’ vraagt Karel ongemakkelijk.

‘Zullen we samen in het bos gaan wonen ? Dan maken we een hut van takken,’ zegt de jongen. Karel glimlacht. Eigenlijk lijkt hem dat wel wat.

Later bleek dat de jongen die hut allang had gemaakt. Het was een prachtige hut. De jongens slapen die nacht dicht tegen elkaar aan. Midden in de nacht zijn er vreemde geluiden. Karel loopt naar buiten, en ziet daar een zwarte gestalte staan. Karel schrikt, gaat weer naar binnen, en probeert de jongen wakker te krijgen. De jongen slaapt erg diep, maar wordt na een tijdje door het geduw en hard gefluister wakker. Ook de jongen loopt naar buiten, ziet de zwarte gestalte staan, en gaat weer naar binnen. ‘Niets bijzonders,’ zei hij.

‘Niets bijzonders ?’ vraagt Karel.

‘Nee,’ zegt de jongen. ‘Gewoon een zwarte gestalte. Wat is daar mis mee ?’

Maar Karel voelt zich er niet goed bij, en loopt weer naar buiten. Ditmaal komt hij dichterbij. Het is een skelet in een zwarte cape. Karel schrikt. Wie zou dat hier neer hebben gezet ? Later bleek dat de jongen dat zelf had gedaan toen Karel al sliep.

De jongens besluiten wat zuidelijker te gaan wonen, waar het wat warmer is, en bouwen daar weer een hut. Maar ditkeer gaat er van alles mis. Het hutje wordt een puinhoop, en ze besluiten een wigwam van dierenhuiden te maken.

‘Denk jij nog weleens aan dat boek de skelettenrijder ?’ vroeg de jongen op een nacht.

‘Nee,’ loog Karel.

‘Nou, ik anders wel,’ zei de jongen. ‘ik denk liever na over de skelettenrijder dan over school.’

‘Wie heeft dat boek eigenlijk geschreven ?’ vroeg Karel.

Op een dag besluiten ze de schrijver op te zoeken. De schrijver woont in een kasteel, in een ver afgelegen bos. Het kasteel staat vol met skeletten. De schrijver slaapt overdags en waakt ’s nachts. De kast van de schrijver staat vol met enge boeken. De schrijver nodigt de jongens uit om een tijd bij hem te logeren. Hier krijgen de jongens de schrik van hun leven. In de nacht verandert de schrijver in een skelet. ‘Ja, ik heb jullie gewaarschuwd,’ zei het skelet. ‘Ik ben niet normaal, maar anders had ik nooit kunnen zijn.’ Het skelet rent achter hen aan, en de jongens rennen door het hele kasteel heen. Plotseling vallen er allemaal skeletten vanuit het plafond naar beneden, en de beide jongens worden er onder bedolven.

‘Is het nu eens afgelopen ?’ riep Karel. ‘Het moet nu afgelopen zijn, al die onzin.’ Maar het levende skelet kwam dichterbij, en haalde toen een lang en vlijmscherp mes tevoorschijn. ‘Hiervan leef ik,’ zei het skelet. ‘Zo niet, dan ben ik dood.’ De beide jongens beginnen te krijsen.

‘Goedemorgen Karel,’ zei een stem. Karel wordt wakker en ziet het gezicht van zijn moeder met een lieve glimlach.

‘Ik heb over Kerwin gedroomd, mamma,’ zei Karel. ‘dat hij weer leefde. We zaten beiden in dezelfde klas, en hij nam het voor me op. ‘Kerwin is dood,’ zei zijn moeder. ‘Ik weet dat het moeilijk is om dat te aanvaarden, maar het leven is niet anders.’

‘Ja, maar mamma,’ zei Karel, ‘ik was toch blij dat ik weer over hem heb gedroomd. Het was net echt, alsof hij echt weer bij me was.’

‘Karel,’ zuchtte zijn moeder, ‘Kerwin was een vreemde jongen. Wat zou hij geworden zijn als hij niet zo jong was overleden ? Zeg het maar ... crimineel, moordenaar, dief, of kanibaal, stroper of kinderlokker ? Echt, het is beter zo. En er waren dingen die wij jou nooit verteld hebben. Hij was niet te vertrouwen met andere kinderen.’

‘En toch mis ik hem, mamma,’ zei Karel.

‘Oh, dat is omdat je hem niet kende. Je was nog te jong,’ zei z’n moeder. ‘Hij heeft andere kinderen met messen bewerkt, en zelfs eens een jongetje laten verdrinken.’

‘Ma, houd op met die onzin, ik geloof

je niet,’ zei Karel. Moeder glimlachte. ‘Heus, ik help je alleen om je het te laten verwerken, die dag dat hij ... nou ja, je weet zelf wel wat er gebeurde.’

‘Je probeert me het nog moeilijker te maken lijkt wel, ma. Je weet dat ik niet tegen die grapjes kan.’

- Oh, maar als je teveel denkt dat het zo’n lieve jongen was, dan verwerk je het nooit. Je gaat al jaren niet meer naar school vanwege je trauma.

‘Mamma, ik heb dat trauma zelf verdient. Ik had voor hem op moeten komen toen hij door dat groepje in elkaar werd geslagen. Wist ik veel dat ze later een mes in hem zouden steken ?’

- Oh, maar als jij hem had geholpen, dan hadden ze jou ook aan het mes geregen. Heus, het is beter zo.

‘Ma, hij hielp mij altijd goed met allerlei dingen. Ik voel me zo’n verrader, zo’n lafaard.’

- Jongen, het was niet laf, maar wijs. Voor hem was het al een verloren zaak.

Karel staart zijn moeder aan en stort zich huilend in haar armen. Na al die jaren is hij er nog steeds niet overheen gekomen, en leeft hij als in de greep van een skelettenrijder, iets dat hij niet kan zien, maar toch altijd bij hem is.

Einde

D E

K O O I

De indiaanse machine kreeg een roos op het scherm, en kon zo mikken op de machine die voor hem stond. Er kwam een kaartje naar boven genaamd bloedstraal die hij kon inzetten om door een bloedstraal de machine voor hem uit te schakelen. De machine activeerde het kaartje, mikte door de roos richting de machine te schuiven, en met een duistere donderslag, het donkerder worden van het beeld, en een rijke bliksemslag liep er een lange straal bloed als kokend spuitende olie naar de andere machine toe om die uit te schakelen. De indiaanse machine die geschoten had draaide zich om, en genoot door zijn achteruitkijkspiegeltje van de explosie. Nu moest hij maken dat hij wegkwam.

Hij was een robot, gemaakt om te doden, gemaakt om uit te schakelen. Hij was gemaakt voor de jacht, voor een duistere nacht. Een andere machine probeerde hem tegen te houden. Nu verscheen er een ander kaartje op zijn dashboard. Een groene gifstraal, weer als spuitende kokende olie. Snel was het kaartje geactiveerd, en een hoge toon telde af, terwijl hij met zijn roos mikte. Luid gegil was daar, terwijl de groene gifstraal als de bliksem neerdaalde op de machine die hem blokkeerde. Toen was er gelach en een paar dubbele explosies, met het zoemende geluid van vriendelijke sirenes, en wat heldere

bliksemschichten die als een koepel alles verlichten. De indiaanse machine was tervreden, en rende door. Een robot was hij, gemaakt om te doden dat wat hem in de weg stond.

De robot rende een gebouw binnen, zag wat vrouwen en schoot. Hier had hij geen kaartjes met speciale aanvallen voor nodig. Die gebruikte hij alleen voor moeilijke machines. Nu schoot hij gewoon met zijn standaard D.A.X.-pistool, ingebouwd in zijn helm. Met het roosje mikte hij altijd makkelijk. Hij had ook een getatoeeerd roosje op zijn arm. Soms brandde dat roosje weleens als hij weer had geschoten. Hier was niemand vriendelijk. Niemand wilde hem hier hebben. Hij rende over de trappen naar boven, en stoorde zich niet aan politieagenten die hem probeerden tegen te houden. Met alle gemak slingerde hij ze over de relingen van de trap. Voor polities was hij vaak immuun. Hij was zelf een agent.

Plotseling stond hij voor een groene grote deur als een garagedeur. Een kaartje verscheen in zijn dashboard van een getatoeeerde vrouw. Hij wist wat dat betekende. Toen hij het kaartje activeerde explodeerde de deur door ultra-hoog K.S.X.-geluid. Snel was hij op het dak en rende naar een helicopter toe. Net op tijd. Toen hij instapte explodeerde het gebouw onder hem, en daarna de hele omgeving. Hij had een setje kaartjes in zijn handen, en stopte ze in een gleuf van zijn arm. De piloot glimlachte wat. ‘Zo, heb je de opdracht volbracht, Huskelson ?’ vroeg de piloot. Maar de robot zei niets, opende de deur van de helicopter en trok de piloot in een ruk eruit. Snel nam de robot het stuur over, en zag onder hem de hele planeet exploderen.

Nu een lange tijd kwam de robot in een jungle aan. Er waren niet veel lui die hem tegen konden houden. Alle apen hier waren robotten. Hij knalde er een paar neer, en zocht een goede boomhut uit.

De robot leek op een gokmachine, maar hij was hoog geprogrammeerd, zeer verfijnd. De geleerden waren zeer tevreden over het resultaat, totdat hij hen opzocht op hun veilige berg en hen één voor één afmaakte. Waren het de kaartjes die hem op een ander idee hadden gebracht ? Of had een andere, hogere straling de robot overgenomen ? De robot maakte een heleboel veranderingen in hun computers, verliet het gebouw en liet het van een afstand exploderen. Hij voelde zich opgesloten in zijn pak, en na een tijdje trok hij z’n pak uit. Een lange slanke indiaanse man staarde naar het pak waarin hij zolang opgesloten zat. Hij was nu eindelijk vrij. Een vampier was hij, en in de jungle was zijn plaats. Hij ving een slang, beet de kop af van het dier en begon langzaam zijn bloed eruit te zuigen. Hij was een wilde, levende van de dood, en de dood leefde van hem. Hier waren leven en dood hetzelfde, net als wreedheid en genade, zachtheid en hardheid. Hier waren geen grenzen, zolang hij maar kon overleven.

Zoveel gevaren omringden hem. Alleen de rooflustigste zou overleven. Hij was alreeds erg paranoide, omdat alles hem bedreigde. Hij viel al aan zonder dat daar reden toe was, en hij wist dat de aanval de beste verdediging was. Als hij

door luiheid, domheid, of onoplettendheid in de handen zou vallen van een roofdier, dan zou een wrede dood hem wachten. Daarom had hij geen grenzen, geen wetten, alleen de wet van de aanval. Hij vertrouwde niets en niemand, want door vertrouwen was eens zijn hele familie uitgeroeid.

Hij gaf niks om de ander, ook niet om hen die ogenschijnlijk geen gevaar vormden, ook niet om hen die hem hielpen, of zelfs zijn leven hadden gered. Want eens gaf hij om iemand die zijn hele familie had uitgemoord. Hij wilde geen risico meer lopen. Iedereen moest voor zichzelf zorgen. En dit alles ging toch altijd door de dood heen. Hij was al dood, dus waarom er nog tegen strijden ?

Vriendschap moest maar op een andere manier ontstaan. Niet door vertrouwen, maar door de dood. De dood zou uitmaken wie zijn echte vrienden waren. Het leven zou alleen bedriegen. Hij geloofde niet in de liefde. Alleen de haat zou leiden tot liefde, door de dood heen. Hier was er geen scheiding tussen dood en leven, tussen liefde en haat. Alles was hetzelfde. Hierin zou een hele nieuwe orde ontstaan.

Als hij honger had at hij, vaak rauw. Alles at hij wat hij kon vinden. Hij had geen gevoelens voor de wezens die hij doodde. Alles moest toch veranderen, en gevoel zou pijn doen. Hij haatte alles wat hem mogelijk gevoel zou kunnen geven. En om dat te bewijzen moordde hij niet alleen voor veel vlees, maar ook gewoon voor zijn plezier. Hij was dom, hij had geen hersenen. Die zouden hem namelijk alleen maar bedriegen. Hij haatte alles met hersenen. Hij liet zich leiden door instincten, door zijn lusten. Hij was een vampier, omdat hij geen slaaf meer wilde zijn.

De wezens om hem heen kwelden hem, als de cipiers van zijn gevangenis. Hij leefde voor de moord. Hij was vrij in de jungle, en leefde voor de jacht. Niet alleen voor het vlees, maar ook voor zijn plezier. Het gaf hem lust, en zo had hij het gevoel dat hij leefde. Hij leefde door de dood van anderen, en de dood leefde van hem. In het begin voelde dit voor hem tragisch aan, maar later legde hij zich erbij neer, en verhardde zich erin. Hij had geen andere keus.

Maar ook liet hij leven, ook liet hij staan, en ademen. Ook gaf hij leven. Hij was een man van extremen, een man van een vreemde paradox.

Hij leefde in de jungle. Wie hadden hem gemaakt zoals hij was ? De geleerden. Eerst hadden ze iemand naar zijn familie gezonden om zijn familie uit te moorden, en toen dat gebeurt was maakten ze een robot van hem. Hij was nog erg jong. Nu was hij vrij, en zou zich nooit meer laten bedriegen door geleerden, nee, door niemand. Hij had dorst naar de diepere jungle en haar vlaktes om daar een schuilplaats te vinden, een plaats van moord, een plaats van horror, als een effectief wapen van zelfverdediging. Nooit meer wilde hij een robot zijn. Hij wilde vrij zijn, en zou deze vrijheid koste wat het koste bewaren en verdedigen. Geen enkel wezen vertrouwde hij. Geen enkel wezen liet hij te dicht bij zich komen, tenzij hij zich oppermachtig voelde. Tenzij hij zich trots voelde en met zijn

vuisten op zijn borst sloeg. Hij was als een aapmens, als een roofdier, een vampier. Het roosje getatoeeerd op zijn arm was zijn laatste aandenken aan de geleerden en het vreemde pak waar ze hem in hadden gehesen. Maar op een dag sneed hij met z'n dolk het roosje uit z'n arm. Brullend van de pijn dook hij in het water. Toen hij bovenkwam zag hij een vrouw met lang haar in het water naar hem kijken. Ze had een glimlach, en plotseling wist hij niet wat hij moest doen. De vrouw deed hem aan zijn familie denken, en er was iets in hem wat hem tegenhield haar pijn te doen. De vrouw zwom naar hem toe, terwijl hij in een vreemde shock raakte. Ze raakte zijn arm aan en er ging electriciteit door hem heen, als loeiende, spuitende en kokende sirenes.

Hij wist niet wat er gebeurde, maar de vrouw had macht over hem. Hij wilde haar geen pijn doen. Ze pakte hem vast, en de man schrok. Plotseling begon de man te brullen, en kwam zo snel mogelijk uit het water. Hij was in de war. En het leek wel alsof hij niet meer wist wat hij moest doen. Uiteindelijk rende hij weg.

De vrouw rende achter hem aan. 'Ik kan je helpen !' riep de vrouw.

Maar de man was veel te bang dat zij door de geleerden was gestuurd. De man greep naar zijn hoofd en begon in paniek te gillen. Hij wilde dit niet. Hij wilde dat hij de vrouw nooit had gezien, en dat zij hem nooit had gezien. Plotseling had hij zich niet meer in bedwang. Greep een mes, en wilde haar vermoorden. Het was al te ver gegaan. Hij zou niet met deze vreemde herinnering in zijn hoofd kunnen leven. Ze moest dood. Ze had teveel gezien, en was te dichtbij gekomen. Zij hoorde haar niet. Plotseling hoorden ze beiden een knal. De man wierp een mes naar de geschrokken vrouw, en raakte haar in haar borst, terwijl bloed begon voort te komen. Even dacht de man dat hij zou gaan huilen, maar toen begon hij onbeheerst te lachen. Een krokodil kwam die de vrouw verder verscheurde, en even later scheurde de man de krokodil aan stukken, en begon woest te krijsen en te brullen. Hij probeerde de herinnering te wissen, maar alles in zijn hoofd leek hem te achtervolgen. De man rolde door de modder, ving weer een grote slang, beet zijn kop eraf en begon het slangenbloed eruit te zuigen. Hierdoor werd hij weer een beetje rustig. Ook verscheurde hij even later een leeuw, om door het leeuwenbloed en het leeuwenvlees verder tot rust te komen, en na een lange dag viel de man in een boom in slaap.

De volgende dag werd de man wakker met verschrikkelijke hoofdpijn. Nog steeds had hij die nare herinnering, alsof het aan hem vrat. Al moordend zocht hij zijn weg door de jungle, en maakte van huiden een wigwam. Dit deed hij bovenop een veld vol vlees en bloed. Alles moest in zijn ogen veranderen, maar ver kwam hij niet. Hij kon alleen maar moorden, en soms in leven laten, maar echt dingen veranderen kon hij niet. Hij kon tenten maken van huiden, hutten maken van botten, en hij kon doodskoppen verzamelen. Vlees kon hij eten, bloed kon hij drinken, en hij kon erin baden, maar wat kon hij verder doen ? Hield het hier niet op allemaal ? Was dit een

doodlopende weg ?

Een verschrikkelijk eenzaam bestaan had hij sinds hij de vrouw had vermoord, want zo'n vrouw zou toch nooit meer terugkomen. Maar dit was beter dan in een vriendschap ten onder gaan, door vertrouwen in een val gelokt te worden waar hij nooit meer uit zou kunnen komen. Vrouwen van de jungle kende hij wel. Ze vingen mannen om hen te fokken, voor vlees, botten en voor andere dingen zoals slavernij. In zijn ogen waren vrouwen erger dan roofdieren. Ze waren gemeen en doortrapt, listig en sluw. Hij wilde zich er niet mee bemoeien. Hij wist waar in de jungle zij hun mannenfokkerijen hadden, maar hij had geen zin om de mannen te helpen. Want bevrijdde mannen waren in zijn ogen allemaal geleerden, of andere soorten roofdieren. Hij voelde alleen maar haat naar mannen en vrouwen, zelfs naar zichzelf. Maar hij leerde van zichzelf te houden zoals hij was, steeds meer en meer. Was hij geen produkt van de natuur ? Hij mocht dan een vampier zijn, maar wie was dat niet ? Het was bijna een wet van de natuur om te kunnen overleven, en om alles te kunnen laten veranderen. Maar verandering zag hij niet echt. Het leven bestond uit bloed, zweet en tranen, en daar bleef het bij. Voor hem was het leven jagen, eten, en slapen.

In een nacht werd hij door stevige handen vastgepakt. Hij werd gebonden, en meegeleid naar een fokkerij. Het waren vrouwen die hem hadden gevonden. Ze kwamen om met hem af te rekenen. De vrouwen waren ruw, en hij wist wel zeker dat ze kanibalen waren. Dat waren alle vrouwen die hier hun fokkerij hadden. In een kooi werd hij geduwd, en zelfs in de kooi vastgebonden. Veel bewegen kon hij niet, omdat zowel zijn handen als voeten vastzaten. Toen hij hier veel moest eten wist hij wat er aan de hand was. Maar zijn domheid vertelde hem dat het voedsel hier lekkerder was dan wat hij zelf altijd ving. Bang was hij dat hij weer door geleerden meegenomen zou worden, maar dat gebeurde niet. Hij wilde liever hier sterven in gevangenschap dan weer in de handen van geleerden terecht te komen. Tot zijn eigen plezier merkte dat hij hier niet dikker werd, terwijl andere mannen zo vet werden als varkens. Maar aan de andere kant maakte het hem onzeker, omdat hij niet wist wat ze dan met hem zouden doen. Hij werd gedwongen om meer te eten, terwijl hij al veel at. Ook probeerde ze het met andere soorten vlees, maar de man bleef zo slank als hij was.

'Wees blij dat je hier bent,' zei een vrouw. 'Een man alleen in de jungle is een prooi voor geleerden en hun experimenten. Wij leren die geleerden hier een lesje.' De man zei niets.

'En nog wat,' zei de vrouw, 'het beste jachtvoedsel krijg je hier. Je hoeft er niet zelf voor te jagen. Dat doen wij wel, alhoewel we grotendeels leven van de fokkerij. Dan hebben we tijd voor andere dingen, weet je wel ? Je mag trouwens van geluk spreken dat je niet dikker wordt.'

Maar op een dag kon de man uit zijn kooi ontsnappen, en vloog een aantal van de vrouwen aan die hij in koele bloede vermoordde. Hij draaide hen de

nekken om in een ruk. Na een tijdje kwam hij in een zaal waar hun koningin zat op een bank vol veren en zachte huiden. Mannen die ketenen om hun nek hadden bedienden haar. De man rende op de vrouw af, terwijl hij een mes van een andere vrouw wegpakte, en onthoofde de koningin. Vele vrouwen kwamen er achter hem aan, en de man moest rennen voor zijn leven. Op een web van touwen klom hij naar boven, en hoorde schoten beneden. ‘Politie !’ riep er iemand. Terwijl de man over het web op een hogere verdieping aankwam met een heel laag plafond. In de verte zag hij een gordijn waar hij doorheen rolde. Achter het gordijn kreeg hij de schrik van zijn leven. Vrouwen lagen hier gesluierd met roofdieren. Hij bedacht zich geen ogenblik, onthoofde de dieren, en daarna de vrouwen. Maar ook andere vrouwen kwamen binnen, en hij kon nog maar net ontkomen door een ander gordijn. Aan een hangend touw klom hij naar boven, terwijl hij weer schoten hoorde. ‘Politie !’ riep iemand. ‘Allemaal op de grond !’ Het leek erop dat de mannenfokkerij nu geheel werd opgerold. Na een tijdje kwam hij op het dak van de fokkerij. Een helicopter kwam naar hem toe, maar hij was veels te bang dat hij in handen van geleerden zou raken, en klom langs het dak naar beneden en rende terug de jungle in. ‘Laten ze elkaar maar afmaken,’ dacht hij. Het maakte het er voor hem in ieder geval niet makkelijker op.

Sindsdien ging hij onder de grond wonen, in grote angst voor vrouwen en geleerden. Of hij ooit nog vrouwen of geleerden is tegekomen onder de grond weet niemand.

Einde

D E

K O O I

I I

Een man werd wakker in de kooi waarin ze hem hadden vastgebonden. Het was een vreemde cel waarin hij aan banden was vastgemaakt. Ze hielden hem voor melk. Ze noemden het melk, maar dat was de codenaam voor alles wat ze van hem aftapten. Hij had electroden op zijn hoofd, maar ook op zijn gezicht, en verder op zijn hele lichaam. Ze tapten zijn dromen af.

Op zich zou je kunnen denken dat het allemaal ten dienste stond van de man. De geleerden waren vriendelijk naar hem, en soms had hij gezelschap in zijn kooi. Je zou kunnen denken dat al die aftapperijen ervoor zorgden dat er geen vreemde hersenspinsels konden ontstaan, maar niets was minder waar. Alle hoop die hij had werd afgetapt, alle schone klanken die hij in zijn hoofd had als een herinnering aan vroeger ... Overal waar hij zich aan vast probeerde te klampen werd afgetapt.

Alles wat hij nog was was een wrak, en toch droomde hij. Dit waren de dromen die door de Afgazide-geleerden bij hem waren ingeplant. Zij waren de implantaten van de melk-machine. Er waren allerlei manieren waarop ze hem konden melken. Ontsnapping was onmogelijk.

‘Ik heb hier een draad voor je,’ zei een vrouw. Hij moest het doorslikken, terwijl zij het uiteinde in haar handen hield. Na een paar dagen had zij ook het andere uiteinde in handen, en het spoor volgde door zijn hele lichaam, door het hele spijsverteringskanaal. De uiteinden werden aan instrumenten in de kooi bevestigd als pluggen, en wanneer het draad bewoog of begon te trillen werd de man op een bepaalde manier gemolken.

De horror was voor de man ondragelijk. Hij voelde zich een beest. Op een dag wist hij de electroden van zijn hoofd los te krijgen. Hoe hij dat had gedaan wist hij niet meer, maar hij had het voor elkaar gekregen in een woelige nacht. Hij kon weer enigszins een beetje nadenken, alhoewel elke gedachte hem pijn deed. Waar waren de geleerden ? Ze waren die dag niet gekomen. Hij werd gevoed door vreemde buizen, en stapje voor stapje begon hij zich los te wringen.

Zijn droom was snel afgelopen, want hij werd wakker en merkte dat hij nog steeds vastzat. Wel voelde hij dat de electroden een beetje losser zaten dan anders.

Plotseling zag hij een groene straal boven zich, en hij merkte dat de groene straal op de electroden gericht was. ‘We komen je bevrijden,’ zei een stem. Wie waren zij ? Plotseling waren de electroden van zijn hoofd geheel doorgebrand, en hij kon zijn hoofd goed bewegen, alhoewel op zijn gezicht nog steeds electroden waren. Hij haalde adem, en het voelde prettig aan. Hij was de melkerij zat, en hoopte dat zijn

bevrijders snel klaar waren. Een klein blauw straaltje maakte de electroden van zijn gezicht los, en een rode straal maakte verder alle electroden van zijn verdere lichaam los. Een levensvuur kwam in hem binnen, sprankelend, en hij voelde zijn bloed weer stromen.

Ook kwamen er wat lasers die de banden losbranden, en de draden waaraan hij vastzat. Het draad dat door zijn hele lichaam heenzat werd er langzaam uitgetrokken. Hij hoorde zachte sirenes in zijn hoofd, die het levensvuur van binnen op een prachtige wijze aanwakkerden. De tonen voelden prettig aan, als levengevend. Hij kon weer diep ademhalen, en weer helder nadenken. Plotseling begonnen de muren naast hem weg te smelten, en de lasers lieten hem een pad zien. Hij was nu los en rende achter de lasers aan. Waar kwamen die lasers toch vandaan, en wie waren ze ?

Niet lang daarna was de man in een andere wereld. Hij speelde in een prachtige klankenzee met de Ludipussen, een volk van grappige wezentjes. Ze waren klein, zacht en lief. ‘Je hoeft niet bang te zijn dat je weer terugmoet naar die melkfabriek,’ zei een Ludipus met een zacht, zoet stemmetje. De man speelde in het water, dat zo zacht en tegelijkertijd vibrerend aanvoelde dat het levensvuur binnenin begon te waaien als nooit tevoren. De Ludipussen vertelden hem dat ze voor hem zouden zorgen. Ze waren zo klein en van zo’n andere energie dat ze gemakkelijk in de man binnen konden komen, en dat moest ook wel, want zo zouden ze ervoor zorgen dat er nooit meer electroden op hem geplaatst werden. De Ludipussen waren de onderdelen van een nieuwe wapenrusting van de man, onderdelen van een geheel nieuw en vrij lichaam.

De Ludipussen brachten de man tot hun koning. De koning was blij de man te zien. De man kreeg geheel nieuwe ogen van de koning, en de koning gaf hem de opdracht om over de zee te zwemmen, tot de eilanden van de Ludipussen. De koning wilde namelijk dat de man alle Ludipussen leerde kennen.

Nu de man vrij was voelde hij zich goed. Er waren hier prachtige bossen in allerlei kleuren. En door de nieuwe ogen kon hij nu zoveel meer straaltjes zien. De lucht was vol met straaltjes, de straaltjes die hem eens gered hadden.

Het was een lange zwemtocht over de prachtige zee. De eilandjes schitterden in de zon, en de man verheugde zich al op de eilandjes. Hier leefden weer hele andere Ludipussen. Op een van de eilanden woonden Ludipussen die op vliegen leken. Er kwamen klanken van hen af die zichtbaar waren als kleurige lichten, en je kon die lichten zelfs voelen. Ze waren heel zacht, en brachten een bepaalde vloeistof voort. De man zag hoe de vloeistoffen in de zee druipten. Het was een prachtig eiland, en de man mocht ritjes maken op hun ruggen, ritjes door de lucht, om zo van eiland tot eiland te gaan. Op een bepaald eiland kreeg de man nieuwe oren waarmee hij een heleboel meer klanken kon horen. Door de nieuwe oren bleek de vloeistof binnen te komen, om hem heel warm van binnen te maken. De man was erg blij met z’n nieuwe oren.

Het was alsof hij door een nieuw levensvuur werd omhuld, en al gauw vormden de klanken om hem heen vleugels van druipend licht. Nu kon hij zelf vliegen, en hij ging van eiland tot eiland. Op een ander eiland kreeg hij een nieuwe neus, waar hij zoveel meer geuren mee kon ruiken, en de geuren begonnen een paar extra vleugels erbij te vormen, geheel gemaakt van geuren en vreemde lichten die druipten. De man voelde zich nu als een vlinder, en hij merkte dat hij door een simpele gedachte kon verdwijnen en verschijnen. Was hij nu een toverwezen geworden ? De geuren vormden een heel nieuw patroon om hem heen, en het leek wel alsof hij de geuren diep kon inslikken. Het smaakte heel lekker, en het gaf hem veel zuurstof. De nieuwe geuren vormden ook weer extra klankjes en extra licht, waardoor een nog fijnere en zachtere vloeistof begon te stromen. Op een ander eiland kreeg hij een nieuwe mond waar hij zoveel meer mee kon proeven.

De man kwam diep tot rust, en vroeg aan de Ludipussen hoe dit allemaal kon gebeuren. ‘Nou gewoon,’ zei een Ludipus. ‘Wij hebben een perfecte melkfabriek. Die geleerden houden zich zoveel bezig met het melken, en met het bouwen van hun koninkrijkjes, dat ze helemaal vergeten dat ze zelf ook gemolken worden.’

‘Oh, maar is dat niet gevaarlijk ?’ vroeg de man. ‘Nee hoor,’ zei het kleine mannetje. ‘Wij zijn allemaal melkmannetjes, en wij weten precies hoe wij dat moeten doen. Daar hebben we lange ervaring in. Kijk, die geleerden zijn niet ouder dan een jaar of dertig tot tachtig, maar wij werken hier al miljoenen jaren. Wie heeft er dan meer recht van spreken ?’

‘Nou, ik denk jullie,’ zei de man. ‘En ik ben blij dat jullie mij gered hebben, want ik had het helemaal niet naar m’n zin in die kooi.’

‘Dus dit is allemaal niets anders dan een grote melkfabriek ?’

Het mannetje knikte. ‘En wat maken jullie daar dan van ?’ vroeg de man.

‘IJs,’ zei het mannetje.

‘Waarvoor ?’ vroeg de man.

‘Voor ijspaleizen,’ zei het mannetje. ‘Kijk, als je van dat ijs eet, likt of proeft, dan komt het levensvuur in je. Het is toverijs.’

En zo bracht het mannetje de man naar een eiland waar de ijspaleizen stonden. De man nam een hapje en ineens kwam er een groot levensvuur om hem heen met hele kleine vliegjes als vuurvliegjes. Ineens kon hij nog meer zien, ruiken, horen, en voelen. En hij zag wezentjes naar hem toekomen die hem met ijs bekogelden. Ook hij pakte wat ijs en gooide terug. De man had toen een lange tijd veel ijspret met de wezentjes, en lieten hem een kamer zien in het ijspaleis waar de man mocht wonen. Dat vond de man erg aardig van de wezentjes. Het ijs gloeide helemaal, en ook de gangen lagen vol met ijs. Ieder wezen had zijn eigen kamertje. Op een lange ijstrap klom de man naar boven. Hier woonde niemand. Het was als een zolder. Vanuit het raampje kon

hij een ander ijspaleis zien. Er stonden hier wel duizenden ijspaleizen. Het was een echt ijsjeseiland.

Buiten lag er ook overal ijs, en stonden er ijsmannetjes met ijskarretjes. Niet omdat ze daarmee ijs verkochten, maar daarmee konden ze reisjes maken naar de grote ijsmachines.

In de grote ijsmachines werd het ijs gemaakt, en die stonden in contact met de melkfabrieken, waar de melkmannetjes werkten.

Vanuit de ijsmachines stroomden verschillende soorten kleuren ijs. Het ijs werd verdeeld door een soort ijsklok. De ijsmannetjes die hier werkten werkten er ook al voor miljoenen jaren.

De man keek zijn ogen uit op het ijsjeseiland, en nam soms een klein hapje.

‘Maar is dit nu alles ?’ vroeg de man aan een mannetje. ‘Hier hebben we ijs, maar houd daar alles mee op ?’

‘Nee,’ zei het mannetje, ‘kom maar mee.’

En de man werd geleid naar een kamertje in een grote ijsmachine waar zoveel ijs was dat er ijsbloemen groeiden en bloeiden, vol met allerlei soorten levensvuur. ‘Adem dit in,’ zei het mannetje, ‘en je zal verdwijnen en verschijnen op een plek waar je nog nooit eerder bent geweest. Een plek hier heel ver vandaan.’ De man haalde diep adem, en draaide zo snel in het rond totdat hij in de ruimte suisde, en toen helemaal verdween. Hij kwam aan in een donkere ruimte waar wat kleine lichtjes waren. Hier was geen ijs, ook geen melk, en hij zag ook nergens wezentjes. Op de grond groeide haar, en het haar was heel vochtig en zacht. Plotseling kwam er een ijskarretje naar voren, waar een soort metalen kaartje uit omhoog kwam. Op het metalen kaartje stonden wat tekens, en het had een warme gloed tegelijkertijd omhuld door stomend ijs. Ook een ander ijskarretje kwam naar voren en hetzelfde gebeurde, maar dit was een ander metalen kaartje met andere tekens. En zo gebeurde achtien keer hetzelfde, terwijl de man in de cirkel van ijskarretjes stond. Vanuit de kaartjes begonnen klanken voort te komen, lichten en geuren, en de tekens op de kaartjes begonnen te bewegen. Weer begon er melk te vloeien, en alles werd natter en natter, totdat de man zwom in een zee van melk. Na een tijdje kwam de man bij een eilandje aan, waarop weer een ijskarretje stond. Verder lag er overal zand.

Plotseling kwam er een bloeddruppel door het zand heen, en de bloeddruppel gleed in de zee van melk die direkt in een zee van bloed veranderde. Het ijskarretje veranderde in een groot stuk gebraden vlees. De man had inmiddels erge honger gekregen en begon te eten en te drinken, maar zodra zijn lippen het vlees aanraakten veranderde het weer in een ijskarretje, en toen zijn lippen het bloed aanraakten veranderde het weer in melk. Toen hij zijn lippen terugtrok veranderde het weer in bloed, en ook het ijskarretje was inmiddels weer in een groot stuk gebraden vlees veranderd. De man zwom verder tot een volgend eiland, waar een slagerij stond.

De slagerij hing vol met gebraden vlees, maar zodra de man zijn lippen er tegenaan zette veranderde het gebraden vlees in ijskarretjes. De man kreeg toen in de gaten dat er iets anders moest gebeuren met het gebraden vlees. Hij nam een stuk vlees op, bracht het naar buiten en begroef het in de grond. Even later kwamen er bloemen, struiken en bomen van vlees uit voort. Nog meer stukken vlees bracht hij naar buiten om het in de grond te begraven, en nog meer bloemen, struiken en bomen kwamen er uit voort. Maar niet alleen dat, ook hutjes en tentjes van vlees.

Na een tijdje waren al die dingen van vlees uitgegroeid tot wezens. Als hij nu zijn lippen tegen die wezens aanzette kwam het levensvuur over hen. Hij sloot vriendschap met de wezens. Maar de wezens huilden veel, en na een tijdje liet hij al het vlees uit de slagerij in de grond begraven, en hetzelfde gebeurde. Toen de wezens nog steeds veel huilden, herinnerde hij het vorige eiland, waar ook nog vlees was. Hij zwom terug over de zee van bloed. Nam het vlees op zijn schouders en zwom terug, om het vlees op het andere eiland te begraven. Ook maakte hij zichzelf akkers waar hij elke dag bloed vanuit de zee naartoe bracht om daar te zaaien. Wonderlijke bloedbomen kwamen daar uit voort, en ook bloedbloemen en struiken. En hij keek telkens toe hoe ook zij in wezens veranderden. Door zijn lippen bracht hij het levensvuur in hen. Zo waren er twee soorten wezens die vriendschap met elkaar sloten. Het huilen werd niet minder. De zee van bloed groeide, en overstroomde op een dag het hele eiland. Maar de man had een schip gemaakt voor alle wezens. Na een lange reis kwamen ze op een nieuw eiland, geheel gemaakt van vlees. De man wist inmiddels wat hij moest doen, en de wezens hielpen mee : ze begroeven al het vlees, en er kwamen wezens uit voort. Ook bouwden ze weer akkers en hielpen de man met het zaaien van het bloed vanuit de zee. Het aantal wezens van beide soorten begon weer enorm te groeien, en ze hielpen allemaal mee. Dit keer maakte de man dus een heel groot schip, voor het geval weer alles zou overstromen. Maar de wezens kwamen erachter dat ze het bloed ook gewoon konden drinken, en het vele vlees van het eiland begonnen ze te eten. Alhoewel er genoeg was begonnen ze bezitterig te worden, en voerden al snel oorlog met elkaar. Maar altijd als de man wilde eten of drinken veranderde het in ijs en melk. De man begon zich af te vragen waarom.

Op een dag kwam er een klein mannetje op hem af, die hem een amulet gaf. Sindsdien veranderde het niet meer in ijs en melk. Maar ook de man begon erg bezitterig te worden, en deed al snel mee met de oorlog. En niemand dacht er meer aan het bloed op de akkers te zaaien en het vlees te begraven, want dan zouden er veel te veel wezens bijkomen. En er werd niet alleen oorlog gevoerd, maar ook de jacht werd geopend. Alles ging om het domineren en het drijven van slaven. Er ontstond vriendjespolitiek, en men wisselde levensvuur uit ten koste van anderen. Er ontstonden harems, die ook ingezet werden in de oorlog en de jacht, totdat de fokkerij helemaal compleet was. Het werd een fabriek. Men probeerde elkaar uit, en het resultaat ? Men leerde het

winnen van sieraden, betoverende elementen. De man had ook een harem. Het waren sieraadjagers. De harem werd steeds groter, en hij werd een echte haremrover. Wat had het amulet met hem gedaan ? En wie was de verstrekker van dat amulet ? Hij hield ervan om andermans harem te plunderen. In het amulet was een traan in een steen.

Zou hij nog een keer mogen kiezen om het amulet wel of niet te dragen, dan zou hij het niet weten. Want wat zou er zijn gebeurt als hij het amulet niet zou hebben aangenomen ?

Hij leefde in een roes, hij en zijn harem. Wilden ze het wel echt, of waren het zijn slaven ? Er was altijd veel gehuil. In zijn ogen was het zaad, en hij zaaide het op de akkers. Een nieuw soort kwam voort. Ook anderen begonnen de tranen te zaaien, en het nieuwe soort groeide. ‘Een beetje bloed, een beetje zweet, een beetje tranen en wat vlees, en ik maak een geheel nieuw soort,’ sprak het amulet op een dag. De man begon direkt zijn oude taak weer op te pakken. Hij zaaide het eerst dun, en daarna dik, en meer en meer soorten begonnen voort te komen. Men begon allerlei dingen te zaaien.

Op een dag was er weer een overstroming van de zee van bloed. Er werd gevochten voor een plaatsje in het grote schip. Velen verdronken. De man had natuurlijk een plaatsje weten te bemachtigen, omdat het zijn schip was. Verderop waren de wolken van bloed, de hele lucht was van bloed, en het regende tranen. Alles was van vlees, dus er viel ook niets meer te begraven. Het enige geschenk dat het nieuwe land gaf was een grotere honger en dorst, en zoveel manieren om die te stillen. Daarom vierde diefstal hoogtij.

Was dit geen ergere kooi dan de kooi waar hij vandaan kwam ? Hij was nu tenminste vrij, en zou die vrijheid in alle koelbloedigheid verdedigen. Vrij ? Hij was gevangen door een amulet. Hier was vrijheid en gevangenschap hetzelfde.

Hier golden de wetten van een bruut amulet, maar het hield hem tenminste uit de kooi vandaan. Als hij niet had doorgevraagd, dan was hij nog steeds bij de knuffelmannetjes met hun melkfabriekjes en ijsfabriekjes, als hij genoegen zou nemen met de dingen voor de horizon. Het zou een middenweg zijn geweest tussen de kooi en het amulet, maar zou hij daar kunnen leven ? Hij was iemand die doorvroeg en doorzocht. Was dit amulet nu zijn straf ?

Hij was één van hen geworden, maar wie waren zij eigenlijk ? Het nieuwe land was als een zee van vlees. Hij kon er met zijn boot gewoon overheen. Maar zodra het schip eroverheen ging kwam het vlees tot leven. En dat was eigenlijk maar goed ook. Als het vlees werd aangeraakt, kwam het tot leven. Het was in die dagen dat er een tweede amulet verscheen, en die scheen van de één op de ander over te wippen. Als iemand die het tweede amulet droeg zijn lippen tegen het vlees wilde zetten, veranderde het vlees in chocolade.

De man begon toen een beetje te beseffen hoe ver hij van huis was. Op

een dag zette het tweede amulet alles in een vreemd vuur, de dag waarop vrede en oorlog hetzelfde bleek te zijn. Het tweede amulet was als een amulet van doornen, die vaak boven de menigte uitvloog om de kudde te leiden. Het tweede amulet was niemands bezit, maar sprong van de ene op de andere.

Voor de man eindigde de reis in een chocolade-fabriek. Als hij zijn lippen tegen de chocolade aanzette veranderde het in vlees. En niet alleen dat. Het vlees kwam ook tot leven. Had de man nu wezens vrijgezet ? Wat was chocolade nu werkelijk ? Wie bepaalde wat wat was ? De mannetjes ? De amuletten ? Of hangt het er vanaf wat voor ogen en wat voor mond je hebt ? Niet iedereen ziet en proeft namelijk hetzelfde. Of was de man tot een plaats gekomen waar alles hetzelfde was ?

Einde

D E

K O O I

I I I

In een wereld waar chocolade en vlees hetzelfde is, vuur en ijs, oorlog en vrede, dood en leven, alles hetzelfde. Het is de wereld van een kooi, een vreemd amulet, die hoofden heeft ingenomen. Geen hersenen meer, alleen instincten, voortgedreven door een bovennatuurlijke honger en dorst. In deze wereld is waarheid en leugen hetzelfde. Een wereld waar je gemengde gevoelens hebt. Je wilt weg, terwijl je wilt blijven, want wat wacht buiten op je ? Het is een gemene wereld, maar ze noemen het genade. Het is een harde wereld, maar ze noemen het zachtheid. Alles is hier omgedraaid, en alles is alles geworden, als in een vreemd vuur. Het is de wereld van een losgeslagen amulet. Wie maakte dat amulet ? Maar een betere vraag is : Hoe kan het vernietigd worden ? En als het dan vernietigd is, krijgen we dan later geen spijt, omdat alles allemaal veel erger is geworden sinds het amulet er niet meer is ?

Er is een wereld waar de jacht de vrijlating is, de wereld van het amulet. Het is een wereld waar het bloed is als de wijn, voortstromende van een steen

in het amulet, een steen waarin een traan zit. Wij hebben die wereld zelf gemaakt, wij hebben die wereld zelf aanvaard, door het amulet. En het amulet is een schamele troost in een zee van een nog grotere ellende. Want waar zouden wij zijn als het amulet nooit had bestaan ? Dan waren we overgeleverd aan de onpeilbare duisternissen, daar waar geen licht kan doordringen. Maar de wereld van het amulet is daar ... waar het licht duisternis is.

Het is altijd een verrassing voor iedereen wanneer die wereld zich opent. Zoveel verwarring, maar ook zoveel helderheid, daar waar de wildernis en de chaos de enige orde is.

Er is geen hoop op de heuvel waar spinnen jagen, waar het enige licht gebraden vlees is, en waar vliegen neerdalen om alles voor altijd te laten bloeden. Is dit geen doorn in het oog van de heer die alles geschapen heeft ? En waarom schiep hij dan ook dit ? Of is dit buiten hem omgegaan ?

Maar in ieder geval zijn zij van die wereld naar zuivere vormen op zoek. Er is in deze wereld geen verschil tussen schepper en schepping, want vaak heeft de schepping zijn schepper zelf geschapen. En daarom is deze wereld ook geen paradijs, onderwereld of hel. In deze wereld is goed en kwaad hetzelfde. Daarom is er in deze wereld ook geen appel die alles kan verpesten, omdat er geen verschil is tussen de eter en het voedsel, en al helemaal niet tussen honger en verzadiging, tussen eten en niet eten. Alles vreet, en alles heeft honger, en dat is het enige wat kan verzadigen. Zij die buiten deze wereld staan staan op één been, of hebben helemaal geen benen.

Ik ken niemand die ooit uit die wereld ontsnapt is want er is geen ontsnapping mogelijk. Je kunt alleen maar wegzinken in allerlei verderf. De ontsnapping staat hier namelijk gelijk aan het dieper opgesloten worden.

Geef de moed maar op als je in deze wereld verstrikt bent geraakt, want hoe meer je er tegen verzet des te dieper je er in vastraakt.

Laten we dan ook de moed opgeven voor hen die in deze wereld verstrikt zijn geraakt, en al onze reddingsacties opgeven, want onherroepelijk zullen we meegesleurd worden.

Het is de wereld van de verdoemden, zo dichtbij. Het is de wereld van hen die door het amulet zijn gebonden.

Er is hier geen verschil tussen rijkdom en armoede, tussen doden en tot leven brengen. Zij zijn allen moordenaars. Geketend gaan ze de ondergang tegemoet, als in een vreemd vuur. Het is een tragiek die niemand begrijpt en niemand op waarde of onwaarde kan schatten. Het is een carnaval waar het gezicht gelijk is aan het masker. We komen verkleed als onszelf. En iedereen schrikt.

Het is de wereld van de optochten der doden, en iedereen is verveeld, wachtende op iets nieuws. Zij zijn op zoek naar de hogere vormen. Een traan in een steen getuigt van de tragiek van het amulet. Want wie is het amulet ? Er is in de wereld van het amulet geen

onderscheid tussen het ding en de persoon. Het amulet kan met zijn toverkracht een slaaf zijn, uitgezonden met een opdracht, of gewoon om een wens te moeten vervullen.

Feit is dat het amulet alle krachten moet harmonizeren, maar ten koste van wat ? Zou je niet moe worden van zo'n wereld. En waar staan wij ergens ? Waar gaan we naartoe ? Het hangt er vanaf in hoeverre onze ogen geopend zijn waar we leven. Onze zintuigen bepalen dat. Maar bovenal ons intellect, en dat intellect moet open staan, en niet zelfvoldaan zijn.

Hen van het brandend intellect, gevangen in een vreemd vuur, achter tralies van ijs, zij waren als de draken. Hun vlees brandde en bloed kookte, en zij droegen de krachten van het amulet. Op hun vlees verschenen de een-dags-tatoeages, en hun harten gloeiden zo dat ze door het vlees te zien waren. Hun harten waren als brandende boeken. Zij zijn op zoek naar het hogere intellect, een weg die buiten de hersenen om gaat, want zij hebben geen hersenen. In een vlam zijn zij, terwijl hun heuvelen besmeurd zijn met wespenzeep. De steek is hier het zachte, de hoornaarssteek iets wat ze de kus noemen.

Wat nou opgewekt worden door een kus ? Dat is een oud sprookje. Hier val je in slaap door de kus, om ten prooie te vallen aan een web van leugens, dromen .... dromen ... dromen .... Hier is de kus de doodsteek. Maar .... leven en dood is hetzelfde, en waarheid is de leugen, slapen is het waken, dus waarom klagen wij ? Is dit dan de weg naar het hogere intellect, of verliezen we dan ook het laatste wat we hebben ?

Eens was de leugen de weg naar de oude dingen, de list van onze overleden voorouders om weer een plaats te krijgen in de nog grotere leugen die hen had weggeduwd, het grote vandaag, die ze de waarheid noemden. Het was iets in hun ogen waardoor ze de dingen anders zagen. Maar hier was geen verschil tussen de moeder en het kind. Alles was hetzelfde, geen onderscheid tussen de drijver en zijn slaaf. En dit alles door de traan, een rode traan, want die traan was van bloed.

En die traan zit nog steeds in de steen van het amulet. Op de heuvelen stonden zij, hen die gebonden waren door het amulet. Zij dreven elkaar naar het hogere intellect. Zij hadden nauwelijks klederen, want de bedekking en de naaktheid was hier hetzelfde. Er was geen masker waarachter ze zich veilig konden voelen, en toch voelden zij zich veilig. Er was geen verschil tussen het masker en het lichaam. Zij waren de broeders van het vlees en de chocolade, iets dat hetzelfde was, in deze wereld ondergedompeld in brandende wespenzeep, waar de steek het zachte is, waar de slaap hen liet opstaan, en de wake het slapen was. Een wereld ondergedompeld in een vreemd vuur, voortkomende vanuit het amulet.

De hoornaarssteek liet hun hart kloppen, als de klok van vuur. En al het vuur was zacht. Het was als gestoken worden door een vreemde vlieg ... de vreemde doornen van het amulet. Zoveel zeeen van vreemde insecten waardoor het hogere intellect te

bereiken was, maar was dit niet allemaal een valstrik ?

‘Strik mij dan, als de strik de traan des levens doet ontwaken,’ sprak een jongen luid op de heuvelen van wespenzeep. Zijn speer was gedecoreerd met de fijnste sieraden, die op versteende insecten leken. Insecten met een wonderlijke geur. ‘Leid mij dan tot de put, het wazige gat, als dat mij van het rode van de traan laat drinken,’ sprak de jongen. Er was hier geen verschil tussen de valstrik en de levensweg.

Het amulet voedde de kuddes door honger, verzadigde hen met dorst. Het amulet verwarde hen om het oor en het oog te openen. Zij verloren hun wapenrusting in deze wereld, want hier was elke immuniteit kwetsbaarheid. De gevoelige steen was altijd de steen met de rode traan, als een bloedkoraal, voortkomende vanuit de put van verwarring. En als er ergens druppels van helderheid en orde waren, dan was het daar. Daar, in en door die insectenovens, wespenmolens, was de weg van het hogere intellect, een overgevoeligheid die hetzelfde was als koelbloedige hardheid. De woede trilde in de hand en de keel van de jongen, toen hij in de put van verwarring werd geworpen. Door de wespenzeep gleed hij erin, alsof een hand hem duwde, een voet hem wegtrapte en liet struikelen. Maar de woede was hier de tevredenheid, een diepe vrede, een zachte aanraking. De woede was hier niets anders dan een geopend intellect, een brandend boek, een op hol geslagen hart, gloeiend als omhuld door duizenden vuurvliegjes.

Zijn neus werd als de steen van het amulet, maar hier was het oog hetzelfde als de neus, en ook het oor was niet anders dan hen. Het was alsof er een vreemd insect op zijn neus zat, alsof zijn ogen omdraaiden en scheel keken.

En hij kwam erachter dat er geen andere weg was dan de valstrik. Het was een web van een vreemde spin, waar het enige licht gebraden vlees was, de enige geur, en het enige geluid knetterend vuur en gillend hout. Maar toen de jongen dichterbij kwam was het niets anders dan een huis van chocolade. Binnenin zag hij een bruine traan, een traan van vlees.

Hij keerde terug tot de heuvelen van wespenzeep, en gleed in een andere put. Ook hier vond hij een web van een vreemde spin, waar gebraden vlees van dichtbij niets anders bleek te zijn dan een huis van chocolade. Binnenin zag hij een rode traan, de traan van bloed, als de levenstraan waarvan hij wilde drinken, maar het bleek gewoon wijn te zijn. De stralen van gebraden vlees werden zijn vleugels. Hij voelde zich een vlinder, en zodra de vleugels bewogen bleek het allemaal maar gewoon chocolade te zijn. Hij was maar een gewone chocolade-jongen, maar het duistere oog zag iets anders.

Er was een oog in een amulet die hij vond in een derde put. Het oog was godslasterlijk, want hier was er geen verschil tussen god en mens. Ook was er geen verschil tussen elf en mens, want hier waren alleen indianen.

Er was hier geen verschil tussen wijsheid en domheid, tussen lelijkheid

en mooiheid, tussen ziekte en gezondheid. Iedereen was hier ziek door het amulet, en alle muren waren hier afgebroken. En daarom waren de velden uitgestrekt, en knetterde het vuur extra harder. De jongen nam het amulet met het oog mee naar de heuvels van wespenzeep, en predikte een nieuw intellect. Ook anderen daalden in de putten af.

Als er iets knetterde, dan was het de jongen met het amulet met het oog. Velen kwamen terug vanuit de putten, en waren nu als vlinders, net als de jongen. Maar hier was er geen verschil tussen de vlinder en de vlieg, en ook de spin was niet anders. Er was hier geen verschil tussen insect en mens. Zij waren allen indianen.

Zij aten van het hongervlees als van duistere chocolade. Zij zaten vast in een kooi gemaakt door het amulet. Het waren kooien waarvan de tralies draken waren, en het ijs was bloed, als een grotere dorst. Het bloed van de dorst hebben zij gedronken, om nog dorstiger te worden. Het amulet had die wereld gemaakt, een wereld waar niemand uit kon ontsnappen, alleen maar dieper in kon wegzinken.

En de varkens ? Hier was er geen verschil tussen het varken en de draak. De vlinders vlogen alleen om doem te brengen op de heuvels van wespenzeep. Het waren steekvlinders, die zich op die manier overal konden inhechten. Zij waren de steekvlinders van ... het amulet.

Het was een wereld waar schoonheid gelijk stond aan vuilheid, een wereld van een vreemd licht, het licht van een amulet. Zij konden niet ontsnappen uit hun kooien. De tralies waren hun vleugels, stralen als onuitputtelijk ijs ... als ijs dat bloed was, de grotere dorst. Zij aten van een traan van vlees, als van duistere chocolade, maar het vrat ook aan hen, een duistere woestheid, in een wereld waar alles vrat. Geen verschil tussen de slager en het slachtvee, en ook het roofdier was niet anders. Daar zorgde het amulet voor, als het hogere intellect, een duister intellect, maar vol van licht ... als een boek bedekt met zoveel miljoenen vuurvliegjes .... als een brandend boek.

En wat zien zij die het boek bekijken ? Het oog is hier niet anders dan hetgeen hij bekijkt. In deze wereld zijn alleen maar ogen .... stenen waarin tranen opgeborgen zitten. Het verandert terwijl je kijkt, want jouw oog is een vuur, en creeert .... als de creatie van een amulet.

Na een lange dag zijn er geen letters meer, alleen vlees en bloed, brandend in een vreemd vuur ... het vuur van een amulet. Dan komen zij tot leven, en zijn er alleen nog maar plaatjes. Geen verschil tussen licht en duisternis.

Geen verschil meer tussen pijn en plezier, want het amulet heeft de muur afgebroken, in duistere woede, als een gillende traan. Hij kwam om vrij te zetten, maar wat deed hij hen aan ? In duisternis leidt hij hen voort, tot een hoger intellect. Hoger intellect ? Wat als dit alles een valstrik is ? Wij zijn zo bang voor de valstrik. Waar zouden wij zijn zonder de valstrik ? Was dan alles niet gewoon nog erger ? Waarom geen compromis sluiten, zoals in een paradox

? Dat noem ik van twee walletjes eten.

Het amulet bracht hen van een enge wereld naar een enge wereld. Kunnen we niet beter gewoon twee heren dienen ? Dan komen de klappen misschien minder hard aan. Dan hebben de heren misschien nog een zwakke plek voor ons ? Maar mogen we dan niet meer kiezen ? Is er geen democratie hiervoor in deze dingen ? Maar wat nou als de meerderheid tegen ons stemt ?

In de wereld van het amulet is democratie hetzelfde als anarchisme .... En dictatuur is al niet anders. Geen verschil tussen de drijver en zijn slaaf.

Een enge uitnodiging van het amulet. Het was een brandende nacht nadat het amulet nog meer kuddes had misleid. En waartoe ? Sommigen probeerden het amulet te doorgronden ... Wie was het amulet ? Hoe konden ze het amulet vernietigen, of misschien wel omsmelten tot zuivere vormen ? Want hadden niet alle dingen diep van binnen een potentiele puurheid ?

‘Ik zie zoveel liefde en zoveel haat in je ogen,’ fluisterde het amulet.

‘Neem een beetje van mijn liefde weg, en er zal geen haat meer zijn. Neem een beetje van mijn haat weg en er zal geen liefde meer zijn. Die twee dingen houden elkaar in stand.

Ik zie zoveel schoonheid en zoveel lelijkheid in je ogen. Neem een beetje van mijn schoonheid weg, en er zal geen lelijkheid meer zijn. Neem een beetje van mijn lelijkheid weg, en er zal geen schoonheid meer zijn. Die twee houden elkaar in stand.’

Ik boog mijn hoofd, en stond in een woestijn, gewapend met de mysterieuze wapens van de vlieg. In deze woestijn blijven we altijd huilen en liegen, altijd ontkennen. Zo lang de nacht voortduurt zullen we het groene niet binnengaan. In de verte hoorde ik gezang als de stem van jongens : ‘Wij zijn mooi, jullie zijn lelijk, wij zijn mooi, en jullie zijn lelijk. Wij zijn lelijk en jullie zijn mooi. Wij zijn lelijk en jullie zijn mooi. Wij zijn mooi en jullie zijn mooi. Wij zijn lelijk en jullie zijn lelijk, en jij bent de lelijke. Neem daarom van het moedervoedsel.’

Niemand stak zoals zij staken, en niemand maakten zacht zoals zij zacht maakten. In de verte glitterde een woestijnstad in de zon, als gemaakt van glas. Maar het was als een vreemd soort chrystal, als tranenchrystal. Zovelen waren daar, gewapend met de wapens van de vlieg. Ze liepen door de steegjes, en zaten in de huizen. Hier scheen altijd iedereen te huilen, net als in de woestijn, maar in deze wereld was de traan en de klank hetzelfde. Ik liep een huis binnen en vertelde over het amulet. Zij leken erg geinteresseerd te zijn. Ik wees hen de weg naar het amulet, en ik heb ze nooit meer teruggezien.

Toen vroeg ik naar het moedervoedsel. Zij leiden mij naar een oase, vol met groen. De rotsen leken hier te huilen, en allen dronken zij van de traan. Het stroomde voort vanuit de bomen en de struiken.

Hier was geluid hetzelfde als de steek, en de geur was niet anders. Ik zocht beschutting, alleen maar om te

ontdekken dat dit hetzelfde was als naaktheid. Was ik al in de wereld van het amulet ?

Was er voor mij nog hoop, of was ik al een gevallene, een verdoemde ? Je kon hier niet rondkijken zonder te steken en gestoken te worden. Je kon hier niet bewegen zonder te beseffen dat alles zowel de steker als de gestokene was. Daarom traanden alle ogen, en waren onze ogen als messen. We hadden gewapende ogen.

Plotseling was er het geluid van messen in de lucht, en de lucht werd vol met lange indiaanse vliegen met de kleinst mogelijke hoofdjes. Ze leken een beetje op sprinkhanen en hadden de prachtigste vleugels, die de fijnste poeders leken te verspreiden. Dit waren de poeders van de woestijn. Ze leken woest, en toen zij hun zachte vochtige lichten verspreiden leken wij niets anders dan de marionetten van deze lichtorde. Dit was het lot van een ieder die van het moedervoedsel had genomen. De lichten werden als pijlen in ons geschoten, en de reflex maakte ons bezeten. Hier was overgevoeligheid overhardheid, als een strakke, doelbewuste killermachine, die maar één doel had : inwoning. Maar waarom wilde het ons bewonen ? Waren wij nu robotten geworden ? En zo ja, robotten van wie ?

Er was hier geen verschil tussen de schieter en het geschotene. We hadden allemaal onze bogen en harpoenen, in dit zachte zweterige licht, en we waren allemaal bezeten door de reflex. Dat konden we zien in elkaars ogen.

Hier is bloed en vlees hetzelfde, en ook de beenderen zijn niet anders. Hier is alles gemalen tot een tekenfilm .... vreemde verf, komende vanuit een amulet. Een vreemd vuur brandt hier, waar alles tot verf gemalen is, waar duisternis en de tekenfilm hetzelfde zijn.

Einde

DE EEUWIGE VLAM

Er was elvengetrommel in het kamp van de indiaanse elven. Salucia pakte haar speer en rende naar de dichtsbijzijnde boom waar ze in klom. Haar vader zou terugkomen, maar ook verwachte zij een aanval van de Maribiren, een elvenstam aan de westkant van hun kamp. Ze zouden gehoord hebben van de terugkomst van Salucia’s vader, die zolang bij de tovenaar van Ostford had gewerkt. De tovenaar zou hem beloond hebben met zoveel toverdingen dat de Maribiren daar graag een graantje van wilden meepikken. Maar alles bleef gelukkig

rustig, en Salucia's vader maakte het goed. Misschien hadden de Maribiren de dreiging wel gevoeld die uitging vanuit het kasteel van de tovenaar van Ostford. Salucia's vader droeg een wapenrusting die zij nog niet kende : fier, maar ook teder en afschrikwekkend, verlokkend, als een verwarrende paradox. Ze voelde wel de nieuwsgierigheid van de Maribiren, maar besloot er geen aandacht aan te schenken. Ze voelde de donkere ogen van de Maribiren loeren, vol lust maar ook vol angst. Wat had de tovenaar van Ostford toch gedaan ? Er kwam een wonderlijke, indringende magie vanuit het kamp van de indiaanse elven. Salucia was gerustgesteld. Alles was goed met haar vader. De tovenaar had goed werk verricht. Maar toen haar vader een paar littekens liet zien schrok Salucia. 'Ik weet het, mijn kind,' zei haar vader. 'Werken bij de tovenaar was niet zonder gevaren. Ik moest ingewijd worden in de hogere magie. Ik heb gevochten met de wachters van de tovenaar, en zij hebben mij verwond, maar alleen zo kon ik het zegel dragen.'

'Welk zegel, vader ?' vroeg Salucia. Haar vader keek haar teder aan, en ze zag een glinstering in zijn ogen. Zijn ogen waren doorbloed, vol van geheimenissen, als grote bruine kralen die het zonlicht op een mysterieuze wijze weerspiegelden, maar ook zoveel duisternis. 'Ga slapen, Salucia,' zei haar vader. 'Het is laat.'

Salucia wist niet wat er die nacht zou gebeuren, maar Maribiren kwamen het kamp binnen om haar te ontvoeren. Ze brachten haar naar een plaats, een bron, waar het elvenlicht haar omhulde. Niets wist zij van de raadselen van de Maribiren. Het was een prachtige ervaring, iets wat ze niet had verwacht, omdat de Maribiren in vijandschap leefden met haar eigen stam. Maar wie waren dit ? Het waren Maribiren die zij niet kende. Ze waren ouder, en ze leken rustiger. 'Ga maar, Salucia,' zeiden ze tegen haar. Maar Salucia wilde niet weg. Ze wilde blijven in deze elvenbron, die haar hart zo scheen te raken. Badend in licht zwom ze naar de andere kant van de warme bron.

Plotseling werd er een zwaard gestoken in de man die het dichtst bij Salucia baadde. Het was haar vader die haar kwam terughalen. Salucia had gemengde gevoelens. 'Ze willen je van de tovenaar van Ostford afhouden,' sprak haar vader, terwijl de andere gestaltes om haar heen in de bron leken te verdrinken. 'Vader, wat doet u ?' vroeg Salucia. Niet lang daarna hoorde Salucia een schot, en zag haar vader in vertraging neervallen. De bron vulde zich met bloed. Een donkere gestalte stond voor Salucia, en draaide zich toen om om in het niets te verdwijnen. Salucia slaakte een gil, en kwam er snel achter dat haar vader dood was. Ook was er geen enkele Maribir meer te bekennen.

Nu was het voor Salucia tijd om zelf de tovenaar van Ostford te bezoeken, want ze snapte niet wat er met haar gebeurde. In tranen zocht ze haar pad, terwijl ze de aanwijzingen van haar vader herinnerde. Haar vader had haar veel verteld over hoe de tovenaar woonde, maar vooral hoe er te komen. Toen Salucia bij de hoge verlichte poort van het kasteel van de tovenaar van Ostford

aankwam viel ze huilend een lange elf in de armen. Snel en stoterig vertelde ze het verhaal. Ze wist dat ze hier troost en antwoord zou krijgen. De elf nam haar zorgzaam mee naar binnen. ‘Er zijn zoveel dingen die je niet begrijpt,’ zei de elf. ‘Je bent erg jong, Salucia. De tovenaar wacht op je.’

Binnen leek alles heel anders dan wat haar vader haar altijd verteld had. Aan de muur hingen indiaanse speren, vreemde messen, en sommige muren waren doordrenkt met bloed. Salucia schrok, en vroeg wat dat bloed moest voorstellen. De elf sprak niet. Salucia begon bang te worden, maar ineens nam de elf Salucia weer in zijn armen. ‘Je hoeft niet bang te zijn, lieveling,’ zei de elf. ‘Alles zal duidelijk worden, maar we mogen niet teveel praten. Ach, we mogen het wel, maar het is niet verstandig. Laten we de dingen stap voor stap doen.

De tovenaar was een wonderlijke man. Hij gaf Salucia ringen voor in het kasteel. De ringen werden aan haar klederen vastgemaakt, en de ringen zouden uitleg geven over alle dingen. Het waren sprekende ringen, en meer en meer begon Salucia zich op haar gemak te voelen. Maar ook proefde ze een soort dreiging die ze niet kon beschrijven.

De tovenaar droeg lange gewaden, en bracht haar tot een andere indiaanse elvenstam in de dieptes van het kasteel. De elven spraken niet, maar communiceerden op een andere manier, door hun ogen, en door het bewegen van hun lippen. ‘Leer hen praten,’ zei de tovenaar. ‘Dat is je eerste opdracht. Ik zal je later alles uitleggen over je vader. Wie hij was, en ook wie de Maribiren zijn.’

Salucia nam de tijd om de elven te leren spreken, en ook leerde ze hun manier van communicatie. De tovenaar was na enkele maanden zeer tevreden, en bracht haar tot een andere indiaanse elvenstam dieper in het kasteel. Het kasteel was erg groot. Deze stam communiceerde door te gillen en door allerlei vreemde klanken overmatig te herhalen. ‘Kom,’ zei de tovenaar, en bracht haar tot een elvenbron in een grote ruimte. De bron was bijna geheel blauw, als blauwe bubbelende verf. De tovenaar maakte wat strepen op haar huid, en daalde toen zelf in de bron af. Salucia moest hem volgen. Hij zwom naar een deur diep onderin de bron, opende die deur en zwom naar binnen. Hier zwommen haaien en allerlei andere vissen, maar ze deden niets. Ze staarden alleen. De tovenaar zwom met Salucia door naar de volgende deur, en toen ze achter de deur naar boven zwommen kwamen ze in een geheel nieuwe ruimte terecht. ‘Als ik er niet bij was zou je verslonden zijn door de haaien en de andere vissen,’ sprak de tovenaar. ‘Ik bepaal dus wie hier komt.’ Er hing een vreemde indringende geur als een soort verf, maar het rook heel lichamelijk en warm.

Salucia keek haar ogen uit, want er dropen hier een heleboel vreemde stoffen met vreemde kleuren. Het was een soort modder. De tovenaar keek naar Salucia en knipoogde naar haar. ‘Weet je, Salucia,’ zei de tovenaar, ‘ik laat je dit alles zien, en eens liet ik je vader dit alles zien, omdat ik wil dat jij

en je nageslacht in dit kasteel zullen leven. Buiten zullen de Maribiren alles overnemen en ze zullen niets van je stam overlaten. Jouw vader hebben ze uit de weg geruimd, maar jou heb ik beschermd.' Salucia begon te huilen. Ze had verwacht dat ook haar vader beschermd zou worden, en daarom begreep ze niet waarom de Maribiren hem konden vermoorden. De tovenaar nam haar in zijn armen, en sprak : 'Ik zou je vader maar wat graag willen beschermen, maar de macht van de Maribiren is niet te onderschatten. Echter, als je getrouw het pad volgt, en bij me blijft, zul je je vader terugzien.' Maar toen werd de tovenaar ineens erg droevig. Ik zal nog even bij je blijven, totdat je totaal door het kasteel bent aanvaart en in veiligheid bent gebracht. Dan zal ik mijn reis moeten richten op de gebieden van de Maribiren. Ik zal de donkere en zwarte reis moeten maken, zodat ze dit kasteel niet zullen innemen.' Salucia greep de tovenaar extra stevig vast en sprak : 'Maar kunnen we niet samen in die veiligheid blijven ? Waarom zou u zoveel riskeren ? Dit kasteel is van u en blijft van u !'

'Meisje,' zei de tovenaar, 'je kent de krachten van de Maribiren niet. Ik moet daar naartoe, anders zal dit kasteel van hen zijn en is er voor jou en je nageslacht geen enkele hoop. Zo zullen ook alle andere indiaanse elvenstammen vergaan, en zal de vlam van Ostford voorgoed doven.'

En zo namen die twee na een lange tijd van lopen en spreken afscheid van elkaar. De tovenaar had haar uitgelegd wat ze moest doen, en verder zouden de ringen haar leiden. Salucia zuchtte diep en probeerde moedig te blijven, maar al snel overvielen duistere angsten haar. Rustte het dan allemaal op haar schouders ? Waarom was alles zo ingewikkeld ?

Zoals de tovenaar had gezegd kwam ze eerst in een gebied vol met bomen. De bomen leken bijna op elven, en zij brachten vreemde eieren voort. De tovenaar had haar een speciale rode lap gegeven waarmee ze die eieren kon uitbroeden. Maar er was iets in haar wat zei dat ze dat niet moest doen. Ook de ringen gaven haar het advies om het niet te doen. De ringen hadden duidelijk een hele andere visie dan de tovenaar, en Salucia vroeg zich af waarom de tovenaar haar die ringen had geschonken. Maar veel plannen bleken overeen te stemmen. Salucia bond de rode lap om haar hoofd naarmate het warmer werd. Soms bleef ze wat rusten tegen de kasteelmuren aan, en trok dan verder.

Er waren zoveel dingen die Salucia niet begreep. Hoe zou ze aan nageslacht komen ? Waar zou ze haar vader ontmoeten en hoe ? De ringen vertelden nog niet veel. Het was alsof Salucia hun vertrouwen eerst moest winnen. Er waren een aantal dingen die ze heel strak in haar gedachten had, als een betoverend visioen, en dat was de reis van de tovenaar om hen veilig te stellen, en haar eigen reis om uiteindelijk de tovenaar veilig te stellen. Ze was vastberaden, en ze wist dat wanneer de tovenaar de eeuwige vlam had bereikt in het rijk van de Maribiren, dan zouden ze met elkaar verzoend worden. Maar dat kon alleen gebeuren als zij de eeuwige vlam van het kasteel

zou bereiken. Zo niet, dan zouden ze beiden sterven, en zouden de Maribiren het kasteel voor altijd in handen krijgen. Het was vreemd als ze terugdacht aan de ontvoering. Ze kwam in een elvenbron van licht, en ze had even het idee dat de stam goed was, of tenminste een deel van die stam. Eén van de ringen vertelde haar dat er ook Maribiren waren die eigendom waren van de stam, als krijgsgevangenen die ingeburgerd waren. Ze probeerde het te begrijpen, maar het leek alsof ze het niet kon grijpen. En eigenlijk wilde ze het niet grijpen, omdat ze bang was om goede gevoelens te hebben over enkele Maribiren. Ze was bang dat hun krachten haar verstand zouden innemen. In dit was ze gemengd, en het trok haar bijna uit elkaar.

Een lange gestalte stond voor haar toen ze haar ogen langzaam opendeed. Ze schrok. Het leek op een Maribir, een wat oudere Maribir. De Maribir wilde zijn mond openen, maar zuchtte toen. ‘Ik heb je vader verdraaid zien wegzakken,’ zei de Maribir.

‘Jij, jij,’ stamelde Salucia, ‘was jij niet één van mijn ontvoerders ? Jullie hebben me niets gedaan, alleen gebracht naar die zalige elvenbron, waar daarna verschrikkelijke dingen gebeurde.’

‘Ja,’ sprak de maribir. ‘Ik moet je iets vertellen. Wij zijn .... wij waren krijgsgevangenen ... Jij hebt ons verlost .... Jouw hart .... De reis die je hier maakt zette ons vrij, trok ons los in onze gedachte ....’

‘Waar zijn de anderen ?’ vroeg Salucia.

‘Verderop,’ zei de man.

En toen zag Salucia in hoe belangrijk haar reis was. Zij was zelf een sleutel. Ze begreep alleen niet hoe, en nog steeds was ze bang om bedrogen te worden.

Na een tijdje kwam ze bij een kamp aan vol met Maribiren, maar deze waren anders, als de krijgsgevangen man. Misschien dat de man hen bedoelde. Het leek alsof zoveel angst van haar werd weggenomen toen hij haar zag. Ja, deze waren anders, ouder, rustiger, en het was alsof ze weer baadde in die elvenbron. Alleen nu hoopte ze dat er geen verschrikkelijke dingen zouden gebeuren.

‘Salucia,’ sprak een vertrouwde stem.

En daar stond ze dan. Zolang in de armen van zoiets vertrouwelijks. En warmte stroomde haar trillerige lijf binnen, om haar rustig te maken. Sieraden kreeg ze om haar heen, en allerlei kleine flesjes, vol magie. ‘Ik denk dat ik me vergis. Zijn jullie mijn ontvoerders ?’ Niemand zei wat. Ze voelde zich alleen wegglijden in een diepe rust. De muren van het kasteel waren hier ver weg, het plafond hoog, en gloeiend als de hete zon, terwijl er zand op de geblokte vloer lag, rood en geel geblokt. Salucia zakte neer, en tranen stroomden. Een vertrouwelijke hand greep haar hand zachtjes en teder. Ze hield haar ogen stijf dicht.

‘Maar ik wil niet,’ zei ze. En toen ze haar ogen opende was iedereen weg, en ook haar ringen waren verdwenen. Wat was er gaande. Ze wilde een gil slaken,

maar kon niet, alsof er een hand op haar mond lag. Een tedere hand, en daarom was ze nog steeds zo rustig, en ze zag nog steeds al die andere sieraden aan haar lichaam en klederen bungelen, en zoveel kleine flesjes.

'Ik heb zoiets vreemds meegemaakt,' zei ze tegen zichzelf. Ze opende een flesje en een wonderlijke geur verspreidde zich. Een geest stond voor haar met een zwaard. Toen ze naar boven keek zag ze op een hoogte de stam weer, en vroeg vriendelijk of de geest haar daar naartoe wilde brengen. Dat was in een wip gebeurt. Ze wist niet wat ze moest denken, en weer omhelsde ze haar vrienden één voor één. Ze droegen hele aparte flesjes en kruikjes aan kettingen om hun nek, en hun broeken waren van prachtige zachte stoffen, als van fluweel. Maar alles leek wel nat, en één van hen hield zijn hand op waarin een vlam verscheen.

'De eeuwige vlam van het kasteel,' zei een ander. Maar je hebt het nog niet bereikt. Wat zou het kosten om de vlam van de één naar de ander te laten overspringen ?

En hoeveel tijd zouden ze hebben ? De tovenaar had haar verteld dat er niet veel tijd was. De eeuwige vlam was nu zo dichtbij, maar tegelijkertijd zo verweg. Wat als de tovenaar al op haar zou wachten ? Wat als hij de eeuwige vlam in het rijk der Maribiren al had bereikt ? Paniek begon over haar te komen, maar tegelijkertijd suste ze haarzelf, en ook de anderen begonnen haar te sussen.

'Ik kan je die vlam geven,' sprak hij, een lange Maribir, een voormalig krijgsgevangene, wellicht een slaaf. 'Ik ben je veel verschuldigd,' zei hij. Hij schoof dichterbij, maar de vlam begon te doven. 'Zie je wat er gebeurt ?' zei hij.

Salucia zakte weg in wanhoop. Ze dacht terug aan de tovenaar, en haar onwetendheid maakte haar onzeker.

'Sssh, praat niet,' zei de man met de vlam. Toen vertrok hij.

'Je zal hem vinden,' zeiden de anderen, 'en dan zal de vlam overspringen.'

Daarna moest Salucia een lange reis maken door een woestijn, terwijl al haar toverij haar in de steek leek te laten. Boven op een hoogte was er niets dan droogte, waar de stralen van de inmens hete zon speelden, en ze wist niet hoe ze daar kon komen. Waar waren de anderen ? Ze wist het niet. Ze vaagden soms gewoon geheel weg, zonder dat ze het besefte. Vaak sloot ze haar ogen en opende ze weer. Ze begreep er niets van. Achter een struikje zag ze een opening waar het zand schoof. Overal lagen rode lappen, en ze herinnerde de woorden van de tovenaar dat ze door die lappen verschillende soorten eieren kon uitbroeden. Ze besloot wat eieren van het struikje te plukken, en wikkelde ze in de rode lappen. Vogels kwamen voort, en brachten haar snel op die hogere plaats. Onzekerheid maakte zich meester van haar. Ook dorst vervulde haar, terwijl al haar flesjes allang leeg waren. Maar verderop was een bron. Langzaam liet ze zich in de bron zakken die heter was dan het zand, maar prettig aanvoelde. Plotseling voelde ze lippen

op haar huid. Iemand was achter haar, en de hitte scheen te verdwijnen.

Het was de man met de eeuwige vlam. ‘Zie je,’ zei de man, ‘als ik dichtbij je komt vertrekt de vlam. Als hij geheel gedoofd is, is alles verloren.’ De man was een eind van haar weg gezwommen. De bron was koud geworden. Salucia schrok. Snel stapte ze uit de bron en durfde niet meer over de man na te denken. Even later kwam ze bij een blok ijs waar de vlam was. Voorzichtig stak ze haar hand in het ijs, en de vlam begon haar gezicht te verlichten. Ze voelde zich blij worden van binnen, en vol worden met een hele andere warmte. Op hetzelfde moment begreep ze waarom de tovenaar haar moest verlaten, en ervoer ze met haar hele wezen dat ook hij nu de eeuwige vlam had bereikt. Ze hadden het samen gedaan.

Einde

DE WRAAK VAN DE PLAAGGEESTEN

Dat de indiaanse elven hard hadden gewerkt wist iedereen. Het was een prachtig kamp geworden, en ze aten vollop van hun jachtmaal. Ditkeer hadden ze de beestachtige wachters van de keizer weten te strikken, en de toverkrachten vloeiden van hun monden af. Niemand wist van hun jachttaktieken af, want die werden al eeuwenlang geheim gehouden. Als de bliksem sloegen ze toe, terwijl ze verwarrende sporen achterlieten. Niemand zou dit kamp ooit kunnen bereiken, omdat zodra iemand naderde, alles onzichtbaar werd. Dit ging automatisch. Zoveel toverflessen en toverkruiken verspreidden zoveel mysterieuze geuren die hiertoe in staat waren. Sommigen dachten dat die geuren iemands hersenen gek konden maken, zodat bepaalde dingen niet meer te zien waren, en anderen dachten dat het kamp daadwerkelijk als door een waas onzichtbaar werd. Hoe dan ook, de onbereikbaarheid was een feit. Daarom waren de indiaanse elven erg trots en voorzichtig met hun burgerschap. Het kwam weleens voor dat een elf om een bepaalde reden verbannen werd.

Sliktior had de keizer één keer ontmoet en vond het niet wat. Ook Sorsor kende de keizer een beetje. Ze dachten terug aan de tijden dat er vrede was, maar sinds de keizer beestachtige wachters begon in te huren leek het alsof zijn hersenen werden ingenomen. Het was een tovenaar die de keizer zo ver had gebracht, en de keizer dacht dat hij in z’n recht stond. Wat deden die wachters ? Ze maakten alles en iedereen onveilig. Woorden schieten mij te kort om zulke afschuwelijkheden te beschrijven. Daarom waren de indiaanse elven zo blij het vlees van deze beesten in hun monden te voelen vloeien. Sliktior had

het vlees niet aangeraakt. Hij was bang dat hem wat zou overkomen.

Sorsor dacht aan de keizer, en aan de tovenaar met zijn toveres. De tovenaar had die wachters eens gecreeerd, en het zou niet zonder gevaren zijn het vlees van zulke wachters zomaar te eten. De wachters waren deels leeuw, deels tijger en deels wolf, en verder steeg hun roofkwaliteit boven alles uit. Het waren de superroofdieren die de andere roofdieren aten. Vaak gingen ze op jacht om alles te verscheuren wat los en vaststond, maar bovenal waren ze gemeen. Een nachtmerrie zou het zijn om in hun kerkers terecht te komen. Sorsor had het idee dat de keizer niet goed doorhad wat hij in huis had gehaald, dat hij niet wist wat er allemaal gebeurde. De keizer was zo druk met andere dingen bezig, en in Sorsor's ogen was de keizer totaal in de macht van de tovenaar en zijn toveres.

Sorsor had wel van het vlees gegeten, en vermomde zich tot een wachter. Hij ging naar het kasteel van de keizer, sloop naar binnen, en stal een bol met toverkooltjes. Snel ging hij terug naar zijn kamp, hief de bol op, en zei : 'Dit hier is het hart van de keizer. Voor ons is er geen hoop als wij hen van het keizerlijk kasteel hun gang laten gaan. Zij zijn vol list en sluwheid, en de keizer zelf is een pion in hun handen. Wij kunnen hem niet redden. Wij kunnen niet op tegen de machten van de tovenaar en zijn toveres. Zij zullen ons hier vinden en geen spaan van ons overlaten. Daarom : deze bol met toverkooltjes is het dierbaarste bezit van de keizer, en hij zal zeker sterven wanneer de bol is gebroken.' Toen brak Sorsor de bol, en er was luid gejuich. Allen wisten zij dat de tovenaar en toveres alleen konden regeren door de keizer. Nu was de keizer gestorven.

Sorsor ging terug naar het kasteel, en er was veel doodslucht en rouw. Met gebogen hoofden kwamen de tovenaar en zijn toveres uit een grot naast het kasteel. De tovenaar hief zijn handen op en riep : 'De goden hebben wraak genomen.'

Sorsor nam twee messen en wierp hen in de harten van de tovenaar en zijn toveres. Nu was de omgeving en het land vrij van hun onderdrukking. Sorsor hield zijn laatste toespraak tot zijn stam, en maakte toen Sliktior tot opperhoofd. Sorsor zou beginnen aan zijn grote reis naar de bergen van de goden. Dit gebeurde altijd als een opperhoofd een daad begaan had zoals Sorsor. Ze zouden Sorsor herinneren als hun held, en Sliktior zou Sorsor de Tweede heten.

Sorsor pakte Sliktior vast, kuste zijn voorhoofd, en vertrok. Niet veel nam hij mee. Zijn klederen werden verdeeld onder de stam, en ook grote delen van zijn bezit, terwijl er ook veel werd verbrand. Twee misdadigers werden aan de martelpaal geslagen, en zij zouden sterven in plaats van verbannen worden. Zij verkozen de dood boven het verbannen worden, want de verbanning was in hun ogen een veel grotere schande. Door de martelpaal zou hun geest in het kamp blijven, en door mee te strijden in de oorlogen zouden ze hun eer kunnen herstellen. Ja, de regels van het kamp waren van grote wreedheid, maar ook van grote genade, als een geheimzinnige paradox

van rechtvaardigheid. Zo had Sorsor het hen geleerd.

Sorsor was een man van grote wijsheid, geschonken door de goden die hij niet kende. Nu hij door zijn list en sluwheid de tovenaar en toveres had verslagen was hij waardig die goden te leren kennen. De goden woonden in de bergen, naast andere tovenaars en grote elven. Maar eerst zou hij door die verschrikkelijke woestijn moeten waar de goden hem op de proef zouden stellen.

In de woestijn werd hij gekweld door waanideeen, luchtweerspiegelingen, honger en dorst. De pijn van de droogte stak hem. Een oase was wat hij verlangde, een echte oase, maar alles was hier om hem te plagen. Er was hier niets te bereiken, en de plaaggeesten waren zijn enig gezelschap. Sorsor had niet geleerd in eenzaamheid te leven, en kon de leegte die zijn ziel teisterde niet aan. Hij wist dat de plaaggeesten niet per definitie slecht waren. Ze waren uitgezonden door de goden om hem te testen. Na een lange en angstige ervaring van leegheid en hopeloosheid riep hij het uit tot de plaaggeesten : ‘Als er dan niemand anders is, vullen jullie mij dan op, want de leegte vreet me weg.’ Gillend en joelend namen de plaaggeesten bezit van hem. Hier hadden ze lange tijd op gewacht, en nu zou Sorsor voorbereid zijn om de grotten van de goden te betreden. Het was de plaaggeest zelf die geplaagd werd en rust zocht, en die niet kon vinden. Nu de plaaggeest hem had vervuld stroomde er toverkracht door hem heen, en kon hij de goden bereiken zonder weg te smelten.

In een plaats van toverkolen ontmoette hij de god Prektiktion. De god bedankte hem dat Sorsor hem tot rust had gebracht, en de plaaggeest die Prektiktion tot hem had gezonden had aangenomen. Sorsor sprak over de verwoesting van het keizerlijke hart, en de god Prektiktion wist er alles van. ‘Ik heb jou die wijsheid gegeven,’ sprak de god. En de god vulde Sorsor met een hele reeks toverkrachten. De god Prektiktion had vele tovenaars in dienst, en kon ook Sorsor goed gebruiken. De god gaf hem een fles vol andere goden die hij kon oproepen. Die andere goden hadden de meest vreemde namen die Sorsor moeilijk kon uitspreken.

Prektiktion sprak dat de stam van Sorsor nu was overgeleverd aan de krachten van de woestijn, want ook naar hen zouden de plaaggeesten op zoek gaan om hen te testen. Sorsor nam de fles en gooide hem tegen een stenen muur kapot. ‘Ik had beloofd hen met mijn leven te beschermen,’ sprak Sorsor. ‘Waarom ben ik hier ?’

‘Je had geen andere keus,’ sprak Prektiktion. Sorsor viel op de grond en huilde. Hij miste zijn stam.

‘Als zij de plaaggeest aannemen,’ sprak Prektiktion, ‘dan zal je hart met hen verbonden zijn.’

Na vele lange jaren kwam ook Sliktior tot de plaats van toverkolen, en vertelde Sorsor dat hij niet kwam vanwege een grote daad, maar omdat hij was verbannen. Sorsor viel neer in woede. Hij kon zich niet voorstellen dat zijn stam tot zoiets in staat zou zijn, maar later begreep hij het. Sliktior had

lafheid vertoond. Sorsor vroeg zich af hoe een verbannene hier kon komen. Uit het oog van Prektiktion kwam een straal vuur die in een flits Sliktior verteerde. ‘Veel vaker komen hier bannelingen,’ sprak Prektiktion. ‘Zij kunnen hier komen met een geheime sleutel, maar hun lot is het vuur.’

‘Zijn zij indringers ?’ vroeg Sorsor. Maar Prektiktion schudde zijn hoofd. ‘Nee, zij worden toegelaten omdat zij dieven zijn. Zij nemen altijd een stukje weg van de stam als zij gaan. Zij zijn dus bijzonder in onze ogen, en onze ogen zullen dat bijzondere dan nemen.’

‘Maar waar is Sliktior dan nu ?’ vroeg Sorsor.

‘Hij is overgeleverd aan de wraak van de plaaggeesten,’ sprak Prektiktion.

Maar dat liet Sorsor niet op zich zitten, want hij hield meer van Sliktior dan van welke god of elf dan ook. Er was één ding dat hem liet strijden tegen de goden, en wat hij altijd droeg, en dat was een klein kruikje vastgemaakt aan een leren ketting om z’n nek. Zijn voorouders hadden hem verteld dat hij het flesje echter maar één keer kon gebruiken. Hij opende het flesje, en een stroom van gif sloeg de god neer. Sorsor greep een mes dat aan zijn been gebonden was door een band, en wierp het in het hart van de god zoals hij eens de tovenaar en de tovenares had uitgeschakeld. Op hetzelfde moment werd de huid van de god opengescheurd en Sliktior stapte eruit, als een priemend vuur. ‘Raak me niet aan !’ riep Sliktior. Maar Sorsor greep hem stevig vast. ‘Aan de wraak van de plaaggeesten zal je niet overgeleverd zijn,’ sprak Sorsor, ‘maar weest gastvrij voor hen, want aan de wraak der goden waren ze overgeleverd.’ Er zat nog één druppel in het flesje waar Sorsor Sliktior van liet drinken, en de plaaggeest vervulde toen ook hem.

Samen zijn ze toen door de woestijn naar hun stam teruggegaan. Maar de andere goden hadden zich gevestigd in het kamp, en hadden de indiaanse elven tot slavernij gedwongen. Het flesje was leeg, maar omdat Sliktior van het flesje had gedronken was hij immuun. En zo bevrijdde Sliktior zijn stam van de goden, en werd hij in ere hersteld.

Sorsor zou weer teruggaan naar de bergen, en ditmaal niet om tot de goden te gaan, maar tot de grote elven. De grote elven droegen zorg voor vele plaaggeesten die ze uit de verschrikkelijke handen van de goden hadden weggekregen. Toen Sorsor een groot aantal grote elven had leren kennen stelden ze hem aan als opperhoofd van een stam van indiaanse plaaggeesten. Deze indiaanse plaaggeesten konden toveren als de beste, en Sorsor moest oppassen dat ze hem niet in de val lieten lopen. Vaak moest er een grote elf ingrijpen.

Na vele jaren kwam ook Sliktior naar deze plaats, en deze keer niet omdat hij verbannen was, maar omdat hij de stam van indiaanse elven een nieuwe grote dienst had bewezen, zo groot als de daad van Sorsor. Sliktior nam de taak van Sorsor nu hier over, en Sorsor vertrok dieper in de bergen. Sorsor kwam tot een plaats waar veel indiaanse tovenaars woonden, en hij zag in dat zij

veel grotere plaaggeesten waren dan degenen die hij al kende. Ze waren duivels wreed, maar daarnaast ook genadig, als een wet die hij ook eens kende, de paradox van rechtvaardigheid. Fliktivian was een woestijnvlinder die grote luchtweerspiegelingen kon veroorzaken, en Sorsor ontmoette vele anderen. Sorsor kwam erachter dat zij uiteindelijk verantwoordelijk waren voor alle moeizame tafereeltjes van zijn leven, maar ditmaal waren ze vriendelijk naar hen, alsof hij nu één van hen was. Sorsor kwam er echter achter dat velen van hen niet deugden, en slachtte hen af in verschrikkelijke gevechten. In deze gevechten leerde hij wat ware gemeenheid was, en dat de ogenschijnlijke genade de gemeenheid nog groter maakte. Want Sorsor raakte ervan in de war, en werd zo een gemakkelijke prooi. Maar Sliktior volgde hem op de voet, en maakte zijn meester vrij. Er waren geheimenissen die Sliktior droeg waar Sorsor nog geen weet van had.

Sorsor had vele vragen, vragen die beantwoord zouden worden op zijn pad door de woestijnen en de bergketens. Het was alsof alles bijdroeg aan de grote puzzel in zijn hoofd, maar sommige stukjes leken alles weer af te breken. Sorsor raakte erg verwilderd. Op een dag vond Sorsor een heleboel plaaggeesten in een flesje. Als hij ze vrij zou laten, zouden dingen dan erger worden of beter ? Hij wist dat ze waren gezonden om te plagen, en eigenlijk had hij genoeg van het geplaag. Hij wist dat als hij het niet zou openen, dan zou waarschijnlijk iemand anders het openen. Sorsor besloot het flesje om z'n nek te dragen, om het in gevallen van nood te gebruiken. Je kon nooit weten. Maar later besloot hij het diep in de woestijn te begraven, want er waren al genoeg plaaggeesten op de wereld.

Einde

DE STAATSGREEP

Overal in de trein zaten amazones.
Die hadden het land bezet.
Ze kwamen uit een buurland.
Ze spraken in een andere taal,
maar er waren ook tolken bij.
Hij zat in de trein en dichtbij hem zaten amazones die tot elkaar spraken in de vreemde taal.
Ze waren militair gekleed en waren bewapend.

Hij vroeg hen wat er gaande was.
Ze spraken tot hem en een tolk vertaalde het.
Ze zeiden dat het land door hen was ingenomen, en dat iedereen zich zou moeten houden aan de nieuwe regels.
Toen hij om de nieuwe regels vroeg kreeg hij een folder.

Niemand weet goed wat er gaande is, zei de tolk, maar men zal snel beseffen dat er een staatsgreep is geweest, en dat het land is overgenomen.

De amazones spraken toen verder met elkaar in de vreemde taal.
Hij vond het een mooie taal. Op de folder stond dat hij die taal moest leren.

Iedereen had meldplicht bij de scholen.
Daar zou de nieuwe taal geleerd moeten worden.
Ook de gebruiken van de amazones moesten overgenomen worden.
Er kwam ook een nieuwe bijbel.

Hij keek uit het raam van de trein, een beetje dromerig.
Het was allemaal zo snel gegaan.
Nu zag hij de amazones overal. Soms hadden ze ook hoofddoeken.
Het leek wel op een cultus.
Ze geloofden in de dochter van de hemel, als enige weg tot de moeder van de hemel.
Ook hij moest het nieuwe geloof leren.
Dat stond ook allemaal in de folder.

Hij was op weg naar huis, maar hij wist niet wat hij zou aantreffen sinds de amazones het land hadden overgenomen. Waren ze nog wel van zichzelf ? Hadden ze nog wel bezit ?

Toen hij bij zijn huis aankwam stonden daar allemaal amazones.
Toen hij zijn huis binnenging bleek het dat ook de amazones daar al waren.
Ze hadden zijn huis in beslag genomen.
Hij zou nu naar een kamp moeten.
Veelal werden scholen als kampen gebruikt, en winkels.
Daar ging zijn privacy.
Ook waren er kampen in de natuur opgezet.
Daar werd hij ingedeeld.
Hij kwam in een grote tent terecht.
Hier zou hij ook onderwezen worden door amazones.

Hij wilde de taal leren. Het sprak hem aan, maar hij wilde ook zijn huis terug.
De amazones zeiden dat hij daar maar voor moest werken.
Uiteindelijk zou hij zo alles kunnen terugverdienen, en meer.

Waarom geen privacy ? vroeg hij.
Daar moet je voor werken, zeiden ze.
Niets komt voor niets.
Hij zei dat hij al hard had gewerkt voor de privacy, maar dat ze het hem hadden afgenomen.
Ze waren niet onder de indruk van zijn betogen.
Er golden nu andere regels.
Hij moest helemaal opnieuw beginnen sinds de amazones waren gekomen.

Hij keek naar de lucht en zag een verschijning van een leeuw in de wolken,
een leeuwin. Het was de dochter van de hemel.
Hij rees zijn handen op van verbazing.
Hij kon zo alles zien, hoe wateren naar beneden vloeiden,
als lagen van andere werkelijkheden.
Het stroomde naar de rivieren.
Hij zag de lucht in vele lagen, wat overging in land.
Ook het land had vele lagen.

Hij keek ernaar en was verwonderd.
De leeuwin brulde.
Zij voerde oorlog.
Zij had de overwinning aan de amazones gegeven.
Hij hoopte nu dat het land er op vooruit zou gaan.
Maar dat zijn privacy hem was afgenomen beviel hem niet.
Toch was hij blij dat hij in de natuur was.
Het deed hem goed.

Hij moest het een plekje leren geven, leren accepteren.
Ze zeiden dat nu alles eerlijk verdeeld was, dat er geen armen meer zouden zijn.
Hij kon zich daar wel in vinden, maar had zijn privacy nodig.
Hij voelde zich bekeken, in de gaten gehouden.
Ze zeiden dat het bescherming en begeleiding was.
Hij voelde dat niet zo.
Hij voelde zich ingenomen.
Ze lieten hem plaatjes zien van een betere wereld.
Het was een spel, en alles moest gewonnen worden en verdiend,
maar de regels daartoe waren heel anders.
Ook als je niets deed en alleen luisterde kreeg je daarvoor punten,
en ook als je studeerde.
Ook als je veel moest lijden kreeg je daarvoor punten.
Er werd niet slechts naar werk uitbetaald.
Hij vond dat wel eerlijker.
Er werd nu uitbetaald als je je aan de nieuwe regels hield.

Uiteindelijk was dat een betere wereld.
Alles werd zo min of meer omgedraaid, teruggedraaid.
Men werd niet meer betaald voor kracht, maar voor zwakte.
Zo werd alles eerlijk verdeeld.
Er was niet meer het recht van de sterkste, niet meer het recht van de meesten.
Minderheden werden uitbetaald, en als je de minste was.
Meerderheden en hen die dachten dat ze de meeste waren werden bespot.
De amazones waren gekomen.

Nu leefden ze in een andere wereld waar de oude regels niet meer golden.
Het land was in bezit genomen.
Het land kon niet meer buitensporig zijn in macht en kracht.
De vrouwen deden het heel anders.

Hij keek naar de vrouwen, en zag een nieuwe wereld.
De oude wereld was voorbijgegaan.
Zij zouden hem de weg wijzen.
Hij moest alles achterlaten, maar zou er zoveel meer voor terugkrijgen.
Ze leken met zoveel. Hoe vroeg zich af hoe dat kon.
Ze waren overal.

Het land waar ze vandaan kwamen was groot.
Veel groter dan zijn land.
Altijd waren ze op een afstand geweest en wist hij er niet veel van.
Maar nu waren ze toch echt gekomen.

Hij keek naar de vrouwen en zag een nieuw zelf.
Ook zag hij de dochter van de hemel in hen, de leeuwin.
Het was alsof de leeuwin door hen heen naar hem keek.
Hij voelde hoe ze jacht op hem voerden.
Nu werden de jagers niet meer uitbetaald, maar de gejaagden.
Nu werden de slagers niet meer uitbetaald, maar de geslachten.

De orde werd omgedraaid.
De amazones brachten een nieuwe leer.
Het hoge zou laag worden, en het lage zou hoog worden.
Niemand had het verwacht, het was zo ineens gebeurd.
Ergens in de nacht waren ze gekomen,

toen iedereen sliep.
Nu waren ze niet meer weg te krijgen.
Nu moesten ze ermee leren leven.

Hij keek dromerig voor zich uit.
Het was amazone dag,
De stilte zou nu uitbetaald worden.
Er werd niet meer betaald naar grootheid maar naar kleinheid.
Er werd niet meer betaald naar hardheid, maar naar zachtheid.
Niet naar veelheid, maar naar weinigheid.
Niet het normale werd uitbetaald, maar het vreemde.
Niet het opvallende, maar het verborgene.

DE TRAGEDIE VAN TANGA SPANGA

Hij wilde weg uit Tanga Spanga.
Hij ging naar het loket om een kaartje te kopen.
Toen hij het geld gaf was de vrouw aan het loket boos omdat er een baardhaar tussen zou hebben gezeten. Ook had ze het over de huid onder zijn oren, dat er iets met zijn bloed zou zijn.
Hij had toen gezegd dat als ze achter het loket wilde werken, dan zou ze haar haar eens moeten kammen. Toen liep hij weg met het kaartje, en is richting het station gegaan. Daarvoor moest hij eerst door de stad lopen. Het was heel druk.

Bij het station was het ook heel druk. Hij zou de wildernis van Tanga Spanga ingaan. Daar zouden ook wat steden zijn. Hij keek op het kaartje. Ze waren niet duidelijk geweest over wat voor steden het zouden zijn. Toen hij in de trein stapte merkte hij op hoeveel mannen er waren, en maar weinig vrouwen. Naarmate er werd gestopt bij verdere stations gingen steeds meer vrouwen weg, en er kwamen eigenlijk alleen maar mannen bij. Na een tijdje werd er omgeroepen dat ze er waren, dat het het eindpunt was. Maar het was geen stad. Op het station zag hij allemaal klagende mannen. Ze waren veelal lang, slank, met lang haar en baard, vaak lang. Hij liep van het station af, en zag er twee vrouwen met elkaar praten. ‘Hij had zo geklaagd,’ zei de ene vrouw tegen de ander. Hij vroeg zich af of het een dorp was, maar het leek wel een concentratie kamp.

De trein was heel modern, zoals alles modern was in de stad waar hij vandaan kwam. Hier was alles meer primitief. De vrouwen waren ook primitief. Hij zag steeds meer vrouwen hier. Het viel hen op dat ze veel met elkaar spraken, en spottend spraken over mannen. Terug naar de stad waar hij vandaan kwam wilde hij niet meer. Hij had onwil, woede, angst en was op de vlucht. Hij had het helemaal gehad. Hij liep de wildernis in in de hoop dat hij daar ergens één van de steden zou vinden. Hij durfde niet te spreken met de vrouwen. Mannen zag hij hier niet.

Hij had spijt dat hij niet met de mannen had gesproken. Nu zag hij ze niet meer. Hij zou kunnen wachten totdat de volgende trein zou komen, om dan een man aan te spreken, maar hij durfde het niet aan met deze vrouwen om hem heen. Hij vertrouwde het niet. Hij liep door tot de wildernis, en zou op zoek

gaan naar een stad.

Het was lang lopen, en hij begon honger en dorst te krijgen. Hij was bang waar hij terecht zou komen, en bang dat hij nergens terecht zou komen.

Dit was gewoon een dystopie, een hel. Hij durfde bijna geen adem te halen. In zijn hoofd was hij moegedraaid. Dat hadden de vrouwen gedaan, de vrouwen van Tanga Spanga, van de stad waar hij vandaan kwam. Het was alsof ze hem altijd vast probeerden te praten, altijd kleinerend. En hij had blinde vlekken. Als ze eens goed naar hem waren en goed over hem spraken, dan vergat hij dat snel. Het bleef gewoon niet hangen, maar kwam wel ergens op de achtergrond van zijn lange termijn geheugen. Hij was depressief, goed depressief. Hij wilde niet meer leven, maar wist ook dat hij geen andere keus had.

Angst voor mensen, angst voor vrouwen. Angst voor bittere eindes. Hij schreef wat op in zijn notitie blokje. Hij was ook bang voor papier. Hij had teveel verschrikkelijke dingen gelezen. In Tanga Spanga werden mensen continue overladen met vreselijke papieren. Het was gekkenwerk. Hij moest weg. Hij moest kunnen ademen. Na een tijdje viel hij van vermoeidheid op de grond en viel in slaap. Hij was op, hij kon niet meer. Wat grond was op zijn tong terechtgekomen. Hij had de kracht niet om zijn tong naar binnen te halen.

Hij weende in zijn slaap. Hij hoorde de rivieren bruisen in de verte. Het waren zijn tranen. Het was alsof hij door een insect was gestoken. Hij voelde zich ziek.

Nog nooit was hij zo depressief geweest als toen hij vertrok, maar het was ook een bevrijding. Hij vond het verleden eng. Hij kon er niet mee leven.

Hij had vreemde dromen. Worstelingen met een zwarte cobra. Helemaal uitgeput werd hij wakker. Hij probeerde verder te gaan, maar hij kon niet. Hij had geen kracht.

Toch heeft hij zich toen kunnen vermannen, alhoewel hij in het begin meer kroop dan liep. Later merkte hij dat hij weer normaal kon lopen, en heeft toen heel lang gelopen totdat hij bij het strand aankwam. Hij zag daar een donkere vrouw in de zee staan. Hij voelde zich verhongerd en had erge dorst. Hij voelde zich ook weer helemaal uitgeput. Hij heeft toen al zijn moed bij elkaar geraapt en liep naar de vrouw toe. Ze begon hem direct te bespotten. Ze maakte allemaal kleinerende opmerkingen. Toen hij met de vrouw sprak werd hij ineens van achteren op zijn hoofd geslagen. Hij raakte bewusteloos, en werd even later wakker bij een groot orakel. Het was een orakel dat alles omdraaide. Het was een steen met vreemde tekens, in een taal die hij niet kende. Het moest van de inboorlingen hier zijn. Iemand hield zijn hoofd van achteren vast en duwde het hard tegen de steen. Het was alsof hij inwendige bloedingen had. Hij weende. Waar was hij toch terecht gekomen ?

Kannibalen ? Van alles kwam in zijn hoofd op. Hij kon niet achterom kijken.

Weer werd zijn hoofd tegen de steen gesmeten, en toen weer. Weer begon hij zijn bewustzijn te verliezen. Het was nu alsof zijn eigen bloed van binnen in zijn mond gleed. Wat wilden ze van hem ? Wat wilden ze met hem doen ?

Hij hoorde en voelde watervallen stromen, en gebruis. Hij keek naar de orakel steen. Er stonden donkere vrouwen naast. Ze smeerden toen spul op hem. Wat wilden ze met hem doen ? 'Kannibalen,' dacht hij.

Hij werd onder een zogeheten bewaarder van gevangenen geplaatst. Ze behandelde hem meestal, maar niet altijd, redelijk goed, maar hij had het idee dat ze hem voorbereidde om gegeten te worden. Dit ging zo weken door. Amalek was haar naam. Na die tijd zei ze dat zij zijn bewaarder niet meer was, maar zijn slavendrijver, in de zin dat hij hard werk voor haar moest verrichten. Het leek er op dat ze toch geen kannibalen waren, tenzij het uitstel was.

Hij mocht haar in ieder geval geen bewaarder meer noemen, maar zij was nu zijn slavendrijver. Hij was van zomaar gevangene tot slaaf geworden. Er waren wel meerdere gevangenen en slaven. Ze werden zombies, skeletten of geesten genoemd. Hij werd een geest genoemd. Hij wist dat hij hier ernstig in de problemen was gekomen. Vaak werd hij op zijn hoofd geslagen. Hij had het idee alsof zijn brein barste, alsof hij allemaal inwendige bloedingen had, en vaak werd hij tijdens zijn bewusteloosheid of halve bewusteloosheid ingesmeerd met spul. Toch kannibalen dan ? Hij wist het niet.

Ook gooiden ze gevangenen en slaven die gebonden waren van hoge plaatsen. Dan vielen ze te pletter en raakten verlamd of kreupel. Sommigen braken hun rug of nek. Hij wist dat hij hier goed op de verkeerde plaats was gekomen, de ene wreedheid na de andere.

Rust kreeg hij bijna niet. Ook 's nachts moest hij werken. Eigenlijk had hij zijn enige slaap als hij bewusteloos of half bewusteloos was. Slapen mocht niet, dat was voor luien. De vrouwen zelf sliepen ook bijna niet. Het leek wel alsof ze altijd op waren. Als hij klaagde of weende was er ook geen medelijden, want dat werd ook met spot beantwoord. Ze probeerden hem te breken. Daar was hij van overtuigd.

Hij wilde vluchten naar de zee, maar er was hier geen ontsnappen aan. Als iemand probeerde te ontsnappen dan liep zo'n ontsnapping vaak verkeerd af. Als hij zag wat ze deden met hen die probeerden te ontsnappen durfde hij niet meer. Met netten werd de ontsnappende gevangen, en daarna was het goed mis. Dan werden z'n beide kaken gebroken. Ook werden soms armen afgehakt, en soms zelfs benen. Hij was in een hel terechtgekomen. Ontsnappen hier kon je maar één keer proberen.

DE HEKSENKINDEREN VAN BEGAL

Ik keek naar hun voeten. Van de grote teen tot de kleine teen waren de tenen steeds korter, als een xylofoon, als een schuine lijn naar beneden. Het waren de heksenkinderen van Begal. Hun ogen waren hol.

En moeder honger riep mij.

Hoe leven zij ? Het bloed druipt van hun monden.
Over de ruggen van anderen leven zij.

En moeder honger riep mij.
Ik heb niks van ze nodig.

En ik ontsnapte van de planeet Begal.
Ik weet niet meer hoe.
Maar de nachtmerries bleven, van de heksenkinderen van Begal.
Ik kon er niet omheen.
Ik moest er dwars doorheen.

In al onze visuele rijkdom zijn we blind.

HET GEHEIM VAN DE SNOEPVISSEN

Een jongen had een speciale gave. Uit zijn hand stroomden dorpen en steden. Maar er was bijna geen wildernis meer, geen natuur. Een heks hield de indiaanse koningin gevangen. De indiaanse koningin had de gave de natuur te brengen waar zij ook maar ging, maar nu ze was opgesloten kon ze dat niet meer. Alleen in haar gevangenschap was de natuur, maar daarbuiten kwam het nauwelijks voor. Zij werd dus opgesloten gehouden in een wildernis grot, heel diep. De grot werd bewaakt door een draak. De mensen van de dorpen en de steden wilden haar vrijzetten, maar konden het niet. De jongen had hen de dorpen en steden gegeven als bescherming tegen de heks. De draak kon niet zomaar verslagen worden. Men moest langs de wildernis gaan naar de zee. Dat was nog slechts een strook wildernis. In de wildernis stond de lange grot, die ook naar de zee leidde. Maar aan de andere kant bewaakte de heks de grot, en die kon ook niet zomaar verslagen worden. Die was veel te sterk. En om bij de heks te komen zou je over een stenen veld van spinazie-zwijnen moeten gaan. De stenen waren hard, en puntig. Je zou er zo overheen kunnen struikelen, en de spinazie-zwijnen maakten veel kabaal, en verslonden hen die te dichtbij kwamen.

De jongen wilde er wel naar toe. De gave van de natuur en de lieve indiaanse koningin moesten vrijgezet worden. Hij ging met zijn speer. Ook had hij een pijl en boog en een vangnet. Maar de spinazie zwijnen waren veel te

wild en woest, maakten veel te veel kabaal, en leken wel van steen.

Hij werd wanhopig en moedeloos. Ook struikelde hij telkens over de stenen en bezeerde zich ernstig. Uiteindelijk liep hij trillend terug. Langs de wildernis strook ontmoette hij een feetje. Het feetje was heel klein en sprak tot hem : ‘Maar jongen, die spinazie varkens die zo wild en woest zijn en zo hard en allesverslindend, die kun je niet zomaar verslaan met wat wapens zoals jij hebt. Je moet wat vissen aan zee, op slagroom-vissen. Als je die aan de spinazie zwijnen voedt, dan zullen ze slapen, heel lang, en kun jij je werk doen.’

‘Oh bedankt, lieve fee,’ zei de jongen. ‘Hoe moet ik op slagroom-vissen vissen. Moet ik daar nog wat speciaals voor meenemen ?’

‘Gooi je net maar uit,’ sprak het feetje, ‘en beproef je geluk.’

De jongen liep naar de zee, en wierp zijn net uit. Het feetje ging met hem mee. ‘Zeg, geliefde fee,’ zei de jongen, ‘als ik de spinazie zwijnen heb gevoed, en ze slapen, en ik kom bij de heks, wat moet ik dan doen, want zij is veel te sterk. Niemand kan tegen de heks op.’

‘Oh, ik heb wel een plannetje,’ zei het feetje.

De jongen ving wat slagroom-vissen en ging ermee naar de spinazie varkens, maar die moesten er niets van hebben. Wel hield het hen op een afstand. Het scheen dat ze bang waren voor de slagroom-vissen. ‘Bekogel ze ermee,’ zei het feetje. Dat deed de jongen toen. ‘De zwijnen kunnen niet tegen slagroom-vissen, daar worden ze moe van,’ zei het feetje, ‘dat zwakt hen af.’

‘Maar ik begin zelf ook moe te worden,’ zei de jongen. Even leek het alsof de jongen weg begon te zakken, maar het feetje gaf hem toverkracht. ‘Kom,’ zei het feetje. ‘De varkens slapen. Nu moeten we naar de heks.’ De jongen ging bijna slaapwandelend het feetje achterna. ‘Ik weet wel een truuk.’

Toen de heks ze zag aankomen begon ze te schaterlachen. ‘Wat een slampampers komen daar aan. Wat komen jullie doen ?’ lachte ze schaterend.

‘Heks,’ zei het feetje. ‘Laat ons er nu door. Je weet dat jij de indiaanse koningin bewaakt.’

‘Die komt niet meer vrij,’ zei de heks. ‘Wie wil je daarvoor meebrengen ?’

‘Oh, ik ben iets vergeten,’ zei het feetje fluisterend naar de jongen. Ze moesten terug naar het strand, en dan lopen totdat ze bij andere stenen velden waren gekomen. Die stenen waren nog wel erger dan de stenen velden van de spinazie varkens, maar door de toverkracht van het feetje had de jongen daar geen last meer van gehad. Op de andere stenen velden waren broodbuffels en taartbuffels. Zij bewaakten het stafke van Hurretut, waar de heks mee uitgeschakeld zou kunnen worden. ‘Waarom heb je dat niet eerder gezegd ?’ vroeg de jongen fluisterend aan het feetje. ‘Vergeten,’ zei het feetje. ‘Dat is de vloek van de toverkracht die

ik bij me draag, dat het me nogal vergeetachtig maakt soms. Alles heeft zo zijn keerzijde.'

Toen ze van de heks wegliepen schaterlachte de heks weer. 'Wat een lafaarden. Ze weten dat ik onoverwinnelijk ben !' krijste ze lachend.

De broodbuffels en taartbuffels zagen er gevaarlijk uit, maar de stenen velden waarop ze stonden nog wel meer. 'Dit kan ik niet,' zuchtte de jongen.

'Nee,' zei het feetje.

'Het ziet eruit als een feestje,' zei de jongen, 'en wij zijn niet uitgenodigd.'

'Wel,' zei het feetje. 'Ik weet wel iets.'

'Slagroom-vissen weer ?' vroeg de jongen.

'Nee,' zei het feetje. Ze wees toen naar een buffel die half op het strand stond. 'Dat is een broccoli-buffel. Oh, ik weet het al !' riep het feetje. 'We hebben ditmaal snoep-vissen nodig. Maar ik denk niet dat de broccoli-buffel ons erlangs zal laten gaan. Laten we teruglopen en zo het strand op gaan.'

De jongen liep weer terug met het feetje. Ver weg van de buffels gingen ze toen het strand op. De jongen wierp weer zijn net, maar hij ving alleen maar slagroom-vissen.

'Geduld,' zei het feetje. 'Snoepvissen vang je niet zomaar.'

'Hoe vang ik ze ?' vroeg de jongen.

Het feetje glimlachte. 'Weet je dat dan niet ?'

'Nee,' zei de jongen.

'Luister,' zei het feetje. 'Fluister zacht, met liefde en aandacht, wees warm en vurig, geduldig turend, zeg niet teveel, zeg niet te weinig. Fluister zacht, de woorden waarover je hebt nagedacht. Fluister als de wind, om de zee op te roepen. Zee, zee, neem mij met je mee.'

De jongen begon te fluisteren, en zei ook : 'Zee, zee, neem me met je mee.' Heel zacht fluisterde hij, niet teveel, niet te weinig. Hij fluisterde als de wind.'

'Laat nu je net los,' zei het feetje. De jongen deed dat, en de zee begon het net mee te trekken. Na een tijdje kwam het net vol met snoepvissen tot de jongen terug.

'Wat zal het doen tot de buffels ?' vroeg de jongen.

'Dat zul je wel zien,' zei het feetje. Samen liepen ze weer terug naar de stenen buffelvelden. 'Werp de snoepvissen naar hen toe,' fluisterde het feetje. 'Toe, nu.' De jongen nam een sprong, en gooide de eerste snoepvis. Direct renden de buffels er van weg. Ze waren er bang voor. 'Waarom zijn ze bang ?' vroeg de jongen.

'Weet je dat dan niet ?' vroeg het feetje. 'Weet je dat dan echt niet ?'

'Nee,' zei de jongen.

‘Gooi er nog één,’ fluisterde het feetje. De jongen sprong weer op en wierp de tweede snoepvis. De buffels waren al snel in geen velden of wegen meer te bekennen. ‘Ze vrezen dit meer dan wat dan ook,’ fluisterde het feetje.

‘Maar waarom ?’ vroeg de jongen.

‘Kom,’ zei het feetje, ‘dan laat ik je wat zien.’ Ergens op het stenen veld was een losse steen. Het feetje haalde de steen weg, en daaronder lag een stafje. ‘Het stafke van Hurretut,’ fluisterde het feetje. ‘Dat hebben we nodig, pak het.’ De jongen pakte het stafje.

Zo liepen ze terug naar de heks. ‘Ga weg met dat ding,’ krijste de heks. Ze begon woelig te doen, en te stamelen, en gek te gillen. Toen weende, klaagde en smeekte ze. ‘Doe weg, doe weg, daar kan ik niet tegen,’ weende ze. Ze begon toen weg te smelten. Alleen haar kleding en haar hoed waren na een tijdje nog over. Toen liepen de jongen en het feetje de grot in die ze had bewaakt. Al gauw vonden ze tralies waarachter de indiaanse koningin stond. Tranen biggelden over de wangen van de indiaanse koningin. ‘Richt nu het stafke op het slot,’ fluisterde het feetje tot de jongen.

De jongen richtte toen het stafke op het slot. ‘Zeg nu : ‘Stafke van Hurretut, open nu deze verschrikkelijke put.’ De jongen deed wat hem gezegd was, en al snel sprong het slot open, en ging de deur van tralies open. De indiaanse koningin was zeer blij, en gaf hem een zoen op zijn wang, en bedankte ook het feetje. Nu zou ze overal de natuur weer kunnen brengen, en zou de wildernis volop bloeien.

De jongen keek naar het stafke, en keek, en keek naar de indiaanse koningin, en werd zo wakker van een mooie droom. Tranen biggelden over zijn wangen, alsof de zee hem had meegenomen naar een prachtig eiland. Gelukkig hoefde hij vandaag niet naar school, dus hij kon lang over de droom nadenken. Het leek wel alsof de dag nooit meer zou eindigen.

Einde

HET WEERZIEN

Hij kwam de oude bovenbuurman weer tegen, die daar liep met een klein kind in een wandelwagen.
‘Zomaar uit het niets vroeg hij aan zijn vroegere boven buurman : ‘Hoeveel kinderen heb je nu ?’

‘Vier,’ zei de boven buurman.

‘Het is al lang geleden toen we daar weggingen,’ zei hij.
‘Viel het je op dat we ineens wegwaren ?’

‘Ja,’ zei de boven buurman. ‘De buurt vond het verschrikkelijk. Ze hadden het er moeilijk mee, voornamelijk de vrouwen. Er was ook altijd iets met het huis aan de hand.’

‘Wat was dat dan ? In wat voor zin ? Bedoel je qua sfeer ?’ vroeg hij.

‘Het was zondvloedgebied,’ zei de boven buurman.

‘In wat voor zin ?’ vroeg hij.

‘Er lagen altijd stukken fruit, en pakjes vla,’ zei de boven buurman.

‘Weet je ook de reden waarom we zijn vertrokken ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei de boven buurman.

Hij was even stil. ‘Ik zal vertellen wat er is gebeurd. Het was een scheiding. Mijn vrouw is er met de kinderen vandoor gegaan naar een plaats waar ik ze niet zou kunnen vinden. We hadden vlak voor de scheiding teveel ruzie, en het vermoeide haar. Een mens is maar fragiel.’

De boven buurman zei niks, en staarde hem een tijdje aan.

‘Mijn vrouw had wel een goede band met jouw vrouw,’ zei hij tegen de boven buurman.

‘De zondvloed,’ zei de boven buurman. ‘Er waren duidelijke tekenen. Het huis was zondvloed gebied. Ik kijk er niet van op. Ben je met de boot meegegaan ?’

‘Nee,’ zei hij, ‘eerder de diepte in gegaan.’

‘Dat kan,’ zei de boven buurman. ‘Maar ben je nu op de boot ?’

‘Nu ?’ zei hij. ‘Ja, nu wel. Het heeft lang geduurd.’

‘Het beste jongen,’ zei de boven buurman, en liep door.

Toen werd hij wakker. Het was een droom.

Hij keek om zich heen. Hij was op het schip. Hij was in de nieuwe wereld. Hij hoorde de vogels zingen. De bloemen waren in bloei. Hij was aangekomen in goed land.

Zoveel mensen hebben het moeilijk. De zondvloed komt en de zondvloed gaat, als eb en vloed. Wat overblijft en waar het naartoe gaat is waar het om gaat.

Einde

DE PLAAG VAN ELZEGA

In het stadje Elzega was een plaag van vliegende vissen die de hoofden van de burgers teisterden. De heksenmeester had een zwart zaad waarmee hij vissen kon laten vliegen, en hij gaf hen de naarste opdrachten. Zo zaaide hij een boel tragedie en hopeloosheid. De vissen waren gevreesd, en als ze dan weer vertrokken was het leed vaak al geschied, of begon toen pas echt.

Iedereen was met zijn handen in het haar. Ook de kleine Jog vond het vervelend. Hij was vastbesloten hier iets aan te doen, en op een dag stapte hij naar de burgemeester. Jog belde aan, en

de dienstmaagd van de burgemeester deed bezorgd open. 'Is er wat gebeurd, kleine ?'

'Nee,' zei Jog, 'ik wil gewoon de burgemeester spreken.' Na een tijdje wachten kon de kleine Jog bij de burgemeester naar binnen in zijn kamer.

'Zo, kleine jongen, dus jij wilt de stad redden van dit boze gespuis, huh ?' zei de burgemeester nadat Jog hem het verhaal had verteld. 'En hoe zou jij dat willen doen, kleine man ?'

'Geef me even de tijd, burgemeester,' zei de jongen. 'Ik kan vast wel iets bedenken.'

'Toch wel vreemd, jongen, dat je hier komt zonder ook maar enig idee te hebben, want meestal zijn degenen die hier komen al voorbereid met een idee of plan. Maar in ieder geval is het erg dapper van je,' zei de burgemeester.

Met de dagen leek het steeds erger te worden. De vissen waren erg bloeddorstig, en maakten velen ziek. Ook maakten ze angstaanjagende geluiden, waardoor mensen 's nachts niet konden slapen.

Het waaide hard buiten. De kerkklokken bleven maar luiden. Jog staarde voor zich uit, vastbesloten een plan te bedenken. 'Jongen, geef de moed maar op,' zei zijn moeder telkens. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.' Ze probeerden mensen gek te maken met hun gekrijs. In het stadje werden ze inmiddels overal de schuld voor gegeven. Ook zouden ze kinderen gekke en nare versjes laten zingen.

Toen Jog achttien was had hij ineens een plan. Hij zou naar het boze berkenbos gaan, op zoek naar de heksenmeester die dit allemaal op zijn geweten had.

Na lang lopen kwam hij bij een huisje. Hij ging naar binnen, en zag de heksenmeester achter een tafeltje zitten. 'Zeg kerel,' zei Jog, 'je boze spelletjes zijn uit. Jij bent de schuldige, en ik ben de wraakengel.'

'Zo zo,' zei de heksenmeester. 'Praatjes, hè, je bent er anders nog niet.' De heksenmeester stond op, en een vuurvlam kwam van zijn hand die regelrecht op Jog afvloog. Jog kon nog net bukken. Maar toen kwamen er twee vliegende vissen binnenvliegen, die met groot gekrijs Jog grepen en met hem wegvlogen. Ze brachten hem op een heel hoog nest in de bergen, waar het heel koud was.

'Je moet voor heksenmeester Troegadoer verschijnen,' zei één van de vliegende vissen.

Na hem ernstig toegetakeld te hebben, brachten ze hem bloedend naar een dichtbijzijnd kasteel in het bos. Heksenmeester Troegadoer zat binnenin op een troon. 'Laat deze lamlendeling binnenkomen !' riep de heksenmeester. 'Hij heeft mijn broer bedreigd. Nu is hij van mij.' De heksenmeester begon te lachen.

'Maar jullie hebben Elzega getergd met jullie vliegende vissen !' riep Jog.

De vliegende vissen brachten hem tot vlak voor de troon, en lieten hem toen neervallen. Kreunend en hijgend stond Jog moeizaam op. Hij was diep verwond.

'Elzega is ons terrein,' zei Troegadoer. 'Jullie hadden nooit dat stadje moeten bouwen op natuur gebied.'

'Daar kunnen wij niets aan doen,' riep Jog boos, 'dat hebben onze voorouders gedaan, en ze zeiden dat het een open vlakte was. Ze hebben geen bomen ervoor omgekapt, of ander natuurgebied.'

'Leugens,' zei Troegadoer, 'ze hebben een heel stuk bos ervoor weggekapt. Als je leven je lief is, vertrek uit de stad. De stad zal vernietigd worden.'

'Mijn voorouders moesten wel ergens leven. Ze hebben niets verkeerds gedaan,' zei Jog.

'Dat maken ze je maar wijs,' zei Troegadoer. 'Spoedig zal de stad vergaan, en er is niks wat je daaraan kunt doen.'

Jog probeerde zich los te rukken uit de greep die de vliegende vissen op hem hadden. Ze stonken verschrikkelijk. Hij voelde hun hete adem in zijn nek. Ze hadden bijna een zwarte huid.

Ze spoten hun inktgas in hem, terwijl hun nagels als naalden diep in zijn huid gingen. Hij werd plotseling depressief en duizelig. Toen viel hij op de grond. Troegadoer begon te lachen.

Jog wordt dan wakker na een tijdje in een langwerpige zaal op een bed, waar nog veel meer mensen op bedden liggen.

Een klein meisje komt aangelopen met lang, zwart haar. 'Wij zullen je bewerken met het zwarte zaad,' zei het meisje. 'Ook jij zal in een vliegende vis veranderen. We kunnen je goed gebruiken.'

'Nee !' gilde Jog, maar al snel injecteerde het meisje hem, en hij viel weer in een diepe slaap. Hij werd in een capsule gestopt en ging diep in de grond. Hij werd wakker toen ze de boom van het zwarte zaad hadden bereikt, diep onder de grond. Er zaten vleermuizen in deze boom. Hij moest van het zaad eten. Hij werd in een rivier geworpen en ging kopje onder. Hij zwom naar boven, en merkte dat hij in de zee was. Ook merkte hij dat hij een vis was geworden. Hij zag meerdere vissen om zich heen, en ze stegen op uit het water, om te vliegen.

Ook hij merkte dat hij kon vliegen. Zijn huid was bijna zwart. Hij bevond zich in een zaal met vele andere vliegende vissen. Ze keken allemaal richting een bol, waarop een vogelachtige verschijning zat met grote vleugels. Toen veranderde de verschijning in een koning. Het was de koning van de vliegende vissen.

Plotseling merkte Jog dat hij zijn eigen lichaam weer terughad. Hij rende door een tunnel, zoekende naar de uitgang. 'Nee, ik wil dit niet !' riep hij. Hij ramde met zijn vuisten op glas. Hij had het gevoel dat hij verdronk. Hij kon niet ademen. 'Is er dan niemand om me te helpen !' riep hij in wanhoop.

'Er is iets mis,' zei het kleine meisje. 'We kunnen hem niet veranderen in een vliegende vis. Zijn hart is te sterk.'

Plotseling voelde Jog dat hij buiten lag op de grond, vlak voor het kasteel. Zo snel als hij kon rende hij terug naar het stadje Elzega. Hij was door deze ervaring zo getraumatiseerd dat hij er nooit meer over durfde te spreken.

JETJE'S MOEDER

Jetje's moeder was een heks. En niet zomaar een heks. Ze at mensenvlees. Jetje's moeder kwam nooit beneden. Ze woonde op zolder. Jetje durfde hier nooit te komen. Haar vader zei altijd : 'Kom daar maar niet.' Het stonk er ook verschrikkelijk. Op een dag kwam er een meneer aan de deur. Jetje's vader moest een hoge rekening betalen, maar hij had er het geld niet voor. 'Ja, mijn vrouw heeft al het geld,' zei Jetje's vader tegen de meneer. 'Maar ziet u, zij is een heks en woont op de grote zolder. Ze eet mensenvlees, dus ik kan daar maar beter niet komen.'

'Ja, maar ik moet dat geld toch hebben,' zei de meneer.

Midden in de nacht ging Jetje's vader naar de grote zolder. 'Ik heb wat geld nodig,' zei Jetje's vader tegen de heks.

'Nee, dat krijg je niet,' zei de heks. 'Breng me eerst maar wat jongetjes, dikke jongetjes, vetgemest, want ik heb honger.'

'Nou, je kunt toch gewoon uit de koelkast eten,' zei vader.

'Nee, ik wil mensenvlees,' zei de heks.

'Maar dat kan echt niet hoor,' zei vader. 'En ik moet het geld nu hebben, anders komt morgen die meneer terug, en dan zwaait er wat.'

'Laat die meneer maar hier komen,' zei de heks.

'Goed,' zei Jetje's vader, 'als je dat zo wil. Dan kun jij het aan hem uitleggen.'

En zo gebeurde het. Jetje's vader stuurde de meneer de volgende dag naar het zolder. Na een uur was de man nog niet beneden, en Jetje's vader ging weer naar het zolder om te kijken hoe het was afgelopen. De heks had de meneer in een kooi opgesloten. Oh, oh, dat ging helemaal niet goed. De meneer was woest.

'Zeg, laat die meneer eens even los,' zei Jetje's vader. Maar de heks wilde dat niet. 'En ga nu maar weg, anders stop ik jou ook in een hok,' zei de heks. Toen is Jetje's vader maar naar beneden gegaan, en wilde er nu echt nooit meer komen.

Maar op een mooie zonnige dag toen Jetje eens iets van het zolder moest halen kwam ze erachter dat haar moeder er niet meer woonde. Alle spullen waren weg. Er lag een briefje op de grond, waarop stond geschreven : 'Lieve Jetje, ik woon nu in het bos. Groeten van de heks. Kom je me eens opzoeken ?' Nou, dat durfde Jetje natuurlijk niet, maar op een dag besloot ze er toch met een paar vriendjes en vriendinnetjes naartoe te gaan. De heks woonde nu heel diep in het bos, en daarvoor moesten ze een eind fietsen. Dat ging niet zo snel, want Kareltje was nogal dik, en kwam maar moeilijk vooruit. 'Kareltje, mijn moeder is nogal gevaarlijk,' zei Jetje. 'Ze eet mensenvlees.' Maar Kareltje moest erom lachen, en zei met zijn mond vol dat hij dat niet geloofde.

Toen ze bij het huisje van Jetje's

moeder aankwamen was het een keurige boel. Jetje's moeder kwam naar buiten met de krulspelden in, en ze leek op een echte dame. 'Zo, mams, verwacht je visite ? De koningin ofzo ?' vroeg Jetje.

'Nou, jullie zouden toch komen ?' zei Jetje's moeder. Jetje knikte. 'Mams, dit zijn Kareltje, Benno, en nog wat vriendinnetjes. Jetje's moeder gaf alleen Kareltje en Benno een hand. Benno was aan het eten zoals altijd. Hij had altijd zijn mond vol, net als Kareltje, maar hij was nog niet zo dik als Kareltje.

'Je bent niet zo dik als Kareltje,' zei Jetje's moeder tegen Benno. 'Maar dat komt nog wel.'

'Waarom dan, mevrouw ?' vroeg Benno.

'Oh, als je zoveel eet,' zei Jetje's moeder, 'dan zal dat vast wel lukken.' Kareltje en Benno keken elkaar even vreemd aan. Wat een rare moeder had Jetje dat ze zulke dingen zei. Maar al gauw viel Jetje's moeder goed bij Kareltje en Benno in de smaak, want in de woonkamer stonden de overheerlijkste taartjes en toetjes. 'Zo, ik dacht laat ik jullie eens goed verwennen,' zei Jetje's moeder. 'Jullie moeten er nog van groeien.' Dat lieten Kareltje en Benno zich geen tweede keer zeggen. Snel holden ze op de tafel af, en begonnen te eten dat het een lieve lust was. Maar de meisjes aten niks. 'Zeg, waarom eten jullie niet ?' vroeg Jetje's moeder. 'Ik heb het speciaal voor jullie gemaakt.'

'Oh, ik had thuis al genoeg gegeten,' zei Lizzie.

'Ja, en ik heb niet zo'n honger,' zei Daphne.

'En jij dan, Jetje ?' vroeg Jetje's moeder.

'Oh, ik heb ook niet zo'n zin. Ik ben een beetje misselijk,' zei Jetje.

'Dat kan,' zei Jetje's moeder, 'maar ik heb anders wel zin hoor. Dan eet ik wel een extra taartje voor jullie.'

'Lekker spul, moeder van Jetje,' zei Benno.

'Ja,' zei Kareltje met zijn mond vol. 'Mogen we nog eens komen ?'

'Jullie mogen zo vaak komen als jullie maar willen,' zei Jetje's moeder. 'Jullie mogen wel logeren, want het is toch weekend.'

'Graag mevrouw,' zei Benno. Kareltje knikte instemmend. De meisjes lieten zich pas na lang praten overhalen, maar Jetje wilde absoluut niet blijven. Jetje was bang dat haar moeder nog steeds was zoals vroeger. Opeens keerde ze zich om, rende naar buiten naar haar fiets, en reed weg.

Toen ze thuiskwam vertelde ze alles aan haar vader. 'Ach,' zei haar vader. 'Misschien is ze nu wel veranderd. Ze heeft een nieuw huis, en ze gedraagt zich nu als een echte dame. Zullen we samen eens bij haar op bezoek gaan ? Maar Jetje wilde er niet meer komen. Toch begon ze zich een beetje bezorgd te maken over haar vriendjes en

vriendinnetjes, maar even later dacht ze dat ze zich aanstelde.

Na het weekend kwamen de kinderen vrolijk terug. ‘Je hebt een geweldige moeder, Jetje,’ zei Kareltje. Ook Benno en de meisjes knikten volop. ‘Zie je nou wel,’ zei Jetje’s vader. ‘Er is niets aan de hand. Misschien is ze erg veranderd.’

‘Dus ze is nu geen heks meer ?’ vroeg Jetje.

‘Ik denk het niet,’ zei vader. Maar toen schrok Jetje. Ze keek naar Kareltje, en zag hoe er een schroefje uit zijn broekspijp viel. Jetje raakte het op, en keek Kareltje in de ogen. Kareltje bewoog niet meer. En toen zag Jetje ook een schroefje op zijn hoofd zitten. Dit was Kareltje helemaal niet, maar een robot. Ook zag ze die schroefjes op de andere kinderen zitten, en toen schrok vader ook. ‘Dat is niet pluis, Jetje,’ zei vader. ‘We moeten direkt naar het huisje toe.’

‘Nee,’ krijste Jetje. ‘Dan sluit ze ons ook op. Dat heeft ze al eens eerder gedaan met die meneer, weet je wel ?’

Vader knikte. Toen zijn ze samen maar gaan afwassen. ‘We moeten echt wat doen, Jetje,’ zei vader.

‘Ja, maar wat dan ?’ vroeg Jetje.

‘Ik weet het niet,’ zei vader. ‘Laten we er eerst maar een nachtje over slapen.

Maar de volgende dag waren vader en Jetje het alweer vergeten. Totdat Jetje op een dag weer op de zolder kwam en ontdekte dat haar moeder er weer woonde. Ook stonden er kooien met de meneer van de rekening, Kareltje, Benno, en haar twee vriendinnetjes Lizzie en Daphne. Ze waren allemaal verschrikkelijk dik geworden. ‘Mams, wat heb je met ze gedaan ?’ vroeg Jetje, ‘en waarom woon je nu weer hier ?’

Maar toen schrok Jetje. Haar moeder was gaan roesten, en dat was geen goed teken. Dat betekende namelijk dat haar moeder ook een robot was. Helemaal in paniek rende ze naar beneden. Direkt vertelde ze het aan haar vader. ‘Oh ja,’ zei Jetje’s vader, ‘dat is waar ook. Dat was ik helemaal vergeten. Ik heb haar zelf eens gemaakt. Ik had haar roestvrij moeten maken, en verder had ik nog wat foutjes gemaakt.’

‘Nou, ik vind het anders oerdom,’ zei Jetje. ‘Wie maakt er nou zo’n gevaarlijke heks als mijn moeder ?’

‘Ach,’ zei vader, ‘stel je niet zo aan. Trouwens, die meneer was ook maar een robot hoor, en ook Kareltje, Benno, Lizzie en Daphne. Zelfs de juffrouw is een robot. Ik heb ze allemaal eens gemaakt.’

‘Nou, je hebt me er behoorlijk bang mee gemaakt,’ zei Jetje. Maar toen ontdekte ze ineens iets anders. Wat zat daar bij het oor van haar vader ? Dat was een heel klein schroefje. Toen ze er aan draaide stopte haar vader ineens met bewegen en keek strak voor zich uit. ‘Vader ?’ zei Jetje. ‘Ach nee, hè ? Is mijn vader dan ook een robot ?’ In paniek rende Jetje naar het huis van de juffrouw. De juffrouw was in de woonkamer aan het breien. Direkt

begon Jetje haar te onderzoeken. ‘Ach kind, wat doe je allemaal toch ?’ vroeg de juffrouw.

‘Even kijken of mijn vader gelijk heeft,’ zei Jetje. En ja hoor, even later vond ze wat schroefjes. Nu kon ze niemand meer vertrouwen. Huilend slenterde ze naar huis terug. Ze durfde die nacht bijna niet te slapen. Ze was helemaal alleen in zo’n groot huis met robotten. De volgende dag werd er aangebeld. Het was een meneer met een snor en een hoed op. De meneer stak zijn hand uit naar Jetje en zei : ‘Hallo, ik ben jouw vader. Je hebt het eindelijk ontdekt over de robotten ? Je mamma is ook echt heel blij. Ga je met ons mee ?’

‘Ja, maar wie bent u ?’ vroeg Jetje. ‘Wie heeft dan al die robotten gemaakt ?’

‘Ach, die heb ik zelf ooit eens gemaakt. Heel dom van me. Ik dacht dan had je wat speelkameraadjes, want je mamma en ik waren vaak weg. Maar ze gingen met je op de loop,’ zei de meneer. Jetje stapte even later in de mooie grote auto, en al gauw kwamen ze aan bij een prachtig groot huis. Die dag ontmoette Jetje voor het eerst haar moeder, en vader en moeder stroopten beiden hun mouwen op om te laten zien dat ze echt geen robotten waren.

HET SLAGROOM GEHEIM

Hoofdstuk 1.

Fonteinenland was omringd door een rivier van slagroom. Koning Fontein zat op zijn troon, en prins Fontein stond naast hem. Koningin Fontein was in de keuken, waar er gewerkt werd aan een feestmaaltijd, want er waren belangrijke gasten. De eetzaal stond al vol met stoeltjes van slagroom-leer. Ook stonden er standbeelden gemaakt van chocolade en drop. In de kelders van de keuken waren geleerden en koks bezig een draak te veranderen in slagroom. Zo ging dat vaak. Prins Fontein nam vaak draken mee als hij terugkwam van een reis, en dit keer had hij een hele grote meegenomen.

In Fonteinenland was er een wet dat als iemand herhaaldelijk moeilijkheden en overlast veroorzaakte, zoals boeven, draken en ander gespuis, en hun leven niet wilden verbeteren, dan liepen ze de kans om in slagroom veranderd te worden. Zo rekende Fonteinenland af met vervelende lieden. Slagroom werd ook vaak als oorlogswapen gebruikt, en oorlogen waren er veel. Ook waren er veel verschillende soorten slagroom. Prins Fontein bewaakte een heel groot receptenboek daarvoor.

'Plop, plop, plop,' één voor één werden er kersen in de slagroom gegooid. Een heerlijke geur verspreidde zich door Fonteinenland, maar op de muren renden de soldaten van de koning heen en weer. Ze hadden iets gezien. Er kwam een schip naar het land toe over

de slagroom-rivier. Koning Fontein werd ingelicht, en ook prins Fontein, maar de koning begon te bulderen van het lachen. Hij zag de paniek op de gezichten van zijn soldaten. En ze zweetten kersensap. 'Nee, welnee,' zei de koning. 'Dat wordt geen oorlog. Dat schip, en dat zal ik je vertellen, heeft helemaal niets te maken met oorlog. Ik heb mijn gouden vogel gezonden naar het buurland, om ze een schip met spruitjes te laten zenden voor het grote diner. 'Plop,' daar vloog een spruitje door de lucht. En daar ging er nog één. Een woeste man stond voor de koning, met spruitjes in zijn haren. Zijn haren waren bijna groen, en ook zijn kleren waren bijna groen van de spruitjes. 'Dag Harro,' zei de koning. 'Fijn je weer eens te zien.'

'Ik heb ook tomaten voor u meegenomen, koning,' zei Harro.

'Heel goed, mijn jongen,' zei koning Fontein. 'Ik wist dat ik op je kon rekenen.' Na een tijdje stond de hele keuken propvol met dozen met tomaten en spruitjes. Toen de feestmaaltijd klaar was was het inmiddels vol in de eetzaal. Ook Harro was uitgenodigd. Prins Fontein deed het woord : 'Wij hopen dat het eten u overheerlijk zal smaken.' Iedereen applaudiseerde. De feestmaaltijd zag er geweldig uit.

Koningin Fontein zat naast de koning. Zij had ook meegewerkt. Onder de tafel hield zij de hand vast van koning Fontein. 'Dat heb je goed gedaan, schat,' fluisterde koning Fontein haar liefdevol toe.

De belangrijke gasten waren uit een ver land gekomen. Ze hadden hun prinses meegenomen, prinses Zoete Droom. Ze had een kroon met een half maantje erop, helemaal van goud, en ze had een schitterend gewaad, wit met allerlei kleine pareltjes en steentjes. Maar haar koninkrijk leed onder de terreur van een verschrikkelijke draak, en daarom was ze hier, om hulp en advies te vragen. Snikkend vertelde de prinses haar verhaal. De draak was een verschrikkelijk monster die ervoor zorgde dat altijd alle woorden werden omgedraaid zodat iedereen de verschrikkelijkste ruzie met elkaar kreeg. 'Lolak,' heette hij.

Plotseling werd er op de deur van de eetzaal geklopt. Een sterke wind kwam naar binnen en plotseling viel iedereen tegen de vlakte. Een ijselijk gelach steeg op. Het was Lolak. Iedereen had het bewustzijn verloren, behalve prins Fontein, want die was direct onder de tafel gedoken toen de sterke wind binnenkwam. Snel trok hij zijn zwaard, en door de deuropening zag hij de nek van de draak. Snel wierp hij zijn zwaard in de nek van het beest, maar plotseling werd de prins door een klauw gegrepen. Ook de prins verloor zijn bewustzijn, en waakte pas veel later op. Hij keek om zich heen. Hij was in een kerker.

Na een tijdje gleed de draak naar binnen en veranderde in een vrouw. 'Zo prins,' zei de vrouw met een hekserige stem. 'En wie kan je nu redden hier ?'

De prins smeekte haar hem vrij te zetten, en hij wilde alles wel voor haar doen. 'Goed,' zei de vrouw, 'ik zal je vrijzetten, maar op voorwaarde dat je de zeeen van slagroom diep onder de aarde

bezoekt en het halssieraad van draak Holgst steelt om het aan mij te brengen.'

De prins wist dat hij geen andere keus had. Aan een hele lange keten liet ze hem naar beneden gaan over een trappetje. Na een lange tijd over veel meer trappetjes kwam prins Fontein eindelijk bij de slagroom zeeen aan. De zeeen schuimden verschrikkelijk. Hij vroeg zich af waarom de heks dat halssieraad wilde hebben. Er waren hier verschillende zeeen die allemaal door elkaar heenzweefden. De prins had nog nooit zoveel slagroom gezien. Hier moest dan ergens draak Holgst wonen. De prins stapte in één van de zeeen en begon te zwemmen. Zijn mond werd direct erg zoet. In de verte zag hij iets glinsteren, en hij hoorde gebrul als van vuur. Een zwarte gestalte verscheen onder hem, en hij werd in de lucht geslingerd, om zo in een andere slagroomzee terecht te komen. De zee was kolkend, en de golven werden steeds woester. Weer zag hij iets glinsteren. Het deed zelfs pijn aan zijn ogen. 'Wie heeft jou gezegd dichterbij te komen,' werd er geroepen.

'De heks heeft je halssieraad nodig,' riep de prins. Draak Holgst begon te bulderen van het lachen. 'Dat krijgt ze niet,' riep hij.

'Maar dan kan ik daar nooit meer weg,' riep prins Fontein, 'want ik zit aan haar keten.'

'Vaarwel,' sprak de draak, en zwom weg. De zee werd hoe langer hoe woester, en de keten begon strak te trekken, dus de prins kon niet verder zwemmen. Teleurgesteld zwom de prins terug. Bij de heks aangekomen vertelde hij het verhaal. 'Okay,' zei de heks, 'dan zal ik je keten langer maken, maar waag het niet om zonder het halssieraad terug te komen.' En weer ging de prins op pad, ditmaal met een langere keten. Nog dieper ging hij de slagroomzeeen in nu. Maar de draak was in geen velden of wegen te bekennen. Totdat de prins op een eiland aankwam. Er waren hier een heleboel zeemeerminnen met zilveren sieraden in hun haar en op andere plaatsen. Ook droegen ze sleutels. Het was alsof er slagroom in zijn hoofd werd gespoten en in zijn hele lichaam. In de verte zag hij een vulkaan, en hij zag er iets glinsteren. Maar toen hij richting de vulkaan begon te lopen werd er weer geroepen : 'Wie heeft jou gezegd dichterbij te komen.'

De prins besloot te wachten totdat het nacht was. Midden in de nacht beklom hij de vulkaan. Alles was rustig nu. Een enorm grote zwarte draak lag te slapen in de krater, met het halssieraad. Maar toen hij bij het halssieraad aankwam zat daar een slot op met een heleboel sleutelgaten. Teleurgesteld liep hij terug en kwam de zeemeerminnen met de sleutels weer tegen. 'Waar zijn die sleutels van ?' vroeg de prins.

'Van het slot van de draak,' zeiden de zeemeerminnen. 'Hij is onder onze betovering, en als hij los zou komen dan zou alles boven de grond door hem verwoest worden.'

Daar schrok de prins wel even van, en hij was daarom blij dat hij het slot niet had kunnen openen. Maar hij vroeg zich af hoe hij dan ooit uit de macht van

Lolak kon komen. Maar opeens had hij een idee. Op het paleis van zijn vader zou de draak in de kelders onder de keuken in slagroom veranderd kunnen worden, tenminste als het paleis nog zou bestaan, na de aanval van Lolak.

De zeemeerminnen wisten wel hoe ze de slagroomrivier konden bereiken via de slagroom-zeeen, om te kijken hoe het met Fonteinenland gesteld was, maar ze kwamen terug met slecht nieuws. Het hele land was verwoest en lag in as. Maar op hetzelfde moment werd er aan de keten getrokken. De heks wilde dus waarschijnlijk dat hij terug zou komen. Toen de prins terugkwam zonder het halssieraad was de heks woest. Maar de prins was ook woest op de heks omdat Fonteinenland verwoest was. 'Ik weet het wel, heks,' zei de prins. 'Alles wat je wil is dat ik het halssieraad van draak Holgst losmaak, zodat hij bevrijd wordt van de zeemeerminnen-betovering, en zodat hij alles boven de grond kan vernietigen.'

'Genoeg !' schreeuwde de heks.

'En wat heb je met prinses Zoete Droom gedaan, en met mijn vader en moeder, en met alle anderen ?' vroeg de prins. Maar de heks zei niets. Na een tijdje viel de heks in slaap, en de prins ging terug naar de zeemeerminnen. 'Is er geen manier om mijn keten los te maken ?' vroeg de prins aan de zeemeerminnen. 'Nee,' zeiden de zeemeerminnen. 'Niemand kan tegen haar krachten op.'

'Wat moeten we dan doen ?' vroeg de prins.

'Als je draak Holgst in slagroom kunt veranderen, dan is het halssieraad niet meer nodig,' zeiden de zeemeerminnen.

'Ja, maar dat gebeurde in de kelders van de keuken,' zei prins Fontein, 'en daar kwamen altijd heel veel geleerden en koks aan te pas.' En weer bulderde de draak. 'Oh, hij is wakker,' zeiden de zeemeerminnen. 'Wat we kunnen doen is je een ander halssieraad meegeven wat op het halssieraad van de draak lijkt.' De prins stemde in, en even later kwam hij met een ander halssieraad bij de heks. De heks nam het sieraad, en legde het in een kistje. 'Nu is Holgst vrij om te doen en te laten wat hij wil. Het sieraad is veilig bij mij. Ik zal het zelfs kunnen dragen, want ik ben immuun voor de betoveringen van de zeemeerminnen,' krijste ze. Snel maakte ze de keten van de prins los. 'Spoedig zal alles boven de grond vernietigd zijn,' lachte ze. De prins ging snel terug naar de slagroomzeeen, anders zou de heks zich kunnen bedenken. De zeemeerminnen namen hem mee naar hun rijk, in de dieptes van de slagroomzeeen. De prins vroeg zich af of zijn vader en moeder nog leefden, en prinses Zoete Droom en alle anderen.

'In de zee liggen alle schatten,' zeiden de zeemeerminnen. 'Alles wat je verloren hebt kun je daar terugvinden. De zee is bewustzijn.' De prins was erg gerustgesteld dat te horen. 'De zee is een grotere realiteit dan al de anderen,' zeiden de zeemeerminnen. Ze brachten hem naar een spiegel waar hij Fonteinenland door kon zien, prachtiger dan ooit. 'Het moet nog ergens in de zee zijn,' zeiden de zeemeerminnen. 'Er is niets verloren. Zwem door de spiegel.'

Dat liet de prins zich geen twee keer zeggen. Hij zwom door het portaal van de spiegel, maar werd direkt tegengehouden door een duistere gestalte. 'Ben je mij soms vergeten ?' zei de gestalte. 'Mij, de grote Lolak. Je komt er niet zomaar langs. Ik heers over alle weerspiegelingen, en jij bent maar een weerspiegeling. Het echte zul je nooit vinden.' De prins trok zijn zwaard, maar dat begon direkt te smelten. 'Vecht er maar voor,' sprak de heks schaterlachend, 'maar het is toch allemaal nutteloos.' Plotseling werd de spiegel ingeslagen, en duisternis vulde de zee. De zeemeerminnen vluchtten weg, maar ze wisten niet waartoe. De prins was bewusteloos geraakt door de klap, en één van de zeemeerminnen trok hem met haar mee. Ze bracht hem naar een eiland waar hij even later ontwaakte. 'Wij proberen onze fantasieen altijd tot leven te brengen, maar Lolak staat er altijd tussen,' sprak ze.

'Nu heeft ze ook nog jullie rijk vernietigd,' zei de prins.

'Nee,' zei de zeemeermin, en toonde hem haar halssieraad. 'Ik draag het bewustzijn van de zee, hoger dan ieder ander bewustzijn. Ik ben de zeemeerminnen-koningin. Door dit halssieraad heb ik toegang tot alles wat anderen verloren hebben.' Ze begon wat aan de stenen van het halssieraad te draaien. In de verte zag hij Fonteinenland, en ook zag hij het rijk van de zeemeerminnen, en het land van prinses Zoete Droom. Het zag er allemaal schitterend uit, maar het leken wel luchtweerspiegelingen. 'Je bewustzijn moet sterker worden, lieve prins,' zei de zeemeerminnen-koningin.

De zeemeerminnen-koningin leidde hem naar Fonteinenland, wat nog steeds bestond in haar halssieraad. Toen draak Holgst sliep brachten ze hem naar de kelders van de keuken, waar hij tot slagroom gemaakt kon worden. 'Hoe krijgen we Lolak in de kelders van de keuken ?' vroeg de prins even later aan de zeemeerminnen-koningin. 'Door bewustzijn,' sprak ze. 'Hoe hoger je bewustzijn is, hoe minder er verloren is, en hoe minder macht Lolak heeft.'

De zeemeerminnen-koningin deed het halssieraad van de draak nu om de nek van prins Fontein, en slagroom-zeeen begonnen zich om hem heen te vormen, prachtiger dan ooit tevoren. De prins kon weer een beetje ademhalen. Ook zag hij daar prinses Zoete Droom zwemmen. De prinses was blij om hem te zien. 'Het is beter nu in ons land,' zei de prinses. De draak verliest meer en meer grip.

'Gelukkig maar,' zei de prins.

Hoofdstuk 2.

Na dit avontuur zaten de koning en de koningin van Fonteinenland weer op hun troon alsof er nooit wat was gebeurd. Prins Fontein was verliefd op prinses Zoete Droom, en samen zouden ze meehelpen het land te regeren. Maar toen andere draken hoorden wat er met draak Holgst en draak Lolak was gebeurd begonnen ze een grote drakenoorlog tegen Fonteinenland. En ditmaal kwamen er veel grotere draken opdagen, en het zeemeerminnen-sieraad kon niets beginnen. Prins Fontein was

ten einde raad. Koning Fontein zei dat de enige oplossing zou zijn naar de slagroom-tovenaar te gaan, die diep in het bos woonde, en die Fonteinenland zou hebben gemaakt. Prins Fontein zocht hem op, na een lange reis door het bos. De slagroom-tovenaar woonde in een groot kasteel. Hij werd ook wel tovenaar Lunera genoemd. Het hart van de prins begon sneller te bonzen. Er hingen hier grote maskers van allerlei dieren, apen, beren, leeuwen, tijgers en noem maar op, ook van vele onbekende monsters. Tovenaar Lunera zat achter zijn bureau. Hij was een boek aan het lezen. 'Wie ben jij,' zei hij zonder op te kijken.

Prins Fontein begon direkt zijn verhaal te vertellen. 'Draken zei je ?' vroeg de tovenaar. 'Ach jongen, het is zo'n koud kunstje om zelfs de grootste draken in slagroom te veranderen, zonder ze eerste naar keukenkelders te brengen, zonder al dat gedoe met geleerden en koks. Luister.' De tovenaar liet hem een boek zien. Het boek heette : 'Het Geheim van de Gulden Draak.'

'Hier staat het,' zei de tovenaar. 'Je moet op zoek gaan naar deze gulden draak, die een boom met bijzondere vruchten bewaakt. Als je deze vruchten plukt en naar een draak gooit, dan veranderen ze direkt in slagroom. Daarom wordt deze boom zo streng door de gulden draak bewaakt. Er bestaat maar één zo'n boom, en de draken zijn bang dat iemand die boom ooit vindt.'

'Maar waar kan ik die boom vinden dan ?' vroeg prins Fontein.

De tovenaar gaf hem een sleutel en zei : 'Ga naar de heksentuin van Gradore, open het hek, en vraag aan Gradore waar de gulden draak is.'

De prins ging direkt op pad. De heksentuin was achter het bos, een soort paradijs. Daar aangekomen opende hij het hoge gouden hek met een sleutel. 'Wat kom je doen,' krijste een oude vrouw.

'Ik kom voor de gulden draak, waar is hij ?' vroeg de prins.

'Kom maar mee,' zei Gradore. 'Hij leeft in het ravijn. Er zijn wel meerdere dommeriken geweest die hem hebben geprobeerd te temmen, maar tevergeefs. Niemand is ooit teruggekeerd van dit ravijn.' Er was een trappetje langs de ravijn waarmee je naar beneden kon. In de verte was de boom te zien met glinsterende vruchten, en een gouden draak die ervoor lag, en die op een slang leek. Snel ging de prins naar beneden. Dit zou een gevaarlijk spelletje worden. De draak zag hem bijna direkt en snelde op hem af. De prins trok zijn zwaard. De draak liet zijn tanden zien die als een sneldraaiende malen waren. De prins kon net op tijd opzij springen en verborg zich achter de trap. Langzaam liet hij zich naar beneden glijden. Na een tijdje stond hij op de bodem van het ravijn. Langzaam liep hij naar de boom toe. De draak was in geen velden of wegen te bekennen. Maar plotseling kwam de draak van achter de boom tevoorschijn. De draak was ziedend, en weer verstopte de prins zich achter de trap. Ditmaal kwam er vuur uit de bek van de draak, en het ging dwars door de trap heen, waardoor de prins zijn schild

moest trekken. Het vuur ging maar door en door, en de prins begon het wel heel erg heet te krijgen. Van boven kon de prins de tovenaar zien komen, die een gouden vogel op de boom afstuurde. Maar de draak begon meerdere koppen te krijgen die als lange slangen werden, de boom vurig bewakende. 'Het heeft allemaal geen zin,' riep Gradore vanaf de top van het ravijn. De gouden vogel was nu erg dichtbij de boom gekomen, maar één van de koppen had hem bijna te pakken. De prins trok zijn boog, en een pijl, en mikte vlak op een takje wat een vrucht vasthield. Het takje vloog los, en de vrucht viel boven op één van de koppen van de draak, die direkt in slagroom begon te veranderen. Ook de rest van de draak begon al snel te smelten. 'Goed werk,' riep de tovenaar.

Ze namen nu zoveel mogelijk vruchten mee die ze bij de tovenaar in de tuin plantten, en waar zo veel meer van zulke bomen konden groeien, en een krachtige tegenaanval begon nu tegen de draken. Door de vruchten begonnen ze al snel in slagroom te veranderen. De vruchten werden in kanonnen gestopt, of op pijlen gestoken. Ook werden de vruchten gewoon gegooid.

Als herdenking aan de overwinning over de draken werden er elk jaar voedsel-gevechten georganiseerd. Iedereen mocht elkaar dan bekogelen met voedsel, en aan het einde van de dag kwamen er grote wasmachines met slagroom waarin iedereen gewassen moest worden. Dit was altijd een dol festijn en het hoogtepunt van het jaar.

Op een dag kwam er een ander prinsesje van een ander ver land op bezoek. Het was prinses Zonnetraantje. Ze had een kroontje met een zonnetje er bovenop, en ze was een vriendinnetje van prinses Zoete Droom. Prinses Zonnetraantje kon heel lekker zoet koken, en vertoonde al snel haar kunsten in de keuken. Ze bracht het overheerlijkste gebak naar de eetzaal, gevuld met warme appel en peer-vruchten.

HET ZEEPJE

Sanne en Frits kwamen dichterbij de indiaanse amazone-koningin die ze hadden gevonden in het bos. De koningin glimlachte. 'Zo, en wie zijn jullie,' vroeg ze. Het was een aardige vrouw.

'Nu dan,' zei ze, 'het geheim van de dorga-indianen ligt diep verborgen in de grond.' Ze hief een zeepje in de lucht. 'Ik wil dat jullie dit zeepje eten alvorens in de afgrond the kunnen gaan.

'Geen sprake van,' zei een stem. Een man met een snor stond achter de kinderen ineens. Het was de vader van de kinderen. De koningin glimlachte. 'Maar het is gemaakt van chocolade,' zei de koninging, 'witte creme-achtige chocolade.'

'Dat kan wel waar wezen,' zei de man nors. 'Maar de kinderen gaan nu met mij mee naar huis.'

'Oh, dacht je dat,' sprak de koningin. 'Ik

ben ook de koningin hier, dus dit alles valt onder mijn beslissing.'

'Ja, en ik ben de keizer van Achtoepikum, en ik gebied dat mijn kinderen nu met mij meegaan,' sprak de man. De koningin begon te gniffelen. 'U bent nogal een interessante man,' sprak de koningin.

'Ach toe, papa,' zei Frits. 'Mag ze met ons mee naar huis.'

'Vooruit dan maar,' zei vader.

Thuis was alles een beetje treurig, omdat de moeder van de kinderen was overleden. Daarom was de indiaanse amazone-koningin een ware aanwinst. Ze was erg lief en zorgzaam voor de kinderen. Diep in de nacht ging Frits naar de kamer waar de koningin sliep, gluurde in haar tas en haalde het zeepje eruit. Dat had hij niet vergeten. Hij beet er een stukje uit, en plotseling schoof de grond open, en hij viel in een diepe kuil van licht. Hij voelde een hand op zijn schouder en iemand zette hem op een stoeltje. 'Wie zijn jullie ?' vroeg Frits.

'Gaat je niks aan,' zei een stem. Weer nam Frits een hapje van het zeepje, en weer schoof de grond open en met stoel en al gleed Frits in de diepte. Maar daar stond hij ineens weer in de kamer van de koningin. 'Niet meer doen,' zei hij tegen zichzelf. Hij stopte het zeepje weer terug in de tas, en ging terug naar zijn eigen kamer.

De volgende ochtend zaten ze allemaal aan het ontbijt. De koningin was zo mooi dat Frits er bang van werd. 'Wie heeft er van het zeepje gegeten ?' sprak de koningin. Frits stak aarzelend zijn hand op.

'Nou keurig, jongen,' zei de koningin, 'maar je had het hele zeepje moeten opeten, anders kom je in ... anders kom je in ... anders kom je in ehm .... laat maar.'

'Ik durf het niet,' zei Frits.

'Sanna, durf jij het ?' vroeg de koningin. Sanne schudde haar hoofd.

'Geef mij dat zeepje maar,' zei vader. De koningin overhandigde het zeepje. 'Weet je het zeker ?' vroeg de koningin. Vader knikte. Maar toen hij van het zeepje begon te eten was hij met een paar hapjes al uitgeput en overvol. Vreemd genoeg bleef hij gewoon op een stoel zitten. 'Waarom zakt hij niet in de grond ?' vroeg Frits. Maar daar gebeurde het al, en plotseling was vader verdwenen.

'Zo, opgeruimd staat netjes,' sprak de koningin. 'We hebben niets aan mannen.'

'Maar ik ben een man,' zei Frits.

'Ach Frits,' zei de koningin, 'jij bent geen man, jij bent een jongen.'

'Maar wat als ik straks een man word,' vroeg Frits, 'ruimt u mij dan ook op ?'

De koningin keek hem ernstig aan. 'Frits,' zei ze. 'Ik heb een ander zeepje voor je, ditmaal gemaakt van donkere chocolade, en ik wil dat je het eet, zodat je nooit een man zult worden.'

'Moet ik het helemaal opeten ?' vroeg Frits.

'Oh, een likje is al genoeg,' zei de koningin. Toen haalde ze langzaam het donkerbruine zeepje uit de tas. Frits haalde diep adem. De koningin overhandigde het zeepje, en al snel nam Frits een likje. Hij vond het zo lekker dat hij verder begon te eten. 'Zo, dat komt dan wel goed,' zei de koningin.

De koningin was een fantastische moeder, en de kinderen misten hun vader totaal niet. Ze mochten alles, en elke dag was het feest. Ze konden zich geen betere moeder bedenken. De koningin was een harde werkster zodat alles goed opgeruimd bleef, maar ze deed alles snel, zodat ze altijd veel tijd voor de kinderen had. Ze las de kinderen voor, ging met hen overal naartoe, en de kinderen kwamen niets tekort. Ook kon ze heel lekker koken, en de kinderen waren elke dag jarig. Maar op een dag werd de koningin ernstig ziek. Ze had het gevoel dat ze terug moest naar het bos. Ze begon heel veel planten in het huis te zetten in de hoop dat dat zou helpen, maar niets hielp. Ze was erg moe, zo moe en ziek dat de dokter haar vertelde dat ze voor een tijdje op haarzelf moest wonen zonder de kinderen, want ze was veel te druk geweest met de kinderen, zonder aan haarzelf te denken. De kinderen mochten zolang op een vakantie-oord wonen.

In haar nieuwe huisje kon de koningin tot haarzelf komen. Al gauw begon ze ook aan geheugenverlies te lijden, en kon de kinderen nog maar nauwelijks herinneren. Ze kon zich nog wel herinneren dat Frits eens tegen haar zei : 'U bent zo mooi, ik ben er bang van.' Maar ze wist eigenlijk niet meer goed wie Frits was. En Sanne ? Wie was dat ?

Op een dag was de vader van de kinderen weer boven de grond gekomen, zijn gezicht helemaal vuil, zijn kleren kleddernat en modderig. Als eerste zocht hij zijn kinderen op, die heel blij waren hem te zien. 'Ik heb het geheim van de dorga-indianen gevonden,' zei vader met een blij gezicht. Hij hief een zeepje in de lucht. 'Als ik hier van eet, dan word ik weer een jongen.'

Vader nam een hap, en veranderde in een jongen. Nu wilde hij de koningin zien. Daar aangekomen was de koningin erg verbaasd. Ze herkende hem natuurlijk niet. 'Je bent zo mooi dat ik er bang van ben,' zei de koningin, 'ik bedoel je gloed. Heb je van het zeepje gegeten ?' De jongen knikte. Hij overhandigde haar het zeepje, ze brak er een stukje vanaf, keek ernaar en stopte het toen in haar mond. Tranen rolden over haar gezicht. 'Ik ben weer beter,' sprak ze. Ze was geen vrouw meer, maar een meisje. 'Je bent zo mooi dat ik er bang van ben,' zei de jongen.

'Het is het zeepje,' zei het meisje, 'de gloed, we zijn weer kinderen.'

'Gelukkig maar,' zei de jongen.

'Jij bent de mooiste van allemaal, jij bent de maan en de sterren. De strepen op je buik en borst vertellen een verhaal. Jij bent de liefste van allemaal, en nu spreken wij dezelfde taal.'

DE BROODJESFEE

De prins zat in zijn roze pudding pyama op de troon. Griffioenen vlogen om hem heen. Ze hadden de sleutel meegenomen. De prins greep de sleutel en richtte het op een deur die al honderden jaren gesloten was. De deur ging open. In deze ruimte lagen allemaal muziek instrumenten. Ze hadden armen en benen, en konden praten. De prins was tevreden. De griffioenen waren van ver gekomen, en mochten een tijdje in de gouden kooien van het paleis wonen. Die kooien stonden gewoon open, maar er was daar goed voer te vinden, en goede, rustige slaapplaatsen. Al snel hadden de griffioenen het erg naar hun zin.

De prins bekeek de muziek-instrumenten eens. Ook speelde hij er eens op. ‘Tover-instrumenten,’ zei een van de grifioenen. Ze konden het weer regelen, en de zee. De fee Fauna woonde in een van de instrumenten. De zee-elven woonden in andere instrumenten, en er waren ook strand-feeen. Ze konden de muziek-instrumenten goed bespelen. De prins was erg verwonderd. Hij was blij dat de sleutel terug was. Janna was de zonnefee. Zij woonde in de lamp van de ruimte.

Zij vertelde de prins van een dorpje dicht bij de zee, waar elven en feeen tezamen woonden. Zij vertelde van de grote ijs-automaten langs de zee, en van de feeendrank.

En waar is dat ? vroeg de prins.

Oh, het is niet zo moeilijk, zei de zonnefee. Tel tot drie, draai in de rondte en klap dan vier maal. De prins deed het direkt en verdween in het niets. Hij bevond zich ineens op het strand. Om hem heen waren grote ijsmachines. Ze hadden ijs in allerlei kleuren. De zon was heet, en de prins had wel trek in wat ijs. Hij was bijna duizelig van de hitte. Alles draaide voor zijn ogen. Toen voelde hij het heerlijke ijs in zijn mond druipen, zo lekker zoet. Janna de zonnefee stond lachend voor hem.

En, hoe vind je het ? vroeg ze.

Oh, heerlijk, zei de prins. De prins ging op het zand zitten. Daar waren de griffioenen, als grote arenden met vlammende vleugels.

Zullen we de zee overvliegen ? vroeg Janna de zonnefee.

Ja, geweldig, zei de prins. Ze gingen allebei op een griffioen zitten, en al gauw waren ze hoog in de lucht, terwijl de zee onder hen verdween. In de verte zagen ze nog grotere ijsmachines, en het leek wel alsof het hier nog warmer was. De griffioenen brachten hen naar een eiland heel ver weg. Wilden woonden hier, als een oerwereld. Ze leefden hier tezamen met veel roofdieren.

Verderop op het eiland stond een grote kathedraal waar een fee in woonde. Het bleek dat zij de koningin van het eiland was en de maker van alle roofdieren. Grote voedselmachines stonden rondom de kathedraal, en veel snackbar-

kraampjes. Maar al het voedsel was levend hier, met armen en benen. De prins had al snel door dat het voedsel er hier heel gelukkig uitzag.

Het voedsel is gelukkig, zei Janna de zonnefee, want ze gaan allemaal door toverdeuren heen. Rondom de kathedraal stonden ook allemaal kleurige grote liften, als torens. Samen gingen de prins en Janna in zo'n lift, en al snel hadden ze een groot uitzicht over het eiland. Na een tijdje kwamen ze uit de lift en stapten een grote hal binnen. Hier zat een dik jongetje aan een grote tafel, en een tovenaar stond aan het einde van de tafel, naast zijn troon.

Pa, geef me nu mijn voedsel, schreeuwde het dikke jongetje. De tovenaar klapte in zijn handen en direkt kwam er lopend voedsel binnen : lopende pasteitjes, lopende kippepootjes, lopende broodjes, lopende pizas, lopende pannekoeken, lopende puddingkjes en nog veel meer. Ze liepen allemaal de tafel op en het dikke jongetje begon direkt te eten.

Meer, pa, zei het dikke jongetje met zijn mond vol. Weer klapte de tovenaar in zijn handen, en weer ging er een deur open waardoor lopend voedsel kwam. Ditmaal was het voedsel veel groter, en de ogen van het dikke jongetje glunderden.

Jottems, haha, ik heb honger, zei het dikke jongetje. Dank je, pa. Plotseling veranderde het dikke jongetje in een roofdier en verslond de tovenaar.

Dat komt door een toverspiegel, zei Janna de toverfee. Als de zon op zijn hoogste punt is dan gebeuren deze dingen.

Ik ruik nog meer vlees, brulde het roofdier. Snel gingen Janna de toverfee en de prins de lift weer in. De zonnefee zei dat elke lift naar zo'n hal leidt waar dikke jongetjes met hun tovenaarsvaders wonen. En dat de koningin van het eiland dat allemaal gemaakt had.

Hoe heet die fee, vroeg de prins.

Kom, zei de zonnefee, ik laat het je zien. Toen ze weer op de grond waren stapten ze de kathedraal binnen. De fee zat tussen de broodjes.

Het is een broodjesfee, zei de zonnefee.

Kom eens dichterbij, zei de broodjesfee. Weer zo iemand die weinig eet. Ik zal je leren veel te eten. Toen gingen vele deuren open en de grootst mogelijke broden kwamen binnen, rijkelijk belegd met een overvloed aan overheerlijk voedsel. Plotseling werd de prins erdoor overstroomt.

Nee, nee, riep de prins.

De prins werd wakker in zweet. Naarmate de dag verstreek dacht hij glimlachend terug aan de broodjesfee.

DE PSYCHOLOGIE VAN DE EINDELOZE WINKELSTRAAT

Het was een eindeloze straat,
Een winkelstraat, in de grootste stad van de wereld,
En een jongen slenterde daar eindeloos,
Hij kwam nooit ergens aan,
Ging geen winkel binnen

Hij was op weg naar de haven,
Hij was op weg naar een boot,
Aan de eindeloze zee

Maar onderweg kwam hij iemand tegen met wie hij een eindeloos gesprek had,
Het stopte maar niet,
Maar hij besloot haar mee te nemen,
Naar zijn boot

Ze sloegen een zijstraat in die naar de haven zou leiden,
Maar ook dit was een eindeloze straat,
En hij vroeg zich af of ze ooit bij de haven aan zouden komen,
Maar ja, hij had in ieder geval een eindeloos gesprek

Ze wist hem over te halen met haar mee te gaan naar het eindeloze bos,
En daarvoor sloegen ze weer een zijstraat in,
Maar ja, je raadt het al : die zijstraat was ook eindeloos

Hoe lang duurt het nog ? vroeg hij telkens.
Uit haar tas haalde ze een boek wat eindeloos was.
'Alles is hier eindeloos, hè ?' vroeg hij.
'Maar zo'n eindeloos boek kan ik toch niet allemaal gaan lezen ?
Ik heb genoeg aan dit eindeloze gesprek met jou.'

'Oh, ik moet nog wat even doen,' zei ze.
Toen stapte ze een winkel binnen.
Hij volgde haar.
'Nee, even buiten blijven,' zei ze.
'Ik ben zo terug.'
Maar ze bleef eindeloos weg,
En toen is hij naar binnen gegaan.
Hij keek zijn ogen uit.
Het was een eindeloze winkel.
Ze was hier vast en zeker verdwaald,
Dat kon niet anders.

En ook hij begon te dwalen en te dwalen,
In deze eindeloze winkel.
Na heel lang dwalen kwam hij de winkelier tegen.
De winkelier omhelsde hem.
'Oh, zo lang niemand gezien,
Ik was verdwaald in mijn eigen winkel.
Eindelijk iemand gevonden,'
zei de winkelier.

'Ik ben mijn vriendin kwijt met wie ik een eindeloos gesprek had,' zei de jongen.
'Geeft niet, geeft niet,' zei de winkelier.
'Die komt wel weer terecht.'
'Maar hoe dan ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de winkelier, 'alles wordt hier verkocht, ook wij, dus ze komt wel weer terecht.'

'Dat is een hele opluchting,' zei de jongen. 'Kan ik haar dan nu kopen ?'

'Het kost eindeloos veel,' zei de winkelier.

'Maar het is mijn vriendin,' zei de jongen, 'we waren op weg naar het eindeloze bos.'

'Allemaal eindeloos duur,' zei de winkelier.

'Een vreemde bedoening dan,' zei de jongen. 'Ik wil hier weg.'

'We kunnen niet weg,' zei de winkelier.

'Dus we moeten wachten totdat we gekocht worden ?' vroeg de jongen.

'Ik vrees van wel,' zei de winkelier.

'Maar wie hebben eindeloos geld daarvoor dan ?' vroeg de jongen.

'De eindelozen,' zei de winkelier.

'Wie zijn dat ?' vroeg de jongen.

'Ik zal het je wel even laten zien,' zei de winkelier.
Hij haalde uit zijn tas een boek tevoorschijn. Het was een eindeloos boek.
'Dat boek ken ik,' zei de jongen.
'Heb je het gelezen ?' vroeg de winkelier.

'Eh nee,' zei de jongen, 'ik was met iemand in gesprek.'

'Sufferd !' riep de winkelier.

'Wat nu ?' vroeg de jongen. 'Het lijkt hier wel een gevangenis.'

'Dat is het ook !' foeterde de winkelier. 'Wat dacht je dat het anders was ?'

'Een winkel ?' zei de jongen.

'Wat is dat voor oneindeloos gezwets !' foeterde de winkelier.

'Maar wat nu dan ?' vroeg de jongen.

'Wachten op de eindeloze trein,' zei de winkelier.

'Komt die hier ook ?' vroeg de jongen.

'Nee, hier niet,' zei de winkelier.

'Maar wat hebben we er dan aan ?' vroeg de jongen.

'Dan moet je het boek lezen !' foeterde de winkelier, terwijl hij het boek in de handen van de jongen drukte. Toen liep de winkelier boos weg. 'Zorg dat je niet nog een keer verdwaalt !' riep de jongen hem na.

Toen begon de jongen maar met lezen. 'Wel verdraaid !' riep de jongen. 'Die taal versta ik niet !'

Na uren dwalen kwam hij het meisje weer tegen.

'En ?' vroeg het meisje.

'En wat ?' vroeg de jongen.

'Heb je het eindeloze boek gevonden ?' vroeg het meisje.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik kreeg het van de winkelier, maar het is in een andere taal.'

Het meisje begon te lachen. 'Dan had je

het boek maar van mij moeten aannemen, want dat was in jouw taal. Maar nee, je wilde liever met me praten. Snapte je dan niet waar eindeloze gesprekken met meisjes naartoe zouden kunnen leiden ?'

'Ik snap het nu,' zei de jongen. 'Het leidt nergens toe. Mag ik dan nu het boek ?'

Het meisje stak toen haar tong uit. 'Nee,' zei ze, en draaide zich toen om en rende weg.

'Kom terug !' riep de jongen. 'Dus ik zit in een gevangenis omdat ik een bepaald boek niet heb gelezen, en dat boek wordt nu ook nog eens van me afgehouden ? Wat een zotte bedoening is dit ?'

En de jongen dwaalde en dwaalde en vroeg zich af wat er in het boek zou staan. Wel stonden er soms plaatjes in het boek in de vreemde taal. 'Ik lijk wel Jan Huigen in de ton met een hoepeltje erom,' dacht hij bij zichzelf. 'Was ik maar weer in de eindeloze winkelstraat op weg naar de haven. Ik was zo stom om me af te laten leiden door dat meisje. Eerst was ze zo eindeloos praatgraag, maar nu, nu ....'

Opeens stond er een fee voor de jongen in een roze jurk, met een toverstafje. 'Boekjes lezen, hè, boekjes lezen,' zei de fee. 'Ik dacht dat je op weg was naar de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'maar het duurde eindeloos, en ik raakte in een eindeloos gesprek.'

'Dat is geen reden om dan maar boekjes te gaan lezen,' zei de fee.

'Wat moest ik dan doen ?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei de fee, 'wat een vraag. Er staan hier chocolade winkels door de hele straat, en meneer weet niet wat hij moet doen.' Toen begon de fee te lachen. 'Neem eens een chocolaatje voor de verandering.'

'Tja, daar had ik even niet aan gedacht,' zei de jongen.

'Dus ga je maar achter de meisjes aan ?' zei de fee glimlachend.

'Ik kwam haar toevallig tegen, en ze hield me aan de praat,' zei de jongen.

'Toevallig hè ?' zei de fee glimlachend. 'Maar toevallig stonden er ook een heleboel chocolade winkels aan weerszijden van de straat, en daar had je geen oog voor ? Malle jongen.'

'Ik werd gewoon afgeleid,' verdedigde de jongen. 'Ze praatte maar door, en belemmerde mij het zicht. Ze bleef me maar lastig vallen, ook toen ik doorliep.'

'Ja ja,' zei de fee, 'dat zeggen ze allemaal. En toen besloot je haar maar mee te nemen naar je boot in de haven ?'

'Ja,' zei de jongen, 'misschien zou dat haar kalmeren, want ik kwam toch niet meer van haar af, en het was eindeloos.'

'Een chocolaatje had wonderen kunnen doen,' zei de fee.

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'het spijt me. Mag ik dan nu een chocolaatje ?'

'Zoek ze zelf maar,' zei de fee, terwijl ze haar tong uitstak naar hem.

Toen vloog ze weg.

'Bah,' zei de jongen. 'Die feeën van tegenwoordig zijn nog wel erger dan meisjes.'

Hij keek in een bak op een winkelschap, en zag er chocolaatjes liggen, maar je raadt het al : die waren natuurlijk eindeloos duur.

'Zie je nu wel !' riep de jongen. 'Ik word hier eindeloos bedrogen. Maar ja, niemand schijnt hier toch te zijn, en de winkelier zal alweer verdwaald zijn, dus ik neem er maar eentje.' Hij haalde de wikkel van de chocola eraf, en toen het zilveren folie en begon van het chocolaatje te eten. 'Lekker,' zei hij. 'Die fee had toch wel echt gelijk. Had ik eerder moeten doen, had ik eerder moeten doen.'

Hij liep verder met zijn hoofd in de wolken. 'Chocolade is toch wel het heerlijkste wat bestaat,' zei hij. Opeens botste hij tegen een politie agent op. 'Chocolaatjes stelen, hè ?' zei de agent.

'Er was hier niemand en ik was verdwaald,' zei de jongen. 'Ik moest toch wat eten.'

'Dat zeggen ze allemaal,' zei de politie agent. 'Kom maar mee.'

'Nou, ik ben blij dat je me gevonden hebt,' zei de jongen. 'Haal me hieruit.'

'Nee, je gaat er dieper in,' zei de politie agent. 'We zijn hier niet zo gesteld op dieven.'

En zo leidde de politie agent hem naar een lift, en ze gingen heel hoog. Even later kwamen ze op een hoge verdieping uit. Hier werden allemaal boeken verkocht. 'Nee, geen boeken !' riep hij. 'De fee zei dat ik op zoek moest gaan naar chocola in plaats van boeken.'

'Niks mee te maken,' zei de politie. 'En dit zijn trouwens toch chocolade boeken.'

'Dat is geen straf dan,' zei de jongen.

'Het is eindeloos duur, dus ik zou er maar niet aanzitten als ik jou was,' zei de politie agent, 'want anders ga je nog hoger het gebouw in.'

'Maar wat moet ik eten dan ?' vroeg de jongen. 'Ik heb honger. Je kunt me toch niet laten verhongeren ? Dus deze gevangenis voedt zijn gevangenen niet ?'

'Niks mee te maken,' zei de politie agent. 'Wees blij dat je nog leeft. We kunnen niet voor alles zorgen.'

'Bah, wat flauw,' zei de jongen. 'Wat een flauwe bedoening allemaal.'

'Je was toch op weg naar de haven, naar je boot ?' zei de politie agent.

'Ja, maar ik kwam iemand tegen,' zei de jongen, 'en die leidde me hier naartoe. Ik had natuurlijk nooit naar haar moeten luisteren. En nu is ze weg.'

De politie agent begon hem uit te lachen. 'Dat is mijn dochter,' zei hij. 'Zij werkt voor ons. Zo krijgen we nieuwe klanten.'

'Gevangenen zul je bedoelen,' zei de jongen sip.

'Kop op,' zei de politie agent. 'Ik heb ook nog een andere dochter. Zou je die niet willen ontmoeten ?'

'Wat staat me dan te wachten ?' vroeg de jongen.

'Kom maar mee,' zei de politie agent. Weer gingen ze de lift in, en ditmaal gingen ze nog hoger. 'Hoe hoger je komt, hoe meer de winkels in elkaar overlopen, en dan is het veel kleiner.'

Plotseling stond de jongen met de politie agent weer op straat, en alles was niet eindeloos meer. 'Wat vreemd,' zei de jongen.

'Het was een verkleinings-lift,' zei de politie. 'Nu ben je pas waar je wezen moet. Mijn andere dochter wacht op je bij de haven.'

'Vreemd,' zei de jongen weer, en liep over straat op weg naar de haven. Ergens halverwege kwam hij weer de eerste dochter van de politie agent tegen. 'Ha, ben je daar weer !' riep ze van een afstand.

'Ik heb geen tijd nu,' zei hij. 'Iemand wacht op me bij de haven.'

'Heb je een afspraakje ?' zei het meisje lachend. Toen liep ze lachend door.

Bij de haven aangekomen zag de jongen een ander meisje staan. 'Ben jij de dochter van de politie agent ?' vroeg de jongen.

'Ja, hoezo ?' vroeg het meisje geirriteerd.

'Nou, ik mag toch wel wat vragen,' zei de jongen. 'Dan hoef je niet direct zo boos te doen. Je vader zei dat je me hier zou opwachten.'

'Mijn vader zegt zoveel, daar heb ik niks mee te maken,' zei het meisje. 'Ik wacht hier op heel iemand anders.'

'Op wie dan ?' vroeg de jongen.

'Gaat je niks aan,' zei het meisje. 'Wijsneus.'

'Je bent gierig,' zei de jongen.

'Gierig ?' lachte het meisje ineens, en rende toen weg.

Het leek wel alsof alles toen nog kleiner en nauwer werd. De jongen had moeite met ademhalen. Het leek wel alsof alles op hem afkwam om hem te verpletteren. 'Moet dat chocolaatje zijn geweest,' zei hij tegen zichzelf. 'Ik ook altijd met mijn goede ideeën. Ik moet terug naar die lift, want hier is het nog erger.'

Hij begon al te hijgen en puffen van de benauwdheid, en liep weer terug naar het punt waar de politie agent hem bracht. Daar stond de eerste dochter van de politie agent weer. 'Alsjeblieft, ik smeek je,' zei de jongen. 'Breng me

weer terug naar de verkleinings-lift.'

'Wil je dat het nog kleiner en benauwder wordt ?' vroeg het meisje lachend.

'Nee, groter, eindelozer,' zei de jongen. 'Dit is ook niks.'

'Jij weet ook niet wat je wil,' zei het meisje lachend. 'Ik dacht dat je een afspraakje had ?'

'Het was een misverstand,' zei de jongen. Daar kwam ook de politie agent weer aan. 'Wat sta jij hier nog te staan !' bulderde hij. 'Lopen, naar de haven !'

'Je dochter wilde niet,' zei de jongen.

'Niks mee te maken,' zei hij.

'Je kan niemand dwingen,' zei hij.

'Dat maak ik nog wel uit,' zei de politie agent, 'en nu lopen.'

'Ik ga naar de haven, naar mijn boot, maar niet naar haar,' zei de jongen.

Toen rende de jongen terug naar de haven, naar zijn boot, en stapte naar binnen. Het was er een enorme rotzooi. Hij startte direct de motor. 'Ik moet hier weg,' dacht hij bij zichzelf, 'weg.' Gelukkig was de zee hier niet eindeloos. Het was maar een riviertje. Maar alles werd alleen maar kleiner en benauwender. Weer ging hij terug naar de haven, ging zijn boot uit, en op zoek naar de tweede dochter van de politie agent. Die stond daar ergens met een telefoontje. 'Alsjeblieft,' hijgde hij. 'Breng me terug naar de verkleinings-lift,' zei hij.

'Vergrotingslift zul je bedoelen,' zei het meisje, terwijl ze gewoon doorging met haar telefoongesprek.

'Alsjeblieft,' hijgde hij, 'als alles maar weer groter en eindelozer wordt.'

'Waarom neem je niet gewoon een chocolaatje ?' vroeg ze, terwijl ze weer doorsprak aan de telefoon.

'Heb ik niet,' zei de jongen.

Het meisje grabbelde even wat in haar tas, terwijl ze doorsprak aan de telefoon, en gaf hem toen gehaast een chocolaatje. Hij haalde de wikkel er vanaf en toen het zilveren folie en begon ervan te eten. 'Mmm,' zei hij, 'zo lekker. Chocola is toch wel het heerlijkste wat er is.'

'Je bent laat,' zei het meisje.

'Ik was er al, maar toen wilde je niet,' zei de jongen. 'Je zei dat je op iemand anders wachtte.'

'Dat moet een vergissing zijn,' zei het meisje. 'Kom maar.'

Het meisje leidde hem toen naar de vergrotingslift die weer helemaal naar beneden ging naar het eindeloze winkelgebouw. Hij was zo opgelucht. 'Wat is de bedoeling hiervan ?' vroeg hij.

'Nou,' zei het meisje, 'de bedoeling is dat de klant het niet in zijn hoofd haalt nog ooit uit onze winkel te ontsnappen.'

Einde

DE DRIE REUZEN

In het stadje Glorrikom was een ware muizenplaag. Ze vraten alles wat los en vast zat, en de inwoners van Glorrikom waren hopeloos. Het bestuur van het stadje Glorrikom loofde een grote beloning uit aan de persoon die hen van de muizenplaag zou kunnen verlossen. Maar vele jaren lang kwam er niemand opdagen. Uiteindelijk op een dag kwam er een oud vrouwtje aan de poort van Glorrikom, en vertelde aan de poortwachter dat zij wel een middeltje had om met de muizen af te rekenen. De poortwachter zuchtte diep, en wist niet of hij dit wel kon geloven, maar al snel haalde het oude vrouwtje een spuitbus tevoorschijn, spoot wat in het rond, en de vele muizen die op de grond speelden vielen dood neer. De poortwachter kuchte even, maar kon toen zijn ogen niet geloven. Hij wreef in zijn ogen en keek nog eens. Zo snel als hij kon rende hij naar het stadsbestuur die er vreemd van opkeken.

'Breng dat vrouwtje hier,' zei het bestuur. Na een tijdje stond het oude vrouwtje op de stoep en toonde hen de spuitbus. Ze spoot even wat in het rond en direct vielen de muizen die op de grond speelden dood neer. 'Maar dat is geweldig,' zei het bestuur. En ze kon direct beginnen. En och, het vrouwtje begon zo te spuiten dat spoedig het hele stadje onder een zwarte walm was, en niemand kon nog iets zien. Het prikte zelfs een beetje in hun ogen. Toen de walm eindelijk na een lange tijd was gezakt waren alle muizen verdwenen, maar tegelijkertijd waren ook alle kinderen verdwenen, en het vrouwtje was in geen velden of wegen te bekennen. 'We zijn bedrogen !' riep het bestuur. En snel waren alle mensen in rep en roer. Waar waren hun kinderen ? En waar was het vrouwtje, want zij moest wel een heel erg gemene heks zijn.

Ver weg hoog in een gebouw waren de kinderen ondergebracht. Ze lagen allemaal doodziek in bedden, en het oude vrouwtje liep schreeuwend langs de bedden. 'Zo, nietsnutten, als jullie straks weer beter zijn, dan zal ik jullie eens leren wat werken is.' En toen de kinderen weer beter waren moesten ze hard werken voor de heks, voornamelijk in de vele keukens die ze had. De kinderen moesten veel brood bakken. Het brood was wel erg lekker, en ze kregen er zoveel van als ze wilden, maar de kinderen leden erg onder het bewind van deze vrouw. Het was er zo erg dat veel kinderen het niet meer konden uithouden. 'Oh, die oude heks,' zei een jongetje, 'ik kan haar wel wat aandoen.'

'We moeten gewoon ontsnappen,' zei een meisje.

'Ja, maar hoe ?' vroegen twee andere

meisjes. Het gebouw was overal potdicht.

'Gewoon wachten totdat ze slaapt, en dan haar kamer doorzoeken of daar iets is, een sleutel ofzo voor iets,' zei een wat ouder meisje. Dat vonden de meisjes wel een goed idee. En toen de oude heks sliep slopen ze stilletjes naar haar kamer. Ze zochten in alle laden, maar konden niets vinden. Maar even later vond één van de meisjes iets onder een lamp. Het was inderdaad een sleutel. Stilletjes slopen de meisjes weer uit de kamer, waar andere meisjes hen opwachtten. 'Hebben jullie wat gevonden ?' vroegen ze. En al gauw werd de sleutel getoond, en een glimlach van verlichting kwam op hun gezichten. Er was een deur die naar een grot leidde, en daar paste de sleutel op. Alle kinderen werden opgetrommeld, en de uittocht zou beginnen. Het waren een heleboel kinderen. In de grot was een andere grote deur, bestaande uit twee deuren die tezamen één deur vormden. Beide deuren hadden een gouden roos op hen. Al snel klopten de kinderen op de deur. Een dwerg deed open. 'Welkom in het rijk van dwerg Tirolijn,' zei de dwerg. Ze kwamen in een grote zaal, en in het midden zat een grote reus van metaal. Er was een balkon rondom de reus waarop de kinderen stonden. 'Dit is reus Droomzaad,' zei de dwerg.

'Waar is dat voor ?' vroeg een meisje.

'Wel,' zei de dwerg, 'reus Droomzaad is de vriend van ieder kind, en beschermt hen tegen de heks.' Reus Droomzaad nam de kinderen mee naar een kasteel in het rijk van dwerg Tirolijn, waar ze konden wonen. De kinderen waren erg blij met het kasteel. Het was een erg groot kasteel met vele kamers. Er woonde al een meisje in het kasteel, die reus Droomzaad een tijdje geleden had gered uit de klauwen van de heks. Framboosje heette het meisje. Ze was heel lief, en ze was bijna helemaal van snoep gemaakt. De kinderen behandelden Framboosje als een prinses, en waren al erg snel dol op haar.

Maar op een nacht was het weer helemaal mis. De heks met haar vleermuizen viel het kasteel aan. Ze wilde de kinderen terug. De lucht was vol met grote vleermuizen die een hels kabaal maakten, en ze probeerden ingangen in het kasteel te maken door ruiten in the slaan. De kinderen waren met schrik geslagen, maar reus Droomzaad vertelde hen dat ze over de toversnoep-rivier achter het kasteel moesten zwemmen terwijl hij de heks met de vleermuizen zou tegenhouden. Over de toversnoep-rivier zou zijn broer, reus Snoepzaad, wonen, waar de kinderen veilig zouden zijn. De kinderen renden naar de toversnoep-rivier achter het kasteel zo hard als ze konden, en doken toen in de rivier waar ze zo snel mogelijk probeerden te zwemmen. Reus Droomzaad deed goed werk, maar er waren zoveel vleermuizen dat hij er velen niet kon tegenhouden. Die gingen achter de kinderen in de toversnoep-rivier aan, maar reus Snoepzaad kwam hen al tegemoet. Framboosje riep naar reus Snoepzaad dat reus Droomzaad zijn hulp nodig had tegen de heks. Snel zwom reus Snoepzaad naar de overkant, naar zijn broer, terwijl hij de

vleermuizen terugdreef. Reus Snoepzaad kon vuurspuwen, en al snel verkoolden de vleermuizen, en de heks moest maken dat ze wegkwam. Hier kon ze niet tegenop. De kinderen waren inmiddels veilig achter de toversnoep-rivier.

Een andere reus kwam bij de kinderen staan. Het was reus Toverzaad, een andere broer van reus Droomzaad. 'Het lijkt erop dat het kasteel een wat betere bewaking nodig heeft,' zei reus Toverzaad. 'Het lijkt mij een goed idee dat reus Snoepzaad en ik vanaf nu onze broer gaan helpen met de bewaking.' Hij nam alle kinderen in zijn jas, en zwom met hen naar het kasteel. De kinderen voelden zich nu wel een stuk veiliger nu er drie reuzen waren om het kasteel te bewaken, en mocht het uit de hand lopen dan konden ze weer de toversnoep-rivier over. Het leek erop dat het nu wel goedging. De drie reuzen konden goed met elkaar overweg, en vormden een uitstekende bewaking.

DE BETOVERDE HOF

Ze klommen over de muur, en keken recht in het vuur, het roze was betoverend, de rozen zo dromerig, als in een tovertuin. Wat was hier gaande ? Niemand wist het, ze staarden maar. De muur begon heet te worden, en ze moesten snel terug. Ze waren hier waarschijnlijk niet gewenst. Hadden ze hun meester maar niet gevolgd, en hadden ze maar niet zichzelf opgetrokken aan dat rode touw van fluweel. Dan hadden ze dit nu niet gezien, en dan waren ze hier ook nooit geweest. Ze moesten rennen voor hun leven, maar waar was het rode touw ?

Ze wilden gewoon weten waar hun meester woonde, omdat hij altijd zo geheimzinnig deed, en nu werden ze voor hun nieuwsgierigheid gestrafd. Het rode touw was er niet meer, maar ze konden niet zomaar naar beneden springen. Plotseling zweefde het rode touw voor hun neus, maar toen ze het grepen trok het hen nog hoger de lucht in. Het brengt hen naar een kasteel waar ze worden opgesloten. Ze kunnen echter wel vrij door het kasteel lopen. Boven in een toren vinden ze een kamer waarin een tovenaar woont, tovenaar Terpentijn, die ook in het kasteel opgesloten zit. Hij vertelt de kinderen dat er in het zogeheten boek der tijden een profetie staat dat hij eens bevrijd zou worden door een groep kinderen.

De deuren en ramen van het kasteel blijven magisch gesloten, en de tovenaar vertelt hen dat alleen een zogeheten lariksvuur plantje de poort van het kasteel zou kunnen openen. Dit plantje zou ergens groeien onder het kasteel, en dan zouden ze door de tuin van Mira de elf moeten.De tovenaar leid de kinderen naar een duistere trap die tot onder het kasteel zou leiden. De kinderen zijn wel een beetje bang van de duistere trap, want die gaat heel diep en wordt steeds donkerder. Als ze dan eindelijk een deur beneden hebben bereikt komen ze in de tuin van Mira de elf. De rozen ruiken hier zo lekker, maar het lijkt wel alsof ze betoverd raken. Plotseling staat de elf voor hen, die een bril heeft en een grote bos haren. Ook heeft ze een lang roze gewaad aan en een toverstokje. Maar ze is niet zo vriendelijk. ‘Ik weet waar jullie voor komen,’ zegt ze, ‘maar ik geef het jullie niet. Heks Iamina houdt prins Vajak al lange tijd opgesloten in haar kasteel. Ik was eens zijn prinses. Nu, als jullie hem bevrijden, dan zal ik jullie het lariksvuur schenken.’ Ze wees op een meertje aan de rand van haar tuin, met daarin een eiland waarboven het kasteel zweefde. De kinderen zien in dat ze geen andere keus hebben, en willen de arme elvenprinses ook wel helpen. ‘Het kasteel is alleen te bereiken op zeven winden,’ zei de elf. ‘Ga maar naar het meertje toe, dan zal Rapoentus, de kabouter van de zeven winden, jullie wel verder helpen.’

En dat deden de kinderen. Het was niet zo lang lopen, en al snel zagen ze een kabouter staan. ‘Het is heel simpel,’ zei de kabouter, ‘ik begrijp dat jullie naar het kasteel willen voor prins Vajak. Luister, kinderen, ik heb hier een gouden licht. Ga in het licht staan, en denk aan iets ergs totdat je huilt. En let dan goed op totdat er een gouden traan valt. Houd de gouden traan dan in de lucht, en roep : ‘Oh zeven winden, zeven winden, ik hoop dat jullie mij kunnen vinden.’ Dan zullen de zeven winden komen en jullie naar het kasteel brengen.’ De kinderen gingen in het gouden licht staan, en dachten aan iets ergs. ‘Denk maar aan het ergste wat je je maar kunt bedenken,’ zei de kabouter. En al snel begonnen de kinderen flink te huilen, totdat er hier en daar wat gouden tranen vielen. Ze hielden de gouden tranen in de lucht en zeiden : ‘Oh zeven winden, zeven winden, ik hoop dat jullie mij kunnen vinden,’ en al snel werden ze door zeven winden gegrepen en over het meertje gebracht.

‘Woont hier echt een heks ?’ vroeg Doortje, toen ze stilletjes het kasteel ingingen. De kabouter was er ook bij. ‘Oh ja,’ zei de kabouter.

‘Waar is ze dan ?’ vroeg Doortje.

‘Oh, ze kan overal wezen, het is zo’n groot kasteel,’ zei de kabouter.

‘En waar is de prins dan ?’ vraagt Doortje.

‘Oh, kom maar mee,’ zegt de kabouter, en haalde een vreemsoortige sleutel tevoorschijn, van rood gesteente. ‘Dit is de rode traan,’ zei de kabouter, ‘de traan van de prins. De kabouter liep regelrecht op een deur af, en opende de deur met de sleutel. Als ze binnen komen vinden ze alleen maar boeken.

‘Deze boeken heeft de prins geschreven,’ zei de kabouter, en nam één boek er tussenuit. ‘In één van die boeken staat dat hij in het boek der tijden heeft gelezen dat eens een groep kinderen hem zou bevrijden.’

‘Oh, de profetie,’ zegt Dirdos, ‘daar had tovenaar Terpentijn het ook al over.’ De kabouter schoof een boekenkast opzij, waarachter een poort van een gang was. Deze gang leidde tot de elvenschoon vijver. Hier woonde de elvenprinses Hyacinta. ‘Jullie komen vast en zeker om de prins te helpen,’ zei Hyacinta. Opeens werd alles erg donker, en er was een sterke wind. In het donker verscheen er een licht, omhuld door een zacht paars licht. Het was de fee Jestagide. ‘Oh, help dit land van sloten,’ zei de fee, ‘van geheimenissen onopgelost, oh help dit land, anders is het te laat, het is bijna het uur van algemis.’

‘Wie is algemis ?’ vroeg Klare, een ander kind.

‘Zij is een verschrikkelijk beest,’ zei de fee.

‘Hoe kunnen we prins Vajak helpen ?’ vroeg Kere, een ander meisje.

‘Hij zit opgesloten onder het meer van schoensmeer,’ zei de fee, ‘niet meer in het kasteel.’

‘Maar waar is dat meer dan ?’ vroeg Kere.

‘Rondom het kasteel,’ zei de fee. ‘Je kon misschien niet zien dat het schoensmeer is, maar dat komt omdat het gemengd was met tranen.’

‘Waarom dat ?’ vroeg Kere. De fee zei niets.

‘Hoe kunnen we daar komen,’ vroeg Tjoy, een ander kind.

‘Baad jezelf in elvenschoon,’ zei Hyacinta. ‘En je komt in de grotten onder het meer van schoensmeer.’

Al snel stapten de kinderen in de vijver, samen met de kabouter, om daar te baden. In een flits kwamen ze onder het meer van schoensmeer terecht, in een stelsel van grotten. ‘Hier moet de prins ergens wezen,’ zei de kabouter. Overal in de grotten waren tralies aan de zijkanten waarachter kinderen zaten, en allerlei soorten wezens. Het was een soort gevangenis-complex.

Tot hun grote schrik zien ze ineens hun meester achter tralies. ‘Meester, wat doet u hier,’ roept Klare. ‘Hoe kan u gevangen zijn terwijl u altijd les geeft op school.’ De kinderen waren diep geschokt en verbaasd.

‘Alleen overdag ben ik vrij,’ zei de meester. ‘Maar na schooltijd wordt ik weer opgesloten. Ze noemen me hier prins Vajak.’

‘Oh, dus u bent prins Vajak,’ zegt Dirdos. ‘Maar wie is dan elf Mira, die beweert uw prinses te zijn.’

‘Ze liegt,’ zei de meester, ‘zij is degene die mij opgesloten houdt en het lariksvuur bewaakt. Zij is heks Iamina, en het is bijna het uur van algemis, waarin ze in een monster zal

veranderen, en dan worden we allemaal gebrouwen tot schoensmeer. Ze zal alles hier veranderen tot een grote ketel daarvoor.'

'Wat kunnen we doen ?' vragen Doortje en Kere.

'Prinses Schoensmeer,' zegt de meester. 'Zij is de dochter van de heks. De heks heeft haar verbannen tot diep onder de grotten. Zij draagt de traan der rozen. Dat is de enige sleutel die deze gevangenissen kan openmaken, maar jullie moeten snel zijn, want het is al bijna het uur van algemis.'

De kinderen begonnen nu toch wel erg bang te worden. 'Hoe kunnen we prinses schoensmeer bereiken ?' vroeg Dirdos. Maar de meester zei niks meer, en stond als bevroren daar. In de verte hoorden ze gelach. Dichtbij de gevangenissen was een trap. Eén van de kinderen rende er naartoe, en de rest volgde. 'Kom mee.' De trap ging dieper de grond in, en al snel kwamen ze bij een open ruimte, waar een huilende prinses zat, en ze was helemaal bedekt onder schoensmeer. 'Jullie meester heeft mij vroeger geprobeerd te helpen,' zei de prinses. Het was inderdaad prinses schoensmeer. 'Maar mijn moeder sloot hem op.'

'Hoe kwam hij hier ?' vroeg één van de kinderen.

De prinses zweeg. 'Ik kan niet naar boven,' zei ze. Ze gaf de rozentraan sleutel. 'Dit is alles wat je nodig hebt. Maar daar kwam ineens haar moeder aan. Het was de heks. 'Hier met die sleutel,' gilde de heks. 'Hier ermee.'

'Moeder, alstublieft,' zei de prinses. 'Houd daar nou eens mee op.'

'Oh, ik deel hier de lakens uit,' gilde de heks. 'En het is bijna het uur van algemis.'

'Ren voor je leven,' gilde de prinses. Maar de heks stond voor de trap. Ze konden geen kant op. De heks begon te grijnzen. 'Nog even en jullie zullen allemaal omgesmolten zijn tot schoensmeer,' zei de heks.

'Toe prinses,' zei Klare, 'waarom kunt u niet met ons mee naar boven.'

'Red jezelf,' zei de prinses, 'ik kan niet gered worden, maar red de meester en alle andere gevangenen. Dat is alles wat ik van je vraag.'

'Nee,' zei Klare, 'vertel, zeg op, hoe kunnen we je helpen.' De heks begon steeds dichterbij te komen. Sommige kinderen waren zo bang dat ze bijna jankten van angst. 'De traan van groen en gif,' zei de prinses, 'is wat mijn hart kan vrijzetten. Het is traan van prins Vajak.'

'Oh,' zegt de kabouter. 'Maar ik heb hier de rode traan sleutel van prins Vajak. Niet groen en gif.'

'Vlug,' zei de prinses, 'lees wat er op die traan sleutel geschreven staat.'

'Grijp die kabouter,' krijste de heks, 'grijp hem.' Van bovenaf de trap kwamen allemaal grijze wachters aanrennen met speren en andere wapens.' De kabouter sprong achter de prinses, en begon snel hardop te lezen.

Ook de kinderen zochten toevlucht bij de prinses. ‘Doorboor die kinderen !’ riep de heks. De wachters hadden hun speren en wapens al klaar om te steken. De kinderen slaakten een gil. ‘Ga achter mij staan !’ riep de prinses. ‘Ik heb wel wat macht !’ De prinses knipte met haar vingers en ineens kwamen de wachters in slow-motion. De speren kwamen wel steeds dichterbij, dus nu moest de kabouter snel zijn. ‘Ik sterf een beetje in je armen, en kom ook een beetje tot leven daar,’ las de kabouter hardop. ‘Je bent de prinses van de morgen, en ’s avonds wil ik ook bij je zijn.’ Plotseling veranderde de rode traansleutel in groen en gif. ‘Mijn hart is vrij nu !’ riep de prinses. Overal verschenen groene personen met vleugels rondom hen. De wachters werden tegen de muur aan geslagen, en ook de heks viel opzij, en de groene wezens met de vleugels namen de kinderen, de kabouter en de prinses mee naar boven, waar ze de gevangenissen konden openmaken met de rozentraan sleutel.

De wezens brachten hen zo snel mogelijk naar de tuin van Mira, waar ze het lariksvuur konden plukken. ‘Het is bijna het uur van algemis,’ zei de prinses. ‘Het kan nu elk moment gebeuren. We moeten snel zijn.’ Snel gingen ze de duistere trap op, en maakten allereerst een poort open. Nu moest tovenaar Terpentijn nog ingelicht worden. Daar was het rode touw al. De kinderen grepen het, en riepen naar de tovenaar die al aan kwam hollen. Alles was al aan het smelten, en ze zagen hoe alles om hen heen in een ketel veranderde. De tovenaar had gelukkig nu het touw ook vast, en het touw trok hen weg van de smeltende massa. Een groen monster kwam naar boven, onder de schoensmeer. ‘Jullie zullen snel schoensmeer zijn,’ schreeuwde het monster. Het rode touw bracht hen boven de ketel uit. ‘Weg van deze tovertuin,’ riep de meester, die ook aan het touw hing, samen met de prinses. ‘Toe maar,’ zei tovenaar Terpentijn. ‘Het touw zal ons brengen naar mijn domein, de hof van Raak.’ Al snel kwamen ze in een prachtige hof met vele weelderige bijna in elkaar gevlochten planten, struiken en bomen. Het hek ging bijna vanzelf open.

In het midden van de hof was een prachtig wit huis waar ze allemaal een kamer kregen. Klare keek naar prinses schoensmeer, die er nu heel anders uitzag nu alle schoensmeer van haar gezicht weg was. ‘Maar u bent juffrouw Gezelle,’ zei Klare verbaasd. De andere kinderen zagen het nu ook, en meester Tobbe hield haar vast aan haar arm. Niet lang daarna trouwde prins Vajak met zijn prinses Schoensmeer, en ze leefden allemaal nog lang en gelukkig.

Ze zaten rondom de tafel : koning Klaproos, fee Boterbloem, kabouter Sleutelzaad, en Roosje. 'We moeten er echt wat aan doen,' sprak de koning. 'Dat kan zo niet langer. Prins Zoete Zalf is al te lang van ons weg. We moeten wat aan die nare heks doen.'

'Waar woont ze ?' vroeg Roosje.

'In het luisterbos,' zei koning Klaproos. Even later waren ze op pad naar het luisterbos. Het was een stuk lopen door de velden van kro-bloemen. Bij het kasteel aangekomen stond heks Greepbeen al op hen te wachten. 'Heks !' bulderde koning Klaproos. 'Laat prins Zoete Zalf vrij !' Maar de heks begon te lachen. 'Jullie kunnen toch niks tegen mij doen,' zei ze. Kabouter Sleutelzaad was in zijn boek aan het bladeren. Het was een toverboek waar vaak waardevolle dingen in stonden, en dan vooral op momenten waarop ze het nodig hadden. De teksten en de plaatjes in het boek leken altijd weer te veranderen. 'Assisteer mij,' zei koning Klaproos.

'Hier staat …,' zei kabouter Sleutelzaad, 'dat de heks onschadelijk gemaakt kan worden door sluipzand, en dat is in het bezit van de tovenaar van het peperplantjes-bos.'

'Geef hier dat boek !' krijste de heks.

'Op naar het peperplantjes-bos,' zei koning Klaproos. Weer was het een stuk lopen. De tovenaar had inderdaad het sluipzand. Het was toverzand. 'Zeg, wat een mooi boek heb jij daar,' zei hij tegen kabouter Sleutelzaad. Kabouter Sleutelzaad knikte. 'Zeg, ik heb een idee,' zei de tovenaar. 'Ik ga met jullie mee naar de heks, en zal er voor zorgen dat de prins snel vrij is.' Dat vonden ze allemaal een goed plan. De tovenaar liep voorop met het sluipzand, en weer kwamen ze na een stuk lopen aan bij de heks. 'Zo, zijn jullie daar eindelijk weer. Ik heb op jullie zitten wachten. Ik had nog een verassing voor jullie,' zei de heks.

'Nou, dat komt goed uit,' zei de tovenaar, 'want wij hebben ook een verassing voor u.'

De tovenaar strooide snel wat sluipzand over de heks heen. De heks lag snel krachteloos op de grond. Ze had haar macht verloren, maar ze begon te lachen. 'Nu ik, nu ik,' zei ze. 'Weet je, ik heb het jullie eigenlijk nog nooit verteld, maar dat zal ik nu doen, dat werd weleens tijd, nietwaar, maar mijn drie-ogige reuzenbroer, die de heksenkoning is, wacht al in het kasteel op jullie met koffie en gebak.' De tovenaar dacht dat hij met het sluipzand ook de drie-ogige broer van de heks onschadelijk kon maken, maar toen ze bij hem aankwamen, en de tovenaar het sluipzand op hem strooide gebeurde er niets. 'Je zal er wel wat anders voor nodig hebben,' zei kabouter Sleutelzaad. De drie-ogige reuzenbroer van de heks begon te bulderen van het lachen.

'Zeg knaap,' zei koning Klaproos. 'Laat onmiddellijk prins Zoete Zalf vrij.'

'Waarom zou ik ?' zei de drie-ogige broer van de heks.

'Nou, het is beter voor je om dat nu te doen,' zei koning Klaproos.

'Komt niks van in, hoor,' zei de broer van de heks. Ze keken allemaal in zijn drie ogen, die niets dan gemeenheid,

duisterheid en akeligheid uitstraalden.

'Dit is niets anders dan bar en boos,' zei koning Klaproos. 'Koffie met gebak wordt dat dan genoemd, nou eerder brood met spinnekoppen. Zo ontvang je geen gasten.'

'Gasten, ha !' zei de broer van de heks. 'Jullie zijn indringers. Nou, maak dat je wegkomt, anders zul je misschien nooit de kans meer krijgen om weg te kunnen komen. Vlug.'

'Zeg, ik laat me niet zomaar door een vlegel de les leren,' zei koning Klaproos. 'Je laat nu de prins vrij, of het zal je zuur berouwen. Koffie met gebak, puh.'

'Ja, mijn zus heeft altijd de neiging mij beter voor te stellen dan ik ben,' zei de broer van de heks. 'Dat is dan haar probleem.'

'U bent het probleem,' zei Roosje.

'Ach wat,' zei de broer van de heks, 'pijp zeven krijgt ook praatjes.'

'En dat noemt zichzelf koning,' zei Roosje.

'Wat een koning zal dat wezen,' zei fee Boterbloem.

'Juist,' zei Roosje, 'een koning van klusje knudde.'

'Oh zeg, gaan we beledigend doen ?' vroeg de broer van de heks.

'Nee,' zei Roosje, 'dat is een gebakje van eigen deeg. Koffie erbij ?'

'Roosje, Roosje,' zei koning Klaproos, 'praten met die man heeft weinig zin.'

'Nou, hij moet gewoon ophoepelen,' zei Roosje brutaal. 'Hij gaat echt zijn zin niet krijgen. Hij zal echt wel moe van zichzelf worden.'

Ondertussen was kabouter Sleutelzaad in zijn boek aan het lezen. 'Hier heb ik het,' zei hij. 'De drie-ogige reus, ook wel heksenkoning genoemd, kan verslagen worden door het kikkerdril van dokter Repelmeel die woont in het regenplantjes-bos.

'Je gaat nu dat boek aan mij geven,' zei de drie-ogige reus boos. Snel gingen ze uit het kasteel, en gingen richting het regenplantjes-bos. Het was weer een stuk lopen. Dokter Repelmeel had het kikkerdril in allerlei ketels. Ook hij wilde wel met ze mee om de reus uit te schakelen, zodat de prins vrij zou kunnen komen. Hij liep voorop met een pannetje kikkerdril. Toen ze bij de reus waren aangekomen, smeet dokter Repelmeel het kikkerdril in zijn gezicht. De reus storte direct neer. Maar ook hij begon net als de heks te lachen. 'Ik had het jullie nog niet verteld,' zei hij, 'maar de wachter van de groene kerker, waar de prins is opgesloten, is nog wel verschrikkelijker dan ik.'

Ze begonnen het hele kasteel door te zoeken. Ergens onderin het kasteel vonden ze een boeken-kamer. Kabouter Sleutelzaad leunde tegen een boekenkast aan, die direct opzij schoof, zodat er een tunnel zichtbaar werd die naar beneden liep. Hier kwamen ze aan bij de groene kerker. Een groen monster met veel klauwen kwam op hen af. 'Wat jammer nou dat jullie hier zijn gekomen, want een ieder die hier komt, komt nooit meer weg,' zei het monster. 'Het was dom van de prins om hier te komen ! En nu is het dom van jullie. Niemand komt ooit nog uit de groene kerker. De groene kerker is gierig.'

'Dat kan me niet zoveel schelen,' zei koning Klaproos. 'Je gaat de prins nu

loslaten.'

'Komt niks van in, komt niks van in,' zei het monster. 'Iedereen weet dat, dat je hier gewoon niet moet komen. Dat heeft zo z'n gevolgen, ziet u.'

'Ik zie helemaal niks,' zei koning Klaproos. 'Wij zijn hier voor de bevrijding van de prins. Je laat hem nu los, anders zul je wat beleven.'

'Zeg, jullie hebben waarschijnlijk nog niet goed door met wie jullie te maken hebben,' zei het monster.

'Dat kan ons niet schelen !' riep Roosje.

'Alsof het mij wel iets kan schelen,' zei het monster.

'U laat hem nu vrij,' zei Roosje.

'Ik laat helemaal niks vrij, er komt gewoon wat bij,' zei het monster.

'Nee,' zei Roosje, 'wat bent u gemeen.'

'En wat ben jij dom,' zei het monster.

Kabouter Sleutelzaad was weer in zijn boek aan het lezen. 'Hier heb ik het !' riep hij. 'De monsterlijke wachter van de groene kerker kan verslagen worden door feeen-lippenstift.'

'Jullie komen hier toch nooit meer weg,' zei het monster, 'dus vergeet die feeen-lippenstift maar.'

'Fee Boterbloem, heb jij nog feeen-lippenstift in je tasje ?' vroeg koning Klaproos.

'Nee, ik heb het thuis laten liggen,' zei fee Boterbloem.

'Niemand heeft het hier, dus geef de moed maar op,' zei het monster.

'Nee !' riep Roosje. 'Ik heb nog feeen-lippenstift !' Snel haalde ze het tevoorschijn.

'Kras het op hem,' zei kabouter Sleutelzaad. Roosje rende op het monster af, en begon met de feeen-lippenstift op hem te krassen.

'Nee, nee !' krijste het monster, 'ga weg met dat spul ! Nee, nee, doe dat ding weg !' Het monster begon geheel weg te smelten, terwijl het slot van de kerker losknapte. De prins was vrij. Snel namen ze prins Zoete Zalf mee terug naar het Zoete Zalf bos, waar ze allen woonden.

In de verte een indrukwekkende processie van skeletten in harnassen, gewapend. Zij marcheren voor de ivoren poort van de schakelburcht waar Eruptus woont. Zevenwind grijpt zijn zwaard, en slacht drieduizend skeletten-ridders om vervolgens de reusachtige burcht binnen te gaan door de ivoren poort. “Wat moet dat daar,’ roept Eruptus hem toe. ‘Ik kom het goud terughalen wat jij van ons rijk hebt gestolen,’ brult Zevenwind. Zevenwind is gestuurd door de prinses. Maar Eruptus laat een vuurvlam op Zevenwind neerdalen die hij nog net kan afketsen met zijn schild. Dan werpt Zevenwind zijn zwaard in het hart van Eruptus, terwijl een doodslucht zich door de burcht verspreid. Onder de burcht ligt het goud, en zoveel andere schatten. Als loon krijgt Zevenwind de burcht waar hij voortaan kan wonen.

Dit is het verhaal van Zevenwind, de held, die eens het rijk redde uit de klauwen van een verschrikkelijk monster, de Pania. Na het verslaan van Eruptus is Zevenwind een welkome gast in het kasteel van de prinses. Hij krijgt daar ook zijn eigen logeerkamer waar hij zich altijd kan terugtrekken, hoog in het kasteel. De prinses komt hem daar vaak opzoeken. Gouden poeder stroomt uit de handen van Zevenwind. Hij houdt ervan om met het goud te spelen. Ook liggen er grotere stukjes goud die hij lieftallig langs zijn vingers laat glijden. De prinses is een lieftallige verschijning, en Zevenwind is erg dol op haar. Na een tijdje staat hij op, en vertrekt, want hij heeft nog veel dingen te doen. De prinses achtervolgt hem, en ziet hoe hij buiten wordt tegengehouden door een zwartachtig skelet. Het is het begin van een nachtmerrie voor het rijk. Zevenwind wordt gevangen genomen, en een enorm monster blaast zichzelf op tegen het kasteel. Het is de Pania, een draakachtige verschijning, met legers van miljoenen en miljoenen skeletten. Al snel gaat het hele volk in slavernij, en Zevenwind belandt in een diepe kerker. Daar krijgt hij geen bezoek, behalve dan van een oude tovenaar die zich had verbonden aan zijn ring. De tovenaar verschijnt als een geest en spreekt Zevenwind toe. De volgende dag moet Zevenwind voor Pania verschijnen. Pania verschijnt nu als een oude dame met een staf, en spreekt verschrikkelijke dingen over hem uit. De tovenaar verschijnt weer als een geest, en valt Pania aan, maar haar krachten zijn te sterk. ‘Blijf maar bij hem oude man,’ spreekt Pania. ‘Hij heeft wel wat bemoediging nodig.’ Dan begint ze ijselijk te lachen. Kreunend stort Zevenwind neer door de vervloekingen die ze over hem heeft uitgesproken, terwijl de oude man hem weer overeind helpt. ‘Heus, je kan niet veel doen, oude man,’ zegt Pania. Dan wordt Zevenwind door een paar skeletten nog erger geketend, en wordt in een diepe put geworpen, terwijl Pania hard begint te lachen. Achter haar hoofd verschijnen wat veren van een pauw, en langzaam verandert ze in een pauw en vliegt krijsend van het lachen weg. De skeletten ketenen Zevenwind aan de muur van de put, en vertrekken dan. ‘Het is niet erg, Swimbard,’ zegt Zevenwind tegen de oude man. ‘Het is niet erg.’

Na een tijdje komt één van de dochters van Pania bij Zevenwind kijken. Zevenwind vertrekt geen spier. ‘Goedzo, reus,’ zegt de dochter van Pania, we zijn al aan het overdenken en overleggen wat we met je zullen doen. Velen van ons hebben baat bij jou.’ Dan kietelt ze even met een veer onder zijn neus, en vertrekt dan weer. Inmiddels is één van de dienstmeisjes van de prinses in de burcht van Pania binnengedrongen. Ze is hier in opdracht van de prinses om Zevenwind terug te halen. Ze heeft wat toverkrachten, en ze hoopt dat het genoeg zal zijn om Zevenwind uit zijn benarde situatie te verlossen. ‘Kijk, kijk, wie hebben we daar,’ zegt Pania die ineens achter haar staat met haar zeven dochters. Eén van de dochters neemt een mes, en snijdt een stuk in de arm van het dienstmeisje. Het dienstmeisje begint te gillen, maar roept dan ineens om de magische zwaan, een toverspreuk, en niet lang daarna vallen ze allemaal op de grond als door een verblindend licht. Het dienstmeisje rent weg, en na een tijdje vind ze de put. Maar een paar skelettenwachters hebben haar op het oog. Eén van de skeletten trekt een pistool met een lange loper, en schiet het meisje neer met een soort zaad als van laserstralen. Het meisje weet nog net in de put te komen, en bungelt aan de rand. De oude tovenaar schiet haar te hulp, en met wat toverspreuken weet ze Zevenwind los te maken, maar dan staan de twee skelettenwachters aan de rand van de put. Zevenwind slaakt een kreet, terwijl de wachters door een vreemde kracht voorover vallen. Soms gaat het toveren Zevenwind goed af, maar dan moet er wel een krachtige tovenares in de buurt zijn. Niet lang daarna zijn ze uit de put, maar meerdere skelettenwachters beginnen in de gaten te krijgen wat er aan het gebeuren is. Ze blokkeren de deuren, en anderen komen op hen af. Dan maakt de oude tovenaar een gebaar, terwijl een zachte roze rookwolk hen in het niets laat verdwijnen. Zevenwind is door het dolle heen. Hij is blij dat de magie zo goed werkt, en dankt het dienstmeisje voor haar hulp. Waar heb je dat geleerd, vraagt hij.

Ze zijn nu hoog op het kasteel van de oude tovenaar. Zevenwind is blij met die oude toverring. Maar het volk is nog steeds in grote problemen. Het dienstmeisje vertelt wat ze met de prinses hebben gedaan, en dat voordat de prinses stierf ze tegen haar zei : Redt Zevenwind. Hij kan het volk redden. Zevenwind vind het verschrikkelijk dat de prinses niet meer leeft. Hij voelt zich nu erg verantwoordelijk voor het volk. Ze besluiten terug te gaan naar het rijk, maar daar vinden ze een verschrikkelijke ellende. Tegen de boze magie die hier heerst kunnen ze niet op. Maar dan krijgt Zevenwind een idee. Onder de burcht van Eruptus waar hij mocht wonen van de prinses daar zijn nog een heleboel geheime schatkamers. Wie weet wat ze daar allemaal nog tegen kunnen komen. En zo gaan ze alledrie naar de burcht. Heel diep onder de grond vinden ze een kamer met magische wapens en wapenrustingen. Sommige wapenrustingen zijn gemaakt van zeldzame slangenhuiden, en anderen van vreemd magisch leer. Dan begint er ineens een voorwerp dicht in hun buurt vreemd te piepen. Het is een soort doosje van een soort rubber. Zevenwind pakt het doosje op, terwijl

het doosje begint te krijsen. ‘Wie ben je ?’ vraagt Zevenwind. ‘Ach,’ zegt het doosje, ‘ik ben een oud hulpje van Eruptus. Hij vond mij eens ergens in een kasteel van een rijk waarvan hij alle inwoners had verslonden.’ Ze wisten dat Eruptus dat soort dingen deed, maar dit kwam nu goed van pas. ‘Wat kun je voor ons doen ?’ vroeg Zevenwind.

‘Oh,’ zegt het doosje. ‘Dat is heel eenvoudig. Ik ben de windenmaker. Hef mij op, schud me en dan zullen de winden komen, en ik zal ketenen wie je maar wil.’ Nou, daar had Zevenwind wel wat aan. Hij ging direkt terug naar het volk, en liet de winden uit het doosje komen, zoals het doosje had gezegd, en liet alle skeletten ketenen. Maar Pania en haar dochters waren daar niet van gediend, en ditmaal lieten ze het volk ketenen door de bliksem. Pania begon luid te lachen, en Zevenwind moest erg op zijn hoede zijn. Ook het dienstmeisje was met hem meegekomen, maar ze bewaarde veilige afstand. ‘Waar wil je dat ik de skeletten naartoe breng ?’ vroeg het doosje. ‘Sluit ze maar op in een rots,’ zei Zevenwind. En zo leidde het vreemde doosje door de ketenen van de wind de skeletten als in een processie het bos in, op zoek naar een goede rots waar ze in vastgeklonken konden worden. Pania was woedend, en kon niets doen, maar ze had nog steeds het volk geketend. Zevenwind begon de smaak te pakken te krijgen en ging weer naar de burcht van Eruptus. Weer ging hij onder de grond, op zoek naar nog meer schatten. In een andere kamer kwam hij weer wapenrustingen tegen, van slangen, vreemd leer, harige pantsers, harige schilden met zeldzame stenen erin, en ook vreemde helmen met veren. Ditmaal was Pania hem gevolgd met haar dochters. ‘Ik weet wel dat je hier bent,’ riep Pania. Het dienstmeisje schrok. Snel pakte ze een zwaard en wilde Pania tegemoet gaan. Maar Zevenwind hield haar tegen. Pania was in een verschrikkelijke spin aan het veranderen, en haar pijlen doorboorden het dienstmeisje. Zevenwind pakte een schild en wierp het naar Pania toe, maar het schild raakte één van de dochters die direkt buiten westen viel. Het dienstmeisje bloedde heel erg, en Zevenwind nam haar op, en ging dieper de schatkamers binnen. Velen hadden hem altijd gewaarschuwd dat hij niet te diep moest gaan, vanwege de grote gevaren. Maar nu kon Zevenwind niet anders. Ineens verscheen de oude tovenaar met een stenen zwaard. ‘Hiermee kun je Pania verslaan,’ zei de tovenaar. Zevenwind greep het zwaard, legde het dienstmeisje neer, en ging terug richting Pania. Pania lachtte hem uit toen ze hem zag met het stenen zwaard. ‘Wat moet je met zo’n ding ?’ lachtte ze. Maar snel stootte hij het stenen zwaard in haar buik, terwijl ze neerviel. Daarna sloeg hij haar overgebleven dochters ermee, en het gevecht was snel afgelopen. Toen hij buitenkwam met het dienstmeisje was het volk inmiddels bevrijdt van de bliksem-ketenen.

Niet lang daarna maakten ze Zevenwind tot koning, en het dienstmeisje werd zijn koningin.

Dragodan zit in zijn kasteel wachtende op het antwoord van de prinses. Hij heeft zijn hulp aangeboden aan haar, en nu wacht hij op de opdracht. Dragodan heeft lang gezwoegd voor allerlei duistere heren, en ditmaal is hij blij dat de prinses hem in dienst genomen heeft. Alleen moet hij nog te weten zien te komen welke opdrachten zij voor hem heeft.

Boven de bergen zweven een aantal magische wezens. Ze zijn op weg naar het kasteel van Dragodan met de boodschap van de prinses. Dragodan is erg blij als ze binnen komen. Ze dragen een speciaal zwaard voor hem. ‘Waar is dit zwaard voor ?’

‘Dit is de opdracht van de prinses,’ zegt één van de magische wezens. ‘Versla de Tundra en trouw met haar.’ Dat was wel een erg vreemde opdracht voor Dragodan. Dat had hij nog nooit meegemaakt. Hij wilde absoluut de draak wel verslaan, of het monster, wat het ook wezen mocht, maar hij wilde absoluut niet met haar trouwen. Hij was een vrij man, en hij wilde een vrij man blijven.

‘Oh, maar dan zal de prinses wel iemand anders zoeken om voor haar te strijden,’ zegt een van de wezens. ‘Ziet u, de prinses wordt namelijk met nachtmerries lastiggevallen door de Tundra, een gedrocht dat ’s nachts op haar balkon komt, een gevleugeld monster. Ze heeft iemand nodig die altijd bij haar is.’

‘Zeg maar tegen de prinses dat ik de Tundra kan verslaan zodat hij nooit meer terugkomt,’ zegt Dragodan.

‘Oh,’ zegt een van de wezens, ‘okay dat is goed. We laten het u weten.’

En na drie dagen zijn de wezens terug, en Dragodan mag komen. Dragodan neemt het zwaard aan, en de magische wezens leggen hem uit waar de Tundra woont. Voor Dragodan is het niet moeilijk het gedrocht te verslaan, want dat heeft hij al zo vaak gedaan. De prinses is hem erg dankbaar. ‘Is er dan niets wat ik u als geschenk aan kan bieden ?’ vraagt de prinses. Maar Dragodan schudt zijn hoofd. Dat hij de prinses blij kon maken was voor hem het mooiste geschenk.

Op een dag krijgt Dragodan weer bezoek van de magische wezens. Ditmaal hebben ze een andere opdracht voor Dragodan. Als Dragodan de opdracht zal vervullen, dan mag hij koning van het rijk worden. Maar dat wil Dragodan niet. Hij wil zijn vrijheid bewaren boven alles. ‘Wat is de opdracht ?’ vraagt hij.

‘De prinses heeft haar gouden armband verloren op reis. Kun jij hem terughalen ?’ vraagt een van de wezens.

Na een lange zoektocht komt Dragodan erachter dat de armband in handen is van een gevaarlijke vogel. Hij trekt zijn zwaard, en wordt bijna geobsedeerd door de prachtige armband met zoveel kleine steentjes die eraan bungelen. Zo’n prachtige armband heeft hij nog

nooit gezien. Het wordt een moeilijk en bloederig gevecht met de vogel, een van de moeilijkste gevechten die hij ooit heeft gehad, maar toch slaagt hij erin de armband terug te krijgen, en brengt hem naar de prinses.

‘Weer dank je wel,’ zegt de prinses. ‘Dragodan, ik wil je een goede raad geven. Maak van de verslagen vogel je nieuwe wapenrusting, en geef ook wat van zijn veren aan mij.’ Dragodan doet wat hem gezegd wordt, en maakt van de botten en veren een nieuw pantser. Ook geeft hij enkele veren aan de prinses. De prinses was altijd gesluierd geweest voor Dragodan, maar ditmaal haalt ze haar sluiers weg. Als Dragodan haar ziet wordt hij direkt verliefd op haar, en wil niets lievers dan met haar trouwen en haar koning zijn. Daar had de prinses natuurlijk op gewacht, en zo zal zij koningin zijn.

Maar de raadgevende vogels van Dragodan vinden dat niet zo’n goed idee. ‘Laat jezelf niet zo door haar beheksen. Heus, je zal niet tevreden zijn in je huwelijk.’ En daarom nam Dragodan zich op een dag vlak voor het huwelijk voor om te vertrekken. Hij ging dieper de onderwereld in, en liet zich leiden door de raadgevende vogels, die hem al raad gaven sinds hij een kind was. In de diepten van de onderwereld vind Dragodan een heleboel vrouwen zoals de prinses, en hij weet dat als hij zijn hart aan hen geeft, dan is zijn leven afgelopen. Hij wil vrij zijn, en doen waarvoor hij geboren is : het vervullen van opdrachten.

Einde

D E

N I E U W E

K O K

Het was koud op het dek. De jungle rivier was groot. Kareltje de Vierde was een woest piraat. Wilde indianen waren er aan de overkant. ‘Kom op mannen,’ zei Kareltje de Vierde. De indianen bleken heel aardig. Kareltje de Vierde en ook de andere mannen kregen een hut. ‘Het is een vreemde wereld,’ zei Kareltje. Ze gingen vroeg slapen. De volgende ochtend vertrokken ze vroeg met het schip. en gingen langs de oever van de rivier. Nog meer indianen kwamen ze tegen, die allemaal ook erg aardig waren. Kareltje was trots op de reis en op zijn schip. Hij wilde niet naar school, en dit was de beste oplossing. Het schip was vol van schatten, dit schip wat hij eens had gekaapt.

’s Nachts spookte het altijd op het schip. Dan kwam het Spaanse spook Mijarg altijd langs om griezelige verhalen te vertellen. Kareltje vond dat niet erg. Hij hield maar wat graag van spoken. Op een dag kwam het schip aan in spookstad. Hier woonden de ergste spoken, maar Kareltje kwam alleen maar om vrienden te worden. Koning Grootspook was blij Kareltje te zien. Hij regeerde spookstad, en hij was blij eens iemand van de buitenwereld te zien.

Koning Grootspook had twee dochters : Griezelientje en Griezeliesje, en hij vroeg aan Kareltje of ze met hem meemochten op zijn schip, want ze waren nog nooit buiten spookstad geweest. Natuurlijk vond Kareltje dat wel gezellig, en hij kon het al snel goed met hen vinden. Griezelientje en Griezeliesje hadden beiden op de spookschool gezeten, en hoe meer verhalen ze erover vertelden, hoe meer Kareltje nieuwsgierig werd. Hij wilde ook weleens naar zo’n school. Na een paar weken varen met de twee spookdochters van de koning kwam het schip weer langs spookstad. Ditmaal om Kareltje af te zetten bij de spookschool. Griezelientje en Griezeliesje zouden verder varen met de bemanning van het schip. Toen Kareltje binnenkwam in de spookschool werd hij direct begroet door Boudewijn Graag, het welkoms-spook. Het welkoms-spook zou hem wel even rondleiden en zijn kamer aanwijzen. Ook gingen ze even langs de direkteur, die heel blij was Kareltje te zien. ‘Fijn dat we weer een nieuwe leerling hebben,’ zei de spookschool-directeur, die zelf ook een enorm spook was. ‘Dat is beter dan kiespijn.’

‘Wat een opmerking,’ dacht Kareltje, ‘beter dan kiespijn, haha, wat een mallert.’ Het was een knotsgekke school, wat Griezelientje en Griezeliesje hem al verteld hadden. Ook de keuken van de school was knotsgek, waar het spook Malle Mien werkte. ‘Zo, en ik zou maar goeie cijfers halen,’ zei Malle Mien, ‘anders beland je hier in de kookpot, haha.’ Kareltje moest lachen, en hoopt maar dat het niet waar was. ‘Nee hoor,’ zei het welkoms-spook, ‘ze maakt maar een grapje. Hier op school worden geen cijfers gehaald,

maar cijfers gebracht, en wel door de leerlingen. De leerlingen moeten hun meesters en juffrouwen namelijk cijfers geven en niet andersom. En als de cijfers te laag zijn, dan mogen de leerlingen een pistool trekken.'

'Is het echt waar ?' vroeg Kareltje. 'Hahahaha,' lachte Malle Mien. 'Ik ben blij dat ik geen leraar ben.'

'Nee,' zei het welkoms-spook, 'het is een gevaarlijk beroep. Velen eindigen vroegtijdig in hun graf, maar ja, daar leven spoken van, haha. Alle studenten hier zijn gewapend met een pistool, en andere dingen.'

'Wat voor andere dingen ?' vroeg Kareltje.

'Allerlei soorten martelwerktuigen, om zich te verdedigen tegen het lerarentuig,' zei het welkoms-spook.

'En wat eten jullie dan ?' vroeg Kareltje.

'Leraren-soep,' schaterlachte Malle Mien.

'Ja, en meesterworst,' zei het welkoms-spook.

'Is dat alles ?' vroeg Kareltje.

'Ik kan niets meer verzinnen,' lachte Malle Mien. 'Maar het is een hele lijst hoor. In het spook-kookboek staan alle ingredienten, uitmuntende recepten.'

'Jullie zijn gek,' zei Kareltje, 'maar wel leuk.'

'Kom op,' zei het welkoms-spook, 'dan laat ik je even je kamer zien.' Kareltje had een grote koffer bij zich, en die kon hij daar direct op zijn bed dumpen. Het was een kamer met leuke schilderijtjes, en met een paar kasten. Het behang zag er spookachtig uit. Kareltje hoopte dat hij hier goed kon slapen. Op het bureautje lagen wat schoolboeken en wat kadootjes. 'Ja, je bent een nieuwe student, hè,' zei het welkoms-spook.

'Dacht het wel,' zei Kareltje.

'Wij van het welkoms-comite hopen dat je een goede tijd zal hebben op onze keurige spookschool,' zei het welkoms-spook.

'Dat zal wel lukken,' zei Kareltje.

Toen het welkoms-spook weg was klopte Malle Mien op de deur. Kareltje vond het een leuk mens. 'Kerel, wat heb je een keurig kamertje,' zei Malle Mien. 'Dat is het tegenovergestelde van de spook-keuken. Zeg heb je zin in wat spook-brood ?'

'Ik lust wel wat,' zei Kareltje. Malle Mien nam hem mee aan de hand, en samen gingen ze de keuken weer in. Ook maakte Malle Mien wat spook-koffie voor hem. 'En wat doen jullie 's nachts ?' vroeg Kareltje.

'Oh, dan feesten we,' zei Malle Mien. 'Er is er altijd wel één jarig. Of er gaat weer eens iemand trouwen, of iemand heeft weer eens ergens een diploma gehaald. Er is elke nacht wel wat te feesten.'

'Slapen jullie dan nooit ?' vroeg Kareltje.

'Oh jawel,' zei Malle Mien, 'tussen de bedrijven door.'

Daar kwam spook Pol aan, een dikke man met een groot gat in zijn buik. 'Waar is meester Vis,' vroeg hij.

‘Daar ben je wel wat laat mee,’ schaterde Malle Mien, ‘die is gisteren met vissenkom en al in de soep meegekookt.’

‘Oh ja ?’ zei spook Pol, ‘het is toch wel treurig. Wanneer is de begravenis ?’

‘Morgenvroeg om half tien,’ zei Malle Mien, die verging van het lachen, ‘en geen bloemen graag.’

‘Waarom geen bloemen ?’ vroeg spook Pol, ‘ook geen ijsbloemen ?’

‘Nee,’ zei Malle Mien, ‘het moet een waardige, beleefde en sombere optocht worden, zoals wij spoken gewend zijn, niet ?’

Spook Pol knikte enthousiast. ‘En wie vervangt meester Vis ?’ vroeg hij.

‘Oh, zijn vrouw,’ schaterde Malle Mien, ‘maar die zal ook wel snel in de pan belanden, want die is alomtegenwoordig gehaat, door vriend en vijand, door kabouter en keukenrobot.’

‘Ja, ja, ja, ik zie het al,’ zei spook Pol. ‘Dat hele geslacht deugt niet, dat tuig van Vis, het zijn allemaal kwijmels, stijvelingen, tutteraars, broedige broeders, zotte kaaskoppen, de familie reutelfleut. Ik zeg het je, er heerst een vloek op die familie. Ze groeien op voor galg en graairad.’

‘Ik dacht dat jij er nog verre familie van was, spook Pol,’ schaterlachte Malle Mien.

‘Ja, ergens aan de koude kant,’ zei spook Pol, ‘maar aangetrouwd, het zit me niet in het bloed.’

‘Gelukkig maar,’ schaterde Malle Mien, ‘anders zou ik je nu direkt in de pan hakken.’

Kareltje keek verbaasd toe. Die Malle Mien was toch wel echt mal, en ze was niet bepaald op haar mondje gevallen.

‘Nou, spook Pol, en nu weer ophoepelen, anders maak ik een gehakt met spandijvie maaltijd van je,’ schaterde Malle Mien. En daar ging spook Pol. ‘Ja,’ zei Malle Mien, ‘het mes ligt me altijd jeukend in de handen, heel lichtjes, ik ben nog al een snelsnijder.’

‘Als ze maar van mij afblijft,’ dacht Kareltje. Aan de andere kant dacht Kareltje dat hij haar wel goed zou kunnen gebruiken op zijn schip. Hij had nog een goede kok nodig. Het eten van Daantje Drost was niet altijd zo goed. En met Malle Mien zou hij veel meer kunnen lachen. Vaak had hij er aan gedacht om Daantje Drost overboord te gooien, en dat zou hij ook zeker doen als Malle Mien zijn nieuwe kok zou worden. Daantje Drost was op het schip met de enige reden dat ze anders geen kok zouden hebben, maar dat was ook dan echt de enige reden. Verder was Daantje Drost een blok aan zijn been. Of misschien dat een jaartje spookschool Daantje goed zou doen.

De volgende dag had Kareltje zijn eerste les. Malle Mien ging met hem mee. Die twee waren nu bijna onafscheidelijk, en Malle Mien zag er naar uit om op het schip van Kareltje te werken als kok. Juffrouw Spiegeldingen kwam binnen in het lokaal. ‘Waar zijn de anderen ?’ vroeg ze. Ze schreef wat op het bord, en Kareltje moest het nalezen. ‘Lezen kun je in ieder geval,’ zei ze, ‘ook op afstand.’ Toen begon ze

te vertellen over ingewikkelde spookkunde, toen over spookgeschiedenis. Het was verschrikkelijk slaapverwekkend, en Kareltje sliep er al bijna van. Juffrouw Spiegeldingen kwam toen erg dichtbij hem staan. ‘Zorg dat je de volgende keer de spookjaren uit het hoofd kent,’ zei ze. Toen was de les afgelopen.

‘Ik heb er geen flap van geleerd,’ zei Malle Mien, ‘en dat is wat deze school is, er gebeurt geen flap.’

‘Wat ?’ zei Kareltje slaperig. ‘Wat een oenenschool is dit. Laten we naar de volgende les gaan.’

De tweede les werd gegeven door meester Diktengels. Hij was een grote schreeuwlelijkerd. ‘Dat die man nog steeds leeft,’ zei Malle Mien, ‘ik zou hem direkt hebben weggestemd.’ Weer was Kareltje de enige leerling, samen met Malle Mien. ‘Ik zou wel een lekkere karbonade van hem willen maken,’ fluisterde Malle Mien tegen Kareltje.

‘Wat zei jij daar,’ schreeuwde meester Diktengels.

‘Oh, ik zei tegen Kareltje dat u zo’n mooie broek aan hebt,’ zei Malle Mien.

Meester Diktengels begon helemaal te glunderen. ‘Dat noem ik nog eens een compliment, kom maar eens naar voren,’ zei hij. Met grote passen stapte Malle Mien naar voren. ‘En wat vind je nog meer van mij,’ brulde hij.

‘Nou, u heeft een prachtige bril, een perfecte neus waarop de bril rust, u heeft prachtig punk haar,’ zei Malle Mien, ‘een uitmuntende snor.’

‘Ja, zo kan die wel weer,’ zei meester Diktengels. ‘En wat vind jij van mij, Kareltje ?’ vroeg meester Diktengels.

‘Oh, hetzelfde,’ zei Kareltje.

‘Wat voor cijfer zou je me geven ?’ zei de meester.

‘Een dikke vier,’ zei Kareltje.

‘Een dikke vier ?’ brulde de meester. ‘Nou laat me toch niet kwaad worden nu, een dikke vier zei je ? Dat kan toch niet waar wezen.’

‘Het is wel waar, mijnheer,’ zei Kareltje.

‘En waarom dan, waarom dan ?’ brulde de meester.

‘Omdat u er geen klap van kunt,’ zei Kareltje.

De spookmeester stond nu echt op ontploffen. ‘Trek je pistool, Kareltje,’ zei Malle Mien.

‘Ik heb het pistool niet bij me,’ zei Kareltje, ‘ik heb het nog niet gehad.’

‘Het zou in het bureau-laadje moeten liggen,’ zei Malle Mien. ‘Ga op je kop staan,’ riep ze tegen de spookmeester. De meester hing direct op de kop. ‘Ziezo,’ zei Malle Mien, ‘die neem ik mee naar de keuken.’ Malle Mien greep de spookmeester en liep het lokaal uit. Kareltje ging naar de volgende les. ‘Dit is een nietsnut-school,’ dacht Kareltje bij zichzelf. In het volgende klaslokaal was er geen meester of juffrouw aanwezig. Kareltje ging terug naar zijn kamer. Hij had het helemaal gehad op deze school. Hij pakte zijn spullen en ging naar de keuken van Malle Mien. ‘Pak je spullen,’ zei Kareltje. ‘We gaan naar mijn schip.

‘Goed idee,’ zei Malle Mien, en begon haar koffer snel in te pakken op haar kamer achter de keuken. Maar toen stond er ineens een spook met een pistool in de deuropening. ‘Er wordt hier niet vertrokken,’ zei het spook.

‘Wie ben jij dan weer ?’ vroeg Kareltje.

‘Dat is het afscheids-spook,’ zei Malle Mien. ‘Die doet geen vlieg kwaad. Hij kan alleen maar dreigen.’

‘Niemand vertrekt ooit van deze school,’ zei het spook. Toen Malle Mien haar koffer had gepakt duwde ze het afscheids-spook opzij. Kareltje volgde haar. Het schip was op dat moment in de haven. Het eerste wat Kareltje deed was Daantje Drost naar de spookschool brengen. Malle Mien werd de nieuwe kok. Griezelientje en Griezeliesje hadden het inmiddels reuze naar hun zin op het schip.

ELWIN

Hoofdstuk 1.

Op een mooie dag zit Elwin in de tuin. Elwin woont niet zomaar in een wereld. Elwin woont in een echte fantasie-wereld waar van alles kan gebeuren. Elwin heeft een heleboel vriendjes .... fantasie-beesten. Met die fantasie-beesten maakt hij vaak hele verre reizen. Ze staan allemaal bij zijn vader in de stal. Eentje heet er Groepsoe, eentje met drie grote bulten op zijn snuit en een bril op. Groepsoe kan heel hoog vliegen, als een soort olifant of draak met vleugels. En vaak maakt Elwin reisjes op z'n rug. Voorzichtig loopt Elwin naar het hok van Groepsoe. Het is een groot hok. Elwin doet voorzichtig, omdat Groepsoe misschien nog slaapt, en Elwin wil hem niet wakker maken. Maar gelukkig, Groepsoe is wakker.

'Dag Groepsoe,' zegt Elwin, 'zullen we weer eens een reisje maken ?'

Nou, daar had Groepsoe wel zin aan. Want telkens in een hok zitten dat verveelde Groepsoe ook een beetje. Daar komt vader aan. 'Zo, waar gaan jullie naartoe,' vraagt vader. 'Ja, goede vraag,' zegt Elwin, 'dat weet ik eigenlijk niet. We gaan gewoon een reisje maken, en we zien wel waar we terecht komen.'

Elwin springt op de rug van Groepsoe en daar gaan ze. Het is mooi weer buiten, en de lucht is bijna rood. Het

zonnetje schijnt. 'Hoera,' roept Elwin, 'waar zullen we naartoe gaan, Groepsoe ?'

'Wat dacht je van een eiland ?' zegt Groepsoe, 'dan moeten we wel eerst een tijdje over zee vliegen.'

Na een hele lange tijd vliegen komen ze op een eiland aan. Alles is hier wit, zelfs de bomen en de struiken. Elwin heeft wel zin om te gaan zwemmen, en na een tijdje is hij samen met Groepsoe in de golven. Op de bodem van de zee vinden ze een steen, en als Elwin hem optilt en boven water brengt begint de steen geluid te maken. 'Pruut, pruut,' zegt de steen.

'Oh, het is een pratende steen,' zegt Elwin tegen Groepsoe. 'Zou hij nog wat te vertellen hebben ?'

'Vraag het me maar,' zegt de steen. Elwin begint te lachen, en brengt de steen naar het strand. Op het strand spuit de steen wat water uit. 'Ik ben Joefie Kof,' zegt de steen.

'Ik ben Elwin,' zegt Elwin, 'en dit is mijn vriend Groepsoe,' terwijl hij naar Groepsoe wees. 'Wij zijn op reis.'

'Aha,' zegt de steen, 'en waar wonen jullie dan ?'

'Oh, in Kabotikka,' zegt Elwin weer. En dan begint de steen ineens verhalen te vertellen. Het is een echte verhalen-steen. Elwin vindt dit zo spannend, en vraagt of hij de steen mee mag nemen. De steen vindt het goed, en ook Groepsoe. Thuisgekomen laat Elwin de steen aan zijn vader en moeder zien. Daarna brengt hij de steen naar zijn kamertje.

Elke nacht voor het slapen gaan vertelt de steen een verhaaltje aan Elwin.

Daar is Wollegras, het grote harige beest dat altijd naast Elwin slaapt. Elwin kruipt dicht tegen hem aan. Wollegras laat Elwin altijd zo mooi dromen. Het is Elwin's droomvriendje. Samen vallen ze in slaap. Het raam vliegt open, en Elwin stijgt op uit zijn bed. Hij is gekleed als een prins met een echt zwaard. Ook Wollegras stijgt op. De droom is al begonnen.

De prins springt op de rug van Wollegras, en samen vertrekken ze. Waar gaan ze naartoe ? De prins weet wel waar naartoe. 'Naar het kasteel !' roept hij. Wollegras weet wel waar dat is. Daar zijn ze al eens eerder geweest. Het is niet de eerste keer dat Elwin een droomprins is. In het kasteel zijn veel bedienden. Er zijn ook soldaten, maar die heeft de prins niet nodig nu. Hij stapt op zijn troon, en zegt tegen zijn bedienden : 'Breng de dromensteen en het dromensap.' Direkt rennen de bedienden weg, en al snel komen ze met de steen en het sap.

De prins legt zijn hand op de steen terwijl het sap begint te stromen. Het sap is erg glad, en de prins begint er over te glijden. Wollegras komt hem achterna. De prins glijdt helemaal naar buiten, en glijdt richting een enorme brug. Wollegras drinkt van het sap en wordt alsmaar groter. De prins lacht. Nu glijden ze naast elkaar. Wollegras begint in een kasteel te veranderen. Het is een heel zacht kasteel, met zachte muren. Na een tijdje gaat de prins naar binnen. Het lijkt binnen wel een doofhof. Maar het is niet de eerste keer dat Wollegras een kasteel is. De prins weet de weg wel een beetje.

Daar komt Groepsoe ook al aanrennen. Groepsoe neemt ook van het dromensap, en veranderd in een open haard. Dan ten slotte drinkt de prins zelf van het sap. Een deurtje gaat open, en een prachtige prinses komt binnen. De prinses gaat zitten, terwijl de prins in een beest is veranderd. 'Dag beest,' zegt de prinses, 'hoe gaat het met je ?' Het beest knikt, maar zegt niks. Hij gromt alleen een beetje. Dan komen één voor één de soldaten binnen. 'Weet je,' zegt het beest, 'het gaat niet goed in dromenland. En het is goed dat we allemaal bij elkaar zijn gekomen. Wat zullen we eraan doen. Heeft iemand een idee ?'

Een soldaatje stapt naar voren. 'Dag prins, eh ... prins beest, ik ben Jorit. Mag ik iets zeggen ?' Het beest knikt. 'Gaat u gang,' zegt het beest. Even is het stil, en dan begint het soldaatje te stotteren : 'Ik ... eh ... ik weet niet zo goed hoe i ... ik het moe ... moe ... moet zeggen, maar het komt allemaal door een dromen-bacterie, dus moet er een dokter komen.' Alle andere soldaatjes knikken. Dan loopt het prinsesje naar voren, neemt een slok van het dromensap, en verandert in een dokter. 'Waar is die bacterie ?' zegt de dokter met een donkere stem. Eén van de soldaten stapt naar voren en opent een soort kistje. In het kistje fonkelt een soort glinsterend balletje. De prinses kijkt erin, en daarna ook het beest. Snel slurpt het balletje wat dromensap naar zich toe en begint te drinken. Het balletje groeit en groeit, en na een tijdje is het een groot glibberig en slijmerig monster. 'Waarom breng je dromenland zo in de problemen ?' vraagt de prinses.

'Ach dokter,' zegt het groene monster, 'ik heb gewoon niks te doen, en ik wilde graag naar het kasteel, maar mocht er niet in. Ik dacht : als ik nu ga herrie-schoppen, dan laten ze me misschien wel binnen.'

Het beest begon te glimlachen. Het beest nam nog een slokje en veranderde weer in de prins. 'Zullen we dan gaan voetballen ?' vroeg de prins aan het monster. 'Of zullen we wat spelletjes gaan doen ? Er zijn nog ergens een heleboel spelletjes, ergens in een kast. Als we nu gewoon meer spelletjes gaan doen in dromenland, dan hoeft niemand zich meer te vervelen, en hoeft niemand meer herrie te schoppen.'

'Ja, maar,' zei het monster, 'ik wilde ook gewoon het kasteel in, terwijl ik niet naar binnen mocht.'

'Goed,' zei de prins, 'dan drinkt Wollegras gewoon nog veel meer dromensap, totdat het kasteel zo groot is dat iedereen in dromenland er kan wonen.'

En zo gebeurde het. Het kasteel groeide uit tot een grote stad, maar het was nog steeds een doolhof. En natuurlijk werden er veel spelletjes gedaan. De prins verdeelde de inwoners in vier groepen. Het waren vier spelgroepen met een bepaalde kleur. De groenen kwamen onder leiding van het groene monster, de witten kwamen onder leiding van Wollegras, het kasteel zelf. De gelen kwamen onder leiding van Groepsoe, en de roden kwamen onder leiding van de prins en de prinses. Er waren vele spelletjes die ze konden doen. En zo keerde de rust weer terug in dromenland. Aan het einde van de dag in dromenland waren ze allemaal zo moe geworden dat ze gingen slapen,

terwijl de prins met Wollegras vertrok. Even later werd Elwin wakker in zijn bed, terwijl Wollegras nog steeds naast hem sliep.

'Hallo, wakker worden,' fluistert Elwin heel voorzichtig. En dan wordt Wollegras wakker.

Hoofdstuk 2.

Vandaag gaat Elwin met Groepsoe naar ome Karam, die heel hoog in de lucht woont, ergens in een kasteel in de wolken. Ome Karam heeft een heleboel sprekende kachels. Elwin praat graag met de sprekende kachels, omdat ze nogal vaak goede raad geven, maar Elwin praat ook graag met ome Karam. De thee staat al klaar als ze aankomen. Ome Karam is erg vriendelijk, zoals altijd eigenlijk. Na een tijdje komt Wollegras binnenrennen. Ome Karam is blij hem te zien. En als ome Karam druk in gesprek is met Wollegras en Groepsoe gaat Elwin naar de sprekende kachels toe. Ze geven Elwin weer eens goede raad. 'Blijf hier maar eens een tijdje logeren,' zegt eentje. Ook de anderen vinden dat een goed idee. Dan kunnen ze wat bijpraten. Gelukkig vindt ome Karam het ook een goed idee, en Groepsoe en Wollegras mogen ook blijven.

Achter het kasteel van ome Karam was een weide genaamd de Wolleweide. Alles was hier heel zacht, zodat wanneer je viel je nooit pijn had. Je kreeg alleen dan een klein electrisch stroompje. Hier kon je paardrijden en een heleboel andere dingen doen. Elwin speelde hier graag. Aan het eind van de weide stond een veld vol van sprekende lotus-bloemen die de mooiste verhalen vertelden. Je kon ook in die lotus-bloemen slapen, en Elwin klom er vaak naar binnen.

De lotus-bloemen waren blij dat Elwin weer eens gekomen. Altijd als Elwin over de lotus-bloemen heen huppelde, dan kwam hij uiteindelijk bij een trap van lotus-bloemen waarover hij naar de Grippel-heuvel kon gaan. Op die heuvel daar woonden een heleboel koks, die hele vreemde gerechten maakte. Op de Grippel-heuvel moest Elwin altijd eerst aanbellen, en dan schoof iemand een klein raampje in de deur open, en dan moest Elwin eerst een liedje zingen voordat hij naar binnen mocht. Binnen liepen overal koks met hele lange menu-lijsten van wat ze allemaal zouden eten. En alles moest altijd pico bello in orde zijn, anders werd de koning van de Grippelheuvel boos. De koning zat altijd op een hele hoge troon, en als een kok eens een keer iets liet vallen of iets verkeerds had gekookt dat niet lekker was, dan sprong de koning naar beneden en sloeg zo'n kok dan met een pollepel, heel erg hard.

Maar naar Elwin was de koning altijd erg aardig. De koning was blij dat Elwin weer eens was gekomen. Met een ballonnetje sprong de koning van zijn troon af, en Elwin mocht zelf uitkiezen wat hij wilde eten. Natuurlijk waren dat allemaal erg vreemde gerechten.

Na een tijdje kwamen er een heleboel koks aan marcheren. Ze hadden een sprekende banaan tussen de bananen gevonden. Dat kon natuurlijk niet ... Daar wilden ze niet mee koken. Toen

zei de koning dat de sprekende banaan ook wel een kok mocht worden. Dat wilde de banaan wel. Dat was beter dan opgegeten te worden, of weggestuurd worden. Iedereen wilde altijd graag op de Grippelheuvel wonen. Alleen de koks wilden soms weleens met vakantie, vooral als de koning niet zo'n goed humeur had. Maar vandaag was de koning heel vrolijk. Het was vandaag feest, omdat Elwin was gekomen. Elwin kreeg een mooie kamer waar hij mocht logeren, en hij mocht zelfs meehelpen met de koks als hij dat wilde. Sommige ketels waren zo groot dat Elwin erin kon zwemmen.

Middenin de nacht toen iedereen sliep, ging Elwin naar de keuken naar zo'n grote ketel, om daarin te zwemmen. Er zwommen daar ook vissen, en er waren zelfs dieren in bootjes. Ja, dat kon allemaal als de koks sliepen. Na een tijdje kwam de koning ook, en ze maakten dolle pret.

ELWIN BIJ DE HEKS

Op een dag kreeg Elwin wel een hele vreemde uitnodiging. De heks had haar kasteel aan de rand van het bos, en wilde dat hij kwam. Waarom zou ze hem wel vertellen als hij daar was. Op zijn fietsje ging Elwin naar haar toe. Misschien had de heks wel hulp nodig.

Toen hij bij het kasteel was aangekomen zette hij zijn fiets tegen een muurtje, en liep toen door de grote poort naar binnen. Een paar wachters wezen even met hun speren op Elwin, maar Elwin liet hen de uitnodiging zien, dus hij mocht door.

De heks was blij hem te zien. 'Zo Elwin, fijn dat je gekomen bent,' sprak ze. Ze liet hem de keuken zien waar wat drankjes aan het pruttelen waren. 'Drink maar, Elwin, allemaal voor jou.'

'Ik heb geen dorst, heks,' zei Elwin. 'Waar kan ik u mee helpen ?'

'Dat zal ik je zo wel vertellen, Elwin,' zei de heks. Toen liepen ze naar boven. Er waren daar allemaal kasten met een heleboel drankjes.

'Ik mis één drankje, Elwin,' zei de heks. 'Moet je horen. Ik heb gehoord dat jij nogal goed en hard kan fietsen. Mijn bezemsteel is gebroken. Die vliegt niet meer. Kan jij het drankje voor me halen wat ik mis ?'

'Natuurlijk, heks,' zei Elwin. 'Waar moet ik het halen ?'

'In Horrestein,' zei de heks. Horrestein was een dorpje dichtbij.

'En waar in Horrestein, heks ?' vroeg Elwin.

'Bij reus Hikke,' zei de heks. 'Ik heb hem al een brief gestuurd, dus hij weet precies waarvoor je komt.'

'Komt in orde, heks,' zei Elwin. Hij rende naar buiten, en sprong direct op zijn fiets. Reus Hikke woonde net buiten Horrestein in een groot huis.

Reus Hikke was blij Elwin te zien. Hij had het drankje al voor Elwin klaarstaan. 'Zeg Elwin,' zei de reus. 'Wat als ik jouw fietsje op mijn rug neem, en samen met jou door het bos naar de heks ga ? Dan gaan we het drankje samen brengen, en dan heb ik wat te doen. Ik heb het kasteel van de heks nog nooit gezien, en het lijkt mij een aardige vrouw.'

Zo gezegd zo gedaan. De reus nam het fietsje op zijn rug, en Elwin ging aan de riem van de reus hangen. Snel waren ze bij het kasteel van de heks. Dat ging nog wel sneller als met het fietsje. De heks moest wel lachen toen ze Elwin aan de riem van de reus zag hangen.

'Zeg Elwin, zou jij ook niet zo'n riem willen hebben ?' vroeg de heks. 'Het is een toverriem, en dan maak ik een kleinere riem voor jou, net als die van de reus.'

'Graag heks,' zei Elwin.

'Want je hebt zo goed je best gedaan,' zei de heks, 'en je hebt me zo goed geholpen.' De heks nam het drankje aan van de reus, en ging direct aan de slag voor een riem voor Elwin. Na een tijdje was de riem klaar, en kon Elwin hem omdoen. De riem was een echte toverriem, een verhalen vertellende riem, die ook in een zwaard kon veranderen. Door de riem veranderde Elwin in een dromenprins. De riem had ook een naam : JEDORIX. Elwin en de JEDORIX werden al gauw de beste vriendjes. En de reus en de heks konden het ook reuze goed met elkaar vinden.

Einde

DE PRINS EN DE RODE ZEE

Hoofdstuk 1. De Kronieken van Prinses Mekka

Hoofdstuk 2. De Ontmoeting met Sopraan

Hoofdstuk 3. De Zwarte Wachter

Hoofdstuk 4. Het Dansende Jongetje

Hoofdstuk 5. Het Land van Trol

Hoofdstuk 6. De Trollensleutel

Hoofdstuk 7. Het Overbruggen van de Eindeloosheid

Hoofdstuk 8. De Tweede Rivier

Hoofdstuk 9. De Rode Zee

Hoofdstuk 1. De Kronieken van Prinses Mekka

'Saturnus, met je paarse sneeuw,

Die diepe slaap brengt telkens weer,

Twee sterren in een steen,

Met Sirius vormde jij een grote zee,

De zee van Eldemor, waarop de aarde slaapt,

De sluier van paarse sneeuw die over haar waakt,

De ruiter van Eldemor rijdt over de golven,

Totdat het roze ons allemaal doet ontwaken,

In de droom van de rode zee,

Golf na golf komt het,

Slag na slag,

Omdat het rode op ons wacht.'

Op Saturnus lag een land van overweldigende pracht, van subtiele, ordenende gevoeligheid voor ritueel, ritme en regelmaat, bijna met een aangeboren vertrouwen in de hogere orde van de dingen, het hogere archief van bovenmenselijkheid, een paar stappen verder in evolutie dan de aarde. Boven op een trap was een klein meisje aan het huilen. Ze had een oude, kleine pop in haar hand. De tand van de tijd had haar beroert, en ze vertaalde dat op haar eigen manier. Ze kon nog niet zien wat er gaande was, maar ze nam dat wat ze kon begrijpen. Het was teveel voor haar, en ze voelde zich ongeholpen, eenzaam, totaal afgezonderd. Ze miste de paarse sneeuw. Ze mocht nooit naar buiten. Dat zou te gevaarlijk zijn. De zwarte drakenruiters waren op rooftocht. Zij roofden kinderen. Medelijden hadden zij niet. Met grote hardheid en wreedheid verstoorden zij de dromen van vaders en moeders. Nu werden de kinderen binnengehouden, in de hoop dat de drakenruiters niet zouden aankloppen om het huis te doorzoeken. Hoe dit kon gebeuren heeft een duistere en droeve geschiedenis.

In een land op Saturnus, het district Onterio, waarin een gebied genaamd Orn lag, leefden een oude koning en koningin. Zij wilden al heel lang een kind, maar zij konden geen kinderen krijgen. Op een dag ging hun wens toch

in vervulling, tegen alle verwachtingen in. De koningin werd zwanger en baarde een prinsesje. Ze noemden haar prinses Mekka.

Op Saturnus was het heel gewoon draken als huisdier te hebben. Vooral de wat rijkeren hadden vaak vele draken. Dit was niet zonder gevaar, maar gewoonlijks werden de draken goed getemt voordat ze als huisdier konden functioneren. Wilde draken die niet getraind waren mochten absoluut niet verkocht worden aan de gewone burger. Toch ging het niet altijd goed met de getemde draken. Ze waren nog steeds duistere, geheimzinnige roofdieren met een onvoorspelbaar karakter. Het temmen kon dus van heel bedrieglijke aard zijn. Een draak kon het gewoon meespelen, maar als hij de kans zag, zou hij kunnen toeslaan. Eigenlijk werden alleen de goedaardige draken gebruikt voor de gewone burger, maar een draak kon plotseling veranderen, of zijn ware aard laten zien.

Als Lydia, de koningin van Onterio, wonende in Orn, het kon overdoen had zij haar dochter nooit een draak gegeven. Zij, en haar man, koning Azabarar, hadden hun dochtertje op jonge leeftijd een draak als huisdier gegeven, zodat het prinsesje vertrouwd kon raken met de dierenwereld. De kleine draak, Saubar, stond bekend als een goedaardig dier, goed voor kinderen ook. Met draken kon je vaak een diepe vriendschap opbouwen, en het hielp kinderen om sociale vaardigheden aan te leren. Al snel hadden het prinsesje en de draak Saubar een hechte band. Zij kon zelfs rondvliegen op de draak, alhoewel Saubar was getraind niet hoog te gaan met kinderen. De draak had een gele, bijna gouden huid. Het meisje hield ervan de huid van de draak te strelen. In de winters kleurde zijn huid altijd paars, terwijl het onder zijn vleugels wit werd.

Helaas werd de draak ernstig ziek en stierf. Als troost werd een andere draak aan het meisje gegeven : de draak Oros. Oros was een goed getemde draak, getemd door de beste drakentemmers van Onterio. Hij leek heel goedaardig, maar sloeg toch plotseling om. Hij was getraind om laag te blijven vliegen met kinderen, maar hij nam het prinsesje plotseling mee op een hele hoge en verre tocht. Hij vloog met haar de wildernis in, naar een berg, waar hij een grot binnenging, waar gevaarlijke, ongetemde draken leefden.

Het prinsesje werd sindsdien opgesloten gehouden. Koning Azabarar en koningin Lydia waren er kapot van, en sindsdien was koningin Lydia depressief. Er werden vele zoektochten gehouden, maar het prinsesje werd niet gevonden. De gruwelijkheden van haar gevangenschap zal ik u verder besparen. Sindsdien werden draken als huisdieren verbannen in het hele land Onterio. Ook werden er sindsdien vele aanvallen gedaan door wilde draken op de steden en dorpen van Onterio. Zij kwamen voornamelijk om kinderen te roven. Dit getal liep hoog op, en het werd zo erg dat kinderen tijdelijk niet meer buiten mochten spelen, omdat het te gevaarlijk was. Vaak werden er zwarte ruiters gezien die de draken schenen te berijden. Het was de tijd van de drakenruiters.

De broer van koningin Lydia, de oom van het prinsesje, en raadsheer van het koninklijke paleis in Orn vond dat het tijd was om de prins van Eldemor in te

schakelen. Sopraan was er inmiddels achtergekomen waar de prinses verborgen werd gehouden.

In korte woorden vertel ik u dit, vanwege het grote en zware leed hieraan verbonden. De kronieken van prinses Mekka draag ik met mij mee.

Hoofdstuk 2. De Ontmoeting met Sopraan

Aan de zeeen van Eldemor zat hij. Zijn tranen waren van bloed, die zich mengden met het water. De zee was wild, en hij strompelde in het water, verder en verder, daar waar de golven hem meenamen. De golven waren zwart en paars, waar hij slaperig van werd. Hij droomde, alsof hij op een reusachtig schip was op de golven. Als een vogel vloog hij op vanuit de golven, terwijl de lichten van Saturnus op hem straalden. Ze bewogen hem, ze namen hem op.

Op de vleugelen van Saturnus was hij. Een beverig licht, bijna broeiend. Hij zag de bomen in de verte, die bijna naar hem leken te wuiven. De wind speelde met hun takken en bladeren. Plotseling was hij bedolven onder de bladeren. Hij zag prikkeldraad voor zich. Hij wist dat hij nu terugmoest, maar iets riep hem.

Michael was bij hem. Michael had zijn zwaard getrokken. Zoveel prikkeldraad was voor hen, hen bedreigende. 'Zoon van Eldemor, kom nader,' werd er geroepen. Het was een bulderende stem in de verte. 'Maar er is prikkeldraad !' riep hij. Toen was er even veel licht, alsof het prikkeldraad begon weg te smelten.

Door het wegsmeltende prikkeldraad kwam een man in een lang wit gewaad van heel fijne stof. De man had een lange baard, en stak zijn hand uit. Ook had hij een blauwe riem die paarsachtig aandeed.

'Sopraan is de naam,' sprak hij.

De prins van Eldemor veegde wat tranen van bloed uit zijn ogen weg, en schudde de hand van de man. In de verte hoorden ze het gehuil van wolven. Michael bleef toekijken op een afstand.

'De wolven huilen, omdat je gekomen bent,' sprak Sopraan.

'Waarom ?' vroeg de prins.

'Omdat je het eeuwige boek in je hoofd draagt,' sprak Sopraan. 'Het zit daar als een litteken, eens geslagen door een draak.'

De prins herinnerde zich het gevecht, waarin zijn hoofd verwond raakte. Het leek wel alsof de draak in zijn hoofd kon komen, en het brandwonden aanbracht op zijn hersenen. Dat was op de planeet Sirius, waar hij een prinses redde. Prinses Regenboog, ook wel Prinses Aurora genoemd. Hij nam haar mee naar zijn wereld, de aarde. Ze was een vrouw van rond de vierenveertig. Ze had zijn moeder kunnen wezen. Ze was een koppige vrouw, en dat had haar in de problemen gebracht. Om in zijn wereld te komen moest ze door een lange tunnel om haar geheugen en identiteit te verliezen, waardoor ook de draak de macht over haar zou verliezen, en ze zou opnieuw geboren moeten worden door een vrouw. Hevig had ze met hem gebekvecht, maar uiteindelijk

zag ze in dat er geen andere weg was. Toen ze geboren werd in zijn wereld wilde ze hem en de vrouw die haar gebaard had niet aankijken. Telkens draaide ze haar gezichtje weg. Zou de draak nog steeds een zekere macht over haar hebben gehad ? Hij herinnerde het dubbele in haar. Hij zag ook haar kwaliteiten. Wie wilde er nu met een draakse vrouw in één huis leven ? Maar hij had geen andere keus, en hij hield ook van haar. Als baby was ze nog steeds koppig, maar verder wel rustig. Ze kon zo ineens toeslaan, en dan liet ze al haar registers los, en sloeg over een geheel andere boeg. Eens nam de draak haar mee, door haar wispelturigheid. Eens sprak de draak haar toe, vastberaden om haar tot één van zijn pionnen te maken. Maar de prins gooide roet in het eten, door het eeuwige boek in zijn hoofd. Al eerder had de draak hem geslagen. Hij kwam te dichtbij de heilige relikwieen van Sirius, relikwieen die het universum zouden kunnen veranderen. Hij was dronken geraakt van een hemels sap, en kwam tot diep in de tempelen van Sirius, waar hij zijn weg vond tot aan de heilige ark. Toen hij de heilige ark aanraakte werd hij weggeslingerd, en de draak blies op hem, om zijn hoofd zwaar te verwonden.

'In Sirius zal je grafstede zijn, in Sirius zal je scepter begraven worden,' siste de draak, maar de verwondingen zorgden er juist voor dat het eeuwige boek tot geboorte kwam in het hoofd van de prins. Het eeuwige boek was als een brullend monster in zijn hoofd, totaal verwilderd. Met het monster kon hij het slot openmaken van de kerker van de prinses. Waarom koos hij deze koppige vrouw ? Vanwege haar sieraad. Zij kon de bloemen laten groeien, de mist laten optrekken als een weergodin.

'Ik denk dat je niet helemaal begrijpt waar het om gaat,' sprak Sopraan.

De prins keek op. Hij was te diep in gedachten gezonken geweest. 'Ik weet waarvoor je bent gekomen,' sprak Sopraan. 'Je hebt de helft van een sieraad, en nu wil je de andere helft, om de draken voorgoed te verslaan. Ze zijn naar je op jacht, met hun trollenlegers, en nu zoek je hulp.'

De prins knikte, weer tranen van bloed uit zijn gezicht wegvegende.

'Is ze veilig ?' vroeg Sopraan.

'Wie ?' sprak de prins.

'De vrouw van de eerste helft van het sieraad,' sprak Sopraan.

'Ja,' zei de prins. 'Ze is bij mij, maar een beetje koppig.'

'Het sieraad is los van de andere delen. Daarom volgt het haar eigen weg, en het brengt haar in de problemen,' sprak Sopraan.

'Zoon van Eldemor, je vader was een elvenkoning, en je moeder een feeenkoningin,' sprak Sopraan. 'Nu, de draken hebben jouw familie verscheurt, door het familie-sieraad te verscheuren, om de buit te verdelen onder elkaar, maar doordat het sieraad van Eldemor niet hun eigendom was, hebben de verschillende afgescheurde delen van het sieraad wraak gezworen. Zij kwamen toen in de handen van zeven prinsessen, waarvan vijf gestorven zijn. Het sieraad werd deels hersteld, maar bestaat nog steeds uit twee delen. Eén deel is met jou, en het andere deel is hier."

'Hoe krijg ik het sieraad ?' vroeg de prins.

'Het is met prinses Mekka, mijn nichtje,' zei Sopraan. 'Ook zij wordt opgesloten gehouden door een draak.'

'Alweer een draak ?' bromde de prins. 'Alsof we het nog niet met genoeg draken aan de stok hebben.'

'Vele draken,' zei Sopraan. 'Onthoudt dat zij je familie verscheurden.' De prins knikte. Hij herinnerde zich als de dag van gisteren hoe Gesim, de draak van Sirius, zijn vader, de elvenkoning vermoordde. Dit was een zwarte dag in de geschiedenis. De prins werd weer duizelig toen hij eraan dacht. Hij was zo jong toen dat gebeurde. Vanaf toen moest hij zijn vader elke dag missen. 'Die vieze gele draak,' dacht de prins bij zichzelf.

'Alleen jij kunt haar bevrijden,' sprak Sopraan. 'Jij draagt immers het eeuwige boek in je hoofd.'

Sopraan wenkte hem, en leidde hem naar een lange ondergrondse tunnel. 'Vijf dagen lopen,' sprak Sopraan, 'en dan kom je aan bij haar kerker. Maar Oros, de draak, bewaakt haar.'

De prins hapt plotseling naar adem. Er klopte iets niet. Hij grijpt naar zijn keel, naar het amulet wat daar hangt, als een half sieraad, een halve amulet, vastgemaakt aan een kettinkje. Plotseling wordt het duizelig voor zijn ogen. Even later wordt hij wakker in de armen van Sopraan. 'De draak valt je nu al aan,' sprak Sopraan. 'Zoon van Eldemor, de poort is open.' Plotseling zag de prins een helder licht voor hem, als een geopende poort. Hij kon daar zo binnenstappen, samen met Michael. Ook Matthias was met hen. Woest sloeg de draak toe. 'Oros !' riep Michael. 'De ene helft van het sieraad zoekt de andere helft. Je kunt het niet tegenhouden !' Woedend sloeg de draak weer van zich af. Ze werden allen geraakt als door bliksem. De prins beet op zijn lip. Hij trok het zwaard wat hij eens van Matthias had gekregen. Maar de draak sloeg hen zo ver weg dat de prins wegzonk in de zee. Even voelde hij zich alsof hij zou verdrinken, maar toen voelde hij Michael en Matthias die hem weer optrokken. Het was geweldig zulke gevleugelde vrienden te hebben. 'Gebruik het boek,' sprak Matthias, 'het eeuwige boek.'

De prins greep naar zijn hoofd. Hij had allemaal steken. 'Ik bestrijd je door het eeuwige boek in mijn hoofd, Oros !' riep de prins. Overal verscheen vuur, alsof het vuur regende. Wild sloeg de draak met zijn staart. Ineens was alles stil. Er verscheen poezie in het hoofd van de prins. Hij kon het zo lezen. Weer lag hij in de zee, maar ditmaal had hij prinses Mekka in zijn armen.

'Het sieraad is herenigd,' sprak Sopraan.

Hoofdstuk 3. De Zwarte Wachter

Ook prinses Mekka bracht hij tot zijn wereld, de aarde. Ook zij werd opnieuw geboren, in de schoot van dezelfde vrouw die de eerste prinses had gebaart. Zij kwamen door op grote hoogtes, waar de draken hen niet konden vinden. Verborgen moesten zij worden, en verborgen moesten zij opgroeien, achter donkere gordijnen, en zij mochten niet

veel aan hun prinsessen-levens herinnert worden in het begin, opdat de draken hen niet zouden grijpen. Ze moesten hun herinneringen verliezen. Dat gebeurde door de geboorte. Zij gingen door de grote tunnel van Tsaar. Zo werden zij schoongewassen, en zo verloren de draken elk spoor. Maar beiden hadden deels een draakse natuur. Op zich was dit geen probleem. Er waren ook goede draken. Maar zij hadden teveel overgenomen van hun slechte draakse meesters. Die natuur zou moeten sterven. Dit zou gebeuren in de grote tunnel van Tsaar.

De prins wist dat hij een hoge prijs moest betalen. Hij droeg het volledige sieraad nu, het sieraad wat het eeuwige boek geheel zou opwekken. In de grote tunnel van Tsaar voelde hij zich wegglijden. Hij gleed tot de grote feeen rivier, de Sep, terwijl de draken achter hem joegen. Alles glipte uit zijn vingers en hij moest alles loslaten. Een groot kwaad was opgestaan. Hij droeg het geheim diep van binnen. De drakenstaart had hem zwaar verwond. Hij kon niets meer vasthouden.

Ze joegen op hem, zes draken, om het eeuwige boek in hem te doven. Grote trollenlegers kwamen tot de feeen rivier, de Sep, om grote slachtingen aan te richten. De prins was aangekomen in een feeen huis, waar ze hem verborgen hielden. De zes draken-koningen doorzochten het hele feeen land, maar konden hem niet vinden. In zijn dromen werd de prins meegetrokken met feeen. Hij moest een feeenridder worden om te kunnen overleven. Het eeuwige boek moest hij schrijven. Zijn pen was zijn zwaard.

Sopraan zocht hem vaak op, en hij maakte contact met de ouders van prinses Mekka. Zij waren hem erg dankbaar, want hij had hun dochter gered van de draak. Zij zonden hem vele gaven. Toen het eeuwige boek werd verspreid onder de feeen was dit een grote overwinning. De trollenlegers werden weggedreven van de feeen rivier, de Sep. De prins moest veel schrijven. Hij had niets meer van zijn verleden. Hij voelde zich arm, maar het eeuwige boek was een grote rijkdom voor hem. De prins leidde een sober leven, maar de feeen waren met hem. Als hij niet sober zou leven, dan zouden de draken teveel houvast hebben. Dagelijks baadde de prins in de feeen rivier, de Sep. Hij was een feeen ridder nu, met een grote opdracht.

Ondertussen kwamen de trollenlegers tot een grotere duisternis : een vals licht, het licht van Paam. Illusies bouwden ze op de aarde met dit licht, om te proberen de prinsessen te strikken. De prinsessen leefden in het diepe ijs van de tunnel van Tsaar, afgesloten van hun verleden. Zij droomden dromen uit een orakel, maar soms waren er nachtmerries. Nog steeds leefden ze onder de druk van de draken. De prins bewaakte hen zo goed als hij kon.

De lichten van Paam kwamen ook tot de feeen wereld, om vele feeen te misleiden, en hun ridders. De prins streed met het eeuwige boek, om diepere betekenis te vinden. Vaak leken de deuren gesloten te zijn.

In de woestijn van Dejam, ver weg van de feeen rivier, de Sep, in een afgelegen, verwilderde feeen tempel lag een gevaarlijke trollensteen, de Evit. De feeen wisten niet of het een goede of

slechte steen was. Sommigen geloofden dat het een goede steen was, terwijl anderen geloofden dat het een slechte steen was, en weer anderen geloofden dat de steen niet goed en niet slecht was. De steen doodde vele feeenpriesters en priesteressen. Niet velen durfden bij de steen te komen. Vanwege het grote gevaar van de steen werd de steen achter een gordijn geplaatst. Dit gordijn was paars, en paarse wachters stonden ervoor. Alleen hogepriesters en hogepriesteressen mochten nog bij de steen komen, maar zelfs dat ging niet altijd goed, en jaarlijks kwamen er nog verschillende hogepriesters en hogepriesteressen om, vanwege de grilligheid van de steen. Niemand kon de steen eigenlijk vertrouwen. De steen was als een onvoorspelbaar roofdier. De steen werd gehoorzaamt uit pure angst.

Op een dag gebood de steen te worden geworpen in de feeen rivier, de Sep. De steen werd gedragen door zeven door de steen geselecteerde hogepriesters. Toen de steen in de feeen rivier, de Sep, werd geworpen, werden de zeven hogepriesters gedood door een straal komende vanuit de steen. De steen werd zacht en begon te veranderen in een zwarte wachter, die de rivier overzwom. De zwarte wachter was op weg naar de prins. Hij spande zijn zwarte boog, waar hij een zwarte pijl oplegde, en rende naar de schuilplaats van de prins, waar hij verborgen werd gehouden door feeen. De prins zat achter zijn schrijftafel. Plotseling was er een zwarte pijl op zijn neus gericht.

'Het sieraad, waar is het,' sprak de wachter met een trage en lage stem. Even werd de prins duizelig, en voelde alsof hij zou flauwvallen. 'Prins Jagerstouw, geef het sieraad direct hier,' sprak de wachter. De prins stond op, en liep naar een la waarin het sieraad was.

'Wat ga je ermee doen,' vroeg de prins. 'Gaat je niet veel aan, denk ik zo,' sprak de wachter. Aarzelend gaf de prins het sieraad aan de wachter. 'Draag je het veel ?' vroeg de wachter.

'Soms,' zei de prins, 'vooral bij speciale gelegenheden.'

De wachter greep het sieraad, en ging er snel vandoor. Hij dook in de rivier en werd weer een steen, die in de diepte van de rivier zonk. Er was veel donder en bliksem in feeen land. Veel feeen stierven. Ook waren er aardbevingen. De wachter had gesproken, en had genomen wat oorspronkelijk van hem was. Ook de familie Eldemor waren niet de rechtmatige eigenaren van het sieraad. Het sieraad lag op de steen, in de feeen rivier. De steen vergrootte het sieraad, en begon het om te smelten. Oorspronkelijk was het sieraad een orakel, een orakel waarin de steen woonde. Dit orakel was genaamd de Nahemsh, het grote orakel van trol.

'Neem mij weer op, en breng mij tot mijn tempel !' bulderde de steen vanuit de rivier. Een groep feeen priesters en priesteressen namen de steen op uit het water, en brachten de steen tot de woestijn van Dejam, tot achter het paarse gordijn van de tempel. Toen de steen op zijn plek was vielen de priesters en de priesteressen die de steen hadden gedragen of aangeraakt dood neer. Er was grote paniek in de tempel. Anderen keken geschokt toe, en sommigen verborgen hun gezicht. 'Versluier u nu met paarse sluiers, opdat u niet zult sterven,' sprak de steen. Nog steeds was de steen bezig het sieraad

om te smelten tot het orakel wat het eerst was. Paars vuur kwam er van de steen af.

Vanaf toen droegen de priesters en priesteressen van de tempel paarse sluiers. Dit leek de steen wat te sussen. Maar nog steeds had de steen soms woede uitbarstingen, en dan kwam er rook, vuur en bliksem van de steen af. Soms vielen er doden. 'Hoe kunnen wij u het beste dienen ?' sprak Tedia, een lange feeen-priesteres.

'Luister Tedia,' sprak de steen. 'Ik ken jullie hart. Voor mij kun je niets verbergen.'

'Ik weet het, heilige trollensteen, heilige Evit,' sprak de fee. 'Maar onderwijs ons.'

'Buig voor mij,' sprak de steen, 'opdat u leeft.'

De fee boog, en ging op haar knieen. 'Maak paarse matjes,' bulderde de steen.

'Anders nog iets ?' vroeg de fee. 'Spaart u ook zegeltjes ?'

Ineens moest de steen lachen. 'Ik mag jou wel,' sprak de steen.

'Ik voel me vereerd,' sprak Tedia.

Het orakel begon steeds meer gestalte te krijgen, met de steen in het midden. Daar stond het als een groot relikwie, een groot mysterie en een groot raadsel. In vrees vielen de priesters en priesteressen voor het beeld neer. Met grote angst in hun ogen, maar ook met verbazing en verwondering keken ze naar Tedia, en ze vroegen zich af hoe ze zo durfde te spreken tegen de gevaarlijke steen. Ze waren in ieder geval blij dat ze nog steeds leefde. Zo'n grapje had natuurlijk heel verkeerd kunnen aflopen met zo'n heilig object in de buurt, en het grapje was zelfs gericht tot het object zelf. Waarschijnlijk had de steen ook wat humor, of werden ze voor de gek gehouden ? Nog steeds kenden ze niet de ware aard van de steen, en wisten zij niet waar de steen op uit was. Nog steeds vreesden ze voor hun leven. De steen had geen medelijden gehad met velen van hen.

'Tedia heeft voor het beste deel gekozen,' sprak de steen : 'Onderwijs.'

'Onderwijs ons !' riepen ineens wat priesters en priesteressen. 'Wij staan open voor u, wat u ons te zeggen heeft.'

'Goed dan,' sprak de steen.

Hoofdstuk 4. Het Dansende Jongetje

De steen droeg hen op kerken te bouwen en kloosters door het hele feeenland, en zij moesten optochten houden in paarse gewaden en paarse kappen. Zij moesten monniken worden van de steen. In de steen waren visioenen over barbaren in grote gevechten die veel bloed vergoten. 'Hier is jullie magie op gebouwd !' bulderde de steen. 'Jullie moeten al jullie kerken en kloosters verlaten, om zo dieper de natuur in te gaan !'

'Maar u heeft zelf gezegd dat wij die kerken en kloosters moesten bouwen,' sprak Tedia.

'Kan me niet schelen,' sprak de steen. 'Doe wat ik zeg.'

'Zoals u wilt,' sprak Tedia. De steen droeg hen op de rivier, de Sep, te volgen, dieper de natuur in. Het orakel

waarin de steen zich bevond moest in een kist met lange draagstokken meegenomen worden. Niemand mocht omkijken. Zij die dat wel zouden doen zouden dood neervallen, of in de grond wegzakken. Ook smolten sommigen die omkeken gewoon weg. Iedereen was in grote angst. Ook de prins moest mee in de grote stoet.

'Ik kan u een geweldig sprookje vertellen,' sprak een gek tot de steen. Hij was de clown van de feeen. 'Als u het leuk vind, mogen we dan terug ?' Maar de clown begon weg te smelten in zijn schoenen, en er was luid gegil van andere feeen toen ze het zagen. Er viel niet te spotten met het gezag van de steen. De steen was hypergevoelig en levensgevaarlijk. Vele feeen huilden, en durfden niet eens meer te denken, bang om aan de steen ongehoorzaam te zijn. Ook de prins was op zijn hoede.

Ergens aan de rivier stopten ze. De steen wilde rusten. De feeen moesten een tent maken voor de steen, en weer moest de steen achter een paars gordijn geplaatst worden. De steen begon steeds meer paars te kleuren. 'Ik heb jullie verteld over de barbaren, waar jullie magie op gebaseerd is,' bulderde de steen, terwijl er een vreemd licht van de steen afkwam, een paarsachtig licht. De feeen begonnen moe te worden en duizelig van het licht. Ook hypnotiseerde het hen. 'De barbaren wonen in de woestijnen, maar ik wil dat jullie de natuur intrekken,' sprak de steen. 'Ik wil jullie een nieuwe magie geven.'

'Bent u een trol ?' vroeg een jongetje.

'Ik ben een trollensteen,' sprak de steen.

'Kunt u voor ons koken ?' vroeg het jongetje.

Direct gaf zijn moeder hem een draai om zijn oren.

'Vergeef hem,' sprak de feeenmoeder tot de steen. 'Hij is nog jong.'

'Maar hij is wijs,' sprak de steen. 'Ik zal voor jullie koken. Vanaf nu zal jullie voedsel uit mij komen.'

Ineens brak er een vloeistof los van de steen. Ook stroomde er een vastere stof uit de steen. Het deed allemaal een beetje paarsachtig aan. 'Hier zullen jullie voortaan van leven,' sprak de steen. 'Eet en drink nu.' De feeen kwamen dichterbij tot de steen achter het paarse gordijn, die nog steeds in de kist stond met de lange draagstokken. Met bekers en bakjes vingen ze het voedsel en het drinken van de steen op, en deden wat hen gezegd werd : Ze aten en dronken.

'Verrukkelijk !' riep iemand. Maar verder was het stil. De feeen waren nog steeds in grote angst, en velen durfden niet zomaar te spreken.

'Geniet,' sprak de steen. 'Het is feest. Het is ter herdenking van de grote uittocht.'

'Ja, Jopie allemachtig, steen ze, steen !' riep het jongetje.

De steen lachte. 'Ik mag hem wel,' zei de steen.

'Vergeef hem, hij is jong,' sprak de vrouw weer.

'Het is goed,' sprak de steen geruststellend. 'Hij is wijs.'

'Ku Jopie, Ku Jopie !' riep het jongetje, en begon te dansen voor de steen.

Sommigen hadden hun hand voor hun

gezicht gedaan, omdat ze bang waren om te zien wat de steen met het jongetje zou doen, maar de steen bleef rustig, en scheen opgewekt.

'Gekke idioot !' riep het jongetje. Weer gaf zijn moeder hem een draai om z'n oren. 'Zeg zulke dingen nooit,' sprak ze met grote boosheid en angst in haar ogen. Ze wilde haar zoontje niet verliezen. 'Hij …. hij is niet in orde,' stamelde ze. 'Vergeef hem, hij bedoelt het niet zo.'

De steen was aan het schaterlachen. 'Hij heeft wel babbels.'

'Ik wil met je vechten, idiote steen !' riep het jongetje weer, met een ondeugende blik in zijn ogen. Iedereen was geschokt, en verbaast dat de steen het jongetje niets aandeed.

'Hij is een beetje speels,' zei de steen. Het jongetje begon te lachen. 'Kun je ook levend worden ?'

Plotseling stond de zwarte wachter voor hen. Sommige feeen gilden. Anderen begonnen te huilen. De prins was dichterbij gekomen. Dit was de persoon die zijn sieraad van hem had afgenomen. De wachter had zijn boog gespannen, met een zwarte pijl erop. Sommige feeen beefden van angst. 'Wie wil er het eerst aan ?' sprak de zwarte wachter.

'U houd ervan mensen aan het schrikken te maken, hè ? U houd ervan mensen bang te maken,' sprak de prins dapper. Hij was de schrijver van het eeuwige boek, dus daarom voelde hij zich opgewassen tegen de vreemde wachter.

'Ik wil je niet bangmaken,' zei de wachter, 'maar draken jagen op jou.'

'Ik weet het,' zei de prins.

'Ik ben hier om te helpen,' sprak de steen.

'Wie bent u ?' vroeg de prins. 'Zoveel feeen zijn er omgekomen door jouw toedoen.'

'Ik weet het,' zei de wachter. 'Zij waren allemaal …. SPIONNEN VAN DE DRAAK !' bulderde de wachter. De prins schrok, en ook de feeen. 'Ik ben jullie beschermer !' bulderde de wachter. 'En kijk hoe jullie mij behandelen. Ik heb geen kwaad in zin.'

'Dat zeggen ze allemaal,' krijste het jongetje.

De wachter liep naar het kleine jongetje toe, en nam de kleine jongen in zijn armen. 'Je weet het … dat ik geen kwaad in zin heb …,' sprak de wachter. Het jongetje knikte. 'Mag ik bij u wonen ?' vroeg het jongetje.

De wachter zette het jongetje weer neer, stapte in de kist en veranderde weer in de steen. Alle feeen bogen voor de steen, maar het jongetje danste. Het jongetje scheen het hart van de wachter gewonnen te hebben.

Hoofdstuk 5. Het Land van Trol

Na een paar dagen trokken ze weer verder. Het was een lange reis langs de rivier de Sep. Naarmate ze dieper in de wildernis kwamen werd de steen steeds groener. Ook begon alles steeds trager te gaan, het lopen, het spreken, het denken, alles. En de feeen vroegen zich af wat er aan de hand was. Nog nooit waren ze zo diep de wildernis ingegaan.

'Dit is het land van vertraging,' sprak de steen, 'het land van trol. Alles versteent hier, alles vertraagt hier, totdat alles teruggaat in het verleden. In dit land is er geen toekomst, alleen het verleden, wat een groot geheim in zich draagt.'

'En wat mag dat geheim dan wel wezen ?' vroeg het kleine jongetje brutaal.

'Ga ik jou nog niet aan je neus hangen,' sprak de steen.

'Ik zal een kikker aan je neus hangen,' sprak het kleine jongetje.

De steen veranderde weer in de wachter, en de wachter nam grote passen. 'Hier moet ergens de poort van trol zijn, die tot diep onder de grond leidt.'

'Je moet het verleden achter je laten,' sprak het jongetje.

'Nee,' zei de wachter, 'juist niet. In het verleden ligt de sleutel opgeborgen.'

'Nee,' zei het jongetje. 'Mijn moeder zegt altijd dat we het verleden moeten laten wat het is, en doorgaan.'

'Kun je je mond nu houden ?' vroeg de wachter.

'Onder de grond wacht het verleden op ons. Het verleden wil tot ons spreken.'

Even stampte hij op de grond, en begon er toen in weg te zinken. 'Volg mij !' riep de wachter. Zoveel feeen kwamen onder de grond die dag. Ze keken hun ogen uit in hun verleden. Overal waren er vlammen die verborgen geheimen in hun verleden lieten zien. Het leek alsof ze overal doorheen konden kijken. Het jongetje schreeuwde van opwinding. Een doorzichtige, groenachtige man verscheen voor hen, met een heel traag kloppend groen hart. Voor hem was een vliegend boek. 'Heb deel aan de heilige vertraging,' sprak de wachter. 'Het laat de verborgen dingen zien, dat wat ertussen zit. De snelheid kan het niet laten zien.'

'Ga verder,' sprak het jongetje, 'je begint het te leren.'

Ze kwamen tot een groot groen vuur, wat over hun gezichten begon te komen, en over hun handen. Het voelde aan als een medicijn. Het was het medicijn van de bomen, en het trollen-medicijn. Ze kwamen aan bij een gebied van uitgestrekte groene moerassen. Hier was waar de tijd stilstond. De tijd stopte hier, en ging niet meer verder. 'Het land van trol is omgeven door moerassen,' sprak de wachter. 'Hier stopt alle tijd. Alles gaat hier terug naar het verleden. Het geheim van de eeuwige jeugd is hier.'

'Ik ben al klein genoeg,' zei het jongetje. 'Ik moet nog groeien.'

'Oh, dat kan hier ook,' sprak de wachter. 'Je kunt opgroeien in het verleden.'

'Wat moeten we bij de trollen ?' vroeg het jongetje.

'Jij moet niet zoveel vragen stellen, kereltje,' sprak de wachter. 'In ieder geval : Hier ligt het geheim van de draken. Draken zijn een soort trollen. Zij konden de tijd vertragen, en konden zo de tijd stoppen om hun magie te bedrijven.'

'Hoe deden ze dat ?' vroeg het jongetje.

'Door mij,' sprak de wachter. 'Maar ik ontsnapte. Ze hebben nog steeds veel macht door deze moerassen.'

'Dus in deze moerassen ga je niet dood,

maar gewoon terug in de tijd ?' vroeg het jongetje.

'Precies,' zei de wachter. 'Maar dan zul je eerst de trollen en hun drakenmeesters moeten overwinnen, want zij bewaken de poort van tijd.'

'En wat als je hen niet te slim afbent ?' vroeg het jongetje. 'Wat dan ?'

De wachter zweeg.

'Alsjeblieft, vertel het me ?' vroeg het jongetje.

'We zijn nog steeds in hun tijdgevangenis,' sprak de wachter. 'We zitten gevangen in een magische bal. Ze zijn nog niet overwonnen.'

'Hoe moeten we ze overwinnen ?' vroeg het jongetje.

De wachter keek naar prins Jagerstouw. Toen wees hij naar hem. 'Door hem,' sprak de wachter. 'Hij bezit het geheime wapen.' Prins Jagerstouw keek op. 'Wie, ik ?' vroeg de prins.

'Ja, jij,' sprak de wachter. 'Herinner je je derde kind ? Hij was een groot Tibetaans leider die na zijn dood vastraakte in de tunnels van de onderwereld. Jij verloste hem, ook van de verschrikkelijke beesten die hem wilden meenemen. Hij droeg de trollensleutel, die eens de draken totaal zou verslaan, door het orakel te openen. Nu draag jij die sleutel.'

'Welk orakel ?' vroeg de prins.

'Het orakel van de draken,' sprak de wachter. 'De trollensleutel die jij bewaakte was de oorzaak van veel pijn.' Allereerst had de trollensleutel het op hem gemunt, en scheurde hem los van zijn familie. Maar dit had de woede van de trollensleutel niet gestilt. Neen. De woede van de trollensleutel was alleen maar erger geworden. Nu had de trollensleutel het gemunt op de draken. Daarom kwam de trollensleutel goed van pas. De prins was duizelig. Hij voelde iets in hem branden. Het was de trollensleutel. Er was iets wat hem het moeras introk. Hij kon het niet tegenhouden, en de wachter kon hem ook niet helpen. 'De trollensleutel zoekt wraak !' riep de wachter, terwijl de prins in het moeras begon weg te zinken.

De prins voelde dat hij teruggleed in de tijd. Hij had zijn dochters in zijn armen, maar plotseling waren zij in vuur, en werden van hem losgetrokken. Draken kwamen tussen hen en de prins. De trollensleutel spuwde vuur, recht tegen het drakenvuur in. Er waren enorme explosies en zeeen van lava waarin de prins werd meegesleurd. De prins verloor zijn bewustzijn. Even kwam hij bij en het leek alsof hij de poppen van zijn kinderen naast hem zag drijven, maar toen gleed hij weer weg. De trollensleutel trok hem mee naar het land van trol. In de verte zag hij rode vurige stenen op elkaar gestapeld, als tabletten, als een orakel. Hij had nu de trollensleutel in zijn hand. 'Werp mij nu naar het rode orakel van de draken,' sprak de trollensleutel. De prins deed dit onmiddellijk. Er waren weer overal explosies. De prins werd opgeheven, en toen als door een onzichtbare hand richting het brandende orakel geworpen. 'Nee !' riep de prins. Met een klap kwam hij tegen het orakel aan. Het orakel begon te draaien als een vleesmolen. De prins gilde en krijste. Het leek wel alsof hij tot gehakt werd gemalen.

'Ik ben je beschermer,' sprak de

trollensleutel. 'Ik scheurde jou van alles weg, opdat de draken jou niet konden grijpen.'

'Maar ze hebben me gegrepen !' brulde de prins.

'Welnee,' sprak de trollensleutel. 'Ik heb je altijd afgezonderd gehouden.'

'We zitten in hun tijdgevangenis, had de zwarte wachter gezegd,' sprak de prins. De prins keek naar de sleutel. Het leek op een kruis met een staart, en met allerlei bochten. 'Open het orakel,' sprak de trollensleutel. Maar weer werd de prins weggeslingerd. Opeens stond er iemand naast de prins. Het was de zwarte wachter. De zwarte wachter spande zijn boog, legde een zwarte pijl erop en schoot op het orakel. Weer was er veel vuur. Er kwam een soort glazen opening in het orakel. De zwarte wachter tilde de prins op, en rende naar de glazen opening. Toen de wachter daardoor binnenging explodeerde het glas. Een rood gloeiend stuk vlees krioelde voor hen. 'Stop de sleutel hierin,' sprak de wachter. Voorzichtig bracht de prins de trollensleutel tot vlakbij het rode stuk vlees. Toen stak hij de trollensleutel erin. 'Idioot !' schreeuwde het stuk vlees. Het orakel begon nog meer te exploderen. De prins en de wachter vielen naar beneden. De wachter trok zichzelf op aan een rode tentakel. Ook had hij de prins vast.

'De draken zijn woedend,' sprak de wachter. De wachter begon weer in een steen te veranderen, omhuld door zijn eigen orakel. Toen veranderde hij weer in de wachter, nam een sprong, en kwam daar waar eerst het draken orakel stond. Toen veranderde hij weer in een steen omhuld in het orakel. Maar de trollensleutel was nog steeds woest. Hij sprong uit de hand van de prins, en begon het orakel van de wachter in stukken te slaan. De steen had zijn macht verloren. De trollensleutel had de steen in kleine stukjes gehakt. 'De Evit is vernietigd !' gilde een stem. Toen was er een groot geklaag en gejammer.

'Wat doe je nou, stommeling !' riep de prins tegen de trollensleutel. 'De Evit beschermde ons tegen de draken !'

'De steen is gevaarlijk,' sprak de trollensleutel. De trollensleutel begon zichzelf op te sieren met de kleine stukjes van de steen. 'Nu is het weer op de juiste plaats,' sprak de trollensleutel. De trollensleutel begon een andere vorm te krijgen, en begon zichzelf totaal om te smelten. De prins greep de trollensleutel en hief het op in de lucht. Op dat moment sloeg een grote bliksem in de trollensleutel. Weer hoorden ze gekrijs in de verte, en het gehuil van wolven.

De trollensleutel was nu samengesmolten met de gevaarlijke steen.

Hoofdstuk 6. De Trollensleutel

De prins hield de trollensleutel stevig vast. Ja, de trollensleutel had hem veel pijn gebracht, maar hem ook gered. De roltrap van de tijd lag voor hem. Hij kon zo naar beneden kijken in de tijd. Er kwam mist van de trollensleutel. Opeens stond er een mistige gestalte voor hem. De trollensleutel was verdwenen.

'Ik ben de trollensleutel,' sprak de

mistige gestalte. 'Door jouw moed ben ik vrijgezet. Als je daar naar beneden gaat, dan kom je weer in feeenland terecht.'

De prins keek de mistige gestalte aan. In de verte hoorde hij gehuil van wolven.

'Nu het orakel van de draken vernietigd is, zullen de moerassen op ons insluiten. De draken zijn woedend,' sprak de mistige gestalte. De prins keek naar de plaats waar eerst het orakel van de draken stond. Er kwam water naar boven uit een gat. 'Wat is dat daar ?' vroeg de prins.

'Dat is het Meer van Visioen wat verborgen zat onder het orakel,' sprak de mistige gestalte. In de verte bulderden de moerassen. De golven werden steeds hoger, klaar om hen te verslinden, terwijl het Meer van Visioen omhoog begon te spuiten. De prins wilde naar de roltrap van tijd rennen, maar de mistige gestalte hield hem tegen.

'Laat me erdoor !' riep de prins.

'Het moeras zal je vinden in de tijd,' sprak de mistige gestalte. 'Het zal je doen vastraken in de tijd. We kunnen beter hier blijven.' Het Meer van Visioen begon over hen heen te komen, en het water begon te stijgen, zich vermengende met het moeras. De prins schreeuwde. Plotseling had hij de trollensleutel weer in zijn hand. 'Laat het over je komen,' sprak de trollensleutel.

De prins voelde zich alsof hij verdronk. In een sterke stroom werd hij meegezogen in het Meer van Visioen, wat steeds meer moerassig werd. Ineens werd hij in de diepte gezogen. Onder het Meer van Visioen waren de ijskerkers. Nog steeds voelde de prins zich verdrinken, en begon duizelig te worden. Toen werd het zwart voor zijn ogen.

Na een lange tijd werd de prins wakker in een ijskerker. Nog steeds had hij de trollensleutel stevig vast. De prins voelde zich bevroren. 'Het lijkt erop dat we nu echt bevroren zijn in de tijd,' sprak de prins tot de trollensleutel. De prins was in grote wanhoop. De trollensleutel sprak niet meer. Tot zijn grote schrik zag de prins kleine draakjes en slangetjes uit de trollensleutel komen die daarvan begonnen te eten. 'Nee !' schreeuwde de prins.

Een vreemdsoortige priester gekleed in paars, groen en wit stond voor de deur van de ijskerker waarin de prins was opgesloten. 'De trollensleutel was een groot kwaad,' sprak de priester. 'De trollensleutel had al die realiteiten gemaakt waar je vandaan kwam, en kijk waar het je heeft gebracht.' Even leek het alsof de priester hem uitlachte.

'De trollensleutel was jouw reis tot de ijskerkers,' sprak de priester. 'Je bent onder een zware vervloeking. Daarom houden we je hier.'

'Een zware betovering ?' vroeg de prins. 'Van wie ? En waarom zou ik je geloven en vertrouwen ?'

'Wees maar blij dat de draken er zijn,' sprak de priester. 'Jij bent onder de zware betovering van het kwaad van de trollensleutel.'

'Waarom moet ik blij zijn ?' vroeg de prins. 'Ze hebben mij alleen maar ellende gebracht.'

'Nee,' zei de priester. 'De draken hielden

de gevaarlijke voorwerpen verborgen, om jullie daar tegen te beschermen. Maar je was hebberig. Jij wilde die sieraden hebben ! Zie waar je hebberigheid je gebracht heeft. Je had er van af moeten blijven, om het aan de draken over te laten.'

De prins boog zijn hoofd. 'De draken hielden mijn dochters in gevangenschap, slavernij en grote kwelling. Noem je dat bescherming ? Alles waar de draken op uit waren was macht. Mijn hele familie hebben ze uit elkaar gescheurd, en mijn vader, de elvenkoning van Eldemor.'

De priester kreeg ineens een hele lage, trage stem, die op een bepaalde manier op de normale snelheid ging. 'Dat waren jouw dochters niet ! Jij roofde hen uit onze domeinen ! Zij droegen gevaarlijke, behekste sieraden, die beter af waren onder onze bescherming,' sprak de priester bijna brullend. 'Wij beschermden het universum tegen dit grote kwaad.'

'Niet waar,' sprak de prins. 'Familie van de prinsessen hadden onze hulp ingeroepen. En de sieraden die zij droegen waren oorspronkelijk van het familie sieraad van Eldemor.'

'Je stinkt, liegbeest !' bulderde de priester. 'Dat zogenaamde familie sieraad van Eldemor was oorspronkelijk het orakel van de Evit, de steen van trol. Hiermee voorspelden wij de toekomst, en zorgden dat alles onder onze liefdevolle bewaking en bescherming was. Het was ons eigendom, en jouw familie had dit geroofd.'

'Evit was jullie gevangene,' sprak de prins, 'maar hij ontsnapte. Hij is de zwarte wachter. Oorspronkelijk bleek hij één geheel te vormen met de trollensleutel, en zij waren niet aan jullie zijde. Zij bestreden het grote kwaad van de draken.'

'En elkaar, ja !' bulderde de priester. 'Die objecten waren levensgevaarlijk, en waren alleen veilig in onze handen. Wij zijn de meesters van de magie en de meesters van het universum en tijd. Aan ons dienden jullie je te onderwerpen voor jullie eigen bestwil. Maar jouw koppigheid en eigenwijsheid heeft jou in grote problemen gebracht.'

'Jullie hebben mijn dochters gekweld,' sprak de prins. 'Ik zal niet rusten totdat ….' De prins greep naar zijn buik.

'De tijd zal het leren,' sprak de priester, en vertrok.

De prins was duizelig en kon moeilijk praten. Hij voelde zich bevroren. De pijn in zijn buik leek hem in zijn gedachten te verscheuren. Het was alsof zijn hart op de grond lag, bloedend, en niemand deed iets. Hij was hier helemaal alleen, overgeleverd aan de beslissingen van de draken en hun priesters.

De prins spuwde bloed op de grond, en viel toen in een diepe slaap. In een droom verscheen een fee in het wit voor hem. De fee had een witte hoed op, die bedekt was met fijne stof. Ook haar jurk was van zeer fijne stof gemaakt. Haar witte mantel had ze als sneeuw van haar afgegooid. Sneeuw lag op de grond. Ook waren er witte duiven, en een waterput. 'Je kan niet terug naar het verleden,' sprak de vrouw. 'Je zou daar bevriezen. Alles loopt vast in het verleden door het grote kwaad van de draken. Zij van het verleden leven in bevroren dromen, in het groene

komplot.'

De prins keek op. 'Wie bent u ?' vroeg de prins.

'Het is de sneeuwkoningin, de sneeuwkoningin der feeen,' sprak de vrouw. 'Ook ik heb verlossing nodig. Ik zit in de sneeuwkerkers onder de ijskerkers.' Plotseling was er allemaal bloed voor de ogen van de prins, en vaagde de droom weer weg. De prins schrok wakker, maar viel toen weer in slaap. Weer droomde hij over een andere vrouw. De vrouw was gehuld in lompen, en was besmeurd met vuil. 'Laat al die gevaarlijke objecten los,' sprak de vrouw snibbig. 'Ze zijn van de stad. Je hebt niet veel nodig. De natuur geeft je alles wat je nodig hebt.' De vrouw begon aan hem te trekken, en nu was ook de sneeuwfee daar, die ook aan hem begon te trekken, en toen meerdere vrouwen. Ze begonnen hem de diepte in te trekken. De prins schreeuwde. Hij probeerde wakker te worden, maar het lukte hem niet.

'Je bent in het Meer van Visioen,' sprak een stem. 'Dat is een meer van illusies, zodat je het geheim niet zult zien. Zij die in het Meer van Visioen zijn worden bedrogen, en elke schijnbare ontsnapping zal hen in werkelijkheid alleen maar dieper meetrekken in de dieptes van het Meer van Visioen. Je bent in een draaikolk. De draken hebben dit beslist.'

'Wie bent u !' schreeuwde de prins. Weer was alles alleen maar bloed voor zijn ogen. Hij zag alleen maar rood. Plotseling zag hij een barbaarse strijder voor hem staan, met een gebogen zwaard. 'Wij barbaren beslissen de magie van de draken. Zij kunnen niets doen zonder ons,' sprak de man.

'Ik kan hier niemand vertrouwen,' sprak de prins, 'en ik weet dat ik droom.'

De barbaar lachte bijna spottend. 'Het Meer van Visioen is een droom, een gevangenis van dromen. Zelfs als je denkt dat je ontwaakt, droom je nog steeds. Onze gevechten en oorlogen maken uit hoe de draken magie werkt, en ook de feeen magie en de magie van trol. Hierbij staat of valt alles. Al hun wonderen, betoveringen, vervloekingen, nachtmerries, tragedies, depressies en trauma's komen voort vanuit veel barbaars bloedvergiet,' sprak de barbaar.

'Dat was de reden dat de steen van trol wilde dat we dieper de wildernis in zouden gaan, langs de rivier de Sep, om zo het feeenland achter ons te laten,' sprak de prins. 'En zie waar het ons heeft gebracht.'

'Dieper in de wildernis ? Laat me niet lachen,' bulderde de barbaar. 'De steen heeft jullie bedrogen. Ergens halverwege de rivier de Sep liet hij jullie onder de grond gaan richting het land van trol. Jullie hadden verder moeten gaan langs de rivier. Doordat je onder de grond ging werd je de gevangene van het Meer van Visioen, het grote web van leugens. De steen van trol heeft jullie in de val gelokt. Allen zijn jullie gevangenen van het Meer.'

'Leugens,' sprak de prins. 'Alles werd trager en trager toen we dieper de wildernis ingingen langs de rivier de Sep. Onze gedachtes werden trager, totdat we niet meer verder konden. Toen bracht de steen van trol ons onder de grond. Er was geen andere optie. De tijd stopte ergens langs de rivier de Sep. We hadden geen andere keus.'

'Leugens ?' sprak de barbaar sarcastisch lachend. 'Jullie zijn bedrogen. De steen van trol kan de tijd stoppen zoals niemand anders, en komt dan met allerlei smoesjes, zodat jullie gehoorzamen, en de steen zijn doelen met jullie kan bereiken. Jullie zijn erin geluisd. Een rad heeft hij jullie voor de ogen gedraaid. Dat is alles wat ik ervan kan zeggen. En wij werken voor deze leugenachtige magie. Wij zijn slaven van het geweld. Alleen door groot geweld wordt zulke magie opgewekt.'

Hoofdstuk 7. Het Overbruggen van de Eindeloosheid

'En hoe kan ik jou vertrouwen, sinds jij zelf een onderdeel bent van het Meer van Visioen ?' vroeg de prins.

'Omdat ik een slaaf ben,' sprak de barbaar, 'een medegevangene die naar ontsnapping zoekt. We zouden elkaar kunnen helpen. Luister : Als je verder was gegaan langs de rivier de Sep, helemaal tot aan de Grote Woestijn, en dan er doorheen tot het land van de indianen, dan was je hier niet geweest.'

'Is daar vrijheid ?' sprak de prins. 'Hebben de draken daar geen macht ?'

'Grote vrijheid is daar,' sprak de barbaar. 'En wanneer een draak door de Grote Woestijn nadert tot het land van indianen, dan veranderen ze daar in grote buffels. Het enige gevaar is wanneer de buffels helemaal door het land van de indianen kunnen komen tot de Grote Afgrond, daar waar alle ruimte stopt. Ruimte gaat daar niet verder, en de buffels die daar weten te komen zullen daar worden tot onsterfelijke draken. Wel is het zo dat de Grote Afgrond alles weer terugdrijft in de ruimte. Onsterfelijke draken kunnen niet in het land der indianen leven, maar kunnen wel het gebied tot aan de Grote Woestijn teisteren. Dit is ook de reden dat de indianen op zulke buffels jagen. Niemand van hen wil dat zij zich tot onsterfelijke draken ontwikkelen.'

'Hoeveel onsterfelijke draken bestaan er al ?' vroeg de prins.

'Velen,' sprak de barbaar. 'De indianen hebben onze hulp nodig, en alleen in het land van de indianen zijn wij veilig tegen de draken, maar wij moeten wel deelnemen aan de buffeljacht dan.'

'Ik begrijp het,' zei de prins. 'Dus nu zijn wij nog in de klauwen van de onsterfelijke draken ?'

'Precies,' sprak de barbaar. 'Nu snap je het.'

'Zijn die draken echt onsterfelijk, of kan die onsterfelijkheid ook weer ongedaan gemaakt worden ?' vroeg de prins.

'Men heeft mij verteld dat het geheim hiertoe ligt in het land van de indianen,' sprak de barbaar.

'Hoe komen we daar ?' vroeg de prins. 'Gezien we in het Meer van Visioen opgesloten zijn, en elke ontsnapping een groter bedrog is, zoals je zei.'

'Ik weet wel een manier,' sprak de barbaar.

De prins wist nog steeds niet of hij de barbaar wel kon vertrouwen, maar hij waagde het erop. De gevangenen en slaven van het Meer schenen te kunnen communiceren met elkaar door dromen. Maar in hoeverre zouden de draken dat kunnen beinvloeden ? En wat als het

ontdekt werd ? De prins werd geplaagd door angsten. De droom was weer weggevaagd, en hij werd wakker in zijn kerker. Hij had honger, maar er scheen niets te eten te zijn.

Ook de prins werd tot een slaaf gemaakt, en hij moest jagen aan de rivier de Sep. De draken hadden het hele feeenland ingenomen. De prins had een keten om zijn nek die verbonden was met zijn hart. De draken hadden hem gezegd dat als hij zou proberen te ontsnappen, dan zou de keten zich om zijn hart wikkelen om het te verstikken. De prins was daarom goed op zijn hoede, en nam geen risico's. Hij probeerde de barbaar en zijn verhaal te vergeten, maar op een dag ontmoette hij de barbaar. De prins moest een gevecht bekijken in de arena. De barbaar had een groot mes, en moest een grote groene slang verslaan. Op de tribunes zaten de drakenmeesters met hun trollen en hun slaven. Zij joelden daar en applaudiseerden. De prins was ongerust over de barbaar, maar na een lang en slopend gevecht had de barbaar toch de kop van het beest weten af te hakken. De barbaar was inmiddels zwaar gewond. De prins werd opgeroepen om de wonden van de barbaar te verzorgen. Ze moesten daarvoor naar een speciale hut buiten de arena. De prins begon de wonden schoon te maken van de barbaar met een doek. Toen verbond de prins de wonden.

'Psst, ik heb dit zo geregeld,' fluisterde de barbaar. 'Van mijn meester heb ik soms wat boeken van drakenmagie geleerd terwijl hij sliep. Luister : We zijn hier dichtbij de rivier de Sep. Ik heb een bootje kunnen regelen door twee dwergen die ik ken. Als het nacht is moeten we het erop wagen.'

'Ja maar je vergeet de keten die ik om mijn nek en hart draag,' sprak de prins. 'Het zal mijn dood worden als ik zal proberen te ontsnappen.'

'Nee,' sprak de barbaar. 'Ik heb daar wel aan gedacht. Luister : De magie van draak : Strooi wat elvenzout op de keten van de gevangene of slaaf, en de keten zal in slaap vallen. Elvenzout heb ik ook geregeld door de twee dwergen.'

De barbaar haalde een zakje van zijn riem af. 'Hier, smeer dit op de keten als het nacht wordt,' sprak de barbaar. 'Smeer het geregeld erop, zodat de keten niet wakker wordt.'

'Dit is eng,' sprak de prins. 'Als de keten wakker wordt ben ik er geweest.'

'Je bent al dood,' sprak de barbaar. 'Grijp je kans om te kunnen leven.'

'Ja, maar mij is eens verteld dat zij die schijnbaar ontsnappen uit het Meer alleen maar in diepere ellende terecht komen,' sprak de prins.

'Vertrouw erop dat ik een beetje draken magie ken,' sprak de barbaar hem geruststellend toe.

'Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,' zei de prins.

De twee wachtten totdat het nacht was geworden. De prins strooide wat van het elvenzout op de keten, en waagde het erop. De barbaar had hem gezegd dat er niet veel elvenzout nodig was om de keten te doen slapen. De prins moest erg zuinig zijn op het elvenzout, want verder moest het wel geregeld gestrooid worden, anders zou de keten ontwaken. Snel vertrokken ze naar het bootje aan de kant van de rivier de Sep. Alles was gelukkig rustig. Beiden stapten ze in de boot, en namen een peddel, en

begonnen over de grote rivier de Sep weg te peddelen. Steeds dieper en dieper kwamen ze in de wildernis. Er was steeds meer en meer begroeiing, en ze kwamen ook langs de plek waar de steen van trol alles had vertraagd, maar dit keer vertraagde er niets. 'Zie,' sprak de barbaar, 'we kunnen rustig door peddelen, zonder vertraging of stilstand van de tijd.' De prins begon steken in zijn hart te krijgen. Snel strooide hij weer wat elvenzout op de keten.

Vreemde geluiden kwamen uit de wildernis. Ook angstaanjagende geluiden van vreemde dieren. 'Zijn we in gevaar ?' vroeg de prins.

'Altijd,' sprak de barbaar. Na een tijdje begon het elvenzout op te raken. De prins begon in paniek te raken. 'Wat moeten we nu doen ?' vroeg de prins, die al weer steken in zijn hart begon te krijgen. Zijn hart klopte ook veel sneller dan normaal.

'Luister,' sprak de barbaar. 'Hier dichtbij woont een dwergensmid. Hij moet de keten veilig kunnen verwijderen, tenminste dat hoop ik.' De prins slikte. Hij begon nu echt bang te worden. 'Wat als het niet gaat lukken ? Dan ga ik eraan,' beefde de prins.

'We wagen het erop,' sprak de barbaar. De prins werd al geplaagd door allerlei gedachten wat voor verschrikkelijke dingen er met hem zouden kunnen gebeuren als de keten wakker zou worden. De prins durfde bijna niet meer te ademen. Ook durfde hij zich nog nauwelijks te bewegen, en zat hij stokstijf in het bootje. 'Doorpeddelen,' sprak de barbaar. Maar de prins durfde niet meer. Hij voelde zich al helemaal wegglijden in zichzelf van de angst. Zijn hart ging als een razende te keer. Hij kon nog één keer wat elvenzout strooien, en dan moesten ze snel zijn. Maar het scheen al niet meer te werken. Het hart van de prins sloeg totaal op hol, en hij kon niet meer goed ademen, alsof hij gewurgd werd.

'Doorpeddelen !' riep de barbaar, terwijl hij de prins in het gezicht sloeg. 'Wakker worden, als je wil blijven leven.' Maar de prins begon weg te zakken in grote duizeligheid. Toen werd alles zwart voor de ogen van de prins.

De barbaar zette het bootje aan de kant van de rivier, en bond het goed vast aan een boompje. Toen nam hij de prins op zijn schouder, en liep in snelle pas naar een huisje vlakbij, waar de dwergensmid woonde.

De barbaar vertelde snel het verhaal, toen hij de prins op een tafel had neergelegd. 'Wakker worden !' riep de barbaar, terwijl hij de prins in het gezicht sloeg. Even kwam de prins bij. 'Ik kan niets voor hem doen,' sprak de dwergensmid. 'Ik heb hier het gereedschap niet voor. Ik kan niet tegen zulke ketenen op. Als ik iets ga proberen, dan zal de keten wakker worden, en ons alle drie doden.' De prins zakte weg in een nog grotere wanhoop.

'Heb je dan misschien nog elvenzout ?' vroeg de barbaar. 'Anders gaat hij het waarschijnlijk niet overleven.'

'Elvenzout heb ik volop,' sprak de dwergensmid. Hij liep naar een kastje toe en haalde een grote pot elvenzout tevoorschijn. Snel griste de barbaar de pot uit zijn handen, opende het en strooide een flinke hoeveelheid op de keten. 'Niet zoveel, dwaas !' riep de

dwerg. 'Teveel van het elvenzout kan de keten ook wakker maken. Dan werkt het niet meer, en dan heb je er helemaal niks aan.' Snel veegde de barbaar weer wat van het elvenzout weg. 'Ik schoot wat uit,' sprak de barbaar. De prins leek weer bij zijn positieven te komen. De prins was dolgelukkig toen hij de grote pot elvenzout zag. 'Ik zal het in een zak doen voor je. Dan kun je er wel even mee vooruit, maar eh … niet teveel erop strooien, hè ?'

'Begrepen,' zei de prins.

'Waar kunnen we hem verlossen ?' vroeg de barbaar.

'In het eeuwige land van de indianen,' sprak de dwerg. 'Die hebben wel wat voor hem.'

'Goed,' sprak de barbaar. Hij schudde de hand van de dwerg, en liep toen het huisje uit. Ook de prins schudde de hand van de dwerg en bedankte hem. Met de zak elvenzout liep hij naar buiten, de barbaar achterna.

Weer stapten ze in het bootje en gingen de rivier de Sep op, op weg naar de Grote Woestijn, waarachter het eeuwige land van de indianen lag.

De prins had het nog steeds moeilijk. Weer werd hij duizelig. Het was alsof er iets in zijn hoofd knapte, en het werd hem weer zwart voor zijn ogen. 'Ik weet wat je aan het doen bent,' sprak een stem. 'En het is heel dom van je. Het elvenzout heeft mij tijdelijk verlamd, maar als ik ontwaak zal ik je doden.' Het was de keten. 'Ugh,' sprak de prins, en vertelde de barbaar wat de keten zojuist tot hem had gesproken.'

'De keten probeert je te intimideren, maar we moeten vol houden,' sprak de barbaar, terwijl ze verder peddelden.

'Ik hoop niet dat het elvenzout zijn kracht verliest,' zei de prins.

'Welnee,' zei de barbaar geruststellend. 'De keten kan niks beginnen.'

'Dat hoop ik maar,' zei de prins. Hij voelde zich nog steeds erg benauwd. 'Het lijkt wel alsof het elvenzout kracht aan het verliezen is. De keten lijkt wakker te zijn, maar is nog steeds te verlamd om me wat aan te doen,' sprak de prins ongerust.

'Welnee,' zei de barbaar. 'Het elvenzout is juist krachtiger geworden. Verlamming is zelfs beter dan slaap.'

'Ja, maar de keten botviert grote woede op mij,' sprak de prins. 'Is er geen beter middel ?'

'Niet dat ik weet,' sprak de barbaar. De prins was in grote angst. Hij vond dat de barbaar maar makkelijk praten had. Rustig peddelde de barbaar door, terwijl de prins vaak stokstijf in het bootje zat.

De keten om de nek van de prins begon steeds strakker te zitten. 'Daar, ik zal je,' sprak de keten venijnig.

'Het wurgt me,' zei de prins, terwijl hij naar adem snakte. De barbaar deed weer wat elvenzout op de keten, maar het leek alleen maar erger te worden. 'Zie, het werkt niet,' zei de prins in paniek. Hij greep naar zijn keel, en probeerde wat ruimte te maken tussen hem en de keten. De keten was meedogenloos. De keten kwam strakker en strakker te zitten. Weer werd het zwart voor de ogen van de prins. Hij voelde zich alsof hij zou stikken. Na een tijdje kwam de prins weer bij. Hij kon wat rustiger ademhalen. 'Misschien slaapt de keten weer,' sprak de prins.

'Het went wel,' sprak de barbaar.

'Nee,' zei de prins. 'Het went niet, en ik wil er vanaf.'

'Wees blij dat je nog leeft,' sprak de wachter.

'Ja, maar voor hoe lang ?' zei de prins.

Aan de rivier de Sep leek geen einde te komen. 'Hoe lang gaat dit nog door ?' jammerde de prins.

'De rivier de Sep is eindeloos,' sprak de barbaar. 'Ik zei je toch dat je de vorige keer veel te vroeg stopte ?'

'Dat kwam door de steen,' zei de prins. 'We hadden geen andere keus.'

'Ja, hij heeft jullie zwaar bedrogen,' sprak de barbaar.

'Stopt deze rivier nooit ?' vroeg de prins.

'Nee,' zei de barbaar. 'De rivier de Sep is een eindeloze rivier.'

'Ja maar je zei dat de rivier zou uitlopen in de Grote Woestijn,' zei de prins.

'Jawel,' zei de barbaar, 'maar de Grote Woestijn is in wezen onbereikbaar, omdat de rivier de Sep eindeloos is.'

'Ja, maar hoe komen we daar dan ?' vroeg de prins een beetje ongeduldig en geirriteerd.

'We kunnen daar niet komen,' zei de barbaar.

'Zeg, zit je me nu voor de gek te houden, of niet ?' vroeg de prins een beetje boos. 'Wat doen we hier dan als we er toch niet kunnen komen ?'

'Proberen,' zei de barbaar. 'Er moet een manier zijn. Onthoud dat ik een beetje draken magie ken. Als de draken in de Grote Woestijn kunnen komen, dan kunnen wij het misschien ook.'

'Ja, maar de manier waarop je praat is irritant, alsof je jezelf tegenspreekt,' sprak de prins.

'Alles heeft twee kanten,' sprak de barbaar.

'Hoe kunnen we eindeloosheid overbruggen ?' vroeg de prins.

'Door draken magie,' sprak de barbaar.

'En hoe gaat dat ?' vroeg de prins.

'We moeten naar de pekkabouter,' zei de barbaar. 'Die maakt speciaal pek hiervoor, waarmee we het bootje kunnen insmeren om zo de Grote Woestijn te bereiken.'

'Toverpek ofzo ? Pek voor draken magie ?' vroeg de prins. 'Klinkt interessant.'

'Ja, maar die pekkabouter is niet zo'n brave broeder, prins Jagerstouw,' sprak de barbaar. 'We moeten net geluk hebben. Als hij ons niet mag, dan zou hij ons kunnen aanvallen met de toverpek, waardoor we vastgeplakt worden, en nooit meer weg kunnen komen. De pekkabouter staat erom bekend dat hij als hij in een slechte bui is je in een standbeeld kan veranderen.'

'Zouden we het dan wel doen ?' vroeg de prins.

'We hebben geen andere keus,' sprak de barbaar. 'We kunnen hem gewoon op de normale manier benaderen, of wachten totdat hij slaapt, en dan de toverpek roven.'

De prins dacht even na. 'Laten we het maar op de normale manier doen, want op dieventocht gaan heb ik even geen zin in.'

'We lopen dan wel groot risico,' sprak de barbaar.

'Ja, maar als we op dievenpad gaan lopen we ook een groot risico,' zei de prins.

'Het is nogal eenvoudig,' zei de barbaar. 'Als de kabouter slaapt kunnen we gewoon de schuur in waar het toverpek is.'

Bij een vernauwing van de rivier de Sep, waar een klein bruggetje was, moesten ze het bootje uitstappen. De barbaar maakte het bootje goed vast aan een struik met een touw. Even moesten ze een zandweggetje op, wat uitliep op een graspad wat naar het huisje van de pekkabouter leidde. Maar al snel werden ze begroet door luid geblaf. De honden lagen dan wel aan een ketting, maar ze wisten nu allebei dat diefstal geen optie was. Bij het huisje aangekomen klopte de barbaar aan, waarna even later een klein mannetje met een lange wit-grijze puntbaard opendeed. Hij had een rood pakje aan, met rode, zachte laarzen. 'Kijk eens aan, bezoek !' snauwde het mannetje. 'Kom verder, alhoewel ik niet bepaald in een goede bui ben.'

'We kunnen ook een andere keer terugkomen,' sprak de barbaar, die al in gedachten had hoe hij eventueel de honden zou kunnen rustig maken.'

'Welnee, kom verder,' sprak de kabouter, die de barbaar en de prins al had vastgegrepen om ze naar binnen te trekken.

'Het is hier eenzaam wonen,' sprak de kabouter. Toen was het even een lange tijd stil.

'Ik begrijp het,' sprak de barbaar ineens. 'Ik hoop dat we niet ongelegen komen. U heeft een mooi onderkomen hier. Het moet vast heel duur zijn geweest, of in ieder geval zwaar werk. Zeg, beste man, moet u eens luisteren. Wij komen voor een beetje toverpek, en we vroegen ons af …' Maar afmaken kon hij zijn zin niet, want de kabouter begon hevig te foeteren. 'Toverpek ! Zeg, wie denken jullie wel niet dat ik ben. De eerste de beste … ? Wel alle drommels, wie denken jullie wel niet wie jullie voor je hebben ? Dat zijn me nogal wat kwajongens streken, zomaar een arme oude kabouter om toverpek vragen. Weten jullie wel niet hoe duur dat spul is, en hoe lang ik moet werken voor maar één druppel toverpek ? En dan komen jullie hier op z'n Jan Boerenfluitjes om toverpek zaniken. Zijn jullie lui ? Zijn jullie op jullie achterhoofd gevallen ? Nou, dat moet ik nog meemaken, dat jullie nog een keer om toverpek komen vragen. Ik moet het nog meemaken. Nee, ik zal dat niet meer meemaken, daarin kan ik jullie geruststellen. Er komt heus geen tweede keer.'

De kabouter foeterde verschrikkelijk, en er leek geen einde aan te komen. Geen woord konden ze er tussen krijgen. Ze wisten dat ze al goed te ver waren gegaan, en waren hard aan het denken hoe ze de kabouter weer rustig konden maken, of hoe ze aan de woedende kabouter, die steeds woester en gevaarlijker werd, te ontkomen.

'Nog even, en ik trek potverdorie mijn mes !' riep de kabouter hevig snauwend. 'Wie denken jullie wel niet dat jullie zijn om voor zoiets een arme, oude kabouter lastig te vallen ?'

Inmiddels had de barbaar een zak met

geld van zijn riem losgetrokken, en drukte het onder de neus van de razende kabouter. De kabouter keek erna, en schreeuwde : 'Hoe durf je mij daar zo weinig geld voor aan te bieden. Als ik het niet dacht. Wat klunzige armoedzaaiers proberen mij voor geen geld, voor een appel en een ei, mijn kostbare, dierbare toverpek af te troggelen, waar ik zo hard voor gewerkt heb met bloed, zweet en tranen ? Elke druppel koste mij bijna mijn leven. Elke druppel heeft mij groot lijden gebracht, en jullie denken dat even doodleuk van mij te krijgen alsof ik potverdorie de grote geef-kabouter ben ? Oh ja, vadertje zal het jullie weleens even schenken wou je zeggen. Nou, ik weet al precies wat ik met jullie ga doen.'

'Alstublieft,' smeekte de prins. 'We zullen alles voor u doen voor maar één druppel toverpek. U mag alles van ons hebben. Wij zijn uw dienstknechten zo lang als u wilt, en als dat nog niet genoeg is, dan smeek ik u om ons te vergeven voor onze klunzerigheid, voor deze ene keer. Misschien waren we gewoon aan het verkeerde adres. We waren op zoek naar de heer Jules Suikerbiet, en dat was geen kabouter. Vergeef ons. We hebben aangeklopt aan de verkeerde deur.'

'Jullie hebben niets,' raaste de kabouter. 'Jullie hebben niets te bieden voor alle eeuwen van pijn en tragedie die ik heb moeten doorstaan voor een paar rot-druppels toverpek. Ik zal jullie leren, snot apen die jullie er zijn. Niets kunnen jullie doen om ook maar een halve druppel toverpek te betalen, stelletje lamlendelingen. Het geblaf van mijn honden was er al om jullie te waarschuwen, maar nee hoor. Toch nog komen klagen, huilen en smeken bij een oude kabouter voor wat toverpek. Het is onbetaalbaar, vergeet het maar. En wat jullie gedaan hebben, wat jullie nu op jullie geweten hebben door een oude, hardwerkende kabouter lastig te vallen op deze manier is ook onbetaalbaar. Kom op, jongens. Dat kunnen jullie niet meer goedmaken. Jullie hebben mij groot leed gebracht.'

De razende, woeste kabouter greep naar het mes wat aan zijn riem zat. 'En nu meekomen naar de schuur !' snauwde hij hysterisch. De barbaar verroerde zich niet, en de prins wist ook niet wat hij moest doen. Maar de kabouter trok hen het huisje uit naar de schuur, terwijl de honden hevig aan het blaffen waren. In de schuur was een bad met toverpek.

'Alstublieft,' smeekte de prins. 'We hadden echt geen kwaad in zin.' De kabouter zei niets meer, en begon met touw de barbaar en de prins vast te binden. 'Ik ga eraan,' dacht de prins bij zichzelf. 'En ik heb ook nog een keten die achter mij jaagt.' De prins wilde zich niet zomaar overgeven, en rukte zich los toen de kabouter een knoop in het touw wilde maken. 'Sufferd, blijf stil !' snauwde de kabouter. Ook de barbaar rukte zich los van de kabouter, maar de kabouter had al snel een beker toverpek in zijn handen. 'Dit willen jullie echt niet over jullie heenkrijgen, want dan kun je je nooit meer bewegen. Vastgeplakt voor eeuwig, dus denk maar goed na voordat je iets stoms doet.' De kabouter hief de beker op, klaar om het pek te gooien. 'Het elvenzout !' riep de barbaar. De prins greep naar zijn zak met elvenzout die hij aan zijn riem had zitten, en nam er wat van in zijn hand. Snel gooide hij het in het gezicht van de kabouter.

'Dat hadden we eerder moeten doen,' sprak de barbaar. De kabouter lag doodstil op de grond. Hij sliep. Vanuit zijn beker droop het toverpek op zijn rode pakje, en hij begon langzaam te verstenen, terwijl hij lag vastgeplakt aan de grond. De barbaar en de prins namen toen zoveel mogelijk toverpek mee als ze konden, en nadat ze wat toverpek naar de woeste honden van de kabouter hadden gegooid om deze ook te zien verstenen en vastplakken aan de grond, gingen ze terug naar het bootje. Ze mochten het toverpek niet aanraken, maar goten het uit aan de zijkanten van de boot, en smeerden de zijkanten van het bootje in met het toverpek. Voorzichtig stapten ze toen in het bootje, en gingen de rivier de Sep weer op. Ditmaal merkten ze dat het sneller ging, en al gauw kwamen ze aan bij de reusachtige woestijn, de Grote Woestijn. Het bootje lieten ze aan het einde van de rivier achter, en gingen toen door de Grote Woestijn op weg naar het eeuwige land van de indianen.

Hoofdstuk 8. De Tweede Rivier

Het was warm in de woestijn. De prins keek zijn ogen uit. Er leek geen einde te komen aan de uitgestrekte vlaktes. 'Hoe komen we hier doorheen ?' vroeg de prins. 'Ook deze woestijn lijkt wel eindeloos.'

'Precies,' zei de barbaar. 'Deze woestijn is eindeloos, zoals de rivier de Sep, en we kunnen alleen de overkant bereiken door draken magie.'

'Ook weer door toverpek ?' vroeg de prins.

'Nee,' sprak de barbaar. 'Alleen het ei van de gele vogel kan de Grote Woestijn overbruggen.'

'Wat is de gele vogel, en waar kunnen we zo'n ei vinden ?' vroeg de prins.

'De gele vogel is een drakenvogel. Ze kunnen reusachtig groot worden. Het ei geeft de bezitter magische krachten,' sprak de barbaar. 'De vogel komt hier eens in de tien jaar, en een ei zal hij ons echt niet geven.'

'Maar hoe komen we dan de Grote Woestijn over ?' vroeg de prins.

'Madammeke Zig Zag kan de vogel oproepen, en ze verkoopt volgens mij ook zulke eieren,' sprak de barbaar.

'Wie is Madammeke Zig Zag, en waar kunnen we haar vinden ?' vroeg de prins.

'Het probleem is dat ze aan de andere kant van de Grote Woestijn woont,' sprak de barbaar.

'Daar hebben we dan niks aan,' sprak de prins een beetje teleurgesteld.

'Zij komt hier eens in de honderd jaar,' sprak de barbaar bijna deftig.

'Zeg luister eens,' zei de prins. 'Waarom praat je ineens zo deftig. Is ze in de buurt ofzo ?'

'Nee,' zei de barbaar. 'Ze is geen velden of wegen te bekennen, maar ik weet dat zij wil dat wanneer men over haar spreekt, dan moet men deftig spreken, heel deftig.'

'Oh, luistert ze ons af ofzo ?' vroeg de prins.

'Wie weet,' sprak de barbaar met deftige

gebaren. 'Madammeke Zig Zag kan immers alles.'

'Kan ze niet even voor ons komen ?' vroeg de prins.

'Nee, dat kan ze niet. Zet dat maar snel uit je hoofd,' sprak de barbaar.

'En waarom dan niet ?' vroeg de prins.

'Omdat zij gebonden is aan de wetten van de draken magie. Zo niet, dan zou het hele universum ontploffen,' sprak de barbaar.

'Ligt het zo gevoelig ?' vroeg de prins. 'Zij woont dus tussen de Grote Woestijn en het land van de indianen in ?'

'Ja, in het overgangs-gebied,' sprak de barbaar, 'daar waar alle draken veranderen in buffels.'

'Ik zie hier geen draken,' sprak de prins.

'Nee,' zei de barbaar, 'inderdaad. Die komen hier niet vaak. Het is een groot risico.'

'Dus voor hetzelfde geld wachten we hier nog honderd jaar totdat die Madammeke Zig Zag eens komt opdagen ?' vroeg de prins.

'Ja, en dan heb je kans dat ze nog even terug moet voor haar eieren,' sprak de barbaar, 'dus dan zijn we zo nog honderd jaar verder voordat ze weer terug is.'

'Gezellig,' zei de prins. 'Is er geen andere manier om over de Grote woestijn te komen ? Ik bedoel iets sneller.'

'Niet dat ik weet,' sprak de barbaar.

'Kunnen we misschien op de rug van zo'n draak ?' vroeg de prins.

'Ben je gek,' sprak de barbaar. 'Dat gaat echt niet gebeuren.'

De prins voelde zich moedeloos worden. Hij begon van pure paniek de woestijn in te rennen, en begon toen als een wildeman te schreeuwen. 'Het is niet eerlijk, het is niet eerlijk !' schreeuwde hij. Plotseling zagen ze in de verte wat indianen op paarden aankomen. 'Hey !' riep de prins, en begon te springen en te zwaaien. 'Hey, hier moeten jullie zijn !'

De prins rende terug naar de barbaar. 'Daar komen wat indianen aan. Hoe komen die hier nu ?' vroeg de prins.

'Zij gebruiken de magie van de Grote Afgrond,' sprak de barbaar.

'Kunnen zij ons niet meenemen ?' vroeg de prins met enige hoop.

'Misschien,' zei de barbaar. 'We kunnen het proberen.'

De indianen ter paard kwamen steeds dichterbij. Na een tijdje stonden ze vlak voor de prins en de barbaar. De prins begon direct het hele verhaal te vertellen, in de hoop dat de indianen hen zouden meenemen.

Maar ook de indianen schenen aan ijzeren wetten te zijn onderworpen. Wel wilden ze aan Madammeke Zig Zag om twee eieren van de gele drakenvogel vragen. De barbaar gaf hen daarvoor wat geld mee. De indianen waren maar wat blij, sinds de barbaar en de prins hen wilden helpen in de buffeljacht, om zo te voorkomen dat er niet nog meer draken de Grote Afgrond zouden bereiken om zo onsterfelijk te worden. Ze gingen direct terug over de woestijn.

Zelfs voor de indianen was het nog een reis van drie dagen door de Grote Woestijn, maar dat hadden ze er wel

voor over. Ongeveer na een week waren ze weer terug met de eieren. In de diepte van de woestijn zouden de eieren zo warm worden dat ze spontaan uitgebroed zouden worden. De jonge gele drakenvogels zouden direct al sterk en magisch genoeg zijn om hen over de eindeloze woestijn te brengen.

De prins en de barbaar begonnen hun tocht over de Grote Woestijn, met de eieren in hun handen. De eieren waren best wel groot en zwaar, maar het was nog wel te doen. Soms namen ze even een rustpauze. Na een paar uur te hebben gelopen begonnen de eieren steeds heter te worden. Op een gegeven moment waren de eieren zo heet, dat ze niet meer te dragen waren. De prins en de barbaar legden hun eieren in het zand, waar ze al snel kapot begonnen te springen. Twee jonge gele drakenvogels kwamen eruit. Ze strekten zich helemaal uit, en waren veel groter dan hun eieren zelf. Met gemak konden de prins en de barbaar op hun ruggen zitten. Ze waren blij dat het allemaal goed verliep zonder problemen. De twee gele drakenvogels stegen al snel op, en begonnen met een loeivaart richting het eeuwige land van de indianen te vliegen. De prins en de barbaar hielden de nekken van de goede drakenvogels goed vast. Het was alsof ze een magische barriere doorbraken. Dit konden de vogels doen, vanwege de draken magie die zij overvloedig van nature bezaten.

In de verte zagen ze het eeuwige land van de indianen. De prins slaakte een kreet van opwinding. Het was hier een erg tropisch klimaat. Vanuit de hete lucht vlogen ze in de wat vochtigere lucht vlak boven het begindeel van het eeuwige land van de indianen. Hier daalden de vogels neer, alsof ze wisten wat ze moesten doen. Het leek wel alsof de vogels niet meer verder konden. Tot hun grote schrik merkten ze dat de vogels in buffels begonnen te veranderen. Met een plof stortten ze op de grond. De buffels renden weer terug richting de woestijn door het overgangs-gebied.

De barbaar en de prins keken elkaar aan. Toen keken ze naar het eeuwige land van de indianen, en gingen tot het eerste de beste kamp. Een indiaan zat daar op de grond, voor zijn wigwam. Hij rookte een soort pijp, een lange pijp met veren. De prins wees op zijn keten, en begon al snel zijn verhaal te vertellen. Hij hoopte dat de indiaan hem kon helpen van de keten af te komen. De indiaan begon te spreken over de Grote Afgrond, waar alle ruimte ophoudt te bestaan, en waar men de ruimte weer wordt ingedreven. Alle ruimte stopt op dat punt. Door de magie van de Grote Afgrond zouden de indianen alles kunnen bereiken wat ze wilden, en alles kunnen krijgen wat ze wilden. Ook zouden ze hier kunnen afkomen van alles wat ze wilden. Wel was het zo dat de magische bron van de Grote Afgrond in de loop van tijden zo vervuild was geraakt vanwege de draken die als buffels tot de Grote Afgrond konden komen.

'Ik kan u helpen, als drakenjager,' sprak de prins, 'maar doet u alstublieft wat aan de keten om mij nek, die zich ook in mijn huid heeft gedrongen om mijn hart te ketenen. Hierom is mijn leven nog steeds in groot gevaar.'

De indiaan keek naar de keten en knikte. De draken die als buffels tot de Grote Afgrond konden komen werden

daar onsterfelijke draken, en alhoewel ze weer teruggedreven werden tot ver buiten het eeuwige land van de indianen en de Grote Woestijn, hadden ze de bron van de Grote Afgrond ernstig vervuild, en zou dat een ernstige bedreiging kunnen vormen voor het voortbestaan van de bron en van het eeuwige land van de indianen. De draken zouden maar wat graag de bron en het eeuwige land van de indianen willen vernietigen of innemen. De indiaan raakte de keten aan. 'Elvenzout ?' vroeg hij. 'Ja,' zei de prins. 'Dat gebruik ik om de keten in slaap en verlamming te houden, zodat het mij niet kan doden vanwege mijn ontsnapping.' De indiaan knikte.

De indiaan begon aan de keten te trekken, maar kon het niet loskrijgen. 'Het zit goed vast,' zei de indiaan.

'Maakt u alstublieft de keten niet wakker, want dan ben ik er geweest,' sprak de prins die zich weer een beetje benauwd voelde. 'Maak je geen zorgen,' zei de indiaan. 'Als mijn vader terugkomt, het grote opperhoofd van deze stam, en medicijnman, dan zal hij je wel kunnen helpen.'

Na een tijdje kwam er een man met een grote verentooi op een paard tot het kamp. Hij stapte van zijn paard af. Ook hij rookte een pijp. Het bleek het opperhoofd te zijn. Hij wees direct op zijn keel, terwijl hij naar de prins keek. 'Laat me je helpen,' zei het opperhoofd. Het opperhoofd kwam naar de prins toe en legde zijn hoofd tegen de borst van de prins aan, alsof hij wilde luisteren. Toen nam het opperhoofd voorzichtig de keten in zijn hand. De keten zat nog steeds erg strak. 'Een lastig ding,' zei het opperhoofd. De prins knikte.

Heel langzaam begon het opperhoofd de keten te vieren, heel voorzichtig, heen en weer. 'Dit heb ik van Madammeke Zig Zag geleerd,' sprak het opperhoofd. 'Wij sussen de keten, maken het kalm en rustig, door het te brengen in natuurlijke golfbewegingen. Dan zal de keten minder gespannen zijn.' Het opperhoofd had zijn hand tussen de nekketen en de nek van de prins gelegd, en deed hier hetzelfde. Ineens met een zwaai brak hij de keten los. De prins zuchtte van opluchting. 'Nu zal de keten om je hart ook breken,' sprak het opperhoofd. Hij begon aan de keten te trekken, en trok de keten helemaal uit de borst van de prins, door de opening die daar altijd zat. Even bloedde de prins, maar het opperhoofd verbond het. Het opperhoofd slingerde de keten in het vuur.

'Bedankt,' zei de prins, die zich al een stuk beter voelde.

'Eindelijk,' sprak de barbaar.

'Laten we tot de Grote Afgrond gaan,' sprak het opperhoofd. De prins en de barbaar kregen een paard, en volgden het opperhoofd en zijn zoon.

Vele dagen moesten ze reizen voordat ze een glimp opvingen van de Grote Afgrond. Het leek wel alsof de Grote Afgrond hen tegemoet kwam. Er waren in de verte vele stormen, als tornado's. Ze droegen een vreemd licht in allerlei kleuren, zoals paars, geel en oranje. De tornado's waren als pilaren met hun eigen kleur, en bovenop hen was er een dak van een vreemd rood licht, bijna verzilverd. Het was een groot natuurverschijnsel. Het opperhoofd sprak dat de Grote Afgrond bewoog. Het kon dichtbij komen en ver weg. Ineens keken ze in een immens diepe

afgrond. De paarden steigerden. Ergens stopte hier alle ruimte. Het leek wel alsof hier hun gedachten stopten, alsof al hun gedachten hier afbrokkelden. Het was even voor een lange tijd stil.

Toen probeerde het opperhoofd te praten, maar hij kon het niet. Hij maakte alleen wat gebaren met zijn handen, maar kon verder geen woord eruit krijgen. Na een tijdje stuntelen kon hij een beetje stotteren, maar niemand kon het verstaan. Na een tijdje begon hij duidelijker te spreken : 'Dat wat men tijd noemt is in wezen gewoon ook ruimte. Tijd bestaat niet. Zie tijd als ruimte, om zo niet opgesloten te raken in de betovering van tijd. Hier stopt alle ruimte. Hier kunnen we niet verder, maar hier worden we weer teruggedreven de ruimte in. De Grote Afgrond beweegt en kan ons overal brengen.'

'Dat lijkt op één grote trukendoos,' sprak de prins. 'Zou ruimte misschien ook een truuk zijn ?'

'Jazeker,' sprak het opperhoofd. 'Alles bestaat alleen maar op kaarten. Die kaarten geven de illusie van ruimte, en zo ook van tijd. Dit zijn de kaarten van de Rode Zee.'

'De Rode Zee ?' sprak de prins. 'Waar is die zee eigenlijk ?'

'Oh, die zee is wonderbaar,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte. 'Die zee is paradijselijk, en bevat alle geheimen van het leven.'

'Maar waar is die zee ?' vroeg de prins.

'Niemand weet dat,' zei het opperhoofd. 'Er bestaat immers geen ruimte. Dat is allemaal illusie. Ook nummers zijn illusie. Alles is één en hetzelfde.'

'Wauw,' zei de prins. 'Maar waar manifesteert de Rode Zee zich in de ruimte ?'

'Die zee is inderdaad nergens,' zei het opperhoofd, 'maar soms manifesteert de Rode Zee zich aan de andere kant van de rivier de Sep.'

'Dat is een eind lopen,' sprak de barbaar.

'Haha,' sprak het opperhoofd, 'inderdaad, want de rivier de Sep is eindeloos.' De zoon van het opperhoofd knikte. 'Je kunt er niet zomaar komen,' sprak het opperhoofd. 'Alleen zij die de magie van de Grote Afgrond kennen maken kans.'

'Is dat nodig ?' vroeg de prins. 'Ik bedoel is het nodig om tot de Rode Zee te gaan ?'

'Jazeker,' sprak het opperhoofd. 'Je moet de geheimen van het leven leren kennen, de kaarten van de Rode Zee, om zo tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen te komen, die achter de Rode Zee ligt, dus dat is helemaal aan de andere kant van de feeen rivier de Sep. Daar is afgerekend met het draken probleem.'

'Waarom bent u hier dan nog ?' vroeg de prins. 'Omdat ik de geheimen van de spiegel nog niet goed ken,' sprak het opperhoofd. 'Dus ik heb de spiegelwereld nog nooit kunnen binnengaan.' De zoon van het opperhoofd knikte.

'Het gebied van de Rode Zee aan de andere kant van de feeen rivier de Sep is een mysterieus gebied. Soms is de Rode Zee er wel, en soms is het er niet, omdat het eigenlijk nergens is, omdat ruimte een grote illusie is,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte. 'Velen

kunnen nooit tot dit gebied komen,' ging het opperhoofd verder, 'want de feeen rivier de Sep is een eindeloze rivier. Aan de andere kant van de feeen rivier de Sep, oftewel het andere uiteinde, terwijl dat een eindeloos uiteinde is, ligt de bron van de feeen rivier de Sep, een groot geheim, bewaakt door een onsterfelijke draak. Dit is de draak Temin. Deze bron ligt dus in het gebied van de Rode Zee. De onsterfelijke draken zijn naar ons op jacht. Er is dus een hoger doel dan de buffeljacht, en dat is te komen tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen aan het andere eindeloze uiteinde van de rivier de Sep.' De zoon van het opperhoofd knikte.

'Dat is in godsnaam een lange reis,' sprak de barbaar. De zoon van het opperhoofd knikte. 'Dat is het zeker,' sprak het opperhoofd. 'En terug te gaan langs de feeen rivier is niet zonder gevaren. De draken jagen volop daar, en maken veel gevangenen en slaven zoals jullie wel weten. En zij die voor een tweede keer door de draken beetgenomen worden, die zijn er veel erger aan toe.'

'Dus die indianen die we aan het begin van de Grote Woestijn tegenkwamen waren ook op weg naar het andere eindeloze uiteinde van de rivier de Sep ?' vroeg de prins.

'Waarschijnlijk wel,' sprak het opperhoofd. 'Zij waren waarschijnlijk, hoogst waarschijnlijk, op weg naar de Rode Zee daar.' De zoon van het opperhoofd knikte.

'Wij hebben in ieder geval een voordeel,' sprak het opperhoofd. Even was het stil. Toen vervolgde het opperhoofd : 'Wij hebben de magie van de Grote Afgrond, een heilige magie. Wij kunnen bereiken wat wij willen, en afscheiden wat wij willen. Wij bemachtigen het grote geheim van ruimte, van verplaatsing, van samenkomen en weer weggaan. Maar het is bekend dat die magie van ons wegvlucht naarmate wij het Grote Midden van de rivier de Sep bereiken. Daar heersen de draken en de trollen volop. Het is het brandpunt van het grote kwaad en het grote bedrog, het middelpunt en de bron van alle ellende. Eens werd daar een draak geboren, en sindsdien waren ze niet meer te stoppen.' De zoon van het opperhoofd knikte weer.

'Hoe gebeurde dat ?' vroeg de prins.

'Salmar was een onsterfelijke draak, een onsterfelijk ei. Hij is de heerser over alle onsterfelijke draken. Nog steeds woont hij in het onsterfelijke ei. Dat is zijn schuilplaats. Hij is een meester van vermommingen. Sommigen zeggen dat hij al deze werelden heeft gemaakt. Sommigen denken dat hij goed is, en anderen denken dat hij slecht is, terwijl weer anderen denken dat hij niet goed en niet slecht is,' antwoordde het opperhoofd. Even was het een tijdje stil. Toen vervolgde het opperhoofd weer : 'In feite begon zo al het kwaad, en men zegt dat zelfs Salmar het kwaad niet meer kon stoppen.'

'Maar hoe werd hij geboren ?' vroeg de prins.

'Dat is een duister geheim van de rivier de Sep,' sprak het opperhoofd. 'Zo duister dat wij daar niet over mogen praten.'

'Ik begrijp het,' sprak de prins.

'Nee, je begrijpt het niet,' sprak het

opperhoofd. 'Als wij daar over zouden spreken, dan zouden al deze werelden kunnen ontploffen, en daarmee het hele universum, en alles zou ophouden te bestaan.'

'Maar dat begrijp ik,' sprak de prins. 'Geheimen zijn niet voor niets geheimen. Dat kan vele redenen hebben die wij niet weten.'

'Nu begrijp je het,' sprak het opperhoofd. 'Het komt erop neer dat de wetten van magie onderhevig zijn aan veel geheimhouding. De magie gaat verloren als al die kaarten zomaar op tafel worden gelegd. Maar die kaarten kun je verdienen. Geheimen kun je verdienen, en dat is een grote uitdaging. Het maakt het leven waard te leven.' De zoon van het opperhoofd knikte instemmend.

'Dit is groots,' sprak de prins. 'Het lijkt wel alsof ik niet kan denken, maar alleen maar ervaren. Alles draait en tolt in mijn hoofd.'

'Dat is de magie van de Grote Afgrond,' lachte het opperhoofd. 'En nu op naar de magie van de Rode Zee. Het is als een kaartspel.'

'Maar de magie van de Grote Afgrond zal afnemen als we de rivier de Sep weer opgaan ?' vroeg de prins.

'Uiteindelijk wel,' zei het opperhoofd, 'maar de magie van de Rode Zee zal ons tegemoet treden. Althans dat mogen we hopen. Het is niet voor iedereen. Er zal over onze hoofden worden beslist.'

'Waar gaat het van afhangen ?' vroeg de prins.

'Doorzettingsvermogen, goede wil, dapperheid, moed, volhoudingsvermogen, vastberadenheid, regelmaat, houvast, vertrouwen, wilskracht, trouw, plichtsgevoel en waardigheid, om maar wat dingen op te noemen. In andere woorden : Je moet een grote leergierigheid hebben,' sprak het opperhoofd.

'Dat is een geruststelling,' sprak de prins. 'Ik ben namelijk erg leergierig. Ik wil altijd alles weten. Sommigen noemen mij de ondervrager van Eldemor.'

'Aha,' sprak het opperhoofd. 'Nou, dat kan misschien nog goed van pas komen.'

Vlakbij de Grote Afgrond was een hal. Het was de Hal van Verplaatsing. Hier werd de magie van de Grote Afgrond onderwezen. Met z'n vieren gingen ze de grote hal binnen. Hier stond ergens een grote tafel met daarop een map met gebieden. Ook stonden er pionnen op, en lagen er kaarten. Het geheel deed een beetje Middeleeuws aan. Toch brandden er ook lampjes, die waren als kleine kaarsjes. De vlammetjes hadden verschillende kleuren.

'Ik kan het niet goed zien,' sprak de prins. 'Het is wazig voor mijn ogen.'

'Je moet nog wennen aan de magie van de Grote Afgrond,' glimlachte het opperhoofd.

'Ja, nu kan ik het zien,' sprak de prins. 'Heel duidelijk.'

Het opperhoofd begon de pionnen te bewegen, en de lampjes begonnen te knipperen. 'Binnen dit gebied is de magie van de Grote Afgrond makkelijk uit te oefenen. Daarbuiten wordt het moeilijker,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte weer als altijd.

Het opperhoofd wees het gebied van Madammeke Zig Zag aan. Hij bewoog een pion daar naartoe, en de lampjes in het gebied begonnen overal paars te worden. 'We moeten haar om raad vragen hoe we naar de Rode Zee kunnen gaan,' sprak het opperhoofd. De prins knikte. Ook de barbaar knikte.

'Hoe komen we daar bij Madammeke Zig Zag, want het is me nogal een rot eind,' vroeg de prins.

'Moet je opletten,' sprak het opperhoofd. 'Ik zal je wat laten zien. We gaan tijd en ruimte overbruggen door de magie van de Grote Afgrond. Het opperhoofd drukte een aantal knopjes in. Toen begonnen de lampjes langzaam roze te worden in het gebied van Madammeke Zig Zag. 'Dit is haar huis,' sprak het opperhoofd, terwijl hij er even naar wees. Hij wees naar één van de pionnen, en begon de pion te bewegen tot de grote hal op de map. De grote hal was ook een pion. Toen bewoog hij de pion van het huis van Madammeke Zig Zag weer terug, en begon toen de pion van de grote hal te schuiven naar het huis van Madammeke Zig Zag. 'Zie je ?' vroeg hij.

'Ik begrijp er niet veel van,' sprak de prins. 'Gaat dat altijd zo moeilijk ?'

'Ik probeer je iets te laten zien,' zei het opperhoofd. 'Er moet eerst een verbinding gemaakt worden.'

'Ik begrijp het,' sprak de prins.

Het opperhoofd pakte een kaart, en begon het voor te lezen :

'Madammeke Zig Zag verwacht jullie al.'

Het opperhoofd glimlachte. 'Zie ? Er is contact gemaakt. De kaarten reageren op de pionnen, en geven dan een boodschap door.'

'Geweldig,' sprak de prins. 'Heel mooi,' zei de barbaar.

'Dat wil niet zeggen dat het altijd zo moet,' zei het opperhoofd. 'Dit is maar een hulpmiddel voor beginners. De pionnen van waar je bent en waar je naartoe moet, moeten contact met elkaar maken, en dan reageren de kaarten daarop.'

'Maar hoe komen we daar dan ?' vroeg de prins.

'Let goed op,' sprak het opperhoofd. Weer pakte hij een kaart. 'Lees het voor,' zei hij tegen de prins met een glimlach. De prins pakte de kaart en begon te lezen : 'Overbrug iedere ruimte snel en makkelijk door een feeenwortel.'

'Hoe doe ik dat ?' vroeg de prins.

'Door het te eten,' sprak het opperhoofd.

'Waar kan ik feeenwortels vinden ?' vroeg de prins.

'De Hal van Verplaatsing heeft ze volop in de keuken en de kelders,' glimlachte het opperhoofd. Zijn zoon knikte. Een glimlach verscheen op zijn gezicht. 'Arend Pot, mijn zoon, leidt onze gasten naar de keuken en de kelders, en laat ze die overheerlijke, magische, wonderlijke feeenwortels voor verplaatsing maar eens zien.'

'Dank u vader,' zei de indiaan. 'Volg mij,' zei hij tegen de prins en de barbaar. Aan de andere kant van de hal moesten ze even een trap af, en liepen zo regelrecht de keuken in. De indiaan trok wat lades open waar al veel feeenwortels te zien waren. Toen trok

hij de koelkast open waar nog wel meer wortels lagen, en toen nog wat kastjes. Hij gaf een wortel aan de prins en één aan de barbaar. 'Nog niet opeten,' zei hij. Toen leidde hij ze naar de kelders, waar dozen vol met wortels lagen. Het opperhoofd glimlachte. 'Daar kun je veel mee reizen,' sprak het opperhoofd, 'maar ik zal jullie een geheim vertellen. De wortels raken nooit op. Je hebt maar één wortel nodig, die gewoon weer aangroeit als je ervan hebt gegeten.'

'Dat is handig,' zei de prins.

'Handig en gezellig,' sprak het opperhoofd. 'Je wortel wordt je beste vriend.' De zoon van het opperhoofd glimlachte breed, en begon hevig te knikken.

'Het is maar voor even,' zei de zoon van het opperhoofd. 'Het is maar voor beginners. In de hogere magie van de Grote Afgrond heb je die wortels niet meer nodig.'

Weer liepen ze terug naar de tafel met de map. 'Ik zal jullie nog even wat laten zien,' sprak het opperhoofd. Weer drukte hij een heleboel knopjes in, en de lampjes begonnen rood te kleuren. Weer nam hij een kaart, en las het voor : 'De verbinding is gemaakt, en de verbinding is open. Jullie zijn alle vier waardig bevonden voor de grote verplaatsing.'

'Eet nu je wortel,' sprak het opperhoofd. De prins en de barbaar begonnen gulzig te eten van hun wortel. Het leek wel alsof alles roze werd voor de ogen van de prins, en langzaam begon alles oranje te worden. Langzaam deed hij zijn ogen open. Een grote vrouw stond voor hem met een hoed op en een pollepel in haar hand. Hij keek om zich heen en merkte dat hij in een huis was. Daar waren ook de anderen. Dit was het huis van Madammeke Zig Zag. Het opperhoofd boog beleefd voor de vrouw, en ook zijn zoon. Ze bogen wel twintig keer. Ook de prins begon maar te buigen.

'Zeg, buig jij ook eens even voor mij,' sprak Madammeke Zig Zag tot de barbaar. 'Zomaar plomp voor me staan is ook niet echt netjes.'

'Ja, mevrouw,' sprak de barbaar deftig, en boog diep voor haar. Toen knielde hij.

'Zo mag ik het zien,' zei Madammeke Zig Zag.

Het opperhoofd vertelde haar het verhaal, dat zijn gasten graag naar de Rode Zee zouden gaan. Madammeke Zig Zag liep naar haar bol van visioenen om erin te kijken wat het beste was.

'Aha, ik zie het,' zei Madammeke Zig Zag, 'het is beter om niet terug te gaan langs de rivier de Sep. Veel te gevaarlijk. Er is een betere weg. De Regenboog Rivier, dat is de grote elven rivier, is een andere rivier die met een grote boog weg van de feeen rivier de Grote Afgrond verbindt met de Rode Zee. Die rivier ligt er dus tussen, maar is ver verwijderd van de feeen rivier. Om die rivier te bereiken moet je langs de Grote Afgrond gaan.'

Het opperhoofd glimlachte : 'Hartelijk dank voor deze wijze raad, Madammeke Zig Zag.'

'Kan daar ook magie van de Grote Afgrond gebruikt worden ?' vroeg de prins.

'Helemaal niet,' sprak Madammeke Zig

Zag. 'Je kunt daar zelfs niet komen door Grote Afgrond magie. De elven hebben hun eigen magie.'

Madammeke Zig Zag legde hen even uit hoe ze moesten komen bij de Regenboog Rivier van de elven, en toen gingen ze op pad.

Het was een lange reis langs de Grote Afgrond. Eerst was de Grote Afgrond hen gelukkig tegemoetgekomen, maar toen moesten ze nog een hele lange reis er langsheen. Op een gegeven moment kwam het stoom van de wateren van de Regenboog Rivier hen tegemoet. De rivier stoomde altijd erg. Niet dat het er altijd heet was. Het kon soms heet zijn, maar het klimaat was gewoon ook erg vochtig. Het leek hen van ver al te besproeien. Het was een aangenaam gevoel, als stuivend water, wat tegelijkertijd heet en fris was. De prins kreeg het er warm van, maar niet onaangenaam. Het leek hem te omhullen als een warme deken. Het maakte hem blij en gelukkig. Het was alsof zijn herinneringen gespoeld werden, en zijn wonden verdwenen. Overal waren hier klotsende watervalletjes. Ze waren nu erg dichtbij de rivier. Ergens vonden zij een bootje waarin zij de rivier opgingen. Aan beide kanten van de rivier waren hoge vochtige heuvels met verschillende verhogingen en veel begroeiing. Alle vier namen zij een peddel, en begonnen te peddelen. Er was een bepaalde stroom in de rivier die hen meetrok verder de rivier op. Plotseling sprong er een lange elf in hun bootje. 'Hey, welkom in het gebied van de Regenboog Rivier,' sprak de elf hen toe. 'Hoe kan ik jullie helpen. Waar gaat de reis naartoe ?' Het opperhoofd begon het verhaal te vertellen.

'Ah,' zei de elf. Hij strekte zich even uit. Even was het stil. 'Ik ben Langelf,' sprak de elf plotseling. 'De Regenboog Rivier gaat helemaal terug in de tijd, totdat het aankomt bij de Rode Zee, waar alle tijd begint, als de bron van alle tijd.'

'Ik dacht dat tijd niet bestond, maar dat tijd niets anders is dan ruimte,' sprak de prins.

'Precies !' riep de elf enthousiast. 'Jij begrijpt het. Tijd is een illusie, een onderverdeling van overbruggelijke en onoverbruggelijke ruimte. Tijd is een bouwsteen. Je kunt ermee bouwen, wat je maar wilt. Dus eigenlijk is het gewoon ruimte en materie.' De elf keek heel filosofisch. 'We gaan hier door alle tijden heen, totdat we bij de bron van alles komen. Tijd is eindeloos, zonder begin en zonder einde, maar door de elven magie kun je dit uiteindelijk overbruggen, waar tijd gewoon ruimte is, de verschillende etappes van de Regenboog Rivier. Wij zijn erg trots op ons majestueuze werkstuk.

'Wie hebben de Regenboog Rivier gemaakt ?' vroeg de prins.

'Wij,' zei Langelf.

'Het is inderdaad iets heel lieflijks,' sprak de prins, 'en een adembenemende gewaarwording met zoveel gevoel en intensiteit.'

'Jullie zijn van harte welkom,' sprak Langelf.

'Ik voel een warmte in me dalen, en dan stijgt het weer op,' sprak de prins.

'Je herinneringen worden gezuiverd,' zei Langelf. 'Al je gebieden van tijd, tussen de twee eindeloze uiteindes van tijd in.'

'Geweldig,' sprak de prins.

'Wij waren allemaal gevangenen van de tijd,' sprak de elf. 'Maar de Rode Zee heeft ons vrijgezet. De Rode Zee is de bron van de Regenboog Rivier.'

'Fantastisch,' zei de prins. 'Is de Rode Zee een kaartspel ?'

'Zo zou ik het niet noemen,' sprak de elf. 'Het is veel meer dan dat. Ruimte bestaat niet. Alles is inderdaad onderverdeeld op kaarten die de illusie van ruimte geven, en zo de illusie van tijd. Alles wordt dus geregeerd door kaarten, en je mag in je leven stap voor stap de meest magische kaarten ontdekken. Die kaarten maken je gelukkig, doordat ze je hogere informatie geven, en dus hogere magie om je leven te begrijpen. Dit zal veel pijn weghalen, de pijn van verwarring en onbegrip. Er is veel misverstand in het universum omdat velen de kaarten niet kennen. Het is dus niet zomaar een spel, maar ook een verhaal over je eigen leven. Je moet ontdekken wie je bent, en waar je naartoe mag gaan. Is dat niet wonderlijk ?'

De prins knikte. Ook de zoon van het opperhoofd knikte instemmend. Allen waren ze aandachtig aan het luisteren naar de elf.

'Dus het is een spel en een verhaal met kaarten ?' vroeg de prins.

'Je moet het zo zien,' sprak de elf. 'De kaarten staan voor bepaalde stralen, bepaalde karakters en eigenschappen, elementen in het leven, die leiding kunnen geven en deuren kunnen openen. Die kaarten kun je verdienen, en worden aan je gegeven op de juiste tijd. Zo mag je komen tot de Rode Zee, waar de kaarten arsenalen zich bevinden, de kaart-archieven van het leven.'

'Wij moeten dus oorlog voeren door de kaarten ?' vroeg de prins.

'Oh ja,' sprak de elf. 'Wij moeten de draken verslaan. Alleen de kaarten kunnen dit. De kaarten hebben alle informatie die je nodig hebt.'

'Magisch,' sprak de prins. 'Hoe gaat dat in z'n werk ? De draken verslaan door de kaarten ?'

'Dat zul je wel zien,' glimlachte de elf. 'Het grote spel of verhaal is nog maar net begonnen. Het is een grote oorlog. Een oorlog van kaarten. Informatie tegen informatie. Degene met de beste informatie wint.'

'Dus als ik het goed begrijp is de Rode Zee er niet altijd ?' vroeg de prins.

'Eigenlijk nooit,' sprak de elf. 'En eigenlijk is de Rode Zee nergens, omdat tijd en ruimte niet echt bestaan. Je moet daar doorheen prikken. De Rode Zee is een kaart. Dat is alles wat het is, als de heerser van alle kaarten, die de poort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen bewaakt. Die poort is een magische spiegel. Alleen door de juiste kaarten kan die poort geopend worden.'

'Wauw,' zei de prins. 'Dus de Regenboog Rivier eindigt in een kaart ?'

'Nee,' zei de elf. 'Het loopt uit in een groot bos tot een feeen terras, waar feeen komen voor een potje kaart.'

'Aha !' lachte de zoon van het opperhoofd.

'De feeen spelen daar kaart, en een ieder die daar komt kan daar aan deelnemen, maar er zijn wat risico's aan verbonden,

hele grote risico's zelfs,' sprak de elf. 'De kaart van de Rode Zee moet je winnen, maar als je verliest, dan zak je of door de grond tot het land van trol, of je gaat terug naar de feeen rivier de Sep. Het hangt er maar net vanaf welke kaarten je krijgt.'

'Dat klinkt gevaarlijk,' sprak de prins. 'Moet ik daar echt mijn leven voor wagen ?'

'Beste broeder,' sprak de elf, 'jij bent degene die de kaart van het eeuwige boek draagt, een zeer mysterieuze kaart. Die kaart kun je voor alles inzetten. Het is de joker van het spel.'

'Dus in wezen draag ik de kaart van de Rode Zee al bij me, als ik de kaart van het eeuwige boek voor alles kan gebruiken ?' vroeg de prins.

'Jazeker,' sprak de elf. 'Je kan gewoon daar die kaart laten zien, en vragen om de kaart van de Rode Zee.'

'Maar waar heb ik die kaart ?' vroeg de prins.

'Het litteken in je hoofd zal het je laten zien,' sprak de elf. 'Heb jij niet ooit het eeuwige boek geschreven aan de feeen rivier de Sep ?'

'Deels,' sprak de prins.

'Fraai,' sprak de elf. 'Heb je daar nog iets van bij je ?'

'Nee,' sprak de prins.

'De feeen zullen het vast aan je kunnen zien dat jij de schrijver van het eeuwige boek bent. Misschien hebben zij die kaart wel voor je,' sprak de elf.

'Ik hoop het,' sprak de prins.

'Iedereen draagt al kaarten met zich mee van nature,' sprak de elf. 'Ik zie ook bij jou de kaart van de Dinosaurus Rijder, en de kaart van de Krokodillen Rijder.'

'Waar ?' vroeg de prins.

'Ik heb daar ogen voor,' zei de elf. 'Ik kan het onzichtbare zien.'

'Waarom spelen die feeen zo'n gevaarlijk spel eigenlijk,' vroeg de prins.

'Om de spionnen van de draak uit te ziften,' sprak de elf. 'Het kaartspel kan hen namelijk ontmaskeren.'

'Ik begrijp het,' sprak de prins. 'Voor bescherming en veiligheid dus.'

'Jazeker,' sprak de elf.

Op een verhoging in het bos lag het feeen terras. Er was een grote cirkel van vele feeen, allemaal rondom een grote tafel. Het bootje stopte vlakbij het terras, waar de rivier ten einde liep. Iedereen stapte uit. 'Ik moet weer gaan,' sprak de elf, en verdween weer snel het bos in. De feeen waren druk bezig met kaarten. Er zaten veel wezens tussen hen in, en zelfs draken. 'Ik denk dat je het aan het verliezen bent, Almond,' sprak een fee. 'Het Meer van Visioen is geen leuke plaats om te zijn.'

'Oh, jawel,' zei één van de draken. 'Wij hebben het zelf gemaakt.'

'Welnee joh,' zei de fee. 'Het is een gevangenis die wij hebben gemaakt, voor losbollige betweters zoals jij.'

De draak begon een beetje geirriteerd te raken, en boos, en begon vuur te spugen.

'Oh, Almond,' zei de fee. 'Leer eens te communiceren in plaats van al dat nutteloze geweld. Dat vuur is alleen maar kook-vuur. Dat kunnen we goed gebruiken, en het deert ons niet. We

kunnen ons eten ermee opwarmen, maar voor jou is het echt tijd om naar school te gaan, misschien een iets leuker en beleefder woord voor gevangenis.'

'Jullie feeen brouwen er weer niets van,' brulde de draak. 'Morgen zal ik terug zijn om jullie eens een lesje te leren !'

'Volgende week, Almond,' sprak de fee. 'Een weekje school zal je goeddoen. Het Meer van Visioen is altijd blij met terugkerende leerlingen. Volgende week zullen we zien of je er echt iets van heb opgestoken, Almond.'

'Haa,' brulde de draak, 'dat lieve Meer van Visioen is van ons, en het is een meer vol leugens. Ik ben er niet bang voor. Wij houden van liegen en bedriegen. Het is ons dagelijks brood. Je doet me daar een groot genoegen mee om me daar naartoe te zenden, als een reisje naar een pretpark. Het zal een dolleuk feestje zijn.'

'Nee, Almond,' sprak de fee. 'Het Meer van Visioen is geen domein van leugens en bedotterij. Het zijn raadsels die je moet oplossen. Doe je het niet, dan blijf je zitten in de klas.'

'Totdat ik het door ga krijgen, juf ?' brulde de draak.

'Precies, Almond,' sprak de fee.

'Wat een ellende, wat een dikke ellende,' brulde de draak. 'Het is altijd hetzelfde liedje hier. Almond, doe dit. Almond, doe dat. Nooit een keertje tijd voor plezier.'

'We hebben genoeg plezier vandaag gehad, Almond,' sprak de fee, 'maar helaas heb je het spel weer verloren, dus moet je terug naar school. Volgende keer beter.'

'Waarom ga je zelf niet naar school, juf ?' brulde de draak.

'Het hele leven is een school,' sprak de fee. 'Soms is het tijd om te spelen, soms is het tijd te leren, en dat geldt voor ons allemaal.'

'Ik zie u gauw dan in het Meer van Visioen, juf,' brulde de draak.

'Ik moet nog afwassen, en daarna is het alweer tijd voor een spelletje kaart,' sprak de fee. 'Ik moet nog meer leerlingen testen.'

De fee drukte een knopje in, en de draak gleed weg door de grond. 'Ziezo, die is weg,' zei de fee.

Het scheen dat de feeen hier een heel ander idee en beeld hadden van het Meer van Visioen. Wat minder dramatisch, meer als een leerschool en een puzzel.

'En wie hebben we daar ?' sprak de fee die de leiding van het spel scheen te hebben. Het opperhoofd begon het verhaal te vertellen.

'Aha, ik zie het,' sprak de fee. 'En hebben jullie ook zin in een potje kaart ?'

'Ik wil niet eindigen in het Meer van Visioen,' sprak de prins.

'Maak je geen zorgen,' sprak de fee. 'Ik zie dat je de kaart van het eeuwige boek draagt. Die kun je voor alles inzetten.'

'Ik zou graag de kaart van de Rode Zee willen hebben,' sprak de prins.

'Nou, dan krijg je er eentje bij,' glimlachte de fee. Uit haar binnenste jaszak haalde ze een kaart, en gaf het aan de prins. 'Alsjeblieft,' zei ze.

De prins keek op de kaart, en zag een rood glimmende zee. 'Kunnen mijn vrienden ook mee ?' vroeg de prins.

'Je kunt er precies drie meenemen, maar het hadden er ook echt niet meer moeten zijn,' glimlachte de fee.

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg de prins.

'Achter het terras staat een kaartlees-machine, een standbeeld van een eekhoorn. Je kunt de kaart daar in de gleuf drukken, ten hoogte van zijn borst,' glimlachte de fee.

Ze liepen naar de andere kant van het terras, en achter een bruin muurtje stond inderdaad de eekhoorn. De prins stopte het kaartje in de gleuf. Na een tijdje begon de eekhoorn te spreken. 'Eh, nee hoor, komt niks van in. Nee hoor, ik kan je echt niet doorlaten. Nee hoor, ik kan niets voor je doen. Sorry hoor, maar daar komt echt niets van in.' Ook de fee kwam achter het bruine muurtje en begon te lachen. 'Dat doet hij wel vaker hoor,' lachte de fee. 'Hij is even het kaartje aan het verwerken.'

'Ik kan dit niet doen,' zei de eekhoorn. 'Ik ga hier echt niet voor zitten. Ik heb het wel weer gezien, en hier komt niks van in. Er komt niks van in, hoor. Echt niet.'

De fee lachte erom. 'Hij is bijna klaar, denk ik,' lachte de fee.

'Oh ja,' zei de eekhoorn, 'nou zie ik het hoor. Nou, vooruit dan maar, voor deze ene keer. Maar laat het niet meer gebeuren. Ik heb hier al genoeg van gehad, en je bent de laatste voor vandaag. Vooruit maar dan, maar wel doorlopen, en niet treuzelen, anders roep ik je weer terug. Dit is echt de laatste keer dat ik je doorlaat. Waag het niet nog een keer bij me te komen met je smoesjes.'

De fee lachte. 'Zie je nu wel, niets aan de hand. Hij laat je gewoon door.'

'En waar moeten we nu naartoe ?' vroeg de prins.

'Volg mij maar,' zei de fee. Na een tijdje wees ze een richting in. 'Als je die kant op loopt,' zei ze, 'dan kom je vanzelf bij de Rode Zee. Alleen zij die de kaart hebben kunnen de Rode Zee zien. Voor alle anderen is de Rode Zee er niet.'

De prins hield het kaartje goed vast, en liep in de richting die de fee had aangewezen, terwijl de anderen hem volgden. Het was hier nogal dichtbegroeid. Na een tijdje lopen zagen ze in de verte wat roods glinsteren. 'Dat moet de Rode Zee zijn,' sprak de prins.

Hoofdstuk 9. De Rode Zee

Plotseling werden ze tegengehouden door elven die pijl en boog op hen gericht hadden. 'Wat komen jullie hier doen ?' snauwde één van de elven.

'Wij hebben toegang gekregen van de feeen van het feeen terras,' sprak de prins.

'Niks mee te maken,' snauwde de elf, die zijn pijl al bijna in het gezicht van de prins had gedrukt. 'Maak dat je wegkomt,' sprak de elf geirriteerd.

'We hebben ook een kaartje,' zei de prins, en liet de kaart van de Rode Zee

zien.

De elven begonnen te lachen. 'Wat hebben wij daar nou mee te maken, jongen,' zei de elf op een bijna spottende toon. Hij had zijn hand tegen de schouder van de prins gezet, en duwde hem weg. 'Dit is ons gebied, belachelijk figuur. Val ons niet lastig met je stomme kaartjes.'

'Wij komen voor de Rode Zee,' sprak de barbaar.

'Rode Zee ?' lachte de elf. 'Er zijn hier geen zeeen. Nou maak dat je wegkomt, en snel een beetje. We hebben geen uren de tijd.'

Het opperhoofd sprak toen wat dingen in een speciale elventaal, maar toen begon de elf nog kwaaier te worden. Met zijn boog sloeg hij het opperhoofd, en ook de andere elven begonnen te slaan. 'Laat je niet misleiden om tegen hen te vechten,' sprak het opperhoofd. 'Ze bezitten hoge magie, en de magie van de Grote Afgrond werkt hier niet. Zij zijn zo'n beetje de politie hier, dus we kunnen beter meewerken.'

Eén van de elven schoot giftige pijltjes met zijn blaaspijp. Alle vier werden ze geraakt, en vielen in een diepe slaap. De elven bonden hen vast, en namen hen mee naar een dichtbijzijnd dorp. Hier werden ze in een boerderij in een kooi gezet. Na een tijdje werden ze wakker in de kooi. Een wat oudere elf kwam om hen te ondervragen. Het bleek de hoofdman van het dorp te zijn.

'En jullie zijn op zoek naar de Rode Zee hier ?' bulderde de hoofdman van het lachen. 'Luister nou eens even. Laat me nou even niet lachen. Er zijn hier geen zeeen. Men heeft jullie maar wat wijsgemaakt. De Rode Zee ? Laat me toch niet lachen. Jullie hebben zeker domme spelletjes gedaan met die feeen. Die deugen niet. Die fantaseren er maar op los. Grote bedriegers zijn het. Al tijden zijn wij in grote oorlog met hen.'

De hoofdman ging op een stoel zitten en staarde naar hen. 'Denken jullie echt dat ik die onzin ga geloven ? Wij geloven in de elven kerk en het eeuwige boek, en daar blijft het bij.'

'Ik ben de schrijver van het eeuwige boek,' sprak de prins.

'Leugenaar !' bulderde de hoofdman. Toen begon hij te lachen. 'Het eeuwige boek is geschreven door een oude elf die allang is overleden. Probeer me nu niet nog meer onzin aan m'n neus te smeren.'

'Laat me dat eeuwige boek dan eens zien,' sprak de prins.

De hoofdman liep naar een boekenkast en griste een heel dik boek eruit. Toen liep hij naar de kooi toe, en stak het boek door de tralies. De prins pakte het boek, en begon te lezen. 'Dat heb ik geschreven,' zei de prins. 'Dat heb ik geschreven aan de feeen rivier de Sep. Het boek is nog niet af.'

'Heiligschennis !' bulderde de hoofdman. 'Hoe durf je te zeggen dat ons heilige boek nog niet af is. En hoe durf je te zeggen dat jij de schrijver van het eeuwige boek bent ?'

'Omdat het zo is. De oude elf moet het gestolen hebben, en gezegd hebben dat hij het eeuwige boek zelf had geschreven,'sprak de prins.

'Dikke onzin, dikke onzin,' sprak de hoofdman. 'Dit is heiligschennis naar onze profeet. Of je bent gewoon gek, krankzinnig, en denkt echt dat jij het

eeuwige boek hebt geschreven, ons heilig boek waarin wij geloven. Ik ben veel malloten in mijn leven tegengekomen, maar jij bent wel echt de zotste van allemaal. En dan nog al die praatjes over de Rode Zee. Er is hier geen Rode Zee.'

'Je kunt alleen de Rode Zee zien als je de kaart van de Rode Zee hebt,' sprak de prins.

'Wat ?' lachte de hoofdman. 'Wat is dat voor grote onzin. Geef hier die kaart dan.'

'Ik kon het alleen maar voor mijn drie vrienden en mezelf gebruiken,' sprak de prins. 'Het moest eerst getest worden door een standbeeld van een eekhoorn.'

'Zeg, laat me nou toch echt niet lachen, vriend,' bulderde de hoofdman. 'Een standbeeld van een eekhoorn ? Wat zullen we nou krijgen ? Wat zijn dit voor smoesjes. Geef hier die kaart.'

De prins schoof de kaart van de Rode Zee door de tralies, die direct door de hoofdman uit zijn hand werd gegrist. 'Kijk dit nou eens,' bulderde de hoofdman. 'Dat zijn nou typisch van die belachelijke onzin kaarten van de Regenboog Rivier elven, waar wij ook in oorlog mee leven. Dat is allemaal bijgeloof, jongen. Ze filosoferen maar, maar het slaat allemaal nergens op. Het is allemaal mooidoenerij, maar je bereikt daar nooit wat. Houd die kaart van je maar, jongen. Ik ga er niet eens mijn tijd aan verspillen.' De hoofdman schoof de kaart weer terug door de tralies, en de prins nam de kaart opgelucht terug.

'Luister,' zei de hoofdman. 'Wij geloven in de elven kerk en het heilige eeuwige boek, geschreven door onze grote profeet, waarin wij ook geloven. Wat wij ook geloven en zeker weten is dat de feeen waar je het over had vermomde dinosaurussen zijn om ons geloof aan te vallen. Ze komen als lieftallige wezens tot ons om ons van ons geloof af te helpen. Het zijn grote bedriegers. Ze hebben jullie ook bedrogen. Morgen moeten jullie voorkomen bij de nieuwe profeet die onze kerk leidt. Die zal over jullie verdere lot beslissen.'

Boos liep de hoofdman de boerderij uit. Op het hooi in de kooi konden ze slapen, en dat deden ze ook, want ze waren flink moe.

De volgende dag werden ze uit hun kooi gehaald, en naar de kerk gebracht. Op een hoge troon zat een elf met lange uitstekende puntoren. Ze stonden een beetje scheef de lucht in. Hij had een groen pakje aan. 'Kom verder, vrienden, en welkom,' sprak de elf, die heel vriendelijk leek.

'Het spijt ons dat we zomaar in uw gebied kwamen,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte.

'Ach,' sprak de elf, 'helemaal geen probleem. Helemaal geen probleem. Ziet u, ik wil u mijn diepste excuses aanbieden. De dorpelingen hier zijn nogal ruw en onhandig. Ze schrikken snel van dingen, en komen dan in onnodig verweer. Ik denk dat ze zich zo veiliger voelen. Het is hun manier van bescherming, maar het klopt niet echt.'

'We waren op weg naar de Rode Zee,' sprak de prins.

'Daar heb ik over gehoord,' glimlachte de elf vriendelijk. 'Maar ik weet er niet veel vanaf. En ik hoorde dat u beweerde de schrijver te zijn van het eeuwige

boek ?'

De prins knikte.

'Dat zou best kunnen. Ik twijfel daar niet aan. De vorige profeet lichtte de mensen namelijk graag op,' sprak de elf. 'Ik heb hier veel werk te doen om dat weer te herstellen. Nogmaals mijn excuses voor de manier waarop zij u behandelden.'

'U kon er niets aan doen,' sprak de prins. 'Ik hoorde dat u hier nieuw was.'

'Ja,' sprak de elf, 'ik ben hier van pas geleden. Maar ik ben nu al heilig verklaard.'

Handig,' sprak de prins.

'Jazeker,' lachte de elf. 'Dat kan goed van pas komen.'

'Klopt het dat uw volk in oorlog is met de Regenboog Rivier elven ?' vroeg de prins.

'Ja, dat klopt, dat is nog iets van vroeger,' sprak de elf. 'Daar wil ik ook snel een einde aan maken, en ook aan die bizarre oorlog met de feeen. Het is nergens voor nodig, maar heeft met vroeger te maken.'

'Goed werk,' sprak de prins. 'En hoe noemen jullie jezelf ?'

'Bosbes elven,' sprak de elf. 'Dit is het Bosbes bos. En ik wil jullie niet verder ophouden. Ik zie geen reden om jullie hier nog vast te houden. Jullie kunnen jullie reis voortzetten,' glimlachte de elf. 'En ik wens jullie een goede reis.'

'Bedankt,' zei het opperhoofd. Even later liepen ze het dorp uit, en zochten naar de plek waar ze werden aangehouden. Daar moesten ze verder richting de Rode Zee. Maar alles was veranderd. Ze herkenden niets. 'Dat moet de Bosbes magie zijn,' sprak het opperhoofd. 'Ik ken deze elven. Alles verandert hier de hele tijd, zodat niemand hier weg kan, en indringers hun weg niet kunnen vinden. We zitten hier vast. Alles zal in hun voordeel werken. Alleen door hun Bosbes magie kun je de weg vinden. Dat is een hopeloze zaak, want ik ken het niet.'

Ze probeerden het dorp weer te vinden, maar ook het dorp was in geen velden of wegen te bekennen. Het was spoorloos verdwenen.

'Wat gek,' sprak de prins. 'Het was hier net nog.'

'Dat zei ik,' zei het opperhoofd. 'Het is Bosbes magie.'

Uren zochten ze in het bos naar aanknopingspunten, maar alles leek op elkaar. Ze hadden het gevoel in cirkeltjes te lopen. Ze werden er doodmoe van, en na een tijdje stortten ze alle vier neer op het mos om te slapen.

Het opperhoofd en zijn zoon werden als eerste weer wakker. 'Dit vreesde ik al,' sprak het opperhoofd. 'We komen hier nooit meer uit.' Toen de prins en de barbaar wakker werden gingen ze weer uren lang zoeken, maar tevergeefs. Alles bleef op elkaar lijken. 'Dit lijkt wel op een eeuwig bos,' sprak het opperhoofd.

'Dat is het ook,' zei de barbaar. 'Ze hebben ons goed te pakken.'

'Wat een doolhof,' sprak de prins.

'Was het maar een doolhof,' sprak het opperhoofd. 'Maar dit is allemaal hetzelfde. Het stopt nooit.'

'Wat nu ?' vroeg de prins.

'We zijn goed de gebakken peer,' sprak het opperhoofd.

Plotseling zagen ze wat roods glinsteren in de verte. 'Dat moet de Rode Zee zijn !' riep de prins. 'Rennen, jongens, anders is het weer weg.' De prins zette het op een rennen, en ook de anderen renden achter hem aan. Ze renden zo hard als ze konden, en kwamen aan bij de Rode Zee. 'Wat een glorieus moment,' sprak het opperhoofd. 'En dat net toen we het nodig hadden.'

'Het lijkt meer op een meer,' zei de barbaar. 'En het ziet eruit als bessensap.' De prins proefte er wat van. 'Inderdaad, bessensap, meer wel heerlijk.'

'Pure Bosbes magie,' sprak het opperhoofd. 'Het heeft ons niet in de steek gelaten.'

'Wat wonderlijk,' sprak de prins. 'Maar zou dit nou dan toch de Rode Zee zijn ?'

'Ik weet het niet,' sprak het opperhoofd. Ineens verscheen de nieuwe elven profeet voor hen. 'Ik heb door een wonder de Rode Zee voor jullie gemaakt,' glimlachte de elf. 'Mijn toverstaf liet mij zien dat jullie in de problemen waren geraakt.'

'Dat waren we zeker,' sprak het opperhoofd. 'Onze dank is groot.'

'De elven oorlogen hebben het land zo gemaakt. Uit angst verandert het de hele tijd,' sprak de elf. 'Misschien dat de Rode Zee daar verandering in kan brengen.' Een kaart kwam naar boven drijven uit het meer van bessensap. De prins greep de kaart, en las hardop : 'Welkom tot de Rode Zee. De kaarten zullen uw pad leiden.'

Een pad van kaarten begon zich over het meer van bessensap te vormen. Aan het einde van het pad stond een spiegel. 'Dat moet de spiegelpoort zijn tot de spiegelwereld van het eeuwige land van indianen,' sprak de prins.

Hengsten renden langs de Rode Zee langs het strand. Ze gingen zo snel dat ze bijna niet te zien waren. De Rode Zee leek ineens vele malen groter, en werd steeds groter. De Rode Zee lag tussen het land van oneindige grootte, te groot om te kunnen opmerken, en het land van oneindige kleinte, te klein om te kunnen opmerken. Je zou daar alleen kunnen komen en het opmerken door de hengsten te berijden, maar die gingen te snel. Hiervoor hadden ze de vertragende steen nodig die was samengesmolten met de trollensleutel, maar die was verslonden door de draken. Ze zouden dus terugmoeten naar een dieper verleden, maar tijd was dus in wezen niets dan ruimte, en ruimte was in wezen niets anders dan een kaart.

De kaartenbrug lag nog steeds voor hen, gaande over de enorme Rode Zee. In de verte zagen ze wat glinsteren, wat de magische spiegelpoort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen moest zijn. Plotseling rende de barbaar op de brug af. Hij begon als een zot te rennen over de kaarten richting de magische spiegel in de verte. Ze probeerden hem nog terug te roepen, maar hij bleef maar doorrennen. Toen zagen ze hem door de kaarten heen wegzakken in de Rode Zee.

Hij had de kaarten moeten lezen. Niemand wist waar hij nu naartoe zou gaan. Ze leken hem kwijt te zijn. De prins boog zijn hoofd. Voorzichtig liepen ze naar de kaartenbrug, vol

verdriet over hun verloren vriend. 'Komt hij nog terug ?' vroeg de prins. Niemand antwoordde. 'Hij had de kaarten moeten lezen,' sprak de elf. 'Ik kan je niks zeggen.'

Ze keken naar de kaarten die in een bepaalde volgorde lagen. De eerste kaart sprak dat ze een kristal van het land van oneindige grootte moesten meenemen, en een kristal van het land van oneindige kleinte. Alleen zo zouden ze veilig op de eerste kaart van de kaartenbrug kunnen staan. Maar om in die landen te kunnen komen hadden ze de hengsten nodig, en om de hengsten te kunnen berijden hadden ze de trollensleutel nodig die ooit door de draken was verslonden. Ze zouden dus hiervoor naar een dieper verleden moeten waar de trollensleutel nog steeds bestond. Tijd was dus eigenlijk ruimte, en ruimte was dus eigenlijk een kaart. Ze hadden dus de kaart van de trollensleutel nodig voordat ze die hengsten zouden kunnen berijden. De kaart van de trollensleutel was de derde kaart van de kaartenbrug, waar ze dus nog niet konden komen. Bosbes magie kon de tijdsvolgorde, de chronologie van dingen, en de ruimtelijke volgorde van dingen veranderen. Maar de kaart van Bosbes magie lag nog wel verder weg op de brug. Dat was de vierde kaart. Die konden ze dus niet bereiken. Gelukkig was de elf er nog. Hij kon wel Bosbes magie, en veranderde de volgorde van de kaarten voor hen. De prins was dolgelukkig. Nu was de kaart van Bosbes magie de eerste kaart, waar ze gewoon op konden staan. De tweede kaart was nu de kaart van de trollensleutel. De derde kaart was de kaart van de twee kristallen van het land van oneindige grootte en het land van oneindige kleinte, dus eigenlijk was het niet nodig de hengsten te berijden. Zo konden ze dus ook heel makkelijk nu op de vierde kaart staan waar die kristallen gevraagd werden.

De vijfde kaart was de kaart van de verloren vriend. Toen ze daar op gingen staan was ineens de barbaar weer terug. Ze waren allemaal dolgelukkig. 'Waar was je geweest ?' vroeg de prins die direct de barbaar omhelsde. 'Oh, bij een dwerg hier onder de Rode Zee, waar ik in slaap viel. Ik kan me er niet veel van herinneren,' zei de barbaar.

'Onder de Rode Zee is het rijk van slaap,' sprak de elf.

'Blij dat je weer terugbent,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte glimlachend en instemmend.

De zesde kaart was een hele lange kaart die helemaal tot de spiegelpoort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen reikte. Deze kaart was genoemd de langste kaart. Maar verderop de kaartenbrug begon het steeds meer te waaien en zelfs te stormen. Ook leek de langste kaart verderop steeds dunner te worden. 'Floep,' daar ging de zoon van het opperhoofd. En floep, daar gingen de anderen. Ze werden meegesleurd door een grote golf. Ze gingen richting de magische spiegel. De kaartenbrug leek geheel te zijn verdwenen. Alle vijf werden ze na een tijdje opgehesen door een vreemd schip. Ze waren half in slaap.

Het bleek een schip van koopmannen te zijn, met zwarte pakken die Middeleeuws leken. Ze hadden veel sieraden en aan tafeltjes werd er gedobbeld. 'Wie zijn jullie ?' bulderde

een man met een zwarte, vreemdsoortige platte muts.

De elf nam het woord, en vertelde het verhaal. 'Zo zo,' bulderde de man. 'En wie heeft jullie toestemming gegeven hier zomaar te komen ?'

'Dit is mijn land,' sprak de elf. 'Dit is Bosbes gebied.'

'Mispoes,' bulderde de man. 'Dit is het gebied van de Rode Zee. Niemand komt hier zomaar langs of door.'

'Ik heb de Rode Zee zelf gemaakt,' sprak de elf, 'omdat mijn vrienden ernaar op zoek waren.'

'Heiligschennis !' bulderde de koopman. 'Niemand heeft de Rode Zee gemaakt. De Rode Zee heeft altijd al bestaan, zonder begin en zonder einde.'

'Wie bent u dan ?' vroeg de elf.

'Wij zijn koopmannen van het eeuwige boek,' sprak de man.

'Dat boek heb ik geschreven,' zei de prins.

'Ach onzin,' sprak de koopman. 'Dat boek heeft niemand geschreven. Dat boek heeft altijd bestaan, zonder begin en zonder einde.'

'U drijft handel met mijn boek ?' vroeg de prins. 'Dat boek is gratis.'

'Nu moet je ophouden,' sprak de koopman. 'Ten eerste is het jouw boek niet, en ten tweede is niets gratis.'

De prins keek uit het schip de zee in. Ergens zag hij de kaartenbrug verder gaan. 'Kunt u ons afzetten daar op die kaartenbrug ?' vroeg de prins terwijl hij op de brug wees.

De koopman keek de zee in naar de brug. 'Wel heb ik ooit,' sprak de koopman. 'Dat heb ik nou nog nooit gezien.' Het schip kwam steeds dichterbij de brug. De prins kon zien dat de eerste kaart de kaart van de koopvaarders van het eeuwige boek was. Het hele schip begon in een kaart te veranderen, en ze rolden helemaal naar de eerste kaart van de brug. De koopmannen waren weer in de kaart verdwenen.

De tweede kaart was de kaart van de Rode Zee, die de prins zelf ook al had. Toen ze erop gingen staan stonden ze ineens voor de magische spiegel. 'Welkom,' sprak de spiegel. 'U hebt de juiste kaarten bereikt om de poort tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen te openen. Komt u verder.'

Alle vijf konden ze zo door de magische poort lopen, als door een waterval, om zo in de spiegelwereld te komen. De prins keek zijn ogen uit. Er waren overal bessenstruiken in het warme, zelfs hete, zand. Weer zagen ze in de verte een zee, die zwart was. 'Dit moet de zwarte zee zijn die de spiegelwereld omgeeft,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte.

Ze liepen langs de bessenstruiken, en al snel kwamen ze op een zandpad door een klein bos terecht, wat benedenwaarts afliep naar de zwarte zee. 'Wat is dat voor een zee ?' vroeg de prins.

'Ik weet het niet,' sprak het opperhoofd. 'Ik heb alleen Madammeke Zig Zag er weleens over horen praten.'

'Wat zei ze erover ?' vroeg de prins.

'Ze noemde het alleen op, maar zei er verder niets over,' sprak het opperhoofd.

Vanuit de verte konden ze alweer een

nieuwe kaartenbrug zien. Na een tijdje renden ze naar beneden naar de eerste kaart. De prins begon hardop te lezen :

Oh, elven kerk, ontwaak,

Van kaarten zult gij gebouwd worden,

Een kaarten kerk zult gij zijn,

Waarin allen zullen slapen,

Nooit meer ontwaken zullen zij,

Totdat zij het gouden draad zien.

Oh, gouden draad,

Lang bent gij en vol geheimen,

Waar zij u niet zien, slapen zij,

Sommigen een eeuwigheid,

Anderen een lange tijd,

U laat u niet gauw zien.

Hoog in de elvenkerk tikt gij,

In een verborgen toren, zeer hoog,

Ja, in de hoogste toren die nooit stopt met groeien bent gij,

In eindeloze hoogtes waar zij allen duizelen,

Wanneer zij u grijpen, vallen zij.

In een eindeloze put, zo diep,

Waar alleen u redden zal,

Oh gouden draad van eeuwigheden,

Bouw uw elven kerk snel,

Een standbeeld zullen zij van uw profeet maken,

Hij weet de weg wel.

Waarom zou iemand weten, anders dan uw profeet ?

Alleen hij weet,

En zijn standbeeld die eeuwig leeft.'

Langzaam begon de kaart om te draaien, waarop een gouden standbeeld was te zien van een elf. Dit was de kaart van de elvenprofeet van de gouden draad. 'Welkom in de spiegelwereld,' sprak de kaart. 'U bent aangekomen bij de zwarte zee, de eindeloze put.'

'Kunnen wij op u staan ?' vroeg de prins.

'Kun je niet lezen ?' snauwde de kaart. 'Je hebt de gouden draad nodig, anders zul je wegzakken in de eindeloze put, in de golven van de zwarte zee. En zij die naar het gouden draad grijpen zullen ook in de zwarte zee verdwijnen.'

'Hoe komen we bij de gouden draad ?' vroeg de prins.

'Door de elvenprofeet van de gouden draad,' sprak de kaart.

'Maar bent u dat niet ?' vroeg de prins.

'Nee,' snauwde de kaart. 'Ik ben slechts zijn kaart.'

'Ik dacht dat het juist om de kaarten ging,' sprak de prins.

'Helemaal niet,' sprak de kaart. 'Wie heeft je die onzin verteld ?'

'Laat maar zitten,' zei de prins.

'Zeg, wij laten hier helemaal niets zitten,' sprak de kaart. 'Zeg op. Wie heeft jou die onzin verteld ?'

'Het was aan de andere kant van de

spiegel,' sprak de prins.

'Oh ja, dan begrijp ik het,' sprak de kaart. 'Dat is de spiegelkant, die draaien alles om. Grote leugenaars zijn het. Daar kun je beter niet meer komen. Je kunt hier beter blijven in de kerk.'

'Wat voor kerk ?' vroeg de prins.

'De elvenkerk, domoor !' snauwde de kaart.

'Ik zie geen elvenkerk,' sprak de prins.

'De zwarte zee is de elvenkerk. Het is gebouwd van kaarten,' sprak de kaart. 'Torens komen uit de zee bij nacht. Daar waar het gouden draad wacht.'

'Hoe komen we bij die torens ?' vroeg de prins.

'Je begrijpt het niet,' foeterde de kaart. 'Ik zei het je toch dat de elvenprofeet van de gouden draad de enige is die de weg weet ? Zonder hem ben je nergens.'

'Waar kunnen we de elvenprofeet van de gouden draad vinden ?' vroeg de prins.

'Dat weet alleen de elvenprofeet van de gouden draad waar hij is,' sprak de kaart.

De prins probeerde de tweede kaart te zien, maar het was nogal donker. Het begon al nacht te worden. Plotseling begonnen er torens uit de zee te komen. Het leek wel alsof ze een elvenkasteel of elvenkerk uit het water zagen oprijzen. De muren waren huizenhoog, en de torens groeiden maar door. 'De kerkdienst gaat beginnen,' sprak de kaart.

Over de brug kwam een elf aanlopen vanuit de elvenkerk op het water. De elf keek even opzij, en keek toen weer naar hen. Het was de elvenprofeet van de gouden draad.

'Goed dat jullie gekomen zijn,' sprak de elf. Hij had een goudkleurig pakje aan. Ook hij had lange puntige oren die scheef in de lucht stonden. Even sprak hij in een speciale elventaal tot de andere elf. Ook het opperhoofd kon de taal verstaan, en zei wat tegen hem in de speciale elventaal. Zijn zoon knikte, dus waarschijnlijk verstond hij het ook.

'Vrienden,' sprak de elvenprofeet van de gouden draad. 'Mag ik u welkom heten in de elvenkerk ? Deze kerk is gebaseerd op het eeuwige boek.'

'Dat heb ik geschreven,' sprak de prins.

'Dan ben jij dus wel een hele bijzondere gast,' glimlachte de elf. 'Het gouden draad wacht al op jullie.'

'Wie of wat is het gouden draad ?' vroeg de prins.

'Het gouden draad is de enige weg over de zwarte zee tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen,' sprak de elf.

'Wat is de boodschap van de elvenkerk ?' vroeg de prins.

'Dat alles een elvenkerk is, een school,' sprak de elf, 'waarin je alles mag terugvinden wat je verloren bent. In andere vormen zul je het terugvinden, vormen beter voor je.'

'Dus wij waren altijd al in de zwarte zee ?' vroeg de prins.

'Jullie komen van heel diep,' sprak de elf. 'Jullie zijn dichtbij de gouden draad gekomen.'

'Wat is er zo wonderlijk in die spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen ?' vroeg de prins.

'Het is een spiegelwereld,' sprak de elf, 'dat wil zeggen dat de leugens weer omgedraaid zullen worden tot de waarheid. Je gaat daar zien hoe dingen echt zijn.'

'Waar is de gouden draad ?' vroeg de prins. Loop maar met mij mee,' sprak de elvenprofeet van de gouden draad. Met hem konden ze gewoon over de kaartenbrug lopen, recht de elvenkerk in. De elvenkerk was binnenin goed verlicht. Aan beide zijden was een brede trap die naarboven ging, naar een balkon. Boven het balkon zweefde een gouden draad.

'Wonderlijk,' sprak de prins. De gouden draad snelde op hen af, en begon hen te omhelzen. 'Welkom,' sprak de gouden draad. 'Ik zal jullie leiden over de zwarte zee tot de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen, waar alles is zoals het is. Jullie komen uit het rijk der leugens, uit de spiegelkant, waar alles omgedraaid is. Ik ben blij dat jullie eindelijk gekomen zijn. Ik heb zo lang op jullie gewacht.'

Het opperhoofd maakte een buiging, en toen ook zijn zoon. 'Wij voelen ons vereerd,' sprak het opperhoofd. Zijn zoon knikte hevig.

'Welkom, gasten,' sprak het gouden draad. 'Wij voelen ons ook vereerd. Jullie hebben een lange reis gemaakt om hier te komen. Goede keuze, goede keuze.'

'Zal ik jullie een verhaal vertellen ?' vroeg de gouden draad. Ze knikten.

'Er waren eens een prins en een prinses in het land van Eldemor. De prinses was van een andere familie, maar woonde bij de prins in. Haar ouders waren omgekomen. Het was een indiaanse prinses met een indiaanse vader en een moeder die half elf en half fee was. Zij was een halfling. Op een dag werd zij meegenomen door de draken. Een grote ontvoering. De halfling is innerlijk verdeeld. Ze heeft teveel rassen in haar. Ook had zij het bloed van trol en het bloed van de draak. Ze werd meegenomen tot duistere spiegelwerelden van draken en trollen. De rokende drakenspiegel werd haar heerser, haar meester. De rook van deze spiegel had haar bedwelmt, met zijn gif, en nam haar mee, door zijn spiegelrijk. Zij is de slavin van de drakenspiegel. Zij moest kinderen lokken tot deze spiegel, om zo nog meer slaven te maken : kinderslaven.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak de prins. 'Wat kunnen wij er aan doen ?'

'Vernietig de drakenspiegel,' sprak de gouden draad. 'Het is de heilige opdracht van alle elven van de elvenkerk en hun bondgenoten.'

De elvenprofeet van de gouden draad had een harpje in zijn hand genomen, en begon te spelen en te zingen :

'Oh drakenspiegel,

Jij venijnig kwaad,

Zoveel kinderen heb je gestolen,

En hen tot slaven gekroont,

Met veel liefde en gulle gaven,

Misleidde jij hun hart,

En maakte hen tot slaven

Jij ontnam hen de kennis zichzelf te vinden,

Jouw giftige rook had hen bedwelmt,

In jouw spiegelrijk raakten ze verstrikt,

Zoveel kinderslaven marcheren daar,

Hun lied zal hen nooit tot de morgen doen komen,

Overal waar het nacht is jagen de draken,

Opdat zij nooit meer zullen ontwaken

Oh elvenhart, aanschouw dit grote kwaad,

Twee sleutels zijn u gegeven,

Om de drakenspiegel te verbreken.'

'Wat zijn de twee sleutels om de drakenspiegel te verbreken, en waar bevindt zich de drakenspiegel ?' vroeg de prins.

'Overal in de lucht,' sprak de gouden draad. 'Als een draak is geworden tot drakenmeester, dan kan hij de gedaante van een ruiter aannemen, die dan de draken van de lagere rangen kunnen berijden. Het gaat altijd door. Altijd zijn ze op jacht. Het zit in de lucht als een gif, maar allen worden beheerst door de drakenspiegel. Je vraagt om de twee sleutels ? Voor nu moet dat geheim blijven, anders zou het universum ontploffen. De drakenspiegel houdt de kinderslaven opgesloten in zijn spiegelrijk, waar hij hen opgesloten houdt in boeken, in vreemde verhalen en gedichten.'

'Waar is de halfling prinses nu ?' vroeg de prins.

'Zij is nog steeds met de drakenspiegel,' sprak de gouden draad.

'Waar ?' vroeg de prins.

'In de lucht,' sprak de gouden draad. 'In feite in een kaart, in de kaart van de drakenspiegel.'

'Waar kunnen we die kaart vinden ?' vroeg de prins.

'Niemand weet het, onbekend,' sprak de gouden draad.

'Dus zij zit ook opgesloten in een vreemd verhaal of vreemd gedicht ?' vroeg de prins.

'Vraag niet door,' sprak de gouden draad. 'We moeten voorzichtig zijn. De drakenspiegel is erg gevoelig en weet wanneer men over hem praat.'

'Wij zouden graag naar de spiegelwereld van het eeuwige land van indianen gaan. Kunt u ons daar brengen ? Misschien dat we daar meer te weten komen.'

'Volg mij,' sprak de gouden draad. Ze liepen de elvenkerk uit, en de gouden draad begon zich heel lang uit te strekken, en maakte zich een beetje wijder, totdat er een pad ging over de zwarte zee. Direct begonnen ze aan hun reis over de zwarte zee, over het pad van de gouden draad. Urenlang moesten ze lopen, totdat ze eindelijk land zagen. Dat moest de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen zijn.

'Droom ik nu ?' vroeg de prins. Aan de kust stonden lange rijen met feeen. Ze hadden lichte jurken aan van allerlei kleuren : blauw, roze, geel, oranje. En de kleuren waren van prachtig lichte tinten, bijna doorzichtig. Sommige feeen hadden parasolletjes. De prins zette het op een rennen, en de anderen renden achter hem aan. 'Wat geweldig !' riep de prins. Ze moesten nog wel even

een tijdje rennen voordat ze eindelijk de kust hadden bereikt. Toen de prins een voet op het land zette voelde hij zich ineens heel vreemd. Even werd het roze voor zijn ogen. Een fee in een licht roze jurk van bijna doorzichtige tint kwam naar hen toe. 'Welkom in de spiegelwereld van het eeuwige land van de indianen,' sprak ze.

'Waar zijn de indianen ?' vroeg de prins.

'U bent prins Jagerstouw, de schrijver van het eeuwige boek ?' vroeg de fee.

De prins knikte. 'Komt u maar mee,' sprak de fee.

Ze werden geleid tot een klein stadje. Ergens was er een klein cafeetje waar de fee binnenging. 'Dat is Edward, de barkeeper,' zei ze terwijl ze wees op een man met een schort die stond af te wassen. De man wuifde even. Toen liep ze op een trap naar boven, terwijl de anderen haar volgden. Boven het cafe was een kamer waar een grote klok hing. Ze ging op een stoel zitten. 'Gaat u zitten,' sprak ze, terwijl ook de anderen een stoel namen.

'Onze magie komt voort uit de gevechten tussen dinosaurussen,' sprak ze. 'Verderop in het land wonen de elven waarvan hun magie voortkomt uit de oorlogen van de indianen. De indianen wonen nog veel dieper in het land. Zij leven in grote oorlog.'

'Met wie zijn ze in oorlog ?' vroeg de barbaar.

'Met andere stammen, met feeen en met elven,' sprak de fee. 'Vanuit die oorlogen winnen de elven hun magie. De indianen bewaken een groot geheim : de rokende drakenspiegel. De drakenspiegel doet hen tegen elkaar strijden. De drakenspiegel heeft hen behekst, zeg maar bedraakt. Zij zijn slaven van geweld. Wij hebben ze geprobeerd te helpen, maar tevergeefs. Ik ben blij dat jullie zijn gekomen.' Toen richtte ze zich tot de prins. 'Eens zonden we jou de trollensleutel, Vika, en het trollenorakel, Nahemsh. Heb je die bij je ?'

'Nee,' zei de prins. 'De trollensleutel had het trollenorakel vernietigd, omdat het trollenorakel te gevaarlijk zou zijn. Toen werd de trollensleutel vernietigd door de draken.'

'Oh, dus ze raakten met elkaar in gevecht ?' sprak de fee. 'De drakenspiegel moet hen tegen elkaar opgestookt hebben, zoals hij altijd doet. Maar ze zijn niet verdwenen, prins Jagerstouw. De kaarten van de trollensleutel en het trollenorakel zitten nog steeds in je geheugen. Het zijn geheugenkaarten, en die zijn magisch. Ook het trollenorakel is een sleutel, de tweede sleutel. Dit was de sleutel van de indianen, die door de trollen werd gestolen en werd omgesmolten tot het orakel van trol, om de toekomst mee te voorspellen. De kaart van de sleutel van de indianen bestaat nog steeds in het verleden, maar niet in jouw geheugen, prins Jagerstouw, maar in mijn geheugen. Ik kan me de verschrikkelijke dag dat die sleutel gestolen werd nog goed herinneren, als de dag van gisteren. Het is nog steeds diep in mijn geheugen gegrift. Sindsdien werden de indianen slaven van de drakenspiegel, de slaven van geweld, door de stokerijen van de spiegel. Geef mij de kaart van het trollen orakel, zodat mijn kaart van de sleutel van de indianen geactiveerd kan worden.'

'Hoe kan ik de kaart geven ?' vroeg de prins.

'Het zit in je geheugen,' sprak de fee. 'Haal het uit je geheugen en geef het aan mij ?'

'Ja, maar hoe ?' vroeg de prins.

'Laat maar, ik doe het zelf wel,' sprak de fee. 'Denk nu heel sterk aan de herinneringen die je hebt van het trollen orakel.'

De prins begon diep te denken, en terug te gaan in zijn geheugen naar de momenten van het trollen orakel.

'Goedzo,' zei de fee. Even legde ze haar hand op zijn hart. 'De kaart is nu met mij,' zei de fee. 'De kaart van de sleutel van de indianen wordt nu geactiveerd. In combinatie met de kaart van de trollensleutel die jij draagt is de indianen sleutel nu sterk genoeg, omdat de trollensleutel de kaart van de sleutel van de indianen zo kan vertragen dat de drakenspiegel het niet meer weg kan stelen.'

De prins voelde zichzelf steeds meer wegglijden in zichzelf, in een grote diepte. Hij bevond zich plotseling op de golven van de zwarte zee die traag bewogen. Steeds trager begonnen ze te bewegen, totdat hij er dwars doorheen kon kijken. Hij bevond zich in de drakenspiegel, en een tovenaar bezweerde de spiegel. Het was de grote tovenaar van de drakenspiegel. 'Ik bestrijd je door het eeuwige boek !' riep de prins tot de tovenaar. 'Laat me los uit deze spiegel !' Er stond een grote druk op de spiegel, en plotseling explodeerde het.' De prins stond nu oog in oog met de tovenaar die de drakenspiegel had gemaakt.

'Laat me je pakken, jongetje !' krijste de tovenaar. 'Niemand ontsnapt zomaar uit de drakenspiegel !' De prins zette het op een rennen. Snel rende hij door een paars gordijn een gang op. De gang eindigde bij een trap die hij toen oprende. 'Ik krijg je wel !' krijste de tovenaar.

Het werd zwart voor de ogen van de prins. Hij viel in een diepe, duistere put, en merkte toen dat hij zich weer bevond op de golven van de zwarte zee. Steeds trager gingen de golven. Dit was zware magie. Toen de golven bijna stilstonden zag hij de kerker waar de halfling prinses inzat, dwars door de golven heen. Hij merkte dat hij er dwars doorheen kon rennen. Hij rende door tot aan de tralies, waar het slot zat met twee gleuven. 'Vlug,' sprak de stem van de fee in zijn hoofd. 'Je hebt twee kaarten : de trollensleutel en de sleutel van de indianen. Steek ze in het slot.' De prins keek naar zijn hand waarin de twee kaarten lagen, en stopte ze in de twee gleuven van het slot. Plotseling ging het slot open. De prins greep de hand van de halfling prinses, en rende met haar de kerker uit. Maar daar was de tovenaar weer met twee wilde honden die hen aanvlogen. Weer werd de prins zwart voor zijn ogen. Hij voelde zich nog dieper wegglijden. Alle herinneringen vlogen langs hem heen als kaarten in een cirkel. Hij greep de kaart van het elvenzout, maar voelde zich alleen maar zieker worden. Al zijn vrienden waren ook kaarten. Hij greep de kaarten van zijn vrienden en werd warm van binnen. 'Zij helpen je,' sprak de fee. Zij was in het midden van de kaarten cirkel. Van haar toverstafje droop glimmend spul. 'Ik geef je twee nieuwe kaarten, prins,' sprak de fee. Hij

kreeg de kaart van de halfling prinses en de kaart van de tovenaar van de drakenspiegel. Plotseling zag hij zijn verwonde hart, wat helemaal zwart was gekleurd. De twee wonden van zijn hart veranderden in gleuven. 'Vlug,' sprak de fee, 'steek de twee nieuwe kaarten in de gleuven van je hart.' De prins deed het meteen. De tovenaar lag op de grond. Rook kwam uit de spiegel, die als een glazen bol was op een standaard. Er zat groen sap in wat soms paars kleurde.

'Geef mij die kaarten,' kreunde de tovenaar. De prins liep naar de tovenaar toe, en keek in de zakken van de tovenaar, waar hij een stapeltje kaarten weggriste. 'Nee !' krijste de tovenaar. 'Geef mijn kaarten terug ! Dat zijn mijn kaarten !'

Ook de kaarten van prinses Mekka en prinses Regenboog waren in het stapeltje.

De prins zuchtte, en liep door een gordijn een grote gang op die naar een grote trap naar beneden leidde. Snel was de prins buiten het kasteel in de dooiende sneeuw. Nog één keer keek de prins om naar het kasteel, en liep toen in trage pas de kasteel tuin uit. Hij sloot het hek achter zich, en liep richting het dichtstbijzijnde dorp.

Hij kende hier niemand. Hij kende dit dorp niet. Hij klopte aan bij de eerste de beste deur. Een vrouw deed open, en hij begon direct zijn verhaal te vertellen. De vrouw sloeg een arm om hem heen, en gaf hem wat te drinken. Tot diep in de nacht waren ze in gesprek. Ze had wel een kamer voor de prins waar hij kon overnachten. Toen hij sliep ging ze naar het dorpsbestuur om mee te delen wat hij had gezegd. Ze wilden hem weer verkopen aan de tovenaar. Gewapend ging het dorpsbestuur naar het huisje van de prins, waar ze hem arresteerden. De tovenaar kon hem weer terugkopen.

Maar de drakenspiegel was niet meer wat het geweest was. En de tovenaar begon tekenen van veroudering te vertonen, van zware vergeetachtigheid en dementie. De tovenaar was niet meer wie hij geweest was, en wist op een gegeven moment niet meer wie hij was. Ook dacht hij dat het kasteel een herberg was waar hij verbleef, en dat de prins de herbergier was. Zo kwam het kasteel steeds meer in handen van de prins. Op een dag vertrok de zwaar demente tovenaar weer van het kasteel, omdat hij dacht dat hij slechts op doorreis was.

'Ik zag de Sep, en ik dacht aan jou. Zo'n magische rivier, waaraan mijn kasteel staat. Het rivier-gebied is weer vrij van draken, maar ja, het is wel in de spiegel wereld. Ik blijf aan twee kanten, zoals dromen en ontwaken. Het kwaad kunnen we niet helemaal wegdenken, want we moeten nog wel wat te puzzelen hebben, en het zet ons aan om creatief te zijn. Ik ben blij met mijn kasteel. Elke dag ontdek ik weer nieuwe dingen. Wat komen we van diep, hè ?

Liefs,

Prins Jagerstouw'

'Saturnus, met je paarse sneeuw,

Die diepe slaap brengt telkens weer,

Twee sterren in een steen,

Met Sirius vormde jij een grote zee,

De zee van Eldemor, waarop de aarde slaapt,

De sluier van paarse sneeuw die over haar waakt,

De ruiter van Eldemor rijdt over de golven,

Totdat het roze ons allemaal doet ontwaken,

In de droom van de rode zee,

Golf na golf komt het,

Slag na slag,

Omdat het rode op ons wacht.'

Einde

DE PADDENKONINGIN

Eens woonde er een meisje bij een arm gezin. Ze vonden het meisje eens in het bos, en namen het onder hun hoede, maar ze waren erg arm. Ze noemden het meisje Grunpuhlster, omdat ze ogen had als groene poelen. Op een dag hadden ze zoveel honger dat ze het meisje verkochten aan een jager op doorreis. Hij nam het meisje mee naar zijn boshuis waar ze in het huishouden moest werken. Ze kon alles zo goed schoonmaken, dat alles een groen glimmend laagje kreeg, en daarom noemde ook de jager haar Grunpuhlster, en natuurlijk omdat ze zulke mooie ogen had als groene poelen.

Op een dag moest de jager weer weg op reis voor een lange tijd. Niet lang daarna kwam er een bedelaar die bij Grunpuhlster aanklopte. Grunpuhlster deed open, en nam de man zorgzaam naar binnen. Ze gaf hem goed te eten en een slaapplaats.

Toen de volgende ochtend de man naar beneden kwam keek hij Grunpuhlster erg dankbaar aan. ‘Omdat je zo zorgzaam en liefdevol naar mij bent geweest,’ sprak de man, ‘zal er bij alles wat je spreekt een groene edelsteen uit je mond vallen.’ Het meisje schrok, want zo’n geschenk had ze niet verwacht. Ze durfde haar mond niet open te doen, maar knikte dankbaar en liefdevol naar de man, die ineens in het niets verdween.

Toen de jager thuiskwam durfde ze niet te spreken, maar toen de jager dat in de gaten kreeg, en veel vragen begon te stellen, deed ze uiteindelijk haar mond open, en er vielen groene edelstenen op de grond. De jager was erg verrukt. Het meisje vertelde hem alles. De jager was erg trots op haar, en sindsdien hoefde ze niet meer in het huishouden te werken.

Op een dag nam de jager haar mee naar de koning van het land. De koning was zo onder de indruk dat hij haar liet trouwen met zijn zoon, maar ze was niet gelukkig. Ze dacht nog steeds aan het arme gezin waar ze vandaan kwam. Na enige jaren ging ze samen met haar prins naar het arme gezin toe, en ze sprak zoveel, en er rolden zoveel groene edelstenen uit haar mond, dat ze nooit meer arm hoefden te zijn.

Maar op een dag verdwaalde het meisje weer in het bos. Na een lange tijd wandelen kwam ze bij een huisje aan waar een kabouter voor stond. ‘Heus, je hoeft hier niet te werken, maar kom een nachtje logeren, want stormen zal het huizenhoog, hoei.’ Het meisje luisterde maar naar het vreemde mannetje, want ze wilde niet door de storm meegenomen worden. Toen ze de volgende ochtend wakker werd was het mannetje in geen velden of wegen te bekennen. Ze kon het niet laten om het huisje wat schoon te maken, want het was er zo stoffig. En alles wat ze schoonmaakte kreeg een groen glimmend laagje. Toen het mannetje die avond thuiskwam was hij erg onder de indruk. ‘Blijf nog maar een nachtje slapen,’ zei het mannetje, ‘want vannacht gaat het weer stormen.’

De volgende dag kwam er een bedelaar aan de deur. Het meisje deed direkt open, en gaf de arme man wat te eten. Ook gaf zij hem een bed. Na een tijdje

kwam de man naar beneden, en het meisje sprak veel met hem, terwijl er groene edelstenen uit haar mond vielen. De man vulde zijn zakken ermee, en zei : ‘Pikkel, taddel, tad, elke keer dat je zult spreken komt er uit je mond een pad.’ Het meisje schrok, en de man vertrok snel met zijn zakken vol groene edelstenen.

Toen de kabouter die avond terugkwam en het meisje tot hem sprak rolden er allemaal padden uit haar mond. Het mannetje schrok heel erg en riep : ‘Heb je hier soms tovenaars binnengelaten ? Het woud zit vol met boze tovenaars. Voor straf moet je vannacht buitenslapen.’

Het meisje begon erg hard te huilen, maar het mannetje was niet over te halen, hoe het meisje ook smeekte. Die nacht zwierf ze door de bossen en kwam er een grote storm die haar opnam. Na een lange tijd werd ze wakker in een grote poel. Ze zat helemaal onder de modder, en die ochtend maakte ze een lange wandeling door het bos in de hoop weer de weg terug te vinden. Na een lange tijd vond ze de weg terug. Toen ze bij het kasteel van de prins kwam wilde niemand haar binnen laten, omdat ze onder de modder zat, en telkens wanneer ze sprak kwamen er padden uit haar mond.

En zo sliep ze die nacht weer buiten, en een grote storm nam haar mee, verder weg dan ooit. Ze werd tot helemaal achter de poel geslingerd. Achter de poel stond een heel oud en arm huisje, en een oude vrouw hing daar de was op die prachtig wit was. De was glinsterde in het maanlicht. ‘Kom binnen, arm kind,’ zei de vrouw, ‘want als de storm je pakt, dan neemt hij je mee. Het kan hier nogal waaien.’ Het meisje durfde haar mond niet open te doen, en ging met de vrouw naar binnen. Binnen was het erg stoffig, en toen de vrouw weer naar buiten ging, besloot het meisje wat schoon te maken, en alles werd glimmend groen. Toen de vrouw weer binnen kwam en het glimmende groen zag begon ze te lachen en zei : ‘Pikkel, taddel, tuid, alles wat je aanraakt zal veranderen in paddenhuid.’ Het meisje rende huilend naar buiten, en werd door de storm gegrepen.

De storm bracht haar naar het land van de reuzenpadden. De reuzenpadden pakten haar en brachten haar tot hun koning. De paddenkoning vertelde haar dat spoedig alles overstroomd zou worden door de poel. Het meisje wilde naar huis, maar de paddenkoning liet haar niet gaan. Ze moest in het paleis werken, en alles wat ze aanraakte veranderde in paddenhuid. Ook kwamen bij alles wat ze sprak padden uit haar mond. Het meisje was ten einde raad. Op een dag vroeg de paddenkoning of zij zijn koningin wilde worden, maar het meisje vertelde dat zij al prinses was in een ander koninkrijk, en daar koningin zou worden. De paddenkoning werd erg kwaad, en wilde dat koninkrijk wel bezoeken. Het meisje vertelde hem dat het het land achter de storm was.

En zo gingen op een dag de paddenkoning en zijn soldaten naar het land waar het meisje vandaan kwam, maar zij keerden niet meer terug. De achtergebleven reuzenpadden kroonden toen het meisje als hun koningin. Maar op een dag begonnen alle poelen los te komen, en begonnen alles weg te

spoelen. De koningin rende naar haar hoogste toren, en zag hoe de poel de reuzenpadden meesleurde naar het land waar zij vandaan kwam. De poel begon steeds hoger te steigen en vanuit het hoogste torenraampje klom de koningin op het dak van de toren, tot aan de punt. Help, help, riep de koningin. In de verte zag zij een bootje aankomen met daarin de kabouter die haar weggezonden had. De kabouter zag haar ook, maar wilde haar niet meenemen. Even later zag ze een bootje aankomen met de oude vrouw die haar had uitgelachen en had betoverd. Ook de oude vrouw ging haar voorbij. Het puntje van de toren was nu ook in paddenhuid verandert. En ten einde raad begon de koningin te praten en te praten, en zoveel padden kwamen er uit haar mond dat ze een boot begonnen te vormen waar het meisje in kon stappen. Het meisje bleef praten en praten zoals ze nog nooit gepraat had, en even later was ze in een flinke boot op de woeste hoge golven. Nog nooit had ze zo'n woeste zee gezien.

Na een tijdje kwam er een reusachtige hand tevoorschijn vanuit de donkere lucht die haar als een bliksemschicht oppakte. In een hoge toren in de wolken, geheel gemaakt van paddenhuid kwam ze terecht, en kwam ze oog in oog te staan met de bedelaar die haar eens de gave had gegeven dat alles wat ze sprak in edelstenen veranderde. De bedelaar keek haar vriendelijk aan. 'Zo zie je maar weer hoe een gave je in de problemen kan helpen,' sprak de bedelaar. 'Maar nu, omdat je zo getrouw bent gebleven : wees mijn koningin.' En de bedelaar bracht haar tot een rijk geheel gebouwd van groene edelstenen, en deze edelstenen waren de prachtigste die ze ooit had gezien. En ze leefden nog lang en gelukkig.

HET ROZENWEEFSTERTJE

Eens leefde er een rozenweefster in het bos met haar drie zonen. Ze had een toverspinnenwiel waarmee ze rozen kon weven. Deze rozen waren heel bijzonder, en de allerrijksten van het land kwamen vaak bij haar om de rozen te kopen. Maar toch was het gezin arm, omdat zij de goudstukken en zilverstukken die ze ervoor kreeg altijd wegwierp in de bosrivier achter haar huisje. In deze rivier leefden kikkerachtige beesten die een oude poort achter de rivier bewaakten. Niemand kon ooit over die rivier komen, want een ieder die een poging waagde werd door de kikkerachtige beesten opgeslokt. De kikkerachtige beesten hadden het rozenweefstertje laten weten dat zij al haar geld aan hen moest schenken, anders zouden ze haar en haar zonen komen verscheuren. Zij vraten het geld.

De oude poort die ze bewaakten zou naar een geheimzinnig land leiden dat niemand kende. Eens in de zoveel jaren zou er een wachter komen, een veerman, die over de rivier zou komen

met een boot, om te kijken of hij iemand zou kunnen meenemen tot achter de poort. Toen het bijna zover was vertelde het rozenweefstertje dit aan haar zonen. Ze sprak dat de wachter bij maanlicht zou komen. Ze wees één van haar zonen aan, en sprak dat als hij in de nacht geluid zou horen als een ruisende storm, dan zou hij naar buiten moeten gaan met het toverspinnenwiel, en bedekt met enige van de rozen, om dan tot de veerman te zeggen : 'Neem mij mee, ik ben een man van stand,' en hem dan als geschenk het toverspinnenwiel te geven.

Toen het zover was ging de eerste zoon naar buiten, nadat hij zich met enige rozen had bedekt, en het toverspinnenwiel had gepakt. De veerman keek hem aan, en zei : 'Stap in. Inderdaad ben jij een man van stand. Ik zal je naar het geheimzinnig land achter de oude poort brengen.'

De volgende ochtend vroeg het rozenweefstertje aan haar drie zonen wat er was gebeurd. De eerste zoon sprak : 'Ik heb inderdaad het toverspinnenwiel aan de wachter gegeven, zoals u vroeg. Toen ik in het geheimzinnig land kwam was daar een veld met toverbloemen. Maar ver kwam ik niet. Ik viel in slaap, en toen ik wakker werd was ik weer terug in mijn eigen bed.' Het rozenweefstertje was erg teleurgesteld, en weer gingen er enkele jaren voorbij. Het toverspinnenwiel had zij niet meer. Toen de komst van de veerman weer naderbij kwam wees ze nu haar tweede zoon aan, en sprak dat als de veerman zou komen hij met hem mee moest gaan. De tweede zoon deed wat hem gevraagd werd, en in de nacht bij het maanlicht, toen er geruis was als een storm stond de jongen op en ging naar buiten. Maar de veerman sprak : 'Maar een man van stand ben je niet. Waar zijn de rozen waarmee je je moest bedekken, en waar is mijn geschenk ? Ga dan eerst naar de kastelen der koningen om daar wat bijzondere rozen te nemen, en steel bovendien hun grootste schat. Dan zal ik de volgende nacht weer komen.'

De volgende dag deed de jongen wat hem gevraagd was, maar in het kasteel van de koning werd hij betrapt, en werd in een kerker gegooid. Vanaf nu moest hij onder de grond werken, zoals elke dief die gepakt werd. Elke dag werd hij uit zijn kerker gehaald, om lange reizen onder de grond te maken. De dieven moesten op zoek gaan naar bijzondere stenen.

Het rozenweefstertje was erg teleurgesteld dat haar zoon niet meer terugkwam, en zei toen tot haar derde zoon : 'Wacht jij nu tot de veerman terugkomt om je broer te halen, en zorg ervoor dat je wat van mijn klederen draagt, en schenk hem onze gouden klok.' De derde zoon deed wat hem gevraagd werd.

De volgende dag vroeg het rozenweefstertje aan haar derde zoon wat er was gebeurt. De jongen sprak dat de veerman hem meenam tot het geheimzinnig land. Hij ging door een veld van toverbloemen, maar werd onwel en viel in slaap. Even later werd hij weer wakker, en ging verder in het veld van toverbloemen, en kwam toen bij een rivier van spinnendraad. De jongen zag hier geen veerman, maar er zwom wel een grote vis, en die sprak :

‘Breng me eerst wat parelmoer, van je rijke broer, die voor de koning werkt, dan kan ik je naar de overkant van de rivier brengen.’ Toen werd de jongen gestoken door een spin, en viel in een diepe slaap. De volgende ochtend was hij weer terug in zijn eigen bed.

‘Nu,’ zei het rozenweefstertje, ‘je weet wat je te doen staat. Ga naar het kasteel van de koning, en vraag daar om je broer voor wat parelmoer.’ De jongen deed wat hem gezegd werd, en vertrok naar het kasteel. Toen hij bij de kerker van zijn broer aankwam zag hij daar de wonderlijkste stenen, en wat parelmoer. Zijn broer was er niet, want die moest werken onder de grond. De jongen nam één steen mee, voor de veerman, en wat parelmoer voor de vis, en vertrok weer naar huis. Maar de veerman kwam niet meer. Ze moesten wachten totdat hij naar enige jaren weer terug zou komen. Het rozenweefstertje was diep teleurgesteld, en ook de jongen. Maar er zat niets anders op dan te wachten.

Maar op een nacht werd de jongen wakker van wat spartelend geluid. De jongen stond op en ging naar buiten. Daar bij de rivier zag hij de vis van de rivier van spinnendraad. ‘Heb je het parelmoer gevonden ?’ vroeg de vis. De jongen knikte blij, en rende naar binnen om het parelmoer te halen. De vis bracht hem helemaal over de rivier tot aan de oude poort. Nu moest de jongen de vis dragen tot aan de rivier van spinnendraad. Gelukkig viel de jongen niet in slaap. Daarna bracht de vis de jongen over de rivier van spinnendraad.

De volgende dag wilde het rozenweefstertje haar zonen wekken, maar ze had nog maar één zoon over. Het parelmoer was verdwenen, en zo ging ook de laatst overgebleven zoon wat parelmoer halen in de kerker van zijn broer. Zo gingen er weer enige jaren voorbij, totdat de veerman terugkwam. De jongen droeg wat klederen van zijn moeder en schonk de veerman een steen van de kerker van zijn broer. Toen hij aankwam bij de rivier van spinnendraad en de vis zag gaf hij wat parelmoer aan de vis, en de vis bracht hem naar de overkant. Bij een boom vond hij het gouden toverspinnenwiel van zijn moeder terug, en het toverspinnenwiel sprak : ‘Ik ben eindelijk terug in het land waar ik vandaan kom, maar nog steeds betoverd ben ik. Vlug, neem mij op, en draag mij verder in dit land. De jongen raapte het toverspinnenwiel van zijn moeder op, en vroeg waar zijn broer was. ‘Daar, achter een rivier dieper in het land,’ sprak het toverspinnenwiel. Na een tijdje lopen kwamen ze aan bij een volgende rivier. Deze rivier was geheel van rozendraad. ‘Hoe kom ik over deze rivier ?’ vroeg de jongen.

‘Werp mij erin,’ zei het toverspinnenwiel van zijn moeder. De jongen deed wat hem gezegd werd, en er ontstond een gouden brug over de rivier, als een regenboog. Zo kwam de jongen over de rivier. Toen de jongen aan de overkant was gekomen verdween de brug, en een lichtende roze gestalte kwam uit de rivier omhoog. Maar de gestalte was als een standbeeld, en kon zich niet goed bewegen. ‘Vlug,’ sprak de gestalte, ‘de betovering is nog niet verbroken. Zoek nu je broer.’ En toen zakte de gestalte weer terug in de rivier.

Omdat geen van haar zonen terugkeerde

besloot het rozenweefstertje zelf de eerstvolgende keer met de veerman mee te gaan. Ze kreeg wat parelmoer en een steen mee vanuit de kerker van haar zoon, maar ook na vele jaren kwam de veerman niet opdagen, en het rozenweefstertje was ten einde raad. Ze mocht haar zoon in de kerker niet spreken, maar toen ze de koning vertelde dat ze vroeger rozen voor hem weefde mocht ze haar zoon even zien. De zoon was erg blij haar te zien, en vertelde haar dat hij ergens diep onder de grond een brug had gevonden naar een toverwereld. Hij vertelde haar dat hij nooit ver kon komen, want in een veld van toverbloemen viel hij telkens in slaap. Maar eens kwam hij daar een lichtende roze gestalte tegen die tot hem sprak dat als hij zijn moeder zou meenemen, dan zou de gestalte hem wel door het veld heen kunnen brengen. En zo gebeurde het. Het rozenweefsterje ging met haar zoon mee, en bij het veld van toverbloemen aangekomen bracht de gestalte hen erdoorheen. ‘Vlug,’ zei de gestalte, ‘spring in de rivier van spinnendraad.’ Het rozenweefstertje en haar zoon deden wat hen gezegd werd.

In de dieptes van de rivier ging alles over in rozendraad, en plotseling zwom er ook een andere vrouw naast hen. ‘Kom,’ zei de vrouw, ‘in de dieptes is een plaats waar al jullie geldstukken terecht zijn gekomen die jullie vroeger in de rivier moesten werpen.’ En ze kwamen tot een kelder diep in de rivier, waar alles vollag met schatten. Hier vond het rozenweefstertje ook haar andere zonen terug, en ze leefden in rijkdom voor de rest van hun leven.

HET WONDERPAARD

Er was eens een meisje dat altijd hele nare karweitjes moest doen van haar stiefmoeder. Haar echte moeder was al heel lang geleden overleden, en die had ze eigenlijk nooit gekend. Vaak wilde ze dat haar echte moeder nog zou leven. Veel tijd om te slapen kreeg ze niet, en ze moest altijd haastig eten, want er was veel werk te doen. Op een dag was het meisje het zo beu, en ze was zo moe dat ze het bos inrende. Al gauw verdwaalde ze, en ze was zelfs een beetje bij dat ze verdwaald was, want eigenlijk wilde ze helemaal niet meer naar huis.

Na een tijdje lopen kwam ze aan bij een tafeltje. Dat was erg vreemd zo in het bos. Het tafeltje was mooi versierd met wat randjes, en op de tafel stond een bak met brood. Het meisje ging op één van de hoge stoelen zitten, en begon van het brood te eten. Na een tijdje kwamen er wat haasjes aan, en een kikker. De haasjes waren in verschillende kleuren. Eén haasje was roze, een andere paars en weer een andere was groen. Naast het meisje zat een wat grotere witte haas.

‘Wie moet er wat thee ?’ riep één van de haasjes.

‘Nou, ik lust wel wat thee,’ zei het meisje.

‘Nee, jij niet,’ zei het haasje. Het was het groene haasje.

‘En waarom niet ?’ vroeg het meisje.

‘Omdat jij hier pas nieuw bent,’ zei het groene haasje.

‘Ach, let maar niet op hem,’ zei het roze haasje, ‘hij doet wel vaker vervelend, en het is een mopperpot, net als het paarse haasje.’ Ook het paarse haasje begon wat te brommen, maar niemand kon het verstaan. Het paarse haasje keek het meisje al een hele tijd erg boos aan. Even later schonk het roze haasje wat thee in voor het meisje, en zei : ‘Als je een keer bij mij op bezoek komt, dan krijg je roze thee of elventhee.’ Het meisje keek het roze haasje vriendelijk aan, alsof ze wilde zeggen : ‘Ja, graag.’

‘Dank u wel,’ zei ze tegen het roze haasje.

‘Oh, je mag ook wel bij me blijven logeren, hoor, dat is nog leuker dan bezoek, en dan kunnen we ook de andere haasjes eens samen bezoeken,’ zei het roze haasje.

Dat leek het meisje wel leuk.

Maar toen zei het paarse haasje : ‘Niemand komt ooit bij mij op bezoek. Ik woon veel te ver weg, helemaal achter de bergen bij de zee.’

‘Oh, maar ik heb een wonderpaard,’ zei het roze haasje, ‘we komen je vast wel een keer opzoeken.’

‘Oh ja ?’ zei het meisje, ‘oh ik ben dol op paarden.’ Het paarse haasje keek even niet meer zo boos naar het meisje.

‘En ik dan ?’ zei het groene haasje. ‘Ik woon over de zee. Kan dat wonderpaard daar ook komen ?’

‘Ja hoor,’ zei het roze haasje vriendelijk. Het witte haasje dat iets groter was had al een hele tijd niets gezegd, en huppelde plotseling weg. Na een tijdje kwam het wonderpaard eraan. Het wonderpaard had vleugels en kon vliegen. ‘Stap er maar op,’ zei het roze haasje, ‘dan gaan we naar mijn torenkamertje, heel hoog in het paleis van de koning.’

‘De koning ?’ vroeg het meisje. ‘Maar welke koning ?’

‘Oh, koning Griebelegrutjes,’ zei het roze haasje.

‘Wie is dat nu dan weer ?’ vroeg het meisje.

‘Nou, de koning van het hazenland,’ zei het roze haasje, ‘en tegelijk de opperkok van de elventhee. Hij moet de thee altijd eerst proeven voordat het opgediend mag worden.’

‘Oh,’ zei het meisje, ‘dat wist ik niet.’

‘Maar wat doet die kikker hier dan ?’ vroeg het meisje weer.

‘Oh, de kikker zorgt altijd voor de tafels,’ zei het roze haasje. Toen ze beiden op het paard zaten steeg het op en bracht hen helemaal tot in het hoogste torentje van het koninklijk paleis. Dat was wel even een eindje vliegen, maar hier hadden ze dan een prachtig uitzicht over het land. Ze konden vanaf hier de bergen zien, en zelfs de achterliggende duinen en de zee. Ook konden ze hiervandaan goed het bos bezichtigen.

Er waren een paar torenkamertjes, en in

één kamertje mocht het meisje logeren. In een ander kamertje dronken ze samen thee, roze thee, en elf-thee. Het meisje vond de thee erg lekker, vooral de elf-thee. Door de trap naar beneden te gaan, kon het meisje ook bij de koning op bezoek, en een verdieping lager was de keuken. De koning zelf ging niet zo vaak naar de keuken. Voornamelijk hield hij zich bezig met het regeren van het land. Maar soms moest hij toch echt naar de keuken om de nieuwe soorten elf-thee te proeven. Telkens kwamen er weer nieuwe soorten bij.

Op een dag gingen ze met het wonderpaard naar het land van otters en hermelijnen. Dat was een groot land met bossen en rivieren. In het land van otters en hermelijnen stond ergens een hele grote elventafel, waar volop elventhee werd gedronken. Nog nooit had het meisje zoveel otters en hermelijnen bij elkaar gezien, en ze waren allemaal even vriendelijk. Er waren hier zoveel soorten elventhee waar zelfs de koning niets van wist. Ze hadden hier een keuken die wel duizendmaal groter was dan de keuken van de koning. Eén zaal van de keuken was als een kerkzaal. Zo'n grote keuken had het meisje nog nooit gezien. Overal liepen bedienden rond met grote schalen. Heel in de verte zat een lange witte haas op een stoel met hele lange poten. De witte haas had het overzicht over de zaal. Na een tijdje werd er een enorm lange tafel naar binnen geschoven, en de bedienden begonnen de schalen op de tafel te zetten. Toen de schalen geopend werden schrok het meisje heel erg, want er kwam zoveel rook vanaf dat het vuur leek. Na een tijdje zag het meisje dat het van binnen schelpen waren. Maar niemand at van de schalen. Het meisje vroeg zich af waarom er niet werd gegeten. Maar na een tijdje liep het wonderpaard naar voren en begon van schaal na schaal te eten. Alle bedienden die aan de zijkant stonden klapten in hun handen. Het roze haasje glimlachte. 'Dat doen ze altijd als het wonderpaard hier is. Ze zijn dol op hem.'

Na een tijdje kwamen er ook andere paarden binnen die van de schalen begonnen te eten. Toen alles was opgegeten kwam er een kikker binnen die de tafels begon op te ruimen. En even later haalden de bedienden de lange tafels weer weg.

'Zo, kies maar een paard uit,' zei het roze haasje, 'dan gaan we een stukje wandelen. Het wonderpaard moet nu rusten.' Het meisje koos een wit paard met vlekjes uit en wat roze strikjes, en ook het roze haasje koos een paard uit, en toen gingen ze een stukje paardrijden door het bos van het land van otters en hermelijnen.

Ze kwamen langs vele huisjes waar boeren en boerinnen woonden met heel veel vee, zoals paarden, koeien, varkens, geiten en nog veel meer. Na een tijdje waren ze zo ver gekomen, en om wat bergen heen gegaan, dat het roze haasje vond dat ze best wel even op bezoek konden gaan bij de paarse haas aan zee. De paarse haas woonde in een woonboot, aan een riviertje dat in de zee uitliep. Alles was hier erg klein, en na een tijdje kreeg het meisje het erg benauwd. 'Dat je hier kunt wonen,' zei het meisje. Maar dat schoot bij het paarse haasje in het verkeerde keelgat. 'Nou, dan kom je toch gewoon niet ?'

riep het paarse haasje boos. Niet lang daarna stonden het meisje en het roze haasje op straat. Het paarse haasje had hen eruit gezet. Maar het roze haasje klopte weer op het deurtje van de woonboot en riep toen door het raampje : ‘Ach, zus, laten we nu geen ruzie maken. Laten we gewoon wat spelletjes doen. Kaarten ofzo.’ Na een lange tijd deed het paarse haasje het raampje eindelijk open, en zei slaperig : ‘huh ? Oh ik ben vast in slaap gevallen. Ja, laten we dan maar een spelletje doen.’

Maar het spelletje liep helemaal verkeerd af. Het paarse haasje verloor telkens elk spelletje kaart, en begon steeds meer te mopperen. Ook toen ze wat bordspelletjes gingen spelen werd het er niet beter op, en na een tijdje gooide het paarse haasje het speelbord boos om, terwijl alle pionnetjes op de grond vielen.

‘Ach zus,’ zei het roze haasje, ‘het is toch maar een spelletje ?’

‘Spelletje, spelletje ?’ zei het paarse haasje. ‘Ik verlies telkens. Dat noem ik geen spelletje.’ Maar na een tijdje viel het paarse haasje weer in slaap.

Het was maar een klein stukje lopen naar de zee, en het roze haasje en het meisje besloten nog even wat te gaan zwemmen, maar een grote golf nam hen mee, en al gauw waren ze op de open zee. De golf nam hen zo ver mee, dat ze uiteindelijk maar besloten door te zwemmen naar het groene haasje dat achter de zee woonde. Maar het leek wel alsof ze er nooit kwamen, en na een tijdje begonnen ze allebei erg moe en duizelig te worden. Het meisje begon al weg te zakken, en niet lang daarna het roze haasje ook. Maar ineens voelden ze wat onder hen komen. Het was het wonderpaard, en toen ze op z’n rug zaten steeg hij op uit het water. Snel nam hij hen mee naar de overkant waar het groene haasje woonde, maar toen ze bij zijn huisje kwamen was hij er niet. Toen besloten ze maar naar het bos te gaan. In het bos stond een hele grote draaimolen. En ja hoor, daar was het groene haasje aan het spelen. Achter de draaimolen stond een stal met een heleboel wonderpaarden.

‘Waarom heb je me dat nooit verteld dat je hier zoveel wonderpaarden hebt ?’ vroeg het roze haasje.

‘Gewoon,’ zei het groene haasje, ‘omdat je er nooit naar gevraagd hebt.’ Het meisje keek haar ogen uit, en omdat ze met z’n drieen zo’n mooie dag beleefden mocht het meisje een wonderpaard helemaal voor haarzelf uitkiezen.

HET MEISJE DAT VAN GLAS WAS

Er was eens een meisje dat niet gelukkig was. Ze had problemen thuis, en op een dag besloot ze weg te rennen. Maar na niet al te lange tijd verdwaalde ze in het bos. Het meisje vond dat helemaal niet erg, want ze wilde nooit meer terug naar huis. Maar toen het donker begon te worden werd het meisje steeds banger. Dit wilde ze ook niet. En wat als er een roofdier op haar af zou komen ? Het meisje begon om hulp te roepen en hard te huilen, maar niemand hoorde haar. Of toch ? In de verte zag ze een klein lichtje, en al snel stond er een klein mannetje naast haar met een lantaarntje. ‘Ach,’ zei het meisje, ‘zou u me kunnen helpen ? Ik ben van huis weggelopen, maar nu ben ik bang voor de roofdieren. Ik wilde wel dat ik van glas was.’ En floep, ineens was het meisje van glas, en het mannetje was alweer verdwenen.

Het meisje was het mannetje erg dankbaar, want zo zouden de roofdieren haar niet kunnen verslinden, maar na een tijdje begon het meisje te merken dat ze maar moeilijk kon bewegen. Strompelend zocht ze naar een onderkomen, maar vond niets. Het bos was groot, en waar moest ze naartoe ? Na een lange koude nacht wilde ze niets liever dan weer naar huis te gaan, en weer gewoon een meisje te zijn. Maar van glas was ze, en verdwaald.

Na een tijdje kwam er een vlinder op de schouder van het huilende meisje zitten. Na een tijdje begon de schouder pijn te doen, en het meisje probeerde de vlinder weg te jagen. ‘Ik weet waar je last van hebt,’ zei de vlinder, ‘maar je hebt er zelf voor gekozen. Het is moeilijk een glazen meisje te zijn, want alhoewel de roofdieren je niet zullen verslinden, zul je toch ongelukkig zijn, en vreemde pijnen hebben, de pijn van glas.’

‘Ja,’ zei het meisje, ‘ik heb het erg koud, en het voelt pijnlijk aan als je op mijn schouder zit. Dan is het alsof er iemand hard op het raam tikt. Ach, lieve vlinder, ik zou zo graag weer een gewoon meisje willen zijn.’

‘Dan moet je naar de koning,’ zei de vlinder met een zware stem. ‘De koning woont in het woud, op een hoge boom.’ De vlinder wees de boom aan, en het meisje begon te klimmen. Dat ging heel moeizaam omdat ze van glas was. Na een lange tijd kwam ze eindelijk bij de top. Het was een hoge boom, hoger dan ze ooit had gezien. De koning was heel aardig, en had vleugels. Het was een soort vogel, en hij zou het meisje brengen naar het kraaiennest. Gelukkig was het een grote vogel, en hij nam al gauw het meisje van glas op zijn rug. Ze moesten wel even een tijdje vliegen voordat ze in het kraaiennest konden komen.

Toen de kraai het meisje zag begon hij te lachen. ‘Wat is dat nou voor een raar meisje ?’ zei hij. ‘Zoiets heb ik nog nooit gezien.’ En na een tijdje lag hij bijna dubbel van het lachen.

‘Kun je haar helpen ?’ vroeg de koning.

‘Ze wil graag weer een gewoon meisje zijn, en ze wil terug naar huis.’ Toen kwam de kraai wat dichterbij, en begon op het glas te tikken. Dat deed erg pijn, en plotseling begon hij heel hard te tikken, en het glas begon te barsten en te brokkelen. Het meisje schrok zo erg dat ze uit het kraaiennest viel, en in de bospoel terechtkwam. Het meisje begon te rennen en te rennen. Dit wilde ze niet. Het deed pijn. Na een lange tijd kwam ze aan bij een huisje waar een wolf woonde. Toen de wolf haar zag begon hij te lachen. ‘Als je van vlees en bloed was, zou ik je opeten,’ zei de wolf.

‘Kunt u mij alstublieft helpen,’ zei het meisje. ‘Ik zou zo graag weer een gewoon meisje willen zijn, en ik wil weer naar huis.’ De wolf kwam wat dichterbij, en sprak : ‘Ik kan je wel naar de raaf brengen, als je dat wil. Die kan toveren.’

‘Nou, graag, meneer,’ zei het meisje. En zo bracht de wolf het meisje naar het huisje van de raaf. De raaf was erg blij het meisje te zien. ‘Zeg meisje,’ zei de raaf, ‘er is een kaboutervolk wat jou graag als koningin zou willen hebben. Zo vaak worden ze lastiggevallen door roofdieren, en altijd als ze een nieuwe koningin of koning hebben gekozen, dan wordt die ook binnen de kortste keren door wilde dieren opgegeten. Daarom zeiden ze eens : ‘We zouden wel een koning of koningin van glas willen hebben.’ En kijk eens : Jouw glas is zo scherp dat je er de roofdieren mee weg zou kunnen jagen.’

‘Ja maar waar woont dat volk dan ?’ vroeg het meisje. ‘Ik zou zo graag weer een normaal meisje willen zijn, en naar huis kunnen gaan. Kan dat ?’

‘Oh, maar meisje,’ zei de raaf. ‘Daar vraag je me wat. Ik weet niet of dat wel kan.’

‘Maar de wolf zei dat u een tovenaar was,’ zei het meisje teleurgesteld.

‘Een tovenaar ?’ vroeg de raaf. En toen begon de raaf te lachen. ‘Nee,’ zei de raaf. ‘Ik ben geen tovenaar, maar soms kan ik met wijze raad komen.’

‘Nou, zou u me dan een wijze raad kunnen geven ?’ vroeg het meisje beleefd.

‘Nee,’ zei de raaf, ‘maar ik kan wel wat proberen.’ En toen liep de raaf naar het meisje toe en begon hard op het glas te tikken. Weer begon het glas te barsten en te breken, en in paniek rende het meisje het huis uit. ‘Wacht even !’ riepen de wolf en de raaf, en achtervolgden haar. Het meisje rende en rende, totdat ze uiteindelijk bij een kaboutervolkje aankwam. En inderdaad, zij wilden haar dolgraag als koningin hebben, want een koningin van glas, die vind je niet zomaar. Het meisje liet zich maar kronen, want ze wist toch niet waar ze anders naartoe moest. Het hele volkje was blij, en bestrooiden haar met bloesem, bladeren en bospoeders. ‘Oh, maar zo word ik vies,’ riep het meisje.

‘Leve de koningin !’ riep het volkje. Maar het meisje was doodongelukkig. Ze wilde naar huis, en ze wilde weer gewoon zijn. Op een nacht kwam er een kabouter naar haar kamer met een hele grote hamer. ‘Koningin,’ zei de kabouter. ‘We hebben gehoord van uw wens om weer een meisje van vlees en

bloed te zijn, en om weer naar huis te kunnen gaan. Luister, u bent zo groot, en wij zijn zo klein, dat wanneer ik het glas insla met deze hamer, dan kunnen we met het glas onze stad beschermen tegen de roofdieren, en dan komt u vrij.'

Maar de koningin hoorde niets, want ze sliep. In een paar slagen lag het hele bed vol met scherven, en al snel was de hele slaapkamer van de koningin vol met blije dwergen. Ze waren zo vrolijk, want vandaag zouden ze nieuwe stadsmuren krijgen, en zou hun koningin gelukkig worden.

Maar het meisje was nu als de wind, vrij om te gaan naar de hoogste bomen, vrij om terug te gaan naar haar huis onder de mensen. Ze was nog steeds niet van vlees en bloed, maar ze was gelukkig nu, verlost van het glas. Het glas werd vollop gebruikt door het dwergenvolkje, en voortaan lieten de roofdieren hen met rust. Het meisje was nu de wind geworden, en soms ging ze nog even terug naar al haar oude vriendjes : de vlinder, de koning, de raaf, de wolf en het volkje, maar zij konden haar niet zien. Zij konden alleen met warmte aan haar terug denken.

DE WONDERSCHOENEN

Een man ging eens met zijn moeder en grootmoeder naar een schoenmaker om nieuwe schoenen te kopen. Er stonden prachtige schoenen in de rekken, maar de mooiste schoenen waren van fluweel met verblindende ringen. De schoenmaker zei dat het wonderschoenen waren, en dat daarom de prijs iets hoger zou zijn dan gewoonlijks. Maar de man was erg rijk, en kocht de schoenen.

Toen de man die avond naar bed ging en in slaap viel begonnen de wonderschoenen te bewegen, en al snel liepen ze het huis uit. De man hoorde wat deuren klapperen, en rende al snel achter zijn schoenen aan. Ze waren op weg naar het dorp. In het dorp aangekomen kwamen er wat elfjes uit de schoenen die zich overal begonnen te verspreiden, en toen liepen de schoenen nog harder. Zo rende de man de hele nacht achter zijn schoenen aan, en die ochtend gingen ze bij een andere schoenmaker naar binnen. Buiten adem wilde de man zijn schoenen pakken, maar de schoenmaker zei : 'Daar zult u wel voor moeten betalen.'

'Maar dat zijn mijn schoenen,' zei de man.

De schoenen stonden keurig in het rek naast een heleboel schoenen van dezelfde soort. De man begon een beetje hopeloos te worden.

'Zijn dit allemaal wonderschoenen ?' vroeg de man.

‘Wonderschoenen ? Waar heeft u het over ?’ zei de schoenmaker.

‘Ach, laat maar,’ zei de man, en betaalde opnieuw voor zijn schoenen. Maar ditmaal gebeurde er niets wonderlijks met de schoenen, en zo gingen er vele dagen voorbij, totdat de man dacht dat hij dan misschien de verkeerde schoenen genomen had. Weer ging hij terug naar de schoenmaker en kocht een ander paar van dezelfde soort, maar toen ook dit niet werkte besloot hij om ze allemaal te kopen. Maar geen van de schoenen bleken wonderschoenen te zijn. En daarom ging de man weer terug naar de schoenmaker.

‘Schoenmaker,’ zei de man, ‘kunt u mij vertellen wie er nog meer de laatste tijd schoenen van deze soort heeft gekocht ?’

‘Alleen een vrouw, een zeer rijke vrouw, die hier eens in de zoveel jaren komt,’ zei de schoenmaker. ‘Maar ik weet niet waar zij woont.’ De man was een beetje teleurgesteld toen hij dat hoorde. ‘Maar weet u wat ?’ zei de schoenmaker, ‘zodra ze hier is zal ik mijn dienstknecht naar u sturen zodat u met haar kunt spreken.’

Na vele lange jaren toen de man de wonderschoenen eigenlijk al een beetje vergeten was klopte de dienstknecht van de schoenmaker bij het huis van de man aan. De dienstknecht bracht de boodschap dat de vrouw van de schoenen was gekomen, en dat als hij de schoenen wilde hebben, dan zou hij zeven jaren voor haar moeten werken. Dat had de man er graag voor over, en ging met de dienstknecht mee.

De vrouw woonde op een groot kasteel, en in die zeven jaren had de man een goede tijd, maar werkte hard. Na de zeven jaren kreeg hij eindelijk de schoenen, en inderdaad, het waren de wonderschoenen. Ditmaal sloot de man de schoenen elke avond wanneer hij ging slapen op in een gouden kooitje met zilveren sluitseltjes.

Maar op een nacht brak de kooi open, en weer gingen de wonderschoenen er vandoor. De man werd wakker van het geluid, en rende achter de schoenen aan. Ditmaal brachten de schoenen hem diep in het bos. Hier woonde een hele oude schoenmaker op een afgelegen plek. De schoenmaker vertelde hem dat hij ooit de wonderschoenen had gemaakt, en dat ze op een dag aan de wandel gingen. De schoenmaker was blij dat ze nu iemand mee hadden gebracht, want de schoenmaker was erg eenzaam. Het huis van de schoenmaker was vol met wonderbaarlijke edelstenen, en de man wilde hier graag blijven. Na een tijdje vertelde de schoenmaker dat de wonderschoenen de bezitter naar het beste goud en edelgesteente zouden leiden, als ze maar nooit uitgetrokken zouden worden. En sindsdien sliep de man gewoon met zijn schoenen aan, en zijn de wonderschoenen altijd bij hem gebleven.

Op een dag leidden de schoenen hem tot een bloedheldere bron waar een mooie dame zat. Ze zat wat te breien, en het viel de man op dat ze zulke mooie schoenen had. De schoenen straalden in de zon. De man, die toch wel erg eenzaam was, ook al had hij gezelschap van de schoenmaker, werd direkt erg verliefd op de vrouw. Het was alsof de knoppen van haar schoenen hem

hadden betoverd. ‘Trouw met me, trouw met me,’ riep de man, maar de vrouw stond op en rende weg. Direkt ging de man er als een speer achteraan, maar de vrouw rende veel harder. De man was erg teleurgesteld, en ging terug naar de schoenmaker. ‘Oh,’ zei de schoenmaker toen de man hem het verhaal vertelde, ‘dat zijn schoenen die ik eens voor de bosfee heb gemaakt. Iedereen die die schoenen ziet raakt direkt betoverd.’

‘Maar waarom rende ze dan weg ?’ vroeg de man.

‘Dat doen de schoenen,’ zei de schoenmaker. ‘Maar als je dezelfde schoenen als haar zou hebben, dan zou je net zo hard als haar kunnen rennen.’ En toen liep de schoenmaker naar een oude kast en haalde een zelfde paar eruit.

De man deed de schoenen aan, en rende naar buiten. Nu kon hij de bosfee gemakkelijk bijhouden, en de bosfee was erg verrast. De bosfee was altijd erg eenzaam geweest, want haar schoenen renden altijd weg als er iemand in de buurt kwam. Maar nu de man haar makkelijk kon bijhouden begonnen haar schoenen wat af te remmen, en al gauw stond ze helemaal stil, als betoverd. ‘Je hebt me betoverd,’ zei de bosfee met een glimlach.

‘Nee,’ zei de man, ‘dat hebben de wonderschoenen gedaan.’

De bosfee keek naar zijn schoenen en toen naar hem. ‘Zou je weleens met mij willen dansen,’ zong de bosfee. ‘Zou je weleens met mij over de heg willen gaan, want daar baden zoveel sterretjes onder een bloedrode maan. Zou je weleens met mij willen rennen en zingen, heus, je kan het, want je hebt mijn wonderschoenen aan.’

En toen vertelde de bosfee over de heg waar ze nooit overheen kon, want altijd als ze dichterbij kwam, dan rende de heg weg, en de heg kon veel harder rennen dan haar.

‘Zou je weleens met mij willen dromen,’ zong de man. ‘Zou je weleens met mij onder de maan willen dansen. Zou je weleens met mij over de heg willen dansen.’

‘Ja, graag,’ zong de bosfee.

‘Ja, graag,’ zong de man.

‘Zie, het is wat eens de schoenmaker mij heeft verteld,’ zong de man. ‘Wij moeten dansen, wij moeten dansen, en de heg zal staan als betoverd en versteld.’

En zo dansten ze samen naar de heg toe, maar al gauw merkten ze dat de heg veel sneller was dan zij, en niet lang daarna gingen ze beiden teleurgesteld naar het huis van de schoenmaker terug. Toen de schoenmaker het verhaal hoorde haalde hij twee paar dansschoenen tevoorschijn. Het waren de mooiste schoenen die ze ooit hadden gezien. Ze deden de schoenen aan, en keken elkaar in de ogen, en dansten als betoverd terug naar de heg. En inderdaad, de heg stond als bevroren te kijken, en met gemak konden ze door de heg heen. Ook de schoenmaker liep achter hen aan, en zo kwamen ze met z’n drieen aan de andere kant van de heg.

Maar de wezens die hier woonden vlogen allemaal in angst voor hen weg. Zij droegen geen schoenen, en zij hadden vederlichte vleugeltjes als elfjes. De schoenmaker was inmiddels weer teruggegaan naar zijn huis. Langzaam daalde de bosfee af in de rivier en de man deed hetzelfde. En heel langzaam begonnen ook de sterretjes in het water af te dalen. ‘Ik heb mijn schoenen hier helemaal niet meer nodig !’ riep de man, en trok ze uit. Direkt had ook hij vederlichte vleugeltjes en steeg uit het water op. Maar de bosfee volgde niet. ‘Zeg, ik moet weer terug naar waar ik vandaan kom,’ zei ze, en ging terug door de heg.

Even was de man teleurgesteld. Hij wilde hier wel blijven. Toen ineens trokken een heleboel sterretjes hem verder naar boven. Maar omdat hij zijn wonderschoenen had uitgedaan kon hij nu nooit meer terug over de heg. Na een tijd begon hij de bosfee en de schoenmaker erg te missen, en zou hij erg graag terugwillen. Op een dag ging hij terug naar de rivier om de wonderschoenen te zoeken. En toen gebeurde er iets wonderlijks : Twee van de prachtigste vissen kwamen op hem afzwemmen en zeiden : ‘Wij zouden u nog willen bedanken dat u ons vrijgelaten hebt. Wij waren uw wonderschoenen, en in deze rivier zijn wij weer vissen geworden.’

Maar de man begreep het niet en vroeg : ‘Maar wie heeft jullie dan vroeger betoverd, en hoe kom ik nu weer thuis ?’

‘In het land achter de rivier woont de steenheks,’ sprak één van de vissen. ‘Zij vangt vissen om ze te betoveren tot schoenen. Wanneer je haar verslaat zul je terug kunnen keren naar je woonplaats.’

En zo brachten de twee vissen hem over de rivier, die verderop veel woester was. De steenheks woonde in een woest kasteel. De stenen waarmee het kasteel was gebouwd waren roze en rode edelstenen die ze gevonden had in de dieptes van de rivier. De man mocht de rode stenen en tegels niet aanraken, want dan zou hij verstenen. Maar sommige stenen waren het ene moment roze, en het andere moment rood. ‘Ik wist wel dat je zou komen,’ krijste de steenheks. ‘De wonderschoenen hebben je hier naartoe geleid, alhoewel ze nu weer gewoon hun vissenhuid hebben. Zeg, ik heb een opdracht voor jou, en als je die opdracht kunt vervullen dan zal ik je weer naar huis laten gaan, over de heg. Haal voor mij drie toverbloemen in de betoverde tuinen achter het kasteel.’

De man deed wat hem gevraagd werd, maar in de betoverde tuinen raakte hij onwel. De heks die alles volgde door haar toverbol begon te lachen. ‘Wat een domoor. Niemand overleefd zo’n reisje door de betoverde tuinen. Zelfs ik kan daar niet komen.’

Maar na een tijdje kwam hij er toch uit met de drie toverbloemen waar de steenheks om vroeg. De steenheks was erg verbaasd, maar wel blij met de toverbloemen. ‘Jij domoor,’ riep ze. ‘Nu kun je hier nooit meer weg. Mijn macht strekt zich nu uit tot zelfs achter de heg.’ Maar toen werd de man erg kwaad, en herinnerde dat de vissen hadden gezegd dat hij haar eerst moest verslaan. Er lagen wat roze en rode

stenen los om hem heen. Hij wist dat hij de rode stenen niet mocht raken, zoals de vissen hem dat hadden gezegd, anders zou het afgelopen met hem zijn. Maar hij pakte een schaalvormige roze steen, en schepte daarmee een kleine rode steen, en wierp het toen op de steenheks af. De steenheks versteende onmiddelijk. Maar overal om hem heen begonnen de stenen rood te worden, en de man wist niet wat hij moest doen. Voor hem was een vijvertje waar hij insprong. Het vijvertje liep uit in een riviertje waardoor hij het kasteel kon uitkomen, en waardoor hij in de rivier buiten het kasteel kon komen. Hier wachtten de twee vissen hem op. Ze waren erg blij dat de heks nu verslagen was, en ze vertelden de man dat de heg nu ook was verdwenen. Ooit had de heks de heg gebouwd om haar machtsgebied af te bakenen, maar nu had ze al haar macht verloren. Maar gek genoeg wilden de vissen weer uit het water genomen worden, om in wonderschoenen te veranderen, want om te leven op het vasteland beviel hen iets beter. En zo had de man zijn beste vrienden altijd bij de hand. Als hij ging zwemmen, dan veranderden ze in vissen die met hem mee zwommen en hem overal naartoe brachten, en op het vasteland waren ze gewoon zijn wonderschoenen.

DE NEGENDE WENS

Eens leefde er een hebzuchtige prins in een arm land. De prins was zo hebzuchtig dat hij een ander niets gunde, en alles voor zichzelf nam. Toen op een dag een meisje uit zijn rijk spoorloos verdwenen was ging hij alleen op zoektocht omdat haar ouders erg rijk waren en een hoge beloning zouden schenken aan degene die hun dochter zou terugvinden.

Op zijn reis door het woud kwam hij ’s avonds laat bij een huisje aan. Toen hij op de deur klopte hoorde hij een krassende stem : ‘Ik ben Spindraad. Wie is daar nog zo laat ?’

‘Ach, moedertje,’ zei de prins. ‘Ik zou zo graag even bij u willen kijken of daar ook een meisje van ons rijk is. Zij is spoorloos verdwenen.’

‘Ik heb zeven dochters,’ zei de oude vrouw. ‘Als u even wil kijken. Kom dan maar verder.’ De prins stapte naar binnen, en kreeg wat te eten. Ook mocht hij van elke dochter een wens doen. Bij de eerste dochter zei hij : ‘Ik zou graag willen dat het koninkrijk omgeven is door een haag met rode bloedbessen, giftig als de zon, om ervoor te zorgen dat niemand zomaar spoorloos kan verdwijnen.’ Als tweede wens, bij de tweede dochter, wenste hij dat zijn koninkrijk vol zou zijn met goud, maar alle andere wensen waren hebberig, en hij vergat het spoorloos

verdwenen meisje helemaal.

‘Omdat je in bijna al je wensen zo hebberig bent geweest,’ zei de oude vrouw, ‘zul je veranderen in een pad.’ En direkt was de prins geen prins meer, maar een pad. In schaamte vertrok de pad. Al gauw kwam hij erachter dat hij ook niet terug kon naar zijn koninkrijk vanwege de dichte haag met giftige rode bloedbessen. Maar eens in een nacht zag hij een meisje baden in een bosmeertje. Hij zwom direkt naar haar toe, en vertelde haar wat er was gebeurd. Het bleek het spoorloos verdwenen meisje te zijn. Maar ze leek sprekend op één van de dochters van de oude vrouw.

‘Ik ben gevlucht,’ zei het meisje, ‘vanwege het harde werk dat ik in uw koninkrijk moest verrichten. Ik kwam bij de oude vrouw en werd als één van haar dochters. Zij liet mij zacht werk verrichten, en ik mocht wensen laten uitkomen.’

‘Maar waarom ben je daar dan niet gebleven ?’ vroeg de pad.

‘Omdat de oude vrouw aan het einde van de wensen altijd haar eigen wens uitspreekt,’ sprak het meisje. ‘Sinds ik gevlucht ben, ben ik de enige die haar boze wensen ongedaan kan maken. Ik was altijd de achtste wens, en zij altijd de laatste, de negende.’

En zo deed de pad zijn wens bij het meisje om weer een prins te worden.

LINANA EN DE CARROUSEL

Eens in de tijd dat er nog geen bloemen waren leefde er eens een meisje dat zo mooi was dat iedereen haar ‘Zwanenpracht’ noemde. Op de hele wereld was er geen liever meisje te vinden dan haar, met een hart van goud en stralend licht. Haar vader, een koopman was erg trots op haar, en er was niemand met wie zij het beter kon vinden dan met haar vader. Maar op een dag was de vader erg ziek. Het meisje was erg bedroefd en na korte tijd stierf haar vader. Haar moeder was een edele vrouw en hertrouwde. Maar al gauw bleek dat het meisje niet met haar nieuwe vader kon opschieten. De stiefvader was erg ruw naar haar, en het meisje begon erg te veranderen. Na een aantal jaren was ze zo’n kreng geworden dat iedereen haar Zwanenplaag noemde.

Maar op een dag was er een koopman met een carrousel in het land. De kinderen waren dol op de carrousel en ook het meisje vond het fijn er ritjes in te maken. De koopman was direkt erg gecharmeerd door het meisje, omdat ze zo mooi was als een zwaan. Na de ritjes wenkte de koopman het meisje, en nam haar apart. ‘Heus,’ zei de koopman, ‘ik heb in het hele land geen mooier meisje gezien dan jij, met een hart zo vol van goud en stralend licht.’

‘Iedereen noemt mij zwanenplaag,’ zei het meisje, ‘omdat ik zo’n kreng ben. Vanwaar uw belangstelling ?’

‘Oh, maar ik zou jou Zwanenpracht

noemen,' zei de man. Ineens moest het meisje aan haar vader denken.

En toen vertelde de man haar dat wanneer het midden in de nacht is, en alle kinderen slapen, dan wordt de zwaan van de carrousel wakker, en wie dan op haar rug zit maakt met haar een ritje in de lucht. Als je het aan niemand vertelt, en naar de carrousel komt wanneer je de eerste sterretjes van de nacht ziet, dan is het aan jou de eer een ritje te maken, sprak de man.

De eerste nacht toen het meisje een ritje mocht maken op de vliegende zwaan van de carrousel kon ze alle lichtjes van de stad zien, en vertelde aan de man van de carrousel dat haar echte naam Linana was. Omdat het het meisje zo beviel mocht ze ook de volgende nacht komen. Ditmaal bracht de zwaan haar nog verder weg, en vertelde ze de man van de carrousel dat haar vader was overleden, en dat ze een boze stiefvader had. En de man nodigde haar nog een keer uit. Ditmaal bracht de zwaan haar naar een land zo ver weg dat ze het niet kende. Toen ze een voet op de grond had gezet vloog de zwaan weg. Ze riep de zwaan nog na, maar al snel was de zwaan helemaal uit het zicht verdwenen. Ze stond vlakbij een meertje waar een heleboel echte zwanen waren.

Linana mocht op één van de grotere zwanen een ritje maken over het meer, en ineens steeg de zwaan op. 'Oh, kun jij me even naar mijn land terugbrengen,' zei het meisje. 'De zwaan van de carrousel is mij vast vergeten.'

Toen het meisje weer bij de man van de carrousel was aangekomen, vertelde de man haar dat de zwaan van de carrousel altijd op tijd terug moest zijn, anders zou hij in de lucht ineens weer van metaal worden en neerstorten. Toen begreep het meisje het. Maar ook de zwaan van het andere land wilde wel een plaats op de carrousel hebben. Voor de man met de carrousel was dat niet zo moeilijk, omdat hij immers toverkrachten bezat. En steeds kwam het meisje terug in de nacht om ritjes te maken op de zwanen, en ze nam telkens nieuwe zwanen mee. Na een tijdje was de carrousel vol met zwanen, en op een nacht steeg de hele carrousel op, en vloog naar het land van de zwanen.

Dus als je een keer in de nacht een carrousel door de lucht ziet vliegen, dan weet je dat het Linana met haar zwanen is. Op een keer vertelde de koopman dat er drie vlammetjes in het binnenste van de carrousel waren. Zodra het eerste vlammetje uitging ging er op aarde iemand dood. Altijd als het tweede vlammetje uitging werd er op aarde iemand geboren, en als het derde vlammetje uitging werd er iemand blij. Linana vond het een prachtig gezicht om naar de knipperende vlammetjes te kijken. Maar op een dag werd ook de man van de carrousel ernstig ziek, en stierf. Linana was nu bedroefder dan ooit, en sindsdien gingen de vlammetjes niet meer aan. Ook de carrousel draaide niet meer, en de zwanen kwamen niet meer tot leven. Niemand wilde een carrousel in het land hebben die het niet meer deed. Ze besloten de carrousel in een diep gat in de aarde te werpen. Linana was ontroostbaar. Maar op een dag kwam er een zwaan van het andere land, en nam haar mee. Het meisje

wilde niet meer terug en besloot in een huisje te leven aan het meertje van de zwanen. Maar op een dag gebeurde er iets wonderlijks, vanuit het meertje kwam de oude carrousel opzetten. De carrousel was nu groter dan ooit, en er waren ook veel meer zwanen op. De zwanen vertelden het meisje dat in het diepe gat in de aarde een oude vrouw leefde die zoveel toverkracht bezat dat ze kon maken dat de zwanen altijd konden leven. Zelf had ze ook een heleboel zwanen, en die konden sindsdien ook in de carrousel zijn. En in het binnenste van de carrousel waren nu zoveel knipperende vlammetjes en was het er zo groot, dat Linana er voor altijd zou kunnen wonen.

En zo maakte Linana vanaf nu ook ritjes door het water en onder de grond. En als je haar eens tegenkomt, vraag dan maar of je met haar mee mag.

DE TOVERBEKER EN HET TOVERBORDJE

Eens waren er dertig prinsen die door een heks waren betoverd tot wachters op een hoge toren. De toren was zo hoog dat het hoogste deel niet gezien kon worden, en de toren was zo breed dat het de helft van het land vulde. Als iemand de trap omhoog wilde bestijgen, dan kwamen er ballen van steen en ballen van vuur naar beneden, en maakten voor lange tijd het land onveilig. Daarom verbood de koning dat nog iemand naar de toren zou gaan.

De koning had veel verdriet van het verlies van zijn dertig zonen. De dertig prinsen waren nu angstaanjagende wachters die op de top van de toren moesten marcheren. Zij moesten de schat van de heks bewaken : een toverbeker die nooit op zou raken, en waarmee je onder de grond kon reizen, en een toverbord dat altijd vol was, en waarmee je in de lucht kon reizen.

De koning had een erge hekel aan de heks. Was hij nu maar wat aardiger voor haar geweest, dan was alles niet zo erg als het nu was. Ja, de koning had veel spijt wat hij de heks had aangedaan. Een oud bedelvrouwtje kwam eens aan de poort en vroeg om onderdak, maar de koning zond haar weg. Hoe kon hij nu weten dat het een heks was ? En een heks kun je maar beter onderdak geven, anders zal het je je hele leven berouwen. Dat was de koning nu wel duidelijk geworden.

Sindsdien was de koning altijd goed voor bedelaars, en had hij z’n lesje wel geleerd. Op een dag kwam één van de bedelaars tot de koning. ‘Koning,’ zei de bedelaar, ‘ik heb gehoord wat er gebeurd is. Ik kom uit een ver land, maar ik heb een lange tijd onder de grond gewoond, en eens zag ik de heks met haar toverbeker langskomen. Ik volgde haar, en ze kwam in een bron van licht, waar ze onzichtbaar werd. Zo ging ik ook naar de bron, en in een bliksemschicht stond ik bovenop de toren waar u zonen gevangen worden gehouden. Ze waren inderdaad de meest

afschuwelijke wachters geworden, en marcheerden gevaarlijk rond. Maar ze konden mij niet zien, omdat ik onzichtbaar was. De toverbeker was verdwenen, omdat de heks daarmee onder de grond was, maar het toverbordje dat altijd vol was stond daar, en ik nam ervan, en steeg op in de lucht. Hoever ik gekomen ben weet ik niet, maar ik was zo hoog waar nog geen mens ooit was gekomen. Hier kwam ik in een wereld waar de meest wonderlijke sprookjesfiguren waren. Zij vertelden mij dat uw zonen geheime sprookjes in zich droegen die nog nooit waren verteld. De betovering zou worden verbroken wanneer die sprookjes zouden worden verteld.'

Toen liet de koning de beste sprookjesvertellers van het land komen, om zoveel mogelijk sprookjes te verzamelen en te vertellen, maar er gebeurde niets. Toen liet de koning de bedelaar weer terugkomen, en vroeg hem waar onder de grond die lichtbron was. De koning zond toen tien lakeien met de bedelaar mee. De koning hoopte dat zijn lakeien de prinsen konden bevrijden. Maar de heks wachtte hen al op. In een lichtflits betoverde ze de lakeien in stenen wachters die de lichtbron moesten bewaken, maar de bedelaar zag de toverbeker staan, greep de beker en dronk ervan, terwijl hij nog dieper onder de grond kon reizen. Na een lange tijd kwam de bedelaar in een sprookjesrijk zo diep onder de grond waar geen mens ooit was geweest. Hoe diep het was, wist hij niet, maar er waren hier wonderlijke sprookjeswezens. Zij vertelden dat zij eens samenleefden met de sprookjeswereld boven de lucht, maar de heks had het rijk verscheurd. In de lichtbron verborg de heks sprookjes, en de twee sprookjeswerelden zouden weer bij elkaar komen als die verborgen sprookjes zouden worden verteld.

Weer ging de bedelaar naar de koning, en weer liet de koning de beste sprookjesvertellers komen, en ook de beste sprookjesvertellers uit andere landen, maar er gebeurde weer niets. Maar toen kreeg de bedelaar een idee. Hij had nu immers zowel het toverbordje als de toverbeker. Met het toverbordje kon hij nu de toverbeker naar het rijk boven de lucht brengen, en dan zouden zij met de toverbeker naar het rijk onder de grond kunnen gaan. Vanaf die dag werd er heel wat heen en weer gereisd, en ze vertelden elkaar de wonderlijkste sprookjes. Niet lang daarna marcheerden de stenen lakeien en de wachters van de toren naar de dichtstbijzijnde stad, en begonnen de sprookjes te vertellen. Langzaam maar zeker verbrak de betovering, en de koning kon zijn dertig zonen en zijn tien lakeien weer in de armen nemen.

HET VOGELBALKONNETJE

Er was eens een koning die een dochtertje had. Omdat hij niet wilde dat ze een verwend prinsesje zou worden liet hij haar opgroeien in een donkere

diepe keuken om mee te helpen de grote beesten onder de grond te voeren. Maar het meisje verveelde zich vaak, en had het vaak koud. Op een dag klom het meisje door een buis boven het fornuis naar boven, en kwam boven op het kasteel terecht. Ze sloop door een torenraampje naar binnen, en zag daar een oude vrouw zitten achter een spinnenwiel en een weefraam. De oude vrouw zei dat ze weleens wat anders wilde, en het meisje vertelde haar over het keukentje. Ook het meisje wilde weleens wat anders en ze besloten van plaats te ruilen. Het oude vrouwtje klom door de lange buis naar het keukentje toe. Na een aantal dagen kwam het oude vrouwtje terug en vertelde het meisje dat ze het zo naar haar zin had in het keukentje en dat ze het meisje er zo dankbaar voor was dat ze het meisje een sieraad gaf. ‘Als je erover wrijft, dan verander je in een vogel,’ zei het oude vrouwtje. Het oude vrouwtje ging weer terug naar het keukentje, en het meisje wreef over het sieraad om in een vogel te veranderen. Het meisje wilde altijd al vliegen, en ze vloog over de zee en terug. Na een tijdje vloog ze door de lange buis om het oude vrouwtje te bezoeken.

Het meisje had eigenlijk nog nooit de grote beesten gezien. Ze moest vroeger alleen koken en het voedsel door een raampje schuiven. Maar nu was ze klein genoeg om zelf door het raampje heen te gaan. Hier kwam ze op een klein balkonnetje waar een heleboel andere vogels waren, groten en kleinen. In de verte waren de grote beesten, waar de vogels altijd het voedsel naartoe brachten. Dan moesten ze eerst over een heel diep en groot ravijn vliegen, want de beesten waren op een soort eiland. Nu kon het meisje zelf eens wat voedsel naar de beesten brengen. Ze kreeg een mandje mee, dat ze in haar snavel kon houden. In het mandje waren wat appels, wat druiven, en wat pastei. Om alles te bedekken werd er een doek overheen geschoven. Het meisje keek haar ogen uit. Na een tijdje ging ze weer terug. In het torenkamertje lag nog steeds het sieraad. Even wreef ze er met haar vleugel overheen, en veranderde weer in een gewoon meisje.

Op een dag wilde de koning haar zien, en het meisje nam haar sieraad mee. Het meisje vertelde alles wat ze had meegemaakt aan haar vader, en over haar liefde voor de grote beesten. De koning pinkte een traantje weg, en sprak : ‘Die grote beesten zijn jouw eigen broers. Een boze heks heeft hen eens betoverd.’ En toen vertelde het meisje over het sieraad waarmee ze in een vogel kon veranderen. Zo zouden de grote beesten ook in vogels veranderen als het sieraad over hen heengewreven zou worden. De koning vond het een goed idee, en het meisje wreef even over het sieraad heen, veranderde in een vogel en nam het sieraad mee naar het vogelbalkonnetje. Met het sieraad vloog ze heel dicht naar de grote beesten toe, en wreef met het sieraad over hun huiden heen. Direkt veranderden ze in vogels, en in een grote zwerm vlogen ze terug over het grote ravijn heen. De koning was erg blij toen hij de vogels zag, maar het waren nog steeds geen prinsen. ‘Oh, maar dat is heel eenvoudig, vader,’ zei het meisje dat inmiddels weer een meisje was geworden. Ik wrijf gewoon nu de vogels met het sieraad. Kort

daarna stonden er een heleboel prinsen voor de koning. De koning omhelsde ze één voor één, en ook het meisje viel haar broers één voor één in de armen.

HET VARKEN OP REIS

Er waren eens een varken en een uil met elkaar in gesprek. De uil lachte het varken uit, omdat hij niet kon vliegen, en zei dat het varken lui was, en alleen maar at en door de modder rolde. De uil vond zichzelf heel wat, omdat hij veel jaagde en nesten bouwde. ‘Op een dag,’ zei het varken, ‘zal ik net zo kunnen vliegen als jij.’ Maar de uil lachte hem uit, en zei dat dat onmogelijk was.

De dag daarop ging het varken op reis om vleugels te zoeken. Eerst kwam hij een raaf tegen. Ook de raaf zei dat hij nooit zou kunnen vliegen. Na een tijdje kwam het varken bij een klein huisje waar een heks woonde. ‘Ach,’ zei de heks, ‘je hebt gewoon niet genoeg gegeten. Je moet veel meer eten, en dan zul je wel kunnen vliegen.’ En de heks zette een heleboel lekkernijen voor het varken op tafel, en het varken at en at. En zo ging dat dagen door, totdat het varken moddervet was. Het varken was zo vet geworden dat hij bijna niet meer vooruitkwam. De heks stond lachend achter hem toen het varken probeerde te vliegen. Toen pakte de heks een groot mes om het varken te slachten, en toen wist het varken dat hij bedrogen was. De heks had gewoon zin in een lekker hapje.

Gelukkig kwamen ineens de uil en de raaf naar binnen, en begonnen de heks te pikken. De heks viel op de grond, en toen probeerden ze het varken naar buiten te krijgen. Dat was niet gemakkelijk, maar uiteindelijk was het varken buiten. De raaf en de uil waarschuwde het varken dat hij geen domme dingen meer moest doen, en toen het varken ver genoeg van het heksenhuisje vandaan was vlogen ze weer weg. Maar het varken wilde nog steeds vliegen. Na een tijdje kwam het varken bij het huisje van een fee. Ook aan de fee vertelde hij dat hij wilde vliegen, en de fee zei dat hij dan bepaalde toverriemen om moest doen. De fee haalde de riemen uit een kast, deed ze bij het varken om, maar snel maakte ze de riemen vast aan een balk, en veranderde in een heks. Weer was het varken bedrogen. De heks pakte een mes uit de la om het varken te slachten, maar weer kwamen de uil en de raaf binnen om het varken te helpen. Toen ze weer buiten waren zeiden de uil en de raaf dat het varken niet zo goedgelovig moest zijn. Het varken had z’n lesje nu wel geleerd, maar wilde nog steeds vliegen.

Het varken zou nu niet meer allerlei huisjes binnengaan. Dat had hij nu wel afgeleerd. Maar nog steeds zocht het varken naar vleugeltjes. ‘Kun jij mij leren vliegen ?’ vroeg hij aan een klein vogeltje. ‘Ja,’ zei het vogeltje, ‘dan moet je in het water springen.’ Maar het varken geloofde het niet. En ook andere vogeltjes vertelden hem dingen die hij niet geloofde. De uil en de raaf waren blij dat het varken wat verstandiger was

geworden. Maar op een dag kwam het varken een echt vliegend varken tegen met vleugels. ‘Waar kan ik vleugels vinden ?’ vroeg het varken. ‘Kom maar mee,’ zei het vliegend varken.

Het varken volgde het varken met de vleugels, en ze kwamen in een diepe grot waar een ronde ton stond. ‘Als je hier inklimt,’ zei het vliegend varken, ‘dan zul je kunnen vliegen.’ Maar toen het varken erin stapte kwam hij vast te zitten, en het vliegend varken veranderde weer in een heks. Het varken begon te roepen, maar de uil en de raaf kwamen niet. Na een tijdje stond de heks met een groot mes voor de ton. Maar het varken was inmiddels niet meer zo dik, en de heks wilde hem nog niet opeten. ‘Eerst zul je veel moeten eten,’ zei de heks. En de heks haalde de overheerlijkste lekkernijen, maar het varken lustte niets. Het varken kon van verdriet niet meer eten, en was op een dag zo dun dat hij uit de ton kon komen. Hij was nu zo licht als een veertje. Maar de heks maakte hem aan riemen vast, en zei dat als ze hem niet kon eten, dan kon ze wel op hem rijden. En dat beviel de heks zo goed, dat ze na een tijdje besloot hem vleugeltjes te geven, zodat ze ook op hem kon vliegen. Maar het varken was niet gelukkig. Nu kon hij vliegen, maar hij was beteugeld met riemen.

Maar op een dag zagen de raaf en de uil hem vliegen. Ze waren verbaasd, maar wisten dat hij weer door de heks bedrogen was. En daarom vlogen ze op de heks af, en pikten haar van het varken af. Snel pikten ze de riemen van het varken weg, en sindsdien vliegt het varken vrij door de lucht. En als je hem eens tegenkomt, vraag hem dan eens om een ritje op zijn rug.

HET LAND VAN DE SPROOKJESPRINSEN EN SPROOKJESPRINSESSEN

Er was eens een heks die heel jaloers was op prinsen en prinsessen. De heks was zo jaloers dat ze op een kwade dag boze geesten zond naar alle getrouwde prinsen en prinsessen van de sprookjesrijken. Die boze geesten zouden hen zoveel nare dingen over elkaar influisteren dat ze ruzie zouden krijgen en elkaar niet meer wilden zien. En zo gingen vele sprookjesrijken ten onder, totdat een sprookjesprins in de gaten kreeg wat er aan de hand was. Met zijn sprookjesprinses vertrok hij uit het kasteel, en ze deden hele arme, oude en versleten klederen aan om zo onder de mensen van het sprookjesrijk te wonen. De sprookjesprins ging aan de ene kant van het rijk wonen in een heel arm en oud huisje, en de sprookjesprinses ging aan de andere kant van het rijk wonen, ook in een heel arm en oud huisje. Ze spraken af dat ze elkaar elke nacht bij het maanlicht even zouden ontmoeten in het bos. Dan trokken ze weer even hun prinselijke klederen aan, en kwamen op hun vorstelijke paarden.

‘Oh, prins, wat ben je toch mooi en lief,’ zei de prinses toen ze elkaar voor het eerst daar in het bos tegenkwamen.

‘En jij bent nog mooier en liever geworden dan je al was, prinses,’ zei de prins tegen zijn prinses. Maar toen moesten ze weer gaan, want ze waren natuurlijk bang dat de boze geesten van de heks hen hier zouden vinden. En zo ging dat iedere nacht, totdat de heks in de gaten kreeg wat er aan de hand was. Ze zond haar boze geesten naar de plek, en ook wat van haar wachters. Ze was inmiddels in het kasteel gaan wonen omdat het toch leeg stond, en liet de prins en de prinses in een diepe kerker opsluiten. Omdat ze in dezelfde kerker waren vastgeketend en de boze geesten hen nare dingen over elkaar influisterden maakten ze al snel ruzie. En die ruzie liep zo hoog op dat de mensen het buiten konden horen. ‘Hey, heks,’ riep iemand. ‘Dat zijn de stemmen van de prins en de prinses.’ En al snel kwam het sprookjesvolk erachter dat hun sprookjesprins en sprookjesprinses in een kerker waren opgesloten. Al gauw hadden de mensen van het sprookjesrijk de heks uit het kasteel verdreven, en maakten de prins en de prinses vrij. De heks werd het land uitgezet en de prins liet hoge en zwaar bewaakte muren om het land heenbouwen. Binnen de kortste keren hoorden alle omliggende sprookjesrijken van het verhaal, en de prins nodigde alle sprookjesprinsen en sprookjesprinsessen die niet meer bij elkaar woonden uit om in zijn land te komen wonen. Al gauw werd het het land van de sprookjesprinsen en sprookjesprinsessen, en de heks, haar wachters en haar boze geesten werden nooit meer teruggezien.

HET VERSTEENDE VOLKJE

Eens had een boze heks een sprookjesvolkje versteend. Alleen als de zon volop straalde, als het regende, en bij volle maan konden de stenen sprookjeswezens bewegen. Dan renden ze altijd naar het bos waar een vrouw woonde die straalde als de zon. Langs haar huisje stroomde een gouden rivier, en als de wezens die rivier zouden bereiken om zich daarin te wassen en daarvan te drinken, dan zouden ze nooit meer van steen zijn. Maar altijd als ze die rivier bijna hadden bereikt, dan kwamen de honden van de heks hen achterna, om hen terug te slepen uit het bos. De honden van de heks konden zelf wel van de rivier drinken, en veranderden dan altijd in leeuwen en arenden. Op een dag had de heks er genoeg van en liet grote hekken met een gouden gesloten poort rondom het volkje bouwen, zodat ze niet meer naar het bos konden. De vrouw die straalde als de zon had erg veel medelijden met het volkje. Ze hoopte altijd dat ze eens de rivier zouden bereiken. Op een dag besloot ze naar de tovenaar te gaan, maar dan moest ze eerst door de velden van toverbloemen heen. Dat zou een hele lange tijd gaan duren, want daar viel ze telkens in slaap. Na vele jaren kwam ze eindelijk bij de tovenaar aan die achter de velden van toverbloemen woonde. Toen hij het verhaal hoorde vertelde hij dat ze op zoek moest gaan naar het veld van de gouden sleutels.

Dan moest ze eerst weer door een veld van toverbloemen heen. Maar de toverbloemen zouden haar er alleen maar doorlaten als ze bij elke stap een toverbloem zou plukken. Bij elke geplukte toverbloem zou ze tien jaar slapen. Ze moest er alleen voor zorgen dat ze niet de toverbloem van de dood zou plukken, want dan zou ze sterven. Gelukkig waren er miljoenen toverbloemen op het veld, waarvan er maar één de toverbloem van de dood was. De vrouw die straalde als de zon werkte zich er gelukkig goed doorheen, maar toen aan de andere kant van het veld kwam waren er al vele en vele jaren voorbij gegaan. Nu stond ze voor het veld van de gouden sleutels. Ineens verscheen de koningin van het veld van de gouden sleutels voor haar. Die vertelde haar dat van de miljoenen gouden sleutels die hier groeiden er maar één de toversleutel was. De vrouw mocht maar één gouden sleutel kiezen, maar toen het geen toversleutel bleek te zijn die ze had gekozen kreeg de koningin medelijden met haar. ‘Ik zie dat je niet voor jezelf bent gekomen,’ zei de koningin, ‘maar voor anderen. Kies daarom nog een keer.’ Maar de vrouw durfde niet nog eens te kiezen, omdat ze bang was weer de verkeerde te kiezen. Hoe kon ze nu de juiste sleutel kiezen uit miljoenen sleutels ? En zo wachtte de vrouw de hele nacht, terwijl de koningin weer was vertrokken. Ineens zag ze een lichtje komen van bovenaf die op het veld daalde. Het was een klein elfje dat de juiste sleutel aanwees. De vrouw liep op de sleutel af en plukte het. En ja hoor, het was de toversleutel. Maar nu moest ze nog helemaal terug. Weer was ze erg bang om de toverbloem van de dood te plukken, vooral omdat ze nu de toversleutel had. Maar het elfje wees de toverbloem van de dood aan, en daar moest ze gewoon ver van uit de buurt blijven. ‘Zeg,’ zei het elfje. ‘Ik weet ook welke toverbloemen je moet plukken om wakker te blijven.’ En zo volgde de vrouw die straalde als de zon gewoon het elfje door het toverbloemenveld. Toen ze bij de gouden poort van het sprookjesvolk aankwam had ze die door de toversleutel snel open. Het was gelukkig volle maan, en de vrouw straalde zelf nu ook volop. Snel volgden de wezens de vrouw naar de rivier, terwijl het elfje de honden van de heks tegenhield. Snel gingen de wezens de rivier in, terwijl het gesteente begon weg te smelten. Sindsdien zijn ze allemaal achter de gouden rivier gaan wonen.

ARACHUNDEL

Arachundel groeide op in een donkere kerker onder de grond. Nooit kwam er een straaltje zonlicht door. Vaak lag het meisje huilend op de grond. Op een dag kwam er een prins langs de kerkers, en vroeg aan de baas van de kerkers of hij het meisje mocht kopen. De prins betaalde er vele goudstukken voor, want dat had hij er wel voor over. Arachundel was het mooiste meisje wat hij ooit had gezien. Het meisje was erg blij dat ze vrij was, maar toen ze in het paleis van de prins kwam moest ze in de keuken werken. En waar ze sliep was

het nog wel viezer als in de kerker. Het meisje begreep het niet, maar op een dag liet de prins haar bij zich roepen. ‘Majesteit, ik dacht dat u mij vergeten was,’ sprak het meisje. Maar de prins riep haar alleen maar voor een vreemde opdracht : ‘Ga naar de grot achter het bos, waar een waterput is waaruit je met een emmer goud water moet halen. Kook voortaan alles in het gouden water.’ Het meisje vond het een vreemde opdracht, maar ging al gauw op pad. Toen ze eindelijk bij de waterput kwam zat daar een klein mannetje. ‘Zo zo,’ zei het mannetje, ‘dus je bent door de prins op pad gestuurd. Hij laat je wel hard werken zeg, en je hebt het nu zelfs slechter als waar je vandaan kwam.’

‘Dat is waar,’ zei Arachundel, ‘maar hoe weet u dat allemaal ?’

‘Ach, zie je,’ zei het mannetje, ‘ik ben een tovermannetje, en als ik jou was, dan zou ik hier gewoon blijven. Ik kan je alles geven wat je hartje begeert. Er is hier volop gouden voedsel zodat je nooit meer hoeft te werken.’

‘Nou, dat lijkt me wel wat,’ zei het meisje.

‘Maar,’ zei het mannetje. ‘Je moet me wat beloven. Je eerste kindje zal je aan mij moeten geven.’

Het meisje vond dat allemaal best. Ze dacht toch niet aan kinderen krijgen. Het mannetje opende een deur, en er stond inderdaad een berg van gouden voedsel. Het meisje begon direkt te eten. ‘Zeg,’ zei het meisje. ‘Kan ik de prins vertellen van deze plaats ? Dan wil hij misschien wel met me trouwen.’

‘Wat je maar wil,’ zei het mannetje. Het meisje nam wat van het gouden voedsel mee, en gouden water in een emmer en ging terug naar de prins. De prins was erg verbaasd, en vooral toen ze hem vertelde dat er nog meer van het gouden voedsel was. De prins was zo onder de indruk en was het meisje zo dankbaar dat hij wel met haar wilde trouwen. Een jaar later kreeg het meisje dat nu een prinses was geworden haar eerste kindje. Ze was haar belofte aan het mannetje allang vergeten, maar op een dag kwam hij aan het paleis. ‘Tja,’ zei de prins, ‘als je het aan het mannetje beloofd hebt, dan moet je het ook doen.’ Maar het meisje begon heel hard te huilen, zo hard dat het mannetje medelijden met haar kreeg. ‘Okay,’ zei het mannetje, ‘je hoeft je kindje niet aan mij te verliezen, maar vanaf nu zal alles wat je eet vies en slierterig zijn.’ Toen vertrok het mannetje boos. Sindsdien was er in het hele paleis alleen maar vies voedsel te vinden, zo vies dat niemand er meer wilde werken. Het meisje moest zelf weer gaan koken, en huilde iedere dag als ze weer naar de keuken ging. Het eten was zo vies dat op een dag de prins, de prinses en hun kleine prinsje uit het paleis vertrokken en toen zijn ze voor altijd bij het mannetje in de grot gaan wonen.

HET SPROOKJESBOEK

Als de sprookjeskoning scheef ging zitten op zijn troon veranderde altijd het weer. Hij kon de trappen die tot zijn troonzaal leidden door één blik in de vlammen brengen. Niemand durfde daarom tot de sprookjeskoning te komen. Alleen een pad. Op een dag kwam de pad weer binnen. De pad had alle sprookjes van de troon van de sprookjeskoning bedacht. ‘Ik heb wat nieuwe sprookjes voor je,’ zei de pad. ‘Maar ik vertel je ze pas als je je oude sprookjes inlevert, je van je troon afkomt en in oude en versleten klederen als een arme man gaat leven.

‘Ik doe alles voor nieuwe sprookjes,’ zei de sprookjeskoning, en stapte van zijn troon af. Direkt sprong de pad op de troon, en ging zitten. De sprookjeskoning deed wat versleten klederen aan en vertrok. Na vele jaren zocht de pad hem op. De sprookjeskoning leefde in een arm hutje nu, diep in het bos. ‘Ga maar terug naar je troon,’ zei de pad. ‘Maar pas op,’ zei de pad, ‘want soms staat de troon in de brand, en ook de trappen. Je moet het vuur leren kennen, en leren dansen.’

‘Oh, dat leer ik nooit,’ zei de sprookjeskoning. ‘Vertel me nu die sprookjes maar.’

‘De sprookjes zijn in de troon,’ zei de pad.

‘Kun jij niet gewoon de nieuwe sprookjeskoning zijn ?’ vroeg de sprookjeskoning.

‘Nee,’ zei de pad. ‘Jij moet het doen.’

De sprookjeskoning durfde bijna niet terug te gaan naar zijn troonzaal. Maar de pad leerde hem precies wanneer en waar het vuur zou zijn. De sprookjeskoning was erg opgelucht toen hij eindelijk op de troon zat. Nu zou het weer niet meer veranderen als de koning scheef zou gaan zitten, maar zodra hij door de sprookjes zou bladeren. Ook zouden de trappen die tot de troonzaal leidden niet meer door een blik in vlammen komen te staan, maar zodra hij het sprookjesboek zou pakken. De sprookjeskoning bedankte de pad voor de nieuwe sprookjes, en na een tijdje vertrok de pad weer.

HET MEISJE IN DE BLOEM

Er was eens een meisje dat in een bloem woonde. Elke dag ging ze naar een toren dichtbij in de buurt, omdat ze vanuit het topje de zee kon zien. Zo kon ze uren staren naar de zee en denken aan haar prins die ze eens verloor tijdens een tocht op de zee. Het scheepje waarop ze zeilden verging, terwijl een storm de prins meenam. Het meisje moest helemaal terugzwemmen, en is sindsdien in een bloem gaan

wonen. Sindsdien durfde ze niet meer bij de zee te komen, maar wilde ze wel elke dag op een afstand naar de zee staren. Maar op een dag kwam er weer een storm en nam de toren mee. Nu kon het meisje de zee niet meer bezichtigen. Het meisje trok zich helemaal terug in de bloem, en toen op een dag de storm er weer was nam hij ook het meisje in de bloem mee. De storm bracht het meisje naar een rijk in de lucht waar haar prins inmiddels woonde. Ze waren blij elkaar te zien. De prins was nu de prins van de lucht. De prins vertelde haar dat hij de storm had gezonden om haar te halen, maar nu kon de prins de storm niet meer beheersen. Na een tijdje was de bloem van het meisje geheel verdwenen, maar het meisje had haar prins weer terug en dat was alles wat ze wilde.

HET APENPALEIS

Er was eens een koopman die aan de deuren vleugels verkocht. Er waren nogal wat mensen die wilden vliegen, maar er bleek ook heel wat aan de vleugels te mankeren, zodat velen na een geweldige tochtje naar beneden stortten. De mensen waren al snel woedend op de koopman, en de koopman moest diep in het bos vluchten om aan de woedende massa te ontkomen. Ze hadden speren meegenomen, zwaarden, messen en bogen om de koopman eens goed mores te leren. Na een lange vluchttocht kwam hij aan bij een huisje waar een levensgrote aap woonde. De aap nam hem direkt onder zijn hoede en ging op het balkon staan om de koopman te verdedigen. Maar na een tijdje werd de aap er erg moe van en hij bloedde vanwege de vele pijlen. Hij ging naar binnen en zei tegen de koopman : ‘Je moet naar de fee gaan, want ik kan je niet meer goed verdedigen.’ En zo ging de koopman door een achterdeurtje en rende hard naar het huisje van de fee verder in het bos. De fee was direkt erg vriendelijk naar de man en gaf hem direkt een heleboel vleugeltjes die nooit zouden neerstorten. Die zou hij dan kunnen verkopen aan de mensen in het vervolg. De vleugeltjes leken vol van vuurvlammetjes en toen de koopman daar even later bij de mensen mee aankwam werden ze direkt stil. Nog steeds wilden ze heel graag vliegen, en ze besloten de koopman een nieuwe kans te geven. En ja hoor, het werkte. De vleugels deden het goed, en de mensen waren zo blij en dankbaar dat ze de koopman koning maakten van hun volk. De koopman kreeg daarvoor een prachtig paleis. Maar omdat de fee de koopman zo goed had geholpen werd zij de koningin, en de aap werd de wachter van het paleis. Maar omdat het voor de aap wel moeilijk was om zo’n groot paleis in zijn eentje te bewaken toverde de fee er op een dag een heleboel apen bij.

HET ZEE-OOG

De zeeheks hield veel wezens opgesloten onder de zee. Ze hadden geen vissestaarten maar gewoon voeten, dus ze konden niet in het zeewater leven. Daarom leefden ze in een grote grot onder de zee waar ze hard moesten werken. De zeeheks wist precies hoe ze hen hard kon laten werken. Elk jaar kregen de hardste werkers vleugels om naar het gebied boven de zee te vertrekken. Daarom was er ook altijd veel jaloezie onder elkaar. De zee werd elk jaar groter vanwege de tranen van de opgesloten wezens. Maar de zeeheks was de slechtste nog niet. Ze kreeg na vele jaren toch wel een beetje medelijden met de wezens, en vanaf toen kregen elk jaar de wezens die de meeste tranen hadden voortgebracht vissestaarten om zo naar de zee te kunnen gaan. Maar sindsdien ging de zee nog hoger liggen en kwamen er veel rivieren en overstromingen. Degenen die nu vleugels hadden wisten waardoor dat kwam, en gingen terug naar de zeeheks. Ze zochten haar op in haar grot waar ze net aan het staren was naar het sieraad wat haar zoveel macht had gegeven. Het was een zeesieraad met een oog in het midden. Maar uit het oog kwamen tranen. ‘Huil maar niet,’ zei de zeeheks. ‘De werkers zijn bijna klaar met de trap naar het diepste van de aarde. Je weet dat daar de vlammen zijn, en dan kun je weer zien.’ Toen de gevleugelden zagen dat de heks de slechtste nog niet was, waren ze niet meer zo boos op haar. De werkers wisten helemaal niet dat ze treden maakten voor een trap om het zee-oog te helpen. Toen de gevleugelden het hen vertelden was iedereen blij, en vrolijk gingen ze met hun werk door. Ze wisten nu uiteindelijk waar ze voor werkten. Op een dag was de trap klaar en kon het oog naar beneden om door de vlammen weer te kunnen zien. En de werkers zijn sindsdien dicht bij de vlammen gaan wonen.

HET MEISJE DAT ACHTER DE SLUIERTJES WOONDE

Er was eens een meisje dat achter sluiertjes woonde. Haar vader had die sluiertjes gemaakt, en die sluiers waren heel lang. Tussen de sluiertjes leefden de gevaarlijkste roofdieren die het meisje moesten beschermen. Haar vader was kleermaker. Hij had voor haar een huisje gemaakt als een poppenhuisje, ook met veel sluiertjes binnenin en met de prachtigste meubeltjes. Ook was er een prachtig keukentje binnenin, en door het huisje hingen de prachtigste gordijntjes. Vele ridders zouden wel met het meisje willen trouwen, maar zodra ze door de sluiertjes op zoek gingen naar het poppenhuisje werden ze door een gevaarlijk roofdier verslonden. Omdat de vader van het meisje ook schoenmaker was maakte hij op een dag de prachtigste schoenen die zo betoverend mooi waren dat ze met gemak bij het poppenhuisje konden komen. Zo bezocht haar vader haar elke dag eventjes. Maar op een dag had hij de schoenen voor de sluiertjes laten

liggen, en de eerste de beste ridder die langskwam trok die schoenen aan, om zo met gemak bij het poppenhuisje aan te komen. Het meisje was erg verbaasd. ‘Maar wie bent u ?’ vroeg het meisje. ‘Dat zijn de schoenen van mijn vader ?’

‘Oh, neem me niet kwalijk,’ zei de ridder. ‘Ik zag ze voor de sluiertjes liggen en ze waren zo betoverend mooi dat ik het niet kon nalaten ze aan te trekken.’ De ridder mocht even wat bij haar drinken, maar toen moest hij weer terug. Netjes bracht hij de schoenen weer bij de vader van het meisje terug. De vader was de ridder erg dankbaar, want de ridder had de schoenen ook gewoon kunnen houden, en dan zou de vader van het meisje nooit meer bij haar kunnen komen. En daarom zei de vader van het meisje : ‘Omdat je zo eerlijk bent geweest om de schoenen terug te brengen zal ik ook een paar toverschoenen voor jou maken. De schoenen die ik zelf heb kan ik niet meer namaken, maar zeg me maar wat voor een toverschoenen je wil hebben.’

‘Ach,’ zei de ridder, ‘ik zou graag schoenen willen hebben die de sleutel dragen tot het hart van uw dochter.’ En zo maakte de vader van het meisje de prachtigste schoenen voor de ridder die haar hart zouden kunnen betoveren. Maar toen de ridder bij de sluiertjes aankwam lieten de roofdieren hem er niet langs. De ridder begon het meisje heel hard te roepen en na vele lange uren kwam ze eindelijk door de sluiertjes heen. Ze stond direkt als betoverd toen ze de schoenen van de ridder zag, en bracht hem naar het poppenhuisje. En daar zijn ze beiden voor altijd blijven wonen.

SUSANNA

Susanna was een heel bijzonder meisje. In de nacht kreeg ze altijd vleugels, en vloog ze naar verre landen. Maar als de ochtend viel verloor ze haar vleugels altijd weer, en daarom moest ze altijd op tijd terug zijn, voordat de zon opkwam. Op een nacht nam een heks haar gave van haar af. In ruil daarvoor kreeg Susanna vlindervleugels en een kroon van veren, maar ze kon nooit meer naar huis. De heks bracht haar naar een plaats waar het altijd nacht was. Hier waren een heleboel meisjes zoals haar, maar de nachten duurden er heel lang, en als een nacht was afgelopen dan kwam direkt de volgende nacht. Wel kregen ze allemaal na elke nacht een steentje aan hun halskettingen erbij. Die steentjes waren helemaal wit en werden morgenstenen genoemd. Als hun halskettingkjes helemaal vol waren met steentjes dan mochten ze de reis maken naar de plaats waar het altijd dag was. Daarvoor moesten ze door een hele lange donkere tunnel heen waar de oudste mannetjes woonden die bestonden. Na een hele lange tijd mocht Susanna de reis gaan maken. Toen ze in de tunnel met de oudste mannetjes die bestonden kwam klampten sommige mannetjes haar direkt aan. ‘Help ons,’ zeiden ze. ‘We kunnen niet lopen. Draag ons naar het morgenland.’

‘Maar natuurlijk,’ zei Susanna, en droeg zoveel mannetjes met haar mee als ze kon. Maar de andere meisjes die met haar waren zeiden tegen de mannetjes die hen aanklampten : ‘Zorg zelf maar dat je in het morgenland aankomt.’

Verderop kwamen ze bij een grote

waterbron aan. ‘Kun je ons wat water geven,’ vroegen de mannetjes aan Susanna. ‘Onze handen zijn te slap om water te scheppen.’

‘Maar natuurlijk,’ zei Susanna, en gaf hen allemaal te drinken. Maar de andere meisjes namen alleen maar water voor henzelf. Na een hele lange tijd lopen kwamen ze eindelijk aan bij de rots die de ingang naar het morgenland blokkeerde. Een klein mannetje zat op de rots en vroeg aan hen allen waar ze de mannetjes hadden. Aan Suzanna’s rug hingen er een heleboel, maar de andere meisjes zeiden lachend dat de mannetjes zelf maar moesten lopen. ‘Dat is nogal erg dom van jullie,’ zei het kleine mannetje op de rots. Zodadelijk schuift de rots namelijk van de ingang weg, en zal het vuurgordijn dat de ingang nog verspert door de tunnel heengaan. De mannetjes zullen hun dragers hiertegen beschermen. ‘Geef die mannetjes hier,’ riepen de meisjes naar Susanna.

‘Ga ze zelf maar halen,’ zei Susanna. En toen zetten de meisjes het op een lopen naar het begin van de tunnel waar de oude mannetjes zaten. ‘Spring snel op onze ruggen,’ zeiden de meisjes, ‘dan brengen we jullie naar het morgenland.’

‘Vanwaar jullie bereidheid ineens ?’ vroeg één van de oude mannetjes.

‘We hebben ons bedacht,’ zei één van de meisjes. ‘En we zullen jullie ook te drinken geven bij de bron.’

‘Zo zo,’ zeiden de mannetjes, en stapten op de ruggen van de meisjes. Toen ze bij de bron aankwamen gaven de meisjes hen te drinken, en na een lange tocht kwamen ze eindelijk bij de ingang naar het morgenland aan. De rots was inmiddels al weggeschoven, en het vuurgordijn staarde hen aan. Ze hadden allemaal zoveel mogelijk mannetjes op hun rug genomen, zodat ze goed tegen het vuur beschermd zouden worden, maar ineens sprongen de mannetjes van hun ruggen af en liepen door het vuur naar binnen. Direkt begon het vuurgordijn op hen af te komen, en zo moesten de meisjes zo hard mogelijk terugrennen als ze konden.

HET VERDWENEN SPROOKJESRIJK

Eens groeide er een sprookjesbloem in een ver land. De sprookjesbloem reikte tot heel hoog in de lucht waar een bloem die van boven groeide hem raakte. Boven de twee bloemen was een sprookjesrijk, en de mensen uit dat verre land zouden daar graag naartoe willen. Vaak beklommen ze de bloem, maar ze kwamen nooit ver, want dan begon de reuzenbloem te schudden en te trillen, zodat ze er vanaf vielen. Ook probeerden ze het weleens met touwen, maar dan werd de reuzenbloem vurig als een vulkaan en brandden alle touwen door. Maar een groep slimme jongens probeerden het eens in de

nacht. Toen was de bloem rustig, omdat hij sliep. Dit keer kwamen de jongens erg hoog, helemaal tot in de bloem zelf. Voorzichtig stapten ze op de andere bloem, en klommen naar boven. Maar boven waaide het erg hard, en een groepje reuzenbijen nam hen verder mee naar boven. De bijenkoningin van het sprookjesrijk was niet blij hen te zien, maar omdat ze beloofden in de sprookjeskorf te werken mochten ze blijven. Elke dag moesten ze voedsel rondbrengen in het sprookjesrijk. Maar op een dag hadden ze het wel gezien en wilden ze terug gaan naar beneden. Maar de bijenkoningin wilde hen niet laten gaan. De jongens hadden allang spijt dat ze hier ooit waren gekomen. Maar op een dag liet de bijenkoningin hen een sprookjesjuweel zien. Hiermee konden ze het land beneden zich besturen, maar ook het gehele sprookjesrijk. De bijenkoningin gaf de sprookjesjuweel aan hen, en zei dat zij nu terug zou gaan naar het land beneden. De jongens waren erg blij met de fonkelende juweel, maar al gauw kregen ze er ruzie over. Ze begonnen zo aan de juweel te trekken dat de juweel al snel op de grond kapotviel. Ze raapten de scherven bij elkaar, en kwamen er achter dat het sprookjesrijk geheel verdwenen was. Boven hun hoofden verscheen er een enorm grote roos. ‘Bedankt jongens,’ zei de roos, ‘dankzij jullie ben ik vrij gekomen. Ik zat zolang in de juweel opgesloten.’ En toen kwam de roos naar beneden en gaf de jongens allemaal een kus. Sindsdien waren de jongens dikkere vrienden van elkaar dan ooit.

DE TWEE ZUSTERS

Er waren eens twee zusters die water moesten putten bij een waterput. Op de put zat een mannetje die hen te drinken vroeg. ‘Ga zelf water halen,’ zeiden de twee zusters.

‘Maar ik heb geen emmer,’ zei het mannetje.

‘Ga dan maar eerst een emmer halen,’ zeiden de twee zusters.

‘Kan ik niet gewoon in jullie emmer naar beneden, dan kan ik daar wat water drinken en zorgen dat jullie emmer volkomt. Ik zal jullie er rijkelijk voor belonen,’ zei het mannetje. Hij liet de twee zusters wat goudstukken zien, en de zusters stemden in. Ze lieten het mannetje aan de emmer aan een touw helemaal naar beneden gaan. Het mannetje stapte uit de emmer ging op een klein platform staan, en legde een schorpioen in de emmer. Toen de twee zusters de emmer terug hadden met de schorpioen erin waren ze woedend. ‘Wacht maar, mannetje,’ zei één van de zusters, stapte in de emmer en liet haar zuster het touw vieren om zo beneden te komen. Maar het mannetje was in geen velden of wegen te bekennen. De twee zusters hadden ook nog een jongere zuster, en de volgende keer lieten ze haar naar de waterput gaan. Het mannetje zat er weer, en vroeg ook aan dit meisje of ze hem wat te drinken wilde geven. Het meisje gaf hem direkt te drinken. ‘Omdat je zo behulpzaam bent geweest,’ zei het mannetje, ‘zal je emmer altijd vol blijven.’ Het meisje

ging weer naar huis en vertelde alles aan haar zusters. En inderdaad, zodra de emmer bijna leeg was raakte de emmer weer vol. Direkt zochten haar zusters een andere emmer op en gingen terug naar de waterput. Weer zagen ze daar het mannetje. ‘Zo,’ zeiden ze. ‘Zullen we jou eens goed te drinken geven ?’ Het mannetje knikte, en ze gaven hem goed te drinken. Het mannetje dronk de hele emmer leeg. Maar toen ze voor de tweede keer de emmer omhoog haalde zat de emmer vol met vieze modder en spatte al hun klederen vies. ‘Omdat jullie mij alleen te drinken hebben gegeven om jullie eigen hebberigheid zal vanaf nu jullie emmer altijd vol zijn met vieze modder, en zullen jullie klederen altijd vies zijn. Huilend gingen de twee zusters naar huis om hun klederen te wassen, maar hoe meer ze hun klederen probeerden te wassen, hoe viezer deze werden.

HET VARKENSHOEDSTERTJE

Er was eens een varkenshoedstertje die buiten de stad woonde om voor de varkens te zorgen. Ze gaf niet om de rijkdom van de stad, het rijke leven. Ze sliep altijd tussen de varkens, en at hetzelfde voedsel als zij aten. Verder zag er niemand naar haar om, en was ze niet welkom. Op een dag was ze uitgenodigd om op het paleis van de prins te komen. Dat vond ze wel wat vreemd, maar ze ging toch. Toen ze bij de prins aankwam vertelde de prins over het feest dat zou komen. De prins had alleen niet genoeg varkens, en vroeg daarom de varkens van het varkenshoedstertje. ‘Sinds wanneer ben ik en mijn varkens uitgenodigd op het feest ?’ vroeg het varkenshoedstertje.

‘Nee, je begrijpt het verkeerd,’ zei de prins. ‘Jullie zijn niet uitgenodigd. Het is voor het feestmaal.’

‘Mijn varkens hebben genoeg te eten bij mij,’ zei het varkenshoedstertje. ‘Daar hebben ze uw feestmaal niet bij nodig.’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ zei de prins. ‘We krijgen hoge gasten, en dan moet er genoeg varkensvlees aanwezig zijn.’

Toen boog het varkenshoedstertje haar hoofd en sprak : ‘U gaat mij toch niet het laatste wat ik heb afnemen ?’

‘Morgen zal ik komen,’ zei de prins. ‘En dan neem ik je varkens mee.’

Verdrietig ging het varkenshoedstertje het paleis weer uit. Ze zou vluchten met haar varkens, maar waar moest ze naartoe ? Diep in de nacht dwaalde ze door het bos. Na lang lopen kwam ze bij een huisje aan waar een oud vrouwtje woonde. Huilend vertelde ze het verhaal. ‘Je hebt een goed hart,’ zei het vrouwtje, ‘en ik zal je ervoor belonen. Boven liggen prinsessenklederen. Die kun je aandoen om naar het komende feest te kunnen. Ik zal hier op de varkens passen.’

‘Maar ik wil helemaal niet naar dat feest. Ik wil bij mijn varkens blijven,’ zei het meisje.

‘Ga nu maar,’ zei het vrouwtje, ‘je zult er geen spijt van krijgen.’

Toen het meisje even later in de prinsessenklederen aanhad streek het oude vrouwtje even met een toverstafje over haar heen, zodat ze als een echte prinses was. De volgende avond ging ze naar het feest, terwijl het oude vrouwtje op haar varkens paste. De prins was erg vrolijk, terwijl hij de varkens niet had kunnen vinden. Het meisje paste zich goed aan, en danste die avond de sterren van de hemel. Na een tijdje begon het oog van de prins op haar te vallen. ‘Wie is dat mooie, lievelijke meisje ?’ vroeg de prins aan zijn bedienden. ‘Ze lijkt me uit een ver land te komen, en ze is een echte prinses.’ Het meisje had een geweldige avond, en aan het einde van de avond kwam de prins naar haar toe om haar te vragen met hem te dansen. Het meisje stemde toe, en danste als een echte koningin. ‘Wie bent u eigenlijk als ik vragen mag ?’ fluisterde de prins naar haar tijdens het dansen. Maar het meisje glimlachte alleen maar. Iedereen keek vol verwondering naar de dansende prins en het meisje. ‘Je doet me aan iemand denken,’ fluisterde de prins, ‘maar ik weet niet wie. Iedereen zou wel met je willen dansen. Kijk ze eens kijken.’ Het meisje glimlachte. Ze had de avond van haar leven. ‘Zie ik je volgend jaar weer ?’ vroeg de prins. Het meisje knikte, en liep toen van het feest weg. Midden in de nacht kwam ze bij het oude vrouwtje. ‘En hoe was het ?’ vroeg het oude vrouwtje.

‘Oh, het was geweldig,’ zei het meisje. ‘Vooral omdat ik wist dat mijn varkens veilig waren bij u.’

Het jaar daarop ging ze weer naar het feest en was dit keer mooier dan ooit. De prins had er pijn van in zijn hart, zo mooi was ze. En weer moest hij haar aan het einde van de avond laten gaan. Het jaar daarop greep de prins zijn kans en vroeg haar met hem te trouwen. Het meisje schrok, en rende weg. Toen ze het later het oude vrouwtje vertelde zei deze : ‘Ga terug, en zeg dat je dat wel wil.’

‘Ja, maar dat wil ik helemaal niet,’ zei het meisje.

‘Je zult er geen spijt van hebben,’ zei het vrouwtje. ‘Ik pas wel op de varkens.’

‘Ja, maar dan moet ik op het paleis wonen,’ zei het meisje, ‘en dan zie ik u nooit meer.’

‘Ga nu maar,’ zei het oude vrouwtje. ‘Alles zal goedkomen.’

Snel ging het meisje weer terug. ‘Waar was je gebleven ?’ vroeg de prins met pijn in zijn hart. ‘Trouw met me.’

‘Natuurlijk lieveling,’ zei het meisje, en kuste hem.

De dag erna was er bruiloft. Het meisje woonde sindsdien met haar prins op het paleis. ‘Nu je mijn vrouw bent mag je je wensen doen,’ zei de prins.

‘Er woont een oud vrouwtje in het bos met varkens,’ zei het meisje. ‘Ik wil dat ze hier op het paleis komt wonen, en dat haar varkens prinselijk behandeld worden.’

De prins vond dat wel een beetje een vreemde wens, maar liet haar wens toch

uitkomen.

HET MEISJE DAT IN EEN PAARD VERANDERDE

Er was een meisje dat in de nacht altijd in een paard veranderde. Dan ging ze altijd naar de velden en de bossen maar dan moest ze wel altijd op tijd terug zijn, voordat de zon opkwam. Want altijd als de ochtend viel dan was ze weer een meisje. Op een nacht nam een heks haar gave van haar af. In ruil daarvoor kreeg het meisje een paar laarzen, die zo prachtig waren dat ze er prinsen mee kon betoveren. Al gauw wist iedereen van het meisje met de betoverde laarzen, en wilden vele prinsen met haar trouwen. Sindsdien wilde het meisje alleen nog maar met koeien werken. Ze werd een herdersmeisje, zodat haar laarzen zo vies zouden worden dat de prinsen haar zouden vergeten. Ook zocht ze vaak de paarden op, en ging diep in het bos wonen. Maar nog steeds zochten prinsen haar op, en lieten haar niet met rust. Het meisje smeekte de heks haar laarzen weer van haar weg te nemen. Op een dag kreeg de heks medelijden met haar, en zei : ‘Als je je laarzen opgeeft dan zul je nooit meer terug kunnen naar het bos en de velden. Je zal dan onder de aarde moeten wonen, bang voor het zonlicht.’

‘Zo zij het,’ zei het meisje.

Toen nam de heks de laarzen van het meisje weg, en het meisje moest vanaf toen diep onder de aarde leven, in de modder en in angst voor het zonlicht. Hier konden de prinsen haar niet vinden. Onder de grond leefden de wilde paarden, en het meisje voelde zich alsof ze thuisgekomen was. Ze miste de wereld boven de grond niet eens. Maar één van de prinsen vond op een dag in het bos een gat die diep onder de aarde leidde. Toen hij er doorging vond hij daar het meisje. Maar hij herkende haar niet, omdat ze haar laarzen niet meer had, en ze was helemaal verwilderd. ‘Meisje,’ zei hij. ‘Heb je het hier niet koud. Je hebt vast honger. Zal ik je meenemen naar mijn paleis ?’

‘Nee,’ zei het meisje. ‘Ik kan niet tegen het zonlicht.’

‘Oh, maar het is heel donker in mijn paleis hoor. En ik heb een kamer voor je zonder ramen, heel diep in het paleis,’ zei de prins.

Toen stemde het meisje in, en de prins bracht haar naar haar nieuwe kamer. Elke dag kwam hij even kijken. Al snel was het meisje op temperatuur en bijgevoed, maar ze kon nog steeds niet tegen zonlicht. ‘Je doet me aan iemand denken,’ zei de prins. ‘Aan een meisje met betoverde laarzen. Sinds ik haar niet meer kon zien heb ik die laarzen laten namaken. Zou jij die willen hebben ?’

Het meisje knikte, en kreeg twee prachtige laarzen van de prins. Het meisje ging sindsdien vaak paardrijden met de prins, en kon steeds beter het zonlicht weer verdragen. Maar op een

nacht begon het meisje weer in een paard te veranderen. Snel ging ze het paleis uit en zocht de velden en bossen op. Maar ditmaal bleef ze een paard. Slenterend ging ze terug naar het paleis, en toen de prins haar vond vond hij het het prachtigste paard dat hij ooit had gezien. De prins hield direkt van het paard als geen ander, maar voor hem bleef het gewoon een paard. De prins wist niet dat het paard eigenlijk het meisje was waarvan hij hield. Hij reed sindsdien meer op dit paard dan op enig ander paard, en zorgde goed voor het paard als voor geen ander paard, maar het paard mocht niet in zijn paleis komen. Elke keer na de rit moest het paard weer terug naar de stal. Het meisje was daar erg droevig over, want ze probeerde de prins telkens weer duidelijk te maken dat zij het meisje was waarvan hij hield. Maar de prins begreep het niet. Een paard kon nu eenmaal niet praten. Het meisje had een goed leven gehad, en vooral nu ze bij zo'n lieve en zorgzame prins was, maar daar zou het bij blijven. Al haar verdere dromen moest ze opgeven.

HET GOUDSPINSTERTJE

Er was eens een meisje dat op de grote zolder van het paleis van gestolen klederen goud moest spinnen. De koning had daarvoor allerlei dieven die 's nachts die klederen stalen. Het meisje had voor het goudspinnen een verfje dat uit haar handjes scheen te komen. De koning had een heleboel prinsjes en die moesten altijd goed gekleed te zijn. Toen de prinsen ouder waren gingen ze zelf ook op dievenpad. Uit de voetjes van Goudspinstertje kwam altijd een poedertje waardoor iedereen in slaap viel. De prinsen moesten daarom altijd dat poeder meenemen als ze op dievenpad gingen. Maar op een dag werd Goudspinstertje ernstig ziek, en er kwam geen verfje meer uit haar handjes en geen poedertje meer uit haar voetjes. En daarom zond de koning zijn prinsen naar de heks in het woud. De heks had tonnen vol van die verf en dat poeder en het was nog wel veel krachtiger als dat van Goudspinstertje. Maar ze mochten die tonnen alleen meenemen in ruil voor Goudspinstertje. Goudspinstertje moest vanaf toen bij de heks in het woud wonen. De heks had haar door allerlei zalfjes en poedertjes snel genezen, en al snel bracht Goudspinstertje een betere verf en poeder voort dan ooit te voren en ook veel meer. De heks mat al snel nieuwe klederen aan voor Goudspinstertje en zond haar terug naar de koning. De koning herkende Goudspinstertje niet meer, omdat ze zo gegroeid was en zo veranderd. 'Koning, ik ben het, Goudspinstertje,' zei ze. Uiteindelijk herkende de koning haar weer, vanwege haar lieve stem, en Goudspinstertje mocht weer bij de koning werken. Maar omdat ze nu wat ouder was geworden mocht ze nu ook weleens mee op dievenpad. Maar na een tijdje werd Goudspinsterje weer ernstig ziek, en weer moest ze naar de heks in het woud. Dit keer kon geen zalfje of poedertje van de heks haar genezen. 'Goudspinstertje,' zei de heks. 'Dit keer zul je naar de goudbronnen in de aarde moeten gaan. Als je in die bronnen baadt, dan zul je nooit meer ziek worden.' En zo begon Goudspinstertje aan haar lange reis naar het binnenste

van de aarde waar de goudbronnen waren. De heks had haar de weg gewezen, dus na niet al te lange tijd kwam ze daar. Nadat ze daar gebaad had en gedanst ging ze terug naar de koning. De koning was zo van haar onder de indruk dat hij geen koning meer wilde zijn, maar haar koningin liet zijn. En zo werd Goudspinstertje de koningin. En de koning en de prinsen ? Die zijn vanaf toen naar de goudbronnen in de aarde gegaan, en zijn daar altijd gebleven.

HET DOOLHOF

Er was eens een dwerg die met een tovervogel achter een doolhof leefde. De vogel moest steeds zingen, en was niet gelukkig vanwege de kooi. Het was een gouden kooi met tralies als snaren, waarop de dwerg prachtige muziek speelde. Zo lokten ze beiden met hun betoverende muziek velen tot het doolhof. De muren van het doolhof bewogen altijd, zodat bezoekers nooit het pad konden vinden. Het was een toverdoolhof waarin velen verdwaalden en daarna verhongerden.

Op een dag was er een indiaanse prins in het land die over de arme tovervogel hoorde. Hij wilde het dier graag bevrijden. De indiaanse prins had een paard met hele lange poten, en kon zo makkelijk over de muren van het doolhof heenkomen. Maar wat de prins niet wist was dat achter het doolhof een vleesetende rivier sluimerde. Toen het paard in de rivier stapte werden ze al snel beiden opgeslokt.

Niet lang daarna kwam de broer van de indiaanse prins tot het doolhof. De broer had een beer met hele lange poten, dus kon ook met gemak over de muren van het gevaarlijke doolhof komen. De beer had altijd zo'n dorst dat hij wel een hele rivier zou kunnen leegdrinken. Toen ze bij de vleesetende rivier aankwamen was die na een tijdje helemaal leeggeslurpt door de beer.

Sinds de prins met het paard door de rivier waren opgeslokt was de vogel steeds droeviger gaan zingen. Maar de andere prins kwam met zijn beer steeds dichterbij, terwijl ze de dwerg op de tovervogel hoorden schelden. Toen de dwerg de beer zag schrok hij heel erg. Dit was nog nooit gebeurd. Niemand kon ooit door het doolhof en over de rivier komen. De dwerg rende met de kooi naar een groot kasteel, terwijl de beer met de prins erachter aanrende. 'Laat de tovervogel los,' riep de prins. Maar de dwerg maakte even een gebaar, en snel stonden zowel de beer als de prins in lange kooien. De dwerg kantelde de kooien en begon er op te dansen, zodat er wonderlijke muziek ontstond. Maar de tovervogel begon steeds valser te zingen, en hield ten slotte helemaal op. De dwerg was woedend, en zei : 'Ach, jou wil ik helemaal niet meer hebben. Ik heb nu de prins en de beer.' En snel liet hij de tovervogel los. De tovervogel vloog

snel over het toverdoolhof, en hielp velen om eroverheen te komen. Na een tijdje stonden allen die door de tovervogel over het doolhof waren gebracht om het kasteel, en riepen dat de dwerg de prins en de beer moest loslaten. Maar al gauw had de dwerg ook hen gekooid. Maar voordat de dwerg de kooien kon kantelen begonnen ze de tralies die als snaren waren te bespelen. De dwerg stond met z'n vingers in zijn oren, en toen hij wegrende pikte de tovervogel snel de sleutel van de kooien uit zijn broekzak weg.

Maar ze moesten nog steeds oppassen voor de gevaarlijke dwerg. Toen de tovervogel ze allen uit hun kooien had bevrijd, en de dwerg ver weg was slopen ze stilletjes naar het kasteel. Al gauw waren ook de beer en de prins bevrijd. In het kasteel stonden nog veel meer kooien die ze konden openen. Maar vanuit de raampjes van het kasteel kregen ze de schrik van hun leven. Het toverdoolhof kwam van alle kanten steeds dichterbij, klaar om het hele kasteel op te slokken. Maar gelukkig kon de tovervogel ook een beetje toveren, en maakte zichzelf heel groot. Allen konden ze een plaatsje vinden tussen de veren van de tovervogel, en die kon net op tijd van het kasteel wegvliegen. Alleen de beer met de lange poten staat daar nog steeds, zoekende naar toverrivieren die hij kan leegdrinken, en de beer is inmiddels zo groot geworden, dat de indiaanse prins zijn kasteel op de rug van de beer heeft gebouwd. Nog steeds komt de tovervogel wel eens langs om prachtig te zingen, en de dwerg hebben ze nooit meer teruggezien.

DE PRINS ZONDER NEUS

Er was eens een toverneus die opgesloten werd gehouden op een eiland. De reuzen die de toverneus bewaakten hadden alle zeeen opgedronken, behalve de zee rondom het eiland. Die zee mochten ze niet opdrinken, anders zou de toverneus ontsnappen. Wel dronken ze vaak kleine teugjes van de zee, waardoor er vele draaikolken ontstonden en vele scheepjes vergingen.

Op een dag waren de reuzen zo dorstig dat ze ten einde raad waren. Maar daar wist de toverneus wel wat op. Uit zijn neusgat haalde hij een fles met water tevoorschijn die nooit opraakte. Maar de reuzen begonnen al snel ruzie te maken om de fles. De ruzie liep zo hoog op dat ze weer ten einde raad waren. Maar daar wist de toverneus wel weer wat op. Ook uit zijn andere neusgat haalde hij een fles met water te voorschijn die nooit opraakte. Nu waren de reuzen in twee kampen verdeeld, maar ze hadden nog steeds ruzie om de flessen. Maar op een dag zei de toverneus : 'Weten jullie wat,' en toen haalde de toverneus een fles tevoorschijn waarvan ze konden drinken om nooit meer dorst te hebben. Een simpele druppel zou genoeg zijn. En zo nam iedere reus een teugje, maar toen de laatste reus wilde drinken was de fles al leeg. Oh, wat was die reus kwaad. En van de flessen die nooit opraakten kon hij niet meer drinken,

want die waren kapotgegaan door de ruzie. En zo heeft die reus in zijn boosheid de hele zee rondom het eiland leeggedronken, en kwam de toverneus vrij. Dat was wel slim van die toverneus.

En in de bossen kwam de toverneus een indiaanse elvenprins tegen zonder neus. De elvenprins raapte de toverneus op, en dacht : 'Nu, ik heb toch nog geen neus. Dan kan ik deze wel gebruiken. En zo vond de toverneus zijn plaats en toverde dat het een lieve lust was.

DE TOVERGROT

Er was eens een indiaans meisje dat in een land leefde met vogels die in hun hele leven maar één lied konden zingen en dan dood neervielen. Maar die liederen waren dan ook de prachtigste en meest betoverende liederen die iemand ooit had gehoord. Ook waren er in dat land roofdieren die in hun hele leven maar één keer konden aanvallen en dan dood neervielen. Maar zo'n aanval was dan ook zo groot dat het de geschiedenis inging als een aardbeving.

Het meisje zelf had ook een betoverende stem, zo prachtig, dat vele wonden genazen en tranen opdroogden wanneer ze zong. En als ze boos was, dan was het alsof de aarde beefde en alles wat daarop stond.

Op een dag was het meisje aan het wandelen gegaan, en verdwaalde in het bos. Hoe sterk ze dan ook was, ze moest oppassen voor die gevaarlijke roofdieren. Hoe dapper het meisje ook was, ze werd steeds banger naarmate het donkerder werd, en om haar angst te dempen begon ze te zingen. Maar zo mooi als de vogels van haar land kon ze niet zingen, en ze hoorde zoveel prachtige geluiden en liederen in het bos, terwijl ze wist dat de vogels na hun lied dood zouden neervallen. Het meisje werd er erg droevig van.

Plotseling stond er een groot roofdier voor haar, en het meisje schrok. 'Je hoeft niet zo te schrikken, hoor, meisje,' zei het roofdier. 'Ik zal je echt niets doen, hoor, want dan val ik dood neer.'

Het meisje zag dat het roofdier verwond was, en begon te zingen zodat zijn wond genas. Het roofdier was haar erg dankbaar en nam haar mee. Hij bracht haar naar een plaats waar een heleboel andere roofdieren waren. Ook vele andere roofdieren waren gewond, en het meisje moest veel zingen om hen te genezen. Ze noemden haar 'Goudstemmetje', en ze begonnen veel van het meisje te houden.

Op een dag kwam er een vogel in de grot waar het meisje nu leefde. 'Ik ben blij dat jij nu voor hen zingt,' zei de vogel, 'want vroeger moesten de vogels dat doen, en dat kon elke vogel maar één keer. Jij valt tenminste niet dood neer als je hebt gezongen.'

'Maar ik kan niet zo goed zingen als jullie,' zei het meisje.

'Oh, maar dat komt nog wel,' zei de vogel. 'Niemand die voor de roofdieren zingt blijft onveranderd.' En toen vloog de vogel weg.

Op een nacht merkte het meisje dat ze veren begon te krijgen, en dat haar stem steeds hoger werd. Al gauw durfde ze niet meer te zingen, omdat ze bang was net als de vogels dood neer te vallen. Maar de roofdieren werden erg ongeduldig, en sommigen begonnen boos te worden. Maar anderen kregen medelijden met het meisje, en gingen om haar heen staan om haar te beschermen. ‘Als je nog één keer voor ons zingt, dan zullen we je laten gaan,’ gromde één van de roofdieren. En toen waagde het meisje het er maar op, omdat ze nog niet helemaal in een vogel was veranderd, en nog steeds niet zo prachtig als de vogels kon zingen. Tijdens haar laatste lied zong het meisje steeds prachtiger en prachtiger, en ze merkte dat ze al een snavel begon te krijgen, en vogelpoten. Net op tijd was het lied afgelopen. Het meisje veranderde helemaal in een vogel en vloog weg, de roofdieren in betovering achterlatend.

Het meisje dat nu een vogel was vloog snel naar de andere vogels en smeekte hen om niet meer te zingen. ‘Goudstemmetje, Goudstemmetje,’ riep één van de vogels. Het meisje kende dat vogeltje wel, omdat die een keer bij haar was geweest in de grot. ‘Jij bent de enige vogel die heeft gezongen zonder dood neer te vallen. Leer ons zo te zingen als jij,’ zei het vogeltje.

‘Maar ik durf niet,’ zei Goudstemmetje, ‘want nu ben ik helemaal een vogel, en bang om dood neer te vallen.’

‘Ach, welnee,’ zei het vogeltje, ‘je hebt al zo vaak gezongen, en je bent nog steeds hier. Toe, zing voor ons.’

En toen begon Goudstemmetje zo prachtig en betoverend te zingen dat alle vogeltjes er tranen van in hun oogjes kregen. Zachtjes begonnen enkele vogeltjes met haar mee te zingen, lied na lied, en toen steeds meer. En sindsdien is er in dat land nooit meer een vogeltje dood neergevallen, en zingen de vogeltjes daar het meest.

HET MEISJE DAT OP HET WATER DANSTE

Er was eens een indiaans meisje dat op water kon dansen. Haar dansjes waren zo betoverend dat vissen uit het water opkwamen om in vogels te veranderen. Op een dag kwam er een heks naar haar kijken. De heks stopte alle vogels van het meisje in kooien, veranderde in een storm, en blies het meisje omver, zodat ze in het water wegzakte.

Direkt veranderde het meisje in een vis, maar al snel bleek dat ze een hele bijzondere vis was. Ze kon wensen laten uitkomen. Al gauw deden de vissen om haar heen telkens de meest vreemde wensen. Sommigen wilden vogels worden, anderen wilden onder de grond wonen, en zo ging het maar door. De tovervis werd er erg moe van,

en op een dag dreef ze levenloos naar boven.

Toen de heks dat zag begon ze erge medelijden te krijgen, en sprak : ‘Vanaf nu zul je weer een meisje zijn dat op het water danst, maar ditmaal zal geen storm je kunnen omduwen. En zo gebeurde het. De tovervis veranderde weer in een meisje, en danste weer op het water, zonder dat ze nog kon vallen door een storm. Het meisje danste zo betoverend dat alle kooien van de heks zich openden. Maar de heks vond dat niet meer erg, want alles wat ze wilde was naar het meisje kijken. Maar op een dag danste het meisje van het water weg, en hoe de heks ook zocht, ze kon het meisje niet meer vinden. En sindsdien danste het meisje alleen nog maar in de herinnering van de heks.

HET KONINKRIJK VAN CHOCOLADE

De indiaanse weeskinderen gingen op een klein bootje over dat afschuwelijke meer van wespenzeep. Wanneer de zeep hun handen raakten dan begonnen die te branden en te steken. Maar even later merkten ze dat het bootje begon te lekken. En zo zakten ze langzaam in die afschuwelijke diepte. Sommigen zwommen verder, terwijl anderen van de pijn verkrampten en geheel wegzakten. De weeskinderen die waren overgebleven kwamen uiteindelijk vermoeid aan op het hoornaarsstrand. Ook hier steekte het en brandde het, en waar ze kwamen lieten ze bloeddruppels achter. Oh, wat stak dit strand. Vele kinderen zakten weg op dit strand, terwijl de laatste twee kinderen na lang lopen een kasteel ontdekten waar alles van goud was, en waar bruin fluweel en leer lag. De kinderen waren gebronst door de modder en de doorns van een lange dag, gebleekt door de afschuwelijke zon die hun gezichten teisterde. Overal waar ze waren geweest hadden ze tranen en zweet achtergelaten, en nu waren ze dan eindelijk hier, waar de zon vriendelijk scheen. Een vriendelijke leeuw kwam naar hen toe, en vroeg waar de andere kinderen waren. ‘Oh,’ zeiden de twee kinderen, ‘de reis was verschrikkelijk, en we hebben velen achter moeten laten.’ De leeuw keek naar hun wonden die bloeiende bloemen begonnen voort te brengen, waar melk uit stroomde. De leeuw trok de diepe angels uit hen weg, terwijl er ook chocolademelk uit de bloemen scheen voort te stromen. ‘Volg mij,’ zei de leeuw. En zowel de leeuw als de kinderen lieten stroken van melk en chocolademelk achter zich. En de leeuw leidde hen tot de tuinen waar chocolade werd gemaakt. En achter die tuinen was een afgrond waar de chocolade werd ingeworpen. De leeuw sprong, en de kinderen sprongen hem achterna. Hier werd de chocolade gesmolten door de zon, en hier gleden de kinderen met de leeuw. De leeuw voorop, en daarachter de kinderen. Verderop had de chocolade allerlei

kleuren, en de kinderen begonnen misselijk en draaierig te worden. En de kinderen werden zo ziek dat ze dachten : waren we maar bij de anderen gebleven. Plotseling vlogen ze door een donker gat en kwamen weer in het meer van wespenzeep terecht. En hier hebben ze toen hun koninkrijk van chocolade gebouwd.

DE SPREKENDE TOREN

Er was eens een sprekende toren. Wanneer iemand de trappen van de toren op wilde gaan, dan schreeuwde de toren uiteindelijk zo hard dat niemand echt ver kon komen. Maar de koning had gehoord dat er bijzondere dingen te vinden waren in die hoge toren, die zo hoog was dat niemand eignelijk wist waar die toren eindigde. De koning liet een dove man komen en vroeg aan de man of hij wilde gaan kijken wat er bovenin te vinden was. De dove man stemde toe, en vertrok direkt naar de toren. De man had natuurlijk geen last van het harde geluid, en na een tijdje was hij zo hoog gekomen dat hij in een zaaltje terecht kwam waar allerlei indiaanse vruchten lagen. De man begon ervan te eten, en begon hard te lachen. Hij wilde toen een trap op om nog hoger te komen, maar werd direkt tegengehouden door verblindende lichten. De man ging terug naar het zaaltje, nam zoveel mogelijk van de indiaanse vruchten mee, en ging terug naar de koning. Hij vertelde de koning over de verblindende lichten, maar dat hij wel vruchten had gevonden waar je hard van ging lachen.

De koning kon die vruchten wel gebruiken, en na niet al te lange tijd leed het hele hof aan de slappe lach. Maar tevreden was de koning niet. En daarom liet hij ook een blinde man komen. De blinde man maakte natuurlijk geen kans om door het harde geluid van het eerste gedeelte te komen, en daarom moest de dove man terug naar het torenzaaltje om daar vanuit een raampje een touw te laten zakken om de blinde man omhoog te heisen.

Dat ging allemaal goed, en zo kon de blinde man de trap op nog verder omhoog, en had geen last van de verblindende lichten. Na een tijdje kwam de blinde man in een zaaltje waar glanzende indiaanse stenen lagen. De man zag dat natuurlijk niet, maar had ze al snel gevonden, maar barste toen in huilen uit. Hij wilde toen met de trap nog verder omhoog, maar daar werd het elke stap heter en heter, totdat de man het niet meer uit kon houden, en terugging naar het zaaltje. Hier nam hij zoveel mogelijk indiaanse edelstenen mee, en ging terug over de trap naar het eerste zaaltje, waar hij door het raampje over het touw naar beneden kon. Zo kwam hij terug bij de koning, en vertelde wat hij had meegemaakt. Ook liet hij de indiaanse edelstenen zien, waarvan je in huilen uitbarste zodra je ze aanraakte. ‘Nou, laten we dat dan maar niet doen, hè,’ zei de koning. De koning liet de edelstenen goed opbergen.

Maar op een dag was er een dief in het kasteel, en vond de edelstenen. Toen hij ze wilde oppakken barste hij ineens in huilen uit. Huilend en vol van spijt meldde hij zich bij de koning, en de koning wist nu hoe belangrijk die edelstenen waren. Ze waren goede wachters. Voor straf moest de dief de torentrap beklimmen, helemaal tot aan het puntje. Maar ver kwam de man natuurlijk niet. Eerst raakte hij doof van het geluid. Later raakte hij blind van het licht, en toen hij nog hoger kwam was het daar zo heet dat hij verbrandde. Niemand zag hem ooit weer terug. De koning had gehoopt dat de dief met meerdere geheimen zou terugkomen, en daarom was de teleurstelling groot toen dat niet gebeurde. De koning wist nu dat ze een man van steen nodig hadden die de hete trap zou kunnen bestijgen.

Vele jaren gingen voorbij, maar uiteindelijk had de koning toch zo'n man gevonden. De man van steen kon ook goed tegen hard geluid en fel licht, en al gauw kwam hij in een derde zaal, waar hij indiaanse bloemen vond. Maar de bloemen riepen direkt : 'Raak ons maar niet aan, want dan kun je niet meer spreken.' De man stapte daarom direkt achteruit en liep naar de volgende trap omhoog. Maar daar werd het elke trede steeds kouder en kouder, en op een gegeven moment kreeg de man het zo koud dat hij gillend naar beneden rende. Snel kwam hij bij de koning aan, en vertelde over de koude trappen. Ook vertelde hij over de bloemen. Maar de koning was erg boos dat de man van steen de bloemen niet voor hem had meegenomen. Het kon de koning niets schelen dat de man van steen dan niet meer zou kunnen praten als hij ze mee zou nemen. Dus de man moest terug. De man van steen nam zoveel mogelijk bloemen mee als hij maar kon, maar kon sindsdien niet meer spreken. De koning liet de bloemen planten in zijn kasteel, aan het einde van de grote hal. De koning liet er een klein riviertje omheen bouwen, en een hekje, zodat niemand de bloemen zomaar zou aanraken.

De koning was nog steeds erg ontevreden, want hij wilde weten wat er achter die koude trappen was. En daarvoor had de koning een kachelman nodig. Na vele jaren zoeken vond de koning eindelijk zo'n man die geheel van kacheltjes was gemaakt. Hij zou met gemak over die koude trappen kunnen komen. En hij kon ook makkelijk de trappen daarvoor beklimmen, omdat hij overal tegen bestand was. Maar de koude trappen waren niet makkelijk. Na een tijdje begon de man te merken dat de kacheltjes uit begonnen te gaan, en uiteindelijk moest de man zich omdraaien om weer terug te gaan.

De koning was woedend. De kachelman was zijn enige hoop. Voor straf moest de kachelman in het veld van de indiaanse bloemen geworpen worden. Toen hij tegen de bloemen aankwam kon hij direkt niet meer spreken. De bloemen hadden erg veel medelijden met hem, en op een dag zei één van de bloemen tegen hem : 'Hoor eens. Ik zal een druppel wonderhoning voortbrengen, en als je die druppel inslikt, dan zul je met gemak over de koude trappen heenkomen.' En zo gebeurde het. De bloem bracht de honingdruppel voort, de kachelman slikte het in, en de bloemen brachten

hem over de rivier en over het hek. De kachelman ging terug naar de toren, en kwam later met gemak over de koude trappen heen. Daar boven vond hij zo'n prachtig rijk dat hij niet meer terugwilde. En waarom zou hij dat verklappen aan zo'n gemene en valse koning ?

Sindsdien begon de toren nog meer te stralen, en de indiaanse bloemen begonnen naar de toren toe te groeien. Ze werden elke dag wilder en begonnen scherpe dorens voort te brengen, zodat niemand de toren meer kon beklimmen. Ze groeiden zo hoog dat ze helemaal in het rijk van de kachelman terechtkwamen. De kachelman was daar natuurlijk erg blij mee, maar kon nog steeds niet spreken. Elk jaar brachten de indiaanse bloemen prachtig bloesem voort, en op een dag zei één van de bloemen : 'Kachelman, zodra de bloesem een druppel wonderhoning voortbrengt : slik het in. Dan zul je weer spreken.' De kachelman wachtte totdat de druppel zou komen, en toen hij slikte kon hij niet alleen spreken, maar ook stond er een indiaanse prinses voor hem. Zij was gehuld in bloesem en de wonderlijkste bloemen. 'Ik ben de bloemenprinses,' zei ze. En ze leidde hem naar een trap geheel gemaakt van bloemen, en de trap was heel geurig. Helemaal bovenaan de trap waren er vlammetjes waardoor al zijn kacheltjes weer aan konden gaan. En voordat de kachelman het wist stond hij bovenop die hoge toren en had een uitzicht over het hele land.

'Hallo,' zei de toren, 'nog nooit heeft er iemand op mijn top gestaan, en het is zo'n heerlijk gevoel. Daarom geef ik je nu vleugeltjes, zodat je hier altijd weer terug kan komen.' En zo vloog de kachelman weg met zijn indiaans prinsesje, want nu hij zo hoog was gekomen, wilde hij eigenlijk alleen maar hoger. En de bloemen groeiden heel snel met hen mee, en volgden hen overal. En elk jaar bracht de bloesem weer nieuwe indiaanse prinsesjes voort. De kachelman kwam nooit meer terug naar de toren, en sindsdien is het geluid van de toren alleen maar harder geworden. Men zegt dat dat is omdat hij de kachelman roept.

DE BIJENPRINSES

Hoog in de wolken leefden eens een grote groep indiaanse reuzen. Ze waren heel groot, heel dik, en alles ging erf langzaam. Op een dag besloten ze over de wolken naar beneden te komen. Dat ging allemaal erg langzaam. Ze wilden beneden op zoek gaan naar een splinter van een bijzondere rozenstruik. Die splinter die zou zo oud zijn, dat hij van goud zou zijn geworden. De indiaanse reuzen wisten dat als ze die splinter zouden zaaien, dan zou er een roos uitkomen, zo sterk en zo hoog, dat ze door te klimmen bij hun voorouders konden komen.

Na een tijdje hadden ze de gouden

splinter gevonden, maar deze was in bezit van een dwerg. Ze boden de dwerg van alles aan in ruil voor de gouden splinter, zoals een wolkenspinner, of een wolkenwever, maar de dwerg wilde de gouden splinter niet ruilen. Maar omdat de indiaanse reuzen zolang en intens smeekten zei de dwerg uiteindelijk : ‘Goed dan, ik zie dat jullie de gouden splinter erg graag willen hebben. Ik doe het alleen als ik jullie indiaans prinsesje ervoor krijg. ‘Wat ?’ dachten de indiaanse reuzen. ‘Maar goed, als er geen andere ruil mogelijk is, dan moet het maar.’ En zo gingen de reuzen terug om hun indiaanse prinsesje waar ze zoveel van hielden naar de dwerg te brengen. En zo kregen de reuzen de gouden splinter. Toen ze weer boven in de wolken waren zaaiden ze de splinter direkt in een grote pot. Niet lang daarna stond er een enorm grote, taaie roos die enorm hoog begon te groeien, en al gauw klommen de indiaanse reuzen naar het rijk van hun voorouders. Maar die voorouders waren helemaal niet zo blij. Ze vonden het dom dat de reuzen hun prinsesje hadden omgeruild. Maar de voorouders waren zo groot en zo dik dat ze niet over de roos naar beneden zouden kunnen. Dan zouden ze te pletter vallen.

Inmiddels bij de dwerg moest het indiaanse prinsesje een hoop zwaar werk verrichten. Ook moest het prinsesje veel kamers schrobben, en de was doen. Het meisje was doodongelukkig, maar op een dag nam de dwerg het meisje mee naar een diepe plaats onder de grond. Hier leefden een heleboel ratten, en de dwerg zei dat als het meisje de ratten tam kon maken, dan hoefde ze niet meer te werken. Dat was een zware opdracht voor het meisje. De ratten waren niet makkelijk en beten haar overal. Toch lukte het het indiaans prinsesje om de ratten tam te maken. Nu kon de dwerg ritjes gaan maken op de ratten, en ook het prinsesje ging vaak met hem mee. Op een dag kwamen ze nog dieper onder de grond. Hier leefden beren, en weer vroeg de dwerg of het indiaanse prinsesje de beren wilde temmen. Als beloning zou de dwerg haar dan meenemen naar een geheime plaats. Ook de beren waren niet makkelijk, en beten haar overal, maar uiteindelijk na een lange tijd waren de beren tam. Nu kon de dwerg ook op de beren ritjes gaan maken, en het meisje ging vaak met hem mee. Op een dag zei het meisje : ‘Je hebt me beloofd om me mee te nemen naar die geheime plaats.’

En zo nam de dwerg het indiaanse prinsesje mee naar een plaats waar een zeldzame roos stond. De roos was zo prachtig dat het indiaanse prinsesje haar ogen er niet vanaf kon houden. ‘Als je voor de roos zal zorgen en haar genegenheid wint, dan zul je kunnen komen waar je maar wilt, enkel door een gedachte.’ Het meisje begon de roos te verzorgen, en na een lange tijd won het indiaanse prinsesje eindelijk haar genegenheid. En inderdaad, door een enkele gedachte kon het meisje komen waar ze maar wilde. Maar het prinsesje dacht er niet aan om terug te gaan naar de indiaanse reuzen. Ze had het hier immers zo naar haar zin.

Maar op een dag werd de dwerg ernstig ziek. Het indiaanse prinsesje was erg verdrietig. ‘Ga naar het veld van rozen achter de zeldzame roos, en verzorg

hen, want ze zijn blind, doof, en kunnen niet spreken. Als je hun genegenheid wint dan kun je wie je maar wilt genezen door enkel een gedachte.' Het meisje ging naar het veld toe door enkel een gedachte, want zij had die gave van de zeldzame roos gekregen. In het veld zag ze de prachtigste rozen, en begon hen te verzorgen. Na niet al te lange tijd won ze hun genegenheid, en werd het indiaanse prinsesje begiftigd met de gave dat ze door een simpele gedachte kon genezen wie ze wilde. Snel ging het indiaanse meisje naar de dwerg toe, die inmiddels doodziek was, en genas hem.

De dwerg was haar nu zo dankbaar dat hij haar een gouden sleutel gaf, waardoor ze in het rijk van zijn voorouders kon komen. Toen ze daar aankwam zag ze de kleinste en dunste wezentjes, allemaal als gouden splinters. Toen ze ze aanraakte veranderden ze direkt in bijen, en vlogen met haar mee naar boven. De bijen brachten haar tot de meest zeldzame bronnen van wonderlijke honing. Het meisje was zo verrukt van de honing, dat ze er taarten van begon te maken. Eerst bracht ze de taarten naar de dwerg, maar later wilde ze ook de honingtaarten brengen naar de indiaanse reuzen. De bijen hielpen haar ermee, en uiteindelijk kwam ze terecht in het rijk van de voorouders van de indiaanse reuzen. Hier waren ze allemaal, en ze waren erg blij haar te zien. In een zaal werden de taarten op grote tafels gezet, en begonnen de reuzen te eten zoals ze nog nooit hadden gegeten. Maar daarbij maakten ze zo'n kliederboel, en werd er zoveel gemorst, dat zelfs grote druppels honing naar beneden vielen. Waar de druppels de grond raakten ontstonden er steden en dorpen. Maar het trok ook de roofdieren aan, en die waren al snel in gevecht om de overheerlijke honing.

Het indiaanse prinsesje keek naar beneden en zag wat er gebeurde. Ze was er erg verdrietig om. Maar ze wist dat ook de roofdieren kon komen waar zij was, door het liefhebben van bloemen, en door het temmen van ratten en beren. Ze wilde het hen wel vertellen, maar de roofdieren maakten zo'n lawaai. Toen besloot het indiaanse prinsesje de bijen naar hen toe te sturen om het te vertellen. Maar één voor één werden de bijen door de roofdieren doodgeslagen. Het indiaanse prinsesje was woedend. Toen nam ze een kan met de wonderlijkste honing en goot het naar beneden. Al snel ontstond er een wilde zee van honing, en de roofdieren raakten geheel vast onder de kleverige honing. Toen kwamen de zon en de sterren naar beneden om de honing van de roofdieren af te likken, maar al gauw gingen de zon en de sterren ook in de honing baden, en wilden niet meer terug naar hun oude plaatsen. Omdat er steeds meer sterren kwamen begon de zee van honing te stijgen en te stijgen. Het indiaanse prinsesje moest nu iets doen, anders zou alles vollopen. Maar het meisje wist niet wat ze doen moest, en besloot de dwerg om raad te vragen. Maar die was niet meer te vinden, want beneden was alles ondergelopen. Ook de rozen kon het meisje niet vinden, en uiteindelijk besloot ze terug te gaan naar het rijk van de voorouders van de dwerg, in een kelder. Ook daar was alles al ondergelopen, maar in de verte zag ze iets glinsteren. Het was een gouden splinter, misschien wel de

laatste. Ze raakte de splinter aan, en de splinter veranderde in een bij. Ze stapte op de bij, en vloog naar de plaats waar de zon eens stond. Hier was ze veilig, en niemand heeft haar ooit nog teruggezien.

HET TOVERTOUW

Eens woonden er een heleboel indiaanse feeen in een kasteel om daar de wonderlijkste toverschatten van het land te bewaken. Ze wilden de toverschatten graag met het volk delen, maar ze waren bang dat het in verkeerde handen zou vallen. Daarom hadden ze afgesproken dat zij die tot het kasteel zouden komen eerst een tovertouw moesten overwinnen, daarna een toverzwaard en als derde een vleesetend tovervarken van metaal.

Het tovertouw was zo verschrikkelijk dat het vele ridders de diepte introk, en zij die door het tovertouw werden meegenomen naar de dieptes van het kasteel werden nooit meer teruggezien. Het tovertouw was afschuwelijk sterk en lang, en eigenlijk kon niemand er tegenop. Zo ging dat eeuwenlang door, totdat eigenlijk niemand meer het kasteel indurfde.

Maar toch was er op een dag een boerenzoon die wel een poging zou willen maken. Werken op het land beviel hem niet, en leren kon hij niet. Toen hij het tovertouw zag vroeg hij : ‘Zeg tovertouw, kun je mij vertellen hoe ik jou te slim af kan zijn ?’ Het tovertouw maakte zich extra lang en zei : ‘Wie mij raakt, die brandt zich, want vuurheet ben ik. Maar zij die het handschoentje van ijskoud dragen zullen aan mij ontsnappen.’

‘En waar kan ik dat handschoentje van ijskoud vinden ?’ vroeg de boerenzoon. Toen wees het tovertouw helemaal naar boven waar een klein plankje hing met de handschoen erop. De boerenzoon wist niet hoe hij daar moest komen. ‘Zeg, hoe kan ik daar komen ?’ vroeg de boerenzoon.

‘Daar kun je niet komen,’ zei het tovertouw. ‘Net als al die anderen zul je door mij in de diepte worden geworpen.’

‘Oh, maar ik geloof er niks van dat je zo sterk bent,’ zei de boerenzoon. ‘Als je zo sterk bent, bewijs me dat dan maar eens. Pak die grote steen naast mij maar eens op en werp hem een flink eind in de lucht. Dan zal ik je geloven.’ Het tovertouw pakte de grote steen en slingerde hem een eind omhoog, zo hoog dat de steen op het plankje terechtkwam. Het plankje brak en de hadnschoen van ijskoud viel naar beneden. Snel ving de boerenjongen de handschoen op, deed hem om zijn hand en greep het tovertouw. Direkt werd het touw slap, en de boerenjongen kon het touw makkelijk meenemen. Maar dieper in het kasteel kwam hij het toverzwaard tegen. Het toverzwaard

was zo snel dat de boerenjongen niets zou kunnen beginnen, ook niet met het tovertouw. Want zodra de boerenjongen het handvat wilde grijpen vloog het toverzwaard weg, en het toverzwaard hakte telkens het tovertouw doormidden. En al die delen begonnen ook weer te groeien, en maakten het de boerenjongen erg moeilijk.

'Hoe kan ik je handvat grijpen ?' vroeg de boerenjongen aan het toverzwaard.

'Door het handschoentje van langzaam,' zei het toverzwaard.

En waar is dat handschoentje ?' vroeg de jongen. Toen wees het toverzwaard naar boven, waar een klein plankje hing met het handschoentje van langzaam erop. 'Maar daar kun jij toch nooit komen,' zei het toverzwaard. 'Geef de moed maar op.'

De jongen had gehoord dat het toverzwaard koppen afhakte van mannen die tot hier waren gekomen, en dat nog nooit iemand langs het toverzwaard was gekomen. 'Zeg, ik geloof er niks van dat je zo sterk bent,' zei de boerenzoon. 'Kun jij die grote steen naast mij eens optillen en een flink eind omhoog slingeren ?'

'Ik kijk wel beter uit,' zei het toverzwaard, 'ik wil het plankje niet raken.'

'Nou, kun je dan die grote steen eens flink in stukken hakken ? Dan geloof ik dat je zo sterk bent,' zei de jongen. Trots vloog het toverzwaard naar de reusachtige steen en hakte hem met gemak in een aantal stukken. Snel pakte de jongen een stuk steen en smeet het naar het plankje toe waar het handschoentje van langzaam lag. De steen raakte het handschoentje van langzaam, dat direkt naar beneden viel. De boerenjongen ving het op, deed het om z'n andere hand en greep het handvat van het toverzwaard. Snel sloeg hij zich een weg door al dat touw heen.

Dieper in het kasteel kwam hij na een tijdje het vleesetende tovervarken van metaal tegen. Het varken vloog hem direkt aan, en de boerenzoon werd direkt flink gebeten, en kon niet veel met het toverzwaard en tovertouw beginnen. Het varken was veel te wild en te hard. 'Mannetjes als jou vreet ik zo op,' zei het vleesetende tovervarken van metaal.

'Hoe kan ik aan jou ontsnappen ?' vroeg de boerenzoon.

'Alleen door het keteltje van zachtheid,' zei het vleesetende tovervarken van metaal.

'En waar is dat keteltje te vinden ?' vroeg de boerenjongen.

Even was het een tijdje stil. Daarna wees het varken in de diepte van een waterput dichtbij hen. De jongen zag iets glinsteren, maar zelfs zijn tovertouw kon er niet bijkomen, zo diep lag het keteltje.

'Ik eet alles wat los en vastzit,' zei het varken.

'Oh ja ?' vroeg de jongen. 'Nou, eet die grote steen naast mij dan eens op.'

En in een paar seconden vrat het varken

de reusachtige steen die naast de jongen lag op. Het varken was ineens een stuk groter en zwaarder, en begon dorst te krijgen. Snel ging het varken naar de waterput, en boog helemaal over de rand heen om wat water te kunnen drinken. Snel gaf de boerenjongen hem een duw, terwijl het varken in de put plofte. Het varken zonk erg snel omdat hij zo zwaar was, en na een tijdje kwam hij in het keteltje van zachtheid terecht waarin hij verdween. Het keteltje dreef toen langzaam omhoog. De boerenjongen nam het keteltje op zijn rug, en kwam na niet al te lange tijd bij de schatkamer van het kasteel aan. Hier stond een indiaanse fee hem al op te wachten. ‘Dappere man,’ zei de fee. ‘Je mag uitkiezen wat je wil.’ Maar de jongen keek wat in het rond, en niets maar dan ook niets kon hetgeen hij al droeg overtreffen : het handschoentje van ijskoud met het tovertouw, het handschoentje van langzaam met het toverzwaard, en het keteltje van zachtheid. ‘Ik heb genoeg aan wat ik heb,’ zei de jongen. En keerde weer terug naar waar hij vandaan was gekomen.

DE TOVERFLUIT

Er was eens een dwerg met een toverfluit die vaak op pad ging om met zijn toverfluit feeen te bevrijden uit voorwerpen waarin zij opgesloten waren. Op een dag zette hij eens een heleboel indiaanse feeen vrij, en bracht hen naar een oud leeg kasteel waar ze een kamer kregen. Onder het kasteel waren verborgen schatkamers met indiaans snoep waarvan je zou gaan zingen als je het zou eten. Maar alleen de toverfluit kon met verschillende deuntjes die schatkamers openen.

Op een dag was de toverfluit gestolen, en de dwerg was erg droevig. Toen hij merkte dat de indiaanse feeen zoveel zongen wist hij wat er aan de hand was. Ze hadden van het indiaanse snoep gegeten. Maar wie had de schatkamers voor hen geopend, of het naar hen gebracht ?

Na een tijdje liet hij alle feeen bij zich komen om verhaal te doen, maar ze zeiden allemaal dat ze zingend wakker werden die ochtend en niet wisten wat er was gebeurd. De dwerg vond het maar vreemd. Gelukkig was het snoep na een tijdje weer uitgewerkt en werd het weer rustig in het kasteel. Iemand had dus de feeen in hun slaap gevoerd, maar wie ?

Op een dag kwam er een oude vrouw bij het kasteel. Toen de dwerg opendeed griste de vrouw snel de toverfluit tevoorschijn, floot een deuntje, en sloot daardoor de dwerg op in een magisch voorwerp. Nu was het een koud kunstje om ook de feeen te betoveren. Maar één fee was die dag niet in het kasteel. En toen ze die avond thuiskwam was ze erg verdrietig dat er niemand was.

Ze begon overal in en om het kasteel te zoeken, en kwam uiteindelijk ook bij de schatkamers van indiaans snoep terecht. Daar was de heks ook geweest, maar had per ongeluk één van de deuren open

laten staan. Het meisje ging naar binnen, en nam wat van het snoep. Direkt begon ze te zingen. Ook zag ze een vreemde vaas staan van verschillend soort donker gekleurd glas als edelgesteente. De vaas vertelde haar wat er gebeurd was, en het meisje werd erg verdrietig. Er lag verder geen indiaans snoep meer, omdat de heks de rest had meegenomen. Het meisje besloot de vaas mee te nemen, en ging weer naar boven. Enkele jaren gingen voorbij, en het meisje leefde in treurigheid. Nooit durfde het meisje de poort van het kasteel open te doen, bang om betoverd te worden. Het meisje huilde veel, en altijd als ze huilde, ving de vaas haar tranen op. Op een dag was de vaas helemaal vol, en sprak : ‘Nu ik vol ben, kun je naar de andere schatkamers gaan. Giet wat van de tranen in het slot, en de deur zal opengaan.’ En zo ging het meisje met de vaas vol tranen naar de dichtstbijzijnde schatkamer om te doen wat de vaas sprak. En direkt ging de deur open. Maar ook hier had de heks bijna al het snoep weggenomen. Maar wel stond hier een andere vaas, en die was vol met spinnenwebben. Met de twee vazen liep ze naar de volgende schatkamer. Weer opende ze de deur zoals de vaas gesproken had, en kon naar binnen. Hier lag nog veel snoep, maar voor de berg van dat indiaans snoep stonden twee honden. Ze sprongen op het feeenmeisje af, en van schrik sloeg ze de honden met de beide vazen, die daardoor allebei in duizenden stukjes kapotvlogen. Maar de honden lagen nu als dood op de grond. Het meisje nam wat van het snoep, en at zoveel dat haar stem luider en luider werd, en ze begon meer en meer te zingen. Maar achter haar viel ineens de deur in het slot.

‘Zo zo,’ zei een stem, ‘als je nu al dat indiaans snoep hebt gegeten, dan zul je in het vervolg iedere deur met je stem kunnen openen.’ En zo at het meisje nog even door, en toen alles op was hoefde ze maar haar mond open te doen, en alle deuren gingen voor haar open. In één van de schatkamers bleek de heks te wonen, en stond ook het magische voorwerp waar haar vrienden in opgesloten zaten. Toen de heks haar zag begon de heks op haar toverfluit te spelen, maar kon haar met geen mogelijkheid betoveren. Het feeenmeisje sprak toen tot het magische voorwerp dat het haar vrienden moest loslaten, en direkt stonden de dwerg en de andere feeen voor haar. ‘En nu ga jij in dat magische voorwerp !’ riep ze tegen de heks, en met een gil verdween de heks in het voorwerp. Snel pakte de dwerg zijn toverfluit en haalde diep adem. De dwerg was zo blij en dankbaar dat hij ze leidde naar een verborgen schatkamer wat uitliep in een verborgen rijk. En hier zijn ze altijd blijven wonen.

DE FLUITKETELMAN

Er was eens een man geheel gemaakt van fluitketels. Zodra de ketels begonnen te fluiten kon de man altijd vliegen. Dan vloog hij altijd hoog en heel ver weg. Maar op een dag kwam hij een wesp tegen, die hem probeerde te prikken, maar de angel brak stuk op één van de ketels. Daarna kwam er een woeste hoornaar op hem af, die agressief zijn gif naar hem toe spoot, maar het gif werd door de ketels weggeketst. Toen kwam er een vogel, gaf de man een klap met zijn enorme vleugel, en de fluitketelman verloor zijn evenwicht en viel.

Na een lange val kwam de fluitketelman in een wespennest terecht. De wespen waren woest en probeerden door de gaatjes naar binnen te vliegen. Maar de ketels begonnen zo te koken dat ze niet ver kwamen. De fluitketelman rende weg, maar kwam toen in een hoornaarsnest terecht. Ook zij probeerden door de gaatjes naar binnen te vliegen, en zij konden wel tegen de kokende hitte. Boven in zijn neus was een gloeiende dop waardoor altijd alles kon koken. Die gloeiende dop die drukten ze van binnenuit weg, en toen had de fluitketelman ineens een gat in zijn neus.

De hoornaars zochten door het hele lichaam van de fluitketelman, in alle ketels, of ze nog iets bruikbaars konden vinden, maar ze vonden niets. Nu de fluitketelman zijn neus had verloren zou hij niet meer kunnen koken, en dus ook niet meer kunnen vliegen. Maar de hoornaars waren de slechtsten niet. Ze zeiden : ‘Weet je wat. Wij blijven vanaf nu gewoon in jouw ketels wonen, en dan zul je altijd kunnen vliegen. Jouw fluitketels zijn goede nesten voor ons. En zo hoef je niet eerst te wachten op het fluitje. Je kan nu gewoon vliegen wanneer je wilt.’ En dat vond de fluitketelman wel een goed idee. De hoornaars konden zo goed vliegen, en nu waren ze altijd bij hem.

De fluitketelman begon weer ritjes door de lucht te maken, maar al gauw kwam hij die vervelende vogel tegen, en voordat hij het wist lag hij weer op de grond. Ditmaal was hij bij de indianen terecht gekomen. De indianen prikten

hem met hun speren, maar ze kwamen niet door de ketels heen, en al gauw hadden ze woeste hoornaars achter zich aan.

De indianen waren onder de indruk van het gif van de hoornaars, en dachten dat ze dat wel voor hun wapens konden gebruiken. En zo sloten ze vriendschap met de fluitketelman en de hoornaars. De hoornaars zouden voortaan op hun wapenen zitten om ze te voorzien van gif. En dat beviel de hoornaars zo goed, dat even later de fluitketelman bijna geen hoornaars meer in zijn ketel had, en dus niet meer kon vliegen. De hoornaars hadden het bij de indianen veel te veel naar hun zin.

De fluitketelman raakte in gesprek met een indiaans meisje die een slaapmatje had wat van bijen gemaakt was. Hiermee kon ze vliegen, en dat maakte het voor de fluitketelman interessant. Al snel maakten de twee lange reizen op het bijenmatje, maar op een dag kwamen ze de vervelende vogel tegen die hen van het bijenmatje afpikte. Het meisje viel in de rivier, maar de fluitketelman viel ernaast op een harde rots. Alle ketels waren van elkaar gebroken, en het meisje moest alle stukken bij elkaar zoeken. De moeder van het meisje maakte een grote theemuts voor de fluitketelman die alle ketels goed bij elkaar zou houden. Ze maakte die theemuts van mieren, en toen de theemuts over de ketels werd geschoven werden de ketels zo heet dat ze als nooit tevoren begonnen te koken. Nu kon de fluitketelman weer vliegen als de beste. Toen hij de vervelende vogel weer tegenkwam en de vleugel de ketels raakte slaakte de vogel een gil en verbrandde ogenblikkelijk, terwijl het meisje beneden het as opving. Met het as ging ze naar een droog veld, waar ze het as zaaide. Niet lang daarna groeiden er bloemen die leken op fluitketeltjes. Het meisje begon ze te plukken en maakte er een vest van voor haarzelf. Nu kon zij ook vliegen.

En samen maakte ze weer lange reizen, totdat ze op een dag een huisje heel hoog in de lucht vonden dat geheel gemaakt was van fluitketels. Toen ze in het huisje stapten merkten ze dat wanneer de ketels kookten het huisje opsteeg. Na een tijdje kwam het huisje in een hele grote hal aan. Daar zat een heks die geheel gemaakt was van fornuisjes. De heks brak uit in gelach. ‘Zo,’ krijste ze, ‘ik zie dat mijn val goed heeft gewerkt.’ Ze trok de fluitketelman en het meisje snel uit het huisje, en wilde de fluitketelman in een oven duwen. In de oven werden de fluitketels van de man omgesmolten tot kleine fornuisjes. ‘Zo,’ lachte de heks tegen het meisje. ‘Nu zul je je leven lang achter de fornuisjes moeten werken.’ Toen de man uit de oven kwam kon hij zich nauwelijks bewegen. De man was zo zwaar geworden dat hij niet meer kon vliegen.

Maar op een dag kwam het verdwenen bijenmatje ineens opduiken. Het bijenmatje schoof over de vloer heen, vlak voor de voeten van de heks. Telkens als de heks een stap zette ving het bijenmatje de voet op, en verschoof het een stukje. Na een tijdje begon de heks er zo moe en duizelig van te worden dat ze neerstortte. Toen vloog het bijenmatje naar de man toe, omhulde hem als een gewaad zodat hij weer kon vliegen. Samen met het meisje vloog hij toen weg uit het

heksenkasteel. Weer kwamen ze bij de andere indianen terecht. Die konden de onderdelen van de man goed gebruiken voor hun wapens. Inmiddels was het veld van de fluitketelbloemetjes zo volgegroeid dat de man weer helemaal een fluitketelman kon worden.

HET TOVERZADEL

Er was eens een tovenaar die een toverzadel had waarmee hij elk dier en elk beest kon berijden. Maar op een dag was zijn toverzadel gestolen. Niet alleen kon hij niet meer op monsters en andere gedrochten rondrijden, maar nu werden zij de baas over hem, en wierpen hem in een diepe put in een afgelegen kasteel.

In de put kwam de tovenaar een oud indiaans vrouwtje tegen. De tovenaar vertelde het verhaal, en het vrouwtje zei dat zij zelf toverteugels had waarmee ze hetzelfde zou kunnen doen, alleen ze zat hier opgesloten. Er waren geen dieren of beesten in de buurt, alleen vloog er wel eens een vogel de put in om voedsel te brengen. Maar ze had nooit de kracht om de toverteugels over de vogel te werpen.

Maar daar wist de tovenaar wel wat op. Hij zou het zelf wel doen, als de vogel weer zou komen. Het vrouwtje vertelde dat het een grote vogel was, en hen makkelijk beiden kon dragen om hen uit de put te brengen, maar dan moest de vogel eerst toverteugels hebben.

En zo gebeurde het. Toen de vogel kwam wierp de tovenaar de toverteugels over de vogel, en alles paste direkt goed. Snel sprong de tovenaar op de vogel en liet toen het vrouwtje oppikken. Samen vlogen ze op de grote vogel naar boven, maar bovenaan de put hadden de beesten al in de gaten wat er aan het gebeuren was, en ze brachten een grote deksel over de put. Nu kon de vogel er niet uitvliegen.

Nu zouden ze omkomen van de honger, maar de vogel sprak dat onder de put een grote draak woonde. Als de vogel de draak zou roepen, dan zou de draak wel door de grond omhoog komen om hen eruit te halen. De draak zou met gemak door de deksel heen kunnen breken.

En zo gebeurde het. In een vreemde taal riep de vogel de draak, en al snel begon de grond onder hun voeten te bewegen. Niet lang daarna verscheen de kop van de draak uit de bodem, en kwam daarna helemaal naar boven. De vogel, de tovenaar en het vrouwtje klommen op de rug van de draak, en met gemak brak de draak de deksel met zijn kop, en klom naar boven. De beesten waren woedend, en schoten de draak met pijlen. Na een tijdje was de draak zo verzwakt dat ze de draak met daarop het vrouwtje, de vogel en de tovenaar naar een grote toren brachten in een net. Hier werden ze in een grote kooi gestopt.

Na een tijdje kwam de draak weer bij

bewustzijn en zei dat in de top van de toren een klein meisje woonde. Het meisje heette Klauwsanda. Zij droeg een ring waarmee ze alle kooien van het kasteel kon openen. De draak maakte hele hoge geluiden waarmee hij haar riep, en na een tijdje gleed het meisje in de kooi. Ze kon met gemak door de tralies heen, want ze was zo klein. De draak tilde haar op en bracht haar helemaal naar het slot, waar ze met haar ring de kooi kon openen. De ring gloeide helemaal, en niet lang daarna gingen ze in een malle optocht naar beneden : de draak, de tovenaar, het vrouwtje, de vogel en het meisje met haar ring. Gelukkig was het nacht, en alle beesten sliepen.

Toen ze buiten waren legde het meisje de ring tegen de poort aan, terwijl er tralies voor verschenen, en ook voor alle ramen van het kasteel. Nu waren de beesten voor altijd opgesloten. Alleen de tovenaar zou wel heel graag zijn toverzadel terugwillen. En toen gebeurde er iets heel vreemds. Het meisje hield haar ring in de lucht, en sprak : ‘Ring van vlug en plotseling, laat ons zien waar het toverzadel hing.’ En plotseling begon het kasteel kleiner en kleiner te worden en veranderde in het toverzadel. Nu wist de tovenaar ook wat ze met zijn toverzadel hadden gedaan. Tevreden greep de tovenaar het toverzadel, zette het op de draak, en ze maakten nog een prachtig ritje door de nacht.

LANGBEENTJE

Er was eens een indiaans meisje dat Langbeentje heette. Als ze verdrietig was dan groeiden haar benen altijd zo lang dat iedereen haar altijd zo noemde. Maar de koning vond het maar vreemd zo’n meisje in zijn koninkrijk te hebben, en toen ze wat ouder werd begon men steeds banger voor haar te worden. Daarom liet de koning haar op een dag opsluiten in een toren van het koninklijk kasteel. Natuurlijk was het meisje nu nog vaker verdrietig, en altijd groeiden haar benen dan helemaal door de tralies heen over de trappen naar beneden.

Op een dag was het meisje zo verdrietig dat haar benen helemaal het kasteel uitgroeiden. In een dorpje in de buurt zag een jongetje een schoen binnenkomen met een heel lang been. Hij besloot het been te volgen en kwam helemaal bij het kasteel van de koning terecht. Helemaal over de trappen volgde hij het been en kwam uiteindelijk bij de tralies terecht waarachter het meisje opgesloten zat. Het meisje was erg verdrietig, en hij probeerde haar te troosten. Ook ging hij naar de koning toe, en vroeg of het meisje weer uit het kasteel mocht, maar de koning wilde daar niets van weten. Het meisje zou veel te gevaarlijk zijn met die groeiende benen. Iedereen was bang voor haar.

Maar vanaf die dag was het jongetje zoveel mogelijk bij haar. Op een dag was er brand in de andere toren van het

kasteel, waar het dochtertje van de koning woonde. Ze riep om hulp vanuit het torenraampje, maar niemand kon haar helpen, omdat de toren al bijna helemaal in brand stond. De koning was in rep en roer, en wist niet hoe hij zo'n groot vuur kon blussen. Maar snel ging het jongetje naar de koning, en zei dat Langbeentje wel kon helpen. Direkt liet de koning Langbeentje achter de tralies weghalen, maar ook Langbeentje kon niets tegen het vuur beginnen. Maar ze kon wel het dochtertje van de koning redden. Haar benen groeiden zo lang aan dat ze makkelijk in het torenkamertje kon komen door het raampje. Ze greep het dochtertje van de koning, en bracht haar snel uit de brandende toren.

Snel brandde het hele kasteel af, maar iedereen was veilig. De koning was zo blij en dankbaar dat Langbeentje een wens mocht doen. Langbeentje wenste dat ze gewoon weer in het land mocht wonen, in een huisje naast de koning en naast het jongetje. En zo ging niet alleen Langbeentje weer gewoon in een dorpje wonen, maar ook de koning en zijn hofhouding. En zo zijn ze altijd naast elkaar blijven wonen.

DE DAG DAT ALLES STILSTOND

Er was eens een beest die heel diep onder de grond leefde in een keuken die niet meer gebruikt werd. Hier was het voedsel uitgestorven, en het beest was door de honger erg traag geworden. Eens in de zoveel tijd maakte hij een reis naar het aardoppervlak, en dan als hij na lange tijd aankwam, gebeurden er altijd verschrikkelijke dingen. Iedereen gooide dan altijd met stenen naar hem, en dan keerde het beest altijd weer verdrietig terug naar de keuken. Maar op een dag was er een nieuwe koning op het aardoppervlak, en hij heette het beest wel welkom. Het beest mocht in de grote eetzaal van zijn kasteel wonen, en de koning zorgde altijd dat de tafels volstonden met lekker eten. Het beest kwam hier zo van tot rust dat hij nog trager werd dan hij al was. Ook de bewoners van het aardoppervlak kwamen erg tot rust nu het beest geen verschrikkelijke dingen meer veroorzaakte, en iedereen werd trager en trager, totdat het hele koninkrijk stilstond.

DE GESMOLTEN PAREL

Er was eens een beest die zachter was dan de zee. Hij kon in allerlei vormen verschijnen, en hij kon zelfs groter worden dan de zee. Ook werd hij soms zo klein als een parel in een schelp. Op een dag daagde een machtig piratenkapitein het beest uit voor een gevecht. De piratenkapitein stond op zijn schip en hief zijn zwaard in de lucht, en sprak : ‘Oh, beest van de zee, groter en zachter dan de zee, als ik jou kan verslaan, laat mij dan de geheimen zien van jouw zachtheid en de schatten van zeeschuim.’ Maar het beest was veel te vriendelijk, en wilde helemaal niet vechten. Met een golf hief het beest het scheepje op, en bracht het scheepje naar een eiland. Maar de machtige piratenkapitein werd steeds kwaaier. Hij liet alle vissen in de zee ombrengen door zijn piraten, en alle parels liet hij opvissen. De parels liet hij omsmelten tot standbeelden van het beest om het beest te bespotten. Ook bouwde de piratenkapitein huizen en poorten van de omgesmolten parels. Toen werd ook het beest kwaad en trok de machtige piratenkapitein de diepte in. Zijn hoed bleef echter op de golven drijven, en na lange tijd spoelde de hoed op een strand aan. Een indiaans jongetje vond de hoed, een echte piratenhoed van een kapitein.

Op een dag sprak de hoed tot het jongetje over wat er gebeurt was, en het jongetje begon erg boos te worden toen hij hoorde wat het beest had gedaan. Het jongetje ging naar de zee en daagde het beest uit, net als de kapitein eens deed, en zei : ‘als ik je dan heb verslagen, laat mij dan de geheimen zien van jouw zachtheid en de schatten van het zeeschuim.’ Direkt greep een grote golf het jongetje en trok hem de diepte in. Het jongetje kwam in een enorm zachte ruimte, waar hij de standbeelden zag staan. ‘Maar wat zijn dit voor een prachtige standbeelden ?’ vroeg het jongetje.

‘Vind je ze dan prachtig ?’ vroeg het beest. ‘Een piratenkapitein heeft die laten maken om mij te bespotten.’

‘Nou, maar ik vind ze prachtig,’ zei de jongen. ‘Waar is die piratenkapitein nu ?’ En toen bracht het beest de jongen naar een plaats waarvoor tralies stonden. Daarachter zat de kapitein. De jongen nam de hoed af, en schoof hem door de tralies om hem aan de kapitein te geven.

‘Bedankt jongen,’ zei de kapitein, ‘maar er is niets wat mij hier kan redden.’ Maar alles en alles om hen heen begon zachter te worden. Het beest was namelijk blij dat de jongen de standbeelden zo prachtig vond, en nu was het beest zelfs blij dat de piratenkapitein de beelden had laten maken. Na een tijdje waren de tralies weggesmolten, en stond er een prachtig zachte verschijning als een prins voor hen. De prins keek de jongen aan, en sprak : ‘Eens was ik betoverd door een boze heks, en die betovering zou pas verbroken worden als iemand mijn hart zou doen smelten. Mijn hart was hard als een parel, alhoewel ik verder vriendelijk en zacht was. Jij hebt mijn hart doen smelten.’ Toen gaf de prins de jongen en daarna de piratenkapitein een hand, en bracht hen tot zijn

koninkrijk.

DE VLIEGENDE REUZEN

Er was eens een vogel die zo groot was geworden dat hij geen plaats meer op de aarde vond. Nergens kon hij op neerdalen. Alles was te klein voor hem. Na lange tijd raakte hij moe van het vliegen, verloor wat veren en stortte neer. In een dal kwam hij terecht, waar indiaanse reuzen woonden. Zij waren ook eens te groot geworden om op de aarde een steunpunt te vinden. Ze konden nergens zitten, nergens staan. In het dal was een plaats van veren waar zij leefden, maar zij verlangden naar een andere plaats, omdat het spookte in de plaats van veren. De vogel kwam voor hen als een geroepene. De vogel was zo groot dat hij alledrie de reuzen wel kon dragen, en dan zouden de reuzen hem wel de weg wijzen naar een betere plaats.

En zo gebeurde het. Toen de vogel flink had gerust in de plaats van veren nam hij de drie reuzen mee, en die wezen hem de weg. Ze kwamen aan op een hoge plaats vol spinnenwebben. De reuzen hadden het hier naar hun zin. Maar de vogel werd snel oud en stierf. Toen de reuzen merkten dat het ook hier begon te spoken wilden ze weer terug naar de plaats van veren. Ze wisten dat wanneer ze eenmaal zouden springen, ze nooit meer terug konden naar de plaats van spinnenwebben. Ze sprongen alledrie en kwamen weer terecht in de plaats van veren. Eén van de reuzen had een zandkorrel van de plaats van spinnenwebben onder zijn schoen, en die zandkorrel gleed door de veren naar de grond. Hier groeide een roos, die zo hoog groeide dat het de plaats van spinnenwebben bereikte. Nu konden de drie reuzen heen en weer klimmen, en op beide plaatsen spookte het na een tijdje niet meer.

De aarde was in hun ogen nu zo klein als een zandkorrel, en op een dag nam één van de reuzen de aarde tussen zijn vingers. Hij dacht aan de zandkorrel waaruit een roos was gegroeid, en zaaide zo ook de kleine aarde naast de roos. Een andere roos groeide op die zich met de roos verstrengelde, en groeide zo wild naar alle kanten uit dat het een rozenstruik werd, als een web vol rozen. En zo kwamen de reuzen tot veel meer plaatsen. Maar op die plaatsen spookte het, en ook op de plaats van veren en de plaats van spinnenwebben begon het weer te spoken. De reus kreeg al snel spijt van wat hij gedaan had, en de andere reuzen begonnen boos op hem te worden. Ook begonnen ze de vogel ineens erg te missen. Op een dag verzamelden ze zoveel mogelijk veren, en maakten er vleugels van. Dit konden ze doen omdat ze daarvoor materiaal vonden op de andere plaatsen. En zo vlogen ze op een dag met z’n drieen weg. Maar na een tijdje werden ze zo moe dat ze met z’n drieen naar beneden vielen. En ze vielen zo hard dat zelfs de veren hen niet konden opvangen. Op de grond vlogen al hun botten van elkaar af, en rolden hun hoofden in het rond. En sindsdien spookt het daar zoals het nog nooit heeft gespookt.

DE SPROOKJESGEVANGENIS

Er was eens een gevangenis met cellen rondom een plein waar een stenen dwerg stond. Altijd als er iemand probeerde te ontsnappen, dan begon de stenen dwerg zo hard te zingen dat degene die probeerde te ontstappen stokstijf stond voor een hele lange tijd. Maar soms sliep de dwerg, en dan konden degenen die probeerden te ontsnappen helemaal bij een stenen trap komen. Maar zodra ze op de treden stapten begonnen die treden af te brokkelen. Er waren gelukkig ook momenten dat de trap niet afbrokkelde, maar bovenaan de trap woonde ergens een grote spin. En een ieder die die spin zag viel direkt in slaap en werd weer wakker in z'n eigen cel.

Op een dag deed een indiaanse man een poging om te ontsnappen. De dwerg sliep net, en hij had het geluk dat de trap niet afbrokkelde. Bovenaan de trap deed hij snel een blinddoek om, zodat hij de spin niet zou kunnen zien. Maar na een tijdje voelde hij iets harigs en iets zachts. Het was de spin, en de spin had een prachtige stem. 'Weet u,' zei de indiaanse man, 'hier beneden is er een trap zachter dan u, en achter de trap staat een dwerg die een nog veel prachtigere stem heeft dan u.' De spin rende naar beneden over de trap, terwijl de trap afbrokkelde. De spin viel, en zag hoe de dwerg zijn mond opende. De spin rende op de dwerg af, maar toen de dwerg hard begon te zingen verstijfde de spin helemaal. Plotseling zag de dwerg de spin en viel direkt in slaap, terwijl de spin zichzelf zag in de gouden tand van de dwerg, en viel ook in slaap. Beiden werden ze in een cel wakker.

Sindsdien was de indiaanse man de cipier van de sprookjesgevangenis, en liet alle opgesloten sprookjeswezens los.

HET RAVIJN

Er waren eens twee sprookjesrijken die door een groot ravijn gescheiden waren. Een vliegend wonderpaard bracht de sprookjeswezens altijd heen en weer, maar op een dag was het wonderpaard ernstig ziek. De sprookjeswezens besloten een brug te bouwen, en een mannetje bracht de wezens heen en weer in een karretje. Maar omdat dat niet echt snel ging werd het karretje op een dag omgebouwd tot een treintje, en niet lang daarna gingen er vele treintjes heen en weer. Op een dag was ook het wonderpaard weer beter, en probeerde weer eens naar de andere kant te vliegen. Maar dat ging niet goed, want het grote vliegende wonderpaard had al zo lang niet meer gevlogen dat hij het eigenlijk niet meer kon. En zo stortte het reusachtige paard naar beneden, viel op de brug, die direkt in elkaar stortte. Vele treintjes vlogen nu in het enorme ravijn, en het paard kon alleen zichzelf nog maar net redden. De twee sprookjesrijken waren erg verdrietig, en het wonderpaard helemaal. Het

wonderpaard voelde zich erg schuldig, en huilde de hele dag door. Het hele ravijn begon vol te lopen met de tranen van het wonderpaard. Nu was er een grote zee ontstaan tussen de twee sprookjesrijken. Het wonderpaard wilde nooit meer vliegen vanwege wat er was gebeurd, maar om het goed te maken wilde hij voor de twee sprookjesrijken vanaf nu een zeeschip zijn. Weer begon hij de sprookjeswezens heen en weer te brengen, maar alles ging erg langzaam. Na een tijdje ging geen enkel sprookjeswezen meer met het wonderpaard mee, omdat het veel te lang duurde. Op een dag dook het wonderpaard in de zee, en vond de treintjes en de brokken van de brug. Midden in de nacht bouwde het wonderpaard de brug opnieuw en liet de treintjes weer rijden. Weer dook het wonderpaard in de diepte en vond daar een grot waar nu alle sprookjeswezens woonden die eens in het ravijn waren gestort. Ze hadden het daar goed, en sindsdien is het wonderpaard daar gebleven.

]

HOE HET IJS SMOLT

Er waren eens twee ijspaleizen die onbereikbaar waren. Vaak kwamen ze om te plagen en andere vervelende dingen uit te halen. De ijspaleizen werden bewoond door hen die er het eerst waren, en sindsdien waren de paleizen onbereikbaar. En zo woonden er twee ijsheksen. Maar die ijsheksen konden elkaar ook niet bereiken, en zo was er dus altijd een afstand tussen de twee ijspaleizen. Op een dag was er een man die het geheim van de twee ijspaleizen kende. Hij wist dat hij de paleizen alleen kon betreden door hun spiegelbeeld. De man nam een grote spiegel mee, en toen één van de paleizen zich toonde keek de man in de spiegel naar het paleis, en stapte zo in de spiegel. Nu kon hij gemakkelijk bij het paleis komen, maar ook besefte hij nu hoe koud dat paleis was. Snel ging hij naar binnen, en zag de ijsheks staan met een ijsvlam. Hoe dichter de man bij de ijsheks kwam hoe moeizamer hij zich kon bewegen. Hij wist dat hij moest maken dat hij weg zou komen anders zou hij hier bevriezen en nooit meer wegkunnen.

Uiteindelijk ontsnapte hij weer door de spiegel, en ging toen op zoek naar het tweede paleis. Toen het tweede paleis zich vertoonde keek de man weer in de spiegel, zag het spiegelbeeld van het paleis en stapte in de spiegel om er op af te gaan. Hij wist dat deze heks net iets gevaarlijker was dan de andere heks. Hij merkte ook dat het hier veel kouder was, en daarom nam hij alleen een ijspegel van het paleis weg, en ging toen terug door de spiegel. Met de

ijspegel ging hij toen weer naar het eerste paleis, door de spiegel, en toen de heks hem dit keer zag slaakte ze een gil. Tegen de kou van het andere paleis dat de man door de ijspegel droeg kon ze niet op. De ijsvlam vloog direkt naar de ijspegel toe, terwijl de heks direkt bevroor. Met de ijsvlam ging de man weer door de spiegel en ging weer naar het tweede ijspaleis. Ditmaal ging hij diep naar binnen, en toen de heks van dat paleis hem zag met de ijsvlam verloor zij ook haar eigen ijsvlam. Nu had de man twee ijsvlammen, en niet lang daarna begonnen de ijsvlammen zich als een vuur te verspreiden, en gloeiden totdat de twee ijspaleizen geheel gesmolten waren. Nu was daar een prachtig warme zee waaraan de man voor altijd is gaan wonen. En de heksen heeft hij gelukkig nooit meer teruggezien.

HET TOVERFLESJE

Er was eens een meisje met een geurflesje dat nooit opraakte. Zodra ze een druppeltje uit het flesje liet glijden verdween ze. Maar op een dag was het flesje gestolen, en het meisje was erg verdrietig. Een ander meisje had ook zo'n geurflesje, maar als zij een druppeltje liet glijden, dan verschenen er overal wilde dieren om haar heen. Op een dag stal het meisje het flesje van het andere meisje, maar later kreeg ze erge spijt, en bracht het flesje weer terug. 'Zolang je bij mij bent, mag je gewoon druppeltjes uit mijn flesje gebruiken, hoor,' zei het meisje van het flesje. Ook gingen ze samen op zoek naar het gestolen flesje. Op hun zoektocht kwamen ze een heleboel andere meisjes tegen met geurflesjes die nooit opraakten, en ieder meisje kon er weer wat anders mee. Zo was er ook een meisje die een flesje had waarvan elke druppel wapens om haar heen liet verschijnen. Toen de meisjes van het gestolen flesje hoorden kregen ze een idee. Ze zouden ieder een druppel van hun flesje aan het meisje zonder flesje geven. En zo kon het meisje een heleboel wonderlijke dingen doen. Op een dag zag het meisje een vogel vliegen met het gestolen flesje. Het was voor het meisje die nu een nieuw toverflesje had heel makkelijk om de vogel te volgen. Door een druppel te laten glijden kon ze achter de vogel aanvliegen, en ze kwam aan in een kasteel ergens ver weg. Hier zag ze een mannetje roeren in een ketel. Het flesje had de vogel inmiddels al naast hem gezet. 'Zeg mannetje,' zei het meisje, 'dat flesje is van mij. Uw vogel heeft het van me gestolen.'

Maar het mannetje zei dat alle geurflesjes van hem waren, omdat hij ze eens gemaakt had. Het mannetje vroeg aan het meisje van wie ze het geurflesje had gekregen. 'Van mijn moeder,' zei het meisje.

'Dan heeft ze dat eens van mij gestolen,' zei het mannetje. 'En ook al die andere geurflesjes zijn gestolen, en

die wil ik terughebben.’

Toen liet het meisje haar nieuwe geurflesje zien met druppels uit alle geurflesjes, en zei dat als hij van haar dat flesje zou krijgen, dan zou hij alle geurtjes terughebben. In ruil vroeg ze daarvoor haar eigen flesje. Dan zou ze één druppel daarvan aan het mannetje geven, zodat het mannetje alles compleet had. Het mannetje was daar wel blij mee, want zo hoefde hij niet meer op zoek te gaan naar al die andere flesjes, en zo zouden de meisjes ook niet ongelukkig worden. Het meisje kreeg haar eigen flesje terug, en ook een druppel uit het flesje met het mengsel. Het mannetje was zo blij dat hij zelfs een druppel uit de ketel gaf met een geheel nieuw mengsel. En zo kon het meisje weer verdwijnen, en leefde nog lang en gelukkig met haar toverflesje.

HET TOVEREI

Eens in een ver land was er een overstroming die alles dreigde onder te laten lopen. De enige plaats waar het veilig zou zijn was een indiaans elvenkasteel. Een man klopte aan om binnen te kunnen komen, maar de indiaanse elven zeiden dat als hij een plaats wilde hebben, dan zou hij eerst naar het kasteel van de heks moeten gaan om daar een toverei weg te nemen. Dat toverei had de heks eens van de indiaanse elven gestolen, en zij wilden het graag terug. Vanuit het toverei konden de meest wonderlijke dieren voortkomen.

Nu was het in het kasteel van de heks erg gevaarlijk, omdat de vloeren en plafonds bewogen en konden instorten, en de muren klapten gevaarlijk tegen elkaar aan. Nog nooit had iemand een bezoek aan dat kasteel overleefd, en daarom gaven de indiaanse elven de man toverschoenen mee en een toverhelm. Zo was het voor de man niet zo moeilijk het toverei te krijgen. Zodra de vloer wegzakte lieten de toverschoenen de man gewoon in de lucht zweven, en als het plafond naar beneden kwam dan zorgde de toverhelm dat de man niet geraakt werd. Alleen moest hij erg oppassen voor de tegen elkaar klappende muren. Na niet al te lange tijd had hij het toverei in zijn handen, en rende terug, maar het water was al angstaanjagend hoog gestegen. Zo hoog dat de indiaanse elven geen raam of deur meer los durfden te doen. De man wreef over het toverei, en er begonnen grote vissen voort te komen. Voor een tijdje kon hij op hun rug zitten, maar de golven werden zo woest dat hij telkens van de vissen werd afgeslingerd. Weer wreef hij over het toverei, en nu kwamen er grote vogels uit voort. Snel klom hij op de rug van zo’n vogel, maar het was inmiddels zo hard gaan stormen dat hij het toverei niet meer kon vasthouden. Met één rukwind vloog het toverei de zee in. De man bedacht zich geen moment en dook het toverei achterna. Op de bodem van de zee vond hij het toverei weer. Weer wreef hij eroverheen, en er kwamen

mollen uit voort die een gat begonnen te graven. De man volgde met het toverei de mollen, en achter hen werd het gat weer goed dichtgemaakt. Zo groeven de mollen zich een weg helemaal tot onder het elvenkasteel, en zo konden ze op een veilige manier binnenkomen.

‘Dappere man,’ zei één van de indiaanse elven die hen door de grond omhoog zagen klimmen. De man gaf haar het toverei, en is sindsdien bij de indiaanse elven gaan wonen.

TROVELIENTJE EN DE ROVERSJONGEN

Trovelientje liep op straat. Opeens stond Kiko, de roversjongen voor haar. Zijn kleren waren erg oud en versleten, en er waren wat scheuren en lappen. 'Geef me je geld,' zei Kiko zacht.

'Ik heb geen geld,' zei Trovelientje. 'Maar ik wil wel mee met je om te zien waar je woont.' Ze had een beetje medelijden met de roversjongen, en ze zag compleet geen gevaar in deze zachtmoedige jongen.

'Kom maar mee,' zei Kiko. En hij leidde haar naar een hutje in het bos. Het zag er hier allemaal erg arm uit. Trovelientje kon het wel een beetje begrijpen dat deze jongen een rover was. Hoe moest hij anders zichzelf in leven houden ?

'Weet je,' zei Kiko zachtjes. 'Ik ken een dwerg die gouden munten heeft, en hij geeft zo'n munt elke keer als ik een karweitje voor hem doe. Maar ik mag verder niets met die munten doen.'

'Laat eens zien ?' vroeg Trovelientje. Hij nam haar mee naar een diepe plek in het bos, naar een grot. In die grot stond de dwerg. De dwerg bewoog zich niet, en telkens verscheen er een gouden munt in zijn mond. En na een tijdje slikte hij die weer in.

'Zie je,' zei Kiko enthousiast. 'En als ik een karweitje doe, dan krijg ik die munt.'

'Maar je mag ze niet gebruiken ?' vroeg Trovelientje. 'Maar wat heb je daar dan aan ?'

'Ik heb ze bewaard in een kist,' zei Kiko. De kist was ergens goed verstopt achter het hutje. De kist was helemaal vol met muntjes. Trovelientje mocht in het hutje slapen die nacht. Maar toen Kiko sliep sloop ze naar de kist met gouden munten. 'Och, eentje kan ik er wel meenemen,' zei het meisje zachtjes. Maar toen ze een munt eruit pakte begonnen haar handen te branden. Ze slaakte een gil, en Kiko werd meteen wakker.

'Doe dat nooit weer,' zei hij tegen haar. 'Maar ik zie dat ook jij een rovershart hebt. Waarom blijf je niet gewoon bij me ?' En zo bleef Trovelientje bij de roversjongen wonen.

HET MEISJE MET HET ROZE SCHORTJE

Er was eens een meisje dat altijd een roze schortje droeg. Het schortje was altijd rijkelijk gevuld met allerlei snoepgoed, waarvan ze uitdeelde aan iedereen die ze tegenkwam.

Op een dag werd ze lastig gevallen door een paar jongens.

Omdat het meisje magische krachten bezat, sprak ze een betovering uit, waardoor de jongens in kikkers veranderden.

In de verte zag ze nog meer jongens aankomen. Snel liep ze naar het dichtstbijzijnde huisje toe, en klopte aan. Een oude vrouw deed open. Ze vertelde wat er was gebeurd, en de oude vrouw zei dat ze wel bij haar mocht wonen, zolang ze daarvoor snoep gaf aan de oude vrouw.

Het meisje kreeg haar eigen kamer, maar midden in de nacht kwam de oude vrouw om het roze schortje te stelen. Voorzichtig maakte ze het schortje los van het slapende meisje. Maar toen de oude vrouw het helemaal los had gemaakt en in haar handen had genomen, begon de oude vrouw te branden. Ze slaakte een kreet, en het meisje werd er van wakker.

'Waarom heb je geprobeerd mijn roze schortje te stelen ?' riep het meisje.

Snel gaf de oude vrouw het roze schortje terug aan het meisje.

Het meisje keek de brandende vrouw strak aan. 'Omdat je dit gedaan hebt, zul je in snoep veranderen !' riep het meisje. De vrouw veranderde snel in snoep, waarmee het meisje haar schortje opvulde. Sindsdien is het meisje altijd in het huisje van de oude vrouw blijven wonen.

NEVINEN

Er was eens een vrouw die in een slot woonde wat omgeven was door een vuurrivier. Haar vader was de koning van het land. Ze was vaak gekleed in een lange roze jurk. Ze nam vaak kinderen mee van ouders die te arm waren om voor hun kinderen te zorgen. Zij zorgde dan voor hen in het slot. Het was een goede vrouw, maar in de nacht als ze sliep werd ze altijd geplaagd door heksenstemmen. Overdag was ze altijd vrolijk, maar eigenlijk wilde ze nooit meer slapen.

Hiervoor ging ze naar de toverfee, om haar om raad te vragen. De toverfee sprak dat zij wel kon maken dat ze nooit meer hoefde te slapen, maar in de nacht zou de vrouw zo groot worden dat ze de sterren kon plukken. Daarom zou Nevinen elke nacht naar buiten moeten, naar het bos. Tegen de ochtend zou ze altijd weer haar normale lengte hebben. Nevinen wilde dat wel, en moest daarvoor een drankje drinken.

En zo gebeurde het. In de nachten groeide Nevinen altijd zo groot dat ze de sterren kon plukken. Het hele land hoorde ervan, van de prinses die niet

meer slapen kon, maar altijd zo groot groeide in de nacht om de sterren te plukken. Vaak wilden de mensen en kinderen niet meer slapen sindsdien, omdat ze wilden zien hoe Nevinen de sterren zou plukken. Zij maakte mensen gelukkig, en sindsdien werd er in dat koninkrijk niet veel meer geslapen.

HET FLESSENVROUWTJE

Er was eens een vrouwtje die hele bijzondere flesjes verkocht met bijzondere magische drankjes. Hiervoor ging ze altijd langs de deuren, of ze had een kraampje. Ze woonde ergens aan de rand van het bos. Ook verkocht ze flesjes aan de mensen die bij haar huis kwamen. Haar huis was als een winkeltje.

Op een dag klopte er een zwerver bij haar aan. Hij had geen geld en geen huis. Hij vroeg niet om flesjes, maar om onderdak. Het flessenvrouwtje had nog wel een kamer vrij, en daar kon de zwerver wel wonen. Midden in de nacht werd de zwerver nieuwsgierig en ging over een grote trap naar beneden, waar een zaal was helemaal vol met flesjes. Het waren de bijzonderste flesjes die hij ooit had gezien. De flesjes begonnen naar hem te roepen : 'Drink mij, drink mij.' De man liep op de flesjes af, en begon één voor één van hen te drinken, maar al snel begon hij zich erg duizelig te voelen.

De grond onder hem werd helemaal zacht, en hij begon er doorheen te zakken. Hij zakte door een paleis heen en kwam terecht voor een enorme troon. Een koning zat op de troon. Die was eerst heel verbaasd, en toen werd de koning rood van woede. 'Hoe kom jij hier ? Waar kom je vandaan ?' bulderde de koning. Toen begon de zwerver uit te leggen hoe hij bij het flessenvrouwtje kwam, en van de flesjes had gedronken. De koning ontplofte van woede. Ook hij nam een flesje, die hij bij zich had, en langzaam begon hij omhoog te zweven. 'Ik zal haar !' bulderde de koning. 'En jij gaat ook mee.' Hij greep de hand van de zwerver, maar die rukte zichzelf snel los, en rende het paleis uit. Hij kwam in een uitgestrekt weiland terecht waarachter prachtige bloemenvelden waren.

A snel kwam hij een konijn tegen. 'Heb je weleens naar jezelf gekeken ?' vroeg het konijn. 'Je loopt hier rond in vodden. Ik kan wel zien dat je geen koning bent.'

'Maar ik kom wel van de koning vandaan,' zei de zwerver. 'Ik was vlak voor zijn troon.'

'Hoe is het je gelukt bij de koning te komen ?' vroeg het konijn. 'Dat zou ik ook wel willen.'

Toen vertelde de zwerver het verhaal, over hoe hij van de flesjes van het flessenvrouwtje had gedronken, en dat hij zo voor de troon van de koning terecht kwam.

'Magisch,' zei het konijn, en liep naar het paleis toe. Direct werd het konijn door de soldaten van de koning tegengehouden. 'Halt,' zeiden ze. 'Wat

kom je doen ?'

Het konijn begon te praten over de bijzondere flesjes en het flessenvrouwtje. 'Wie heeft jou dat verteld ?' vroegen de soldaten. 'Die zwerver daar,' zei het konijn. Direct kwamen de soldaten achter de zwerver aan. De zwerver begon hard te rennen, door het weiland en de bloemenvelden, totdat hij bij een bos aankwam. In het bos was een huisje waar drie feeen woonden. Hier klopte hij aan, en vertelde dat de soldaten van de koning achter hem aanzaten. De feeen lieten hem direct binnen en verborgen hem. Niet lang daarna kwamen de soldaten van de koning aan de deur, en vroegen of de zwerver hier was. Eén van de feeen had de deur opengemaakt, maar zei dat de zwerver hier niet was. Toen gingen de soldaten weer verder.

De zwerver begon te vertellen over het flessenvrouwtje, en hoe hij door haar flesjes in dit rijk terecht was gekomen.

'Het flessenvrouwtje was één van ons vroeger,' sprak één van de feeen. 'Zij woonde hier ook. Totdat een draak haar meenam naar de bovenwereld. We zijn blij te horen dat ze nog leeft.'

De zwerver vroeg of er nog een andere weg tot de bovenwereld was. 'Ja, de toverbrug,' zei één van de feeen. Deze is diep in het bos, waar de rivier is, maar er gebeuren daar vreemde dingen, en niet velen durven daar te komen.'

Toen het nacht was geworden werd de zwerver nieuwsgierig, en ging het huisje uit om dieper het bos in te gaan, terwijl de feeen sliepen. Na een tijdje lopen kwam hij bij de brug aan. De brug ging de rivier over, maar ergens halverwege stopte het. Ook de rivier scheen ergens in het niets te verdwijnen, wat verder van de kust. De man ging de brug op, maar direct kwamen er grote vogels op hem af die hem begonnen te pikken. 'Terug, terug,' krijsten de vogels. Maar de man had een stok bij zich en sloeg de vogels van zich af. Toen hij doorliep werd hij even later wakker in zijn kamer van het huisje van het flessenvrouwtje. Het flessenvrouwtje stond naast zijn bed, en glimlachte naar hem.

'Heb je mijn zusters ontmoet ?' vroeg ze.

De zwerver keek op en sprak : 'Ja, maar was het echt, of was het een droom ?'

'Het kwam door de flesjes,' zei de vrouw. 'Vreemde dingen gebeuren er wanneer de flesjes gedronken worden.'

Vredig sliep de man door, want ook het flessenvrouwtje was maar een droom.

HET BLOEMENVROUWTJE

Er was eens een bloemenvrouwtje die heel diep in het bos leefde. Achter haar huis waren de prachtigste bloemenvelden, in de diepte van de wildernis. De vrouw had een bijzondere toversleutel, maar niemand wist waartoe de sleutel diende. Zodra iemand de toversleutel aanraakte, begon degene te branden. Er waren weleens dieven die dat geprobeerd hadden, maar

die renden dan gillend van het huis weg, de toversleutel loslatende, want hun handen begonnen te branden.

Er was een profetie dat alleen een klein jongetje die bestemd was om koning te worden de toversleutel zou kunnen aanraken zonder daardoor te gaan branden. Vele mannen kwamen aan de deur van het bloemenvrouwtje om hun geluk te beproeven, maar allemaal renden ze gillend weg, hun handen brandende, na het aanraken van de toversleutel. Het bloemenvrouwtje glimlachte dan altijd, haar hoofd schuddende, want zij waren immers mannen, en geen klein jongetje.

Op een dag klopte er een klein jongetje aan op de deur van het huis van het bloemenvrouwtje. Hij had een hoed op met bloemen op de rand, en hij was op blote voeten. Ook was hij gekleed in vodden. Ook hij mocht de toversleutel aanraken. Toen hij dat deed glimlachte hij. Zijn handen begonnen niet te branden. Het bloemenvrouwtje glimlachte, en begon toen steeds harder te lachen. Na een tijdje schaterde ze van het lachen, en was door het dolle heen. 'Jij bent de nieuwe koning !' schaterde ze. Ze nam zijn handen en begon met hem te dansen. En zo werd de kleine jongen de koning van het land.

DE STENEN WACHTERS

Er was eens een oude koning die wachters van steen had. In de nachten kwam er een vreemd vuur over hen, opdat zij tot leven zouden komen. Dan voerden ze onzichtbare oorlogen waar niemand vanaf wist. Op een dag stierf de koning, en erfden het kasteel van de koning. Ze kwamen tot zijn geheime vertrekken waar nog nooit iemand van hen was geweest. Ze zagen daar een huilend meisje van vuur zitten. Ze vroegen het meisje wat er aan de hand was. Het meisje snikte dat ze al zo lang opgesloten werd gehouden hier, maar dat zij altijd haar vuur zond naar de wachters om hen tot leven te wekken. Zij was het nachtvuur. Ze was erg eenzaam.

De wachters vroegen haar waarom de oude koning haar opgesloten hield hier. Het meisje sprak dat omdat zij een bijzondere kracht had, namelijk die van de genezing van harten, en de koning wilde dit niet voor de mensen, want dan zouden de dokters geen werk meer hebben.

De wachters schrokken hier wel een beetje van. Het meisje kon ervoor zorgen dat ze niet meer in steen zouden veranderen. Ze brachten het meisje van vuur naar buiten in de open lucht, en al snel begon ze mensen te genezen. Maar de dokters waren erg boos. Zij wilden dat het meisje zou verdwijnen. Het liep uit op een burgeroorlog tussen de dokters en de wachters van de koning. De dokters konden veranderden in grote wilde, witte katachtigen. Ze grepen het meisje van vuur, ketenden haar, en

namen het kasteel in. Hier werd zij in een kerker geworpen, en de wachters van het kasteel veranderden weer in steen. Het meisje begon hard te huilen, zoveel als ze nog nooit had gehuild. Haar vele tranen begonnen door het kasteel heen te stromen. De tranen riepen haar moeder op, het nachtwater. In een grote storm kwam zij tot het kasteel, en brak de deuren open.

'Moeder !' riep het meisje van vuur, en vertelde haar verhaal. Haar moeder was helemaal van water gemaakt, en al spoedig begon ze het kasteel te overweldigen en sleurde de dokters mee in een sterke stroom. Ze dreef hen tot de zee, waar zij allen verdronken.

Weer begon het meisje over de stenen wachters te komen, en ditmaal ook haar moeder. Dit bleek de combinatie te zijn die hen voor altijd vrijzette. Sindsdien zijn ze allemaal in het kasteel blijven wonen. En het meisje van vuur genas nog vele harten.

HET MAGISCHE BOEK

Er was geen manier om in dit rijk door te dringen als je geen snoep magie kon en als je niets af wist van trollen magie. Een van hun hoogste wetten was : het gaat niet om wel of niet, het gaat er om hoe. Ook een andere wet was belangrijk : er is altijd een ja in een nee en een nee in een ja.

Hier was alles gemaakt van chocolade, dus als je geen chocolade magie kon, dan kon je het wel vergeten. De wachters van deze wereld waren indianen die heel goed konden toveren. Ze wisten hoe ze de stromen van chocolade als watervalletjes voort konden brengen. Ze hadden heel veel over magie geleerd, ook over vlieg magie. Het was een soort palet van magie, van verschillende combinaties. En je moest heel goed weten hoe je het allemaal moest mixen anders ging er heel wat mis.

Zoveel sprookjesdorpen gingen ten onder omdat ze er helemaal niks van konden. De meesten waren lui en studeerden niet. Ze hielden alleen maar van feest maken, en scholden degenen die studeerden uit. Studie was in hun ogen gevaarlijk, omdat het de verkeerden aan de macht kon brengen. En ja, er waren vele boze tovenaars in die wereld die de macht hadden gegrepen. Maar waar zou het hen brengen als domaards de macht zouden hebben. Nee, er moest gestudeerd worden, en er moesten gevechten tussen tovenaars plaatsvinden om hun krachten te testen.

De indiaanse vliegen met hun prachtige vleugels woonden in een afgelegen kasteel. Zij wisten hoe verdorven het rijk was en op een dag kwamen zij uit hun kasteel om de tovenaars in hun hoge plaatsen te bezoeken. Niet alleen de boze tovenaars stierven op die dag, maar ook de indiaanse vliegen zelf, en daarmee het gehele rijk dat toen langzaam in een woestijn veranderde. De indiaanse vliegen krompen totdat ze prachtige beeldjes waren geworden. Vele honderden jaren later werd er een dorpje gebouwd in de woestijn, en groeiden er weer wat bomen totdat het een klein bos werd. Een jongetje vond de beeldjes van de indiaanse vliegen en bracht hen naar zijn kamer.

Vele jaren later vond hij een boek genaamd de Sotis. Het was een magisch boek vol met toverspreuken. Het was het laatste overblijfsel van het kasteel van de indiaanse vliegen. De jongen gebruikte het om uit zijn problemen te komen, want toen hij opgroeide kwam hij er wel achter hoe verdorven het dorp was waarin hij leefde. Het dorp stond vol met kerken die het leven van veel mensen zuur maakten. Eigenlijk was er maar een ding tegenop gewassen en dat was het boek genaamd de Sotis. De jongen studeerde er dagelijks in, en was al snel een tovenaar. Maar de kerken wilden niet veel van de Sotis weten. Ze hadden hun eigen magie : kerk magie. Gelukkig kon de jongen iets doen wat de kerken niet konden, en dat was : mensen weer beter maken. En op een dag was de jongen de grootste genezer die de wereld ooit had gekend.

HET MYSTERIEUZE

BOEK

Een klein meisje vond een boek boven op zolder toen ze daar eens op een avond speelde. Haar ouders waren die avond weg, en de oppas zat beneden naar de televisie te kijken. Het meisje behoorde al op bed te liggen, maar kon niet slapen. Ze sloeg het boek open en begon te lezen : 'Wat God aan de christenen gaf is bekend. Hij gaf hen een boek en een kerk, maar Zijn Zoon nam Hij weg. Wat God aan de indianen gaf is onbekend. Hij gaf hen de doodskop van Zijn Zoon.' En dan gaat het verhaal verder over waar die doodskop zich zou bevinden.

Een man komt 's avonds laat thuis van zijn werk, schenkt wat koffie in voor hem en zijn vrouw, en gaat bij haar op de bank zitten. Er is een vreemde documentaire op de televisie over vriendschap. Het gaat over mensen die elkaar tijden niet hebben gezien, en toch zo'n sterke verbondenheid voelen, en mensen komen aan het woord die hun vrienden in vijanden hebben zien veranderen. Al met al is het een hele droevige documentaire, die ook teruggrijpt op de geschiedenis. De man doopt een koekje in zijn koffie, geeft zijn vrouw een kus, en gaat dan naar boven. Gisteren was het ook al laat geworden, en morgen moet de man weer werken. Als hij naar zijn bed gaat ziet hij dat zijn dochtertje daar ligt te slapen. Voorzichtig tilt hij haar op, en brengt haar naar haar eigen bed.

Hij loopt terug naar zijn eigen kamer en ploft op het bed. Wat is hij moe. Even later komt zijn vrouw ook. Midden in de nacht worden ze wakker van een vreemd geluid. Maar even later vallen ze beiden weer in elkaars armen in slaap.

De volgende ochtend zijn ze vroeg op. Beiden moeten ze aan het werk. Op het werk is het bizar druk. Een paar hebben het over de televisie-series die ze gisteren hebben gezien. Alles gaat erg snel, en al gauw zijn ze weer thuis om op de bank neer te ploffen. Het zijn dit soort dagen waarop ze geen grip lijken te hebben. Daar komt grootmoeder al met het meisje thuis. Grootmoeder gaat naar de keuken, en kookt voor het drukke gezin. Dan steekt opeens het meisje haar vinger in de lucht. 'Mag ik ook even iets zeggen ? Ik vond een boek op zolder.' Dan stommelt ze naar boven, en komt even later weer terug met het boek. 'Het gaat over God die de doodskop van Zijn Zoon aan de indianen heeft gegeven.' De man begint te lachen. Ja, dat soort dingen gebeuren in indianenverhalen. Geef eens hier.

Het meisje overhandigt haar vader het boek. Even lijken er lichtjes in haar ogen op te komen. De vader grist het boek uit haar handen, slaat het boek open, en begint te lezen. 'Dokopsko, de killer-piraat, valt de indiaan in de armen. Hij is zo blij dat hij eindelijk hier is gekomen. Even later komen zijn vrienden er ook bij, en er is een diepe vriendschap. Maar hoe konden ze weten dat zo'n uitnodiging in een nachtmerrie zou uitlopen ? Zo ging het vaker bij

indianen. Ze nodigden andere stammen uit, om ze later aan flarden te scheuren voor hun doodskop. En waarom hielden ze zo van doodskoppen ?'

'Ach Madeleine, dit is toch allemaal onzin. Indianen zijn altijd de boosdoeners in dat soort verhalen, terwijl er ook een heleboel goede indianen zijn. Nu ja, indianen moesten altijd op hun hoede zijn, omdat ze altijd zoveel vijanden hadden. Misschien waren ze daarom wel zo.'

Dan slaat de man ineens een heleboel bladzijden over, en leest weer een stukje : 'We komen je halen, Asgar !' buldert een woeste indiaan. 'Verstop je maar niet in je hut, want puin zal je hut worden, en jij zal worden als je hut.'

'Misschien zijn ze wel zo geworden door die doodskop die ze van God hebben gekregen. Misschien wilden ze nog meer doodskoppen,' opperde het meisje.

'Het zal mij een worst wezen,' zei de man. Hij gaf het boek terug aan het meisje en zei : 'Misschien als je wat ouder bent.'

Het meisje maakte een doodskop van papier maché, en liet het haar ouders zien. 'Dat is mooi, Madeleine,' zeiden haar ouders. 'Maar wie is het ?'

'Het is de doodskop van de Zoon van God die aan de indianen was gegeven,' zei Madeleine.

'Ben je nu nog steeds met dat boek bezig ?' vroeg de man. Daarna begon hij te lachen. Ook grootmoeder moest er om lachen. De dag ging weer snel voorbij, en ook de jaren gingen snel. Toen het meisje achtien was mocht ze een reis maken naar de indianen. Ze ging helemaal alleen, en het was nog niet eens zo ver, omdat er indianen in haar eigen land woonden. Toen ze hen opzocht vroeg ze hen direkt over de doodskop van Gods Zoon. De indianen wisten van niets, maar zij geloofde dat ze iets voor haar achterhielden. Toen ze jong was dacht ze dat het echt waar was, en ook nu. 'Je hebt teveel verhaaltjes gelezen, jongedame,' zei een indiaan. 'Er bestaat niet zoiets als een doodskop van Gods Zoon.' Het opperhoofd van de indianen zat iets verder van haar vandaan en glimlachte mysterieus naar haar. Het leek bijna alsof hij naar haar zat te knikken.

'Ik geloof jullie niet,' sprak het meisje. 'Ik denk dat jullie het gewoon niet aan mij willen laten zien.' Het meisje bleef een paar dagen bij de indianen, en ging toen met veel verhalen naar huis. Het opperhoofd zou later tot haar gesproken hebben. Hij ontkende haar verhalen niet. Hij kwam zelfs met nog wonderbaarlijkere verhalen. Het meisje had nu zelfs nog meer om over na te denken. Op een dag greep ze het oude boek weer, en begon te lezen. Aan het einde van het boek kwamen piraten achter de schuilplaats van de doodskop, en stalen het. Ze brachten het naar hun schip dat toen een spookschip werd.

Het meisje begon te lachen. Dit wist ze eigenlijk nog niet. Ze had het boek nooit echt goed gelezen, alleen maar sommige stukjes. Toch bracht haar kinderlijk geloof haar naar een carnavalswinkel waar veel piratenspullen werden verkocht. 'Vertel me alles over piraten,' zei het meisje

tegen de verkoper. De verkoper begon te glimlachen en vertelde honderduit. Ook ging ze naar de bibliotheek en vroeg hetzelfde. Thuis schreef ze alles op. Toen haar vader thuiskwam vertelde ze hem alles. Haar vader glimlachte. ‘Ben je nu nog steeds met dat boek bezig ?’ vroeg de man. ‘Waarom vraag je het niet aan de schrijver van het boek. Hij zal er vast wel meer van weten.’ De schrijver van het boek was Lion Carpateres. Een afspraak werd snel geregeld. Niet lang daarna zat het meisje in een lekker zittende stoel in een koele, maar tropische ruimte boven een huis. Het was een groot huis, als een herenhuis, met hoge plafonden. ‘Kan ik je iets te drinken aanbieden ?’ vroeg Lion. Een donkere oude man kwam naar voren. Hij droeg een bril, en had een pak appelsap in zijn hand. ‘Ja, doe maar appelsap,’ sprak Madeleine.

‘Het boek is van de eerste tot de laatste letter verzonnen,’ zei de man. ‘Maar toch heb ik altijd geloofd dat er veel waarheid in was, of misschien dat alles wel waar was.’ De man keek geheimzinnig. ‘Ik heb me altijd van binnen gespleten gevoeld, alsof ik in twee werelden leefde.’

‘Nou, ik niet,’ zei Madeleine. ‘Ik had het gevoel alsof de indianen er veel meer van wisten.’ De man keek Madeleine geheimzinnig aan. ‘Kun je een geheim bewaren ?’ vroeg de man.

‘Maar natuurlijk,’ zei Madeleine.

‘Ik heb zelf op dat schip gevaren,’ zei de man.

‘Als piraat ?’ vroeg Madeleine.

De man opende een la in een kast, en haalde een doodskop eruit. Madeleine schrok. De man legde de doodskop op tafel, en zei : dit is hem.

‘De doodskop van Gods Zoon ?’ vroeg Madeleine. ‘Ja mag hem wel hebben,’ zei de man. ‘Ik doe er toch niets meer mee.’

In een doos kreeg Madeleine de doodskop mee. Thuisgekomen wilde ze het boek direkt helemaal lezen, iets dat ze nog nooit echt had gedaan. Vroeger bladerde ze eigenlijk alleen maar, maar nu wilde ze alles weten. Sommige stukken kwamen haar bekend voor, maar van andere stukken wist ze niets.

DE BOZE TOVERSPIEGEL

Er was eens een toverspiegel die alleen maar bereikt kon worden door door een muur van druiven heen te eten. Altijd als iemand de toverspiegel had bereikt veranderde zo iemand in een geteugeld danspaard en verdween door de spiegel. Maar op een dag was er een man die een klein kistje met indiaanse vruchten bij zich had, en had niet zoveel zin in de druiven. Daarom liet hij z’n hond maar een weg door de druivenmuur eten, en hij liep er achteraan. Na een tijdje kwamen ze bij de toverspiegel. De hond werd direkt gegrepen en begon al in een paard te veranderen. De man dook direkt weg, want hij had goed in de gaten dat er iets niet pluis was. De man

had in zijn kistje nog een paar pitten liggen van de indiaanse vruchten en die waren als stenen. Van een afstand gooide hij de spiegel stuk, en ineens stond er een groot volk voor hem. Het waren degenen die door de spiegel betoverd waren geweest. Ze waren de man erg dankbaar. De muur van druiven werd weggehaald, en de man zaaide wat pitten van de indiaanse vruchten. Zo ontstond er een nieuwe muur, en zij die de gebroken toverspiegel wilde bezichtigen moesten zich eerst een weg door de indiaanse vruchten heeneten. En zo werden de indiaanse vruchten beroemd. Maar op een dag haalde de man de gebroken toverspiegel weg, en liet er een paleis bouwen. Hier mochten vanaf nu allen die eens door de boze toverspiegel waren heengetrokken blijven wonen. Ook de man ging er wonen met zijn hond. En omdat hij de enige was die de toverspiegel nooit van binnen had gezien, en omdat hij hen allemaal had gered maakten ze hem tot koning.

DE BOZE ZON

De zon van het boze toverrijk zond zijn vlammetjes elke dag naar het volkje, zodat de wezens van het volkje elke dag zouden dansen. Dansen moesten ze, voor een boze heks. Er was een indiaans meisje die daarom nooit uit haar grot durfde te komen. Ze was bang voor de boze zon. Op een dag stond er een degen gestoken in het zand van haar grot, dichtbij de opening. Maar omdat het dicht bij de opening was durfde ze de degen niet te grijpen. Ze moest wachten tot het nacht was. In de nacht ging ze met de degen naar buiten. ‘Ach maan,’ sprak ze. ‘Kun jij er niet voor zorgen dat morgen gewoon de zon niet meer opkomt ?’

‘Als je mij je degen geeft, dan zal ik een gevecht met de boze zon aangaan,’ zei de maan. De volgende dag kwam de zon niet op, maar de maan. Het meisje was erg blij en kwam naar buiten. Er waren die dag geen dansers buiten, en het meisje was voor het eerst gelukkig. Maar na de nacht erna kwam de zon weer gewoon op, en bleef het meisje in haar grot. Maar de dag dat de zon niet opkwam is altijd in haar herinnering gebleven.

HET MEISJE MET DE SLANGENSTAART

Er was eens een meisje met een slangenstaart. Alleen in de nacht had ze haar benen, maar overdag moest ze door het stof glijden. Daarom kwam ze overdag nooit buiten, maar zodra het nacht was en haar benen had ging ze paardrijden. Ze zorgde dat ze altijd weer binnen was als het eerste licht opkwam. Op een dag kwam er een oud vrouwtje bij haar. ‘Lief meisje,’ zei de oude vrouw. ‘Je zit de hele dag maar binnen, en alleen ’s nachts kom je buiten. Wat als ik nu voor altijd die slangenstaart van je wegneem, zodat je altijd je benen hebt ?’

Dat leek het meisje wel wat. ‘Maar,’ zei

de oude vrouw. ‘Je zult dan wel altijd deze laarzen moeten dragen.’ Toen gaf de vrouw het meisje een paar puntige laarzen die op slangenleer leken. ‘Geen probleem,’ zei het meisje, en trok de laarzen aan.

‘Denk erom dat je de laarzen nooit uittrekt,’ zei de oude vrouw, ‘anders zul je voor altijd in een meisje met een slangenstaart veranderen.’ Het meisje knikte. Maar de laarzen knelden, en het meisje had er veel pijn van. Op een dag hield ze het niet meer. ‘Dan moet ik maar voor de rest van mijn leven een meisje met een slangenstaart zijn,’ zei het meisje, en trok haar laarzen uit. Direkt kreeg ze een slangenstaart die nog groter was dan de eerste die ze had. Het meisje was erg verdrietig maar ze had nu in ieder geval geen knellende laarzen meer. In de nacht trok ze er op uit, en kwam in een diepe wildernis terecht, diep onder de grond, waar ook vele andere meisjes met grote slangenstaarten leefden. ‘Is er een manier om soms gewoon weer benen te hebben ?’ vroeg het meisje aan de andere meisjes. ‘Ja,’ zeiden de meisjes. ‘Als je degene verslaat die dit ons heeft aangedaan. Het is een slang die soms in een oud vrouwtje verandert.’

Het meisje begreep dat ze door deze slang al was bezocht. ‘Waar kan ik de slang vinden ?’ vroeg het meisje.

‘We waarschuwen je,’ zeiden de meisjes, ‘want als je het gevecht verliest dan zul je voor altijd in een echte slang veranderen.’

Toen wezen de meisjes haar de weg. Het meisje vocht dapper, maar verloor het en veranderde geheel in een slang. In woede beet ze de slang die haar dit aangedaan had, en ditmaal deed haar gif het werk. De boze slang lag al snel levenloos op de grond. Snel ging het meisje dat in een slang was veranderd naar het hol van de slang die ze had verslagen. Achter de grot was een tunnel die naar een prachtige tuin leidde waar een bron was. Het meisje zakte in de bron, en kreeg haar benen weer terug. Wel had ze vanaf toen een litteken op haar rug omdat de boze slang haar daar had gebeten.

HET GELAARSDE MEISJE

Er was eens een indiaans meisje dat opgesloten zat op een heel klein eilandje in een vuurzee. Hoewel het vuur erg laag stond kon ze onmogelijk ontsnappen. Op een dag kwam er een oude vrouw vanuit de hemel neerdalen die haar hele lange laarzen gaf die tegen het vuur bestand zouden zijn. Het waren prachtige bruine kaplaarzen. Het was een hele lange wandeltocht door de vuurzee, maar uiteindelijk bereikte ze toch de overkant waar een prachtig bruin paard stond met lange manen. ‘Het paard is voor jou,’ zei de oude vrouw, maar je kunt hem alleen berijden als je je kaplaarzen aanhebt.’ Het meisje was de oude vrouw erg dankbaar. Toen vertrok de oude vrouw, en het meisje reed op het paard door velden en wegen. Na een tijdje kwam ze aan bij een huisje. Het was een soort hotel of herberg, en de eigenaar had een

hele grote witte baard. Er zaten wat rovers aan een tafeltje. Het meisje vroeg om een kamer, maar liet haar laarzen voor de deur staan. De volgende dag waren haar laarzen weg en ook het paard. Het meisje vroeg aan de eigenaar of hij wist waar haar laarzen waren en haar paard. Maar de eigenaar wist het niet. Het meisje begon hard te huilen, want die laarzen hadden haar leven gered. ‘Ach,’ zei de eigenaar van het hotel, ‘ik heb nog wel een paar laarzen voor je en die bezitten zoveel toverkracht dat je er de gevaarlijkste rovers mee aankan.’ De eigenaar gaf ze als een geschenk omdat hij zoveel medelijden met het meisje had. De dag daarop vertrok het meisje met de laarzen. Ze voelde zich nu zo sterk als een leeuw. Na een tijdje kwamen er wat roversmannen die haar wilden beroven, maar ze deelde een paar goede trappen uit, en al gauw renden ze gillend weg. Maar na een tijdje viel ze bij een boom in slaap, en toen ze wakker werd waren haar laarzen weer gestolen. Huilend stond ze op, niet wetende wat ze nu moest doen. Ze leunde tegen de boom aan omdat ze al haar kracht was verloren. ‘Ach meisje,’ zei de boom, ‘huil maar niet, want als je een vrucht van me neemt, dan ben je al je zorgen kwijt. Geen vuur zal je meer kunnen raken, en je zal iedereen de baas blijven. Bovendien zal wijsheid je leiden de rest van je leven.’ Voorzichtig nam het meisje een vrucht en nam een hapje. Direkt viel ze in een diepe slaap, en toen ze later opstond was ze niet meer dezelfde. Op blote voeten ging ze het pad weer op, en kwam even later bij een huisje aan waar ze haar beide paar laarzen zag staan, en haar paard. Het was een rovershuisje. Het meisje ging er naar binnen en zei : ‘Ach, die laarzen en dat paard hebben jullie niet meer nodig. Ik weet een boom wiens vruchten jullie alles kan geven wat jullie nodig hebben.’ Hebberig liepen de rovers naar buiten en volgden haar naar de boom. Direkt begonnen ze gulzig van de boom te eten. Maar de boom sprak hen toe en zei : ‘Omdat jullie van iemand die niets had ook het laatste hebben afgenomen zal alles wat jullie aan je voeten dragen jullie als een vuur branden, en alles wat jullie zullen berijden zal jullie de verkeerde kant opleiden.’ Sindsdien bleven de rovers van andermans laarzen en paarden af.

DE PARADIJSELIJKE BOOM

Er was eens een boom die zulke bijzondere vruchten had dat de mensen die ervan aten er heel blij en gelukkig van werden en alles schenen te vergeten. Maar omdat de boom steeds minder vruchten begon te geven begonnen de mensen erom te vechten. Op een dag besloot de koning van het land waar de boom stond de boom om te hakken. Maar aan de wortels van de omgehakte boom begonnen nieuwe vruchten te groeien, en dit keer besloten degenen die dat hadden ontdekt er niets over te zeggen tegen anderen. Het was maar een klein groepje die nu in het geheim van de vruchten aten, en niemand wist waarom ze altijd zo blij en gelukkig waren en alles schenen te vergeten. Maar op een dag ontdekte ook een andere groep dat er nog steeds

vruchten aan de wortels groeiden, en er kwamen weer ruzies en gevechten. Dit keer had de koning een beter plan, en liet zijn paleis op de plek van de wortels bouwen. De hofhouding van de koning was de enige groep die nog van de vruchten kon eten. Maar er was één jongetje die van vroeger een pit had bewaard. Op een dag zaaide hij de pit in zijn tuin. Weer groeide er een boom met de bijzondere vruchten, en dit keer kon iedereen van de boom eten, zolang ze de jongen maar veel geld betaalden. De enigen die de vruchten gratis konden krijgen waren de duiven die in de boom woonden. Zo nu en dan brachten ze de vruchten naar verre landen, en daar werden de duiven als goddelijke boodschappers gezien vanwege de vruchten die zoveel plezier brachten. De vruchten door de duiven gebracht brachten dromen aan hen in de verre landen, en al gauw werd de boom van de vruchten een boom van het paradijs genoemd. Maar ook in de verre landen werd er om de vruchten gevochten, en al gauw werden de duiven zo verdrietig dat ze niet meer kwamen.

DE BULTJESBOOM

Er was eens een vrouw die geen melkvoeding in haar borsten had, maar tranen. Haar kinderen groeiden op met vreemde bultjes op hun lichamen die zo prachtig waren dat ze allemaal koningen werden van het rijk. Als iemand hen vroeg hoe ze aan die prachtige bultjes en vlekjes kwamen, dan zeiden ze altijd dat dat door hun moeder kwam die tranen in haar borsten had. Op een dag vroegen de koningen aan hun moeder hoe het toch kwam dat haar borsten tranen gaven in plaats van melk. ‘Ach,’ zei hun moeder, ‘op een dag was ik verdwaald in het bos, en kwam bij een open plaats als een woestijn, waar een boom stond met prachtige vruchten. Sinds ik van die vruchten heb gegeten gaven mijn borsten tranen. ‘Maar moeder, u heeft geen bultjes en vlekjes,’ zeiden de koningen.

‘Dat komt omdat ik nooit van de tranen heb gedronken,’ zei hun moeder. ‘En nu ben ik te oud om nog tranen te geven.’

‘Maar kunt u ons dan vertellen waar die boom is ?’ vroegen de koningen. Toen hun moeder het hun uitgelegd had gingen ze met z’n allen naar de boom toe. Toen ze van de vruchten begonnen te eten. Ze begrepen toen ineens dat hun rijk niet lang meer zou bestaan. Ze gingen terug naar het volk, en vertelden het slechte nieuws. Wel vertelden ze het volk over de boom met de vreemde vruchten. Velen gingen naar de boom om er ook van te eten, en de moeders gaven tranen aan hun kinderen in plaats van melk, en ook die kinderen kregen vreemde maar prachtige bultjes. Door het hele rijk werden nu zulke bomen geplant, en na een paar generaties had iedereen zulke prachtige vlekjes en bultjes. Niemand had nog een koning nodig. Iedereen zorgde voor zichzelf, en het rijk viel uit elkaar. Vandaaruit verspreidden degenen met de bultjes en de vlekjes zich over de gehele aarde.

HET RODE SERUM

Er woonden eens drie zusters in een hof met prachtige verwilderde struiken en bomen. Naarmate ze ouder werden veranderden ze steeds meer in beelden gemaakt van pepermunt. Door de zon en de regen werden de beelden steeds kleiner, maar ze verloren hun prachtige vormen niet, omdat ze nog steeds een hart hadden. Dit hart was bedekt met prachtige paradijselijke rode zweren. Uit de zweren kwam een rood serum waar ze bezoekers van de hof mee genazen. De namen van de drie zusters waren Wanata, Munto en Munit.

PIR

Pir was een pop met een wit gebloemd vestje, een wit broekje en nog wat verdere dingen. Pir zou erg graag een jongetje willen worden, en dan graag een jongetje dat zou kunnen vliegen. Maar Pir was maar een doodgewone pop in het magazijn van de poppenmaker. De poppenmaker had een groot hart voor de poppen, en wilde soms weleens dat ze tot leven zouden kunnen komen.

Op een dag besloot de poppenmaker een brief te schrijven. Hij stopte de brief in een fles, en wierp hem de zee in. Na lange tijd kwam de brief bij een kapitein terecht. De kapitein opende de fles en las de brief. 'Wat is dit nu voor een rare brief,' bromde de kapitein. 'Nee, poppen kunnen niet tot leven komen.' Toen de kapitein thuis kwam liet hij de brief lezen aan zijn vrouw.

Maar de vrouw had in haar nachtkastje een toverroos. Ze stopte de toverroos in de fles, en stopte er een briefje bij waarop stond geschreven : 'Beste poppenmaker, als u de toverroos in het binnenste van uw pop vastmaakt, dan zal hij tot leven komen.' Omdat ze bang was dat iemand anders de fles zou vinden, zond ze een dienstknecht met de fles naar de poppenmaker.

De poppenmaker was erg blij, en koos Pir uit om daar de toverroos in te stoppen. Hij naaide Pir daarna weer goed dicht, en toen gebeurde er iets wonderlijks. De pop kon bewegen, en niet alleen dat : De pop kon ook vliegen.

De toverroos kon ook spreken, en op een dag zei de toverroos tot de jongen : 'Over de rode zee van vlammen is een land voor jou.'

'Maar ik ken helemaal geen rode zee van vlammen,' zei de jongen.

'Dan moet je in de nacht naar de zee gaan,' zei de toverroos.

En zo ging de jongen in het midden van de nacht naar de zee, en zag dat de zee rood was en vol vlammen. 'Vlieg,' zei de toverroos. En de jongen begon zijn

reis over de zee, en kwam aan in een prachtig land.

DE TOVERKAARS

Er was eens een oud vrouwtje die een kaars had die zo bijzonder was, dat wanneer iemand in de vlam keek, dan zag hij mooie herinneringen terug, of zag waar zijn verloren spullen waren. Ook kon je in de vlam de toekomst bekijken, of dat wat er op een andere plek op de aardbol gebeurde. Het oud vrouwtje verdiende er haar geld mee, maar elk jaar werd de kaars steeds een beetje korter.

Toen de kaars na vele lange jaren helemaal was opgebrand was het vrouwtje heel verdrietig, want waar moest ze nu haar geld mee verdienen. Maar een arm jongetje dat altijd gratis in de vlam mocht kijken vroeg haar waar hij een tweede toverkaars voor haar kon vinden. ‘Ach,’ zei het vrouwtje, ‘dan moet je daarvoor over de bergen heen, maar daar woont een wolf die de bergpas bewaakt. Als hij je te pakken krijgt, dan mag je uit drie dingen kiezen : in het ravijn geduwd te worden, opgegeten te worden, of levenslang opgesloten worden.’

Maar het arme jongetje ging toch voor het oude vrouwtje op pad. Bij de bergpas werd hij door de wolf gegrepen, en moest inderdaad uit die drie dingen kiezen. Toen koos het jongetje maar om opgesloten te worden, want dood wilde hij niet. De wolf had ook een vrouw, en die kwam de jongen iedere dag voedsel brengen. Na een tijdje kreeg de vrouw medelijden met de jongen en vroeg of ze iets voor hem kon doen.

De jongen vroeg of de vrouw van de wolf wanneer de wolf zou slapen zoveel mogelijk matrassen en kussens in het ravijn wilde gooien, en de volgende dag aan hem te vragen of de jongen voor het eerste mocht kiezen, in het ravijn geduwd te worden. De vrouw deed wat de jongen vroeg, en de volgende dag kwam de wolf de jongen ophalen om hem in het ravijn te werpen. Dat was snel gedaan, en gelukkig viel de jongen zacht. Na een lange reis door grotten en inkepingen kwam de jongen aan de andere kant van de berg aan, waar hij al gauw de toverkaars vond. Maar nu moest hij nog terug.

Na een tijdje kwam hij de wolf weer tegen, en die zei : ‘Jou ken ik. In het ravijn heb ik je gegooid, en ik heb je ook al opgesloten, dus nu zal ik je opeten.’ Maar toen de wolf z’n bek opende gooide de jongen snel de kaars erin. ‘Maar wat is dat ?’ sprak de wolf. ‘Ik voel me ineens zo anders.’ De wolf was ineens heel vriendelijk, en wilde de jongen wel weer terugbrengen naar het oude vrouwtje. Toen het vrouwtje naar de kaars vroeg vertelde de jongen het verhaal. Maar de wolf leidde hen beiden naar een geheime grot vol met goudstukken en sieraden, zodat de jongen en het oude indiaanse vrouwtje nooit meer armoe hoefden te lijden.

DE WONDERVEER

Er was eens een man die een wonderveer probeerde te verkopen. Maar niemand wilde de veer kopen, omdat ze niet geloofden dat de veer wonderen zou kunnen doen. ‘Heus waar,’ sprak de koopman. ‘Degene die het geld geeft wat de veer waard is zal kunnen vliegen zolang hij de veer dichtbij zich houdt.’ Na een tijdje kwam er een goedgelovig jongetje aan die de koopman het geld gaf. Toen hij de veer kreeg steeg hij op, terwijl iedereen verbaasd en verwonderd keek.

Elke dag vloog de jongen met zijn veer rond, en de mensen om hem heen begonnen steeds jaloerser te worden. Als de jongen sliep, dan hield hij de veer altijd stevig tegen hem aan. Maar op een dag was de veer verdwenen.

De jongen ging terug naar de koopman, maar die had geen tweede veer voor hem. Wel vertelde de koopman dat eens in de zoveel tijd een wondervogel in de nacht bij de zee zou komen. De jongen ging sindsdien vaak naar de zee, maar de wondervogel kwam maar niet. Toen de jongen wat ouder was besloot de jongen in een hutje bij de zee te gaan wonen, en stond elke dag op de uitkijk. Maar de vogel kwam niet.

De koopman had de jongen verteld waar de vogel woonde : op een eiland ver weg in de zee. Op een dag besloot de jongen naar dat eiland op zoek te gaan. Hij nam een bootje en ging de zee op. Oh, wat verlangde de jongen ernaar om eens weer te kunnen vliegen.

Toen het nacht werd viel de jongen in het bootje in slaap. Na een tijdje werd de jongen weer wakker van wat geklapper. Het bleek de wondervogel te zijn. De jongen schrok, zag een veer liggen op een plankje in zijn boot, terwijl de wondervogel ook schrok en weer wegvloog. De jongen greep de veer en kon weer vliegen. Snel vloog hij de vogel achterna en kwam op het wonder-eiland. Maar voor de tweede keer werd zijn veer in de nacht gestolen terwijl hij sliep. Toen hij wakker werd en merkte dat hij zijn veer kwijt was en niet meer kon vliegen, zag hij een heleboel wondervogels hoog in de bomen zitten. De jongen begon aan een klimtocht, maar het leek wel alsof hij nooit bij de top van de boom aankwam.

Op een tak zat een klein mannetje. Het mannetje zei dat het jongetje alleen bij de top zou kunnen komen als hij een tover-hoofdband zou dragen. Maar het jongetje wist niet hoe hij aan een tover-hoofdband moest komen. Maar daar zou het mannetje wel voor zorgen. Alleen moest het jongetje beloven dat als hij bij de wondervogels was gekomen, dan moest hij ook een veer naar het mannetje brengen. En zo gebeurde het. Het jongetje kreeg de tover-hoofdband van het mannetje, en kon zo bij de toppen van de bomen komen waar de wondervogels waren. Met gemak had het jongetje een veer te pakken, en al heel gauw ook een tweede. Direkt vloog hij naar het mannetje op de tak toe om hem een veer te geven, en vloog weer terug. Nu kon het mannetje ook vliegen.

Het jongetje vond het fijn om bij de wondervogels te zijn, maar op een nacht stalen ze zijn tover-hoofdband en zijn veer, en vertrokken om niet meer terug te komen. Nu kon het jongetje weer niet vliegen, en kon ook niet meer naar beneden. Oh ja, het jongetje probeerde wel om naar beneden te klimmen, maar het leek wel alsof hij nooit beneden kwam, hoe ver hij ook naar beneden klom. En het mannetje was ook nergens meer te bekennen. Wel kon het jongetje met gemak naar de toppen terugklimmen, en kon hij van de ene top naar de andere top springen.

Hij sprong helemaal naar de boom die het dichtste bij de zee stond, en sprong vanaf het topje in de zee. Maar de zee greep hem en bracht hem helemaal terug naar huis. Zijn kleren waren helemaal nat en verscheurd toen hij in zijn woonplaats terugkwam. Zijn hutje was weg, en daarom ging hij naar de plaats waar hij eens woonde.

Op een dag was er weer een koopman die een veer probeerde te verkopen. Volgens de koopman bezat de veer wonderlijke krachten, en kon de bezitter ermee vliegen. Nog voordat anderen de veer konden kopen kocht de jongen de veer. Maar de koopman bleek een bedrieger te zijn. De veer was maar een doodgewone veer. Verdrietig ging de jongen naar huis. Hij ging naar zijn bed en legde de veer op zijn nachtkastje. Al was de veer dan geen wonderveer, het deed hem wel herinneren aan de wonderveer, en elke keer voordat hij ging slapen keek hij er heel even naar. Zo lag de veer jaren en jaren op zijn nachtkastje totdat hij op een morgen wakker werd, en de veer was verruild voor een echte wonderveer. De jongen pakte de veer en was dolblij. Nu kon de jongen weer vliegen, maar naar het eiland van de wondervogels is de jongen niet meer gegaan. Ook vertrok hij uit zijn woonplaats, want hij wilde niet dat de veer nog een keer gestolen zou worden. Waar de jongen naartoe is gegaan weet niemand. Niemand heeft hem ooit nog teruggezien.

DE LACHENDE VIS

In een vissersdorpje hadden vissers eens een groot beeld gemaakt van een lachende vis, om zo iedereen aan te drijven meer vis te eten. Het standbeeld kon ook bewegen en voor wat geld konden kinderen er ook ritjes op maken. Daarnaast stonden natuurlijk viskraampjes. Maar er was één jongetje bij die zei dat vissen helemaal niet lachen, maar dat de zeedruppels hun tranen zijn. De vissers vonden dat helemaal niet leuk, omdat het jongetje heel vaak kwam om die dingen te zeggen. Maar op een dag zeiden de vissers tegen de jongen dat als hij stopte met zijn praatjes dan mocht hij voortaan gratis ritjes maken op de lachende vis. En dat leek de kleine jongen wel wat, en zo stopte hij met het maken van zijn opmerkingen.

Maar op een dag was de jongen bij de zee, en een vis hief zijn kopje uit boven de golven : ‘Zeg jongen,’ sprak de vis,

‘waarom heb je je wijsheid verkocht ?’

‘Ach,’ zei de jongen, ‘ik ben nog jong, en vind spelen leuk. Het is toch mooi dat ik nu gratis ritjes kan maken op de lachende vis ?’

‘Maar de vissen lachen niet,’ zei de vis, ‘want ze worden gevangen en gegeten. Als je weer rondvertelt wat je altijd rondvertelde dan mag je wel een ritje op mijn rug maken, hoor. Zoveel je wilt.’ Nou, dat leek de jongen zelfs wel beter, want op een echte vis te rijden was nog prachtiger dan te rijden op een vis van steen. En zo gebeurde het. De jongen vertelde weer over de huilende vissen, en maakte sindsdien ritjes op de vis in de zee. Maar de vissers begonnen erg boos te worden. En op een dag verzonnen ze een plan. Ze zorgden ervoor dat de stenen vis nu ook ritjes in de zee kon maken, en zelfs in de lucht. En bovendien maakten ze de lachende vis nu nog groter. De kinderen vonden het allemaal prachtig, en al snel hield de jongen weer zijn mond in ruil voor gratis ritjes op de lachende vis.

Nu was de echte vis erg bedroefd en wilde niet meer met de jongen spreken. En hoe de jongen ook riep, de vis kwam niet meer terug. De jongen begon in te zien dat hij de sprekende vis toch wel erg miste, maar nu was het te laat. Vaak stond de jongen huilend bij de zee, en dan lachten de andere kinderen hem uit. Het maakte de jongen ook boos, en op een nacht ging de jongen het water in, en zwom zo ver als hij kon. Maar al snel begon hij moe te worden, en een golf trok hem mee de diepte in. Na een lange tijd spoelde de jongen aan op het strand. Een andere jongen die iets jonger was dan hem vond hem, en keek hem glimlachend aan. ‘Ben je uit de boot gevallen ?’ vroeg de andere jongen.

‘Huh wat ?’ vroeg de jongen slaperig. ‘Nee, ik was wezen zwemmen, op zoek naar een sprekende vis.’ Toen spuwde de jongen een straaltje water uit, en vertelde het verhaal aan de andere jongen.

‘Maar je moet je ook niet met echte vissen bezighouden,’ zei de andere jongen. ‘Wij hebben de vis van steen, en dat is veel veiliger.’

‘Als we ons niet met echte vissen moeten bezighouden, omdat we de lachende vis hebben, waarom houden de vissers zich dan nog wel met echte vissen bezig ?’ vroeg de jongen.

‘Tja, dat vraag ik me ook af,’ zei de andere jongen, ‘maar laten we het er eens met hen over hebben.’ En zo gingen de twee jongens naar de vissers toe om hun verhaal te doen. En de vissers zeiden dat als ze hun mond zouden houden, dan mochten ze gratis op de lachende vis ritjes maken. Snel hoorden ook andere kinderen hiervan en ook zij kregen gratis ritjes zolang ze hun mond hielden. Maar na een tijdje waren de vissers het zo beu dat ze de lachende vis lieten weghalen. De kinderen waren woedend, en vertelden volop wat de beide jongens hadden verteld. Ook de ouders werden hoe langer hoe bozer op de vissers, totdat er in het hele vissersdorp geen vis meer werd gegeten. En sindsdien waren er in die zee alleen nog maar lachende vissen.

HET SPROOKJESBOS

Er was eens een prinses die van huis wegliep. Al gauw kwam ze op een plaats waar tovermannetjes woonde. Eén van die tovermannetjes was Gabriel. Gabriel toverde een huisje voor de prinses met een heel hoog dak. Het huisje was geheel bedekt met dwarsbalken. Een ander tovermannetje was Ruchel. Ruchel toverde een keuken in het huis en een prachtige kamer. En zo waren er nog veel meer tovermannetjes die telkens een stukje in of bij het huis aantoverden, zodat het huis steeds groter werd. Ook toverden ze een bos rond het huis waar niemand binnen kon komen dan door een schilderij. De prinses was erg gelukkig. Het schilderij kwam ergens in een restaurant te hangen en bedekte bijna de hele muur. Het was in een afgelegen kamer waar een paar eettafels stonden. Het was een speciale kamer voor kinderen die feestjes hielden. Sommige kinderen waren jarig of hadden hun diploma gehaald. Maar alleen dromerige kinderen konden het schilderij binnenkomen. Dan fluisterde Gabriel even, en dan werden ze een prins op een wit paard. Terug konden ze dan niet meer, want er was alleen maar een ingang in het schilderij. Er was geen uitgang. Soms wilde een kind weer terug en schreeuwde moord en brand, maar dan later legden ze zich er maar bij neer. In het sprookjesbos was het gewoon beter te zijn. En dan gingen ze altijd dat huis van de prinses binnen waar ze van de tovermannetjes lekkernijen kregen. 'De prinses komt zo terug,' zeiden ze dan. En dan kregen die kinderen een eigen kamer in het huis, en als ze dan ouder werden dan waren ze toch wel blij dat ze nooit meer terughoefden naar die boze wereld. Ze konden zich vaak die verschrikkelijke meesters en juffrouws nog wel herinneren, en die verschrikkelijke kinderen die altijd gilden. Nee, hier waren ze veilig, veilig bij tovermannetjes en een prinses, een prinses die eens ook van huis was weggelopen.

Maar na al die jaren wilden sommige kinderen toch wel hun ouders weer eens zien. Dan bracht één van de tovermannetjes hen altijd naar een grote kast waar wat beeldjes stonden van hun ouders. Het leek net echt, maar toch ook niet. Het was anders. En sommigen wilden hun broertjes en zusjes zien .... ook beeldjes. Alleen beeldjes herinnerden hen nog aan de oude wereld, vreemde beeldjes. 'Stop ze maar weer in de kast,' zei een kind. 'Ik krijg al hoofdpijn als ik aan ze denk. Nooit meer wil ik naar die nachtmerrie terug.'

'Ik zal je iets heel doms vertellen,' zei Gabriel op een dag tegen dat kind. 'In de oude wereld dragen de mannen broeken en de vrouwen rokken. Weet je waarom dat is ? Die broeken zijn veel zwaarder, maar wat als ik je nu een zware rok geef ?' En zo liep dat kind sinds die dag met een hele zware rok. En tegen een ander kind vertelde Ruchel hetzelfde : 'In de oude wereld dragen de mannen broeken en de vrouwen rokken. Weet je waarom dat is ? Die broeken zijn veel zwaarder, maar wat als ik je nu een hele lichte broek

geef ?' En zo liep dat kind sinds die dag met een hele lichte broek.

Maar ook de andere kinderen wilden zware rokken en lichte broeken. 'Nou,' zei de prinses, 'zoek ze maar op. Ze liggen verstopt in het huis, en hangen in de hoogste bomen.' Sommige kinderen gingen naar buiten, terwijl andere kinderen in het huis gingen zoeken. Maar aan het eind van de dag had geen kind wat gevonden. 'Nou,' brulde een kind, 'kunnen die tovermannetjes het ons niet gewoon geven ?'

De prinses keek naar Gabriel en Ruchel. Gabriel haalde een zware rok tevoorschijn, en Ruchel een lichte broek. 'Elke dag mag het braafste kind kiezen tussen de zware rok en de lichte broek,' zei de prinses.

Grootvader sloeg het grote boek dicht. 'Grootvader,' zei Harry, 'mag ik ook zo'n lichte broek ?'

Grootvader wees op de prachtige pyamabroek van Harry. 'Oh, ik zie het al,' zei Harry. 'Ik heb hem al aan.'

'Grootvader,' zei Dennis, 'mag ik dan een zware rok ?'

'Nou,' zei grootvader, 'als je heel erg braaf bent, dan zal de prinses jou er vast wel één geven.'

De volgende dag nam grootvader Harry en Dennis mee naar een restaurant waar een heel groot schilderij van het sprookjesbos met het huis hing. In de verte stond de prinses, en dichtbij stonden Gabriel en Ruchel. 'Dus als we door dat schilderij naar binnen gaan dan kunnen we nooit meer terug ?' vroeg Dennis. Grootvader knikte.

'Nou, dan moet ik daar eerst eens heel lang over na denken,' zuchtte Dennis.

HET HUIS DAT ALTIJD INSTORTTE

Er waren eens een man en een vrouw wiens huisje elke dag instortte zodat ze elke dag hun huis opnieuw moesten bouwen. Op een dag waren ze zo moe dat ze zelf ook neerstortten. Na een tijdje kwam er een tovermannetje langs. 'Zal ik jullie huisje eens bouwen met toversteen ? Dan zal het nooit meer instorten.' Dat leek de man en de vrouw wel wat. Maar in ruil daarvoor zou het mannetje zelf daar ook gaan wonen. Het werd een enorm groot huis, een huis waarin je kon verdwalen. Al gauw raakten de man en de vrouw de weg kwijt en ook elkaar, en ook het mannetje konden ze niet meer vinden. Ze begonnen naar elkaar te roepen, maar niets hielp. Maar ja, ze hadden nu in ieder geval een huis dat nooit zou instorten. Op een dag vond de man een bel die hij indrukte. Even later hoorde hij ook een andere bel. De man liep op het geluid af en kwam de vrouw tegen. Toen hoorden ze nog een bel, en toen ze op dat geluid afliepen kwamen ze het tovermannetje tegen. De man en de vrouw lieten elkaar niet meer los, want ze wisten hoe snel ze in het huis konden verdwalen. Ook het tovermannetje lieten ze niet meer los. 'Help ons wegwijs te maken in dit huis,' zeiden ze tegen het tovermannetje.

'Druk gewoon op de bel als je verdwaalt,' zei het tovermannetje, 'dan komt alles goed.'

'Maar ik heb zolang naar een bel moeten zoeken,' zei de man.

'Ach,' zei het tovermannetje, 'we zijn met z'n drieen, dus we moeten gewoon onze oren goed openhouden en op het geluid aflopen.'

En zo begonnen ze alledrie heel langzaam wegwijs te krijgen in het huis, om zo het huis te ontdekken. Na verloop van tijd vonden ze de weg altijd gemakkelijk weer terug, en ze leefden nog lang en gelukkig.

DE TOVERBRON

Eens in het jaar ging altijd de toverbron open, en dan zou de eerste die daar aankwam een slok toverwater krijgen. Lars was altijd de snelste van allemaal, en daarom was hij elk jaar de winnaar. De anderen begonnen dan altijd ruzie te maken met elkaar, want het was altijd een geduw en getrek. Iedereen was er altijd zo hongerig naar de eerste te zijn, maar alleen Lars ging daar elk jaar met een stralende glimlach weer vandaan. Maar op een dag nam een boze toverkoningin bezit van de bron. Toen de bron weer openging was het water zwart in plaats van helder. Ook was het water vies en koud in plaats van warm. Lars wist even niet wat hij moest doen. Hij was nog wel de voorste en had de anderen ver achter zich. Langzaam sloop hij dichterbij, en kreeg ineens een schop. Omdat hij dacht dat hij het zich vergist had strompelde hij door naar de bron, deed zijn ogen dicht en nam een slok. Nu straalde Lars niet meer, en vieze zwarte moddervlekken spatten hem nat. Toen de anderen bij de bron aankwamen was het water helderder en warmer dan ooit. 'Wat sta je daar beteuterd te kijken ?' vroeg iemand. 'De bron is open, en er is genoeg voor iedereen.' Maar Lars had geen zin meer. Hij zag hoe iedereen van de bron dronk en hoe ze in de bron baadden. Teleurgesteld strompelde hij naar huis. Voor hem was er nu niets meer aan nu iedereen van de bron kon drinken. Sindsdien was de bron altijd open, en liep iedereen met een stralende glimlach rond, maar Lars straalde niet. Voor Lars had het allemaal geen betekenis meer. Op een dag zocht Lars de boze toverkoningin op. 'Zeg,' zei Lars, 'heb je niet een andere bron voor me waaruit ik kan drinken ? Ik wil me weer een winnaar voelen.'

'Oh, kom maar mee,' zei de boze toverkoningin. Ze leidde Lars naar een modderpoel waar de kikkers in rondsprongen. 'Deze modderpoel gaat maar eens in de honderd jaar open, en wie er dan als eerste van drinkt die wordt koning, terwijl de rest een schop krijgt.' Nou, dat leek Lars wel wat. Met glunderende ogen vertelde hij het aan de anderen. Maar niemand scheen er interesse in te hebben. Daarom wachtte Lars alleen af totdat de modderpoel zich zou openen. Na jaren en jaren van wachten ging de poel eindelijk open.

Lars dook op de bron af en wilde een slok nemen, maar een grote kikker spoot een grote straal modder in zijn gezicht. De kikker had een kroontje op en zei : 'Wij zijn degenen die altijd het eerste drinken wanneer de bron opengaat.' En ineens staarden ook andere kikkers hem met grote ogen aan. Ze droegen allemaal kroontjes. Toen kreeg Lars ineens zo'n grote schop waardoor hij helemaal in de andere bron terechtkwam. 'Dag koning,' zeiden de anderen spottend.

'Nee,' zei Lars, 'ik ben geen koning geworden. Het zijn de kikkers die daar koning zijn.'

'Ach, laat die kikkers toch,' zei een ander. 'Waarom wil je toch altijd een winnaar en een koning zijn ?'

Maar weer wachtte Lars totdat de honderd jaar voorbij waren en deed een nieuwe poging. Ditmaal was hij sneller dan de kikkers en werd koning.

'Nou, ik ben trots op je,' zei de boze toverkoningin. 'Lang heb ik hier op gewacht om mijn koning te hebben. Wees koning over de kikkers en de twee bronnen.'

Nu wist Lars wel wat hij wilde doen. De eerste bron moest weer dicht om ieder jaar open te gaan zodat alleen de eerste die daar aankwam een slok toverwater zou krijgen, en de modderpoel moest voor altijd dichtblijven omdat hij nu immers koning was. Maar niemand wilde meer van de eerste bron drinken, en ze trokken allemaal zo ver mogelijk weg van de bron, zodat Lars een eenzame koning werd. Waar had het hem toch allemaal gebracht ? Op een dag leverde hij de kroon in bij de boze toverkoningin. 'Ik heb gezien dat koning zijn niet loont,' zei Lars, 'en gelukkig word ik er ook niet van.'

Maar de boze toverkoningin begon te lachen. 'Je hebt zelf de modderpoel voor altijd laten sluiten, dus er zal geen nieuwe koning komen.'

'Maar hoe kom ik dan van mijn kroon af ?' vroeg Lars.

'Kom maar mee,' zei de boze toverkoningin. En ze leidde hem naar een bron diep in het bos waar een heleboel prinsen, prinsessen en koningen omheen stonden. 'Straks als de bron opengaat dan zal de eerste die drinkt zijn kroon verliezen en vrij komen.'

'En de verliezers ?' vroeg Lars.

'De verliezers krijgen een schop en zullen voor eeuwig koning moeten zijn,' zei de boze toverkoningin.

'Wanneer gaat de bron dan open ?' vroeg Lars.

'Deze bron zal maar eens in de eeuwigheid opengaan, en dan nooit meer. Degenen die hier bij de bron zijn aangekomen wachten allemaal op dat moment,' zei de boze toverkoningin.

Ineens ging de bron open. Lars wilde zo snel mogelijk naar de bron toe, maar werd door de boze toverkoningin vastgehouden. 'Dit is niet voor jou. Je zal in een kikker veranderen om voor altijd koning te zijn.'

En toen veranderde die arme Lars tussen de handen van de boze toverkoningin in een kikker met een

kroontje.

'Och koningin,' smeekte Lars, 'toverkoningin, hoe kan ik ooit van dit lot ontsnappen ?'

'Er is maar één manier,' zei de boze toverkoningin. 'Vindt het meisje dat als eerste van de bron heeft gedronken. Zij was een prinsesje, maar heeft haar kroontje verloren. Als zij jou kust dan is de betovering verbroken en dan ben je voor altijd vrij, net als haar.'

Maar toen de kikker het meisje vond was zij niet echt aardig voor hem. 'Wat moet ik met zo'n vieze glibberige kikker,' zei het meisje.

'Toe nou,' smeekte de kikker, 'één kusje maar.'

Maar het meisje hield voet bij stuk. Van verdriet vluchtte de kikker dieper de bossen in, maar verloor zijn kroontje niet. Altijd zou hij koning blijven. Maar toen hij in een bosvijvertje wat dronk en zichzelf bekeek in de weerspiegeling van het water zag hij een prins. De kikker baadde in het bosvijvertje, en kwam tot de ontdekking dat het de toverbron was waar hij vroeger elk jaar van had gedronken. 'Geloof hen toch niet,' zei de toverbron. 'Je bent een prins, en geen koning. Ben je vergeten dat het toverwater is ?'

'Wat bedoelt u ?' vroeg Lars.

'Sinds de boze toverkoningin bezit nam van de plaats waar ik was ben ik gevlucht. Ik ben blij dat je me hebt gevonden,' zei de toverbron.

'Maar waarom ben ik een prins ?' vroeg Lars.

'Omdat degene die het eerste van mijn nieuwe plaats zou drinken mijn prins zou worden, en dat ben jij,' zei de toverbron. En ineens stond er een prachtige prinses voor hem. Lars keek naar zijn armen en zijn benen, en ontdekte dat hij geen kikker meer was. 'Ooit betoverde de boze toverkoningin mij tot een toverbron,' zei de prinses. 'Alleen als er iemand zou zijn die boven alle anderen van mij zou houden, en mij niet zou willen delen met een ander, dan zou ik weer een prinses kunnen worden,' zei de prinses.

'En die iemand was ik ?' vroeg Lars.

'Zelfs hier heb je mij gevonden,' zei de prinses. 'Diep in het bos, in een moddervijver.'

Lars omhelsde zijn prinses en kuste haar. En ze leefden nog lang en gelukkig.

DE REUZENVROUW

Er was eens een perzik die hele grote oren had. Hij werd er vaak om uitgelachen door andere perzikken, en ze zeiden allemaal dat als hij een meloen was geweest dan was het allemaal niet zo erg. Van verdriet ging de perzik met de grote oren op een dag naar het bos, om nooit meer terug te komen. Daar vond hij een banaan met

een hele grote neus. Ook de banaan was gevlucht, omdat ook de banaan altijd door andere bananen werd uitgelachen. Ze zeiden dat als de banaan een meloen was geweest, dan was het allemaal nog niet zo erg. Ze besloten samen op te trekken. Na een tijdje kwamen ze aan bij een groot kasteel. Hier werden ze ontvangen door een komkommer met een hele grote kin, en al gauw kwamen ze erachter dat hier nog veel meer woonden met hele grote lichaamsdelen. De komkommer met de hele grote kin zei dat achter het kasteel een berg is waar een huilende reus woont. De reus zou huilen, omdat hij zo eenzaam was. De komkommer met de hele grote kin had een idee. Als ze nou allemaal zich aan elkaar vast zouden maken, dan zouden ze vanzelf een reuzenvrouw worden voor de reus. Dat deden ze, en met een beetje gepuzzel kwam er een prachtige vrouw tevoorschijn. De vrouw begon aan haar tocht op de berg, en even later was de reus de allergelukkigste.

DE REUZENBEWAKER

Er was eens een reus die een wondermeloen bewaakte. Velen probeerden bij de wondermeloen te komen, maar de reus joeg hen allemaal weg. Op een dag was er een kaboutertje die zo klein was dat de reus hem niet zag. Met gemak kwam het kaboutertje bij de wondermeloen, ging naar binnen, en besloot er te wonen. Maar op een dag hoorde hij hulpgeroep vanuit het diepere deel van de wondermeloen, en besloot op onderzoek uit te gaan. Na een tijdje lopen zag hij een fee die vastzat. ‘Wees maar niet bang hoor,’ zei de kabouter. 'Ik heb wel een plannetje. Ik ben veel te klein om jou los te krijgen, maar ik weet wel wat.' En zo ging de kabouter weer naar buiten, en riep de reus. Maar de reus zag natuurlijk helemaal niets. Toen de kabouter een klein vlammetje maakte zag de reus het wel. De kabouter nodigde de reus uit om binnen in de wondermeloen te komen. Dat ging niet zo makkelijk, maar na een tijdje was de reus binnen. ‘Zo,’ zei de reus, ‘ik wist niet dat er ook kabouters in de wondermeloen woonden.’

‘Nou,’ zei de kabouter, ‘ik woonde hier eerst ook niet, maar ik was zo klein dat ik makkelijk langs je heen kon komen.’ Maar toen werd de reus erg kwaad. De kabouter zette het op een rennen, dieper in de wondermeloen, en de reus kwam achter hem aan. Na een tijdje kwam ook de reus vast te zitten, en begon om hulp te roepen. Na een tijdje kwamen er reuzen die zelfs groter dan hem waren. Met z’n allen rekten ze de wondermeloen uit, zodat de reus los kon komen, en ook de fee. De reus was er zo van geschrokken dat hij nooit meer binnenin de wondermeloen wilde, en de fee is vanaf toen voor altijd in het voorste deel van de wondermeloen blijven wonen, samen met de kabouter.

DE TOVERKNOTS

Er was eens een dwerg die een ware plaag was in een gebied van reuzen. Zo haalde hij een heleboel toverkunsten uit om de reuzen telkens dwars te zitten, en daar beleefde hij een hoop lol aan. De dwerg woonde erg diep onder de grond waar hij een toverknots bewaakte waarmee hij zijn toverkunsten uithaalde. Op een dag waren de reuzen het zat, en zes van hen gingen op een zoektocht onder de grond. Ze wisten dat dat erg gevaarlijk was, maar ze hadden het nu helemaal met de dwerg gehad. Na een lange tocht kwamen ze in een hele grote verlichte grot terecht waar ze de dwerg vonden met zijn toverknots. Toen de zes reuzen dichterbij kwamen zei de dwerg : ‘Toverknots, een ware plaag, geef die reuzen een flink pak slaag.’ De toverknots vloog op, en gaf die arme reuzen zulke flinke lellen dat ze alle zes niet wisten hoe snel ze moesten wegkomen.

Toen de reuzen thuiskwamen zeiden hun vrouwen dat ze direkt naar de reuzenheks moesten gaan om van hun wonden af te komen. De reuzenheks had daar wel wat zalf voor. Ook zei de reuzenheks toen ze het verhaal hoorde, dat ze hen wel wilde omtoveren in wolven, zodat ze snel de toverknots konden weggrijpen, en snel weg konden komen. Maar toen de wolven terugkwamen in de grot zei de dwerg : ‘Toverknots een ware plaag, geef die wolven een flink pak slaag.’ En de toverknots vloog zo snel vooruit dat de wolven niets konden beginnen, en kregen ditmaal veel hardere lellen. Uitgeput kwamen ze weer aan bij de reuzenheks, en vertelden wat er was gebeurd. ‘Weet je wat,’ zei de reuzenheks. ‘Ik weet dat de dwerg van ijs houdt. Ik zal jullie omtoveren tot indiaanse ijsmeisjes, met een heleboel ijstaarten en ijsjes. En dan zullen jullie een hele grote indiaanse ijstafel voor hem dekken.’ En zo gebeurde het. En toen de dwerg zich helemaal had volgegeten zei de dwerg : ‘Jullie mogen alles van mij hebben, behalve mijn toverknots.’

‘Ach,’ zei één van de indiaanse ijsmeisjes, ‘als we dan niet uw toverknots mogen hebben, geef ons dan uw prachtige stem.’ En zo gaf de dwerg zijn stem aan de indiaanse ijsmeisjes. Direkt zei toen één van hen : ‘Toverknots een ware plaag, geef die dwerg een flink pak slaag.’ Daar schrok de dwerg wel even van. Hij stond op, rende weg, en niemand heeft hem ooit weer teruggezien. En zo kwam de toverknots in de handen van de reuzen, en ze leefden nog lang en gelukkig.

DE CHOCOLADE PRINS

Er was eens een chocolade koning die een zoon had. De prins was bestemd voor de troon, maar op een dag vluchtte de prins uit het paleis. De chocolade

koning liet een heleboel lakeien op zoek gaan naar de prins. Na vele jaren vonden ze hem in het bos, waar hij samen met een arm meisje woonde.

De lakeien namen de prins mee terug naar het paleis. De chocolade koning was woedend, en liet hem opsluiten in een kerker. ‘Je moest je schamen,’ zei de chocolade koning, ‘jij moet later de troon op.’

Het arme meisje was erg verdrietig en smeekte de chocolade koning om hem vrij te laten, maar de chocolade koning was onverbiddelijk. Iemand moest de troonopvolger zijn, en dat was zijn zoon, de prins.

Na vele jaren werd de prins uit de kerker gehaald, omdat hij de nieuwe chocolade koning zou worden. Tegelijk was er een grote bruiloft, maar de prins mocht niet met het arme meisje trouwen, maar met iemand die zijn vader voor hem had bestemd. Iedereen op de bruiloft was heel blij, behalve het arme meisje. Zij huilde de hele dag, en iedereen vroeg haar waarom, maar het meisje gaf geen antwoord.

Ook de prins was erg verdrietig toen hij het arme meisje zo zag huilen. De prins sprong op zijn paard, greep het huilende arme meisje en reed met haar weg. ‘Liefste,’ zei de prins. ‘Nu moeten we zo ver weg gaan dat niemand ons meer kan vinden.’ Ze besloten de zee over te gaan in een bootje. Na een hele lange tijd varen kwamen ze op een eiland waar hele enge wachters woonden. Ze waren hongerig, want ze hadden al tijden niets gegeten.

‘Ik weet een plaats waar jullie volop kunnen eten,’ zei de prins. En de prins wees op de plaats waar hij vandaan kwam. ‘Daar is een rijk van chocolade. Eet smakelijk.’

Dat lieten de hele enge wachters zich natuurlijk geen twee keer zeggen. En zo hadden de prins en het arme meisje het eiland helemaal voor hen alleen.

DE TOVERKIKKER

Er was eens een indiaanse toverkikker die vlees at. Vaak maakte hij in dorpjes de buurt onveilig. Iedereen was erg bang voor die vleesetende toverkikker. Maar op een dag kwam er een stenen mannetje op de vleesetende toverkikker af, en sloot hem op in een berg. Vanaf nu zou het stenen mannetje bij de ingang van de berg staan om de toverkikker te bewaken. Maar na een tijdje begon de toverkikker prachtige muziek te maken in de berg, en velen kwamen op het prachtige geluid af. Het stenen mannetje dacht dat hij hiermee een hoop geld kon verdienen. Zij die door de bergspleet naar binnen gingen betaalden hem goed, maar het stenen mannetje was helemaal vergeten dat de toverkikker nog steeds een vleesetende toverkikker was, en daarom kwam niemand die de berg inging er weer levend uit. Op een dag waren er zovelen

uit de dorpjes verdwenen dat de koning bij het stenen mannetje langskwam. De koning wilde direkt door de bergopening naar binnen om te kijken waar ze allemaal waren, maar eerst moest hij het stenen mannetje flink betalen. ‘Zeg vlegel,’ zei de koning, ‘wie denk je wel niet dat je voor je hebt ?’ Maar hoe de koning ook tegensputterde, de koning moest en zou betalen. Het stenen mannetje had nu zoveel geld dat hij er een paleis voor kocht van het schitterendste goud en de beste edelstenen. Ook kocht hij de beste lakeien, maar herinnerde zich toen ineens dat hij de toverkikker moest bewaken.

En de toverkikker was natuurlijk ontsnapt om de dorpjes weer onveilig te maken. Toen het stenen mannetje hoorde dat de toverkikker weer overal zovelen opvrat werd het stenen mannetje heel boos op zichzelf. ‘Ach, het moet door die betoverende muziek zijn geweest dat ik dat allemaal ben vergeten. Maar weet je wat,’ zei het stenen mannetje, ‘van het vele geld dat ik nog over heb koop ik de prachtigste muziekinstrumenten.’ En zo gebeurde het, en al gauw maakte het stenen mannetje zulke betoverende muziek voor de toverkikker dat de toverkikker helemaal vergat dat hij een vleesetende toverkikker was.

Er was eens een indiaanse feeenkoningin die een hele bijzondere roos had. De roos kon spreken, en was zo prachtig dat een ieder die naar de roos keek versteende en voor altijd in verwondering naar de roos staarde. Daarom bracht de indiaanse feeenkoningin de roos naar een eenzaam kasteel waar twee rivieren omheen stroomden. De eerste rivier was zo zoet dat iedereen die er bij in de buurt kwam voor altijd in slaap viel. De tweede rivier was zo vies en vuil, dat degene die er te dichtbij kwam voor altijd in huilen uitbarste. De feeenkoningin vond dat niet zo geweldig, maar ze wilde de roos beschermen. Maar niet alleen wilde ze de roos beschermen, maar ook degenen die dichtbij de roos wilden zijn. De roos was namelijk erg gevaarlijk. En bovendien plaatste de feeenkoningin ook de gevaarlijkste spin die bestond om het kasteel te bewaken. Dat vond de feeenkoningin ook niet leuk, maar ze wilde geen enkel risico nemen.

De feeenkoningin zag wel dat het er zo niet makkelijker op werd, en al helemaal niet minder gevaarlijk, en daarom liet ze grote waarschuwingsborden neerzetten. Niet veel lieden waagden zich nog in de buurt, en op een dag vroeg de roos of zo een wandeling door het bos mocht maken. Uiteindelijk stemde de feeenkoningin toe. Toen de roos bij de vieze rivier kwam liet ze een traan vallen, en toen ze bij de zoete rivier kwam gaapte ze even. Toen ze de waarschuwingsborden zag schrok ze heel erg. ‘Maar ik ben toch geen roofdier ?’ vroeg de roos. ‘Nee,’ zei de feeenkoningin, ‘maar heus, het is beter zo.’ Maar met een ruk maakte de roos zich los van de feeenkoningin. De feeenkoningin kon niet veel doen, omdat de roos zo groot was geworden in al die jaren. De roos snelde dieper het bos in, maar verdwaalde al snel, omdat ze de weg niet wist. Uiteindelijk vond ze een bosmeertje waarin ze begon te baden. Gelukkig was er niemand in de buurt, want dat zou veel te gevaarlijk zijn.

Maar na een tijdje wilde de roos weer terug naar het kasteel, en barste in huilen uit. ‘Ach,’ zei de wind, ‘mijn kind, maak je toch niet zo druk. Je vindt heus je weg naar het kasteel wel weer, volg gewoon de rivier van zoete en vuile melk, en je bent weer thuis, heus.’

‘Maar waar vind ik die rivier ?’ vroeg de roos.

‘Daar, in de lucht,’ sprak de wind, en tegelijkertijd verscheen er een wolkendek met daarin de rivier van melk. De roos zwom en dronk. Het was het zoetste en vieste wat ze ooit had gedronken, maar snel was ze thuis. ‘Mamma,’ zei ze tegen de feeenkoningin, ‘ik heb melk gedronken van de wind.’ En ineens stond er een meisje voor de feeenkoningin zo prachtig als een roos. En sindsdien is ze altijd in het kasteel gebleven.

Haar moeder bouwde de prachtigste torentjes voor haar, de lieflijkste sluiers

en gordijntjes, en het meisje had het altijd erg naar haar zin, alhoewel het een eenzaam en verlaten kasteel was. Vaak dronk ze nog van de melk van de wind die de wind bij haar bracht, door het raam, en op een dag had ze er zoveel van gedronken dat ze er erg slaperig van werd. Toen ze wakker werd zei ze tegen de wind : ‘Zeg, waarom kom je niet gewoon bij ons wonen ?’ Dat liet de wind zich geen twee keer zeggen, en kwam door het raam naar binnen. Elke dag werd het meisje mooier en mooier door het drinken van de windemelk, en toen haar moeder stierf werd zij de feeenkoningin, maar weg van het kasteel wilde zij niet. Elke dag zond ze de wind uit om alle indiaanse feeen en toverrozen te verzamelen, en elke avond en nacht kwam de wind terug met vele feeenkoetsen. Allen hadden zij gedronken van de windemelk, en daarom waren ze hier.

Maar op een dag werd de wind oud, en stierf. De nieuwe feeenkoningin was ontroostbaar. Ook de windemelk begon heel langzaam op te raken. ‘Maar,’ zei de feeenkoningin, ‘dankzij de windemelk zijn we allemaal hier. Misschien stroomt de windemelk nu hoger in de lucht. Laten we een toren bouwen die geen top heeft.’ En zo bouwden de feeen een toren zonder einde, en kwamen op een plaats zo hoog in de lucht waar de windemelk nog stroomde. Ook kwamen ze tot de plaats waar de wind nu was, en tot de plaats waar de oude feeenkoningin nu leefde. ‘Oh mamma,’ zei de nieuwe feeenkoningin. ‘Je bent niet dood.’ En toen omhelsden die twee elkaar, terwijl de feeen zongen, en de wind heel warm werd van binnen.

DE SLAPENDE PRINSES

Er was eens een indiaanse prinses die altijd sliep. In de nacht werd ze altijd heel even wakker om iets te drinken en te eten. Vaak was dat wat thee met vruchten, en daarna sliep ze weer. Soms slaapwandelde ze door de gangen van het kasteel waar ze woonde. Haar vader en moeder waren erg bedroefd, maar zo was de prinses altijd al geweest. Ze zouden wel eens met hun dochter willen spreken, al was het maar voor heel even.

Op een nacht was de prinses weer aan het slaapwandelen, en ze wandelde heel diep het bos in. Ze liep altijd op blote voeten met een nachtjapon of pyama. Plotseling stapte ze op een toverring, en werd direkt wakker. Ze was erg verbaasd en deed de ring om haar vinger. Heel lang keek ze ernaar, en ze bleef gewoon wakker. De prinses was erg blij, en rende terug naar het kasteel. Maar toen het ochtend werd en ze anderen tegenkwam vielen die direkt in slaap. De prinses dacht dat dat door de toverring kwam die ze droeg. En zo was de prinses erg eenzaam, en omdat ze niet nog meer van hen in slaap wilde zien tollen, vertrok ze weer naar het bos. Na een tijdje lopen kwam ze aan bij een klein huisje waar kabouters leefden. Blij stapten de kabouters naar buiten, alsof ze haar al kenden. ‘We dachten dat je nooit zou komen,’ zei één van de kabouters. ‘Ja,’ zei een andere kabouter, ‘en, zeg, wij hebben die toverring voor jouw gemaakt, van de zeldzaamste stenen. De stenen die jij op je ring draagt zijn de enigen van hun soort, dus wees er maar erg zuinig op, meisje. Je wil toch niet nog een keer zolang slapen ?’ De prinses werd erg verlegen. Ze was blij dat de kabouters niet in slaap vielen.

En zo mocht de prinses bij de kabouters wonen, en zorgde goed voor hun huisje als de kabouters weg waren om in de mijnen te werken. Maar op een dag kwam er een man met maar één oog bij het huisje. Hij klopte op de deur, en de prinses deed een raampje open.

‘Zeg, meisje,’ zei de man met maar één oog, ‘wat heb jij een prachtige ring. Als je die aan mij geeft, dan geef ik je mijn paard daarvoor in ruil.’

‘Maar dan val ik weer in slaap,’ zei de prinses.

Toen haalde de man ook een ring tevoorschijn. ‘Als je deze draagt, dan blijf je niet alleen wakker, maar dan kun je ook vliegen en toveren.’ Nu, dat leek de prinses wel wat, want dan zou ze ook wat aan de slapenden van haar land kunnen doen. De ruil was snel gedaan, maar ineens begon de man te lachen, rende weg, en de prinses viel als dood op de grond. Toen de kabouters terugkwamen waren ze erg verdrietig. En ze konden geen andere ring maken met dezelfde krachten, want zulke stenen konden ze nooit meer vinden. Maar ze hadden nog wel een toverfluit waarmee ze de prinses bij volle maan tot leven konden wekken om te dansen. Dan was het weer even feest, maar van hele korte duur. Op een dag toen ze thuiskwamen was ook de toverfluit gestolen. Toen besloten ze de prinses in een kist naar de mijnen te dragen tussen de edelstenen, zodat ze haar altijd bij zich hadden als ze aan het werk waren. En ze vonden dat de prinses hier veilig was. Als ze haar in het huisje zouden

laten dan zouden ze veel te bang zijn dat de prinses ook op een dag gestolen zou zijn. Nee, dat zouden hun kabouterharten niet aankunnen. Het was een prachtig gezicht om de prinses zo te zien tussen de edelstenen. De dieren hier zouden wel de wacht over haar houden. Midden in de nacht toen de kabouters weer naar huis waren begonnen ineens enkele edelstenen te fonkelen, zo te fonkelen dat de prinses haar ogen opendeed. Ook haar ogen begonnen te fonkelen. Ze stond op en ging terug naar het kabouterhuisje. De kabouters waren erg verbaasd en blij. Snel gingen ze terug naar de mijnen om de fonkelende edelstenen op te halen.

Met de edelstenen versierden ze hun huisje, en voortaan viel een ieder die hen of de prinses kwaad wilden doen in slaap. En de kabouters zongen allemaal : ‘Dus kom maar niet te dichtbij als je hier iets wil stelen, kom maar niet dichtbij als je kwaad wil doen, want sluiten zullen je ogen, en niemand zal ooit het licht nog aandoen.’

DE INDIAANSE NACHTEN

Een oude indiaanse man vond een schoen vlakbij het ravijn. Hij wierp de schoen in het ravijn, en liep verder langs de ravijn, terwijl hij soms naar de overkant keek. Een boze geest had gedreigd tot de oude man dat hij al het land aan zijn kant van het ravijn zou laten verdwijnen, zodat alles wat erop zou leven in het ravijn zou verdwijnen. De boze geest hield zijn hand over het gezicht van de oude man, terwijl hij achter de oude man stond. De hand was vlammend. Even leek het alsof de oude man blind was geworden. De hand brandde en deed hem pijn. De oude man zakte door zijn knieen en ging op de grond zitten. Hij probeerde naar de overkant van het ravijn te kijken, maar hij zag niets meer. 'Ik zal je één kans geven,' zei de boze geest. 'Elke nacht moet je een sprookje bedenken, en elke nacht dat je er in slaagt mij een sprookje te vertellen, zal ik je een stuk van een brug geven, en moet je op het stuk blijven tot de volgende nacht om een nieuw stuk erbij te krijgen. Als je er op een nacht niet in slaagt mij een sprookje te vertellen, dan zal de brug instorten. Als de brug helemaal tot de andere kant is gekomen door de sprookjes, dan zal een ieder die over de brug tot de andere kant van het ravijn komt gespaard worden.'

'Wat is er aan de andere kant van het ravijn ?' vroeg de man.

'Een land genaamd Sinsabijne, het land van de indiaanse vlieg,' sprak de boze geest.

'Ik kan niets meer zien,' sprak de oude indiaanse man. 'Hoe kan ik ooit in dat land komen ?'

'Elke keer als je er in slaagt een sprookje te vertellen 's nachts, zal ik je iets meer van je zicht teruggeven,' sprak de boze geest.

'Waarom wil je onze kant van het ravijn vernietigen en ons in het ravijn laten verdwijnen ?' vroeg de oude indiaanse man.

'Ik wil het niet,' sprak de boze geest. 'Eens werd ik verbannen uit Sinsabijne, het land van de indiaanse vlieg. Ik was vals beschuldigd, en ik werd betoverd in een boze geest. Ik zou alleen mogen terugkomen als ik het land aan deze kant van het ravijn zou vernietigen of een sprookjesbrug zou bouwen over het ravijn.'

De oude indiaanse man keek de boze geest met grote ogen aan, terwijl hij weer een klein beetje kon zien. 'Wie bent u dan ?' vroeg hij.

'Ik ben de prins van Sinsabijne,' sprak de boze geest. 'Ik ben onder een grote vloek. Als de keten van de nachtsprookjes verbroken wordt door één nacht over te slaan, dan zal de brug instorten, en het land aan deze kant van het ravijn ten onder gaan.'

De oude indiaanse man schudde zijn hoofd. Het was inmiddels nacht geworden, en de man begon te vertellen. Aan het einde van de laatste nacht en het laatste sprookje lag er een prachtige brug over het ravijn, en konden ze beiden het land Sinsabijne binnengaan. De betovering was verbroken, en de prins van Sinsabijne stond voor de oude indiaanse man. Overal vlogen prachtige indiaanse vliegen om hen heen. Ze gingen over de brug om de mensen aan de andere kant van het ravijn te waarschuwen en te roepen, om hen ook over de sprookjesbrug van de indiaanse nachten te laten komen.

Maar een heleboel mensen luisterden niet. De sprookjesbrug begon langzaam in het ravijn te zakken. Ook het land waar de oude indiaanse man vandaan kwam begon steeds meer weg te zinken. Nu wilden de mensen wel over de brug rennen, maar ze begonnen steeds meer terug te glijden. De prins van Sinsabijne schudde zijn hoofd. De oude indiaanse man vroeg de prins wat er met zijn sprookjes zou gebeuren.

'Ik weet wel wat,' zei de prins, en klapte in zijn handen. Direct begonnen de brokstukken van de sprookjes uit het ravijn omhoog te komen. Ze waren zo glad dat niemand zich er aan vast kon houden, terwijl ze dat wel probeerden. Weer klapte de prins in zijn handen, en op het Sinsabijnse land begonnen de brokstukken een prachtig paleis te vormen.

'Hier kunnen wij wonen, en allen die de sprookjes hebben liefgehad,' sprak de prins. De oude indiaanse man glimlachte, en ze leefden nog lang en gelukkig.

TERENCE PALMER

Terence Palmer zat in de opdrachtzaal met een paar anderen. De technisch leider wees op een bord waarop het volgende stond : Alles is Pijn. Alles is Vuur. Alles is Zintuig.

En van wat voor een indianenstam is dit ? vroeg Terence.

Sommigen van hen zeggen ook : Alles

is groeiende pijn, zegt de technisch leider. Schimmadons, je weet wel, daar beneden. De technisch leider reikt Terence een kaart aan en wijst aan waar de indianen wonen. Terence slikt even. Zijn vorig avontuur met indianen liep verkeerd af.

Even later brengt het sterrenschip de groep net binnen de dampkring met een parachute, en vallen naar beneden.

Terence maakt een veilige landing diep in de jungle. Waarom moet het altijd zo onbeholpen. Ze hebben toch veel betere technische snufjes ? Maar goed, ouderwets parachute springen was wel weer even leuk. Terence drukt op een knop op zijn horloge en krijgt de technisch leider op het scherm. 'Wat nu ?' vraagt Terence.

'Gewoon doorlopen,' zegt de technisch leider. 'Ik heb je op het scherm en je bent goed terechtgekomen.' Verderop staat een huisje met een lang balkon met veel plantengroei en bomen. Binnenin zou een professor wonen waar Terence op bezoek moest gaan. De professor schijnt veel van de Schimmadons af te weten.

'Kom binnen,' zegt de professor vanaf het balkon als hij Terence ziet aankomen. Even later zijn de anderen er ook bij. 'Ik besef dat jullie hier zijn voor een opdracht,' zegt de professor. De professor valt direkt met de deur in huis : 'De potentialen heersen hier. En de Schimmadons zijn degenen die het meest onder hen lijden.'

'Wie zijn de potentialen ?' vraagt Terence.

'De potentialen zijn lichtwezens die dromen creeeren door lichtcontact, oogcontact, dus als je ze ziet, dan maken ze je dromen waar, maar daarna komt de rekening,' laat de professor weten.

'En dat is ?' vraagt Terence ....

'Bloed,' zegt de professor. 'En de Schimmadons hebben hen daar altijd in doorgehad, en de oorlog heeft hen zo goed als vernietigd .... De laatsten van hen leven onder de grond, daar waar ze nauwelijks iets kunnen zien. Ze leven daar door geluid, geur, smaak, adem, gevoel, je weet wel, temperatuurverschil, en zo vormen ze zich een beeld.'

'En wat wilt u dat ik daaraan ga doen ? Is het niet goed zo ?' vraagt Terence.

'Nee, Terence,' zegt de professor. 'Het is helemaal niet goed, want het land was van hen, waar nu de potentialen wonen. Ik weet dat jullie op dezelfde basis leven als de Schimmadons. Zij het iets anders, maar jullie gebruiken je ogen ook niet om licht op te vangen, maar geur, temperatuur, enzo. Jullie zijn de enigen die ogen hebben die totaal niet op licht reageren, en daarom hebben wij jullie nodig.'

Terence kijkt even naar de anderen. 'En nog eens wat, Terence,' zegt de professor. 'Ach laat maar zitten. Je merkt het zelf wel als je naar de kampen van de potentialen gaat. Doe voor de zekerheid dit rode scherm voor je ogen, want je weet nooit wat ze van plan zijn, en hun lichtaanvallen kunnen als vuur zijn.'

Even later gaat het groepje naar de plaats waar de professor hen naartoe zond. Ze heffen hun pistolen op, en direkt begint de aanval.

‘Commercials !’ roepen de potentialen. Vreemdsoortige wezens lijken hen te helpen, en op eens krijgt Terence een reeks reclame boodschappen in zijn hoofd die hem helemaal overhoop lijken te steken. Wat een vreemdsoortige oorlog. Hij drukt op een knop op zijn horloge, krijgt de technische leider op een beeldschermpje, en vraagt wat hij moet doen. Type F7 op je horloge, zegt de technisch leider. Daarna K9. Terence doet wat hem wordt gezegd en de vreemde reclame boodschappen verdwijnen. Even later valt Terence neer, door vreemde spiegelbeelden in zichzelf waardoor hij de controle verliest. Later wordt hij wakker, vastgebonden op een stoel.

Olekekal, zegt één van de potentialen. ‘Ach man, ga naar huis,’ zegt Terence.

‘Dit is mijn huis,’ zegt de potentiaal. Dan trapt de man hem in het gezicht. Later weet Terence wat knoppen op zijn horloge in te drukken, met aanwijzingen van de technisch leider, en komt weer vrij. Diep in een kelder vind hij apparatuur, en maakt foto’s met zijn horloge. Het lijkt wel alsof al die lichtverschijnselen door deze computer worden opgewekt.

‘Agent Terence Palmer !’ wordt er geroepen. Mannen in zwarte pakken zijn binnengekomen, en snel nemen ze Terence mee. Het zijn mannen van zijn ruimteschip. Die worden altijd ingezet als er gevaren zijn. Ze hebben Terence al meerdere malen uit de moeilijkste en gevaarlijkste situaties gered.

Even later is Terence hoog en veilig in het ruimteschip. Vanuit een groot raam kijkt hij naar beneden. Overal is er rook. Hij vraagt zich af wat er gebeurt is. De potentialen blijken vernietigende acties gedaan te hebben.

‘Agent Terence Palmer.’ En dan moet hij zijn horloge inleveren waarmee hij foto’s heeft genomen. In een laboratorium worden de foto’s onderzocht. ‘Ik kan het niet helpen,’ zegt Terence. ‘Ik heb geprobeerd de potentialen uit te schakelen, maar het is me niet gelukt.’

‘Shhh...,’ zegt iemand. ‘We hebben nu de foto’s, dus we kunnen hier via de analyze verder mee komen.’

Na een lange nacht wordt Terence wakker. Hij gaat naar beneden, en komt wat anderen van de groep tegen, en ook wat van de Schimmadons, en zelfs de professor. Terence is blij dat ze allemaal gered zijn nu de potentialen er zo’n zooitje van hebben gemaakt. ‘We brengen jullie wel naar een nieuwe planeet,’ zegt Terence.

In de middag krijgt Terence het loon voor zijn daden : nieuwe cyborg-bestanddelen, en wordt bevestigd in een hogere orde.

Hij leest nog even de verslagen door, en komt erachter wat ze van de foto’s hebben kunnen leren. Het zijn een aantal documenten geworden waardoor het schip door een immense verbouwing zal gaan. Vele technieken kunnen ze op henzelf toepassen.

Na een tijdje komen ze op een rode planeet Traktiktor, waar ze de professor en de Schimmadons afzetten, en dan gaat het schip verder. Terence kijkt naar zijn armen, waarop zoveel nieuwe apparatuur is bevestigd, zoveel nieuwe communicatie-mogelijkheden. Hij

werkt nu voor een soort hogere inlichtingendienst.

Even later spreekt hij een wat oudere vrouw die de leiding heeft over een ander deel van het schip, en zij pleit ervoor dat hij overgeplaatst wordt naar het moederschip. Dat is een grotere eer dan hij kon wensen. Na een paar uurtjes is de overplaatsing een feit, en hij krijgt een nieuwe kamer. Ook krijgt hij hier nieuwe wapens, en krijgt hij een eigen gevechtsschip. Hij had al wel een piloten-opleiding gehad, maar nu heeft hij dan zijn eigen schip, een Fighter F6. Het schip kent vele communicatie-schilden, en heeft een hoge graad afweer. Voornamelijk zal hij hier reddings-acties mee moeten uitoefenen. Hij had altijd van de technisch leider geleerd dat wijsheid en list beter is dan oorlogsvoering. De echte oorlogsvoering werd meestal uitgevoerd door de Jagers, andere soort schepen, meestal in K5 uitvoering en F9. De F9's waren zo'n beetje de snelste schepen die ze hadden. Ze waren niet groot, maar ook niet klein. Wel waren ze heel lang, en maakten ze veel lawaai. De piloten van de F9's waren aardige lui, en dat was ook een vereiste. Terence maakte veel studie over de F9, en het werd bijna een soort obsessie voor hem. Wat zou hij ook graag het grotere werk willen doen in de oorlog, en zo zorgen voor een groter en beter terrein voor het hele universum. Er waren zoveel gevaren die ze moesten bestuderen, en moesten bestrijden, maar bovenal moesten ze die gevaren leren begrijpen. Het kwam op veel studie aan. Hoe meer Terence de materie bestudeerde des te meer hij erachter kwam dat kwaad eigenlijk niet bestond. Ze hadden allemaal hun eigen redenen, maar toch moest er soms gevochten worden. Die gevechten bleken belangrijk te zijn voor het voortbestaan van het universum. Het was alsof ieder ras zijn eigen hoek had, en dat de oorlogen belangrijk waren voor integratie en zelfs vriendschap. Vaak was er na zo'n oorlog meer begrip naar elkaar, en uiteindelijk in veel gevallen werden er verdragen van vrede getekend.

Na vele jaren was het eindelijk zo ver. Terence kreeg zijn eigen F9, en werd een frontman in de strijd. Zo was hij dan niet alleen meer een agent, maar ook een militair. Dit was waar hij al zo lang over had gedroomd, en het was een grote dag voor hem toen hij zijn nieuwe pak kreeg, met zoveel nieuwe bestanddelen, en inzage in zoveel geheime documenten.

De Kitlaps waren een gevaarlijk soort aliens waarmee ze te maken hadden. Ze hadden hoge apparatuur om het verstand en geweten van anderen mee proberen over te nemen voor totale dominatie van het universum. Het was één van de gemeenste oorlogen die ze ooit hadden meegemaakt, en waarin vele F9's te gronde gingen. Terence was ten einde raad. Een groep professoren die ook de F9's hadden gestructureerd hadden inmiddels een tegengif gevonden waarmee ze de Kitlaps konden overnemen, maar er was al veel gesneuveld. En dat tegengif moest eerst in een bepaalde unit komen, in de dieptes van het rijk van de Kitlaps, en dat rijk was zwaarbewaakt. Er waren zoveel valstrikken dat eigenlijk niemand er voor voelde om daar naartoe te gaan, maar Terence greep de uitdaging aan. Iemand moest het doen.

Het rijk was omsingeld door hoge

muren, op een verliggende planeet van gevaarlijke gassen. Terence hoopte dat de F9 er tegen bestand was. Het hele rijk van de Kitlaps bleek bestuurt te worden door de geheime unit. En het was nog maar de vraag of het tegengif ook echt zou werken. Maar na een tijdje moest Terence weer rechtsomkeerts maken, want hij kwam er niet doorheen. Hij mocht blij zijn dat hij nog leefde. Op een dag werd hij door één van de professoren geroepen. De professor had een machine gebouwd waardoor snelle verplaatsingen in de ruimte mogelijk waren. De professor bleek het hele gebied van de Kitlaps in kaart te hebben, en zei dat het mogelijk was om Terence naar de unit te verplaatsen, maar hij was bang dat Terence daar niet zou kunnen overleven vanwege de gassen. Hij wilde werken aan een speciaal pak voor Terence, maar Terence had een beter idee. 'Waarom niet gewoon het tegengif verplaatsen ?' Maar dat kon niet want het tegengif moest op een bepaalde manier in de unit worden ingevoerd. De professor legde het hem uit, en het was inderdaad ingewikkeld. De professor ging met het pak aan het werk. De professor wist veel af van de gassen van de Kitlaps, dus hij dacht dat het moest kunnen. Terence kreeg een speciaal alarm op zijn arm, die hem direkt zou terugverplaatsen als er iets mis ging. Ook was er een bepaalde schakelaar die hij meekreeg waarmee hij direkt weer terugkon. Zo kon hij zichzelf als het ware heen en weer flitsen, om zo in alle rust zijn werk te doen. Het project slaagde, en de Kitlaps werden allemaal overgenomen door een vreemd energieveld. Maar even later werden de Kitlaps erger dan ooit tevoren. De unit had zich op een vreemde manier hersteld en had het tegengif geabsorbeerd. Terence moest nu ervoor zorgen dat er een altijddurende stroom van het tegengif zou zijn, maar het probleem was dat er niet genoeg tegengif was. Daarvoor moest Terence naar een afgelegen planeet. Het tegengif heette Terdis, en al gauw had Terence door dat er een lijntje moest komen van de afgelegen planeet naar de unit van de Kitlaps, anders zou het niet slagen. De professor kreeg het voor elkaar om een verplaatsmachine daar te krijgen, die zo geprogrammeerd was dat er telkens tegengif werd gezonden naar de unit. Toen leek het grootste probleem voorbij te zijn.

Maar er bleek één Kitlap te zijn die onoverwinnelijk was, een geweldig beest, als een groenharige reuzenaap. Hij bleek de koning te zijn van de Kitlaps. De Kitlaps bleken door het tegengif al tegen hun koning opgezet te zijn, en vochten nu mee in het leger van Terence. Maar dat was geen makkelijke zet. Het bleek dat de aap zo groot kon worden als hij zelf wilde, en ook zo klein mogelijk. Hij had hiervoor een vergrotingsmachine. Door de verplaatsingsmachine kon Terence makkelijk bij de vergrotingsmachine komen, maar hoe dit ding uit te schakelen ? De vergrotingsmachine bepaalde alles .... de spraak van de aap, de bewegingen van de aap, alles .... Terence wist niet hoe hij het ongedaan kon krijgen, en de professoren wisten het ook niet. Maar op een dag bleek een andere Kitlap er meer van af te weten. Hij had jaren voor de koning gewerkt, en wist alles van de vergrotingsmachine af. Sterker nog : hij had hem zelf gemaakt. Met hulp van deze Kitlap

konden ze de machine ongedaan maken, en al snel was de koning zo mak als een lammetje en gaf zich over. Er werd een verdrag van vrede getekend, en gevaarlijke machines werden uitgeschakeld en op een vreedzame manier gebruikt door een aantal veranderingen. Terence wist dat een hogere en betere techniek altijd de beste oplossing was, en aan die techniek zou hij zich meer en meer wijden.

Einde

DE GEZICHTEN VAN MALLEMOE

Mallemoe had vele gezichten, en ik wist niet welk gezicht ik ditmaal zou aantreffen als ik thuis zou komen. Ik was op weg naar huis. Ik zat in de bus, dichtbij de chauffeur, en we hadden een gesprek. Onderweg moesten we bij een station stoppen, en daar kocht ik nog even een strippenkaart erbij, want ik had meer strippen nodig om thuis te kunnen komen. Ik kocht een vijf strippen kaart. Dat zou wel voldoende zijn volgens de chauffeur, alhoewel hij niet eens wist waar mijn straat was toen ik hem de straatnaam gaf. De chauffeur moest ook nog even wat op het station doen, dus er was nog wel tijd. Ik ging een trap op en kwam ergens aan op een hogere verdieping. Ik raakte in gevecht met een blonde vrouw. Ze rende zo vanuit een terrasje van een café op deze verdieping op me af en begon op me in te slaan. Daar kon ik niet tegen en moest haar tegen de vlakte slaan. Ik kende de vrouw niet. Ik dacht dat ze te diep in het glaasje had gekeken. Ik herinnerde me de gezichten van Mallemoe. Ik kon ook gewoon een trein pakken hier, en dan ergens anders naartoe.

Ik liep weer terug op de verdieping, richting de trap, maar toen zag ik een gebroken beeldje liggen op de grond. Het ene deel was een huisje met een hondje, en het andere deel was een jongetje. Ik legde de twee delen tegen elkaar aan en vond het een prachtig beeldje. Al snel stond er een groep mensen om me heen die me geld begonnen te bieden voor het beeldje. Ik zei dat ik dat niet kon doen, want Mallemoe zou me dat zeker betaald zetten. Er was ook iemand anders bij die precies hetzelfde beeldje uit zijn tas haalde, maar dan heel. Misschien dat de beeldjes ergens dichtbij verkocht werden ? Maar waarom waren al die mensen dan om me heen die mijn gebroken beeldje wilden kopen ? Voor mij was het een raadsel, een raadsel zoals Mallemoe was.

Ik stopte het gebroken beeldje in mijn schooltas en ging terug naar de bus. Even later was ik thuis, maar Mallemoe was niet blij. Ik vroeg Mallemoe om de lijm, om het beeldje te lijmen, maar ik kreeg het niet van haar. Mallemoe was het allemaal zat. Ze wilde dat ik het beeldje zou wegdoen. "Of dat beeldje eruit, of ik eruit," sprak Mallemoe.

"Nou, dan jij maar eruit, Mallemoe," zei ik, "want het beeldje wil ik toch wel graag houden."

Mallemoe pakte haar spullen. Met haar vele koffers vertrok ze. Het was een hele volksverhuizing, en ons zoontje nam ze mee. Die avond staarde ik naar het beeldje wat ik op de tv had gezet. De lijm had ik gekregen van een vriendelijke buurvrouw. Het jongetje was nu verzoend met zijn hond, en met zijn huis. Hij had een petje op. Tot mijn grote verbazing begon het jongetje te fluisteren, en toen te roepen, en toen te schreeuwen en zelfs te gillen. Toen begon het jongetje te lachen. Ik wist dat ik de juiste keuze had gemaakt.

DE GEZICHTEN VAN MALLEMOE II

Toch ben ik Mallemoe daarna nog een keer tegengekomen. Het was in een hele drukke winkelstraat, waar ze stond met haar draaiorgel, en ons zoontje liep ervoor met het geldbakje. Hij rammelde ermee op de maat van de muziek. Ik liep op mijn zoontje af, en vertelde hem over het sprekende beeldje, maar hij wilde mij niet geloven, en wilde ook niet kijken of het misschien toch waar was wat ik zei. Ook Mallemoe wilde mij niet geloven. Het draaiorgel was verbonden aan een bromfiets, en ze sprong zo op de bromfiets, nam mijn zoontje achterop, en stoof met het ding weg, een enorme stank achterlatende. Ik dacht er direct aan dat ze de uitlaatpijp weleens na mocht laten kijken. Dit was niet goed, en even vreesde ik voor haar veiligheid en de veiligheid van mijn zoontje. Natuurlijk wist ik niet waar ze nu woonden. Dat werd mij allemaal niet gemeld.

De volgende dag keek ik of ze weer terugwas, maar nee. Misschien reiste ze wel door het hele land. Het zou een onmogelijke opgave zijn om haar te traceren. Die uitlaatpijp was niet goed, al helemaal niet voor de natuur. Maar ja, wat kon ik doen ? Mallemoe was niet altijd natuurgetrouw. Het hing er maar vanaf welk gezicht ze had opgezet. Ze had ook vele hoedjes. Die had ze allemaal onderverdeeld in dozen. Ze was er maar druk mee. Ik hoopte maar dat ze ons zoontje niet zou aansteken met deze gekte. Pilatus noemde ze hem altijd. Terwijl ik hem Deur noemde. Het was natuurlijk wel verwarrend voor dat joch, maar ik kon het gewoon niet over mijn hart halen om hem Pilatus te noemen. Mallemoe vond het wel Mediterraans klinken, en wel zwoel, maar ik kende de achtergronden van die naam. Ik had er veel over gelezen. Ik las veel universitaire literatuur, terwijl Mallemoe alleen maar flutromannetjes las en roddelblaadjes. Daar was ze groots in. Pilatus was voor haar echt een naam van verdachte status, van controversiële aard, en dat trok haar aan. Het moest vooral anders zijn, en tegendraads, iets waar veel over nagedacht werd, en waar veel bekijks over was. Het moest iets zijn wat de volkeren bezighield, niet dat hele

ingeburgerde. Het moest iets zijn waarover men zich druk maakte.

Op een dag kreeg ik een brief van Mallemoe, met veel gezwets over Pilatus. Ik vroeg me af waarom ze me schreef, maar ze bleek geld nodig te hebben. Zodra ze geld nodig had was ze ineens heel open en vriendelijk. Het was gewoon één van de gezichten van Mallemoe voor mij, één van haar vele gezichten. Ik werd er niet warm of koud van. Ik stuurde haar wat monopolie geld op, en naar mijn zoontje stuurde ik echt geld. De volgende dag stond ze op de stoep. Ze vond het onverantwoordelijk dat ik Pilatus zoveel geld had gestuurd. Hij deed er de meest vreemde dingen mee, ook dingen waarvan ze gezegd had : "Of dat ding eruit, of ik eruit." Pilatus had dus voor het ding gekozen. Dat wilde ze even kwijt, en ze was ook zo weer weg, op haar brommer met draaiorgel. Ik vroeg me af wat voor dingen Pilatus had aangeschafd. Maar ja, ik had zijn adres niet.

Ik kwam er snel genoeg achter. Op een dag niet lang nadat Mallemoe was geweest las ik in de krant over Circus Pilatus. Ik dacht dat dat wel van mijn zoontje moest zijn. Had hij toch nog wat goeds met zijn geld gedaan. Ik dacht laat ik eens een kijkje nemen. Toen het circus dicht in de buurt was ging ik er naartoe. En daar stond Pilatus. Hij stopte zijn hoofd in leeuwenbekken en krokodillenbekken. Daar schrok ik toch wel van, en stapte direct op hem af, maar hij fluisterde dat de leeuwen en krokodillen slechts robotten waren, dus ik was weer gerust. Het circus had ook clowns en acrobaten. Dat waren ook robotten, dus eigenlijk kon er niets foutgaan. Ik vroeg aan hem of zijn moeder hier dan niet kon werken. Dan had ze wat te doen, maar hij schudde zijn hoofd. Het circus was de reden waarom Mallemoe wegging. Ik herinnerde hem eraan dat ze eens met hem wegging vanwege een simpel beeldje. Hij knikte. Hij kon zich dat nog herinneren.

"Je bent een groot man nu, Pilatus," sprak ik. Ik noemde hem niet meer Deur. "Dat is de eerste keer dat je mij zo noemt," sprak Pilatus. Ik knikte.

"Je hebt nu je eigen circus," zei ik. "Circus Pilatus."

Hij knikte.

"Dat je maar veel geld mag verdienen, jongen," sprak ik. "Misschien dat je dan ooit eens je moeder uit de brand kan helpen, dat je iets kan kopen waardoor ze niet wegloopt."

"Ik heb er geen zin meer in," zei Pilatus. "Wat ik ook doe, het is toch nooit goed. Laat haar maar gaan waar ze wil gaan."

"Nou ja," zei ik. "Ik ben daar niet zo'n voorstander van. Die brommer waarop ze rijdt met dat draaiorgel is echt niet goed."

"Ik weet het," zei Pilatus. "Het is ook niet goed voor de natuur, maar moeder doet wat ze doet."

"Met geld kun je veel beginnen," zei ik. "Ze heeft een nieuw gezicht nodig, want met degenen die ze nu heeft redt ze het niet."

"Laat het, pa," zei Pilatus. "Ze heeft al genoeg gezichten."

"Ja, maar geld kan ons gelukkig maken," zei ik. "Veel geld."

"Dat ben ik niet met je eens," zei Pilatus. "Jullie beiden hielden altijd van veel geld, en zie waar het ons heeft gebracht. En heb jij zelf niet eens al die gezichten van moeder gekocht ?"

Ik boog mijn hoofd. "Je hebt gelijk, maar zie je, Pilatus, ik had de gezichten eens gewonnen op de kermis, dus ik kon ze niet zomaar weg doen. Ik had er teveel geld in gestopt."

"In die automaten, pa ?" sprak Pilatus. "Je was slechts een gekke gokker, doldwaas, en nu zitten we met de gebakken peren."

"Ja, maar politie-ma kwam erg van pas," zei ik, "en bokser-ma, en spelletjes-ma, kook-ma, feest-ma, was-ma, ze hebben ons altijd goed geholpen, al die gezichten. Er heeft nog nooit iemand bij ons ingebroken. Aan Mallemoe waagden ze zich niet. Ik was de enige die me aan haar waagde."

"Pa, pa," zei Pilatus, terwijl hij zijn hoofd schudde. "Je had haar haarzelf moeten laten zijn, want zulk kermisspul is nooit goed. Dat heb je nu wel gezien. Of je had een robot kunnen kopen, zoals ik heb gedaan."

"Waar heb je die robotten eigenlijk gekocht ?" vroeg ik.

"In Griekenland," zei Pilatus.

"Griekenland ?" vroeg ik. "Waarom helemaal daar ?"

"Shhh," zei Pilatus, "laten we het ergens anders over hebben."

"Je hebt het toch niet van de mafia gekocht, hè ?" vroeg ik.

"Nee," zei Pilatus. "Maak je maar geen zorgen."

"Ik wil weten waar je het vandaan hebt, Pilatus," zei ik.

"Nieuwe soort supermarkt voor robotische spullen," sprak Pilatus. "Dat beeldje van jou schijnt er ook vandaan te komen."

"Wat zijn dat voor toestanden ?" vroeg ik. "En waarom is Mallemoe er op tegen ? Ziet zij of die gezichten van haar het als concurrentie ?"

"Vermoedelijk wel," zei Pilatus.

"We zouden die gezichten van haar er moeten afschroeven," sprak ik.

"Ja, maar wat houden we dan over ?" vroeg Pilatus.

"Het is toch al niks meer," zei ik.

Maar ja, Pilatus moest verder werken. Ik ben toen maar naar huis gegaan. Ik dacht na over de gezichten van Mallemoe. Ik keek naar het beeldje op de tv. Het jongetje danste met zijn hondje. Er werd aangebeld. Het bleek Mallemoe weer te zijn. Ze wilde terugkomen.

"Maar ik heb nog steeds dat beeldje," zei ik.

"Het geeft niet," zei Mallemoe. "Zoals het nu gaat is het ook niks."

"Misschien ben je gewoon overgevoelig," zei ik.

"Nee, dat is het niet," zei Mallemoe.

"Wat is het dan ?" vroeg ik.

"Ik ben star, streng en eigenzinnig," sprak ze.

"Toe maar weer," zei ik. "Dat is een hele mond vol."

"Nu wel," zei ze.

"Maar straks niet meer ?" vroeg ik.

"Het is maar één van mijn gezichten," sprak ze.

DE OCHTENDEN

1950, zondag 1 januari

Vijf jaar had hij in een coma gelegen. Hij werd wakker in een ziekenhuis in 1950, vijf jaar na de oorlog. Ze hadden hem gevonden, maar hij kon zich niet meer herinneren hoe hij in een coma was geraakt. Wel kon hij zich de oorlog herinneren. Ook kon hij zich niets herinneren van zijn coma tijd. Hij werd gewoon wakker in een nieuw leven. Het oude was ver weg, maar toch herinnerde hij zich de oorlog levendig, en gruwelijk. Het was allemaal een beetje op de achtergrond. Hij was verbaasd over zijn nieuwe leven. Hij voelde zich goed. Hij stond op en liep het ziekenhuis uit, op blote voeten. Hij werd teruggeroepen, maar hij luisterde niet. Hij wilde naar huis. Hoe zou zijn vriendin er nu uitzien ? Toen hij bij zijn huis was aangekomen woonden daar andere mensen. Hij belde aan en werd vriendelijk te woord gestaan. Zijn vriendin zou nu ergens anders wonen. Hij kreeg het nieuwe adres en ging daar naartoe.

Hij belde aan.
Zijn vriendin deed open en slaakte een gil.
Toen omhelsde ze hem.
‘Je bent wakker geworden !’ riep ze.
‘God zij dank !’

‘Lazarus,’ zei hij.
‘Wat was er met mij gebeurd ?’

Hij had een nieuw leven nu. Zijn vriendin ontving hem met open armen. Het was een mooie ochtend op de eerste dag van 1950. Ze spraken veel over de oorlog en over elkaar. Ze hadden elkaar opnieuw gevonden door deze ontwaking. ‘Ik dacht dat je nooit meer zou ontwaken,’ zei ze. ‘Elke dag heb ik je opgezocht in al die jaren.’ Hij huilde.

Het was een mooie ochtend. Ze liet hem het huis zien, de kamers, het meubiliair. Sommige dingen herkende hij nog van vroeger. Andere dingen waren nieuw. Ook liet ze hem de tuin zien, aan de

voor- en achterkant.

‘Het is een wonder,’ zei ze. Hij knikte. Aan het einde van de ochtend maakten ze ook een wandelingetje door de buurt. Hij had inmiddels slippers aan.

‘We moeten wat kleren voor je kopen,’ zei ze. Hij droeg wat van haar kleren en een jas van haar.

1950, maandag 2 januari

Het was zonnig, maar koud. Vandaag zouden ze nieuwe kleren voor hem kopen. Ze waren beiden vroeg op. Hij scheen niks meer te mankeren, zo van de ene op de andere dag. Wel had hij gruwelijke flashbacks, over de oorlog. Dan moest ze hem omhelzen.

In de winkelstraat werd hij vreemd aangekeken. Een man met slippers in de winter en met vrouwenkleren. Hij glimlachte naar hen. Hij was al blij dat hij weer ontwaakt was.

Ook gingen ze even naar de boekenwinkel.

1950, dinsdag 3 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij ging de tuin in en keek naar de lucht. Ook keek hij naar de planten en boompjes in de tuin, de struikjes. Alles was kaal vanwege de winter. Zo begon hij ook zijn nieuwe leven. Hij voelde zich kaal. Nu moest hij stap voor stap zijn leven opbouwen. Vandaag zouden ze naar zijn oma gaan met de trein. Zij wilde hem graag zien. Ze was al oud.

Het was een lange treinreis.

‘Jongen, wat ben je groot geworden,’ zei ze toen ze aankwamen. Ze omhelsde hem stevig. Het was nog hetzelfde huisje. Hier kwam hij altijd graag. Zijn opa was al overleden. Hij wilde niet te lang blijven, maar zijn oma drong erop aan.

1950, woensdag 4 januari

Dirk Wibaut liep met zijn vriendin door de winkelstraat. Nu wilde hij ook werken. Ze klopten aan bij het pand waar hij vroeger werkte. Ze waren verbaasd hem te zien. ‘Jij was toch in een coma ?’ Hij knikte. Hij werd omhelsd. ‘Het is een wonder,’ zeiden ze. ‘Niemand had ooit nog verwacht dat je uit de coma zou komen na zo’n lange tijd.’ Hij kon er direct weer werken.

1950, donderdag 5 januari

Om elf uur ‘s ochtends zou hij beginnen met werken. Daarvoor ging hij eerst met zijn vriendin naar de markt. Er was zoveel te koop. Hij dacht aan zijn werk. Hij kon eigenlijk niet wachten. Maar ineens had hij midden op het marktplein een grote flashback, een zware paniek aanval. Zijn vriendin omhelsde hem. Omstanders keken hem vreemd aan.

‘Ja, het is de oorlog,’ zei zijn vriendin.

Toen ze thuisgekomen waren plofte hij neer op de bank en huilde. ‘Ik wil werken,’ huilde hij. ‘Zo kan ik alles vergeten.’ Kwart voor elf liepen ze samen naar zijn werk. Nog helemaal onder de tranen kwam hij daar aan. ‘Gaat het niet goed met je, jongen ?’ werd er gevraagd. Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar ik wil graag werken. Dan kom ik er misschien vanaf.’

1950, vrijdag 6 januari

Het was een mooie dag. Vroeg in de ochtend voordat hij naar het werk zou gaan maakten ze even een wandelingetje. Ze liepen langs een hotel waar hij vroeger graag kwam. Het was een wit hotel. Hij maakte er altijd een praatje met de tuinman. Die was er nog steeds, en was blij hem te zien. ‘Gaat nu alles goed met je, jongen ?’

Hij knikte. ‘Ik heb nu weer werk.’

1950, zaterdag 7 januari

Zijn vriendin ging naar een modeshow. Hij was er niet in geinteresseerd. Hij ging kijken tussen zijn oude boeken. Vele indianen boeken had hij verzameld. Het bleek dat zijn vriendin door was blijven gaan met de verzameling, want er waren ook boeken bij die hij nog niet kende. Toen ze aan het eind van de ochtend thuiskwam met een vriendin raakten ze daar nog even over in gesprek.

1950, zondag 8 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij voelde altijd een bepaalde saaiheid op de zondagen. Maar zijn vriendin gaf wat afleiding. Toch voelde hij zich ook depressief, maar dat had hij vroeger ook altijd op de zondag. Hij wist niet waardoor het kwam. Hij noemde het zondag depressie of zondag humeur. Hij wilde ook niet het bos in. Hij dacht aan zijn oma. Misschien konden ze naar haar toegaan, maar uiteindelijk besloot hij dat niet te doen. Hij maakte zijn bed op en keek rond in de kamer. Hij keek door het raam. Alles was er zo rustig, vredig, en saai, zo saai. En het was ook nog eens winter. Het was koud. Buiten groeide niets. Hij wilde niet in het bos zijn. Nee. Dan zouden zijn flashbacks terugkomen. Dan zou het hem naar de keel vliegen. Hij moest binnen blijven. Buiten vlogen de draken.

‘Niemand heeft er iets aan als ik flashbacks ga krijgen,’ zei hij tegen zichzelf. Hij wilde eigenlijk werken, maar het was zondag. Hij besloot naar het cafe te gaan, alleen. Maar toen hij daar aankwam kreeg hij niets te drinken. De kastelein kende hem wel. ‘Nee, niet meer, niet meer,’ zei de kastelein.

‘Waarom niet ?’ vroeg hij.

‘Ben je het dan vergeten ?’ vroeg de kastelein. ‘Je dronk jezelf vroeger altijd tot in een coma.’

DE SPEELGOED FABRIEK

De psychiater gaf hem medicijnen die hem hallucinaties gaven van de natuur, omdat hij depressief was geworden door de stadse etiquette, maar de patiënt had klachten over de medicijnen. De hallucinaties zouden te wild zijn. Het zou voorkomen dat hij zich midden in een stammenoorlog bevond. Hij vroeg zich af of het bijwerkingen waren.
De psychiater schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, dat zijn geen bijwerkingen. Het is een manier om wat afleiding te hebben.'
Maar de patiënt begon steeds meer te klagen over de medicijnen, dat hij hallucinaties van donkere vrouwen ervan kreeg die hem pijn deden.
Ook hiervan zei de psychiater dat het bij het medicijn hoorde, om zo los te komen van alle stadse trauma's.
'Dus eigenlijk krijg ik een nieuw trauma om los te komen van het oude trauma ?' vroeg de patiënt. De psychiater schudde zijn hoofd, terwijl hij zijn pijp uitklopte. 'Jongen, moet je eens even goed naar mij luisteren. De hallucinaties weten wat ze doen. De vrouwen moeten het trauma eruit slaan,' sprak hij.

'Maar mijn depressies lijken erger te worden,' zei de patiënt.

'Dat is altijd zo in het begin,' zei de psychiater. 'Moet je luisteren. Wat als ik je wat andere medicijnen meegeef ? Dan kun je uittesten welke medicijnen je het beste liggen.'

De man ging met verschillende doosjes medicijnen naar huis, en probeerde ze allemaal uit. Elk medicijn bracht weer andere soorten hallucinaties.

'Het lijkt wel als het lezen van boeken,' zei de man toen hij weer terugwas bij de psychiater, 'of het kijken naar films.'

'Precies,' zei de psychiater. 'Het is heel therapeutisch.'

'Ook wel erg politiek,' zei de patiënt. 'Ze proberen je een bepaalde kant op te drukken, om je van een bepaalde partij lid proberen te krijgen.'

'Ah, zo moet je dat niet zien,' zei de psychiater. 'Het zijn verhalen. Doe ermee wat je wilt. Als het is uitgewerkt neem je er weer één in, of je neemt een ander.'

'Maar is er geen verslavings-gevaar ?' vroeg de patiënt, 'want sommige medicijnen zijn wel erg aantrekkelijk.'

'Tja,' zei de psychiater, 'het helpt je je belevingsvermogen te herstellen. Natuurlijk is het het beste ze niet te slikken, maar soms heeft een mens een duwtje nodig.'

'Ik begrijp het,' zei de patiënt. 'Dus elk medicijn heeft weer zijn eigen fantasie ?'

'Ja,' sprak de psychiater, 'en het helpt het lichaam zelf die stoffen aan te maken, dus het is alleen maar voor tijdelijk, totdat het lichaam de stof heeft overgenomen.'

'Interessant,' zei de patiënt. 'Ik zou wel

veel meer medicijnen willen uitproberen.

Die dag ging de man met een hele tas vol medicijnen naar huis, en probeerde ze thuis allemaal uit. Na een paar weken was hij terug bij de psychiater. 'Geweldig,' sprak de patiënt. 'Ik voel me al een stuk beter, en ben tegelijkertijd van mijn televisie verslaving afgekomen.'

'Wonderbaarlijk,' sprak de psychiater. 'Dat is goed nieuws.'

'Ja,' sprak de patiënt. 'Ik ben er erg enthousiast over, maar ik moet er wel bijzeggen dat mijn sociale leven er erg onder lijdt. Ik kom haast niet meer onder de mensen, omdat ik mijn hallucinaties veel interessanter vindt.'

'Tja, het gaat een beetje om balans zoeken,' sprak de psychiater. 'De hallucinaties bieden hun eigen sociale leven, als een soort virtuele realiteit, maar ik kan me voorstellen dat de mensen om u heen dat lastig kunnen vinden.'

'Ja,' sprak de patiënt, 'vooral mijn vrouw, want die begint nu ook al depressief te worden doordat ik haar minder aandacht geef.'

'Is het geen tijd voor haar dan om ook eens een pilletje uit te proberen ?' vroeg de psychiater. 'Ik kan zo een afspraak voor haar maken.'

'Nee,' zei de patiënt, 'dat is geen optie. Ze is bang voor de psychiater, en al helemaal voor medicijnen. Ze denkt dat het troep is, en vooral nu ik haar zo negeer.'

'Oh, dat is niet leuk,' zei de psychiater. 'Maar wij hebben ook medicijnen die het sociale leven opstuwen. Je gaat dan anderen ook door hele andere ogen bekijken, door speciale soorten hallucinaties.'

'Dat lijkt me wel wat,' zei de patiënt. 'Dan zou ik die heel graag willen gebruiken, want nu staat mijn huwelijk op het randje van instorten.'

De man krijgt weer andere soorten medicijnen mee, en gaat ze thuis uitproberen. Hij geeft weer veel aandacht aan zijn vrouw, en bekijkt haar inderdaad met andere ogen, meer als in een verhaal. Hij komt enthousiast terug bij de psychiater een paar weken later. 'Nou, het heeft gewerkt, hoor,' zei hij tegen de psychiater. 'Mijn vrouw is er enorm door opgeleefd.'

'Goedzo,' zei de psychiater.

Maar na een tijdje kwam de rekening bij de man binnen waardoor hij enorm schrok, en waardoor hij en zijn vrouw in enorme financiële problemen kwamen. Beiden werden ze hier depressiever van dan ze ooit waren geweest en begonnen alles op elkaar af te reageren. Ook beschuldigden ze elkaar ervan. 'Laten we rustig blijven,' zei de man. 'Misschien maakt mijn lichaam de nodige stoffen nu zelf aan, zodat we de psychiater niet meer nodig hebben.' Maar de financiële depressie en alles wat daarmee te maken had was te zwaar. Ze waren diep in de schulden gekomen. Hij had speciale medicijnen nodig voor financiële depressie, en wist

dat hij dan eerst uit de schulden moest komen, en dan voor de medicijnen moest sparen. Maar de schulden werden steeds erger, want doordat de man nu depressiever was dan ooit verloor hij zijn baan. Hij kwam in een vicieuze cirkel terecht en werd helemaal naar beneden gezogen, terwijl hij zijn vrouw meezoog. Na een tijdje kon zijn vrouw er niet meer tegen, en kwamen ze in een scheiding. Nu had hij ook speciale medicijnen nodig om dit te verwerken. Hij zag het niet meer zitten. Hij besloot gokker te worden, maar hierdoor verloor hij zelfs al zijn bezit. Een ziekenhuis kon hij niet betalen, dus hij werd een zwerver. 'Het is allemaal de schuld van die vervloekte medicijnen,' gromde hij. Toen hij de psychiater eens op straat tegenkwam vloog hij hem aan. Hij begon op de psychiater in te slaan, totdat de politie kwam om hem te arresteren en naar de gevangenis te brengen. 'Dat is ook een oplossing,' dacht hij bij zichzelf. 'Hier heb ik in ieder geval te eten, te drinken en een dak boven mijn hoofd.'

In de gevangenis kwam hij ook dieven tegen die de speciale hallucinatie medicijnen hadden gestolen. 'Duur zijn ze, hè ?' zei hij tegen zijn medegevangenen. Ze knikten. 'Daarom stalen we ze, en nu zijn we hier.'

'Het zit ons ook niet mee,' zei hij. 'Het lijkt wel alsof die medicijnen ons de afgrond in hebben geholpen.'

'Therapie noemen ze dat dan,' sprak één van de dieven. 'Een geneesmiddel, maar nee.'

Tot zijn grote verbazing kreeg hij in de gevangenis dezelfde soort medicijnen die hij had, maar dan gratis. Het hoorde bij het resocialisatie proces en het werd door de staat betaald. 'Verwacht er maar niet teveel van,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal sterk verdunt. Het houd je tussen wal en schip.' En zo was het. De medicijnen speelden een spelletje met hem.

'Ik denk dat ze ons gewoon die troep geven zodat zij in ieder geval hun baan kunnen blijven behouden,' sprak hij tegen zijn mede-gevangenen, die knikten.

'Natuurlijk,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal doorgestoken kaart. Waarom zou een dokter iedereen daadwerkelijk willen genezen ? Dan heeft hij geen werk meer en geen inkomsten. Het zijn slimme en sluwe gasten.'

'Daarom vloog ik er ook één aan,' zei de man. 'En blijkbaar werkt het ziekenhuis samen met de politie. Zo weten ze ons altijd te krijgen en te houden.'

'Het is één groot complot,' zei de dief. 'Ik heb geen vertrouwen meer in de maatschappij. Ze hebben mijn respect verloren, en ik neem nu gewoon wat ik nodig denk te hebben.'

'Laten die medicijnen ons dit ook niet hallucineren ?' vroeg de man.

'Dat zou best kunnen,' zei de dief. 'Ik zou er in ieder geval niet van opkijken.'

De volgende dag komt de psychiater hem opzoeken. Hij kan tot de psychiater spreken van achter glas. 'Ik heb er over nagedacht,' sprak de psychiater. 'Ik wist

dat je de medicijnen nodig had en niet kon betalen. Dat kan inderdaad frustrerend zijn, en sommigen gaan dan door het lint. Ik kan de rechtbank vragen u te berechten met verzachtende omstandigheden.'

'U doet maar wat u niet laten kan,' sprak de man, 'maar ik zit hier best. Hier heb ik in ieder geval een dak boven mijn hoofd, te eten en te drinken, en de medicijnen, alhoewel zwaar verdund. Het houdt me in het midden, maar het is beter dan niks.'

'Ik heb speciale medicijnen waardoor u psychiater of politie kunt worden,' sprak de psychiater. 'Lijkt u dat niet wat ? Dan heeft u volledige beschikking over de medicijnen die u nodig heeft.'

De man wordt boos. 'Jullie zijn grote oplichters,' roept hij. Dan is de bezoekerstijd om. De volgende dag komt zijn vrouw hem bezoeken. 'Echt, het spijt me,' zei ze. 'Ik had het nooit moeten doen. Mijn leven is nu nog wel erger dan het was.'

'Dat is jouw probleem,' zei de man. Ook dat gesprek was snel afgelopen. Het gevangenis leven viel hem zwaar, maar het was beter dan buiten de gevangenis. Ook had hij het gevoel dat de gevangenis-bewakers geen gelukkig leven hadden, dus daar moest hij ook niet aan denken. Op een dag kwam de psychiater weer langs, maar de man wilde hem niet meer zien. Na lang aandringen kwam de man toch, en had een gesprek met de psychiater van achter het glas.

'Luister,' zei de psychiater. 'Ik heb je echt verkeerd ingeschat. Ik denk dat ik je verkeerde medicijnen heb gegeven, en om het goed te maken heb ik nu de juiste medicijnen voor je, en je mag ze gratis hebben op volle sterkte.'

De man dacht dat hij toch niets te verliezen had, en nam de medicijnen aan zonder te vragen waar het voor was, of wat het voor een effect zou hebben. Toen de psychiater weg was nam hij wat van de medicijnen in. Hij kreeg dit keer wel hele vreemde hallucinaties. Hij was bij de tandarts en de tandarts begon in zijn tanden en kiezen te boren. Ook begonnen de oren van de tandarts te groeien. Hij probeerde weg te rennen, maar hij was gebonden aan de stoel waarin hij lag. Van de pijn merkte hij dat hij niet meer kon praten. Hij schrok wakker en wilde direct de psychiater spreken, maar hij kon nog steeds niet praten. Hij besloot daarom te schrijven, maar ook dat hielp niet. Omdat het beschreven werd als een gevangenis-ongeval mocht hij zo gratis naar het ziekenhuis. Hier kreeg hij wel allerlei medicijnen op volle sterkte, maar hij kon nog steeds niet spreken. Hij dacht bij zichzelf hoe hij nou zo stom kon wezen om zomaar medicijnen te slikken terwijl hij van niets wist. Maar ook het denken ging steeds moeilijker. In het ziekenhuis begonnen ze medicijnen te dwingen en ook kreeg hij gedwongen spuitjes. Hij kon zich niet verdedigen. Hij zat in zichzelf opgesloten en gleed langzaam weg in een coma. Hij wist nu wel zeker dat de psychiater een grote misdadiger was. Na een tijdje verklaarden ze hem dood, terwijl hij nog steeds in leven was, en alles kon horen. Hij kon horen hoe zij zijn begrafenis al aan het regelen waren.

Dan komt zijn ex-vrouw ineens huilend binnen. 'Jullie hebben hem teveel rotzooi gegeven !' riep ze. 'Hij kan wel schijndood zijn. Dat heb ik weleens gelezen dat dat kan gebeuren als mensen teveel medicijnen hebben genomen.' Maar ze wilden haar niet geloven.

'Ik eis dat jullie stoppen waar jullie mee bezig zijn !' riep ze, 'en dan zien of hij misschien uit zijn schijndood komt omdat hij geen medicijnen meer binnen krijgt.' Ze liep naar hem toe en voelde zijn pols. 'Zie !' krijste ze. 'Hij heeft nog steeds polsslag. Hij is helemaal niet dood, stelletje criminelen !'

Maar zij grepen ook haar, en injecteerden haar vanwege opstandig gedrag. Ze maakten aantekeningen dat ze gevaarlijk zou zijn, en snel was zij ook in een coma, en werd dood verklaard. Nu zouden ze beiden begraven worden. Ze kreeg hele vreemde hallucinaties door de injecties. Ze kon met haar ex-man spreken, en hij kon terugspreken. Maar het waren slechts hallucinaties. Haar ex-man hoorde haar niet meer. Toen ze beiden levend waren begraven en waren gestorven hallucineerden zij door, alsof zij een nieuw leven hadden gekregen. Maar zij waren niet bij elkaar.

De man zag een tandarts voor hem staan, en gaf hem een klap in het gezicht. Ook de vrouw zag een tandarts voor haar staan, en deed hetzelfde. Er kwam geen politie aan te pas dit keer. Maar de oren van de tandartsen begonnen weer te groeien. 'Wat is dit voor medicijn !' schreeuwde de man naar de tandarts. Maar de tandarts gaf geen antwoord. De mond van de tandarts werd steeds kleiner en kleiner. Plotseling was de tandarts een konijn. Het konijn probeerde weg te rennen, maar de man kwam achter het konijn aan en schopte het. 'Ons hele leven hebben jullie vernield !' riep hij. 'Vertel op, wat voor medicijn was het ! Houd je niet van de domme !'

Toen veranderde het konijn in een eend, en toen in een bad-eendje. 'Een stuk speelgoed zijn wij,' zei het bad-eendje. 'Het medicijntje van een speelgoed-treintje. Het is geen eigen keuze of beloning, maar een geschenk, een leuk cadeau voor de verjaardag, of zomaar omdat het een mooie dag is, of je hebt eens de jackpot gewonnen.'

De man viel flauw en begon te schuimbekken en over te geven met stuiptrekkingen. 'Houd me niet voor de gek !' riep de man. 'Wat voor medicijn is het !' Plotseling bevond de man zich in de natuur, gebonden aan een paal, terwijl donkere vrouwen voor hem stonden en hem sloegen. 'Wat voor medicijn is het !' riep de man weer.

'Het is speelgoed !' riepen de vrouwen.

'Wat voor speelgoed ?' vroeg hij.

'Jij bent speelgoed,' zeiden ze. 'En wij verkopen het weer door.'

'Houd me niet voor de gek !' riep de man. 'Wat voor medicijn is het !'

'Speelgoed,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn speelgoedmakers, poppenmakers.'

'Ziek,' zei de man.

'Waarom ziek ?' vroegen de vrouwen. 'Het levert goede winst op.'

Hij eindigde in een doos, en kwam in een speelgoedwinkel terecht als pop.

'Mama, hij gedraagt zich zo raar,' zei een meisje toen haar moeder de pop voor haar had gekocht. 'Alsof de pop leeft.'

'Zit er dan maar niet aan, lieverd,' zei de moeder. De pop belandde op de poppenbank naast een andere pop, zijn vrouw. Hij fluisterde naar zijn vrouw. 'Hoe ben jij hier terecht gekomen ?' Ze vertelde een soortgelijk verhaal.

'We zitten hier flink in de problemen,' fluisterde hij.

Eigenlijk kwam hij pas vrij door een atoom oorlog. De lucht was vol met prachtige energieën. De speelgoed fabriek was gekomen.

IK EN MIJN VIDEO SPELLETJE

Een speelgoedwinkelier was in gesprek met een oude dame die speelgoed wilde kopen voor haar kleinzoon.
'Wat moet het precies wezen ?' vroeg de speelgoedwinkelier.

'Hij is dol op video-spelletjes,' zei de vrouw.
'Het liefst met indianen en cowboys. Daar is hij gek op.'

'Hmmm,' zei de speelgoedwinkelier, 'en leidde haar mee naar de bak waar de video-spelletjes waren. Bladert u hier maar even tussen.' Het ware hele dunne schijfjes als diskettes. De vrouw zocht er een paar uit, en rekende ze af. 'Uw kleinzoon zal er vast erg blij mee wezen,' glimlachte de speelgoedwinkelier.

'Dat geloof ik ook,' sprak de oude vrouw. 'Het is toch zo'n goeie jongen. Hij heeft altijd alles over voor iedereen. Hij heeft een hart van goud.'

'Nou, dan is het hem gegunt,' sprak de speelgoedwinkelier. De vrouw bleef maar doorpraten over haar kleinzoon, totdat het sluitingstijd was, maar de speelgoedwinkelier wilde haar niet zomaar wegsturen. 'Zeg, wilt u anders niet een kopje thee met me drinken in het magazijn ?' vroeg de speelgoedwinkelier vriendelijk.
'Nee,' zei de oude vrouw, 'ik moet nu direct weg.' De vrouw keek op haar horloge en schrok. 'Het is inderdaad erg laat.' Toen rende ze haastig de winkel uit. De man zuchtte. Het was weer een drukke dag geweest.

De volgende dag kwam de kleinzoon van het oude dametje langs. Hij wilde één spel ruilen, omdat het toch niet was wat hij wilde. 'Kijk maar in de bak,' zei de speelgoedwinkelaar vriendelijk. Snel had de jongen zijn keuze gemaakt, en ging de winkel uit. De volgende dag was de jongen er weer. 'Nou, het zijn

mooie spelletjes,' zei de jongen, 'maar mijn huiswerk lijdt er zo onder. Heeft u ook spelletjes waar tegelijkertijd mijn huiswerk in gedaan kan worden ? Oma heeft me geld meegegeven.'

De speelgoedwinkelier glimlachte vriendelijk en sprak : 'Maar natuurlijk. Goed dat je ernaar vraagt. ' Hij liep even het magazijn in en kwam toen terug met een hele doos vol spelletjes die ook nog eens leerzaam zijn. 'Hier, je mag ze allemaal gratis hebben,' zei de speelgoedwinkelier. 'Ze worden namelijk toch niet verkocht. Niemand wil ze.'

'Graag,' zei de jongen blij, 'en ik wil ze wel.' Vrolijk ging de jongen de winkel uit met de doos, maar de volgende dag was hij er weer. 'Het sluit niet echt aan op mijn huiswerk,' zei de jongen. 'Het zijn hele mooie en leerzame spelletjes, maar het loopt niet gelijk op. Ik heb namelijk ander huiswerk opgekregen.'

De speelgoed winkelier glimlachte. 'Zo is het leven, jongen,' sprak hij. 'Maar misschien kan er een samenwerking komen tussen de speelgoedfabriek en de school ? Als je me even zegt wie je onderwijzer is, dan kan ik hem bellen en dan kunnen we overleggen.'

'Dat zou fantastisch zijn,' zei de jongen.

Maar de onderwijzer was een hele nare man, en wilde niets met de speelgoedwinkelier te maken hebben. Spelletjes hoorden niet thuis in het huiswerk. De onderwijzer was absoluut ongeinteresseerd, en het gesprek was vlug afgelopen. De jongen kreeg het te horen en was enorm kwaad. Hij was verschrikkelijk aan het stampvoeten en schelden. Mensen kenden hem niet meer terug. Hij vertelde het ook aan zijn oma, die ook verschrikkelijk kwaad werd op de onderwijzer. De oude dame belde de man op en schold hem de huid vol. 'Je moet je schamen om zo'n creatief project af te wijzen. Kinderen hebben spelletjes nodig. Spelenderwijs leren ze veel beter.'

Maar de onderwijzer was erg geschokt, en vroeg zich af hoe ze al deze dingen durfde te zeggen. 'Spelletjes horen niet thuis op school,' zei de man. 'Die zijn voor de vakanties. Spelletjes maken kinderen lui en gemakzuchtig. Zo wordt het leervermogen vernietigd.'

'U kletst uit uw nek,' gilde de oma. 'U zult nog van mij horen.' Toen gooide ze de hoorn op de haak.

De speelgoedwinkelier had het inmiddels bij andere scholen geprobeerd en daar lukte het wel. De jongen wilde overgeplaatst worden, maar dat mocht niet. Dat was wettelijk zo geregeld in het land. Alleen met een zeer goede reden mocht er overplaatsing aangevraagd worden. De oma was woedend. Ook de speelgoedwinkelier wilde het er niet bij laten zitten. Ze zeiden dat de jongen werd behandeld als een gevangene. Er werden brieven over gestuurd naar de regering, maar die werkte totaal niet mee. Toen kwamen de telefoontjes, maar ook dat hielp niet. De jongen moest gewoon op zijn oude school blijven.

Het was in die dagen dat de speelgoed fabrieken een speelgoed atoomoorlog

opzetten. Er verschenen torens en gebouwen op de wolken, en grote steden, en de lucht was vol met prachtige energieën. Het was een groot kunstwerk. Ook andere landen zagen het in de lucht en bewonderden het. Ook de regering bewonderde het, en zo mocht het jongetje eindelijk overgeplaatst worden. Zijn oude school werd gesloten, en het duurde niet lang totdat kinderen helemaal niet meer naar school hoefden. De speelgoedfabrieken waren de nieuwe scholen geworden.

Een jongetje schoof zijn nieuwe video spelletje uit de computer. Het ging over een speelgoed atoomoorlog. Het jongetje had goed gevochten, en een hoge score behaald, met veel bonus. Hij ging naar zijn moeder toe en vroeg om de deodorant. Hij was helemaal onder het zweet.

'Wat heb je gedaan ?' vroeg zijn moeder.

'Het nieuwe video spelletje,' hijgde hij. 'Het was fantastisch.'

'Maar heb je je huiswerk al af ?' vroeg zijn moeder.

'Als het goed is hoeven we niet meer naar school nu,' zei het jongetje.

'Wat bazel je nu, ventje,' zei de moeder, die hem een draai om zijn oren gaf.

'Laat maar,' zei het jongetje. 'Ik zal mijn huiswerk nu direct gaan doen.'

Moeder kwam even later naar zijn kamertje boven, en zag hem weer een video spelletje spelen.

'Ik gooi dat ding nog eens uit huis,' brulde zijn moeder.

'Maar het huiswerk staat hierop, ma,' zei het jongetje. 'Ik heb het van de meester meegekregen.'

Moeder kijkt naar het scherm en is verbaasd. 'Je hebt gelijk,' zei ze. 'Dit is jouw huiswerk. Dat is een nieuwe vorm van huiswerk, in een video spelletje ?'

'Ja, mam,' zei het jongetje. 'Het heet de Speelgoed Fabriek, zodat kinderen meer spelenderwijs leren.'

'Dat is me nogal een uitvinding,' zei moeder. 'Dat zal dan wel een hoop minder geklaag zijn over het huiswerk.'

'Dat hoop ik ook,' zei het jongetje. 'Gaan we dan ook verhuizen ?'

'Verhuizen ?' vroeg moeder verbaasd. 'Hoe kom je daar nou weer bij ?'

'De meester zei als ik het spel heb gewonnen dan krijgen we een nieuw huis, veel beter dan wat we nu hebben,' zei het jongetje.

'De meester maakt zeker een grapje,' zei moeder.

'Nee, echt,' zei het jongetje. 'En als ik het spel gewonnen heb dan krijg ik ook nog een andere prijs.'

'En wat is dat ?' vroeg moeder.

'Dat u weer beter bent,' zei het jongetje.

Er kwam een traan uit moeder's ogen, want moeder was ernstig ziek. 'Ik kan

dat bijna niet geloven, mijn jongen,' zei moeder vriendelijk, 'maar ik vind het toch heel lief van je dat je zulke dingen zegt.'

Die nacht heeft moeder erge nachtmerries. Ze droomt ook dat ze dood gaat. Als ze wakker is gaat ze naar het kamertje van haar zoontje, en vraagt hoe ver hij is met het spel. 'Nog even, ma,' zei hij. 'Het is heel zwaar geweest, maar ik kom er wel doorheen.'

Op een dag heeft hij het spel af en heeft hij het gewonnen, maar het is alleen een huis op de computer, in het video spelletje, en ook de moeder is een poppetje in het video spelletje, en zij is genezen. Het jongetje laat het zien aan zijn moeder. Ze vindt het heel mooi, maar ze is ook teleurgesteld dat het niet echt is. De vrouw wordt zieker en zieker, en sterft dan aan haar ziekte. Het jongetje is ontroostbaar. 'Er moeten betere spelletjes verzonnen worden,' zei hij tegen de meester. 'Ik heb zo hard mijn best gedaan, maar alles was maar een spelletje.'

De vader van het jongetje is boos op de meester, want het zou zijn zoontje valse hoop hebben gegeven. In het spelletje zou alles steeds beter gaan, maar in de echte wereld werd alles steeds erger. Toch blijft het jongetje de spelletjes spelen, en hoopt één dag zelf een video-spelletjes maker te worden, maar dan niet alleen in samenwerking met scholen, maar ook met de woningbouw en het ziekenhuis. Hij wil dus ook een soort dokter worden, een speelgoed dokter.

Zijn vader vind hem maar een dromer. 'Het leven is hard. Daar kun jij niets tegen beginnen,' zegt zijn vader altijd, maar het jongetje vecht door. Op een dag wordt ook zijn vader ernstig ziek, en ondanks alle mooie beloftes van de video-spelletjes sterft zijn vader ook niet lang daarna. Psychisch gaat het niet goed met het jongetje. Ook hij moet naar de dokter.

Op een dag komt hij een klasgenootje tegen. Het meisje heeft een soort blauwe krassen op haar voortanden als van een stift. Ook kan hij zien dat ze haar tanden niet goed heeft gepoetst. 'Ik ben blij dat je naar de dokter gaat,' zei het meisje tegen hem.

Het jongetje schrok van haar woorden. 'Dat is wel heel gemeen wat je tegen me zegt, dat je blij bent dat ik naar de dokter ga.'

Het meisje werd overstuur van zijn woorden. 'Ik bedoel dat ikzelf ook veel naar de dokter ga. Het kan soms helpen, en ik voel met je mee.'

'Sorry dat ik je verkeerd begreep,' zei het jongetje. 'Het gaat psychisch niet goed met mij, en ik ben soms een beetje in de war.'

Plotseling is er geen beeld meer. Het video-spelletje is gecrashed. Als het jongetje het spelletje weer oplaad is het meisje er niet meer.

'Ik dacht toch echt dat het echt was,' zei het jongetje tegen zichzelf, 'maar het was maar een video-spelletje. Ik hoop dat mijn hele leven maar een video-spelletje is geweest, en dat ik het spelletje zal winnen, of dat ik misschien

een ander spelletje krijg.'

Hij voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn vader. En ook zijn moeder stond achter hem. 'Ben je eindelijk wakker geworden uit je coma, jongen ?' zei zijn vader. 'We dachten : Laten we je maar achter de computer zetten, want daar hield je altijd zo van.'

'Video-spelletjes, ja,' zei het jongetje. 'Ik ben blij dat jullie nog leven. Wat was er met me gebeurd ?'

'Geschept door een vrachtwagen,' zei vader.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei het jongetje.

Zijn vader gaf hem toen een doos vol met nieuwe video-spelletjes. 'Op naar een nieuw leven, jongen.'

GEVANGEN IN EEN VIDEO SPEL

Er was een nieuwe trein gekomen, geheel van speelgoed. Ook de rails waren van speelgoed, en mensen konden er gewoon mee reizen. Steeds meer van zulke treinen kwamen tussen de steden en de dorpen. Er kon gewoon niets fout gaan met zulke treinen. Het was magisch en utopisch. Meer en meer begon alles van speelgoed te worden, maar de hoge bazen van de regering begonnen overstuur te raken. Zij wilden oorlog zien, want oorlog zou het geld doen rollen, en zo zouden de ziekenhuizen vol blijven. De hoge oorlogsbazen van de regering wilden geen vrede. Teveel dokters zouden zo hun baan verliezen. Vaak als er moorden waren gepleegd, dan was de moordenaar speciaal daartoe opgeleid door de geheime medische cultus.

De speelgoedfabrikanten waren in een groot gevecht met de regering. Zij wilden dat er een nieuwe regering zou komen : een speelgoed regering. Dit vond de regering echt belachelijk. Ze wilden namelijk blijven rondlopen met hun stropdasjes en zure gezichten om te zien of ze nog ergens oorlog konden losweken, heel subtiel.

De speelgoedfabrikanten dachten toen : 'Goed, jullie willen oorlog ? Dan komt er ook oorlog.' En ze begonnen een speelgoed oorlog van kunst, een speelgoed atoom oorlog die de hele wereld zou verbazen en overnemen. Het was een spel oorlog. Alles was een video spel geworden. De speelgoed fabrikanten hadden namelijk de beste technologie van de wereld.

Het was winter. Daan en Hendrik stonden te wachten op de grote trein van speelgoed. Ze moesten naar school. Ook het station was geheel van speelgoed, en overal konden video-spelletjes gedaan worden. Die waren ingebouwd in grote spelkasten aan de muur. Het waren computers. Ze vonden het wel mooi, en er hing een veel betere sfeer nu.

De onderwijzer was kwaad die dag. Hij

vond al dat speelgoed gedoe maar niets. Volgens hem moest er hard gestudeerd worden en dan gewerkt. Altijd had hij een stropdas om, en stond meters boven de kinderen. Nooit had hij oog voor ze, alleen voor zijn eigen zwaarwichtige onzin.

Daan en Hendrik wilden altijd kind blijven. Ze wilden niet volwassen worden, want de volwassenen hadden de wereld kapot gemaakt. Daan en Hendrik stonden aan de kant van de speelgoedfabrikanten. Beiden wilden ze later ook speelgoedfabrikanten worden om de wereld beter te maken.

Maar het was snel afgelopen met het plezier. Er kwam een nieuwe president aan de macht, Van Straaten, en die beval dat alle spelcomputers van het station verwijderd moesten worden. Ook moesten de speelgoed treinen weg, maar er werd toen zoveel gestaakt bij de spoorwegen dat de speelgoed treinen mochten blijven. Van Straaten zorgde er echter wel voor dat vele speelgoed fabrieken gesloten werden, en er werd veel speelgoed vernietigd. De bevolking was woedend. Daan en Hendrik dachten dat het doorgestoken kaart was dat Van Straaten aan de macht was gekomen. Er moest wel met de stemkaarten gerommeld zijn. Daan en Hendrik besloten de computer van de regering te hacken. Ze kwamen achter veel informatie van de geheime medische cultus, die er ook voor gezorgd hadden dat Van Straaten aan de macht was gekomen door veel gesjoemel met de stemmen.

Daan en Hendrik lieten het er niet bij zitten. Ook hackten ze de energie-centrales en zorgden ervoor dat de regering en ieder lid van de regering geen electriciteit meer hadden. Ze voerden geheime codes in die ervoor zorgden dat alle energie via de speelgoed fabrieken ging. De regering was woedend.

Daan en Hendrik waren speelgoed poppen vermomd als mensen. Zij waren spionnen van de speelgoedfabrieken en waren toegerust met de hoogste technologie. Hier kon Van Straaten niet tegenop. Hij rende gillend door de straten. 'Help, help !' riep hij. 'Mijn gat staat in brand !' Hij rende naar de tandarts, zijn trouwe maat, maar ook diens gat stond in brand. Ze stonden voor een groot raadsel. Beiden renden ze naar de rivier om daar het vuur in te sussen. Direct werden ze gegrepen door piranha's. 'Wie heeft die dingen hier plotseling losgelaten !' gilde Van Straaten.

Snel zwommen ze weer naar de kant. 'Vlug, het water uit !' riep de tandarts.
Maar een zwerm woedende wespen wachtten hen daar al op. 'Hoe kan dit !' riep Van Straaten. 'Zo is dit nooit geweest !'

'Ik denk dat dit een video spelletje is !' riep de tandarts.

'Video spelletjes !' krijste Van Straaten. 'Die heb ik zoveel mogelijk proberen te verwijderen !'

'Kennelijk niet genoeg !' riep de tandarts.

'Kennelijk zou ik jou een draai om je oren moeten geven omdat je je werk

niet goed doet !' schreeuwde Van Straaten.

'Hoezo ?' riep de tandarts, die al helemaal onder de bulten zat.

'Boor die wespen weg !' schreeuwde van Straaten.

'Nu begin je onredelijk te worden !' riep de tandarts. 'Mijn volgende stem zal niet op jou zijn.'

'Ik zal zorgen dat je nooit meer komt te stemmen !' schreeuwde Van Straaten.

'Ik heb geen macht hier met mijn boren !' riep de tandarts.

'Nee,' schreeuwde van Straaten, 'in plaats van in gevoelige kinderen te boren had je eens wat spelletjes met ze kunnen doen, en in het leger de vijand wegboren, maar nee. Nu zitten we met de gebakken peren. Het spel keert zich nu tegen ons !'

'Precies !' schreeuwde de tandarts woedend. 'Jij hebt ook geen macht meer. Gelukkig maar !'

Ieder rende zijn eigen kant op. Ze wilden niets meer met elkaar te maken hebben. Beiden zaten ze onder de bulten. Er werden nieuwe verkiezingen gehouden, en de enige regering was de speelgoed fabriek. Het grootste gedeelte van de bevolking was hier blij mee, maar er werd veel geprotesteerd door de vorige regering en het onderwijs. Met spandoeken gingen ze de straten op, maar zwermen woedende wespen dreven hen naar de rivier waar de piranha's hen al opwachtten. Zij waren gevangen in het video spel.

FABRIEKEN AAN ZEE

Hij woonde dichtbij een slagroom fabriek en een poedersuikerfabriek, aan zee. Nooit had hij gedacht dat hij daar nog eens binnen zou komen, maar met school zouden ze daar een kijkje nemen, in beide fabrieken. Alles werd uitgelegd, hoe het daar werkte. Zijn moeder zei altijd dat stoute kinderen daar altijd tot slagroom of poedersuiker werden gemalen, maar hij geloofde er niks van. Hij dacht dat ze dat alleen maar zei zodat hij lief zou zijn en goed zijn best zou doen. Maar in de fabrieken kreeg hij de schrik van zijn leven. Onder de fabrieken, in grote kelders, zaten vele kinderen in kooien, en er werd uitgelegd dat dit stoute, ongehoorzame, kinderen waren die overal met de pet naar gooiden. Het waren rotjongens, tuig, en ook zaten er rotmeiden tussen. Hij kon zijn ogen niet geloven, en hij keek naar de meester. De meester deed er allemaal heel ernstig over. ‘Dus jongens, zorg maar goed dat je hier nooit terecht komt.’ Toen hij weer thuiskwam was hij sip en bang. ‘U had dus toch gelijk, moeder,’ zei hij. ‘Stoute kinderen worden daar inderdaad tot slagroom of poedersuiker gemalen. Bah, ik moet er niet aan denken. Ik wil dat spul nooit meer eten.’

‘En zag je nog iemand tussen die kinderen in kooien die je misschien kende ?’ vroeg moeder.
‘Nou nee, dat niet,’ zei hij, ‘dat niet.’ Hij dacht er toen aan dat het misschien een grap was, dat die kinderen het gewoon meespeelden. Het waren veelal oudere kinderen, en hij kende ze niet.
‘Heh, bah,’ zei hij. ‘Eigenlijk lust ik nu geen eten meer. Wat zou er wel niet allemaal doorzitten ?’
‘Nou, ik weet wel wat,’ zei zijn moeder. ‘Je eet het voortaan maar direct van de bomen, dan weet je zeker dat het goed is.’
Hij mocht wat struikjes en boompjes in de tuin planten, samen met vader, en zo zou hij voortaan alleen nog maar daarvan eten. Maar soms had hij nog wel zin aan drop of chocolade. En toch vertrouwde hij het niet helemaal wat er in de slagroomfabriek en poedersuikerfabriek gebeurde. Het was misschien doorgestoken kaart, om kinderen goed in het gareel te houden. Hij keek op de kalender, en toen schoot hem iets te binnen. ‘Oh, het was één april toen we daar waren in die fabrieken. Zouden ze … ?’ Hij schoot toen in de lach. ‘Wat verschrikkelijk,’ dacht hij bij zichzelf. ‘Wat erg, wat erg.’ Hij vroeg het aan de meester, en die gaf het direct toe. ‘Jij bent de eerste die het door heeft,’ glimlachte de meester. ‘Maar niks tegen de anderen vertellen, he, daar moeten ze zelf maar achter komen.’
Hij vond het toch wel een beetje gemeen, en hij vertelde het stiekem aan zijn vriendje, en die vertelde het weer aan een vriendinnetje. Ze zouden de meester en de mensen van die fabrieken eens goed willen terugpakken. Eigenlijk zouden de meester en die mensen van de fabrieken tot poedersuiker of slagroom gemalen moeten worden, want zij waren degenen die stout waren geweest, zeer stout. Toen het het jaar erop weer één april was wilden ze de meester goed foppen, maar die dag was de meester er helemaal niet, maar er kwam een andere meester. En deze meester was verschrikkelijk en

verpestte hun hele dag. Aan het eind van de dag kregen ze te horen : één april. Het bleek gewoon hun eigen meester te zijn die zich had vermomd. Heh, bah, wat walgelijk, en de dag was alweer voorbij zodat ze weer een heel jaar moesten wachten om de meester te kunnen foppen, of misschien zou hij daar weer een stokje voor steken. En zo ging dat door, jaar in jaar uit, dat er altijd wel weer wat tussenkwam. De meester was hen altijd weer te slim af. En toen ze eindelijk naar een andere school gingen was het natuurlijk helemaal afgelopen. Nu konden ze het allemaal wel op hun buik schrijven. Maar weet je wat nu zo aardig was : Ze kregen een brief van de slagroomfabriek en de poedersuikerfabriek en die wilden op één april wel het huis van de meester helemaal onder de slagroom en de poedersuiker bedelven. Dat vonden ze ook wel een goed afscheid. En zo gebeurde het. Maar even later hoorden ze dat de meester net die dag daarvoor was verhuisd. Alsof hij het voelde aankomen …

DE TWAALFJES

We kennen allemaal wel de elven, maar wat zijn dan de twaalven ? Zij zijn de wezens van de klok. Altijd zijn ze bezig met tijd, wanneer het wel mag en wanneer het niet mag. Alles moet op tijd. Het mag geen seconde te vroeg of te laat, want dan zijn ze overstuur, of boos, heel boos. Dat kan natuurlijk helemaal uit de hand lopen. De ergste vijanden van de twaalven zijn de varkens, want die komen nooit op tijd. Die komen altijd veel te vroeg of veel te laat. Dat zijn niet zomaar varkens maar monsterlijke varkens. Ze vreten alles wat los en vastzit, en altijd feesten ze. Ze gaan niet naar school, terwijl twaalven altijd met school bezig zijn. Dat is het grote verschil.

De twaalfjes, we hebben ze wel nodig, de wezens van de tijd, anders gaat alles verkeerd.
Zo bouwden ze een school voor de varkens, maar de varkens zetten het op een loop.
De varkens bouwden toen een stad van feesten, en ook de twaalfjes werden uitgenodigd, maar die kwamen niet. Die waren nog steeds beledigd dat de varkens niet naar hun school wilden komen.

Maar toen waren de varkens ook beledigd dat de twaalfjes niet naar hun feest stad wilden komen, en ze begonnen meer en meer de twaalfjes van alles de schuld te geven. Dat was natuurlijk heel hypocriet, maar dat gebeurt er als je alleen maar tijd neemt om te feesten en niet om te leren. Dan ontwikkelen je hersenen zich niet en dan ga je alles omdraaien. En zo werd het een zware oorlog tussen de twaalfjes en de varkens. De varkens sloegen de hele school van de twaalfjes kort en klein, en toen zijn de twaalfjes onder de grond gevlucht. Op de puinhopen van de school van de twaalfjes bouwden de varkens een

nieuwe stad, een tweede feest stad. Altijd maar weer gingen ze feesten. En leren ? Ho maar. Dat was alleen iets voor twaalfjes.

Onder de grond bouwden de twaalfjes opnieuw een school, maar toen die even later ook door de varkens werd verwoest wisten de twaalfjes het niet meer. Op een dag zijn ze toen weggevlogen, naar een plaats die niemand weet. Ze zouden alleen nog maar onzichtbaar komen, door de tijd, en zouden in klokken wonen. En ze zouden alleen gezien kunnen worden door een kinderhart wat altijd vlijtig door zou leren. Want oh wee als de varkens het zouden ontdekken. Dan zou de wereld te klein zijn. En daarom bleven ze onzichtbaar. Toen een jongetje op een dag een twaalfje zag werd hij daarom ook niet geloofd.

'Welnee, jongen, twaalfjes bestaan niet, alleen in sprookjesboeken,' zei zijn moeder.
'Maar toch heb ik het gezien,' zei het jongetje. En de dag erna zag hij het weer, en toen weer, en toen veel meer twaalfjes.

'Mama, ze komen,' zei hij op een dag.

'Welnee,' zei moeder. 'Je hebt het maar gedroomd.'

'Nee, het was echt,' zei het jongetje, 'ze zullen komen met zovelen.'

'En wat gaan ze dan doen ?' vroeg zijn moeder.

'Een school bouwen,' zei het jongetje.

'Maar er zijn al zoveel scholen,' zei zijn moeder.

'Het is een onzichtbare school,' zei het jongetje, 'die alleen kinderharten kunnen zien die vlijtig door willen leren.'

'Wie zegt dat ?' vroeg zijn moeder. 'Waar heb je zulke dure taal geleerd ?'

'Een twaalfje zei het tegen me, mama,' zei het jongetje.

'Twaalfjes bestaan niet, klein kereltje,' zei zijn moeder weer.

'Wat zielig voor u,' zei het jongetje, 'want dan hebt u dus geen kinderhartje wat vlijtig door wil leren, anders zou u het ook gezien hebben.'

'Je bazelt maar wat, klein mannetje,' zei moeder. 'Het is alweer bijna tijd voor jou om naar bed te gaan.'

'Hoi, hoi, mama, dan mag ik weer lekker dromen over de twaalfjes,' zei het jongetje.

'Ik weet anders niet wat daar nu zo leuk aan is,' zei zijn moeder. 'Vind je het niet leuker om een spelletje met mij te doen voordat je gaat slapen ?'

'Nee,' zei het jongetje. 'Ik speel liever geen spelletjes met domme varkens die niet willen leren.'

Moeder geeft hem een klets in het gezicht. 'Bah, hoe durf je dat tegen je moeder te zeggen. Van wie heb je dat allemaal geleerd ?'

'Van de twaalfjes, mama,' zei het jongetje.

'Ik ben je mama niet meer,' zei de vrouw. 'Ga jij maar naar je twaalfjes toe. Mijn taak zit erop.'

'Okay, domme varkenskop,' zei het jongetje.

Dat was natuurlijk teveel voor de zwaar jaloerse moeder van het jongetje. En zo moest het jongetje naar een tehuis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ook daar verspreidde hij zijn verhalen over de twaalfjes. En ook dit bracht hem in de grootst mogelijke problemen, maar dat had hij er graag voor over. Op een dag kwam zijn vader hem halen die hij nog nooit had gezien. Zijn vader had een prachtig groot huis in het bos waar hij nu mocht wonen.

'Papa, waarom had ik u nooit eerder gezien ?' vroeg het jongetje.

'Lang verhaal,' zei zijn vader, 'maar het begon allemaal met twaalfjes. Ken je die ?'

De ogen van het jongetje begonnen helemaal te glinsteren. 'Nou en of,' zei het jongetje.

'Dan hebben we elkaar toch nog gevonden,' zei zijn vader.

'Dankzij de twaalfjes,' zei het jongetje.

'Dankzij de twaalfjes,' zei vader.

En ze leefden nog lang en gelukkig, met de twaalfjes.

Einde

OPENGEBROKEN HORIZON

Ik moest altijd oppassen …
Onberekenbaar roofdier …
Mijn vrouw …

Ik moest altijd betalen …
Op tijd, anders zou ze me laten betalen …
Onberekenbaar en onbeschrijfbaar roofdier …
Mijn vrouw …
Als een belasting …

Toch was zij ook mijn verzekering …
Maar waar leidde het naartoe ?
Ook beschermde zij mij, en voedde ze mij op,
Maar waartoe ?

In de kerk ontmoette ik haar,
Daar waar zij predikte, haar hoge woord …
Ik moest aan haar collecte geven, anders zou schuld mij teneerdrukken …
Ik moest bidden, tot haar … Mijn handen gevouwen … Zij wilde geen ongebonden gevangenen …

In de kerk ontmoette ik haar …
Opengebroken horizonnen …

Zij voedde mij van haar boom …

Of was het haar prooi …
Of was ik de prooi ?
Het tolde voor mijn ogen …
Als een bril die niet goed afgestemd was …
Onberekenbaar roofdier …
Mijn vrouw …

De kerkdeuren waren open …
Je kon alleen naar binnen, en nooit meer eruit …
Waar was ik terechtgekomen ?
In de hemel of de hel ?

En mijn horizon brak open,
En daar stond zij in de deur opening …
En zij gaf mij van het medicijn …
En ik kon mezelf niet meer terugvinden …
Verdwaald in haar doolhoven …
Onberekenbaar roofdier …
Mijn vrouw …

Ik ontmoette haar in de kerk,
Handen gevouwen,
Zij predikte het woord,
het medicijn … Een dokter was zij …
Of was zij mijn ziekte ?

Een uitgang vond ik niet …
Slechts horizonnen
opengebroken …
Zij gaf mij van het medicijn …
Onberekenbaar roofdier …
Mijn vrouw …

Is dat de naam van het medicijn ?
Mijn vrouw …
Wat een vreemde naam …

Of is dat om aan te duiden dat het diep gaat en intiem wordt ?
Is zij god of godin ?
Zij breekt mijn horizonnen open,
Zij laat mij dingen anders bekijken …
Onberekenbaar roofdier …
Mijn vrouw …

Aan haar ontsnappen kan ik niet …
Het tikt diep binnenin …
Als een klok of een bom ?
Alles wat ik weet is dat zij mijn horizonnen openbreekt …

Zij leidt mij door de tuin, want ik ben als een blinde …
Zij is een verhaal ...

BOEK VAN ONKRUID

boek van onkruid,
onze namen geschreven in gif,
deze ramen beletten elk licht,
onkruid achter de ramen,
onkruid over de heg,
zij kwamen om ons weg te nemen

boek van onkruid,
geschreven met gif en pek,
het onkruid sluipt door de heg,
om ons mee te nemen naar de andere wereld

het verboden kruid,
maar nu niet meer,
het brak door de ramen

een moeder weent om haar kinderen,
zij zijn niet meer,

het onkruid is gekomen,
wreed en meedogenloos breekt het de grenzen van het verstand,
tuinen van onkruid,
als een weg tot de wildernis

ONKRUID VERGAAT NIET

Een vader aan de alcohol, een moeder aan de drugs,
en ik groeide op als onkruid.
Het onkruid groeide zelfs in de kamer.
Het was gewoon niet te stoppen.
Het woekerde waar het niet mocht woekeren.
Het was een woeker tuin.

Wie stopte het ?
Niemand, want vader was aan de alcohol en moeder aan de drugs,
Ik groeide grenzeloos op.
Alles mocht maar en kon maar, want vader was niet thuis en moeder sjokte door het hele dorp met haar joint uit de mond hangende.
Je zou zo maar moeten leven.

Vader in de kroeg, en kwam altijd als een beschonkene thuis,
stomdronken, dus geen tijd voor de opvoeding,
Ik rotzooide maar wat aan, als onkruid.

Een vader aan de alcohol en moeder aan de drugs,
beiden vroeg de gevangenis in,
en ik was aan mijn lot overgeleverd,
eindigde ook in de bak, waar al het onkruid thuishoort,
maar brak weer los, omdat ik nu eenmaal bleef voortwoekeren,
ik werd onheilsprofeet om het einde van deze verdwaasde wereld aan te kondigen.

Dat begon ook te vervelen, en toen ben ik maar een zadel geworden.
Toch nog nuttig voor het paardrijden.
Maar ja, billen op je neus is ook niet alles,
Toen ben ik maar een hond geworden,
Maar ja, dat is ook een pot verdriet,
En toen ben ik maar weer gewoon onkruid geworden,
Want onkruid vergaat nu eenmaal niet.

PRIKKELDRAAD

nog nooit zo'n lange stoet gezien,
waar moet het heen ?
zoveel monniken tussen het onkruid,
en waarom ?

waarom dwalen zij ?
zij dolen als het onkruid van de samenleving,
zij werken nog, waar anderen slapen …

nee, geen plaats is er voor hen,
geen plaats in de herberg,
geen plaats in de tuin,

in de wildernis moeten zij zijn …

waar het onkruid gaat heb ik ze gezien,
waar het voortwoekert met een onverwoestbare ijver,
als een weggeworpen erfenis

nee, geen plaats was er voor hen,
geen plaats in de herberg,
maar waar het onkruid hen verwelkomde,
daar werd de erfenis opgegraven,
zoete ijver, een werk van staal,
mannen van ijzer met een zachte taal,
met vrouwen die grommen als beren,
sterk als leeuwen,
want onkruid is het prikkeldraad van de opvoeding

DE BEVROREN TANDENFEE

Toen Eldo die ochtend zijn raam opendeed kwam er een zonnestraaltje zijn kamer binnen, en een klein wezentje zat erop. Eldo kon zijn ogen niet geloven. Plotseling begon het wezentje te groeien tot een fee zo groot als zijn moeder. Ze was als doorzichtig, als gewoven door nectars en bloemendraden, en ze had een wonderlijke jurk met vleugels. Eldo had een hele moeilijke tijd gehad waarin hij probeerde uit te dokteren wat hem plaagde in zijn gedachtes.

'Er is een wereld groter dan je gedachtes,' zei de fee. Ze was een tandenfee, en had een hele zachte, maar doordringende stem. Eldo werd helemaal warm, en zuchtte diep. Hij wilde dat zijn wereld meer zoals een sprookje was, want de wereld waarin hij leefde was zo ingewikkeld. 'Onthoud het, Eldo,' en toen vertrok de tandenfee.

Sinds toen voelde Eldo zich een beetje beter, alsof er wat magie kwam in zijn leven, maar hij zag de tandenfee niet meer terug. Hij wist dat de tandenfeeën in de wolken leefden waar ze hun paleizen hadden die waren gemaakt van de tanden van kleine kinderen. Hierdoor werkte hun magie. Toen Eldo opgroeide las hij veel boeken over tandenfeeën, en zijn grootouders vertelden hem vaak de langste verhalen over hen.

Op een dag hoorde hij een verhaal over een tandenheks. Dat was de eerste keer dat hij zo'n verhaal hoorde. Hij dacht dat er alleen maar tandenfeeën waren, maar er schenen ook tandendwergen te zijn, en ze schenen allemaal dezelfde taak te hebben : het stelen van kindertanden om hen juwelen ervoor in de plaats te geven. Nu had Eldo vele feeën juwelen want hij had zijn baby tanden verloren, maar hij had geen dwergen juweel of heksen juweel. Het verhaal was over een goede tandenheks en een slechte tandenheks. De slechte tandenheks had een heleboel tandenfeeën en tanden dwergen tot slaaf gemaakt die moesten werken in haar paleis wat van baby tanden was gemaakt, en ze waren niet toegestaan om 's nachts kinderen te bezoeken. Dit was waarom zoveel kinderen niet eens meer wisten dat er nog tanden feeën en

tanden dwergen bestonden, en zoveel kinderen hadden nog nooit over hen gehoord en leefden ongelukkige levens.

De tandenfeeën jammerden en jammerden, de hele dag, want ze moesten altijd het paleis van de slechte tandenheks poetsen. Op een dag had de boze tandenheks zelfs drie leiders van de tandenfeeën gevangen genomen : Marcella, Tanzania en Zana, en dat was haar grootste vangst ooit. Ze sloot hen op in de diepste kerker onder het boosaardige tandenpaleis. Gelukkig konden zij nog steeds met elkaar praten door het feeënzand. Zij wisten dat alleen de goede tandenheks hen kon helpen, want zij was de enige die ook maar iets zou kunnen beginnen tegen de krachten van de boze tandenheks.

Marcella kon contact maken met het paleis van de goede tandenheks door haar ketting, maar plotseling stond de boze tandenheks voor haar en nam de ketting weg. Zana had een ring waarmee ze contact kon maken met de goede tandenheks, maar de boze tandenheks nam ook deze ring weg.

Tanzania had een ring waarmee ze contact kon maken met de tanden elven, en ze had deze ring in haar jurk gedaan waar niemand het kon zien. Ze wist dat ze heel voorzichtig moest zijn, anders zou de heks deze ring ook wegnemen, dus ze wachtte tot de nacht. Toen het twaalf uur was wreef ze zacht over de ring en fluisterde tot de tanden elven. Maar ze wist niet dat de boze tandenheks ook de tandenelven gevangen had genomen die dag. Ze hoorde niets.

Dagen gingen voorbij in grote droevenis, terwijl de boze tandenheks veel plezier scheen te hebben. De wachters van de kerkers waren de meest verschrikkelijke tandentrollen, maar één van hen was gewillig om Tanzania vrij te zetten in ruil voor de tandenelf ring. Toen de boze tandenfee dit ontdekte nam ze de tandentrol en liet hem werpen in de tanden oven. Maar Tanzania was vrij nu, en was op weg naar de goede tandenheks. Zij leefde in een groot paleis gemaakt van de meest kostbare kindertanden, en het leek alsof zij de meeste had van iedereen. Tanzania vloog het kasteel binnen en snel nam de goede tandenheks haar in de armen. De goede tandenheks suste haar en sprak bemoedigende woorden tot haar.

En toen vertelde de goede tandenheks een verhaal aan Tanzania, het verhaal van de bevroren tandenfee. Op een dag raakte de eerste tandenfee in een valstrik die gezet was door een kind, en toen het kind de vangst ontdekte nam hij haar naar de diepvriezer om haar daar in te doen. En daar verdween zij langzaam weer tot het tandenfeeën land, maar dit keer kwam ze in het Noorden, waar het bevroren gebied was, en ze ontdekte dat ze bevroren was en geketend aan een rots in een rotsachtig gebied. En vele anderen waren geketend hier, bevroren, en ze vroeg zich af wie ze waren. Ze leken op tanden elven.

'Tanzania,' zei de goede tandenheks. 'Je was gevangen in het paleis van de boze tandenheks, en je draagt nu de geheime vlam. Jij bent de enige die de bevroren tandenfeeën en tandenelven kan vrijzetten, en zij zijn de enigen die alle anderen kunnen vrijzetten die gevangen

zijn gezet en tot slaaf zijn gemaakt door de boze tandenfee, want zij dragen de geheime ijspegel binnenin.'

'Oh, maar hoe kom ik daar ?' vroeg Tanzania. 'Hoe kom ik in het noordelijke gebied van het tandenfeeën land, want niemand van ons kon daar ooit komen.' De goede tandenheks vertelde haar dat de geheime vlam haar zou helpen daar te komen. Plotseling kwam de geheime vlam van haar hand : 'Kom, ik zal je leiden.'

En zo volgde Tanzania de vlam, en eerst gingen ze door een gebied van sneeuw en kleine huizen van tanden dwergen. Het was een ijzig gebied, maar de geheime vlam verwarmde haar. Wanneer ze in hun huizen keek zag ze bevroren tanden dwergen bedekt door ijs en sneeuw. Ze ging deze huizen binnen om hen te smelten door haar geheime vlam. Dat ging erg gemakkelijk. De tanden dwergen waren haar erg dankbaar. Tanzania vroeg hen hoe dit kon gebeuren met hen, en zij vertelden haar dat het was gebeurd door de boze tandenheks.

Na een tijdje ging Tanzania verder, terwijl de geheime vlam haar de weg toonde. Toen kwam zij in een gebied waar vele boze tanden wachters waren van de boze tandenheks. Er waren schrikaanjagende slangen, kikkers, padden en andere wezens. Tanzania wist dat ze nu erg voorzichtig moest zijn, want ze wilde niet weer gevangen genomen worden. De geheime vlam begon over haar vleugelen te komen zodat ze door de ijzige lucht kon komen. Ze kon heel gemakkelijk vliegen nu, en spoedig was ze in het rotsachtig gebied waar de bevroren tandenfeeën en tandenelven moesten zijn. Na een lange zoektocht vond ze wat grotten waar ze waren, en door de geheime vlam kon zij ze allemaal smelten.

Ze waren zo blij, en Tanzania vertelde hen over het paleis waar de boze tandenheks zovele anderen gevangen hield om hen te laten werken als slaaf. Ze vertelde hen dat zij de geheime ijspegels binnenin hadden en dat zij in staat zouden zijn om de boze tandenheks te verslaan.

Maar toen stond de boze tandenheks al voor hen, en schreeuwde. Niemand wist hoe de geheime ijspegels te laten werken, en terwijl de boze tandenheks lachte begonnen sommige tanden elven al te bevriezen. 'Niemand kan mij verslaan !' schreeuwde de boze tandenheks, en plotseling kwamen al haar boze tanden wachters de plaats binnen, en begonnen iedereen aan de muur te ketenen. 'Niemand kan mij verslaan !' brulde de tandenheks. Maar toen verscheen de goede tandenheks, en de boze tandenheks was bijna verblind door het licht. 'Wie ben jij ?' brulde ze.

'Ik ben degene die de geheime ijspegels zal laten werken,' sprak de goede tandenheks. Toen deed ze haar handen in de lucht, terwijl de geheime ijspegels naar voren kwamen. De geheime vlam begon de bevroren tandenelven weer te smelten, en de ketenen, terwijl de ijspegels om de boze tandenheks en haar boze tanden wachters begonnen te dansen totdat zij bevroren waren. Toen ontploften ze, en zovele tanden wezens kwamen vrij. Ook in het paleis, en het was als een grote ontwaking, alsof zij een miljard jaar hadden geslapen.

DE DRIESPRONG

In het bos woonde eens een man en een vrouw die een dochtertje hadden. De man en de vrouw maakten vaak ruzie en vaak kon het meisje er niet van slapen. Op een nacht vluchtte ze weg, omdat het lawaai haar erg bang maakte. Lang zwierf ze door het bos, totdat ze uiteindelijk was verdwaald en niet meer wist waar ze was. Uitgeput leunde ze tegen een boom aan, maar viel toen in een gat. Ze viel erg diep, en raakte door de val bewusteloos.

Toen ze weer wakker werd zag ze allemaal konijntjes om haar heen, maar toen ze zich bewoog vluchtten alle konijntjes van haar weg. Langzaam stond het meisje op, en vroeg zich af waar ze terecht was gekomen. Ze zag hier allemaal kleine huisjes met lichtjes en hele hoge bomen. Zo hoog had ze de bomen nog nooit gezien. Toen ze in de lucht keek zag ze alleen duisternis, en enkele stralende sterretjes. Plotseling zag ze één van die sterretjes vallen, en wat verderop tussen de bomen was even later een stralend licht. Voorzichtig liep het meisje op het licht af.

Maar naarmate ze dichterbij kwam werd alles weer donker. Hier waren geen kleine huisjes met lichtjes, en al gauw durfde ze niet verder. Ze wilde zich omdraaien, maar ook achter haar was het ineens heel donker.

‘Hallo !’ riep het meisje. ‘Is daar iemand ?’

Maar niets en niemand antwoordde. Het meisje was erg moe, en even later viel ze op de grond en kwam in een diepe slaap. Zo moe was ze nog nooit geweest. Even later kreeg ze dromerig om haar heen. Ze zag wat lichtjes om haar heen, met hele kleine spulletjes. Kleine stoeltjes, kleine stofzuigertjes, kleine laarsjes, en nog wat andere spulletjes. Ook zag ze hele kleine piepkleine kaarsjes. ‘Waar ben ik ?’ vroeg ze. Langzaam stond het meisje op, en keek omhoog waar alles donker was. Wel zag ze in het donker wat wijde schilderijen hangen. Snel kwam ze erachter dat ze in een soort zaal was. Op een hoge troon in het duister zat een konijn. Het konijn zei niks, en het meisje stapte dichterbij, en toen was alles weer weg, en alles was weer pikkedonker.

‘Ik weet dat jullie er zijn !’ riep het meisje. Maar niets en niemand antwoordde. ‘Ik wil niet moeilijk doen,’ zei het meisje, ‘maar zo ontvang je geen gasten.’

‘Gasten, gasten ?’ zei een stem. ‘Je komt hier zomaar ongevraagd binnenvallen, en je noemt jezelf gast. Ik noem je een indringer.’

Het meisje keek naar beneden en zag een konijntje bij haar voet. Het konijntje schopte tegen haar been aan.

‘Zeg, laat dat,’ zei het meisje, ‘zo gedraag je je niet naar een dame.’

‘Nou, ik noem jou geen dame,’ zei het konijntje, ‘je hebt geen manieren. Je komt hier zomaar ongevraagd binnenvallen, en denkt dat je de koningin bent. Maar goed, ik zal je wel binnenlaten, en dan zul je eens een echte koningin meemaken.’

Het konijntje trok aan het jurkje van het meisje, en leidde het meisje naar een klein kamertje waar een konijntje op een troon zat.

‘We hebben indringers, koningin,’ zei het konijntje.

‘Ik weet het, Arend,’ zei de konijnenkoningin, ‘laat haar hier maar blijven.’ Toen vertrok het konijntje.

De konijnenkoningin keek het meisje diep aan. ‘Dus ... jij komt van de grote mensenwereld,’ zei de koningin.

‘Eh, ja, majesteit,’ zei het meisje, ‘maar ik ben zelf nog klein.’

‘Oh, maar jij wordt vast ook zo groot,’ zei de koningin. ‘Maar voor het zover is mag je hier wel blijven. Hier achter mij is een deur, en als je daar doorheen gaat, dan .... Nu ja, dat zul je zelf wel zien. Je moet gewoon het pad volgen.’

Het meisje bedankte de koningin, en ging door de deur, en kwam op een pad terecht. Hele kleine vogeltjes zaten in de struikjes aan de zijkanten van het pad. Het pad straalde en glom door een geheimzinnig licht. Het meisje begon haar reis. Na een tijdje kwam ze op een open plek waar konijntjes wat spelletjes aan het doen waren. Een paar konijntjes waren aan het hinkelen. Achter de konijntjes waren drie paden.

‘Waar moet ik nu naartoe ?’ vroeg het meisje.

‘Waar kom je dan vandaan ?’ vroegen de konijntjes.

Van de koningin, zei het meisje.

‘Van de koningin ?’ vroegen de konijntjes, ‘heeft ze dan zelf niet gezegd waar je naartoe moest gaan.’

Het meisje schudde haar hoofd. ‘Ze zei alleen maar dat ik het pad moest volgen.’

‘Ik zou het eerste pad maar niet kiezen,’ zei een konijntje, ‘want dan kom je bij een heks terecht. Het tweede pad leidt tot het witte kasteel, en het derde pad dat weet niemand. Iedereen valt daar in slaap.’

‘Nou,’ zei het meisje, ‘ik heb lang genoeg geslapen. Ik kies voor het tweede pad.’ En zo ging het meisje op weg naar het witte kasteel.

Het witte kasteel stond vol met levende pionnen. ‘Ik heb jou hier nog nooit gezien,’ zei een zwarte pion. ‘Ik jou ook niet,’ zei het meisje.

‘Waar kom je vandaan ?’ vroeg een rode pion.

‘De koningin heeft me gestuurd,’ zei het meisje.

‘De koningin ?’ vroegen alle pionnen verwonderd.

‘Spring maar op m’n rug,’ zei een groene pion. Toen het meisje op de groene pion klom begon de pion te steigeren, en rende toen een trap op van het kasteel, en kwam op een balkon terecht, en rende toen door naar een volgende trap. De groene pion bracht het meisje helemaal tot aan een toren. ‘Kijk eens naar buiten,’ riep de pion, ‘zo kun je het hele land zien.’

‘Welk land ?’ vroeg het meisje. Door het raam zag ze allemaal grasvelden die er als speelborden uitzagen. Het waren wonderlijke tuinen. ‘Zo je ziet het, hè,’ zei de pion. ‘We hebben nog veel te doen.’

‘Ja, maar de koningin vertelde me dat ik het pad moest volgen,’ zei het meisje.

‘Het pad ?’ vroeg de groene pion. ‘Oh, wat stom van me, ik had het kunnen weten.’

Toen huppelde de groene pion met het meisje op zijn rug weer helemaal naar beneden, en ging toen via de keuken de achtertuin in. ‘Zie je, daar in de verte,’ zei de groene pion terwijl hij op wat struikjes achter een groot grasveld wees, ‘daar gaat het pad verder. Een goede reis.’

En toen zette het meisje haar reis voort, nadat ze van de pion afscheid had genomen. Tussen de struikjes achter het grasveld ging het pad verder. Het pad straalde en glom weer als door een geheimzinnig licht. Maar na een tijdje wandelen kwam het meisje weer bij de konijntjes die spelletjes aan het spelen waren. ‘Hier ben ik al geweest,’ zei het meisje.

‘Dan moet je gewoon een ander pad

nemen,' zei één van de konijntjes.

'Maar welk pad ?' vroeg het meisje.

'Nou, het eerste of het derde pad,' zei het konijntje.

'Ja maar dan kom ik bij de heks, of val ik in slaap,' zei het meisje.

'Ik kan het ook niet helpen, kies maar,' zei het konijntje.

'Nou, dan kies ik voor het derde pad, want ik begin toch al een beetje moe te worden,' zei het meisje.

Langs het derde pad stonden allemaal toverbloemen, en al snel begon het meisje zo moe te worden dat ze niet meer kon blijven staan, en al gauw viel ze in een diepe slaap.

'Ehm, mijn naam is de spin,' zei een dromerige, geheimzinnige stem, 'weet je dat ik altijd win ?'

'Nee, dat weet ik niet,' zei het meisje dromerig.

'Nou, dan weet je het nu,' zei de stem weer.

Waar ben ik ? vroeg het meisje.

Toen ze haar ogen opende zag ze bloemen, zoveel bloemen. Overal waren bloemen, en zoveel wonderbaarlijke geuren, zo betoverend.

'Ik zei toch dat ik altijd win,' zei de stem slaperig, 'ik heb je betoverd.'

'Ja maar daar heb ik eigenlijk geen tijd voor,' zei het meisje, 'de koningin heeft me gezegd dat ik het pad moet volgen.'

'De koningin ?' zei de stem. 'Dat verandert de zaak, kom maar mee.' En ineens stond het meisje klaarwakker tussen de bloemen. In de verte zag ze een rivier, terwijl beneden bij haar voet een klein spinnetje stond. 'Als de koningin je gestuurd heeft, dan is het in orde,' zei het spinnetje, 'dan hoeven we geen spelletjes te doen.' Toen liep het spinnetje voor haar uit naar de rivier. Over de rivier was een brug waaronder allerlei bootjes met lampjes doorgingen. Het waren kleine bootjes.

'Daar in de verte woont een heks,' zei het spinnetje.

'Oh maar ik dacht dat de heks op het eerste pad woonde,' zei het meisje. Na een tijdje komen ze in de keuken van een groot kasteel aan. Een dienstknecht loopt op het meisje af. 'Hallo, ik ben Andrew,' zegt de bediende. 'Ik verwachtte je al. Laat me je het kasteel rondleiden.'

'Hoe weet u dat ik zou komen,' vroeg het meisje, en het meisje vroeg zich ook af waar het spinnetje ineens was gebleven. 'Het spinnetje zei dat hier een heks woonde,' zei het meisje.

'Ah, je moet niet alles en iedereen geloven,' zei Andrew. 'Hier woont de konijnenkoningin.'

'Maar daar kom ik net vandaan,' zei het meisje, 'en ze heeft me gezegd het pad te volgen.'

'Oh kom dan maar mee,' zei Andrew,

en leidde haar naar de achterkant van het kasteel. Hier ging het pad verder. Weer zag het meisje het spinnetje hier, maar het spinnetje was heel ver weg. ‘Spinnetje ?’ riep het meisje. Maar het spinnetje hoorde haar niet. En het pad ging een andere richting op. Het meisje besloot om maar gewoon het pad te volgen.

Na een tijdje zag ze wat ijzeren bekertjes op de grond staan, en toen ze dichterbij kwam sprong er een konijntje tevoorschijn. ‘Raad eens wat er in deze bekertjes zit ?’ vroeg het konijn. ‘In eentje zit de zee, in de andere zit het bos, en als je van de derde drinkt, dan ben je de klos.’

Ja, maar ik wil daar helemaal niet van drinken,’ zei het meisje. ‘Laat me er langs.’

Kies er eentje uit, kies er eentje uit, en waar je dan ook terecht komt, je komt er altijd weer uit, zong het konijntje een paar keer. En word je dan de klos, dan kom je altijd wel weer los, en kom je tot de zee dan is het altijd okay.

Maar het meisje wilde er niets van horen, en stampte op de grond. ‘Nu is het afgelopen met die gekheid. Ik moet er nu door, want de koningin ....’ maar verder kon ze niet komen.

‘De koningin ? De koningin ?’ zei het konijntje. En snel was het konijntje met zijn bekertjes verdwenen, en kon het meisje verder gaan. Na een tijdje kwam het meisje in de duinen, en niet lang daarna zag ze de prachtige oceaan waarin een diepe, felle zon scheen. Het meisje zag het pad helemaal doorlopen tot in de zee. ‘Maar dat kan toch helemaal niet,’ zei het meisje.

‘Jawel hoor,’ zei een stem. Een donkere gestalte stond ineens naast het meisje. Het leek wel een beetje op een zwarte pion op een paard. ‘Ik breng je er wel doorheen,’ zei de pion.

‘Ja, maar hoe dan ?’ vroeg het meisje. Ineens haalde de gestalte een dobbelsteen onder het zadel vandaan. De gestalte gooide de dobbelsteen van de duin op het strand. Op het bovenvlak van de dobbelsteen stond een gestalte als een rode pion. De gestalte was gevleugeld, en stond al snel naast het meisje. ‘Spring maar op mijn rug,’ zei de rode gestalte. En toen het meisje op zijn rug zat steeg de gestalte op. De zwarte gestalte was weer verdwenen. De rode gestalte had een geweer met kogels als dobbelstenen, en als ze door vervelende vogels werden lastiggevallen schoot hij ze met het geweer neer. Na een tijdje kwamen ze op een heuvel aan waar het pad weer verder ging. De rode pion wees in de verte : ‘Zie, daar, waar het glinstert, daar moet je zijn, daar woont de konijnenkoningin.’

‘Maar daar kom ik net vandaan,’ zei het meisje. ‘De koningin zei dat ik het pad moest volgen.’

‘Dat moet een vergissing zijn geweest,’ zei de rode pion, en vertrok.

‘Wacht eens even,’ riep het meisje. ‘Je moet het me uitleggen. Ik begrijp het niet meer.’ Maar de rode pion was al weg. Toen besloot ze het pad maar te volgen tot de glinsteringen in de verte,

maar al snel begon het erg donker te worden en koud. ‘Ik moet hier ergens iets vinden om te kunnen schuilen,’ zei het meisje. Het begon ook steeds harder en harder te waaien.

‘Kom hier !’ riep een stem, ‘kom hier,’ bijna gillend. De stem leek op het geluid wanneer haar ouders ruzie maakten. Een konijn op een woonboot riep naar een ander konijn. Het was een woonboot gewoon op de grond. Er was nergens water te bekennen, alleen wat druppels van een beginnende regen. ‘Kom nu binnen !’ riep de stem weer, ‘wil je soms verdrinken ?’ Het meisje zag een wat jonger konijntje stampvoetend naar binnen lopen, in de woonboot. Het andere konijn gaf hem een om z’n oren. Toen ging de deur dicht. Snel begon het natter te worden onder de voeten van het meisje, en werd ze door de wind bijna weggeblazen. Toen ze in de verte keek, kreeg ze de schrik van haar leven. Bulderend hoge golven kwamen op haar af, alsof de oceaan het land wilde opslokken. Zo snel als ze kon rende ze naar de woonboot, maar hoe hard ze ook op het deurtje bonsde, niemand deed open.

Help me, help me dan toch ! riep het meisje. Het water was al tot haar knieen gekomen, en de razende golven kwamen steeds dichterbij, en groeiden steeds hoger. Al snel was het water tot haar heupen gekomen, en keek ze recht in een kilometers hoge golf die haar elk moment zou kunnen opslokken. Het meisje slaakte een gil. Een raampje naast het deurtje ging open, en een hand greep het meisje vliegensvlug naar binnen.

‘Dat was op het nippertje,’ zei een konijntje. Het meisje zuchtte diep.

‘Dat gebeurt altijd als de koningin kwaad word,’ zei het konijntje.

‘Waarom wordt ze dan kwaad,’ vroeg het meisje.

‘Ze kan niet tegen haar verlies met spelletjes,’ zei het konijntje.

‘Met wie doet ze dan spelletjes ?’ vroeg het meisje.

‘Met een spin,’ zei het konijntje.

‘Oh maar ik ken dat spinnetje,’ zei het meisje. ‘Ik ben dat spinnetje ook tegengekomen, en hij sprak dat hij altijd wint.’

‘Hoe weet je dat ?’ vroeg het konijn ineens. ‘Niemand weet dat, dus waarom zou jij dat weten ?’

‘Nou,’ legde het meisje uit, ‘er waren drie paden. Eerst kwam ik op het tweede pad waar het witte kasteel was, en daarna kwam ik op het derde pad waar iedereen in slaap viel. Hier ben ik hem tegengekomen.’

‘Maar dat kan niet,’ zei het konijn, ‘dat is absoluut onmogelijk. Niemand die op het derde pad komt ontwaakt weer. Zij die daar komen zullen voor eeuwig en altijd slapen.’

‘Oh maar ik zei tegen het spinnetje dat ik van de koningin had gehoord dat ik het pad moest volgen,’ zei het meisje, ‘en toen liet hij me erdoor.’

‘De koningin ?’ vroeg het konijntje terwijl zijn gezicht groen en geel tegelijk werd. ‘Mens allemachtig, heeft de koningin dat tegen jou gezegd ?’

Het meisje knikte. ‘Oh maar dan zijn wij in heel groot gevaar,’ zei het konijntje. ‘Als de koningin dat gezegd heeft, dan is ze ergens op uit. Dan daagt ze je uit voor een duel.’

‘Een duel ?’ vroeg het meisje.

‘Ja een duel, een gevecht,’ zei het konijn, ‘en dan moeten we snel zijn. We moeten direkt naar het kasteel, want daar zit ze op je te wachten voor het spel.’

Direct rende het konijn een andere kamer in, en startte de motor. Met volle kracht ging de boot richting het glinsterende kasteel in de verte. Na een tijdje voer het bootje naar binnen. Bij een grote paal diep in het kasteel was een kade waar ze konden uitstappen. Het konijn greep de hand van het meisje en rende samen met haar een grote stenen trap naast een muur op. ‘Majesteit, majesteit,’ riep het konijn, en toen hij de koningin op de trap tegenkwam, zei hij het wat rustiger : ‘Majesteit, ik weet dat we wat laat zijn.’

‘Wat, laat ?’ zei de koningin, ‘helemaal niet laat. Veel te vroeg. Jullie zijn veel te vroeg hier.’

‘Maar waarom werd u dan zo boos ?’ vroeg het konijn.

‘Ach, niks bijzonders,’ zei de koningin, ‘gewoon een ongelukje.’

‘Een ongelukje ?’ vroeg het konijn.

Ja, zei de koningin, ik liet een pion vallen, en die vloog weg.

‘Misschien een rode pion ?’ vroeg het konijn.

Ja, hoe weet jij dat nu weer, vroeg de koningin een beetje kattig.

Nou, ik zag een rode ster naar beneden vallen, maar later dacht ik : het zal wel weer een pion van de koningin zijn, zei het konijn.

Ja, lachte de koningin, jaha, dat heb je goed gezien, jongen, en nu vlug wegwezen, want het is nog lang geen tijd.

Toen rende het konijn weg. Nu stond het meisje oog in oog met de koningin.

En wie ben jij ? vroeg de koningin.

‘Eh, ik ben het meisje wat van u gewoon het pad moest volgen,’ zei het meisje.

Oh ja ? kraste de koningin, nou heus, ik ken je niet.

Kijk dan eens beter. Kent u mij echt niet ? vroeg het meisje.

Toen deed de koningin een brilletje op, en kwam dichterbij. Eens even kijken, zei de koningin. Er zijn zoveel meisjes die .... het pad volgen, zei je ?

Het meisje knikte.

Wacht eens even, zei de koningin. Ben

jij langs de drie paden gegaan ?

Alleen de tweede en de derde. Ik ben nog niet bij de heks op het eerste pad geweest, zei het meisje.

Wat sta je hier dan te staan ? bulderde de koningin. Terug jij !

En toen zette het meisje het op een rennen, want de koningin begon verschrikkelijk te bulderen. Het leek alsof haar ouders weer ruzie maakten, erger dan ooit tevoren, en het meisje begon heel hard te huilen.

Rennen ! brulde de koningin, ren voor je leven, want ik ontplof, en dan zul je de dobbelstenen zien rollen.

Het meisje was al snel omsingeld door een heel leger met dobbelstenen. Er kwam vuur uit hun monden, en de roden waren het ergste. Nog harder begon het meisje te huilen. Toe dan, konijn, help me dan ! riep het meisje hard. Maar het konijn was nergens te bekennen. In de verte zag ze de woonboot, maar die dreef telkens verderweg. Oh, was ik nu maar naar het eerste pad gegaan, zei het meisje. De dobbelstenen zagen er zo dreigend uit.

Wat zei je, krijste de koningin, nee, dat kan niet, zei je dat je het derde pad op ben gegaan ?

Ja, majesteit, zei het meisje.

Iedereen slaapt daar, en niemand staat ooit weer op, zei de koningin.

Ja, maar het spinnetje ... zei het meisje

Het spinnetje ? krijste de koningin .... Heeft het spinnetje je erdoor gelaten ? En toen werd de koningin nog kwaaier.

Maar toen ik hem vertelde wat u gezegd had dat ik het pad moest volgen, toen liet hij me erdoor, zei het meisje.

Oh, zuchtte de koningin woest, ik kan dat spinnetje niet uitstaan ... Wat heeft hij nog meer gezegd ?

‘Dat hij altijd wint,’ zei het meisje.

En toen werd de koningin wel zo razend dat ze niets meer met de dobbelstenen te maken wilde hebben. ‘Uit mijn ogen !’ krijste ze tegen de dobbelstenen. ‘Niets wil ik nog met spelletjes te maken hebben.’ Toen liep ze boos weg, het meisje alleen achterlatend.

Even later kwam ze weer terug. ‘Zeg, waar kom je eigenlijk vandaan ?’ vroeg ze aan het meisje. ‘Toch niet uit de grote mensenwereld, hè ?’

Ja, zei het meisje, daar kom ik vandaan. Mijn vader en moeder maakten altijd ruzie, en ....

Je hoeft me niets meer te vertellen, zei de koningin, ik begrijp het al. Dan kom je dus van het eerste pad vandaan.

Nee, daar ben ik nog niet geweest, daar bij die heks, zei het meisje.

Kom maar mee, zei de koningin, dan laat ik het je zien.

In een hoge torenkamer aangekomen schonk de koningin thee voor het meisje in, en vroeg het meisje of ze het

fijn vond in de grote mensenwereld.

Nee, zei het meisje, want niemand begrijpt me, en ze maken altijd ruzie.

‘En wat heb je eraan gedaan ?’ vroeg de koningin.

Ik ben weggelopen, zei het meisje.

Dat is het beste wat je kon doen, zei de koningin, zo kon je de heks verslaan.

Ja maar ik ben nog helemaal geen heks tegengekomen, zei het meisje.

Als dat zo is, zei de koningin, dan zul je terugmoeten naar het eerste pad, en dan zul je het pad gewoon moeten volgen totdat je haar tegen bent gekomen. Of zullen we gewoon een spelletje doen ?

De paden heb ik gevolgd, zei het meisje. Laten we nu dan maar een spelletje doen.

En zo gebeurde het. Tot diep in de avond deed het meisje spelletjes met de koningin, en ze konden het zo goed met elkaar vinden dat de koningin niet meer boos werd als ze een spelletje verloor. Het meisje beleefde nog vele avonturen met de koningin, maar dat hoor je wel in een ander verhaal.

DE DAG VAN DE TANDEN TOVENAAR

Armanda, Abmanda en Sherri waren drie tandenfeeën die in hetzelfde kasteel leefden. Zij waren een soort zussen bij elkaar, en ze gingen ook 's nachts naar buiten om hun werk samen te doen. Zij waren goede vrienden. Altijd weer reden ze op hun vliegende tandenpaarden in de nacht, om hun feeënzand te verspreiden over de steden. De koningin van de tandenfeeën leefde in een kasteel dichtbij hen. De koningin had een soort van kroon met witte veren, en ze lag altijd tussen de tandenluipaarden. Ze ging maar één keer per week met haar strijdwagen de lucht, en ook wanneer het donderde, en dan deed ze de klusjes die andere tandenfeeën niet konden doen. Meestal redde ze dan kleine kinderen uit hun nachtmerries, en ze bezocht kinderen die bang waren voor de tandarts. Ze had de gewoonte om deze kinderen altijd door de donder te roepen, en sommige kinderen waren erg bang van haar stem op deze wijze, maar wanneer ze dichtbij hen was dan zou ze zachte woorden tot hen spreken en hen in slaap sussen.

Op een dag moest de koningin een jongetje redden uit handen van een tandenheks. Ze riep Armanda, Abmanda en Sherri om haar te helpen, maar het was een moeilijke opgave. Uiteindelijk kon niemand van hen de jongen redden, en toen deden sommige tandenluipaarden van haar het karwei, en brachten het jongetje naar haar strijdwagen vol veren. Het jongetje jammerde veel, want de tandenheks had hem veel pijngedaan, maar de tandenfee was erg vriendelijk naar hem. Zij

vertelde hem dat ze hem naar haar kasteel zou nemen, en dat hij dan kon spelen met de tandenluipaarden.

Maar op een dag vond de tandenheks het kasteel van de tandenfee koningin waar de jongen leefde, en terwijl ze krijste bevroor alles, en de tandenheks nam de jongen weer weg. Sinds toen leefde de jongen alleen met de herinneringen aan de tandenfee koningin en haar tandenluipaarden. De heks sloot hem op in de donkerste kerker waar niemand hem kon vinden. Niemand kon de tandenfee koningin smelten, en sinds toen kwamen er tranen uit haar ogen.

Armanda, Abmanda en Sherri wilden de tandenfee koningin helpen, maar ze wisten niet hoe. Zij namen het tandenfeeën boek en probeerden alle toverspreuken om haar te laten smelten, maar niets werkte. Ze moesten wachten op de tandentovenaar die elk jaar kwam om de dingen te doen die de tandenfee koningin niet kon doen. Toen de dag van de tandentovenaar was aangebroken vertelden ze wat er was gebeurd. Hij legde zijn hand op de bevroren tandenfee koningin en ze begon onmiddelijk te smelten.

Voor hem was het erg makkelijk om de jongen te vinden en hem vrij te zetten, en omdat hij wist dat de tandenheks zou proberen de jongen weer weg te nemen bracht hij de jongen naar zijn eigen paleis hoog in de wolken.

HET MEISJE MET DE RODE LAARZEN

Ik zag je maar één keer in mijn leven, maar ik zal je nooit vergeten. It was eigenlijk alleen maar in een flits, maar ik zal het nooit vergeten. Tja, het ging allemaal zo snel, als bliksem, en je was zo ver weg. Het was al nacht, het was donker en mistig. Wel, eigenlijk zag ik je helemaal niet, ... alleen je rode laarzen ...

Ik zag alleen je rode laarzen, genoeg voor mij om het magisch te maken. Genoeg voor mij om je nooit te vergeten. Ik zag deze laarzen maar één keer in mijn leven. En ze waren zo ver weg, in het donker en in de mist. Maar het was genoeg om mijn hart in problemen te brengen, genoeg om mijn hart in pijn te brengen.

Gisteren ging ik naar de plaats waar ik deze laarzen zag, daar op dat kleine eiland in het meer. Ik zwom ernaar toe overdag. Maar …. Het waren in feite geen rode laarzen …. Het was gewoon een oude rode auto.

Goed, ik vraag me af hoe je daar kwam met je rode auto. Goed, misschien brachten jouw magische rode laarzen jou daar.

Vandaag zwom ik weer naar het eiland, om te kijken in jouw rode auto, maar een oude man zat erin. Pardon, meneer, ik dacht dat u een meisje was met magische laarzen.

Wel, wel, zei hij …. Dus ik ben niet gek ….. Ik zag ook een meisje met rode laarzen hier .... Toen ik jong was ging ik naar deze plaats met mijn rode auto toen het meer nog niet bestond. Maar toen ik hier kwam scheen het een rode appel te zijn, dus ik at het op. En ik besloot om hier te blijven totdat ik haar echt zou zien. Sinds toen ontstond het meer. De vogels vertelden me dat dat kwam door de tranen van het meisje. Maar ik weet niet of ze dat zeiden om me te plagen of niet.

Nu ben ik oud en heb ik haar nog steeds niet gezien, zei hij. Als ik alleen maar haar rode laarzen weer kon zien .....

Zag je meer dan haar rode laarzen ? vroeg ik.

Nee, nee, zei de man, alleen haar rode laarzen, maar zoals ik zei : het was alleen maar een appel, dus at ik het op.

Wel, als je het hebt opgegeten, dan zullen we haar nooit meer zien, zei ik ....

Maar, maar, zei de oude man, ik plantte de pitten aan de andere kant van het eiland.

Wel, dan moet ze daar zijn, riep ik .... Rennende naar de andere kant .....

Maar een andere rode auto stond daar, met een andere oude man erin, met hetzelfde verhaal.

We zullen haar nooit meer zien, als het zoals dit gaat, zei ik. Maar als we vrienden worden, dan kunnen we de rode laarzen in onze harten bewaren.

Maar, vroeg ik, wat is de reden dat u haar weer wilde zien ?

Wel, omdat lang geleden we onze rode laarzen hadden verloren, toen we gingen zwemmen in het zwembad, spraken de oude mannen allebei. Ik zag nu dat ze hetzelfde gezicht hadden. Toen vervolgden ze : Het meisje met de rode laarzen was degene waar de politie naar zocht sinds toen, want wij wilden onze rode laarzen terug.

Maar hoe weten jullie dat het een meisje was die jullie rode laarzen had gestolen ?

Want een politie-agent zag het meisje met de rode laarzen hier, zeiden ze.

Ja, ik ken dat verhaal, zei ik ..... En ik wed dat hij ook ergens op dit eiland is, in een rode auto met een rode appel in zijn maag .....

Nee, zeiden de oude mannen allebei .... Hij stierf kort nadat hij haar zag .....

Ze zeggen dat hij iets meer zag dan alleen maar de rode laarzen .....

Ja, pffff…… na dit alles ben ik blij dat ik alleen maar haar rode laarzen zag en niets meer. En ik ben ook blij dat ik ontdekte dat ik in feite jullie zag in plaats van haar. Jullie zijn goede vrienden voor mij, jullie hebben mij goed geholpen. Misschien bestaat ze helemaal niet, en misschien is dat maar beter ook.

Nee ! riepen de oude mannen allebei. Wij willen onze rode laarzen terug !

En vertel ons, wat was jouw reden dat je het meisje met de rode laarzen weer wilde zien ? vroegen ze.

Tja, ehm …… nu ben ik bang het te vertellen. Ik vond de rode laarzen bij het zwembad, en ik dacht misschien had

ze die van haar daar verloren.

Maar, ….. de oude mannen begonnen nu echt boos te worden. Waarom zei je dat je haar zag met rode laarzen, terwijl je ze zelf had gevonden ?

Wel, omdat de laarzen die ik vond eigenlijk geen laarzen waren. Ik vond ze in het donker en in de mist, toen het middernacht was, maar overdag schenen ze rode appels te zijn, en ik wed dat ze van jullie appelbomen waren. Dus ik was blij om te zien dat het meisje haar laarzen al terug had, zei ik.

Maar ze scheen ons te zijn .... zeiden de oude mannen.

Wel, ja, riep ik, dus waarom worden jullie zo boos terwijl jullie jullie laarzen al terug hebben !

De mannen werden roder en roder en uiteindelijk was er een enorme ontploffing. Het was het meisje met de rode laarzen die voor me stond, glimlachend .....

Dus jij was het echt ? vroeg ik.

Nee, alleen rode laarzen, maar ik vond het een goed idee, dus toen kwam ik, zei ze.

Maar wie ben je dan eigenlijk ? vroeg ik.

Ik ben het meisje die dit meer van tranen huilde ..... Want ik verloor mijn rode laarzen lang geleden, en nu bracht jij ze terug, zei ze zacht.

Oh nee, riep ik, nog iemand die haar rode laarzen verloor .....

Ik zal nooit meer rode schoenen dragen in mijn hele leven,

Ik zal nooit meer in rode wagens rijden, en ik zal nooit meer een rode appel eten. Ik word hier ziek van.

Dan eindelijk word ik wakker, en de oude mannen staan voor me en proberen me te kalmeren. Wat is er gebeurd ? vraag ik.

Je viel uit de appelboom toen je een rode appel wilde eten. Het leek erop. Vreemde dingen gebeuren er wanneer mensen deze appels eten. Heb je het meisje met de rode laarzen gezien ?

Toe nou, ik ben nog steeds niet wakker. Ik voel het. Ik begin te roepen en te schreeuwen.

Eindelijk ontwaakte ik. Twee oude mannen proberen me te kalmeren, en proberen me te laten ademen. Ze zeiden dat ik bijna was vcerdronken in het meer, terwijl ik sprak over rode laarzen die ik zag glinsteren in het meer. Zij hadden mij gered.

Weer verlies ik mijn bewustzijn, en de volgende morgen ontwaak ik in het ziekenhuis. Een meisje met een rode hoed komt mijn kamer in. Ze zegt dat zij mijn zus is. Ze zegt dat ze heel erg bezorgd was, maar de dokter zegt dat het beter met me is. Ik vraag haar of ik haar laarzen mag zien. Groene laarzen ... pffffff, gelukkig. Ik glimlach, en zij glimlacht.

Dan gaat er een bel. Iemand anders komt mijn kamer in. Een meisje. Ze zegt dat ze mijn vriendin is. Ik herinner haar niet. Dan val ik bijna flauw. Het wordt zwart voor mijn ogen. Ze heeft rode laarzen.

En dan zegt ze dat ze een geschenk voor mij heeft. Ik open de geschenkendoos

en ik zie prachtige rode laarzen.

Wel, dat is aardig, zeg ik, maar ik kan je niet herinneren.

Elke dat gaat het beter met me. Ik draag mijn rode laarzen vaak. Ik kan mijn vriendin nog steeds niet herinneren.

Elke dag leer ik haar beter kennen. Ze lijkt erg aardig te zijn.

Maar vandaag, het klinkt heel vreemd, kreeg ik een flits, snel als de bliksem, een gevoel dat ik haar ken en haar rode laarzen, wel, vooral haar rode laarzen.

Daar komen de twee mannen het ziekenhuis in. Zij hadden mijn leven gered. Ik vraag hen of ze toevallig rode auto's hebben, maar nee, eentje heeft een blauwe auto, en de ander een witte. Zij schijnen de grootvaders van mijn vriendin te zijn. Ik vraag hen of ze hun rode laarzen al hebben gevonden. Maar ze zeggen dat ze geen rode laarzen hebben. Ze brachten wat appels voor me mee. Roden.

Hey ! Hey, het is groen ! roept iemand. Daar ontwaak ik, staande voor de verkeerspaal die op groen is gesprongen. Nu ben ik echt wakker geworden hoop ik. Het scheen allemaal een droom in een droom te zijn, terwijl ik staarde in het rode van de verkeerspaal.

Het is nog steeds vreemd. Ik krijg nog steeds dat vreemde gevoel wanneer ik iemand met rode laarzen zie. Dan denk ik dat die persoon misschien ook een rode auto heeft, en van rode appels houdt. Maar dan denk ik : Nee, dat kan niet waar zijn. Ze hebben hun eigen leven. Dit is gewoon toeval. En dan glimlach ik, en loop ik door.